

Vũ Lâm Ký Sự

Contents

Vũ Lâm Ký Sự	2
1. Hồi 1	3
2. Hồi 2	8
3. Hồi 3	14
4. Hồi 4	20
5. Hồi 5	26
6. Hồi 6	32
7. Hồi 7	39
8. Hồi 8	45
9. Hồi 9	52
10. Hồi 10	58
11. Hồi 11	65
12. Hồi 12	71
13. Hồi 13	77
14. Hồi 14	82
15. Hồi 15	88
16. Hồi 16	93
17. Hồi 17	98
18. 17	104
19. 18	110
20. 19	117
21. 20	124
22. 21	130
23. 22	136
24. 23	143
25. 24	149
26. 25	154
27. 26	161
28. 27	168
29. 28	174
30. 29	180
31. 30	186
32. 31	192
33. 32	198
34. 33	204
35. 34	210
36. 35	217
37. 36	223
38. 37	230
39. 38	236
40. 39	241
41. 40	247

42. 41	254
43. 42	260
44. 43	266
45. 44	272
46. 45	277
47. 46	283
48. 47	290
49. 48	297
50. 49	303
51. 50	309
52. 51	315
53. 52	322
54. 53	328
55. 54	334
56. 55	340
57. 56	346
58. 57	352
59. 58	357
60. 59	364
61. 60	370
62. 61	376
63. 62	382
64. 63	388
65. 64	394
66. 65	400
67. 66	408
68. 67	413
69. 68	419
70. 69	424
71. 70	430
72. 71	437
73. 72	443
74. 73	449
75. 74	454
76. 75	460
77. 76	465
78. 77	471
79. 78	477
80. 79	483
81. 80	489
82. 81	494
83. 82	500
84. 83	506
85. 84	511
86. 85	517
87. 86	522
88. 87	529

Vũ Lâm Ký Sự

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: tangthuvien. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-lam-ky-su>

1. Hồi 1

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 1

MINH NGUYỆT THANH PHONG TAM NGŨ DẠ

VẠN NHÂN HOAN LẠC NHẤT NHÂN SẦU

“Đêm rằm gió mát trăng thanh đó,

Muôn kẻ mua vui, một kẻ sầu.”

Trên bờ hồ Trường Bích, tứ bề tĩnh lặng, đàn quế um tùm.

Giữa lúc canh khuya, vào một đêm tháng tám, nước hồ long lạnh, ánh trăng lung linh đáy nước. Đàn quế tỏa hương thơm ngát. Tứ bề tĩnh lặng như tờ.

Chợt có tiếng mái chèo khua nước bì bõm phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trung thu. Một chiếc du thuyền sang trọng, trang hoàng lộng lẫy ở phía đông đang từ từ lướt tới. Trên thuyền đèn lửa sáng trưng, hoa đăng rực rỡ treo đầy tứ phía, chiếu sáng cả một vùng trời nước. Ở đầu du thuyền có kê một chiếc trà kỷ. Người ngồi tại đó là một chàng Bạch y công tử tuổi độ mười sáu, mười bảy, rất mực anh tuấn, phong lưu thoát tục, khí chất phi phàm, thần thái uy nghiêm nhưng vẫn ôn nhu hòa nhã. Y phục của chàng cực kỳ sang trọng tinh xảo, tỏ ra thân phận tôn quý tuyệt luân. Một lão già vận trường bào màu xanh, đầu đội khăn lượt, y quan nghiêm chỉnh, ngồi bên cạnh chàng. Chàng công tử dõi mắt hướng về cõi xa xăm nào đó, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì.

Lão già nâng chung trà thơm đưa lên miệng nhấp nhấp một lượt, trầm ngâm giây lát, rồi hỏi :

- Chúa thượng đang nghĩ gì vậy ?

Bạch y công tử như từ trong giấc mộng vừa bừng tỉnh, khẽ ồ lên một tiếng, đoạn mỉm cười nói :

- Trẫm không có nghĩ gì cả. Phong cảnh nơi đây thật đẹp như tranh vẽ, khiến cho người ta phải ngây ngất.

Mặt hồ sóng gợn lăn tăn, ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ lung linh ánh vàng lấp lánh. Xung quanh bờ hồ là lau lách, đàn quế um tùm. Tứ bề tĩnh lặng. Một chiếc thuyền nhẹ lướt trên mặt hồ. Trên là trăng, dưới là thuyền. Phong cảnh như một bức tranh. Lão già nghe nói vậy, có cảm giác càng đáng lo hơn, khẽ thở dài nói :

- Hình như chúa thượng có điều chi khó nghĩ ? Nếu như có tâm sự gì thì xin chúa thượng hãy nói ra, trong lòng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Bạch y công tử khẽ mỉm cười, nói :

- Trầm không sao ! Tiên sinh không nên quá lo lắng !

Lão già thấy chàng không muốn nói, cũng không hỏi nữa. Lão là phận thần tử, không thể quá dấn sâu vào chuyện riêng tư của đấng quân thượng. Lão từ từ đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng sáng, thở phào một cái, rồi khẽ cất giọng ngâm :

“Tự tại danh lợi khách

Nhiều nhiều tại nhân gian

Hà sự trường Hoài thủy

Đông lưu diệt bất nhân.”

Bạch y công tử bật cười, cũng khẽ ngâm :

“Tương tri tăng thức năng công ngọc

Mạc luyện như hà khả bổ thiên.”

Lão già thở dài nói :

- Lão phu nay đã già rồi !

Bạch y công tử mỉm cười :

“Bành Tổ tính năm còn trẻ lắm,

Nam sơn so tuổi vẫn thiếu niên.

Tiên sinh tay chưa run, gối chưa mỏi, tóc chưa bạc, mắt chưa mờ, sao lại vội cho rằng mình đã già !”

Lão già chưa kịp nói gì thì đột nhiên có một chiếc thuyền lớn, đèn lửa sáng trưng, thuận buồm xuôi gió lướt thẳng tới. Chiếc thuyền này dường như không có người cầm lái, cứ phăng phăng đâm thẳng vào du thuyền. Người cầm lái chiếc du thuyền xem ra cũng là tay lão luyện trên sông nước. Y không chờ chủ nhân sai bảo đã lập tức cho thuyền tránh sang một bên. Một gã cầm sào nửa lật đặt chạy tới đầu thuyền, tay cầm cây sào trúc, miệng lớn tiếng quát :

- Này các vị bên kia ! Hãy mở mắt ra mà nhìn cho kỹ ! Sao lại để thuyền đâm vào thuyền chúng ta là có ý gì hả ?

Gã lại quát luôn mấy câu nữa mà thủy chung vẫn không nghe thấy trên chiếc thuyền lớn kia có tiếng người nào đáp lại. Và chiếc thuyền kia vẫn cứ đâm sầm tới. Chẳng lẽ là ma thuyền, không người cầm lái mà vẫn cứ trôi đi. Hay là người bên kia đã chết cả rồi. Gã cầm sào hốt hoảng vội điểm cây sào trúc vào chiếc thuyền lớn để đẩy thuyền mình ra xa. Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi đến. Chiếc thuyền lớn bị cây sào đẩy mạnh vào liền tách qua một bên. Hai chiếc thuyền thân tựa sát nhau lướt đi. Chỉ chút nữa là đã đâm sầm vào nhau. Cảnh huống thật là nguy hiểm.

Gã cầm sào tức giận quát :

- Các người chết cả rồi hay sao mà để thuyền đâm bừa bãi thế hả ?

Bên chiếc thuyền kia vẫn không có tiếng đáp lại. Trên du thuyền, chàng Bạch y công tử vẫn ngồi yên, và lão già vận trường bào vẫn chấp hai tay sau lưng đứng nhìn màn kịch nguy hiểm vừa xảy ra. Hai người vẫn bình tĩnh, tuyệt không lộ vẻ hoang mang.

Hán tử cầm cây sào trúc thấy chiếc thuyền kia suýt đụng vào du thuyền mà đối phương vẫn cứ lờ đi như chẳng có chuyện gì xảy ra, không có ai ra mặt mà cũng chẳng có tiếng đáp lại. Gã không nhẫn nại được nữa, lớn tiếng quát hỏi :

- Ô hay ! Bọn người chết cả rồi hay sao hả ?

Tuy già la ó om sòm nhưng vẫn không nghe thấy trên thuyền kia có tiếng người đáp lại. Hồ Trường Bích rộng cả nghìn mẫu. Bốn mặt rừng lau rậm rạp cao quá đầu người. Chiếc thuyền lớn hai cột buồm lao chênh chếch vào lau sậy. Lão già trên thuyền bất giác động tâm, tự hỏi :

- Xem chừng trên chiếc thuyền kia không có người cầm lái. Nhưng chẳng lẽ trên thuyền hiện giờ không còn một ai ? Có sao trong thuyền đèn lửa vẫn sáng trưng tựa hồ như vẫn có người ?

Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão liền bảo thuyền phu lái thuyền vào gần để xem thử. Bạch y công tử dường như có ý muốn ngăn cản, nhưng rồi không hiểu nghĩ sao, chàng lại không lên tiếng. Chiếc du thuyền ghé sát vào rừng lau, đậu cạnh thuyền lớn. Lão già vận trường bào nhìn đèn lửa trong thuyền kia, lắng tai nghe động tĩnh một hồi, rồi quay lại bảo gã hán tử cầm sào :

- Chiếc thuyền kia có điều quái lạ ! Người thử qua đó xem thế nào !

Hán tử cầm sào khom lưng vâng lệnh, buông cây sào trúc xuống, nhảy sang bên thuyền kia. Thân pháp của gã cực kỳ linh hoạt, rõ là vào hàng nhất lưu trong giới võ lâm, không ngờ ở đây chỉ làm nhiệm vụ cầm sào, rõ ràng nơi đây tàng long ngọa hổ. Lão già hai tay chấp sau lưng, đứng ngấm vắng trắng, ngơ ngác xuất thần. Đột nhiên, có tiếng quát lên lanh lảnh. Lão già hơi nhú mào, vén trường bào nhảy sang. Mọi người trên du thuyền cũng đồng loạt nhìn sang.

Lúc này, lão già mới vừa chồm bước chân vào bên trong khoang thuyền. Đột nhiên, ngọn gió thổi tạt vào mặt lão mang theo một mùi tanh nồng nặc, rõ ràng là mùi tinh huyết. Xem ra nơi đây có thể vừa trải qua một trận sát kiếp. Lão liền dừng bước lại ngay cửa khoang, hắng giọng hỏi :

- Trong thuyền có ai không ?

Gã hán tử cầm sào từ phía đằng lái vội chạy ra nói :

- Tổng quản Đại nhân. Lão nhân gia hãy vào trong mà xem.

Lão già khẽ gật đầu, bước hẳn vào bên trong, rồi đứng giữa khoang thuyền, đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy sợi dây thao vàng buộc ở chuỗi kiếm bị gió tung bay. Thanh trường kiếm đâm suốt từ trước ngực ra tới sau lưng một người vận y phục rất hoa lệ. Mũi kiếm cắm chặt vào vách, ngập tới tận chuỗi. Xem ra khi xuất chiêu lực đạo rất mạnh.

Dưới ánh đèn lửa sáng trưng, lão già nhìn rõ người kia hơi nghiêng người sang một bên. Người này hãy còn nhỏ tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn không xóa nhòa được dáng vẻ tôn quý cùng tướng mạo phương phi anh tuấn. Lão già buông nhẹ tiếng thở dài. Hán tử cầm sào nghiêm cẩn đứng sau lưng lão.

Trong khoang thuyền rộng rãi tựa như một gian phòng, cách bài trí xa hoa, đã diễn ra một thảm cảnh. Bàn đồ ghế nghiêng, huyết tích loang lổ khắp mọi nơi. Gần giữa khoang thuyền là một đại hán trung niên nằm úp mặt xuống sàn thuyền, đầu bể nát. Một đại hán khác cũng nằm lẩn lóc bên cạnh, lồng ngực vỡ nát, thất khiếu chảy máu, cũng đã tắt hơi chết từ lâu rồi. Lão già thoáng cau mày, buông nhẹ một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm :

- Thật là một cảnh tượng thê thảm a !

Lão già đảo mắt nhìn ra, thì thấy còn có một đại hán râu dài, mình mặc áo đen, đứng tựa sau cửa khoang thuyền, hai chân đứng thẳng, mười đầu ngón tay bấm sâu vào vách ván, thoạt trông tưởng chừng như người đứng tựa vào vách thuyền, nhưng nhìn kỹ lại thì người này đã tắt hơi từ lâu, thi thể đã cứng đờ. Vì mười đầu ngón tay bấm sâu vào vách ván nên thi thể không ngã lẩn ra. Toàn thân người này không có vết thương nào hết, chỉ miệng mũi là vẫn còn ứa máu không ngớt, xem ra đã bị chưởng lực cực mạnh chấn đứt kinh mạch, phá hủy lực phủ ngũ tạng mà tử vong.

Ánh sáng huy hoàng chiếu vào mấy thân người mà tử trạng khác nhau vẽ nên một bức tranh rất khủng khiếp.

Lão già cúi xuống xem xét thật kỹ thi thể từng người. Đến lượt thiếu niên y phục hoa lệ, lão bỗng lộ vẻ kinh ngạc, vì thanh kiếm xuyên suốt qua cả thân người, lại còn cắm chặt vào vách thuyền, mà tim người này vẫn còn máy động một cách yếu ớt. Lão vội bảo hán tử cầm sào mang người này sang du thuyền. Cái cảnh đêm khuya máu đổ trong thuyền, gió lạnh lùa qua cửa sổ khiến cho lão già đảm lược hơn người cũng

cảm thấy trong lòng hồi hộp. Lão gục gặc đầu, khê buông tiếng thở dài, rồi từ từ bước ra ngoài khoang thuyền, định trở về bên du thuyền.

Thình lình, trong góc khoang thuyền nghe như có tiếng rên yếu ớt vọng lại. Lão già thính giác rất linh mẫn, nghe rõ có tiếng rên rất khẽ, nên dừng bước đứng lại. Lão từ từ lùi lại, đảo mắt nhìn quanh. Thảm trạng các thi thể càng nhìn càng ghê rợn. Không còn nghe thấy tiếng rên, lão cho rằng mình đã nghe lầm.

Không nhận thấy có gì lạ, lão toan trở gót quay về du thuyền thì tiếng rên yếu ớt kia lại nổi lên. Lần này thì tiếng rên nghe càng rõ hơn. Lão phân biệt được đây là tiếng rên của một người đang bị trọng thương, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Lão do dự một chút rồi khước mắt lộ vẻ cương quyết, tự nói để mình nghe :

- Người này sắp chết đến nơi, chẳng lẽ ta lại bỏ qua không cứu !

Rồi lão lại bước vào khoang thuyền. Lão ngưng thần nhìn trong bóng tối ở góc khoang thuyền thì thấy một thiếu nữ mặc áo màu lục đang nằm co ro ở đó. Tóc nàng dài rối tung, mình đầy những vết máu, nửa người trên khê tựa vào vách ván. Lão già bất giác nẩy lòng thương xót, quay mình đi ra ngoài khoang gọi người bên du thuyền. Lập tức có hai người nhanh nhẹn chạy sang.

Lão tháo một tấm cánh cửa của khoang thuyền, khiêng thiếu nữ bị thương đặt nằm lên trên đó. Dưới ánh đèn lửa, lão thấy rõ thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm hờ. Máu tươi ứ đọng quá nửa bộ y phục đang mặc trên người nàng. Đột nhiên, nàng giương mắt lên nhìn lão một cái rồi lập tức nhắm nghiền lại, thần thái an tường. Có lẽ nàng ta thấy được cứu nên đã yên tâm, nhưng chính vì thế mà tinh thần cùng sức lực chống chọi thương thể trầm trọng cũng đồng thời được giải tỏa khiến nàng ta lại ngất đi. Hai hán tử vội khiêng nàng sang bên du thuyền.

Lão già quay mình rời khỏi khoang thuyền, tay khê quạt một cái, đĩa đèn liền đổ nghiêng đi. Khi lão về đến bên du thuyền thì chiếc thuyền lớn hai cột buồm có khói bốc lên mù mịt, ngọn lửa lấp loáng xuyên qua cửa sổ bốc ra ngoài. Lúc này, ngọn gió đêm lại thổi lên khá mạnh khiến cho thể lửa lan ra rất nhanh.

Lão già thấy thể lửa quá mạnh liền trầm giọng quát :

- Mau bơi thuyền qua chỗ khác.

Các thuyền phu lật đặt buông chèo, hết sức bơi thuyền đi thật nhanh. Dưới lực lượng của hàng nhất lưu cao thủ, chiếc du thuyền vùn vụt lao đi, tránh xa vùng khói lửa. Sau khi đã đi xa, mọi người nhìn lại thì thấy chiếc thuyền kia lửa bốc cao ngùn ngụt. Ngọn lửa cháy lan sang cả rừng lau quanh đó. Một khoảng lớn đã bị thiêu trụi. Bạch y công tử nhìn lão già khẽ nói :

- Hỏa tai này là tại tiên sinh đấy !

Lão già gật đầu nói :

- Thảm cảnh thật thương tâm, không nên lưu lại. Nhưng lão phu không ngờ gió đêm lại đột ngột thổi mạnh khiến ngọn lửa lan ra. Quả là hành sự tại nhân, thành sự tại thiên mà ! Thiên ý khó lường a !

Bạch y công tử khẽ lắc đầu, không nói gì. Lão già nhìn chàng, nói :

- Bọn họ tuy bị trọng thương nhưng vẫn còn chút sinh cơ. Xin chúa thượng hãy ra tay cứu chữa cho bọn họ.

Bạch y công tử khẽ gật đầu, nhưng lại hướng mắt nhìn về phía chiếc thuyền đang cháy một lúc nữa, rồi mới lẳng lặng đi vào trong khoang thuyền. Lão già cũng vội cất bước theo sau.

Lục y thiếu nữ sau khi ngất đi thì không còn cảm giác gì nữa. Nàng chỉ cảm thấy thân hình dường như đang lơ lửng trên mây, bay đi, đi mãi. Khung cảnh huyền ảo như trong giấc mộng. Nàng rất lo sợ. Nàng còn có việc quan trọng phải làm. Nàng còn có mối gia thù cần phải trả. Nàng chưa muốn chết lúc này. Nàng sợ giấc mộng sẽ kéo dài mãi mãi, và nàng cũng sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Rất lâu sau đó, nàng bỗng nhận thấy có làn gió mát nhẹ nhàng mơn man da thịt, tạo nên cảm giác sáng khoái lâng lâng.

Rồi trước mắt nàng bỗng thấy xuất hiện một vùng sơn thủy đẹp như tranh vẽ, một làn gió cuốn nàng đặt nhẹ nhàng xuống bãi cỏ xanh rì. Gió mát, chim kêu ru nàng dần thiếp vào giấc ngủ.

Lúc nàng tỉnh lại thì mới phát giác ra mình đang nằm trong một gian phòng sang trọng, có cách bài trí rất trang nhã. Giường bằng gỗ Tử Đàn, màn châu trường ngọc lấp lánh. Xung quanh phòng treo vài bức tranh sơn thủy. Góc vách phía tả treo một ngọn cung đăng, chụp đèn bằng lụa trắng. Ngọn đèn không dùng nến thấp mà được đính một viên bảo châu rất lớn, ánh sáng lung linh. Mới nhìn qua cảnh tượng trước mắt nàng đã biết ngay mình hiện đang ở trong nhà của một nhân vật quyền quý. Nàng vừa mừng vừa lo. Mừng vì mình đã không chết. Lo vì đang ở trong nhà người lạ, không biết tương lai rồi sẽ ra sao.

Đột nhiên, nàng thấy ánh mắt sáng lòa. Bức rèm châu được vén lên. Một thiếu nữ vận cung trang màu vàng, khí độ cao nhã, trông xinh như ngọc từ ngoài nhẹ bước tiến vào. Lục y thiếu nữ trông thấy cũng phải thầm ghen tị.

Cung trang thiếu nữ trên tay đang cầm chậu nước, nhẹ nhàng bước tới bên giường, khước miệng hơi mỉm cười, cất tiếng nói :

- Chúc mừng tiểu thư đã hồi tỉnh. Tiểu thư chắc cũng đói rồi. Bữa ăn đã được chuẩn bị xong. Tiểu thư hãy rửa mặt rồi dùng bữa.

Vừa nói nàng vừa đặt chậu nước xuống chiếc kỷ bên cạnh giường. Chiếc chậu làm bằng một khối ngọc trắng muốt, chứa một thứ nước trong suốt, mùi hương thoang thoảng tạo cảm giác sảng khoái.

Lục y thiếu nữ ngồi dậy, buông nhẹ tiếng thở dài, ngập ngừng nói :

- Tỷ tỷ. Tiểu muội nhờ ân cứu tử mà chưa kịp bái tạ, thật cảm thấy áy náy trong lòng.

Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói :

- Tiểu thư bất tất phải cảm tạ. Phong trần biến ảo, họa phúc khó lường. Người trong giang hồ ai lại không có lúc gặp bước đường tai bạo. Tiểu thư hãy cứ yên tâm tịnh dưỡng để mau hồi phục.

Lục y thiếu nữ hỏi :

- Tiểu muội chưa kịp thỉnh giáo cao danh quý tính của tỷ tỷ.

Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói :

- Tiểu nữ chỉ là thị tỳ hầu hạ chúa thượng. Tính danh không đáng nhắc đến.

Lục y thiếu nữ vội nói :

- Tỷ tỷ quá khiêm nhường rồi. Nếu tỷ tỷ không muốn nói thì tiểu muội cũng không dám hỏi.

Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói :

- Chúa thượng thường gọi tiểu nữ là Mai nhi. Tiểu thư cứ gọi như thế cũng được.

Lục y thiếu nữ buồn rầu nói :

- Không dám ạ ! Tiểu muội tên là Lý Nhược Hồng. Xin Mai tỷ đừng gọi tiểu muội là tiểu thư như thế nữa. Song thân của tiểu muội bị ác nhân gia hại, đều đã qua đời. Tiểu muội giờ đây bơ vơ một thân một mình, lưu lạc khắp giang hồ, không nơi nương tựa. Mọi người ai cũng muốn hiếp đáp, chẳng ai đối xử tốt với tiểu muội như Mai tỷ vậy.

Cung trang thiếu nữ khẽ an ủi :

- Được rồi ! Tỷ tỷ gọi muội là Hồng muội nhé ! Hồng muội đừng buồn nữa. Nếu như Hồng muội không còn ai thân thích thì tỷ tỷ sẽ xin với chúa thượng để Hồng muội được ở lại với chúng ta. Bảo đảm chẳng có kẻ nào dám hiếp đáp Hồng muội đâu. Dù cho là giang hồ cao thủ hay vương hầu tương tướng, khi đến đây cũng đều phải chịu phép.

Lý Nhược Hồng nói :

- Cám ơn tỷ tỷ. Chẳng hay đây là nơi nào ? Và chúa thượng là ai ? Tiểu muội rất muốn được diện kiến chúa thượng để tạ ân Người đã cứu mạng.

Cung trang thiếu nữ nói :

- Chúa thượng họ Bạch. Còn nơi này gọi là Trường Bích trang. Hiện chúa thượng có việc nên đã cùng Âu Dương tổng quản ra ngoài rồi. Vài hôm nữa mới về đây.

Thấy Lý Nhược Hồng vẫn còn ngồi bần thần trên giường, nàng vội giục :

- Hồng muội hãy mau rửa mặt rồi ra dùng bữa.

Nói rồi nàng cất bước rời khỏi phòng. Lý Nhược Hồng cũng vội rửa mặt, rồi chạy theo sau cung trang thiếu nữ. Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn một bữa ăn cực kỳ thịnh soạn. Lý Nhược Hồng từ trước đến giờ chưa từng được nhìn thấy một bữa ăn sang trọng như thế. Thức ăn đều là tinh phẩm, sơn trân hải vị, được nấu nướng cực khéo, ăn rất ngon miệng. Lại đang lúc đói, nàng ăn sạch hết mọi thứ thức ăn bày trên bàn, ăn ngấu nghiến. Đến khi ăn xong rồi, nhìn lại, nàng mới chợt cảm thấy thẹn thùng. Cái này là ‘nữ thực như beo’ chứ không phải ‘nữ thực như miêu’ rồi. Thật xấu hổ a ! Cũng may ở đây không có người ngoài. Nếu không, để người lạ nhìn thấy thì xấu hổ chết đi được. Dù sao thì cũng phải công nhận là nàng vừa được ăn bữa ăn ngon nhất trong đời.

Thế là, từ giờ Lý Nhược Hồng tạm ở lại trong Trường Bích Trang, nghỉ ngơi dưỡng thương, đồng thời chờ vị chúa thượng ở đây trở về để có thể nói lời cảm tạ. Nàng là người ân oán phân minh, nên rất biết ơn người đã cứu mạng mình.

2. Hồi 2

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 2

TIẾP THIÊN LIÊN ĐIỆP VÔ CÙNG BÍCH

ÁNH NHẬT HÀ HOA BIỆT DẠNG HỒNG

“Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt,

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng.”

Lý Nhược Hồng đang thần thờ dạo bước trong một hoa viên rộng lớn. Vài dòng suối trong vắt uốn lượn quanh co, dưới suối cá lội nhớn nhoe từng đàn. Tùng bách cao vút, thảm cỏ xanh rì, hàng vạn loài hoa đua hương khoe sắc. Những hòn giả sơn, non bộ nằm rải rác khắp nơi, xen lẫn giữa hoa lá cỏ cây. Cảnh vật muôn phần kỳ tú.

Bỗng nàng trông thấy trong tòa tiểu lâu ở phía xa xa có một người đang ngồi lặng lẽ ngắm nhìn mây nước. Nàng liền rảo bước đi về hướng đó. Nhân vật đang ngồi trong tiểu lâu trông hãy còn nhỏ tuổi, vận y phục rất hoa lệ, tướng mạo phương phi anh tuấn.

Vừa nhìn thấy diện mạo người kia, Lý Nhược Hồng chợt quát lên một tiếng, múa tít song chưởng xông tới tấn công tới tấp. Thiếu niên kia đang ngồi ngắm nhìn mây trời, đột nhiên thấy có người xông tới đánh nhẫu vội hốt hoảng nhảy tránh. Khi quay nhìn lại, thấy đó là Lý Nhược Hồng, chàng liền lớn tiếng nói :

- Lý cô nương. Xin hãy dừng tay, nghe tại hạ nói đôi lời.

Lý Nhược Hồng quát lớn ;

- Câm ngay. Giữa ta và ngươi không có gì để nói với nhau cả.

Vừa nói nàng vừa múa chưởng xông tới tấn công. Chàng thiếu niên vẫn liên tục tránh né, trước ngực đã trúng mấy chưởng, miệng ứa máu tươi, nhưng thủy chung vẫn không hoàn thủ. Lý Nhược Hồng quyết không

nhân nhượng, cứ tiếp tục vung chưởng tấn công tới tấp. Chàng thiếu niên đã thọ thương, bộ pháp chậm dần nên lại trúng thêm một chưởng nữa. Lần này thương thế khá nặng. Chàng loạng choạng lùi lại, đứng tựa vào cây cột của tòa tiểu lâu, mắt nhắm nghiền, chờ đợi Lý Nhược Hồng động thủ đánh đòn quyết định.

Lý Nhược Hồng giơ tay lên, nhưng chưa xuất chưởng, lạnh lùng hỏi :

- Sao ngươi không hoàn thủ ?

Chàng thiếu niên từ từ mở mắt ra nhìn Lý Nhược Hồng, nói với giọng thiếu não :

- Lý cô nương xin hãy nghe tại hạ giải thích.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh, nói :

- Thôi được. Ta cho ngươi được nói lời cuối cùng.

Chàng thiếu niên nói :

- Việc xảy đến với lệnh tôn và lệnh đường không phải là bản ý của tại hạ. Tại hạ cũng không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ngươi đã giết chết phụ thân ta, khiến mẫu thân ta ôm hận tự sát, không lẽ chỉ nói mấy lời như thế là xong ư ?

Chàng thiếu niên thở dài nói :

- Chuyện xảy ra đâu ai muốn. Trước đó tại hạ đã từ chối rất nhiều lần nhưng lệnh tôn không nghe, cứ nhất mực bắt buộc tại hạ phải cùng lệnh tôn giao đấu. Dao kiếm vốn vô tình. Tại hạ không ngờ kết cục lại xảy ra những chuyện đáng buồn như thế. Nếu cô nương không lượng thứ cho thì tại hạ cũng đành chịu vậy.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Ngươi đã nói xong chưa ?

Chàng thiếu niên lại thở dài, khẽ nói :

- Cô nương cứ tự nhiên.

Nói rồi chàng liền nhắm nghiền mắt lại, lặng yên chờ đợi. Lý Nhược Hồng ngẫm vận công, truyền hết nội lực vào hữu thủ, định sẽ kết liễu đối phương ngay trong phát chưởng này. Nàng quát lên một tiếng, hữu chưởng đánh thẳng vào giữa ngực chàng thiếu niên, chưởng kinh rất hùng hậu, tưởng chừng chàng thiếu niên khó lòng thoát chết.

Đột nhiên, nàng thấy mắt chợt hoa lên, một luồng gió nhẹ thổi đến cuốn chàng thiếu niên ra khỏi tòa tiểu lâu. Hữu chưởng của nàng đã đánh ra không kịp thu về, tự nhiên chưởng kinh mất đối tượng liền đánh sầm vào cây cột mà trước đó chàng thiếu niên đã đứng tựa vào. Một tiếng ầm vang lên. Cây cột gãy đôi. Tòa tiểu lâu đổ sụp xuống. Nàng hốt hoảng liền nhảy vội ra bên ngoài.

Lúc này, thiếu niên được luồng tự phong kia cuốn ra khỏi tòa tiểu lâu, đang đứng ngơ ngác nhìn, bỗng thấy tòa tiểu lâu bất thần đổ sụp xuống, rồi lại thấy Lý Nhược Hồng hốt hoảng nhảy ra. Vì quá gấp gáp nên bộ pháp nàng không vững, loạng choạng muốn ngã. Chàng liền đưa tay đỡ lấy người nàng, giúp nàng đứng vững trở lại.

Lý Nhược Hồng được chàng thiếu niên nâng đỡ nên đứng vững lại được. Nàng thấy mình đang tựa vào người đối phương, sắc diện bất giác đỏ bừng, vội xô chàng ra. Rồi nàng quay phắt lại, vung tay tát chàng mấy cái. Trên khuôn mặt anh tuấn của chàng ửng lên mấy dấu tay đỏ hồng. Chàng chỉ đứng yên chịu đòn, không hề né tránh.

Cùng lúc đó, từ đằng xa có tiếng cười khanh khách vang lên :

- Hảo tiểu tử ? Thật xứng đáng là nam tử của Giang lão nhi.

Hai người đột ngột nghe thấy tiếng cười, đều giật mình, vội quay lại nhìn. Từ xa xa có một lão nhân đang chậm rãi đi đến. Lão nhân vận trường bào màu xanh, đầu đội khăn lượt, râu ba chòm đen nhánh, thần thái uy phong quắc thước. Lão nhân nhìn hai người khẽ mỉm cười. Rồi lão lại đưa mắt nhìn đồng đồ nát cao giọng gọi :

- Người đâu.

Lập tức có khoảng hai chục cầm bào đại hán nhanh chóng chạy đến trước lão nhân chấp tay cung kính nói :

- Xin chờ lệnh Tổng quản.

Lão nhân chỉ đồng đồ nát, nói :

- Các người hãy mau dọn dẹp nơi này, sau đó cho dựng lại tòa tiểu lâu khác.

Các cầm bào đại hán lớn tiếng vâng dạ rồi xúm nhau khiêng dọn mọi thứ, chỉ trong chốc lát là xong. Lý Nhược Hồng then thùng bước đến bên cạnh lão nhân được gọi là Tổng quản, chấp tay cung kính nói :

- Tiểu nữ lỡ tay làm sập mất tòa tiểu lâu. Cúi mong lão tiên bồi thứ lỗi cho.

Chàng thiếu niên vội tranh nói :

- Đây là lỗi của tại hạ. Xin lão tiên sinh cứ trách phạt tại hạ.

Lý Nhược Hồng trốn mắt nhìn chàng. Lão Tổng quản bật cười nói :

- Chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi mà. Hai người không cần tranh nhau nhận lỗi làm gì.

Lý Nhược Hồng nói :

- Tiểu nữ xin được thỉnh giáo cao danh quý tính của lão tiên bối. Phải chăng đêm đó chính lão tiên bối đã cứu mạng tiểu nữ ?

Lão Tổng quản nói :

- Lão phu họ Âu Dương, lĩnh chức Tổng quản, phụ trách bảo vệ chúa thượng. Đêm đó lão phu chỉ mang hai người về thuyền mà thôi. Chính chúa thượng mới là người ra tay diệu thủ cứu mạng hai người.

Nãy giờ thiếu niên họ Giang chỉ cúi đầu đứng yên lặng lẽ một bên. Lão Tổng quản đưa mắt nhìn cả hai người, nghiêm giọng nói :

- Chuyện xảy ra lúc trước không phải hoàn toàn do lỗi của Giang tiểu tử. Hai người các người cũng đã trải qua một lần chết đi sống lại. Những oán thù trước kia cũng nên xóa bỏ hết đi.

Lý Nhược Hồng biến sắc nói :

- Lão tiên bối muốn tiểu nữ bỏ qua mối thù sát hại gia phụ ?

Thấy nàng có vẻ không thể quên được mối thù giữa nàng với chàng thiếu niên họ Giang kia, lão Tổng quản lại nói :

- Lão phu không bảo tiểu cô nương đừng trả thù, mà chỉ khuyên tiểu cô nương nên tìm chính nguyên hung đã gây ra chuyện này. Còn Giang tiểu tử cũng chỉ bị kẻ khác lợi dụng mà không biết. Phụ thân của tiểu cô nương vì bị Giang tiểu tử đánh bại mà vùng kiêu tự sát, không nên đổ hết lỗi cho hắn. Dù sao tiểu cô nương cũng đã đâm hắn một kiếm suốt từ trước ngực ra tới sau lưng, ngập tới tận chuôi, nếu như không gặp được chúa thượng thì đâu còn sống được đến lúc này. Oán thù giữa hai người cũng nên bỏ qua đi thôi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Lão tiên bối cũng biết chuyện xảy ra cho gia phụ ?

Lão Tổng quản gật đầu nói :

- Lão phu có biết đôi chút. Tiểu cô nương trước nay chỉ thù hận Giang tiểu tử mà không đặt câu hỏi vì đâu mà lệnh tôn lại tìm Giang tiểu tử đòi quyết đấu. Đó mới là nguyên nhân chính yếu gây ra cái chết của lệnh tôn.

Lý Nhược Hồng ngăn người :

- Việc này ... việc này trước nay tiểu nữ chưa hề nghĩ tới.

Lão Tổng quản nói :

- Có kẻ ngầm ngầm thù ghét lệnh tôn, muốn tìm cách hãm hại. Hắn nói với lệnh tôn rằng Giang tiểu tử lớn lối kiêu ngạo, xem quần hùng Giang Nam chẳng ra gì, còn thách thức mọi người tìm đến quyết đấu.

Thiếu niên họ Giang ngơ ngác nói :

- Tại hạ đâu có nói thế bao giờ !

Lão Tổng quản nói :

- Chuyện đó đương nhiên lão phu biết rồi. Với địa vị của ngươi, bọn quần hào Giang Nam có đáng kể vào đâu, làm chuyện đó khác nào tự hạ thấp thân phận của mình. Nhưng kẻ đó biết được lai lịch của tiểu tử ngươi. Hắn nói với phụ thân của Lý cô nương rằng ngươi tìm đến Giang Nam là để thách đấu với quần hùng nơi đây, giống như Đông Doanh Song Thần ngày trước.

Ngừng lại giây lát, lão khẽ thở dài nói tiếp :

- Phụ thân của Lý cô nương bản tính vốn nóng nảy, vừa nghe nói là đã xách kiếm đi tìm người quyết đấu, và thế là đã rơi vào bẫy của hắn. Nếu ngươi thắng thì chẳng còn gì để nói. Nhưng nếu như ngươi mà có bị làm sao thì Giang lão nhi chịu bỏ qua à ! Lúc đó e rằng toàn cõi Trung Nguyên sẽ phát sinh một trường đại kiếp.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Lão tiên bối. Phụ thân của y là ai ? Công phụ lợi hại lắm hay sao ?

Lão Tổng quản mỉm cười :

- Đại Mạc Bá chủ, tiểu cô nương đã nghe qua chưa ? Chưa nói đến công phụ của Giang lão nhi. Dưới trướng của lão ta có đến trăm vạn hùng binh, hàng vạn cao thủ. Tiểu tử này lại chính là nam tử độc nhất của lão ta đấy. Nếu như hắn mà có bề gì, lão ta động nộ, xua đại quân tràn vào cõi Trung Nguyên thì tiểu cô nương thử tưởng tượng xem tình cảnh lúc ấy sẽ như thế nào ?

Thiếu niên họ Giang hỏi :

- Lão tiên sinh có quen biết gia phụ ?

Lão Tổng quản cười nói :

- Lão phu cũng có gặp qua Giang lão nhi vài lần. Tiểu tử ngươi chưa từng nghe phụ thân nói đến lão hữu Âu Dương Chính này sao ?

Thiếu niên họ Giang giật mình nói :

- Vậy ra lão tiên sinh chính là ... ?

Lão Tổng quản ngắt lời :

- Dù gì thì đôi bên cũng chẳng phải là người ngoài. Tiểu tử ngươi có thể gọi lão phu là bá phụ cũng được.

Chàng thiếu niên vội sụp xuống thi lễ, nói :

- Tiểu đệ Giang Thừa Phong xin tham kiến bá phụ.

Lão Tổng quản tươi cười đỡ Giang Thừa Phong dậy. Lão chăm chú ngắm nhìn chàng hồi lâu rồi cười nói :

- Hiền đệ bản tính hào hiệp phong lưu, thật giống đức điện hạ khi xưa. Nếu đức điện hạ mà gặp hiền đệ chắc là lão nhân gia sẽ hài lòng lắm đấy.

Giang Thừa Phong cung kính nói :

- Tiểu đệ kính mong bá phụ tài bồi cho.

Lý Nhược Hồng nãy giờ đứng ngoài nghe hai người họ nói chuyện mà chẳng hiểu gì, nhưng nàng cũng không nói xen vào. Đến lúc này, nàng không thể nhịn được nữa nên đành phải lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối. Theo ý lão tiên bối thì tiểu nữ không nên giết hấn ư ?

Lão Tổng quản cười nói :

- Lão phu không nói thế mà chỉ khuyên tiểu cô nương cần nên suy xét cho thật kỹ trước khi hành động.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy nếu như tiểu nữ mà giết hấn thì chiến tranh sẽ nổ ra phải không ạ ?

Lão Tổng quản gật đầu :

- Chắc chắn thế rồi.

Lý Nhược Hồng khẽ thở dài :

- Nói vậy thì tiểu nữ không thể giết hấn được rồi !

Giang Thừa Phong bỗng nói :

- Lý cô nương. Cô nương muốn trả thù không nhất định phải giết chết tại hạ. Vẫn còn có nhiều cách trả thù khác nữa mà. Cô nương đối xử với tại hạ thế nào thì tại hạ cũng xin nhận chịu hết.

Lý Nhược Hồng lườm chàng một cái, rồi quay sang lão Tổng quản hỏi :

- Lão tiên bối. Tiểu nữ còn có một chuyện muốn hỏi.

Lão Tổng quản gật đầu :

- Cô nương cứ nói.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Chẳng hay kẻ đã đặt điều hãm hại gia phụ là ai vậy ạ ?

Lão Tổng quản trầm ngâm một lúc mới nói :

- Việc này ... Thiên cơ bất khả tiết lộ, lão phu cũng không tiện nói rõ. Nhưng lão phu có thể gợi ý cho cô nương hay rằng kẻ đó lệnh tôn có quen biết, lời nói của hấn có thể khiến cho lệnh tôn tin tưởng. Cô nương cứ thử tìm hiểu xem sao. Còn nếu như muốn biết hấn ta là ai thì còn phải chờ xem cơ duyên của cô nương thế nào.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Kẻ đó quen thân với gia đình tiểu nữ ?

Lão Tổng quản gật đầu :

- Cũng có thể như thế lắm.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là sao ạ ?

Lão Tổng quản nói :

- Tiểu cô nương cứ thử tìm hiểu xem sao. Theo như tình hình hiện giờ, nếu như tiểu cô nương cố gắng điều tra thì chắc là chỉ trong vòng không quá nửa năm sẽ có thể tra ra lai lịch của tên kia.

Giang Thừa Phong bỗng hỏi :

- Lý cô nương. Cô nương có thể cho phép tại hạ được cùng đi điều tra lai lịch của hấn được không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Đây là việc riêng của ta, liên quan gì đến người ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tại hạ cũng bị hấn ta lợi dụng, không thể bỏ qua cho hấn ta được. Hơn nữa, đối với việc của lệnh tôn, tại hạ cảm thấy cũng phải có trách nhiệm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người muốn điều tra thì cứ việc. Hỏi ta làm gì ?

Giang Thừa Phong cả mừng, vội vòng tay nói :

- Cảm ơn ... cảm ơn cô nương.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh :

- Việc gì người phải cảm ơn ta ?

Lão tổng quản bỗng cười ha hả, nói :

- Lão phu già rồi nên thật hồ đồ. Nãy giờ mãi nói chuyện nên quên mất. Chúa thượng muốn gặp hai người.

Lý Nhược Hồng nói :

- Tiểu nữ cũng đang rất muốn được bái kiến chúa thượng để cảm ơn lão nhân gia đã cứu mạng.

Giang Thừa Phong nhìn lão Tổng quản, ngập ngừng hỏi :

- Bá phụ. Chúa thượng chính là ... ?

Lão Tổng quản ngắt lời :

- Trên đời này chỉ có duy nhất một vị chúa thượng chân chính mà thôi. Nhưng hiền triết cũng không cần phải hỏi nhiều, cứ đến bái kiến chúa thượng, và cũng không nên quá giữ lễ. Ý chúa thượng muốn thế.

Hai người liền đi theo lão Tổng quản tiến sâu vào giữa hoa viên. Quanh co một lúc thì đến một cái hồ nhỏ rộng chừng nửa mẫu, có kênh dẫn nước thông với bên ngoài. Các dòng suối trong hoa viên đều chảy về đây. Trên mặt nước, lá sen non mới trổ, trông như những đồng tiền nổi nhấp nhô trên mặt nước.

Giữa hồ có dựng một nhà thủy tạ bằng trúc rất trang nhã. Muốn đến đó phải đi qua một chiếc Cầu Khúc Kiều uốn lượn quanh co. Trên cầu, một chàng Bạch y công tử đang đứng tựa lan can ngắm cảnh mây trời. Ánh dương quang lung linh đầy nước. Gió nhẹ nhẹ thổi, tà áo lất phất bay, mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Lão Tổng quản vừa bước đến bên bờ hồ thì dừng chân lại, hướng về phía chàng Bạch y công tử chấp tay cung kính nói :

- Chúa thượng. Lão phu đã mời hai người họ đến.

Chàng Bạch y công tử quay lại nhìn ba người, mỉm cười nói :

- Tiên sinh đi lâu như vậy thì chắc là đã gặp phải chuyện gì thú vị khiến tiên sinh chẳng thể dời chân ?

Khi chàng Bạch y công tử quay lại, Lý Nhược Hồng mới nhìn rõ dung mạo anh tuấn của chàng. Chàng trông hầy còn rất trẻ, trẻ hơn cả Giang Thừa Phong, chỉ mới độ mười sáu, mười bảy tuổi, và trông xinh đẹp như ngọc, phong thái văn nhã cao quý, khí độ phi phàm đầy vẻ hào hoa phong nhã. Trên môi chàng luôn ẩn hiện nụ cười ấm áp, tạo cảm giác thân thiện. Lão Tổng quản cười nói :

- Lão phu vừa đến nơi thì thấy Giang tiểu tử và Lý cô nương đang cùng nhau ẩn chứng võ học, vì không muốn làm hai người mất hứng nên mới chậm trễ đến giờ, khiến chúa thượng phải chờ đợi, thật là có lỗi.

Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng vội tiến đến hành lễ bái kiến. Chàng Bạch y công tử nhìn hai người khẽ mỉm cười nói :

- Không ngờ Lý cô nương và Giang thiếu hiệp lại có hứng thú đối với võ công như thế. Tiểu sinh không biết nên cho Âu Dương tiên sinh đi mời, làm mất nhã hứng của hai người, thật là không phải.

Lý Nhược Hồng nghe chàng nói thế mà thêm thẹn thùng, sắc mặt đỏ bừng. Giang Thừa Phong liếc mắt nhìn nàng thì thấy ánh mắt nàng cũng đang hướng nhìn qua. Cả hai đều ngượng ngùng vội quay mặt nhìn sang chỗ khác. Lão Tổng quản nhìn thấy hành động của hai người mà không khỏi bật cười.

Bạch y công tử cũng mỉm cười nói :

- Tiểu sinh họ Bạch, thảo tự Thiếu Lăng. Mời Giang thiếu hiệp và Lý cô nương vào đây ta cùng đàm đạo.

Nói rồi chàng quay mình cất bước đi vào gian nhà thủy tạ. Giang, Lý hai người cùng lão Tổng quản cũng nhanh chóng theo sau.

Bên trong đã bày sẵn một bàn tiệc rất thịnh soạn, mâm vàng chén ngọc rực rỡ, đồ ăn thức uống toàn loại trân quý, chẳng biết được bày biện từ lúc nào mà hơi nóng của thức ăn vẫn còn bốc lên. Trong số đó, đáng chú ý nhất là một bình rượu lưu ly trong suốt, chứa bên trong một loại rượu màu xanh biếc lấp lánh, mới đến gần mà mùi hương đã thoảng bay vào mũi kích thích tửu hứng. Giang, Lý hai người cứ đưa mắt nhìn bình rượu.

Bạch Thiếu Lăng cười nói :

- Nơi này cũng chẳng có ai xa lạ. Giang thiếu hiệp và Lý cô nương hãy cứ tự nhiên, không cần phải khách khí.

Mọi người chờ cho Bạch Thiếu Lăng ngồi trước rồi mới cùng ngồi vào bàn. Lão Tổng quản cầm bình rượu rót vào chung của hai người rồi mới rót vào chung của mình. Mùi hương tỏa ra ngào ngạt, sắc rượu ánh lên trong chung bạch ngọc. Hai người những muốn nâng chung rượu lên uống ngay, nhưng không thể vô phép, đành phải nén lòng chờ lão Tổng quản rót rượu cho Bạch công tử.

Nhưng, lão Tổng quản lại đặt bình rượu xuống, cầm lấy một chiếc bình khác bằng bạch ngọc rót một thứ chất lỏng vàng óng ánh vào chung của Bạch công tử. Thứ chất lỏng này cũng tỏa ra mùi hương thoang thoang dễ chịu nhưng không phải mùi rượu. Hai người nhìn kỹ lại, mới hay đó là trà chứ không phải rượu.

Bạch Thiếu Lăng nâng chung trà lên, cười nói :

- Tiểu sinh không uống được rượu, đành dùng trà thay, mời các vị cạn chung.

Được lời như mở tấm lòng, Giang, Lý hai người liền nâng chung rượu đưa lên môi nhấp thử vài ngụm rồi uống hết sạch. Hơi rượu thơm tho bay lên mũi tạo nên cảm giác sảng khoái lâng lâng. Đây quả là một thứ hảo tửu vô cùng trân quý, uống một lần rồi là không thể nào quên được.

3. Hồi 3

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 3

DẠ VẤN QUY NHẬN SINH HƯƠNG TỬ

HOÀN ỨNG THUYẾT TRƯỚC VIỄN HÀNH NHÂN

“Quê xa tiếng nhận đêm thao thức.”

Giờ đang nói đến kẻ đi xa.”

Lại nói, Giang, Lý hai người sau khi đã uống sạch chung rượu, hơi rượu thơm tho bay lên mũi tạo nên cảm giác sảng khoái lâng lâng. Đây quả là một thứ hảo tửu vô cùng trân quý, uống một lần rồi là không thể

nào quên được. Lão Tổng quản thấy vậy, khẽ mỉm cười, lại cầm bình rượu rót đầy vào chung của hai người. Bạch Thiếu Lăng mỉm cười bảo :

- Rượu để từ từ uống cũng được. Nhị vị hãy thưởng thức mấy món này thử xem hương vị thế nào.

Cả Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng vừa mới trải qua một cuộc giao chiến, hao phí rất nhiều sức lực nên giờ này cũng đã cảm thấy đói bụng. Cả hai liền cầm đũa gấp thử vài món. Tất cả đều ngon đến trên cả mức tuyệt vời. Mỗi món ăn trên bàn đều có một hương vị riêng rất đặc sắc, không món nào giống món nào. Giang Thừa Phong tuy sinh trưởng trong gia đình đại phú quý nhưng cũng chưa từng được thưởng thức những món ăn ngon đến vậy. Còn Lý Nhược Hồng thì khỏi phải nói. Cộng với việc cả hai người bọn họ đều đang đói bụng, chẳng mấy chốc là các đĩa thức ăn đều đã hết sạch. Bạch Thiếu Lăng và lão Tổng quản chỉ ngồi nhâm nhi chung trà chén rượu, để cho hai người được tự nhiên ăn uống.

Gấp đến miếng cuối cùng, cả hai mới chợt nhận ra là Bạch Thiếu Lăng cùng lão Tổng quản chưa hề động đũa. Lý Nhược Hồng ngượng ngùng đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Lăng, ấp úng nói :

- Xin công tử thứ lỗi cho ! Tiểu nữ quả thật trước nay chưa bao giờ được ăn những món ngon đến thế này nên ... nên ăn hơi nhiều !

Nói đến đây, nàng thẹn thùng đỏ mặt, không nói thêm được câu nào nữa. Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Không sao đâu ! Cũng bình thường thôi mà ! Cô nương không nên quá khách khí. Để tiểu sinh gọi người dọn lên thêm vài món nữa nhé.

Nói rồi chàng liền hướng ra bên ngoài cao giọng gọi :

- Người đâu !

Lý Nhược Hồng vội nói :

- Thôi ạ ! Công tử đừng nên cho dọn lên thêm nữa. Tiểu nữ giờ đã thấy no lắm rồi, không thể ăn nổi nữa đâu ạ.

Sau tiếng gọi của Bạch Thiếu Lăng, từ trên bờ hồ có bốn nàng thiếu nữ nhanh nhẹn đi xuống nhà thủy tạ. Cả bốn nàng đều vận cung trang diễm lệ với bốn màu sắc khác nhau : vàng, tím, xanh và hồng phấn, thấy đều xinh đẹp tuyệt thế, khí độ cao khiết trang nhã. Lý Nhược Hồng nhận ra nàng vận hoàng y cung trang chính là Mai tỷ, người đã chăm lo cho nàng bấy lâu nay.

Bốn nàng cung trang thiếu nữ đến trước Bạch Thiếu Lăng, cung thân hành lễ, cung kính nói :

- Xin chờ lệnh chúa thượng.

Bạch Thiếu Lăng chỉ bàn tiệc nói :

- Các nàng hãy thu dọn những thứ này rồi mang đến vài món gì đó điểm tâm.

Bốn nàng cung trang thiếu nữ cung kính vâng dạ, rồi lập tức bắt tay thu dọn mang đi, rồi sau đó lại mang đến vài đĩa bánh mứt, trái cây. Bình rượu đã uống hết cũng được thay bằng một bình rượu mới, bên trong đựng một thứ rượu màu hồng óng ánh. Các chung bạch ngọc cũng được dọn đi, thay vào đó là các chung dạ quang phát ra ánh sáng lấp lánh, quả là những trân phẩm trên đời.

Lão Tổng quản lại tiếp tục rót rượu cho mọi người. Lý Nhược Hồng tuy tửu lượng không cao, lại uống hơi nhiều, sắc mặt đã ửng hồng, thần thái có phần chéch choáng, nhưng mùi rượu bốc lên sự sực nức khiến nàng cảm lòng chẳng nổi, lại nâng chung rượu lên uống ngay. Trong khi đó, Giang Thừa Phong thì trái lại. Tay cầm chung rượu nhưng mắt chàng cứ liếc nhìn Lý Nhược Hồng. Đôi má ửng hồng, cùng với giọng nói nụ cười của nàng sao mà lôi cuốn lạ. Xem ra, đối với kẻ đang yêu thì chuyện bình thường cũng có sức hấp dẫn lạ lùng.

Lý Nhược Hồng vô tình quay sang, chợt nhận thấy Giang Thừa Phong cứ mãi chăm chú ngắm nhìn nàng, liền trừng mắt nói :

- Người làm gì mà cứ nhìn ta mãi thế ? Hề nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của người là ta đã cảm thấy bực mình rồi.

Giang Thừa Phong ngượng ngùng cúi mặt chẳng nói lời nào, sắc mặt buồn thiu. Lão Tổng quản nhìn thấy dáng điệu của chàng như thế, bật cười nói :

- Hiền đệ sao không uống rượu mà cứ cầm trên tay mãi thế ?

Bạch Thiếu Lăng cũng mỉm cười nói :

- Đây là Bò Đào mỹ tửu thượng hạng, cống phẩm của Tây Vực, Giang thiếu hiệp thử thưởng thức xem hương vị thế nào ?

Lời nói của Bạch Thiếu Lăng đã giúp cho Giang Thừa Phong thoát khỏi tình huống khó xử này. Chàng đường hoàng nâng chung rượu lên nhắm nháp từng ngụm, ra vẻ như đang thưởng thức hảo tửu. Lý Nhược Hồng nhìn thấy bộ điệu đó của chàng, cũng không khỏi bật cười. Nghe thấy giọng cười trong trẻo của nàng đã khiến cho chàng cảm thấy như vừa trút bỏ được gánh nặng trong lòng, tâm tình cũng trở nên thanh thản hơn nhiều.

Rượu được vài tuần, Bạch Thiếu Lăng nhìn Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sắp tới cô nương có dự tính gì không ? Nếu như cô nương không có việc chi cần giải quyết gấp thì có thể ở lại Trường Bích trang.

Lý Nhược Hồng nói :

- Tiểu nữ đã định sẽ đi điều tra tung tích kẻ thù đã hãm hại gia phụ.

Chợt như vừa nhớ ra một việc quan trọng, nàng vội vàng đứng dậy, hướng về Bạch Thiếu Lăng vòng tay cung kính nói :

- Tiểu nữ quên chưa cảm tạ công tử đã cứu mạng. Xin công tử thứ lỗi.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười bảo :

- Chuyện chẳng có chi đáng kể. Cô nương không cần phải bận tâm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ân cứu mạng chính là ân trọng. Tiểu nữ không bao giờ quên được. Tiểu nữ không biết làm sao để có thể tạ ân cứu mạng của công tử ?

Bạch Thiếu Lăng khẽ mỉm cười, nói sang chuyện khác :

- Thôi được rồi. Chuyện đó chẳng đáng gì, không cần nhắc đến nữa. Giờ nói sang chuyện khác quan trọng hơn. Đối với mối gia thù của mình, chẳng hay cô nương định sẽ tiến hành điều tra như thế nào ?

Lý Nhược Hồng ngẩn người hồi lâu, vì nàng cũng chưa biết cần nên bắt đầu từ đâu. Nàng thiếu lịch duyệt giang hồ, nếu không cũng đã không nhất tâm nhất ý cho Giang Thừa Phong là hung thủ, là cừu gia. Bạch Thiếu Lăng nói :

- Nếu cứ điều tra một cách cầu may, không có kế hoạch cụ thể thì biết đến bao giờ mới tìm ra được manh mối ? Cần phải có sách lược cụ thể rõ ràng mới được chứ.

Chuyện quan hệ đến mối gia thù của mình, Lý Nhược Hồng vô cùng trọng thị, vội vàng hỏi :

- Vậy theo công tử thì tiểu nữ nên làm thế nào ạ ?

Bạch Thiếu Lăng trầm ngâm một lúc, rồi mới chậm rãi nói :

- Tiểu sinh có một ý này, xem ra cũng có vẻ khả thi, nhưng có chút vấn đề, e rằng...

Nói đến đây, chàng lại ngập ngừng một lúc, chùng chùng như không tiện nói tiếp. Lý Nhược Hồng liền giục :

- Xin công tử cứ nói đi ạ !

Bạch Thiếu Lăng nói

- Theo ý tiểu sinh thì cô nương nên cùng Giang thiếu hiệp hợp tác với nhau trong việc điều tra. Nếu nguyên hung chính phạm mà nhìn thấy hai người đi chung với nhau ắt sẽ có thái độ bất thường, vì chỉ có hãn mới

biết rõ nội vụ. Hai người chỉ cần chú ý quan sát thái độ của những kẻ tình nghi là dần dần sẽ lần ra manh mối. Đối với tình cảnh của cô nương hiện giờ, đó là cách đơn giản nhất, nhưng cũng hiệu quả nhất.

Nghe Bạch Thiếu Lăng nói xong, Lý Nhược Hồng và Giang Thừa Phong đồng đưa mắt nhìn nhau. Giang Thừa Phong thì hoan hỷ trong lòng, còn Lý Nhược Hồng thì lại thẹn thùng đỏ mặt. Xem ra nàng cũng đã có chút ít cảm tình với Giang Thừa Phong, mặc dù có thể nàng vẫn chưa nhận ra điều ấy. Quan hệ giữa người với người xưa nay vẫn vi diệu như thế đấy.

Bạch Thiếu Lăng lại nói tiếp :

- Hiện giờ cô nương không còn ai thân thích, một mình qua lại giang hồ sợ rằng khó tránh được những chuyện bất trắc. Kẻ mà cô nương muốn tìm tâm địa rất hiểm độc gian trá, nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào. Thân nữ nhi đi lại giang hồ cũng có nhiều bất tiện. Dù sao thì hai người đồng hành cũng vẫn tốt hơn. Có gì thì cũng còn có thể chiếu cố, giúp đỡ lẫn nhau.

Giang Thừa Phong nhìn Lý Nhược Hồng nói :

- Tại hạ không hề sợ nguy hiểm. Xin cô nương cho tại hạ cùng đồng hành. Tại hạ nguyện sẽ hết sức bảo vệ cô nương được bình an.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Ta không trông mong người có thể bảo vệ được ta. Chỉ cần người đừng gây phiền phức cho ta là tốt lắm rồi.

Xem ra nàng đã thuận ý, Giang Thừa Phong vội nói ngay :

- Không đâu. Tại hạ sẽ chỉ hành động theo ý cô nương mà thôi. Cô nương bảo sao, tại hạ cũng xin nghe theo hết.

Lý Nhược Hồng không lý gì đến Giang Thừa Phong, quay sang Bạch Thiếu Lăng vòng tay nói :

- Công tử. Hiện đã có manh mối để điều tra, tiểu nữ nóng lòng muốn tiến hành ngay. Xin công tử cho phép được cáo từ ngay lúc này.

Bạch Thiếu Lăng đưa mắt nhìn lên bầu trời, rồi mỉm cười nói :

- Giờ cũng đã sắp tối rồi. Cô nương hãy nghỉ lại nơi đây thêm một đêm nữa, sáng mai hãy lên đường.

Lý Nhược Hồng nhận thấy trời cũng đã khá nhem tối, nên cũng đồng ý ở lại. Giờ đây thì thái độ của nàng đối với Giang Thừa Phong cũng đã tốt hơn trước, dù rằng cũng chưa được thân thiện cho lắm.

Đêm canh vắng ...

Bốn phía im lìm tĩnh lặng. Gió đêm từ phía bờ hồ thổi vào nhẹ nhẹ. Cành lá khẽ lay động từng hồi.

Giang Thừa Phong cứ mãi bồn chồn không sao ngủ được. Nhớ lại những chuyện trước đây, nhất là những chuyện vừa xảy ra trong ngày, chàng không thể nào chợp mắt cho được. Thao thức hồi lâu, chàng đành một mình ngẩn ngơ dạo bước trong hoa viên giữa đêm trường canh vắng.

Gió thổi lạnh lạnh. Sương đêm thấm đẫm y phục. Tự nhiên, chàng thấy nổi hứng liền bẻ một đoạn cành cây ngắn dùng làm kiếm, thi triển một bộ kiếm pháp. Quả nhiên là dòng dõi danh gia. Tuy chàng chỉ sử dụng cành cây thay kiếm, nhưng cũng đã gây ra những tiếng gió rít vù vù, kiếm khí bốc ra dàn dụa, kiếm phong cuộn cuộn tuôn tràn, chẳng khác nào khi sử dụng kiếm thật.

Sau khi thi triển xong bộ kiếm pháp, vừa mới ngừng tay lại thì chàng mới chợt nhận thấy lão Tổng quản đang đứng bên cạnh nhìn chàng mỉm cười. Chàng liền bước tới trước mặt lão Tổng quản, chấp tay nói :

- Bá phụ ! Tiểu đệ chẳng hay bá phụ đến nên chậm trễ nghênh tiếp, xin bá phụ thứ lỗi cho !

Lão Tổng quản cười nói :

- Chúng ta cũng chẳng phải là người xa lạ gì ! Hiền đệ không cần phải quá khách khí như vậy ! Hiền đệ đã được chân truyền của Giang lão nhi, kiếm pháp xem ra cũng khá điêu luyện đó !

Giang Thừa Phong nói :

- Dạ. Thật chẳng đáng làm trò cười cho bá phụ. Mong bá phụ thương tình mà chỉ giáo thêm cho.

Lão Tổng quản nói :

- Ta thì có đáng kể gì. Công phu của Giang lão nhi cũng đâu có thua kém gì ta. Nếu có dịp thì hiền đệ hãy thỉnh cầu chúa thượng truyền thụ cho một ít công phu tuyệt học, thì đủ để hưởng dụng cả đời.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chúa thượng cũng biết võ công ư ?

Lão Tổng quản phì cười :

- Đương nhiên.

Giang Thừa Phong hình như không tin cho lắm, vì chàng trông thấy Bạch Thiếu Lăng văn nhược yếu đuối, chẳng có vẻ gì là biết võ công cả. Tuy rằng người luyện võ khi đạt đến một mức độ nào đó thì có thể ẩn giấu nội lực, anh hoa nội liễm, nhưng đối với Bạch Thiếu Lăng thì có vẻ không giống như vậy. Mặc dù trong lòng chàng đang nghĩ như thế, nhưng cũng không tiện nói ra.

Lão Tổng quản nhìn qua sắc mặt thì cũng đã biết trong lòng chàng đang nghĩ gì rồi. Lão mỉm cười nói :

- Rồi hiền đệ sẽ thấy. Chúa thượng muốn gặp hiền đệ. Hãy mau theo ta kéo lại để chúa thượng phải đợi lâu.

Giang Thừa Phong liền vâng dạ, nổi bước theo sau lão Tổng quản. Hai người rời khỏi hoa viên, đi qua rất nhiều phòng ốc, đình viện, cuối cùng mới đến một tòa lầu các tráng lệ mà cũng rất trang nhã.

Ngôi lầu không đồ sộ nguy nga, nhưng được xây dựng rất công phu. Mỗi vật trang trí đều được chọn lựa rất cẩn thận. Cách bài trí vô cùng khéo léo, tinh xảo. Tất cả toát lên một phong cách cao sang, thanh khiết.

Hai người vừa bước chân đến trước tòa lầu các, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe giọng nói của Bạch Thiếu Lăng từ bên trong vọng ra :

- Hai người không cần phải quá đa lễ. Hãy mau vào đây.

Giang Thừa Phong liền đi theo sau lão Tổng quản tiến vào bên trong. Và rồi chàng chợt trở mắt kinh ngạc vì trông thấy xung quanh tứ bề đều xếp đầy toàn là kinh sách, thư tịch. Bạch Thiếu Lăng đang ngồi tại án thư xem sách. Thấy hai người đi vào, chàng khẽ gật đầu, miệng hơi mỉm cười.

Lão Tổng quản vòng tay nói :

- Lão phu lại để chúa thượng phải chờ lâu. Vì thấy Giang tiểu tử đang mải luyện kiếm đến lúc say mê nên không muốn làm kinh động hắn.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Không sao. Tiên sinh nhận thấy công phu của Giang khanh gia thế nào ?

Lão Tổng quản nói :

- Hắn đã được chân truyền của Giang lão nhi, công phu xem ra cũng khá tinh thực, chỉ hiềm khí lực còn yếu. Nếu như gặp phải nhân vật cao thủ thượng đẳng thì chỉ e không đủ sức đối phó.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Tiên sinh muốn trẫm truyền thụ cho Giang khanh gia một vài tuyệt kỹ chứ gì ?

Lão Tổng quản hỏi :

- Nếu được vậy thì còn gì bằng ! Nhưng không biết ý chúa thượng thế nào ?

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Thế cũng được.

Đoạn chàng nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Ngày mai khanh sẽ lên đường cùng với Lý cô nương. Vậy hiện giờ đã có kế hoạch, dự định gì chưa ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Thần chỉ biết làm hết sức mình, còn phải hành động thế nào thì đành tùy theo ý của Lý cô nương.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Như vậy không ổn. Lý cô nương chưa đủ kinh nghiệm giang hồ. Tuy nói như thế nhưng mọi việc phải do khanh quyết định mới được.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Chỉ sợ Lý cô nương không đồng ý mà thôi.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Cũng chính vì vậy mà trẫm mới cho triệu khanh đến đây để cùng bàn tính xem sắp tới khanh cần nên hành động thế nào cho phải. Chỉ cần xử sự khéo léo một chút thì mọi việc sẽ ổn cả thôi.

Ngừng lại một lúc, đưa mắt ngắm nhìn Giang Thừa Phong một lượt, Bạch Thiếu Lăng mới lại nói tiếp :

- Nhưng trước hết trẫm cần phải truyền cho khanh vài môn công phu tuyệt học mới được. Chẳng hay khanh thường dùng loại vũ khí nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thần chỉ quen dùng kiếm. Nhưng vì thấy không tiện khi qua lại giang hồ nên không mang theo.

Bạch Thiếu Lăng lấy ra một thanh tiểu kiếm dài khoảng hơn một thước, toàn thân tuyền một màu trắng bạc, chuôi nạm ngọc, rõ là một bảo vật vô giá. Chàng đưa thanh tiểu kiếm cho Giang Thừa Phong, rồi nói :

- Thanh tiểu kiếm này tuy chẳng quý báu gì, nhưng rất tiện sử dụng, có thể cất vào trong tay áo. Khanh hãy giữ lấy mà dùng.

Giang Thừa Phong kính cẩn vái tạ, nhận lấy thanh tiểu kiếm, rồi đem cất vào trong tay áo, quả thật là rất tiện dụng. Sau đó, Bạch Thiếu Lăng đem yếu quyết của một môn kiếm pháp, một pho chú ngữ pháp, một môn khinh công và một môn cách không điểm huyệt giảng giải thật kỹ. Chàng còn bắt Giang Thừa Phong phải luyện đi luyện lại cho đến khi thật thuần thục mới thôi.

Tiếp đó, chàng mới dặn dò kỹ lưỡng những việc phải làm sau này. Khi đã xong xuôi mọi chuyện thì trời cũng đã gần sáng, Giang Thừa Phong phải về phòng để lo liệu mọi thứ cần thiết, chuẩn bị lên đường.

Trước lúc Giang Thừa Phong rời khỏi thì Bạch Thiếu Lăng lại lấy ra một xấp ngân phiếu trao cho chàng. Chàng xem lại thì thấy tất cả số đó lên đến năm mươi vạn lượng ngân phiếu, một số mục thật lớn. Chàng ngại ngần không dám nhận, nhưng Bạch Thiếu Lăng đã nghiêm giọng nói :

- Số đó chẳng đáng là bao, khanh không nên từ chối. Khi qua lại giang hồ cũng cần có ngân lượng để chi dụng chứ.

Biết không thể từ chối được, Giang Thừa Phong đành phải cảm tạ mà thu nhận số ngân phiếu đó. Bạch Thiếu Lăng lại lấy ra một chiếc lọ bạch ngọc đưa cho chàng, khẽ mỉm cười nói :

- Trong đây có ba viên Linh Bảo Đan mà điện hạ đã ban cho, có khả năng giải trừ bách độc. Khanh hãy giữ lấy để sử dụng lúc cần thiết.

Giang Thừa Phong biết đây là bảo vật vô giá, và cũng là Ngự bảo nên không dám nhận, nói :

- Đây là vật điện hạ ngự ban, thần quả thật không dám nhận.

Bạch Thiếu Lăng cầm lọ thuốc đặt vào tay chàng, mỉm cười nói :

- Điện hạ thương nên mới ban nó cho trẫm. Nhưng trẫm có giữ nó cũng chẳng dùng vào việc gì. Khanh hãy cứ nhận lấy.

Lão Tổng quản cũng nói :

- Chúa thượng đã ban cho, hiền diệt hãy cứ nhận lấy, biết đâu sau này rồi sẽ có lúc cần dùng đến.

Giang Thừa Phong liền sụp lạy tạ ân, nhận lấy. Chàng biết đây là một loại linh dược cực kỳ trân quý, vì phụ thân chàng là Đại Mạc Bá chủ cũng được điện hạ ban cho ba viên. Lão xem nó là bảo vật trấn cung, quý hơn cả tính mạng. Nay Bạch Thiều Lăng ban nó cho chàng chứng tỏ chàng được ưu ái hết mực.

Chợt nhớ đến một việc, Bạch Thiều Lăng lại nói :

- Khanh thuộc dòng vương thất, là thế tử của Trường Thanh Cung, sau này sẽ kế thừa bảo vị, không nên xưng là tạt hạ đối với những kẻ có địa vị thấp hơn mình.

Giang Thừa Phong ngập ngừng hỏi :

- Vậy ... vậy thần nên xưng là gì ạ ?

Bạch Thiều Lăng nói :

- Khanh cứ xưng là tiểu sinh là được rồi.

Giang Thừa Phong cung kính vâng dạ. Sau đó chàng lui về phòng lo chuẩn bị để lát nữa sẽ cùng Lý Nhược Hồng rời khỏi Trường Bích trang.

4. Hồi 4

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 4

DIỆU CHẤT BẤT VI BÌNH THẾ ĐẮC

DỤC HOAN VÔ PHỤC TỰ ĐƯƠNG THÌ

“Của báu trên đời đâu dễ kiếm,

Muốn vui còn có thuở nào đây.”

Trên đường quan đạo đi về Giang Nam ...

Mưa bụi lất phất rơi, ngọn thu phong dịu dặt thổi những hạt mưa bụi nhỏ li ti bay vào mặt khiến khách bộ hành cảm thấy mát mẻ, dễ chịu hơn.

Màu trời xám ngắt như tro. Hai bên vệ đường liễu non xanh mượt phất phơ trước gió. Dưới trời mưa, cây cối dường như cũng vươn mình cao hơn, hoa lá cũng trở nên xanh mượt hơn. Con đường cát vàng không hề ướt át lấm bẩn, mà nước mưa đã khiến cho cát bụi chẳng còn tung bay khiến người đi đường lại càng cảm thấy sảng khoái.

Con đường vắng vẻ không người qua lại. Trên đường hiện chỉ có một đôi thiếu niên nam nữ đang cưỡi ngựa nhàn du. Vó câu không mau không chậm, có vẻ khoan thai lắm. Hai con ngựa trông khỏe mạnh khôn ngoan, sắc lông từ đầu đến chân đều trắng như tuyết. Trong khi đó, người ngồi trên lưng ngựa, nam thì anh tuấn hào hoa, nữ thì xinh đẹp diễm kiều, quả rất xứng đôi. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Cả hai vừa đi vừa ung dung trò chuyện.

Đôi người ngọc đang song song sánh bước. Bỗng đâu phía trước mặt dần dần xuất hiện một khu rừng rộng lớn âm u, cây cối cao to rậm rạp, cỏ dại mọc um tùm. Đường qua rừng bị tàn cây che phủ, dưới cơn mưa lại càng tối tăm ảm thấp. Lý Nhược Hồng nhìn về phía khu rừng, cười bảo :

- Người ta thường nói trong rừng rậm thường có cường đạo ẩn náu, mưu đồ tồi bại, hành sự hại nhân, chẳng biết có đúng hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện đó thì cũng tùy nơi tùy lúc. Nhưng rừng rậm âm u rất dễ che giấu những việc làm xấu xa nên thường được kẻ gian chọn làm nơi hành sự. Vả lại nếu có gì xảy ra thì chúng cũng sẽ tiện đường tẩu thoát.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Khu rừng phía trước kia trông cũng âm u rậm rạp lắm đó chứ. Vậy người nói trong đó có kẻ gian ẩn nấp hay không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu sinh cũng không biết nữa. Nhưng nếu quả thật mà có cường đạo xuất hiện thì tiểu sinh sẽ cố hết sức bảo vệ cô nương được an toàn.

Lý Nhược Hồng cất giọng cười trong trẻo, nói :

- Người võ công kém cỏi, sức mấy mà bảo vệ được ta chứ.

Giang Thừa Phong nói :

- Dù vậy tiểu sinh cũng sẽ cố làm hết sức. Người xưa nói : tận nhân lực, tri thiên mệnh cũng là ý này. Hễ tiểu sinh mà còn một hơi thở thì nhất định không để cho bất kỳ ai có cơ hội làm hại cô nương.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Nói nhiều vô ích. Cứ để đến lúc đó xem thử bản lĩnh của người thế nào.

Giang Thừa Phong chỉ mỉm cười. Trong lòng chàng hiện đang rất vui sướng. Đối với chàng, được đồng hành cùng Lý Nhược Hồng là chàng đã mãn nguyện lắm rồi. Dù Lý Nhược Hồng có nặng nề thế nào chàng cũng chẳng để tâm.

Quả đúng là cầu được ước thấy.

Lý Nhược Hồng vừa dứt lời thì hai người chợt nghe thấy có những tiếng gào thét từ phía khu rừng vọng đến. Hai người chú tâm lắng nghe, nhận ra đó là thanh âm của nữ nhân. Nhưng nếu chú ý nghe kỹ sẽ thấy có thêm tiếng cười dâm dục của nam nhân xen lẫn với những tiếng kêu la. Hẳn là nữ nhân kia đang gặp phải tên dâm tặc có hành vi tồi bại, định cưỡng bức nàng.

Lý Nhược Hồng liên tưởng đến thảm trạng sắp xảy ra, tức khí xung thiên. Nàng nhảy ngay xuống ngựa, sử dụng tột đỉnh khinh công lao thật nhanh đến khu rừng. Không làm sao được, Giang Thừa Phong cũng đành phải xuống ngựa, cột tuấn mã vào một gốc cây bên đường rồi để khí chạy theo.

Khi chàng vào đến nơi thì Lý Nhược Hồng đã vào cuộc rồi. Nàng đang nâng đỡ một thiếu nữ tuổi chừng đôi mươi, chắc mới vừa trải qua một cuộc khổ chiến nên mất khá nhiều sức lực, lại bị trọng thương.

Còn ở phía đối diện là một võ sinh trông cũng khá tuấn tú, mặt trắng môi hồng, vận bộ võ phục màu lục, thân hình vạm vỡ, diện mạo xinh đẹp nhưng sắc diện gian xảo đầy vẻ dâm tà, hai con mắt sáng ngời không ngớt xoay động đang chăm chú ngắm nhìn Lý Nhược Hồng. Giang Thừa Phong liền tiến vào, đến đứng bên cạnh nàng, ngấm ngấm vận khí để phòng bất trắc.

Lý Nhược Hồng vô tình quay lại, nhận thấy hán tử kia đang chăm chú nhìn mình thì trừng mắt quát :

- Ai cho phép người nhìn bản cô nương như thế hả ? Nhìn cái bản mặt của người thì cũng đã biết ngay là kẻ bại hoại, ti tiện rồi.

Hán tử không hề tức giận, cất giọng cười dâm đãng hỏi :

- Mỹ nhân khi tức giận lại càng trông xinh đẹp hơn. Chẳng hay nàng tên gọi là chi ? Có thể cùng bản thiếu gia vui vẻ một đêm hay không ? Nếu nàng đồng ý thì bản thiếu gia sẽ tha mạng cho tình lang của nàng.

Lý Nhược Hồng vô cùng tức giận, nhưng nhìn lại thì thấy Giang Thừa Phong không lộ vẻ gì, nàng bực mình nói :

- Người thấy chuyện như vậy rồi mà không định can thiệp hay sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không phải thế. Nhưng tại hạ công phu kém cỏi, nếu như không còn cách nào khác thì mới đành phải động võ. Còn hiện giờ thì thử điều đình với hấn xem sao ?

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Hấn ta là kẻ tồi bại ti tiện mà còn điều đình với hấn làm chi.

Giang Thừa Phong mỉm cười, quay sang gã kia hỏi :

- Túc hạ có thể buông tha cho vị cô nương này không ? Túc hạ cần điều kiện gì, nếu như có thể thì ta sẽ đáp ứng.

Hấn tử kia cười lạnh, nói :

- Muốn bản thiếu gia buông tha cho cô ả cũng được. Điều kiện cũng đơn giản thôi. Chỉ cần mỹ nhân của người đồng ý hầu hạ bản thiếu gia một đêm là được.

Đoạn hấn quay sang Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Thế nào ? Nàng có đồng ý không ? Bản thiếu gia bảo đảm với nàng là sẽ rất vui vẻ.

Lý Nhược Hồng nộ khí xung thiên, quát lớn :

- Tên dâm tặc kia sao không mau cắt xẻo ? Hay là chờ bản cô nương động thủ ?

Hấn tử đổi giọng lạnh lùng :

- Các người đã lọt vào tay bản thiếu gia mà còn dám giở giọng lớn lối ư. Bản thiếu gia sẽ bắt nàng đem về đây và rồi vứt xác xuống sông. Còn tên tiểu tử kia bản thiếu gia sẽ đem đi chôn sống.

Lý Nhược Hồng nghe hấn nói giọng khắc bạc, tức thì nộ khí xung thiên. Nàng không thể nào nhịn được nữa, rút kiếm đâm liền. Nhưng hấn tử kia thân thủ phi phàm, tài nghệ cũng không phải kém. Hai người hết sức thi triển tuyệt học, giao chiến rất kịch liệt. Kiếm phong rít lên vù vù, kiếm quang tỏa ra khắp chốn. Lý Nhược Hồng võ công cũng vào hạng khá, nhưng so với hấn tử kia thì dường như vẫn còn kém hơn một bậc. Giao đấu hơn năm mươi chiêu thì nàng dần dần rơi vào thế kém. Hấn tử thấy kiếm khí của nàng ngày càng yếu đi thì lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng Lý Nhược Hồng cũng không chịu kém. Nàng gia tăng công lực, liều mạng quyết chiến. Kinh khí đột ngột tăng mạnh làm đối phương vô cùng kinh ngạc. Vì thế tạm thời cục diện vẫn ở thế cân bằng.

Giang Thừa Phong nhận ra Lý Nhược Hồng đã bắt đầu liều mạng. Trên tay chàng cầm sẵn mấy viên đá, chuẩn bị ra tay viện trợ. Vì không muốn hiển lộ bản lĩnh nên chờ đến khi hấn tử kia không chú ý, chàng mới khẽ búng một viên đá. Hấn tử đang tung hoành thế kiếm tấn công mãnh liệt, đột nhiên cảm thấy cánh tay mặt chợt đau nhói ở huyệt Thiên Toàn. Thế kiếm lập tức chậm lại.

Cao thủ giao đấu chỉ cần để lộ một chút sơ hở là có thể nhận lãnh hậu quả rất nặng nề. Lý Nhược Hồng vừa thấy tay kiếm của đối phương chậm lại, nàng lập tức phản công ngay. Tay mặt nàng xuất chiêu Thủ Huy Tróc Ảnh đánh vào vai trái hấn tử. Tay trái nàng lại ra chiêu Cổ Mộ Thần Trung đánh vào tay mặt hấn.

Bỗng nghe choang một tiếng. Thanh kiếm trong tay hấn tử rớt xuống đất. Lý Nhược Hồng lại tiếp tục phóng cước đá một phát nữa. Hấn tử bị thương liên liền, thân hình vận động không được linh hoạt. Đòn cước của Lý Nhược Hồng đá trúng vào đầu gối bên phải hấn. Hấn không đứng vững được nữa, phải quỵ xuống. Lý Nhược Hồng thừa thế truy kích, mũi kiếm của nàng đã chìa thẳng vào sát ngực hấn.

Giang Thừa Phong vội hô :

- Cô nương nên hạ thủ lưu tình.

Lý Nhược Hồng nghe tiếng liền đình thủ ngay, nhưng mũi kiếm vẫn chĩa vào ngực đối phương. Nàng quay lại nhìn Giang Thừa Phong trầm giọng hỏi :

- Người bảo ta đình thủ là có ý gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh chỉ đề nghị cô nương hãy tha mạng cho hần.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Hần đã làm nhiều chuyện tồi bại, bị giết là đáng lắm. Bây giờ mà tha hần không chừng sau này sẽ có nhiều thiếu nữ bị hần làm cho ô nhục. Tốt nhất là nên hạ thủ cho tuyệt hậu hoạn. Nhưng nếu người đồng ý thế mạng cho hần thì ta sẽ tha hần ngay.

Giang Thừa Phong ngẩn người, ấp úng nói :

- Việc này ...

Hần tử là người trong cuộc nên đoán biết người ra tay khi nãy hần phải là Giang Thừa Phong, chứ Lý Nhược Hồng làm sao đủ khả năng hạ thủ được hần. Nếu như cánh tay hần không đột ngột đau nhói làm kiếm chiêu chậm lại thì kẻ thắng phải là hần rồi. Dẫu bị bại, nhưng hần cũng rất khâm phục Giang Thừa Phong. Nay thấy chàng xin tha cho hần nên rất lấy làm ngạc nhiên, đồng thời cũng nảy sinh cảm giác kính trọng chàng. Khi nghe Lý Nhược Hồng nói thế, hần liền lên tiếng :

- Tại hạ đa tạ công tử đã quan hoài. Nhưng tại hạ thân mang đầy tội lỗi, dẫu có chết cũng đáng. Xin cô nương cứ hạ thủ.

Lý Nhược Hồng đã định phóng kiếm đâm tới, nhưng chẳng biết nghĩ sao, nàng lại ngừng tay. Giang Thừa Phong nói :

- Người ta thường nói : Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Cô nương hãy tha cho hần. Nếu như cô nương vẫn chưa an tâm thì có thể bắt hần đi theo chúng ta.

Lý Nhược Hồng khẽ cau mày ngẫm nghĩ, rồi thu kiếm lại. Hần tử tiến đến trước hai người chấp tay cung kính nói :

- Tại hạ là Lâm Hoa công tử Hoa Tường Lâm, xin bái kiến công tử và cô nương, từ nay nguyện tuân theo sự sai khiến của nhị vị.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nhưng không lên tiếng, mà cũng chẳng thềm để ý đến Hoa Tường Lâm. Giang Thừa Phong liền nói :

- Hoa huynh đệ không cần quá đa lễ. Từ nay kể như chúng ta sẽ không còn là người ngoài nữa.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng. Lý Nhược Hồng đôi má ửng hồng, trừng mắt nhìn chàng. Chàng lại mỉm cười nói :

- Còn vị cô nương này thì tính sao đây ?

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Theo ý người thì nên làm thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Giữa nơi vắng vẻ này để nàng ở lại một mình không tiện. Hay là chúng ta hãy đưa nàng vào trấn thành rồi sẽ tìm cách an bài sau ?

Lý Nhược Hồng gật đầu nói :

- Đành phải làm như vậy thôi.

Thiếu nữ sau một hồi điều thương lúc này đã tạm thời bình phục. Nàng đứng dậy hướng vào hai người chấp tay cung kính nói :

- Tiểu nữ là Hoa Tiểu Quân, xin cảm tạ nhị vị đã cứu giúp.

Lý Nhược Hồng nói :

- Chuyện chẳng có chi đáng kể, Hoa cô nương không nên quá bận tâm.

Hoa Tiểu Quân nói :

- Tuy ân nhân nói vậy, nhưng đại ân cứu mạng tiểu nữ nguyện suốt đời ghi nhớ.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn lên trời, rồi nói :

- Lúc này cũng không còn sớm nữa. Chúng ta phải lên đường ngay để có thể vào trấn thành trước khi trời tối.

Hoa Tường Lân và Hoa Tiểu Quân vội đi tìm ngựa của họ, rồi mọi người nhanh chóng lên đường. Mọi người hối hả đi thật nhanh nên chỉ lặng lặng giục ngựa phi nước đại. Bốn con tuấn mã tung vó phi nhanh. Cả bọn rời khỏi khu rừng, giục tuấn mã phi nhanh về phía trấn thành. Mọi người hy vọng sẽ kịp đến nơi trước khi trời tối. Không ai muốn phải qua đêm ở nơi hoang dã. Nhất là hạng phú quý như Giang Thừa Phong hay nữ lưu như Lý Nhược Hồng và Hoa Tiểu Quân. Còn Hoa Tường Lân là khách giang hồ, vô sở vị.

Đi tới giờ Thân, đằng trước lại có một cánh rừng khá rậm rạp, hai bên quan đạo cây cối um tùm. Đột nhiên, ba con ngựa của Lý Nhược Hồng, Hoa Tường Lân, Hoa Tiểu Quân cùng dựng vó hý vang rồi cả thấy đều sa xuống hố. Chỉ có Giang Thừa Phong đi sau cùng nên kịp thời kìm cương dừng lại. Cũng may là ba người kia thân thủ cũng khá cao nên đã kịp thời nhảy khỏi lưng ngựa, phóng xuống đất.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có một hồi còi rúc lên lãnh lút cùng mấy tiếng thanh la khua vang. Tiếng thanh la vừa dứt, từ trong rừng rậm đã có hơn trăm tên đại hán lũ lượt tiến ra, tên nào tên nấy đều mặc quần áo đen, đầu chít khăn đen, dáng vẻ hung bạo, tay cầm khí giới rầm rộ xông ra cản đường.

Tiếp đó, lại có tiếng tù và nổi lên. Rồi nghe thấy những tiếng vó ngựa rầm rập phi đến. Ba tên tướng cướp cưỡi ngựa từ trong rừng rậm phóng ra, ngăn chặn phía sau, đề phòng bọn người Giang Thừa Phong quay ngựa chạy trốn.

Trong bọn chúng có một tên mặt trắng, trạc ngoài bốn mươi tuổi, tể ngựa xông lên phía trước. Tên này không mang vũ khí mà trên tay chỉ cầm một chiếc quạt giấy, trên mặt quạt có vẽ hình quỷ vô thường trông rất rùng rợn. Hắn luôn tay phe phẩy chiếc quạt phiến kia, điệu bộ ra chiều rất ung dung.

Lý Nhược Hồng trông thấy điệu bộ của bọn cường khấu cũng không khỏi cười thầm, khẽ nói :

- Bọn cường đạo này cũng biết diễn trò đó chứ !

Hoa Tường Lân thấy bọn cướp người đông thể mạnh, có vẻ lo lắng, khẽ nói :

- Cô nương không nên xem thường bọn chúng. Bọn cường đạo này ở Loạn Thạch Cương, tài nghệ cũng khá, lại thêm nhân số đông đảo. Bên chúng ta chỉ có bốn người, sợ rằng không địch nổi bọn chúng.

Lý Nhược Hồng nghe y nói cũng có lý, liền hỏi :

- Vậy chúng ta nên làm thế nào bây giờ ?

Hoa Tường Lân nói :

- Để tại hạ lên phía trước thử thương lượng với bọn chúng xem sao.

Lúc này, bọn cường đạo đã chia nhau phong tỏa bốn phía, ngăn chặn hết mọi nẻo đường, dần dần khép chặt vòng vây. Tên đầu lĩnh tay cầm quạt phiến không ngớt phe phẩy, tiến đến gần nói :

- Các ngươi nên ngoan ngoãn giao nộp toàn bộ tài vật, bản nhân sẽ thương tình mà tha mạng cho.

Hoa Tường Lân vội bước tới vòng tay nói :

- Xin kính chào Lưu trại chủ. Bấy lâu không gặp, tiểu đệ nhận thấy Lưu trại chủ hào khí vẫn như xưa.

Tên đầu lĩnh vốn tên là Lưu Quốc Hiên, cười nói :

- Ta tưởng là ai. Té ra là Hoa lão đệ. Lão đệ bấy lâu làm ăn phát tài chứ ? Hiện đang định đi đâu thế ?

Hoa Tường Lân nói :

- Tiểu đệ theo Giang công tử đi Giang Nam. Chẳng hay Lưu trại chủ có thể lượng tình mà mở đường cho qua hay không ?

Lưu Quốc Hiên cười hề hề nói :

- Chuyện đó chẳng khó gì. Lão đệ hãy bảo với vị Giang công tử kia giao nộp tài vật thì ta sẽ mở đường ngay.

Giang Thừa Phong vừa từ trên lưng ngựa phóng xuống đất, nghe hán nói thế liền mỉm cười nói :

- Theo thông lệ thì các vị chỉ nên đòi tiền mãi lộ. Có sao hôm nay lại bắt chúng ta giao nộp tài vật thế ?

Lưu Quốc Hiên tái mặt, quát :

- Người có chịu giao nộp hay không ?

Hoa Tường Lân bước đến bên cạnh Giang Thừa Phong, khẽ hỏi :

- Công tử định giải quyết thế nào ? Bọn chúng người đông thế mạnh, chúng ta không tiện đối địch với chúng.

Giang Thừa Phong nói :

- Trong người ta hiện có đến hơn năm mươi vạn lượng ngân phiếu, huynh đệ bảo ta nên giao hết cho bọn chúng hay sao ?

Hoa Tường Lân nằm mơ cũng không tưởng Giang Thừa Phong lại mang theo trong người số bạc lớn như thế. Y há hốc miệng không biết phải trả lời thế nào. Một lúc sau, y mới định thần lại được, nói :

- Vậy thì chúng ta phải đành liều mạng với chúng thôi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chúng ta bắt tất phải liều mạng. Chỉ cần biết bọn chúng có đáng chết hay không mà thôi ?

Hoa Tường Lân nói :

- Bọn họ tuy lên núi lập trại làm cường đạo, nhưng cũng còn biết giữ nghĩa khí. Quả thật trước nay chưa gây nhiều tội ác. Nhất là bọn họ chỉ chuyên cướp của chứ hiếm khi động thủ giết người.

Y lại có vẻ hổ thẹn, nói tiếp :

- Thật ra so với tại hạ thì tội lỗi của bọn họ e rằng còn nhẹ hơn nhiều.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu vậy thì không nhất thiết phải giết chúng.

Hoa Tường Lân hỏi :

- Vậy phải làm sao ạ ?

Tên thủ lĩnh cường đạo thấy hai người bàn bạc khá lâu, sốt ruột nói :

- Thế nào ? Các người đã bàn bạc xong chưa ?

Lý Nhược Hồng không nhịn được, liền rút kiếm chỉ mặt hán mắng :

- Người là cái thá gì mà dám giở giọng lớn lối như thế chứ ? Chẳng lẽ bản cô nương đây lại sợ người hay sao ? Mau tiếp chiêu.

Vừa nói dứt là nàng đã lập tức múa kiếm tấn công. Nàng vốn là người cương cường hiếu thắng, thà chết chứ quyết không chịu nhục. Nàng sợ Giang Thừa Phong có thể chịu nhượng bộ mà giao nộp tài vật cho bọn cường đạo nên nhân cơ hội này tấn công ngay, khiến chàng không còn đường lui, bắt buộc phải quyết chiến.

Lưu Quốc Hiên thấy nàng múa kiếm tấn công thì khẽ cười nhạt, vung quạt chống đỡ. Hai người khởi cuộc quyết chiến. Hai tên đầu lĩnh kia thấy vậy cũng xông vào. Hoa Tường Lân, Hoa Tiểu Quân liền vung kiếm chống cự. Ba cặp đánh nhau khá quyết liệt. Còn Giang Thừa Phong chấp tay đứng ngoài lược trận.

Hồi lâu sau ...

Bọn lâu la thấy ba tên đầu lĩnh giao chiến đã lâu mà không thắng được đối phương liền hò hét xông vào. Có một nhóm nhằm tấn công Giang Thừa Phong, bọn còn lại chia ra giúp ba tên đầu lĩnh. Tình thế trở nên nghiêm trọng.

5. Hồi 5

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 5

HƯƠNG HỒN NHẬT KÍCH KIỂM QUANG PHI

THANH HUYẾT HOA VI NGUYỄN THƯỢNG THẢO

“Ngày thúc kiếm quang hồn bay loáng,

Máu thấm gò hoang cỏ mọc tràn.”

Lại nói, bọn lâu la thấy ba tên đầu lĩnh giao chiến đã lâu mà vẫn không sao thắng được đối phương liền hò hét xông vào trợ chiến. Có một nhóm nhằm tấn công Giang Thừa Phong, bọn còn lại chia ra giúp ba tên đầu lĩnh. Giang Thừa Phong thấy tình thế đã trở nên nghiêm trọng, không thể ung dung đứng ngoài quan chiến được nữa, đành phải vào cuộc ngay. Chàng nhẹ nhàng giơ tay lên. Một ánh chớp lập tức lóe lên. Một vầng sáng bạc từ tay áo chàng bay vút ra đánh gục bọn người đang ồ ạt tràn đến. Trên cổ tay cầm vũ khí của mỗi tên đều có một vết đâm nhỏ, khiến bọn chúng nhất thời không thể động thủ được nữa.

Rồi chàng lại sử dụng thân pháp siêu tuyệt áp sát trận chiến của bọn Lý Nhược Hồng. Tiếp đó là những tiếng xoảng xoảng ... leng keng ... liên miên bất tuyệt. Cổ tay của bọn cường đạo đều bị đả thương, không thể cầm vững vũ khí, đều dễ rơi xuống đất. Lý Nhược Hồng, Hoa Tường Lân cùng Hoa Tiểu Quân nhân cơ hội cục trường đang hỗn loạn liền dụng toàn lực xuất tuyệt chiêu, nhanh chóng đánh bại rồi khống chế ba tên đầu lĩnh, kẻ kiếm vào cổ chúng, uy hiếp đám lâu la. Bọn họ cũng thừa hiểu đối phương người đông thế mạnh, mãnh hổ nan địch quần hồ, nên đành xuất kế sách cầm tặc tiên cầm vương, khống chế bọn đầu lĩnh để uy hiếp đám lâu la thủ hạ.

Giang Thừa Phong xuất chiêu bất ngờ, võ công lại cao cường tuyệt đỉnh nên đã đắc thủ rất dễ dàng. Mỗi khi chàng xuất một chiêu, không chỉ có một người mà rất nhiều người cùng lúc bị đả thương. Toàn trường thấy đều khiếp hãi trước công phu tuyệt thế của chàng. Cuộc chiến nhanh chóng dừng lại. Bọn cường đạo thấy ba tên thủ lĩnh đều đã bị khống chế, bọn chúng lại đa số thọ thương, đều rất hoang mang sợ hãi, những kẻ chưa bị đả thương cũng không dám tiếp tục cuộc chiến nữa, vội vã rút lui ra xa.

Ba tên đầu lĩnh sau khi thất thủ, bị đối phương khống chế, thấy đều lo lắng. Bỗng cả ba chợt nhận thấy trước ngực mát lạnh. Cả bọn vội cúi đầu nhìn xuống.

Không nhìn thì còn đỡ. Khi nhìn xuống mới nhận thấy ngực áo của cả ba người đều bị khoét thủng một lỗ tròn to bằng miệng chén, đều đúng vị trí như nhau, nhưng tuyệt nhiên không phạm vào da thịt, chỉ có mấy lớp áo bị cắt đứt. Cả ba tái mặt vì sợ hãi trước kiếm pháp cao siêu tuyệt thế của Giang Thừa Phong. Còn Lý Nhược Hồng, Hoa Tường Lân, và Hoa Tiểu Quân vừa kinh ngạc lại vừa khâm phục. Ngay chính bọn

họ cũng không ngờ là Giang Thừa Phong lại tài giỏi đến thế. Trình độ võ công như thế, tuyệt đại cao thủ trong võ lâm chưa chắc đã có thể sánh bằng.

Sau khi động thủ, Giang Thừa Phong lại thu thanh tiểu kiếm vào trong tay áo nên không một ai nhìn rõ vũ khí chàng vừa sử dụng có hình dáng thế nào, nhưng cũng đoán được nó phải là một thứ bảo khí rất lợi hại.

Giang Thừa Phong quay lại đưa mắt nhìn ba tên đầu lĩnh từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ chân ngược lên đầu. Trước ánh mắt sáng ngời như điện, cả ba tên đều cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của chàng. Mọi người ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng, chờ đợi chàng lên tiếng, phán quyết số phận của bọn họ. Ngoài xa, bọn lâu la tụ tập bàn tán, nhưng cũng chẳng tên nào dám tiến vào. Không khí im ắng thật đáng sợ.

Một lúc lâu sau, thấy chàng cứ mãi yên lặng mà không lên tiếng, Lý Nhược Hồng không nhịn được nữa, mới hỏi :

- Người định xử lý bọn chúng thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười, hỏi lại :

- Cô nương định thế nào ?

Vốn đã biết trước tâm ý của chàng, Hoa Tường Lân liền đỡ lời :

- Công tử. Ba vị đây cũng là người trọng nghĩa khí, lại không phải là kẻ đại gian ác. Hay là công tử hãy thu nhận bọn họ làm thủ hạ ?

Cả ba tên cường đạo đầu lĩnh kia trước nay chưa từng thấy ai có võ công cao siêu đến vậy, nên đều khiếp phục thần công tuyệt thế của Giang Thừa Phong, nay nghe Hoa Tường Lân nói thế, không ai bảo ai, cả ba đều đồng thanh lên tiếng :

- Hoa lão đệ nói phải đó !

Rồi Lưu Quốc Hiên đại diện vòng tay nói :

- Bọn tại hạ đều kính phục tài ba và khí độ của công tử. Xin được quy thuận dưới trướng của công tử, cúi mong công tử thương tình thu nhận.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu nói :

- Quả thật chưa đánh nhau thì chưa quen biết. Mọi người đã nói vậy thì ta cũng bằng lòng. Từ nay chúng ta sẽ là người một nhà.

Ba tên đầu lĩnh lần lượt tự giới thiệu. Gã đại đầu lĩnh tên Lưu Quốc Hiên, có ngoại hiệu là Quỷ Diện Tú Sĩ, không phải vì gã mặt xấu như quỷ, mà là vì hình quỷ diện vẽ trên chiếc quạt mà gã vẫn thường phe phẩy luôn tay. Nhị đầu lĩnh là Lý Quang Chi, ngoại hiệu Tùng Dương Kiếm Khách, có một thân kiếm pháp cũng vào hàng nhất lưu trong võ lâm. Tam đầu lĩnh là Trình Phương, ngoại hiệu Lạc Diệp Dao, sử dụng đao cũng đến mức xuất thần nhập hóa, không thua gì các cao thủ của Cửu đại môn phái phe bạch đạo. Cả ba cũng là những nhân vật có ít nhiều địa vị trong võ lâm. Sơn trại của bọn họ ở tại Loạn Thạch Cương, tổng số thuộc hạ cũng hơn năm trăm người, tự thành một phái.

Sau khi đã giới thiệu xong, Lưu Quốc Hiên vòng tay cung kính hỏi :

- Chẳng hay công tử xưng hô thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta họ Giang, song danh Thừa Phong, không có ngoại hiệu.

Trình Phương nói :

- Công tử võ công cái thế, phong độ phi phàm. Chúng ta nên tìm cho công tử một ngoại hiệu thật xứng đáng mới được.

Cả bọn đồng thanh khen phải. Người võ lâm ai ai cũng có ngoại hiệu thật kêu, thật oai phong. Ngay cả những kẻ thuộc hạng tam lưu hay hạ ngũ môn cũng thế. Nhưng Giang Thừa Phong đã cười bảo :

- Không nên. Ta không phải là người trong võ lâm nên cũng không cần phải có ngoại hiệu làm gì cho phiền phức.

Đoạn chàng chỉ mọi người, giới thiệu :

- Hoa huynh đệ thì tam vị đã biết rồi. Còn đây là Lý cô nương, Hoa cô nương.

Mọi người chấp tay thi lễ, chào hỏi nhau, nói vài câu khách sáo, kiểu như ‘cửu ngưỡng cửu ngưỡng’, ‘vinh hạnh chi chí’, ... Sau đó ba tên đầu lĩnh thu thập bọn thủ hạ rồi mời bốn người bọn Giang Thừa Phong đến sơn trại của bọn họ nghỉ ngơi. Vì lúc này trời đã sắp tối nên cũng chẳng kịp vào thành. Mọi người đành phải tạm nghỉ ngơi tại sơn trại của bọn Lưu Quốc Hiên. Tất cả được tiếp đãi rất ân cần, chu đáo.

Tối hôm đó, trên Loạn Thạch Cương từng bừng tổ chức đại tiệc. Nơi Tụ Nghĩa Sảnh, Lưu Quốc Hiên cùng hai vị huynh đệ dẫn đầu bọn lâu la đến bái kiến Giang Thừa Phong. Bọn họ định tôn chàng lên làm đại đầu lĩnh thống lĩnh cả sơn trại, nhưng chàng không nhận, bởi chàng biết Lý Nhược Hồng vốn không ưa gì bọn cường sơn thảo khấu. Vả lại, chàng cũng còn phải đi cùng nàng nên không muốn lưu lại đây. Chàng chỉ sợ nàng mượn lý do đó mà không cho chàng đi cùng nữa. Việc thu phục bọn Lưu Quốc Hiên chỉ là thuận tiện, được cũng tốt, mà không được cũng chẳng sao. Có thêm bọn họ quy thuận, cũng chẳng làm cho vị thế của chàng cao thêm. Cả bọn thấy chàng từ chối lại cố tìm lời thuyết phục. Ai cũng nói nếu được chàng đứng ra lãnh đạo thì oai danh, vị thế của sơn trại mới có thể nâng cao, mọi người cũng có thể nâng cao đầu.

Lưu Quốc Hiên vốn là một vị Tú tài, vì bị bọn cường hào, tham quan hà hiếp, không còn đường sống nên mới bỏ nhà lên núi, tụ chúng lập trại. Y cũng là người có học thức nên rất biết cách ăn nói. Vì thấy Giang Thừa Phong cứ mãi từ chối nên y liền hướng về chàng vái dài, khẩn khoản nói :

- Xin công tử cho phép tại hạ được nói đôi lời tâm huyết.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Không sao ! Huynh đệ cứ nói.

Lưu Quốc Hiên nói với giọng buồn rầu :

- Kính bẩm công tử. Mọi người ở đây đều vì bị bọn cường hào cùng quan phủ hà hiếp, không còn đường sống, nên bắt buộc dĩ mới phải lên núi lập trại làm cường đạo, thật ra đâu ai muốn thế. Bản thân làm cường đạo, song thân trở thành tặc phụ tặc mẫu, con cháu thành tặc tử tặc tôn, thê thiếp thành tặc thê tặc thiếp, làm tử nhục tổ tông, hậu đại. Nếu không được công tử đứng ra dìu dắt, lãnh đạo, để bản trại dương danh trong võ lâm thì mọi người chỉ có thể suốt đời mang tiếng là cường khấu mà thôi.

Mọi người nghe y nói thì sắc mặt đều lộ vẻ buồn rầu. Tất cả đồng quỳ xuống vái lạy. Ngay cả Lý Nhược Hồng cũng nói :

- Bọn họ được người dìu dắt, bỏ nghề cường đạo cũng là một chuyện hay đó chứ ! Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Đó cũng là một công đức đáng kể. Ta nghĩ người không nên từ chối.

Lý Nhược Hồng đã nói thế rồi, Giang Thừa Phong đành phải tìm một kế lưỡng toàn. Chàng ngẫm nghĩ giây lát, rồi khẽ thở dài, nói :

- Thôi được rồi. Mọi người hãy mau đứng dậy đi.

Biết chàng đã bằng lòng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, vội vâng dạ đứng lên. Nhưng Giang Thừa Phong lại nói :

- Ta hiện còn nhiều việc cần phải giải quyết. Vậy Lưu huynh đệ hãy cứ thống lĩnh các huynh đệ như trước.

Lưu Quốc Hiên ngập ngừng nói :

- Nhưng ... Thuộc hạ ...

Giang Thừa Phong xua tay :

- Các vị huynh đệ bất tất phải lo lắng. Ta sẽ có cách sắp xếp.

Đoạn chàng nhìn Hoa Tiểu Quân hỏi :

- Sắp tới Hoa cô nương có dự định gì không ? Có muốn ở lại nơi đây hay không ?

Hoa Tiểu Quân cúi đầu nói :

- Tiểu nữ vốn không thân thích, bốn biển là nhà. Nếu như mọi người không chê thì tiểu nữ xin được ở lại vậy.

Lưu Quốc Hiên tươi cười nói :

- Hoa muội sao lại nói thế ? Đương nhiên là mọi người đều rất hoan nghênh Hoa muội ở lại đây.

Hoa Tiểu Quân liền làm lễ vái mọi người, nói :

- Xin các vị ca ca nhận lễ của tiểu muội.

Mọi người chấp tay đáp lễ, tươi cười hàn huyên mấy câu. Tất cả đều tỏ vẻ vui mừng, nhất là Hoa Tường Lân. Sau đó, mọi người cùng ăn uống vui vẻ, tiếng nói cười ồn ào náo nhiệt. Bữa yến tiệc này cũng là dịp bọn họ rửa tay gác kiếm, không làm cường đạo nữa. Đến quá nửa đêm, yến tiệc mới chấm dứt. Lý Nhược Hồng vì quá mệt mỏi nên vội đi nghỉ ngay. Tỳ nữ vội đưa nàng về phòng dành riêng cho nàng.

Đợi đến khi Lý Nhược Hồng đã về phòng nghỉ ngơi rồi, Giang Thừa Phong liền cho mọi người giải tán, rồi mới gọi bọn Lưu Quốc Hiên, Hoa Tường Lân năm người vào mật thất để bàn việc. Chàng nói :

- Các vị huynh đệ đã không muốn làm cường đạo nữa thì chúng ta cũng cần nên bàn bạc những việc phải làm sắp tới. Mấy trăm người trên núi cũng cần phải có sinh kế để duy trì chứ.

Lưu Quốc Hiên vâng dạ, nói :

- Công tử nói phải đó. Vấn đề sinh kế cho cả mấy trăm người cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lạc Diệp Dao Trình Phương nói :

- Chúng ta sẵn có lực lượng, hay là hành nghề bảo tiêu. Nhu cầu vận chuyển hàng hóa hiện nay rất nhiều, có thể kiếm được kha khá.

Hoa Tường Lân lập tức phản đối :

- Không nên. Làm nghề bảo tiêu là lấy máu đổ chén cơm, công việc đã chẳng danh giá gì mà vừa khó nhọc lại vừa nguy hiểm, nhưng rồi cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Thật không đáng. Theo ý tiểu đệ, chúng ta nên mở thanh lâu kỹ viện, công việc vừa nhẹ nhàng, lại vừa kiếm được rất nhiều tiền.

Lý Quang Chi cười nói :

- Và lại vừa vui vẻ nữa chứ gì ? Ha ha. Bản tính của Hoa lão đệ đến giờ vẫn không chịu thay đổi.

Hoa Tiểu Quân thổ thổ góp ý :

- Tiểu muội nhận thấy ruộng đất quanh chân núi cũng khá tốt. Nếu như chúng ta có được một ít thì có thể làm ruộng sinh sống. Công việc lương thiện hơn nhiều.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Nếu Hoa muội thích thì chúng ta sẽ mua một ít ruộng đất giao cho Hoa muội quản lý. Sơn trại tuy không giàu có gì, nhưng muốn mua chừng trăm mẫu ruộng thì cũng không thành vấn đề.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lưu huynh đệ có ý kiến gì không ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Chúng ta nên mở tửu quán, một công đôi ba việc, vừa vì sinh kế, vừa thu thập tin tức trong võ lâm, lại vừa có thể kết giao hào kiệt bốn phương.

Giang Thừa Phong nói :

- Ý kiến của các vị huynh đệ đều có thể ứng dụng được. Còn việc này nữa. Chúng ta không nên dùng tên gọi sơn trại Loạn Thạch Cương nữa mà nên thay bằng một danh hiệu dễ nghe hơn.

Mọi người đều thấy chàng nói có lý. Sau một hồi bàn luận, tất cả nhất trí dùng danh xưng Thái Chính Cung, vừa cao sang, lại vừa có vẻ thần bí. Điều này có nghĩa là tòa Tụ Nghĩa Sảnh trên sơn trại cần phải được sửa sang lại thành Thái Chính Cung. Giang Thừa Phong đưa ra mười vạn lượng bạc để chi dụng cho công việc.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Còn vấn đề sinh kế công tử tính sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chúng ta có thể dùng tất cả những đề xuất của các vị huynh đệ. Mở tiêu cục cũng được, nhưng chỉ nên bảo hồng hóa chứ không bảo ngân tiêu. Việc quản lý tiêu cục giao cho Trình huynh đệ.

Hồng hóa tức là những thứ hàng hóa gọn nhẹ, nhưng có giá trị cao như trân châu bảo ngọc. Trình Phương cả mừng nói :

- Dạ. Công tử cứ yên tâm giao việc này cho thuộc hạ. Thuộc hạ vẫn thường giao thiệp với giới bảo tiêu, thạo nghề của bọn họ lắm.

Giang Thừa Phong gật đầu nói tiếp :

- Việc mở tửu quán giao cho Lý huynh đệ. Nhưng cần phải tiến hành thật bí mật. Không được để những người không có trách nhiệm, kể cả bọn thuộc hạ trong sơn trại biết đó là những cơ sở của chúng ta. Nếu không các thế lực trong võ lâm sẽ để tâm đến, tạo ra những bất tiện trong công việc. Không nên để phát sinh những phiền phức không cần thiết.

Lý Quang Chi cung kính nói :

- Dạ. Thuộc hạ sẽ cố gắng.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Chúng ta cũng có thể mở vài kỹ viện. Việc này giao cho Hoa huynh đệ.

Hoa Tường Lân mừng rỡ :

- Công tử cứ yên tâm. Việc này đúng là sở trường của thuộc hạ rồi. Thuộc hạ bảo đảm sẽ kinh doanh kỹ viện hồng hồng hỏa hỏa.

Hoa Tiểu Quân nguýt y, nói :

- Người hề nghĩ đến nữ sắc là hai mắt sáng rỡ.

Hoa Tường Lân tươi cười nói :

- Có sao đâu ? Ai bảo người quân tử không háo sắc ? Quý hồ đừng để cho sắc dục làm loạn tính mà thôi.

Chợt nghĩ đến một chuyện, Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Công tử. Dường như công tử không muốn để cho Lý cô nương biết công việc của chúng ta ?

Giang Thừa Phong nói :

- Lý cô nương không đủ lịch duyệt, thiếu kinh nghiệm giang hồ, lại thường hành động theo cảm tính. Nhất thiết mọi việc không nên để cho Lý cô nương biết.

Lưu Quốc Hiên cũng nói :

- Thuộc hạ cũng nhận thấy Lý cô nương bản tính cương cường hiếu thắng. Mà lễ thường cứng thì dễ gãy. Khi hành tẩu giang hồ thường rất dễ gặp thiệt thòi. Công tử cần nên lưu ý.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Việc này ta biết rồi. Còn đề xuất của Hoa cô nương. Huynh đệ hãy tính xem chúng ta có thể mua được bao nhiêu ruộng đất ?

Lưu Quốc Hiên nhắm tính một lúc, rồi nói :

- Trình công tử. Cũng có thể mua được độ nghìn mẫu ruộng.

Giang Thừa Phong nói :

- Như vậy được rồi. Nhưng phải lưu ý việc chọn địa điểm. Ruộng đất vừa để canh tác mà cũng để xây dựng những cơ sở phòng vệ vòng ngoài. Việc bảo vệ cứ địa phải được đặc biệt xem trọng.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ. Thuộc hạ sẽ đặc biệt lưu ý.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Còn Lưu huynh đệ sẽ làm Đại Tổng quản, phụ trách Nội đường, để điều phối mọi việc của bản cung, đồng thời tiếp ứng cho các đường khác khi cần thiết.

Lưu Quốc Hiên cung kính lĩnh mệnh. Giang Thừa Phong nói tiếp :

- Giờ chúng ta bàn đến vấn đề võ công. Ta nhận thấy công phu của các vị huynh đệ tuy cũng có vài chỗ đặc sắc, nhưng xem ra khó có thể đối địch nổi với những cao thủ nhất đẳng trong võ lâm.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Trừ những nhân vật thượng đỉnh cỡ như lịch đại chưởng môn Cửu đại môn phái, ngoài ra khó ai hơn được bọn thuộc hạ.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Chưởng môn Cửu đại môn phái thì có đáng kể gì. Trong võ lâm, bọn họ cũng chỉ đáng kể vào hàng nhất lưu mà thôi, chưa thể xem là thượng đỉnh.

Lưu Quốc Hiên ngạc nhiên hỏi :

- Vậy như thế nào mới có thể xem là thượng đỉnh ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Dần dần rồi các vị huynh đệ cũng sẽ biết thôi. Các vị huynh đệ cứ nhớ lại thử xem, có khi nào Cửu đại môn phái chiếm được ưu thế khi đối diện với các thế lực khác đâu nào ! Hầu như lúc nào bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo.

Lưu Quốc Hiên trầm ngâm nhớ lại, rồi vỗ trán nói :

- Phải a ! Mấy lần bọn họ thành lập Vệ Đạo Minh, hào triệu quần hùng võ lâm kháng ma vệ đạo, nhưng lần nào cũng chỉ có thể tự bảo, chẳng làm nên trò trống gì cả. Thậm chí còn có lần gần như bị diệt môn.

Hoa Tường Lân cũng nói :

- Bọn họ thay vì phục ma thì cũng chỉ dám nói kháng ma mà thôi. Có lẽ bọn họ cũng biết với thực lực của mình, nói chuyện phục ma cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Đúng thế. Làm người phải biết tự tri tri minh. Xem ra ta phải truyền thụ vài môn tuyệt học cho các vị huynh đệ mới được.

Mọi người cả mừng, vội vái lạy tạ ơn. Giang Thừa Phong đem một số công phu tuyệt học ra truyền thụ cho năm người bọn họ. Sau khi đã thuần thục, chàng còn cẩn thận dặn dò kỹ lưỡng mọi chuyện, rồi mới nói :

- Hiện giờ nơi đây đã là Thái Chính Cung. Các vị huynh đệ cũng nên truyền thụ tuyệt học cho bọn thủ hạ để tăng cường thực lực của bản cung.

Cả bọn cúi đầu vâng dạ, hứa sẽ cố gắng thực hiện. Lúc này trời đã gần sáng. Năm người xin phép lui ra để Giang Thừa Phong nghỉ ngơi. Khi chỉ còn lại một mình, chàng liền lên giường ngồi vận công điều tức.

6. Hồi 6

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hồi 6

HẠNH HỮU VI NGÂM KHẢ TƯƠNG HIỆP

CHIẾM TẬN PHONG TÌNH HƯỚNG TIỂU VIÊN

“Thơ ngâm sẵn đó may gần gũi,

Vườn con một mảnh đẹp mười mười.”

Trời vừa tờ mờ sáng ...

Giang Thừa Phong thức dậy từ rất sớm. Đêm qua chàng cùng bọn Lưu Quốc Hiên họp bàn công việc đến tận khuya, nên đi ngủ rất muộn. Chàng chỉ chợp mắt được chưa đầy hai canh giờ. Nhưng chàng lại có thói quen thức sớm, ra ngoài đi dạo đón ánh bình minh, để tinh thần mình sẵn trước khi làm những công việc trong ngày. Đó đã là thói quen chàng có được từ khi còn nhỏ. Nơi Đại Mạc, chỉ có ánh bình minh là đẹp nhất.

Lúc này, vầng thái dương vẫn chưa lộ dạng. Những giọt sương mai vẫn còn long lanh trên cành cây ngọn cỏ. Khí trời mát mẻ, không khí thanh tân, không gian thoáng đãng. Giang Thừa Phong cảm thấy tinh thần rất sảng khoái. Chàng vừa đi dạo trong hoa viên, vừa nghĩ về công việc.

Nhưng chàng chỉ mới dạo bước được một đoạn thì đã thấy Lý Nhược Hồng từ trong phòng nàng đi ra. Phòng của nàng vốn nằm sát bên cạnh phòng của chàng. Hai người vẫn ở cạnh nhau, ý chàng muốn vậy, và bọn Lưu Quốc Hiên đã theo đó mà sắp xếp. Vừa nhìn thấy chàng là nàng đã vội hỏi ngay :

- Chừng nào chúng ta rời khỏi đây ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Cô nương chán nơi này rồi hay sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nơi này có gì đâu mà không chán ? Hơn nữa chúng ta còn nhiều việc phải làm. Chẳng lẽ người định bỏ không lo nữa hay sao ?

Giang Thừa Phong vội nói :

- Đâu có. Nhưng mà các huynh đệ hết lòng tiếp đãi mà chúng ta lại bỏ đi ngay coi sao được ? Hay là ở lại thêm một ngày, sáng mai hãy lên đường ? Còn hôm nay chúng ta sẽ đi dạo một vòng xem phong cảnh ở đây. Cô nương thấy sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Thôi được. Ở lại thì ở lại vậy. Sớm một ngày hay trễ một ngày thì cũng vậy thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Giờ cũng hãy còn sớm. Sao cô nương không ngủ thêm một lúc nữa ? Thức sớm quá không tốt cho sức khỏe đâu.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ta không ngủ được nữa thì thức dậy, cần gì phải phân biệt là sớm hay muộn. Mà người cũng vậy đó thôi, sao lại đi nói ta ? Xem chừng người còn thức sớm hơn cả ta nữa ấy chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giờ cũng chưa có việc gì để làm. Cô nương có muốn cùng tiểu sinh lên đỉnh núi xem cảnh mặt trời mọc hay không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Đi thì đi. Chứ ở lại đây cũng chẳng làm gì.

Hai người liền cùng sánh bước đi lên đỉnh núi, vừa đi vừa thì thầm nói chuyện. Giây phút này đối với Giang Thừa Phong thì thật là vui vẻ. Chàng rất trân trọng những khoảnh khắc thế này, và luôn tạo cơ hội để tình cảm giữa chàng và nàng tự nhiên phát triển. Mỗi quan hệ giữa hai người rất đặc biệt, lại miễn cảm, nên phải xử lý thật khéo léo. Giang Thừa Phong vẫn làm rất tốt việc ấy.

Lên đến đỉnh núi, hai người chọn một bãi cỏ sạch sẽ ngồi xuống. Lúc này, vầng thái dương vừa ló dạng nơi phía chân trời. Ánh bình minh đỏ hồng rực rỡ chiếu xuống cảnh núi rừng hùng vĩ tạo nên một bức tranh tuyệt tác. Chả trách mà xưa nay đã có lắm thi nhân làm thơ ca ngợi vẻ đẹp của buổi bình minh. Giang Thừa Phong ngắm nhìn quang cảnh khắp bốn phía, chợt thấy hứng khởi, khẽ cất giọng ngâm :

“Chinh bí thiều thiêu khách nhàn du,

Thái dương khởi chiếu đảo gia vô.

Mạc ngôn nhai giác đa tri kỷ,

Tiếp thức giang hồ sĩ đại phu.”

Thi hứng tuôn tràn tiếp thêm đảm lược, Giang Thừa Phong quay sang nhìn thẳng vào mắt Lý Nhược Hồng, hỏi :

- Cô nương có thể cho tiểu sinh gọi bằng hai tiếng Hồng muội hay không ?

Lý Nhược Hồng cả thẹn, quay mặt đi, nói :

- Hôm nay người ăn phải cái gì mà lại nói năng lạ lùng vậy ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Được không vậy ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Hãy chờ sau khi ta trả được gia thù đã. Giờ hãy còn sớm lắm.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Biết phải chờ đến bao giờ ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ba năm thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy sau ba năm ... ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu sau ba năm mà công việc vẫn chưa làm xong thì ta sẽ xem người là nguyên hung chính phạm, sẽ giết chết người để báo gia thù.

Giang Thừa Phong gượng cười :

- Nhưng trước khi ra tay cô nương cho tiểu sinh gọi là Hồng muội nhé ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Để đến lúc đó hử hay.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh đã nhất định như thế rồi. Đó là tâm nguyện của tiểu sinh.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe từ phía chân núi có tiếng gọi :

- Công tử ... công tử ...

Hai người giật mình quay nhìn lại. Từ dưới có một bóng người đang lướt lên đỉnh núi với một tốc độ rất nhanh. Người đó từ phía dưới phi thân lên, dáng vẻ rất hối hả, mà thân pháp cũng khá là nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc là đã lên đến nơi. Khi đến gần mới hay đó chính là Lưu Quốc Hiên.

Giang Thừa Phong thấy y đến tìm chàng vào lúc này thì đoán là đã xảy ra việc gì đó rất nghiêm trọng. Chàng hỏi :

- Lưu huynh đệ. Có việc gì thế ?

Lưu Quốc Hiên cung kính nói :

- Dạ. Bên dưới có người muốn gặp công tử.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày :

- Ai mà lại biết ta đang ở đây ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ. Thuộc hạ không rõ. Người đó không chịu nói lai lịch mà cứ nhất quyết đòi gặp riêng công tử.

Giang Thừa Phong vừa ngạc nhiên vừa lộ vẻ phân vân, đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng. Nàng cũng không đến nỗi quá vô lý, liền nói :

- Nếu như người ta đã muốn gặp riêng người thì người mau đi đi. Ta đi dạo một mình được rồi.

Giang Thừa Phong thở dài, khẽ nói :

- Xin lỗi cô nương vậy. Tiểu sinh xuống dưới đó một lúc rồi sẽ lên đây ngay.

Nói rồi chàng liền cùng Lưu Quốc Hiên xuống núi. Vào tới khách sảnh, chàng không thấy ai liền hỏi với vẻ ngạc nhiên :

- Người đó đâu ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Thuộc hạ có việc quan trọng cần bẩm báo công tử, nên mới phải nói thế để Lý cô nương khỏi hoài nghi. Mong công tử thứ tội.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Được rồi. Đó là việc gì vậy ?

Vừa nói hai người vừa đi vào mật thất. Lưu Quốc Hiên lệnh cho bọn thủ hạ thân tín chia nhau canh phòng khắp xung quanh thật chặt chẽ, tuyệt đối không để một ai đến gần. Bốn người bọn Hoa Tường Lân đã tụ tập ở đây chờ đợi, có vẻ rất nôn nóng, xem ra sự việc cũng khá là quan trọng (đương nhiên đó là cách nhìn của Giang Thừa Phong, còn đối với bọn Hoa Tường Lân thì sự việc là 'rất' quan trọng).

Đợi Giang Thừa Phong an tọa, Lý Quang Chi liền vội nói ngay :

- Công tử. Có người vừa về báo tin phát hiện một nhóm người thần bí sắp chuyển vận hàng hóa qua đây, hành tích rất khả nghi.

Giang Thừa Phong thoáng ngạc nhiên, rồi mỉm cười hỏi :

- Mọi người định cướp tiêu hay sao ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Bọn chúng hành động thần bí, đáng vẽ lại hung tợn tựa hung thần ác sát, xem chừng không phải là người lương thiện rồi. Nếu không phải là kẻ đại gian ác thì cũng là phường tham quan ô lại, cường hào ác bá. Chúng ta đang cần ngân lượng để sử dụng. Nếu đã là bạc bất nghĩa thì tội gì không lấy.

Trình Phương nói :

- Trên đời thuộc hạ cầm hận nhất là bọn tham quan ô lại chuyên bóc lột máu mủ của bách tính lương dân. Hễ mà gặp phải bọn chúng thì nhất định thuộc hạ sẽ thí cho mỗi đứa một đao cho tuyệt phường cấu trệt.

Gã trước đây cũng vì cầm hận phường tham quan ô lại, phóng đao hạ sát, bị quan binh tập nã, nên mới phải chạy lên núi làm cường đạo. Thật ra thì có ai không cầm hận bọn tham quan ô lại, trừ bọn tham quan ô lại ra không kể. Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Không ngờ hôm nay ta lại phải chủ trì một cuộc cướp tiêu !

Lưu Quốc Hiên cả mừng hỏi :

- Vậy là công tử đồng ý phải không ạ ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bất đãi. Các vị huynh đệ hãy đi bắt một tên trong bọn chúng về đây tra hỏi xem sao. Nhưng khi hạ thủ cần chú ý tránh đứt dây động rừng.

Lưu Quốc Hiên vâng dạ, nói :

- Dạ. Thuộc hạ hiểu rồi.

Đoạn cả bọn kéo đi hành sự. Giang Thừa Phong ngồi lại trong phòng chờ đợi, đồng thời cũng trù liệu kế sách hành động. Chàng vốn tính cẩn thận, dù có ưu thế tuyệt đối về lực lượng, hay thiên thời địa lợi, thì chàng vẫn lập kế hoạch cẩn thận để có thể giành được lợi ích tối đa, chịu tổn thất tối thiểu. Đó là sự phân biệt quan trọng giữa tướng tài và soái tài.

Khoảng độ một canh giờ sau, năm người bọn Lưu Quốc Hiên đã về tới nơi. Trình Phương đang xách trên tay một hán tử trung niên vận y phục đen. Vào trong phòng, Trình Phương liền ném hắn xuống đánh huyếch một tiếng. Hắn đã bị điểm cả huyệt và á huyệt, nên vẫn nằm yên bất động và không kêu rên được tiếng nào.

Lưu Quốc Hiên đến trước Giang Thừa Phong vòng tay nói :

- Công tử. Bọn thuộc hạ đợi hắn đi riêng ra khỏi nhóm rồi mới ra tay. Chắc bọn kia không phát hiện được đâu.

Giang Thừa Phong cau mày hỏi :

- Chẳng lẽ bọn kia không phát hiện được là có người mất tích ư ?

Lưu Quốc Hiên ngập ngừng nói :

- Chuyện này ... Có lẽ không biết được đâu !

Hoa Tường Lân nói :

- Cũng có thể bọn chúng cho rằng gã này đào ngũ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Hy vọng là vậy. Nhưng nếu bọn chúng có phát hiện ra đi nữa thì cũng không sao. Ta cũng sẽ có sách lược thích hợp.

Thấy Trình Phương định giải huyết cho tên áo đen, chàng vội ngăn lại. Đoạn chàng cẩn thận bóp miệng hắn, thò ngón tay vào bên trong miệng hắn, xem xét thật kỹ hai hàm răng. Lát sau, chàng lấy ra một viên sáp nhỏ, thở dài nói :

- Chủ nhân của gã này quả là kẻ gian ác hiểm độc, bắt thuộc hạ ngậm sẵn độc dược để tự sát khi thất thủ.

Trình Phương hớn hử nói :

- Như vậy thì bọn chúng quả đúng là phường đại gian ác. Chúng ta lại càng an tâm cướp tiêu.

Giang Thừa Phong giải khai á huyết cho tên hắc y hán tử. Chàng nhìn hắn một lúc lâu, rồi mới trầm giọng hỏi :

- Người thuộc bang phái nào ?

Hắn ngược mặt nhìn chàng, nhưng im lặng không lên tiếng. Hắn đã định cắn vỡ thuốc độc tự sát, nhưng không thành, chỉ còn cách im lặng chịu trận. Trình Phương tức giận gần giọng quát hỏi :

- Người không nghe công tử gia hỏi hay sao ? Muốn chết sao hả ?

Hắn ta nhìn họ Trình, khẽ cười nhạt, rồi bất ngờ lên tiếng nói :

- Sợ gì chứ ? Ta đường đường là nam tử hán, đại trượng phu, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, đâu có giống phường tiểu nhân vô sỉ như các người.

Trình Phương bị gã trêu gan, tức giận vô cùng, chỉ mặt gã ta quát :

- Người nói gì hả ? Muốn chết phải không ?

Lưu Quốc Hiên tủm tỉm cười nói :

- Huynh đệ không nên nóng giận làm gì. Gã ta không thể tự sát được, nên mới dùng lời trêu tức huynh đệ để huynh đệ hạ sát thủ đấy. Nếu huynh đệ động thủ là mắc mưu gã ta rồi đấy.

Trình Phương nhanh chóng hạ cơn giận, ồ lên một tiếng, nói :

- Hóa ra là thế !

Gã kia thấy âm mưu bị phát hiện, cố nói thêm :

- Các người không dám giết ta ư ?

Trình Phương khẽ nhếch môi cười, bảo :

- Ta không cần giết người, thì cũng có vô số cách khác khiến người phải chịu đau khổ, cầu sinh bất đắc cầu tử bất thành. Hắc hắc. Người sẽ được từ từ hưởng thụ thập đại khốc hình.

Gã ta thấy thế, quyết định im lặng không mở miệng nữa, ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn Trình Phương. Họ Trình tức giận nói :

- Xin công tử giao gã cho thuộc hạ tra hỏi. Tin rằng dù hắn gan lớn bằng trời cũng chả dám chằng cung xưng.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vậy thì huynh đệ hãy tra hỏi thử xem.

Trình Phương vâng dạ, cúi xuống sờ nắn khắp người hắn một lượt. Sau đó y lui lại đứng nhìn. Bỗng nhiên, tên áo đen rú lên thảm thiết, nét mặt nhăn nhó, có vẻ rất đau đớn. Tuy vậy, hắn vẫn im lặng không chịu lên tiếng van xin.

Lưu Quốc Hiên thấy vậy liền nói :

- Tên này xem ra có vẻ cứng đầu cứng cổ. Dùng phương pháp nhẹ nhàng e chẳng ăn thua. Xin để thuộc hạ thử xem sao ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Cũng được.

Lưu Quốc Hiền lấy từ trong người ra một chiếc hộp trông khá cũ kỹ, rồi ra hiệu cho Trình Phương lột trần tên áo đen, đặt hắn nằm ngửa ra. Sau đó y mới mở chiếc hộp, trút hết những thứ bên trong lên người hắn.

Thì ra bên trong hộp chứa những con rắn nhỏ màu vàng. Chúng bò trên người tên áo đen, chui vào những nơi nhạy cảm khiến hắn ngứa ngáy rất khó chịu, đã định vùng vẫy, nhưng do đã bị điểm huyết nên tay chân chẳng thể cựa quậy được. Hắn rên rỉ một lúc, rồi không chịu nổi nữa, đành thều thào lên tiếng :

- Xin các vị đại gia tha mạng.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lưu Quốc Hiền. Y vâng mệnh liền tiến tới bên gã áo đen, đặt chiếc hộp lên trên người hắn, đoạn khẽ huýt sáo vài tiếng. Những con rắn nhỏ màu vàng kia lập tức chui cả vào trong hộp. Xong rồi, y thu chiếc hộp, đẩy nắp lại rồi cẩn thận cất vào trong người.

Xong đâu đấy, Giang Thừa Phong mới hỏi gã áo đen :

- Người thuộc bang phái nào ?

Gã áo đen đáp :

- Thông Thiên Giáo.

Chàng lại hỏi :

- Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là gì ?

Hắn đáp :

- Độc bá vô lâm, thống nhất giang hồ.

Mọi người nghe hắn đáp thế thì đều giật mình biến sắc, chỉ riêng Giang Thừa Phong là khẽ cười nhạt. Có vẻ đối với chàng thì ý đồ độc bá vô lâm của bọn Thông Thiên Giáo vốn chẳng đáng để tâm. Chàng lại hỏi tiếp :

- Giáo chủ là ai ?

Gã áo đen đáp :

- Không biết.

- Tổng đàn đặt ở đâu ?

- Không biết.

- Cơ cấu Thông Thiên Giáo thế nào ?

- Không biết.

- Nhân số khoảng bao nhiêu ?

- Không biết.

- Người chỉ huy trực tiếp của người là ai, giữ chức vụ gì ?

- Không biết tính danh, chỉ xưng hô là Nam đường đường chủ.

- Trú sở của Nam đường đặt ở đâu ?

- Không biết.

- Tổng số nhân thủ của Nam đường vào khoảng bao nhiêu người ?

- Ước khoảng một nghìn, phân bố khắp các tỉnh Giang Nam.

- Mật hiệu liên lạc là gì ?
- Ngân bài và số hiệu.
- Các người đang làm nhiệm vụ gì ?
- Áp tải xe bạc đến Hà Nam để nộp lên Tổng đàn.
- Tổng đàn Thông Thiên Giáo đặt ở Hà Nam ư ?
- Không phải. Đó chỉ là nơi giao hàng mà thôi. Tại đó sẽ có người tiếp nhận rồi chuyển về Tổng đàn.
- Ai phụ trách áp tải ?
- Nam đường phó đường chủ.
- Nhân số bao nhiêu ?
- Một trăm hai mươi ba người.
- Nam đường phó đường chủ lai lịch thế nào ?
- Không biết.

Biết hắn ta địa vị thấp kém nên chẳng biết được bao nhiêu, không thể khai thác gì thêm, Giang Thừa Phong giải huyệt cho hắn, nghiêm giọng nói :

- Ta tha cho ngươi lần này. Sau khi rời khỏi đây, ngươi lập tức trở về quê cũ làm ăn, quên đi Thông Thiên Giáo và quên cả cuộc nói chuyện hôm nay.

Gã áo đen cảm kích chấp tay vái tạ, nói :

- Tạ ơn công tử đã tha mạng. Nhưng nếu tiểu nhân xuống núi mà bị Thông Thiên Giáo phát hiện sợ rằng không toàn mạng.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như ngươi muốn ở lại đây thì bản cung sẽ thu nhận.

Gã áo đen cả mừng, vội nói :

- Xin công tử gia ân thu nhận.

Giang Thừa Phong bảo Lưu Quốc Hiên lo liệu an bài cho hắn, sau đó mọi người cùng bàn bạc kế hoạch cướp tiêu. Sau khi đã thảo xong kế hoạch chi tiết, Lưu Quốc Hiên liền lập tức đi triệu tập hai trăm thủ hạ tinh nhuệ nhất. Rồi Giang Thừa Phong đích thân thống lĩnh tất cả xuống núi, tìm chỗ mai phục.

Lại nói, có một đoàn người đông đảo đang hộ tống một cỗ xe lớn đi trên quan đạo. Cỗ xe không biết chở vật gì mà xem chừng khá nặng nề, di chuyển rất chậm chạp. Bọn phu xe cùng đoàn hộ tống người nào người nấy đều cao lớn lực lưỡng, mắt sắc như dao, bên hông cài đại đao, khí thế khiếp người.

Trên đường đi, bọn chúng thấy ai cũng đưa mắt dò xét, làm như người nào chúng gặp cũng đều là kẻ gian vậy.

Đến một đoạn vắng người qua lại, hai bên đường cây cối um tùm, bọn phu xe được lệnh phải tăng cường đề phòng, tay phải để sẵn lên đốc đao như đang chuẩn bị giao chiến. Bỗng từ phía xa xa có tiếng ca vọng lại :

“Thông Thiên xưng hiệu nghe oai thế

Gặp phải ta rồi chạy cong đuôi,

Ư ... ư ...

Giang hồ hết nẻo ngược xuôi,

Núi sâu rừng rậm tìm nơi lánh mình.

Ư ... ư ...”

Bọn này chính là giáo chúng Thông Thiên Giáo, nghe tiếng ca đều giật mình kinh hãi. Danh hiệu Thông Thiên Giáo chưa được truyền tụng trong giang hồ, không ngờ có kẻ nào đó lại biết được lai lịch của bọn chúng. Cả bọn liền dừng lại, dàn ra xung quanh bảo vệ cỗ xe, đại đao tuốt ra khỏi vỏ.

Giọng ca khi nãy lại cất lên :

“Phương Nam hào kiệt như rừng

Anh hùng hiệp khách danh lừng khắp nơi,

Hỡi ai muốn sống trên đời,

Đồ đao buông hạ tìm nơi lánh mình.”

Thanh âm vừa ai oán, vừa bi thương, nghe xúc động lòng người. Giọng ca như muốn khuyên nhủ kẻ tặc nhân hồi đầu hướng thiện, lánh khỏi cuộc đời ô trọc. Tên thủ lĩnh cau mày suy nghĩ, rồi ra hiệu cho hai tên thủ hạ đi lên phía trước thám thính. Nhưng tên còn lại tập trung quanh cỗ xe, tăng cường đề phòng.

Bọn chúng chờ đợi trong tình trạng vô cùng căng thẳng. Nhưng hai tên được phái đi thám thính mãi không thấy quay lại, chắc là lánh ít dữ nhiều. Chờ lâu sốt ruột, tên thủ lĩnh lại phái thêm một toán mười người đi tiếp ứng.

Nhưng rồi bọn này vẫn bất vô âm tín.

Trong lòng cảm thấy vô cùng hoang mang, nhưng lại không biết nên xử trí thế nào cho phải, tên thủ lĩnh đành ra lệnh cho bọn thủ hạ cắm trại tại chỗ, cẩn thận đề phòng địch nhân tập kích. Trong lòng hắn ta đang rất lo lắng, vì nhiệm vụ của hắn lần này cực kỳ quan trọng, không thể để sơ suất.

Cả bọn ai nấy cũng đều rất căng thẳng. Nhưng rồi chờ đợi mãi mà vẫn không thấy có một ai xuất hiện, khiến cả bọn vừa mệt mỏi, vừa hoang mang lo lắng.

7. Hồi 7

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 7

TỬ LƯU TÊ NHẬP LẠC DIỆP KHỰ

HỐT VẦN LÂM TRUNG ĐOẠT MẠNG THANH

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Ngựa kêu lần bước lá rơi,

Trong rừng nghe tiếng chết người nguy thay.”

Trời bắt đầu tối dần, màn đêm đang từ từ buông xuống.

Sau khi toán thứ nhất được phái đi thám thính đã bất vô âm tín, rồi cả toán thứ hai cũng thế, bọn hộ tiêu của Thông Thiên Giáo liền đóng lại bên đường, dàn ra bảo vệ tiêu xa trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đề phòng địch nhân tập kích.

Nhưng chờ đợi hồi lâu, cả bọn đã trải qua mấy canh giờ căng thẳng mà vẫn chẳng thấy có ai xuất hiện.

Thấy bọn thủ hạ người nào người nấy cũng đều đã lộ vẻ mệt mỏi, nếu cứ tiếp tục như thế thì bọn chúng cũng sẽ chẳng còn hơi sức đâu để mà chiến đấu khi địch nhân tấn công, tên thủ lĩnh liền cho chia thành hai nhóm luân phiên canh gác. Bụng đã đói meo nên cả bọn lấy lương khô ra ăn.

Nhưng chưa ai kịp ăn được miếng nào thì bỗng đâu nghe thấy tiếng “o ... o ...” của những mũi tên bắn lên báo hiệu. Rồi từ phía xa có tiếng thanh la khua vang ầm ĩ. Cả bọn giật mình, vội vứt bỏ lương khô, nhảy phắt dậy, vũ khí cầm tay, theo hiệu lệnh của tên thủ lĩnh dàn ra chuẩn bị chiến đấu. Tất cả vội mở to mắt đảo nhìn khắp xung quanh. Ai nấy đều tin rằng địch nhân sắp kéo tới tấn công.

Nhưng tiếng thanh la chỉ khua vang náo động một lát rồi lại lặng yên. Và cũng chẳng có một người nào xuất hiện.

Đợi một lúc lâu sau vẫn thấy bốn phía yên lặng như tờ, chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ địch nhân sắp đến tập kích. Tên thủ lĩnh tạm yên tâm, nhưng cũng không dám chủ quan, liền lệnh cho bọn thuộc hạ chia thành hai nhóm, một nhóm canh gác, và nhóm còn lại ngồi xuống nghỉ ngơi ăn uống.

Nhưng chưa ai kịp ăn uống gì thì đột nhiên tiếng “o ... o ...” của những mũi tên hiệu lại vang lên lần nữa, và rồi tiếng thanh la lại tiếp tục khua vang ầm ĩ. Tất cả vội vàng dàn ra chuẩn bị chiến đấu. Thế mà cũng như lần trước, thanh la im tiếng, và cũng chẳng hề có một ai xuất hiện.

Mặc dù không thấy hình bóng đối phương đâu, nhưng bọn chúng cũng không dám sơ suất, đành ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, vũ khí không dám rời tay, mắt vẫn lăm lăm nhìn ra tứ phía. Còn tên thủ lĩnh thì nhảy lên nóc xe ngồi trên đó.

Mới vừa ngồi xuống thì lại nghe có tiếng tên hiệu bắn lên. Nhưng lần này không có tiếng thanh la mà là những loạt tên từ trong bóng tối bắn ra như mưa. Nhiều tên giáo chúng chưa kịp đứng dậy đã trúng tên gục xuống.

Thế nhưng, loạt tên này chỉ bắn ra độ khoảng hơn trăm mũi rồi dừng lại. Và bốn phía lại yên ắng như tờ.

Sau cơn hỗn loạn, bọn người Thông Thiên Giáo cũng đã dần dần lấy lại được bình tĩnh. Chúng tập hợp lại xung quanh cỗ xe. Tên thủ lĩnh lượng định tình hình rồi chia ra một bọn xục xạo xung quanh, một bọn lo băng bó cho những kẻ bị thương. Kiểm điểm lại, số thương vong gần hai chục, bị chết tám người. Còn số ngựa do hoảng loạn chạy mất một ít, những con còn lại thì gần như đã không còn khả năng hoạt động. Đến khi những kẻ đi xục xạo xung quanh quay trở lại thì mới phát hiện mất thêm gần chục người nữa. Tên thủ lĩnh buồn bực, cứ liên tục thở dài không thôi.

Sau khi bàn bạc, cả bọn quyết định cứ tiếp tục lên đường. Thà rằng đi tới đâu hay tới đó, vẫn còn hơn ngồi chết dí một chỗ tại đây, rồi không biết địch nhân sẽ lại quấy rối thêm mấy lần nữa.

Đám ngựa bị thương không còn cưỡi được nữa, chỉ một vài con còn có thể đi lại được dùng để kéo xe. Những người bị thương quá nặng được đưa lên xe. Số còn lại đành phải đi bộ. Cả đoàn lùi thủi lên đường.

Đi được chừng hơn dặm đường, bỗng bọn chúng ngửi thấy có mùi hương thức ăn thơm phức bay vào mũi. Vừa mệt vừa đói, nhưng không ai dám rời hàng ngũ, vì biết nếu làm vậy thì chỉ có tìm đường chết.

Người thì còn biết nghĩ như thế, nhưng ngựa thì không. Tên mã phu đã phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho ngựa khỏi chạy lồng lên. Cả bọn không màng đến việc tìm kiếm địch nhân mà chỉ cố đi cho thật nhanh, mong sao có thể sớm vượt qua được vùng này, đến được nơi an toàn.

Đột nhiên lại có tiếng thanh la khua vang, rồi thì từ bốn phía tên lại bắn ra như mưa. Loạt tên lần này cũng chỉ hơn trăm mũi rồi ngừng lại, nhưng cũng đã làm bị thương thêm một số nữa. Tệ hại nhất là có mấy mũi tên bắn trúng vào mông ngựa làm chúng đau quá chạy loạn lên, kéo theo cỗ xe phóng như bay về phía trước. Đối với bọn chúng, cỗ xe còn quan trọng hơn cả tính mạng. Cả bọn hốt hoảng chạy vội theo cỗ xe, đành bỏ mặc những tên bị thương không đi nổi lại đây.

Nhưng bọn chúng vừa chạy đến gần sát cỗ xe, định kéo ghì lại, thì bỗng nghe ầm một tiếng, mấy con ngựa kéo theo cỗ xe đều lộn cả xuống hố. Một số thấy tình thế bất diệu, liền bắt kẻ nguy hiểm chạy bừa vào rừng tìm phương đào tẩu.

Cục trường này còn đang hoảng loạn thì một loạt tên nữa từ trong bóng tối lại tiếp tục bắn ra hạ nốt những tên còn lại. Ngay đến tên thủ lĩnh chỉ huy cả bọn cũng bị trúng hai mũi tên, một nơi vai hữu, một nơi vai tả, khiến hai tay không còn cử động được nữa. Người nào đã bắn ra hai mũi tên này quả là thần tiễn, không lấy mạng hần mà chỉ khiến hần mất sức chiến đấu.

Chiến cuộc đến lúc này xem như đã đến hồi kết thúc. Bọn người Thông Thiên Giáo đã toàn quân tan rã.

Bỗng nhiên, có tiếng thanh la khua vang, rồi tiếng tù và rúc lên lanh lảnh. Từ trong rừng, một toán người đông đảo, khoảng độ hơn trăm, lũ lượt kéo ra, đi vòng quanh bao vây cục trường, vũ khí tuốt trần lăm lăm trên tay. Dẫn đầu toán người kia là năm nhân vật đáng vẻ đường bệ, y phục sang trọng, gồm bốn nam một nữ, chính là bọn Lưu Quốc Hiên, Hoa Tường Lân.

Đứng trước cảnh người chết, người bị thương nằm la liệt, Lưu Quốc Hiên đảo mắt nhìn khắp toàn trường một lượt, rồi trầm giọng nói :

- Bần nhân đã biết thân phận của các người rồi nên cũng không cần hỏi gì. Các người bắt tất phải tự sát, mà hãy nên lưu tính mạng lại. Bần cung chỉ làm việc thương mại. Có thể sau này bần cung sẽ thương lượng với phía Thông Thiên Giáo để cho bọn họ chuộc các người về.

Nói rồi y phẩy tay ra hiệu. Bọn thủ hạ lập tức tiến hành khám xét địch nhân từng tên một. Tên nào đã chết thì gom lại một nơi. Tên nào còn sống thì bị trói lại và cũng được đưa về một chỗ khác. Tên thủ lĩnh bị bốn người kèm hai bên đưa đến trước mặt bọn Lưu Quốc Hiên. Không hiểu nghĩ sao mà hắn đã bỏ ý định tự sát, nhưng cũng không tỏ vẻ sẽ chịu hợp tác. Lưu Quốc Hiên nhìn hắn một lúc rồi hỏi :

- Người là Nam đường phó đường chủ ?

Hắn lẳng lẳng gật đầu. Rồi lát sau, chừng như không thể kìm được sự thất vọng trong lòng, hắn bỗng hỏi :

- Các vị thuộc phe phái nào ?

Lưu Quốc Hiên đáp gọn :

- Thái Chính Cung.

Tên phó đường chủ trước giờ chưa từng được nghe qua danh hiệu này nên có vẻ rất kinh ngạc. Ngay lúc ấy, từ trong rừng có một thanh y hán tử chạy ra, đến trước mặt bọn Lưu Quốc Hiên cung kính nói :

- Trình các vị Tổng quản, hiện đã bắt được tất cả bọn chúng, không một tên nào chạy thoát.

Từ trong rừng, lại thêm một toán người nữa cũng khoảng độ hơn trăm đang áp giải những kẻ bị bắt đưa ra. Sau khi tập trung bọn tù nhân về một chỗ, bọn Lưu Quốc Hiên năm người liền tiến đến bên cái hồ, nhìn xuống bên dưới. Mấy tên thủ hạ được lệnh nhảy xuống xem xét cổ xe.

Lát sau, bọn họ lần lượt đưa lên tám chiếc rương khá lớn. Khi mở ra, bên trong rương chứa toàn là bạc nén. Kiểm lại thì mỗi rương đựng năm vạn lượng, tổng cộng là bốn mươi vạn lượng. Một số bạc rất lớn.

Lưu Quốc Hiên lại ra lệnh cho bọn thủ hạ kéo mấy con ngựa lên, sau đó cho bỏ xác bọn địch đã chết xuống, lấp đất lại, nhưng vẫn không quên thu lấy tất cả những thứ gì có giá trị, kể cả y phục mặc trên người.

Khi mọi việc đã xong đầu vào đây, tất cả hớn hờ quay về, sắc mặt hân hoan vì đã hoàn tất một chuyến làm ăn thành công mỹ mãn. Nhất là trong trận này không có một vị huynh đệ nào bị thương vong.

Lại nói, sau khi Giang Thừa Phong đã theo Lưu Quốc Hiên đi rồi, Lý Nhược Hồng một mình đi dạo trên núi, du sơn ngoạn cảnh, ngắm suối nhìn mây, cảm thấy trong lòng thanh thản vui vui.

Buổi trưa, nàng tìm đến một bãi cỏ xanh mượt mà như nhung gấm, nằm trên thảm cỏ ngửa mặt ngắm nhìn mây bay.

Sau đó ít lâu thì từ bên dưới có người mang đến một giỏ thức ăn cho nàng. Tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy bọn họ thật chu đáo. Đến tận khi hoàng hôn buông xuống nàng mới quay trở về.

Nhưng khi về đến nơi, nàng mới nhận thấy quang cảnh dường như có vẻ hơi khác thường. Nàng cũng không tìm thấy Giang Thừa Phong hay bọn Lưu Quốc Hiên ở đâu. Nàng đành thả bước dạo quanh khắp nơi.

Đi đến trước một tòa đại sảnh không to lớn cho lắm nhưng được xây dựng rất kiên cố, nàng chợt thấy xung quanh có rất nhiều người canh gác hết sức nghiêm mật. Nàng chợt sinh lòng hiếu kỳ, liền lần bước đi về phía đó. Bỗng có một hắc y đại hán trong bọn tuần canh tiến ra ngăn nàng lại, chấp tay cung kính nói :

- Đây là nơi nghỉ ngơi của công tử gia, không một ai được phép vào, xin cô nương hãy dừng bước.

Lý Nhược Hồng ngăn người hỏi :

- Ngay cả ta cũng không được vào ?

Hán tử kia đáp :

- Vâng ạ. Tiểu nhân chỉ làm theo mạng lệnh, mong cô nương lượng thứ cho.

Lý Nhược Hồng bực tức hừ lạnh, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe phía sau có người cười nói :

- Cô nương tìm tiểu sinh có việc gì không ?

Lý Nhược Hồng giật mình quay lại thì thấy Giang Thừa Phong đang đứng nhìn nàng mỉm cười. Nàng hậm hực nói :

- Ta chỉ muốn biết người đến tìm người còn ở đây hay không ?

Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Đó là một vị bằng hữu đã lâu không gặp. Hiện đã đi rồi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta không thấy bọn Lưu Quốc Hiên đâu cả !

Giang Thừa Phong nói :

- Bọn họ có việc nên xuống núi rồi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đừng nói với ta là bọn họ xuống núi đi làm ăn đấy nhé ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Quả thật là bọn họ đi lo việc làm ăn.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh. Giang Thừa Phong biết nàng hiện đang nghĩ gì. Chàng tươi cười nói :

- Khi này mọi người có bàn phương sinh kế sắp tới cho mấy trăm huynh đệ tại đây. Đó là vấn đề vô cùng quan trọng. Trình Phương muốn mở tiêu cục. Lưu Quốc Hiên và Lý Quang Chi thì muốn mở tửu quán. Thôi thì cũng được đi. Nhưng còn Hoa Tường Lân lại muốn mở kỹ viện.

Lý Nhược Hồng lườm chàng, nói :

- Người ... người trêu chọc ta phải không ? Làm ta cứ tưởng là ... Hừ. Tên họ Hoa đó tính xấu vẫn không chữa.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Mở kỹ viện có gì đâu mà không được ?

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, hỏi :

- Thế người giải quyết thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Ai thích gì thì làm đó. Lý Quang Chi sẽ phụ trách tửu quán. Trình Phương phụ trách tiêu cục. Còn Hoa Tường Lân thì sẽ phụ trách các kỹ viện.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh :

- Chuyện như vậy mà người cũng đồng ý ?

Chợt nhớ đến một chuyện, nàng vội hỏi :

- Vậy Hoa cô nương muốn làm công việc gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cô nương đoán thử xem.

Lý Nhược Hồng nói :

- Chắc là Hoa cô nương muốn mở tiệm bán tơ lụa. Đúng không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải.

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Hay là tiệm may ?

Giang Thừa Phong vẫn lắc đầu :

- Cũng không phải.

Lý Nhược Hồng nói :

- Hừ. Người đừng có nói với ta là Hoa cô nương làm chung một chỗ với tên họ Hoa đó à nghe. Nếu như người dám trả lời là phải thì ta ... thì ta ... ta sẽ cho người một trận nên thân. Liệu hồn đó.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Vậy thì thật là may. Vì hai người họ không có làm chung với nhau.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy Hoa cô nương muốn làm gì ? Người có chịu nói hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cô ấy muốn làm nông gia.

Lý Nhược Hồng gật đầu nói :

- Thế cũng tốt. Vậy người giải quyết thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu sinh đã bảo Lưu huynh đệ thu xếp mua lấy nghìn mẫu ruộng xung quanh chân núi, giao cho Hoa cô nương quản lý.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta mới thấy người làm một chuyện coi được.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Nếu nói như thế thì hóa ra từ trước tới nay tiểu sinh chỉ làm toàn những chuyện coi không được hay sao ?

Lý Nhược Hồng nguýt chàng :

- Chứ còn gì nữa.

Hai người đang lúc nói chuyện vui vẻ thì bọn Lưu Quốc Hiên đã về đến. Năm người họ tiến lại chỗ Giang Thừa Phong chấp tay vái chào, ra hiệu cho chàng biết là mọi việc đã thành công mỹ mãn. Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Nãy giờ Lý cô nương cứ nhắc đến mọi người luôn đấy. Cô ấy muốn biết tại sao Hoa huynh đệ lại muốn mở kỹ viện ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Mở kỹ viện có gì là không tốt đâu. Vừa vui vẻ lại vừa kiếm được nhiều tiền. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói :

- Bộ người không thể tìm được việc khác để làm hay sao hả ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Biết sao được. Tại hạ chỉ có sở trường về môn đó mà thôi.

Giang Thừa Phong nói :

- Thôi. Mọi người cũng đã mệt mỏi rồi. Hãy vào nghỉ ngơi đi.

Năm người họ vâng dạ cùng nhau đi vào bên trong. Đợi cho mọi người đã đi hết, Giang Thừa Phong mới quay sang Lý Nhược Hồng nói :

- Cô nương cũng nên đi nghỉ sớm, ngày mai chúng ta còn phải lên đường. Để tiểu sinh đưa cô nương về phòng nhé.

Lý Nhược Hồng lắc đầu :

- Thôi. Không cần đâu. Tự ta đi một mình được rồi. Cả người cũng vậy. Hãy đi nghỉ sớm nhé.

Nói rồi nàng lặng lẽ đi về phòng mình. Đợi nàng đi khuất, Giang Thừa Phong mới đi vào mật thất. Bọn Lưu Quốc Hiên đã chờ sẵn, thấy chàng đi vào liền đứng dậy vái chào. Chàng gật đầu hỏi :

- Công việc tiến hành thế nào ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Trình công tử. Công việc tiến hành thuận lợi theo đúng kế hoạch. Kết quả thành công rất mỹ mãn. Bản cung thắng lợi tuyệt đối. Bọn địch không một ai chạy thoát. Chúng ta bắt được chín mươi sáu tên, thu bốn mươi vạn lượng bạc. Các huynh đệ bản cung không một ai bị thương vong.

Giang Thừa Phong nói :

- Hay lắm. Hiên trong võ lâm chưa ai nghe nói đến danh hiệu Thông Thiên Giáo. Vậy các vị huynh đệ hãy cho phao tin rằng Thái Chính Cung vừa đánh bại Thông Thiên Giáo, nhưng đừng tiết lộ chi tiết sự việc, cứ để người giang hồ mặc tình suy đoán. Hãy cố tạo ra sự thần bí cho bản cung.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Bọn người Thông Thiên Giáo mà chúng ta vừa bắt được đó, chẳng hay công tử định xử trí bọn chúng thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ai muốn quy thuận thì thu nhận. Kẻ nào không chịu quy thuận thì cứ giam lại, chờ sau này sẽ liệu.

Hoa Tường Lân hỏi :

- Ngày mai là công tử phải lên đường rồi phải không ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Mọi người trầm ngâm hồi lâu. Một lúc lâu sau, Hoa Tiểu Quân mới nói :

- Công tử không thể ở lại thêm một thời gian nữa được sao ? Mọi việc ở đây chỉ mới bắt đầu thôi mà.

Giang Thừa Phong nói :

- Ta còn nhiều việc cần phải làm, không thể chậm trễ được. Các vị huynh đệ cứ theo kế hoạch đã bàn mà hành động.

Lưu Quốc Hiên chợt ngập ngừng nói :

- Công tử. Thuộc hạ có thể mạo muội hỏi một câu được không ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Huynh đệ có việc gì thì cứ nói.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử. Bọn thuộc hạ đương nhiên biết công tử xuất thân danh môn, nhưng vẫn chưa hiểu lai lịch thật sự của công tử. Chẳng hay công tử có thể cho phép bọn thuộc hạ được biết không ạ ?

Giang Thừa Phong lộ vẻ phân vân :

- Việc này ...

Lưu Quốc Hiên vội nói :

- Nếu công tử thấy nói ra không tiện thì thôi ạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao. Nhưng các vị huynh đệ biết rồi thì nên giữ trong lòng, đừng nói lại với bất cứ ai.

Cả bọn đồng thanh nói :

- Xin công tử cứ yên tâm.

Giang Thừa Phong nói :

- Gia phụ là Đại Mạc Bá chủ, kiêm lĩnh Thiên Hỏa Giáo.

Năm người bọn Lưu Quốc Hiên đều giật nảy mình, ấp úng nói :

- Vậy ... công tử chính là thiếu giáo chủ của Thiên Hỏa Giáo ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Phải rồi.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Thiên Hỏa Giáo oai danh lừng lẫy, thực lực hùng mạnh. Sao mấy năm nay lại ít thấy xuất hiện ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đâu riêng gì Thiên Hỏa Giáo. Ngay cả Thiên Nhất Giáo, Bách Độc Giáo, Bài Giáo ... cũng vậy thôi. Đó là vấn đề đáng cấp.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ phải. Không hiểu vì nguyên nhân gì mà dường như các đại giáo phái đều đã rút khỏi giang hồ ? Còn vấn đề đáng cấp là thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không phải mọi người rút khỏi giang hồ mà chỉ là rút khỏi võ lâm mà thôi. Chỉ vì trong giới võ lâm đâu còn lực lượng nào đủ sức tranh hơn thua với họ.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Bọn họ vốn không hiểu võ lâm với giang hồ khác nhau ở chỗ nào, bởi trước nay mọi người vẫn thường quan niệm rằng giới võ lâm và giới giang hồ cũng đều như nhau cả, không có gì khác biệt. Tất cả đồng đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong dò hỏi.

8. Hồi 8

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 8

ĐÀO HOA ĐÀM THỦY THÂM THIÊN XÍCH

BẤT CẬP GIAI NHÂN TỔNG NGÃ TÌNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Nước đầm nghìn thước Đào Hoa,

Giai nhân tình nghị tặng ta sâu nhiều.”

Lại nói, năm người bạn Lưu Quốc Hiên không hiểu võ lâm với giang hồ khác nhau ở chỗ nào nên đều đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong dò hỏi. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cả bọn, chàng đã biết bọn họ đang nghĩ gì. Chàng mỉm cười nói :

- Võ lâm với giang hồ vốn không giống nhau. Võ lâm chỉ là một bộ phận của giang hồ mà thôi.

Hoa Tường Lân hỏi :

- Vậy những phần còn lại của giang hồ là gì ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện này phải nói từ nguyên khởi. Đức Đại Thiên Tôn Cửu Thiên Huyền Linh Cao Thượng Đế điện hạ là đấng chí tôn tối thượng, trị vì tam thiên ngũ giới, thống trị tứ hải vạn phương. Đức điện hạ đã chia thiên thượng thành ba tầng, thiên hạ gồm chín cõi, giang hồ gồm tam giới. Tam thiên chính là Tiên Thiên, Hậu Thiên và Thượng Thiên do Tam Thiên Thánh Đế chia nhau cai quản. Chín cõi thiên hạ là Trung Nguyên, Đông Doanh, Tây Tạng, Đại Mạc, Tây Vực, Quan Ngoại, Thiên Trúc, Ba Tư, Hồi địa do Cửu Thiên Đại đế chịu mệnh cai quản. Vĩnh Lạc Hoàng đế của Minh triều cũng đã được thụ phong mà đứng vào hàng Cửu Thiên Đại Đế đấy. Còn giang hồ tam giới là võ lâm, vũ nội, thế ngoại. Võ lâm thì dễ tự sinh tự diệt, không ai cai quản. Vũ nội do Bát phương Bá chủ cùng Huyền Đô Quan chủ cai quản. Thế ngoại là địa hạt của các vị Quân chủ, do Tứ Hải Quân chủ đứng đầu.

Ngừng lời giây lát, chàng lại nói thêm :

- Gia phụ là Đại Mạc Bá chủ, đúng ra là chỉ thống lĩnh giới giang hồ, nhưng lại được kiêm cả đế quyền của cõi Đại Mạc, nên xem như là người có nhiều quyền lực nhất trong số Bát phương Bá chủ và Cửu Thiên Đại đế.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Vậy thì võ lâm là cấp thấp nhất, rồi mới đến vũ nội, thế ngoại ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Phải rồi. Người võ lâm nếu hội đủ điều kiện sẽ được gia nhập vũ nội. Người trong vũ nội nếu có đủ tư chất cùng công lao cũng có thể tiến lên thế ngoại, trở thành thế ngoại cao nhân, tiêu dao tự tại, không bị bó buộc bởi quy củ giang hồ. Còn các vị thế ngoại cao nhân nếu đạt đến một mức độ nào đó thì sẽ được xóa tên khỏi Sinh Tử Bộ, ghi tên vào thần phả mà gia nhập Thiên giới.

Lưu Quốc Hiên lại hỏi :

- Vậy công tử thuộc giới nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta may mắn được đức điện hạ ban ân cho được gia nhập vào Thiên giới. Trong Sinh Tử Bộ nơi Cửu U Địa phủ, danh tính của ta cũng đã được xóa đi. Ta không còn phải chịu sự chi phối của Âm giới nữa.

Lưu Quốc Hiên lại hỏi :

- Chúng thuộc hạ này đã theo phụng sự công tử, vậy chẳng hay sẽ được liệt danh vào giới nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Trước mắt thì vẫn thuộc võ lâm. Sau này nếu có nhiều công tích mới có thể được xét cho gia nhập vũ nội.

Cả bọn ngh nói thế, đều hăng hái bàn bạc, hy vọng sớm có công tích để được gia nhập vũ nội. Ai nấy đều có ý nguyện được vươn đến tầm cao hơn nữa, đó cũng là nhân chi thường tình. Giang Thừa Phong mỉm cười bảo :

- Trước mắt có một cơ hội rất tốt đây !

Trình Phương vội hỏi :

- Cơ hội gì thế ạ ?

Lưu Quốc Hiên lại hỏi :

- Ý công tử muốn nói đến bọn Thông Thiên Giáo ?

Hoa Tường Lân vỗ đùi nói :

- Phải rồi. Bọn Thông Thiên Giáo nhiễu loạn võ lâm. Nếu như chúng ta mà trị được bọn chúng, tất sẽ lập được đại công.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chưa chắc đâu !

Hoa Tường Lân ngạc nhiên hỏi :

- Công tử ! Sao vậy ạ ? Chẳng lẽ chúng ta trị bọn Thông Thiên Giáo mà vẫn chưa đủ để tính là công tích hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Lúc này ta đã nói rồi. Đức Điện hạ và các vị lão nhân gia đối với giới võ lâm rất thất vọng, nên đã để mặc cho người trong võ lâm tự sinh tự diệt. Bọn Thông Thiên Giáo dù cho có nhiễu loạn võ lâm, tàn sát người võ lâm, thì đối với các vị lão nhân gia cũng đâu có vấn đề gì đâu.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Vậy ý công tử muốn nói đến cơ hội nào thế ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Trước mắt, các vị huynh đệ hãy tạo nên danh tiếng cho mình trước đã, để cho các đại nhân vật ở trong vũ nội chú ý, hay ít nhất cũng trở thành những nhân vật xuất sắc nhất trong giới võ lâm. Sau này, nếu như bọn Thông Thiên Giáo có hành sự quá đáng, động chạm đến lợi ích của các vị đại lão trong vũ nội, thì đó cũng sẽ là cơ hội cho các vị huynh đệ. Nên biết, các đại giáo phái như Thiên Nhất Giáo, Bách Độc Giáo, Bài Giáo dù thế lực hùng hậu, xưng bá vũ nội, thì cũng vẫn có ít nhiều liên hệ với giới võ lâm đấy.

Bọn Lưu Quốc Hiên cả mừng, họp nhau bàn mưu tính kế để đánh bóng tên tuổi của mình cũng như oai danh của Thái Chính Cung. Thủy trưởng thuyền cao. Bọn họ là quân sự của Thái Chính Cung. Chỉ cần oai danh của Thái Chính Cung vang động võ lâm, khiến cho người võ lâm đều trọng thị, thì địa vị của bọn họ cũng sẽ được tăng cường.

Sáng hôm sau, Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng xuống núi trong sự đưa tiễn long trọng của bọn môn hạ Thái Chính Cung. Năm người bọn Lưu Quốc Hiên đưa tiễn đến ngoài mười dặm, rồi mới bịn rịn chia tay. Giang Thừa Phong phải bảo mãi cả bọn mới chịu quay về. Chàng cùng Lý Nhược Hồng tiếp tục cuộc hành trình đi về Giang Nam. Nàng vẫn vô tư, không hề hay biết gì về những đại sự vừa diễn ra ở đây mấy hôm nay, những đại sự có thể ảnh hưởng đến hình thế của võ lâm sau này.

Hai người cùng nhau đi dần về phương Nam, hướng đến thành Lư Giang để tìm gặp một vị thân hữu của phụ thân Lý Nhược Hồng hiện đang cư ngụ tại đây. Người xinh ngựa quý khiến bao khách lữ hành đang đi trên đường đều phải quay lại ngắm nhìn, rồi trầm trồ khen ngợi bọn họ đẹp đôi. Giang Thừa Phong có vẻ hý hửng lắm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng mỉm cười, khiến nàng bực mình, thúc giục :

- Người không mau đi nhanh lên ! Nên nhớ rằng công việc mà chậm trễ một ngày là cơ hội sống của người càng giảm đi đó.

Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Việc sinh tử của tiểu sinh mà cũng khiến cho cô nương phải lo lắng, tiểu sinh cảm thấy vui lắm đó nha !

Lý Nhược Hồng nói :

- Hừ. Người mỗi lúc một thêm cần rở.

Giang Thừa Phong nói :

- Đâu có. Cô nương nói oan cho tiểu sinh rồi. Tiểu sinh chỉ nói thật lòng mình thôi mà.

Lý Nhược Hồng tức giận gắt lên :

- Người cầm miệng dùm ta có được không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Quả nhiên chàng im lặng không nói gì nữa. Hai người lẳng lặng tiếp tục cuộc hành trình. Cũng may trên đường không xảy ra sự gì đáng kể. Hai người được một ngày yên bình.

Trải qua cả ngày bốn ba, đến khi đêm xuống, hai người dừng chân tại một tiểu trấn, tìm một khách điểm để nghỉ qua đêm. Nơi này chỉ còn cách thành Lư Giang độ khoảng một ngày đường nên hai người thấy rằng cũng không cần phải vội vã.

Bọn tiểu nhị thấy hai người dừng ngựa ghé lại liền hối hả chạy ra chào hỏi, rồi cầm lấy dây cương, dắt ngựa vào trong. Bọn chúng tươi cười nói :

- Xin mời nhị vị vào. Được nhị vị quang lâm, bản điểm vô cùng vinh hạnh.

Giang Thừa Phong nói :

- Các người hãy chuẩn bị cho ta hai phòng thượng hạng.

Một tên tiểu nhị nhả nhận nói :

- Xin công tử thông cảm. Bản điểm chỉ còn lại một phòng trống. Để tiểu nhân đi chuẩn bị cho công tử.

Lý Nhược Hồng lắc đầu nói :

- Ở một phòng sao được ? Thôi thì chúng ta đi tìm khách điểm khác vậy.

Tên tiểu nhị nói :

- Trong trấn này chỉ có duy nhất một khách điểm của bọn tiểu nhân mà thôi.

Lý Nhược Hồng lo lắng :

- Vậy phải tính sao bây giờ ?

Giang Thừa Phong bảo tên tiểu nhị :

- Một phòng cũng được. Chúng ta sẽ lấy phòng đó.

Tên tiểu nhị cung kính nói :

- Dạ. Xin nhị vị đi theo tiểu nhân.

Nói rồi hắn đi trước dẫn đường. Giang Thừa Phong nhẹ nhàng cất bước theo sau. Nhưng còn Lý Nhược Hồng thì vẫn đứng yên tại chỗ, thái độ có vẻ bối rối. Nàng ngại ngần kéo chàng lại hỏi :

- Người định ở chung một phòng với ta thật sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Biết làm sao bây giờ ? Không lẽ chúng ta ngủ ngoài trời ? Nhưng cô nương cứ yên tâm, mọi việc tiểu sinh sẽ có cách lo liệu ổn thỏa.

Rồi chàng kéo nàng đi theo tên tiểu nhị. Lý Nhược Hồng chẳng biết làm sao, đành phải cất bước theo chàng, để mặc tới đâu hay tới đó. Hai người đi theo tên tiểu nhị vào khu hậu viện. Nơi đây có mấy tòa tiểu các nằm riêng biệt, xen giữa là vườn hoa, cảnh sắc trông cũng khá u nhã.

Tên tiểu nhị đưa hai người vào một tòa tiểu các nằm biệt lập ở góc trong cùng, cách khá xa những nơi khác. Bên trong cũng khá rộng rãi thoáng mát, vật dụng đều làm bằng gỗ, giản dị nhưng tinh xảo, trên vách treo một bức tranh và vài bức tự họa, tuy không phải là vật quý giá song trông cũng khá lịch sự, trang nhã. Chỉ có điều bất tiện là trong phòng chỉ có một chiếc giường duy nhất.

Đưa mắt nhìn khắp gian phòng một lượt, Giang Thừa Phong có vẻ hài lòng, khẽ gật đầu nói :

- Phòng này trông cũng được lắm.

Tên tiểu nhị cung kính hỏi :

- Nhị vị có còn dặn bảo gì thêm không ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Người hãy mau chuẩn bị cho chúng ta một mâm rượu thịt, rồi mang vào đây. Chúng ta sẽ ăn ở trong phòng.

Chàng lấy một đỉnh bạc thưởng cho tên tiểu nhị. Hắn mừng rỡ vâng vâng dạ dạ, rồi cung kính tạ ơn, lui ra, trước khi rời phòng còn cẩn thận khép cửa lại thật nhẹ nhàng chu đáo.

Đợi hắn ta đi rồi, Giang Thừa Phong mới ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Chàng chỉ chiếc giường duy nhất trong phòng, nói :

- Cô nương cứ nghỉ trên giường.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người định lo liệu sau đây ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương sẽ ngủ trên giường. Còn tiểu sinh thì thế nào cũng được.

Lý Nhược Hồng ngập ngừng nói :

- Nhưng ...

Giang Thừa Phong cười nói :

- Nếu như cô nương cảm thấy không an tâm thì có thể điểm huyết tiểu sinh, hoặc là trối lại cũng được.

Lý Nhược Hồng nói :

- Võ công của người cũng không phải kém, nếu ta điểm huyết chỉ sợ người sẽ tự giải được. Vậy chỉ còn cách trối người lại là an toàn nhất.

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng được. Chúng ta cứ quyết định như thế đi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người định như thế thật sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi lại :

- Không lẽ cô nương còn có cách nào khác hay hơn ?

Lý Nhược Hồng chột cười nói :

- Đương nhiên là còn có cách hay hơn. Chỉ không biết là người có chịu thực hiện hay không mà thôi ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu cô nương đã muốn thì dù hay dở thế nào tiểu sinh cũng xin tuân theo.

Lý Nhược Hồng nói :

- Vậy thì tối nay người hãy ra ngoài mà ngủ, nhường gian phòng này lại cho ta. Người nói cách này có hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thế cũng được. Chẳng cần biết có hay hay không ? Nếu như cô nương đã muốn thế thì tiểu sinh sẽ ra ngoài kia ngủ. Không sao cả.

Vừa nói chàng vừa quay bước định đi ra ngoài. Nhưng Lý Nhược Hồng đã vội ngăn lại, nói :

- Ta chỉ nói đùa thôi. Người ở lại trong này cũng được. Chỉ cần người chịu để cho ta trối lại là được rồi.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Vâng. Cô nương muốn sao tiểu sinh cũng xin nghe theo. Nhưng nếu như mọi chuyện diễn ra đúng như phán đoán của tiểu sinh thì sự việc sẽ không đến nỗi thế đâu.

Lý Nhược Hồng nghe chàng nói thế thì vô cùng ngạc nhiên. Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi lại thì tên tiểu nhị đã mang vào một mâm rượu thịt rất là thịnh soạn, nấu nướng khéo léo, mùi vị thơm tho, hơi nóng hổi vẫn còn bốc lên nghi ngút. Ngoài ra còn có một bầu Trúc Diệp Thanh loại lâu năm.

Tên tiểu nhị bày biện rượu và thức ăn lên trên chiếc bàn tròn đặt giữa phòng, so đĩa, rót rượu xong liền lui ra ngay.

Giang Thừa Phong cúi xuống nhìn sắc rượu, trông thấy màu rượu xanh biếc trong veo, mùi thơm sực mũi, trong đầu chàng chợt lóe lên một ý nghĩ. Chàng mời Lý Nhược Hồng ngồi xuống ghế rồi cười nói :

- Cô nương có thể vì tiểu sinh mà hát một bản được không ?

Chàng cố ý nói giọng hơi to một chút. Lý Nhược Hồng giật mình nói :

- Người ...

Chàng lại nhỏ giọng thì thầm :

- Việc này rất quan trọng, xin cô nương hãy nghe tiểu sinh một lần.

Lý Nhược Hồng thấy giọng nói của chàng có vẻ nghiêm trọng, đành phải nghe theo. Nàng cất giọng hát, thanh âm trong trẻo vui tai :

“Thú thiên nhiên đâu bằng tiên cảnh

Đủ màu thanh vẽ lịch trăm chiều

Người thời vui sô, lạc, ngư, tiều

Kẻ thời thích yên hà, phong nguyệt

Kho vô tận những thế nào chưa biết

Thú hữu tình sơn thủy thật là vui

Khi đăng lâm có lối lên trời

Mây dưới gót đủ năm màu rực rỡ,

Bút thần tiên khen ai khéo vẽ

Đủ mọi chiều kỳ quái lạ thay

Động chủ hữu linh thần bút tại

Hóa nhi vô ý tự nhiên công ...”

Khi nàng vừa cất tiếng hát, Giang Thừa Phong trên tay đang cầm bầu rượu bỗng nhiên bất thần vọt thẳng người ra ngoài cửa sổ, thân pháp nhanh nhẹn khôn tả, vừa bay thoát đi là bóng hình đã lập tức mất hút.

Tuy không hiểu hành động của Giang Thừa Phong là có mục đích gì, nhưng nàng cũng vẫn cứ tiếp tục hát. Đến khi tiếng hát vừa dứt thì chàng cũng vừa kịp quay trở lại. Chàng cười to nói :

- Tiểu sinh tuy không hiểu rành về âm luật, nhưng giọng hát của cô nương quả thật tuyệt vời, làm say đắm lòng người. Tiểu sinh xin dâng cô nương một chung rượu gọi là chút lòng vì tri kỷ.

Nói đoạn chàng bưng bầu rượu rót đầy một ly, đưa đến trước mặt Lý Nhược Hồng. Nàng cầm chung rượu lên, hỏi nhỏ :

- Người đang bày trò gì thế ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Bên ngoài có người ẩn nấp rình nghe trộm. Cô nương cố giữ vẻ tự nhiên đừng để bọn chúng nghi ngờ. Trong rượu có thuốc mê, nhưng tiểu sinh đã đổi bầu khác rồi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Hóa ra nơi đây lại là hắc điểm. Hừ. Để ta ra cho bọn chúng biết tay.

Giang Thừa Phong nói :

- Tên ngoài kia chỉ là thuộc hạ đến quan sát tình hình, chẳng đáng để cô nương động thủ. Chúng ta đừng bứt dây động rừng. Lát nữa chúng ta sẽ giả vờ bị ngấm thuốc mê, rồi chờ bọn đầu đảng đến.

Lý Nhược Hồng gật đầu :

- Hay lắm. Chúng ta cứ thế mà làm.

Giang Thừa Phong nói ;

- Lát nữa cô nương hãy cứ trông theo tiểu sinh mà hành động.

Hai người ăn uống trò chuyện thêm một lúc nữa rồi mới nằm gục xuống bàn, giả như là thuốc mê đã ngấm. Tên tiểu nhị đang rình bên ngoài chợt nghe thấy trong phòng bỗng nhiên im phăng phắc thì lộ vẻ mừng rỡ. Hắn ta giả tiếng đằng hắng mấy cái, rồi lên tiếng gọi cửa. Không nghe có tiếng đáp lại, hắn liền mở hé cửa phòng ra, thò đầu nhìn vào, thấy Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng hai người đang nằm gục mặt xuống bàn. Hắn cả mừng, liền vội vàng chạy đi báo cáo.

Một lúc sau, ngoài đường nghe có tiếng mõ báo hiệu. Đêm đã vào canh ba. Không gian tứ bề vẫn đang yên ắng như tờ.

Bỗng nhiên, bên ngoài hoa viên nghe có những tiếng bước chân rất khẽ. Tiếp đó lại nghe có một giọng nói ồm ồm :

- Người có thật là đã trông thấy bọn chúng ngấm thuốc mê bất tỉnh rồi không ?

Có giọng khác đáp lời, nghe như tiếng của tên tiểu nhị :

- Chính mắt tôi đã trông thấy rõ ràng mà.

Tên kia nói :

- Để tránh sơ suất, chúng ta hãy chờ thêm một lúc nữa đã.

Tên tiểu nhị nói :

- Ông quá cẩn thận đi thôi. Chúng ta đã sử dụng lượng thuốc mê gấp đôi lúc thường. Hai đứa bé ấy mà không mê man bất tỉnh mới là chuyện lạ đó. Nếu chúng ta cứ chờ đợi nữa, không chừng chờ lâu sốt ruột, đương gia sẽ đích thân đến đây đó.

Tên kia khẽ hừ lạnh một tiếng, rồi cả hai im lặng luôn. Lát sau, cửa phòng hé mở, rồi một cái đầu thò vào. Liền đó, hai cánh cửa đã bị xô rộng vào phía trong. Ngay ngưỡng cửa xuất hiện tên tiểu nhị cùng một gã đại hán cao to lực lưỡng, tay cầm một lưỡi đao rộng bản, ánh thép loang loáng, có vẻ rất sắc bén.

Lý Nhược Hồng định vùng dậy tấn công kẻ địch, nhưng Giang Thừa Phong đã đưa tay khẽ nắm lấy tay nàng, ra hiệu bảo hãy tiếp tục nằm yên chờ đợi. Tuy nàng không hiểu nguyên do, nhưng cũng đành phải nghe theo.

Tên tiểu nhị đưa đôi mắt âm hiểm nhìn thẳng vào hai người đang nằm yên, bỗng cất tiếng cười to nói :

- Tôi nói có sai đâu ? Hai đứa bé kia đã mê man bất tỉnh từ lâu rồi kia mà.

Vừa nói, hắn vừa rảo bước tiến vào trong phòng. Ngay lúc ấy, lại có thêm một người vận áo đen xuất hiện trước cửa phòng, quát rằng :

- Sao các người còn chưa chịu hành sự ? Định đợi đến chừng nào nữa hả ?

Tức thì, hai tên gian phi liền tràn tới, định lục soát trên người Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Bỗng nhiên cả hai tên đột ngột khựng lại, rồi đứng yên như trời trồng, cặp mắt trợn trừng, sắc mặt tái ngắt. Ngay cả tên hắc y nhân đứng trước cửa phòng cũng lâm vào tình trạng tương tự như thế.

Thấy tình hình như vậy, Lý Nhược Hồng liền hiểu ngay là Giang Thừa Phong đã xuất thủ khống chế bọn chúng. Nàng liền bật ngồi dậy, rồi xông tới trước hai tên gian phi tát lấy tát để khiến mặt bọn chúng sưng vù, miệng rỉ máu tươi. Hai tên đã bị điểm huyết, đành phải đứng yên chịu trận.

9. Hồi 9

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 9

HƯƠNG GIA KẾT GIAO TẬN KỲ SĨ

Ý KHÍ TƯƠNG KỲ CỘNG SINH TỬ

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Người quê bằng hữu đều hào kiệt,

Khảng khái hẹn nhau cùng sống chết.”

Lại nói, trong lúc Lý Nhược Hồng trừng trị gã gian phi, thì Giang Thừa Phong cũng từ từ đứng dậy, tiến ra khỏi tên hắc y nhân đang đứng ngay cửa phòng vào bên trong, rồi đóng cửa phòng lại. Đoạn chàng lại ngồi xuống ghế, ung dung rót rượu uống, để mặc Lý Nhược Hồng muốn làm gì thì làm. Cả ba tên gian phi thấy chàng thản nhiên uống thứ rượu mà bọn chúng nghĩ rằng có chứa mê dược trong đó, đều kinh hãi trợn tròn mắt nhìn chàng chằm chằm. Hai tên bị Lý Nhược Hồng đánh đập cũng kinh ngạc đến độ quên mất cả sự đau đớn.

Lý Nhược Hồng thấy thái độ của bọn chúng như vậy, liền dừng tay, không tiếp tục đánh nữa. Nàng quay lại nhìn Giang Thừa Phong, thấy chàng đang ung dung ngồi uống rượu, liền hừ lạnh một tiếng, nói :

- Người sướng quá ha. Đến lúc này mà còn ngồi đó uống rượu nữa chứ !

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương bảo tiểu sinh phải làm gì đây ?

Lý Nhược Hồng hỏi lại :

- Người định xử trí bọn này thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Cứ để mặc bọn chúng ở đó. Bọn chúng không thể nào bỏ trốn được đâu. Cô nương hãy yên tâm mà đến đây ăn uống với tiểu sinh.

Lý Nhược Hồng khẽ cau mày hỏi :

- Người định để mặc bọn chúng thật à ?

Giang Thừa Phong mỉm cười, đưa mắt nhìn tên hắc y nhân một lượt, rồi nói :

- Tiểu sinh nhận thấy tên này vẫn chưa phải là đầu đảng. Hãy để bọn chúng ở đó. Lát nữa tên đầu đảng chờ lâu thấy sốt ruột ắt sẽ mò đến đây.

Lý Nhược Hồng gật đầu, quay sang tên hắc y nhân, cao giọng hỏi :

- Người là người thế nào ?

Tên hắc y nhân cười nhạt nói :

- Tại hạ không phải là cường khấu, không phải là đạo tặc, mà cũng không phải là người lương thiện.

Lý Nhược Hồng tức giận vung tay tát hắc y nhân bốp bốp liên mấy cái, miệng nói :

- Hừ ! Cần gì người nói ! Chỉ nhìn sơ qua thôi cũng đã biết ngay người không phải là người lương thiện rồi.

Lúc này, Giang Thừa Phong chợt đưa mắt nhìn thẳng vào mắt tên tiểu nhị. Ánh mắt chàng sáng rực chiếu thẳng vào mắt hắc y nhân khiến hắc y nhân hết sức kinh sợ, không dám đối diện trực tiếp với nhãn quang của chàng, nhưng cũng không thể nào quay đầu sang chỗ khác được, đành phải nhắm nghiền đôi mắt lại. Nhưng ngay cả khi ấy, hắc y nhân vẫn cảm nhận được luồng nhãn quang đáng sợ của Giang Thừa Phong soi thấu tâm can hắc y. Cảm giác ấy rất khó chịu. Toàn thân hắc y nhân bắt đầu run lên bần bật.

Trong phòng chợt im phăng phắc. Lý Nhược Hồng cũng thôi không đánh nữa. Mọi người trong phòng chăm chú nhìn, chờ đợi sự tình phát triển. Hồi lâu, thấy tên tiểu nhị có vẻ đã quá sợ hãi, sợ hắc y nhân sẽ làm lộ tin tức, tên hắc y nhân liền lớn tiếng quát tháo, mong có thể làm cho Giang Thừa Phong phải phân tâm. Nhưng Lý Nhược Hồng đã lập tức điểm ngay á huyết khiến hắc y nhân phải câm miệng lại.

Trong khi đó, luồng nhãn quang sắc bén đáng sợ của Giang Thừa Phong vẫn chiếu thẳng vào mắt tên tiểu nhị, như muốn soi thấu tâm can của hắc y nhân. Hồi lâu, không chịu đựng nổi áp lực nặng nề đó nữa, hắc y nhân lắp bắp van xin :

- Xin đại gia tha mạng. Tiểu nhân nhất thời hồ đồ nên mới lỡ làm xúc phạm đến đại gia. Tiểu nhân trên còn mẹ già, dưới có con thơ. Cầu xin đại gia mở lòng từ bi ... mở lượng hải hà ... mà tha mạng cho tiểu nhân.

Ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn sâu vào đôi mắt hắc y nhân, Giang Thừa Phong đưa tay chỉ vào tên hắc y nhân, hỏi :

- Hắc ta là gì của các người ?

Tên tiểu nhị lắp bắp đáp :

- Dạ ... dạ ... vị này là ... là nhị đương gia của bọn tiểu nhân.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Thế còn đại đương gia ở đâu ?

Tên tiểu nhị đáp :

- Dạ. Đại đương gia không có ở đây. Xin đại gia tha mạng cho tiểu nhân. Tiểu nhân xin lập tức đi báo để đại đương gia đến đây gặp đại gia.

Giang Thừa Phong cười nhạt nói :

- Ta chỉ ở đây một đêm, sáng mai sẽ lên đường. Gặp hắc ta để làm gì ?

Tên tiểu nhị run giọng hỏi :

- Vậy ... vậy còn bọn tiểu nhân ? Đại gia định xử trí bọn tiểu nhân thế nào ? Xin đại gia tha mạng cho tiểu nhân. Tiểu nhân trên còn có hài nhi tám mươi tuổi không người nuôi dưỡng, dưới còn có mẫu thân ba tuổi

không ai chiếu cố. À không ... trên có mẫu thân ba tuổi không ai nuôi dưỡng, dưới có hài nhi tám mươi tuổi không ai chiếu cố. À không ... à không ... trên có ... Đại gia. Nếu tiểu nhân chết đi thì cả nhà đều sẽ chết đói theo. Cầu xin đại gia mở lượng hải hà mà tha cho tiểu nhân. Cầu xin đại gia.

Lý Nhược Hồng nghe gã ta van xin như thế, không khỏi bật cười. Giang Thừa Phong quay sang nhìn nàng, mỉm cười hỏi :

- Ý cô nương thế nào ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh đáp :

- Cho bọn chúng mỗi tên một đao là xong chuyện. Sẵn có thanh đao của bọn chúng kia, trông cũng có vẻ sắc bén lắm đấy.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Người như bọn chúng có chết cũng chẳng ai thương. Nhưng để chúng chết như thế có quá dễ dãi cho chúng hay không ?

Lời nói của chàng ung dung nhẹ nhàng nhưng bọn gian phi nghe nói thì như sét đánh ngang tai, bất giác toàn thân lạnh toát, sắc diện lộ vẻ hoang mang sợ hãi. Lý Nhược Hồng thấy thế không khỏi cảm thấy hứng thú, lại hỏi :

- Người có cách gì hay ? Mau nói ta nghe.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cách thì không thiếu gì. Có những cách khiến bọn chúng phải chịu đau đớn khổ sở suốt một ngày một đêm rồi mới chết, hoặc ba ngày, hoặc bảy ngày. Mà cũng có cách khiến chúng muốn chết không được mà sống cũng chẳng yên.

Lý Nhược Hồng nói :

- Nghe cũng hay hay đấy chứ. Nhưng người nói chung chung quá. Hãy nói rõ hơn xem nào ?

Giang Thừa Phong không đáp, chợt cười lớn nói :

- Đã đến thì cứ vào đi.

Tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt nhìn chàng với vẻ kinh ngạc, không hiểu tại sao bỗng nhiên chàng lại nói như thế.

Tứ bề yên ắng một lúc. Rồi chợt thấy có một bóng người từ bên ngoài chuồn vào phòng theo đường cửa sổ. Người kia lướt vào rất nhanh, lao ngay đến bên tên hắc y nhân giải khai huyết đạo cho hắn. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể giải được á huyết do Lý Nhược Hồng điểm. Còn tên hắc y nhân thì vẫn tiếp tục đứng như trời trồng, sắc diện lại còn nhăn nhó ra chiều đau khổ.

Hai tên gian phi kia nhìn người vừa lao vào phòng, bất giác la lớn :

- Đại đương gia.

Lý Nhược Hồng chăm chú nhìn tên vừa nhảy vào phòng. Đó là một nhân vật vận thanh y theo kiểu nho sinh, trông cũng có dáng vẻ văn sĩ, râu ba chòm trắng đuột, áo mũ sạch sẽ tề chỉnh, trên tay cầm một quyển sách. Nàng cười nhạt nói :

- Cuối cùng thì người cũng đến rồi.

Lão ta đảo mắt nhìn quanh khắp phòng một lượt, thăm ước lượng tình thế. Lý Nhược Hồng đang trừng mắt nhìn lão, tỏ ra sẵn sàng động thủ. Còn Giang Thừa Phong thì lại vẫn ngồi yên lặng lẽ rót rượu uống, dường như không hề quan tâm đến sự xuất hiện của lão. Chàng không thèm nhìn lão lấy một lần.

Trước lão đã định là sẽ giải huyết cho tên hắc y nhân, rồi cả hai người cùng hợp lực cự địch. Nào ngờ sự việc lại diễn biến ra ngoài dự liệu của lão. Chẳng những lão không thể cứu được người mà lại còn khiến cho tên kia càng thêm đau khổ. Lão ta vừa lo âu, vừa lúng túng, không biết nên phải làm sao.

Bất chợt, nghe Giang Thừa Phong lên tiếng :

- Lúc trước thì hắc y nhân không sao, chỉ phải đứng yên một chỗ mà thôi. Nhưng nhờ người giải huyết cho mà hắc y nhân sẽ được siêu thoát sớm.

Chàng nói mà vẫn không ngẩng mặt nhìn lên, chung rượu vẫn còn đang cầm trên tay. Thanh y nhân lấp bắp nói, giọng run run :

- Công tử ... công tử nói vậy là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Hắc y nhân đã bị ta điểm huyết bằng thủ pháp đặc biệt, người thường làm sao có thể giải được. Người định giải huyết cho hắc y nhân, nhưng đâu có ngờ là lại làm hại hắc y nhân, khiến cho kinh mạch hắc y nhân bế tắc. Hắc y nhân sẽ phải chịu đau đớn khổ sở ba ngày rồi mới chết được. Ta e rằng mùi vị đó không dễ chịu chút nào đâu.

Thanh y nhân biến sắc. Hắc y nhân lấp bắp nói :

- Đại ca ... Tiểu đệ ... hết rồi. Đại ca cứ bỏ mặc tiểu đệ. Hãy mau trốn đi.

Giang Thừa Phong bỗng nhiên co ngón tay búng mấy cái, giải khai huyết đạo cho cả ba tên gian phi. Đoạn chàng cười nhạt nói :

- Các người có giỏi thì thử chạy trốn thử xem có thể thoát khỏi nơi đây được không ?

Bọn gian phi nghe nói thấy đều biến sắc. Tên vận thanh y lộ vẻ kinh hoàng khi tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ cách không điểm huyết của Giang Thừa Phong. Còn ba tên kia mới vừa bị chàng điểm huyết bằng chính thủ pháp này nên cũng không đến nỗi quá kinh ngạc. Bọn chúng chỉ kinh sợ khi chàng thách bọn chúng thử chạy trốn. Tuyệt nghệ của chàng cao siêu dường ấy, sợ rằng cả bọn không sao trốn thoát được. Lúc ấy sợ rằng ... Cả bọn bắt rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tên hắc y nhân được chàng giải khai huyết đạo, không còn cảm thấy đau đớn nữa. Hắc y nhân chuyển vận chân khí một lượt để điều hòa nội thể, đoạn tiến đến trước Giang Thừa Phong, vòng tay kính cẩn nói :

- Việc mạo phạm công tử lần này là do chủ ý của tại hạ. Tại hạ xin tùy công tử xử trí. Chỉ xin công tử hãy tha cho những người khác.

Giang Thừa Phong đặt chung rượu lên bàn, đưa mắt nhìn hắc y nhân, hỏi :

- Bọn chúng vô can thật không ?

Tên hắc y nhân đáp ứng :

- Dạ ... dạ ...

Thanh y nhân vội tiến lên cung tay nói :

- Tại hạ là người chủ trì ở đây. Việc này chính là do chủ ý của tại hạ. Tại hạ xin chịu tội. Chỉ xin công tử tha cho bọn thuộc hạ, vì bọn chúng chỉ nghe lệnh hành sự.

Hắc y nhân vội nói :

- Đại ca. Sao đại ca lại nói vậy ? Lúc ấy đại ca đâu có mặt ở đây.

Thanh y nhân nói :

- Hiền đệ không cần phải bao che cho tiểu huynh. Tội của tiểu huynh thì hãy để tiểu huynh gánh lấy. Chuyện này không liên can đến hiền đệ.

Hắc y nhân trợn mắt nói :

- Chính đại ca định chịu tội thay cho tiểu đệ thì có. Sao lại thế được ?

Hai người họ cãi nhau kịch liệt đến độ mặt mũi đỏ bừng, nói phun bọt rãi. Lý Nhược Hồng không nhịn được phải che miệng mà cười. Để cả hai tranh cãi hồi lâu, Giang Thừa Phong mới hỏi :

- Thế nào ? Thật ra đây là chủ ý của ai ?

Cả hai người đồng lên tiếng một lượt :

- Chính là ý của tại hạ.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Vậy ra là chủ ý của cả hai người chứ gì ?

Hai tên lại trợn mắt nhìn nhau. Thanh y nhân nói :

- Sao hiền đệ ...

Nhưng hắc y nhân đã ngắt lời :

- Đại ca ...

Giang Thừa Phong chợt xua tay không cho cả hai người họ tiếp tục tranh cãi nữa. Chàng khẽ cau mày, trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu. Hai tên kia chăm chú nhìn chàng chờ đợi, trong lòng đang vô cùng hồi hộp. Mãi một lúc lâu sau, chàng mới nói :

- Nếu các người chịu quy thuận thì ta sẽ tha cho.

Cả hai tên nghe chàng nói thế thì như có ơn đại xá, vội cung tay hành lễ, nói :

- Chúng thuộc hạ là Công Tôn Long và Hàn Hậu, xin được theo hầu công tử.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Người giỏi quá ta. Đi đến đâu cũng đều thu được thuộc hạ cả.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng lại nói :

- Từ nay các người sẽ là môn hạ của Thái Chính Cung. Ta sẽ cho lập tại đây một phân viện, gọi là ... Lưu Hương Viện, do Công Tôn Long làm viện chủ, Hàn Hậu làm phó. Bản cung chủ trương phát triển kinh thương, thu gom tài bảo, càng ít liên quan đến các mối ân oán trong võ lâm càng tốt. Các người nên nhớ rõ điều này.

Cả hai người đồng cung kính vâng dạ. Lý Nhược Hồng chợt hỏi :

- Này. Thái Chính Cung là gì thế ? Ta nhớ dường như chỗ người ở gọi là Trường Thanh Cung mà.

Giang Thừa Phong nói :

- Trường Thanh Cung là của gia phụ. Còn Thái Chính Cung chính là chỗ của bọn Lưu huynh đệ đó.

Đoạn chàng lại quay sang bọn Công Tôn Long, hỏi :

- Tài lực của các người ở đây được khoảng bao nhiêu ?

Công Tôn Long cung kính đáp :

- Trình công tử. Nếu tính luôn cả các cơ sở, cùng nhà cửa đất đai chắc cũng được chừng hơn ba vạn lượng. Còn tiền mặt thì ... không được dư dả cho lắm.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Ta sẽ cho truyền tin về cung bảo bọn Lưu huynh đệ chuyển đến đây thêm năm vạn lượng để các người mở rộng việc kinh doanh. Các người muốn kinh doanh thứ gì cũng được, chỉ cần đừng phạm đến quy tắc của bản cung.

Hai người đồng vái lạy tạ ơn. Công Tôn Long cung thỉnh Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng đến trang viện của lão nghỉ ngơi. Chàng ở lại đó ba ngày, sắp xếp mọi việc ổn định. Sau đó chàng lại cùng Lý Nhược Hồng tiếp tục lên đường.

Giữa trưa, trời nắng như lửa đốt, hai người dừng chân ghé lại một tửu quán bên đường để nghỉ ngơi và dùng cơm.

Bọn tử bảo thấy hai vị khách sang trọng ghé vào quán liền hối hả chạy ra đón tiếp, mời hai người vào ngồi nơi một chiếc bàn cạnh cửa sổ. Giang Thừa Phong không gọi rượu mà chỉ bảo mang ra vài món ăn thượng hạng cùng một bình trà. Trong lúc chờ đợi, chàng ngấm ngấm quan sát những người hiện diện trong quán.

Trong quán cũng khá đông người, nhưng có lẽ hầu hết đều là người võ lâm vì có mang theo đao kiếm. Bọn họ ngồi thành từng nhóm vài ba người, nói chuyện rất rôm rả. Trong số đó có ba chàng thiếu niên tuấn tú, tuổi chỉ độ đôi mươi, vai mang trường kiếm ra vẻ là trang hiệp khách giang hồ, cùng ngồi chung một bàn. Một người trong bọn họ đang kể lại những điều tai nghe mắt thấy trên bước đường phiêu bạt, có lẽ muốn khoe kiến văn quảng bác nên nói khá là lớn tiếng.

Thiếu niên kia tuy nói chuyện ồn ào nhưng chuyện kể của y cũng khá hấp dẫn nên rất nhiều người trong quán đã chăm chú lắng nghe. Cả Lý Nhược Hồng cũng thế. Chỉ riêng có Giang Thừa Phong là dường như chẳng mấy chú ý. Chàng đợi tử bảo mang thức ăn ra là cứ lặng lẽ ăn uống.

Y đang kể lại chuyện tranh chấp giữa hai dòng họ lớn ở vùng này là Trình gia và Hứa gia đã kéo dài hơn chục năm nay. Từ bấy lâu nay, cả hai dòng họ này đã cử sự đánh nhau rất nhiều lần nhưng vẫn bất phân thắng bại. Lần này bọn họ mời thêm rất nhiều viện thủ là những nhân vật nổi danh trong võ lâm, để hẹn cùng đối phương quyết chiến một trận tối hậu. Thời hạn quyết chiến ấn định là vào sáng mai, ở khu bình nguyên gần đây. Y rủ hai người bạn kia cùng đi xem.

Nghe vậy, Lý Nhược Hồng cũng muốn đi xem cuộc quyết chiến. Nàng đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong hỏi khẽ :

- Ý người thế nào ?

Nhưng nàng chợt thấy chàng cứ mãi mê ăn uống, dường như chẳng chú ý gì đến những chuyện xung quanh. Nàng bực mình cắn nhai :

- Người thì lúc nào cũng chỉ biết có ăn với uống.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thức ăn ngon lành thế này mà bỏ phí thì uống lắm.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh. Nhưng nàng còn chưa kịp nói thì chàng đã nhìn sang bàn của ba thiếu niên kia, cười hỏi :

- Tam vị thiếu hiệp. Nếu như không thấy có gì phiền thì mời tam vị sang đây, ta cùng đàm đạo.

Từ khi Lý Nhược Hồng lên tiếng can ngăn Giang Thừa Phong thì ba thiếu niên kia đã chú ý đến hai người. Nay nghe chàng nói vậy thì một người cười nói :

- Không dám. Công tử đã có nhã ý thì bọn tại hạ xin vâng theo.

Rồi cả ba người cùng chuyển sang bàn của Giang Thừa Phong. Đôi bên cùng thông tên họ. Ba người kia là Phấn Diện Lang Quân Lưu Đức Huy, Truy Mệnh Kim Cương Phạm Kinh Quốc và Thiên Long Kiếm Khách Phương Nhân Kiệt. Thiếu niên nói chuyện lớn tiếng khi nãy chính là Phương Nhân Kiệt.

Cả ba người đều là thiếu niên hiệp khách, mới xuất đạo chưa bao lâu nên tự đặt cho mình những ngoại hiệu rất kêu. Giữa đường bọn họ tình cờ gặp nhau, vì hợp tính nên kết bạn đồng hành.

Sau khi nói vài câu khách sáo, Giang Thừa Phong gọi tử bảo mang thêm chén đĩa ra. Nhìn thức ăn bày đầy trên bàn, Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Số thức ăn này đủ cho cả mười người ăn. Nhị vị chỉ có hai người thì làm sao mà ăn cho hết ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Tiểu sinh chỉ bảo mang ra vài món mà nhà quán lại làm bao nhiêu đó đấy.

Mọi người cùng bật cười. Phương Nhân Kiệt vừa cười vừa nói :

- Công tử bảo thế thì đương nhiên là bọn họ sẽ mang ra thật nhiều rồi. Như thế mới thu được nhiều tiền chứ. Làm ăn mà.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Tiền bạc không thành vấn đề. Chỉ cần Lý cô nương vui lòng là được.

Lưu Đức Huy hỏi :

- Vậy thì gia đình công tử chắc hẳn phải là đại phú gia ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cũng không đáng kể gì. Có lẽ chỉ khá hơn người thường chút ít.

Lý Nhược Hồng lườm chàng, nói :

- Gì mà chỉ khá hơn người thường chút ít. Ta tưởng người xài đến ba đời cũng chưa hết ấy chứ.

Ba thiếu niên kia nghe nàng nói thế bất giác giật mình, đồng đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong. Lưu Đức Huy nói :

- Gia đình Giang công tử chắc là giàu sang tột đỉnh, phú xưng địch quốc ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không đến mức ấy đâu.

Lý Nhược Hồng nguýt chàng, nhìn ba người bạn Lưu Đức Huy, cười nói :

- Trong người hần lúc nào cũng có sẵn bốn năm chục vạn lượng bạc. Tam vị cứ xem thế thì biết.

Bọn Lưu Đức Huy đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong kinh ngạc. Bọn họ chẳng thể tin có người dám mang theo mấy chục vạn lượng bạc theo người để đi du sơn ngoạn cảnh. Thời buổi này không được bình yên. Mang theo nhiều tiền bạc trong người rất dễ mang đến họa sát thân.

10. Hồi 10

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 10

LƯ GIANG KHÁCH ĐIỂM PHÙNG GIAN TẶC

TÌNH SONG TẾ NHƯ HÍ PHÂN TRÀ

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Lư Giang gặp tặc nơi khách điểm,

Song thừa nhăm nháp chén trà pha.”

Lại nói, khi nghe Lý Nhược Hồng bảo rằng Giang Thừa Phong mang theo mấy chục vạn lượng bạc trong người, bọn Lưu Đức Huy đều rất kinh ngạc. Thời buổi này không được bình yên. Mang theo nhiều tiền bạc trong người rất dễ mang đến họa sát thân. Giang Thừa Phong khẽ thở dài, nói :

- Cô nương sao lại nói thế ? Nơi đây đông người. Tam vị đây đều là chính nhân quân tử, không có gì phải e ngại. Nhưng lỡ như những lời nói đó mà lọt vào tai bọn xấu thì sao ? Nguy hiểm lắm đó.

Chàng nói thế cũng tức là đã mặc nhiên thừa nhận. Lý Nhược Hồng cười nói :

- Thế thì có sao đâu ? Bất quá thì đánh bọn chúng một trận là xong chứ gì.

Nàng quả nhiên là người cương cường hiếu thắng, lại thiếu duyệt lịch giang hồ, hành sự bất kể hậu quả. Nếu như Giang Thừa Phong không có tuyệt đỉnh công phu thì hai người bọn họ gã gặp nguy từ lâu rồi. Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, nói :

- Sao cô nương nói nghe dễ dàng thế ? Tiểu sinh không phải là người trong võ lâm, còn cô nương thì ... Song thủ nan địch tứ quyền. Nếu bọn chúng đông người giáp công thì ... phiền lắm đó. Chẳng lẽ cô nương có thể chống cự nổi mấy chục người cùng vây đánh ?

Lý Nhược Hồng không phục nói :

- Chẳng lẽ bọn chúng ý đồ hiệp ít, bất kể giang hồ đạo nghĩa ư ?

Giang Thừa Phong phì cười nói :

- Theo cô nương nghĩ thì bọn cường sơn thảo khấu hay tiểu thủ đạo tặc cũng nói chuyện giang hồ đạo nghĩa hay sao ?

Rồi không để cho Lý Nhược Hồng kịp lên tiếng, chàng lại quay sang Phương Nhân Kiệt nói :

- Khi này nghe thiếu hiệp thuật chuyện, Lý cô nương rất quan tâm. Chẳng hay thiếu hiệp có thể cho biết tường tận hơn được không ? Trình gia, Hứa gia vì đâu mà phát sinh oán thù lâu năm như thế ?

Phương Nhân Kiệt đáp :

- Nghe đâu là mười mấy năm trước, chàng trai họ Hứa cùng thiếu nữ bên nhà họ Trình đem lòng yêu nhau. Nhưng không hiểu vì một nguyên nhân gì đó mà tình yêu giữa hai người bọn họ không đi đến hôn nhân. Thiếu nữ đau buồn tự sát, còn chàng trai thì bỏ đi biệt tích. Trình gia cho rằng chàng Hứa công tử nhẫn tâm phụ bạc nên mới khiến con gái của họ tự sát. Vì thế mà bọn họ kéo đến Hứa gia chất vấn, gây sự xung đột. Sau đó bên Hứa gia thấy con trai đột nhiên mất tích, lại cho rằng Trình gia đã bắt giết để báo thù cho ái nữ của bọn họ. Thế là đôi bên kết oán thù. Và sau mỗi cuộc xung đột, số người thương vong càng tăng thêm, khiến cho mỗi oán thù càng ngày càng thêm sâu nặng.

Lý Nhược Hồng là người đa cảm, nghe chuyện lại thấy tội nghiệp cho cô nương họ Trình. Nàng hỏi :

- Vậy có phải tên họ Hứa kia đã phụ bạc hay không ?

Phương Nhân Kiệt đáp :

- Chuyện ấy tại hạ cũng không rõ lắm. Dường như bên trong chuyện này có gì đó bí ẩn mà hai bên đều không muốn tiết lộ. Chàng trai họ Hứa đến lúc này vẫn còn biệt dạng, không ai biết sinh tử thế nào.

Lý Nhược Hồng nói :

- Chắc chắn tên họ Hứa đã phụ bạc vị Trình cô nương đó rồi. Vị cô nương đó kém quá. Đúng ra phải cho tên bạc tình lang kia một bài học mới đáng. Bọn nam nhân con đại phú gia chẳng có tên nào là tốt cả, đều đáng trừng trị cho chừa thói trắng hoa phụ bạc.

Phương Nhân Kiệt còn chưa đáp lời thì Giang Thừa Phong bỗng nói :

- Việc này không liên can gì đến tiểu sinh à nghe.

Lý Nhược Hồng lườm chàng, khẽ hừ một tiếng, nói :

- Ta thấy ngươi cũng vậy, chẳng có chỗ nào là tốt cả.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Tiểu sinh ít nhất cũng được một điểm là dù cô nương có trách mắng thế nào cũng phải chịu mà không dám cãi lại. Đó cũng là ưu điểm rất đáng kể đó nghe.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Mặt ngươi dày quá. Ta mắng có mấy câu thì ăn nhằm gì đâu chứ !

Giang Thừa Phong vẫn mỉm cười :

- Cô nương bảo tiểu sinh là người thế nào cũng được. Nhưng chuyện của hai nhà Trình, Hứa không liên quan gì đến tiểu sinh à nghe.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Sao lại không liên quan ? Trình cô nương bị tên bạc tình lang kia phụ bạc. Người phải giúp cô ấy đòi lại công bằng để cô ấy có thể ngậm cười nơi chín suối chứ.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh dù sao cũng là nam nhân kia mà.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Chuyện đó ta không cần biết. Hừ ! Dù cho người có thật là nam nhân đi nữa thì khi ta bảo người là nữ nhân, người cũng phải nhận mình là nữ nhân. Chẳng phải người vừa mới nói là không dám cãi lời ta đó sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu cô nương bảo tiểu sinh là nữ nhân thì tiểu sinh đành chịu vậy. Nhưng cũng không có nghĩa là tiểu sinh phải nghe lời cô nương mà nhúng tay vào chuyện này. Sự việc rắc rối như thế. Tiểu sinh chẳng muốn rước lấy phiền phức vào mình.

Lý Nhược Hồng tức giận nói :

- Người đã nói vậy thì ta cũng không miễn cưỡng người nữa. Từ nay ta đi đường ta, người đi đường người.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài hỏi :

- Vậy là tiểu sinh không thể không can thiệp vào chuyện này ư ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Tùy ý người thôi. Ta đã nói là không miễn cưỡng người nữa.

Giang Thừa Phong cúi mặt trầm ngâm, vẻ mặt buồn buồn thoáng chút phân vân. Nghe nàng nói vậy, chàng tưởng như hụt hẫng, buồn lòng vô hạn. Nhưng bảo chàng đi giúp phe này đánh phe kia thì chàng không muốn. Chàng cố suy nghĩ, mong tìm ra phương sách lưỡng toàn. Nhưng rồi chàng thấy mình chẳng có cách nào đứng ngoài cuộc được, nên đành phải nói :

- Tiểu sinh chỉ hứa là sẽ đứng ra điều giải cho đôi bên chứ không muốn giúp bên này đánh bên kia đâu.

Phương Nhân Kiệt thấy vậy cũng nói xen vào :

- Công tử nói phải đó. Hai dòng họ đó đã kết oán thù với nhau mười mấy năm rồi, đã làm biết bao người thương vong. Chúng ta nên giúp đôi bên hòa giải chứ không nên đổ thêm dầu vào lửa. Thế mới đúng đạo nghĩa giang hồ.

Lý Nhược Hồng nghe y nói đến mấy chữ đạo nghĩa giang hồ, cũng không muốn mang tiếng bất nghĩa, nên đành phải nói :

- Thế cũng được. Nhưng người phải hứa là sẽ hoàn toàn nghe theo lệnh ta đấy nhé.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Đương nhiên rồi. Tiểu sinh có khi nào dám trái lệnh cô nương đâu.

Lý Nhược Hồng bật cười :

- Ta cũng tin người không có gan làm việc đó đâu.

Mọi người cười xòa, rồi cùng ăn uống trò chuyện vui vẻ. Lát sau, khi đã ăn uống no nê, Giang Thừa Phong mới nói với bọn Phương Nhân Kiệt :

- Tam vị. Chúng ta tạm chia tay vậy.

Phượng Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Công tử không định cùng đi xem náo nhiệt với bọn tại hạ ư ?

Lý Nhược Hồng cũng hỏi :

- Người sao vậy ? Chẳng phải người đã hứa với ta rồi ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cuộc náo nhiệt đó đến sáng mai mới diễn ra. Chúng ta còn có việc phải đến thành Lư Giang. Đợi đến sáng mai quay lại xem cũng được mà.

Phượng Nhân Kiệt cười nói :

- Thì ra là thế. Bọn tại hạ hiện cũng không có việc gì. Chúng ta hãy cùng đi với nhau cho vui.

Giang Thừa Phong ngần ngừ :

- Thế có tiện không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Sao lại không tiện ? Đi càng đông càng vui chứ sao ? Hay là người muốn đi riêng với ta vì có ý gì bất lương ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Ý tứ của tiểu sinh thế nào chẳng lẽ cô nương còn chưa hiểu ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ta chẳng hiểu gì cả. Ta chỉ nghĩ người có ý đồ bất lương đối với ta.

Lưu Đức Huy bật cười :

- Cô nương không hiểu nhưng bọn tại hạ đều hiểu cả đấy. Bọn tại hạ phải chúc mừng cô nương mới phải.

Lý Nhược Hồng ngơ ngác :

- Có chuyện chi mà chúc mừng ?

Lưu Đức Huy chỉ cười cười. Giang Thừa Phong liền vội đỡ lời :

- Có gì đâu. Lưu thiếu hiệp chúc mừng cô nương có được một tùy tùng biết nghe lời như tiểu sinh đây.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, nhưng sắc diện thoáng ửng hồng. Chàng khẽ mỉm cười, lại quay sang bọn Lưu Đức Huy nói :

- Chúng ta đi cùng với nhau cũng được. Tam vị đều là thiếu niên anh hùng nên cũng không có gì phải e ngại. Nhưng việc lần này thuộc về tư sự, mong tam vị thấy rồi thì đừng kể lại với ai khác.

Lưu Đức Huy gật đầu :

- Công tử cứ yên tâm. Bọn tại hạ đâu phải là hạng người thích ba hoa.

Lý Nhược Hồng nghĩ đến việc Phượng Nhân Kiệt khoe khoang kiến văn khi nãy, bất giác mỉm cười. Giang Thừa Phong nói :

- Thế thì hay lắm. Giờ cũng đã muộn rồi. Chúng ta lên đường thôi.

Chàng gọi từ bảo đến trả tiền rồi mọi người rời từ quán, tiếp tục lên đường, hướng đến là thành Lư Giang.

Suốt cuộc hành trình không gặp phải chuyện gì. Năm người vừa vào thành thì trời cũng vừa sụp tối. Trong thành Lư Giang vốn có một vị bằng hữu thân thiết của phụ thân Lý Nhược Hồng nên nàng định đến đó để dò la tin tức. Mọi người hỏi thăm đường đến đó, nhưng chẳng may ông ta đã đi vắng. Cả bọn đành tìm khách điểm nghỉ ngơi. Giang Thừa Phong chợt đi sát bên Lý Nhược Hồng hỏi khẽ :

- Lần này chúng ta thuê hai phòng riêng hay chỉ một phòng thôi ?

Lý Nhược Hồng cười nhạt hỏi lại :

- Ý người thế nào khỏi nói cũng biết. Chắc ta khỏi cần phải nói ra hả ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Lần này cô nương đã chịu hiểu ý tứ của tiểu sinh rồi đấy.

Lý Nhược Hồng nói :

- Lúc này người chịu nghe theo lời ta nên ta cũng chiều ý người một lần. Nhưng nếu người muốn ở chung một phòng với ta thì ban đêm phải chịu để ta trói lại.

Giang Thừa Phong gật đầu nói ngay :

- Vậy thì thuê một phòng thôi.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ, nói :

- Là do tự người muốn thế đó nghe.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười gật đầu. Chàng dẫn mọi người đến trước Lư Giang đại lý điểm, một tòa khách điểm lớn nhất thành.

Bọn tiểu nhị thấy quý khách đến thì xum xoe ra đón. Cả lão chủồng quầy cũng chạy ra chào hỏi. Giang Thừa Phong hỏi thuê bao cả khu hậu viện. Lão chủồng quầy hoan hỉ lệnh cho bọn tiểu nhị dẫn năm người đi vào một khu vực cũng khá rộng rãi. Nơi đây có một dãy gồm sáu phòng, cửa phòng đều hướng ra một khoảng sân có trồng vài khóm hoa. Bọn Lưu Đức Huy mỗi người một phòng, còn Giang Thừa Phong với Lý Nhược Hồng vào phòng cuối cùng nằm tận góc trong cùng. Nơi này kín đáo ít người lui tới.

Sau khi hai người đã vào phòng rồi, chợt nghĩ đến chuyện xảy ra mấy hôm trước, Lý Nhược Hồng hỏi nhỏ :

- Người hãy xem thử nơi đây có phải là hắc điểm hay không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Bản thân khách điểm này vốn không phải là hắc điểm. Nhưng cũng không thể đảm bảo là không có kẻ gian trà trộn vào.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Bây giờ người có nhận thấy tên nào khả nghi hay không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Có. Nhưng không phải với chúng ta.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tức là chúng có tà ý với kẻ khác chứ không phải chúng ta.

Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, Giang Thừa Phong đưa Lý Nhược Hồng cùng bọn Lưu Đức Huy, Phương Nhân Kiệt sang tòa lầu đối diện khách điểm dùng cơm. Chàng chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, mời mọi người ngồi, rồi bảo tiểu nhị dọn lên mấy món ăn thịnh soạn. Chàng không gọi rượu mà chỉ bảo tiểu nhị mang đến một bình trà thượng hạng. Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Hôm nay thần thánh nào nhập vào người vậy ?

Giang Thừa Phong ngơ ngác hỏi lại :

- Cô nương nói vậy là sao ?

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Ta thấy người có hơi khác thường, lại gọi trà mà không gọi rượu. Bình thường người uống một lúc mấy chục cân cũng đâu có hề hấn gì. Hôm nay người định tu hay sao vậy ? Mà nếu người có muốn tu thì cứ việc tu một mình người. Sao lại bắt chúng ta nhịn uống rượu cùng người thế hả ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Chúng ta uống trà cho tỉnh táo, để tối nay còn xem chuyện nào nhiệt.

Lý Nhược Hồng ngăn người giầy lát rồi mới chột ồ lên, hỏi :

- Người nói bọn gian phi đó phải không ? Mà chúng thuộc phe nào vậy ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thiên cơ bất khả tiết lộ. Việc gì đến thì sẽ đến thôi.

Bọn Phương Nhân Kiệt này giờ nghe hai người nói chuyện mà không hiểu gì cả. Phương Nhân Kiệt liền hỏi :

- Công tử. Tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra hay sao ? Bọn gian phi nào thế ?

Lúc này, tiểu nhị đã dọn thức ăn lên, Giang Thừa Phong chỉ mấy đĩa thức ăn còn nghi ngút khói, cười nói :

- Thức ăn có vẻ ngon đấy. Mọi người ăn đi. Không cần phải khách sáo. Để lát nữa sẽ nguội hết, mất ngon.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ta không ăn. Chừng nào người chưa chịu nói cho ta biết thì ta sẽ không ăn không uống thứ gì của người hết.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Thức ăn ngon lắm. Trà cũng ngon lắm đó.

Lý Nhược Hồng giận dữ :

- Ta không thèm.

Giang Thừa Phong mỉm cười, cầm đôi đũa đặt vào tay nàng, khẽ nói :

- Cô nương hãy ăn đi. Xong rồi tiểu sinh sẽ chỉ cho cô nương xem bọn đó cũng không muộn mà.

Nghe chàng nói sẽ chỉ cho xem bọn gian phi, nàng đổi giận làm vui, liền bắt đầu ăn uống. Bọn Phương Nhân Kiệt thấy vậy cũng không khỏi mỉm miệng cười cười. Và Giang Thừa Phong cũng mỉm cười.

Mọi người cùng ăn uống nói cười vui vẻ. Nhưng chỉ một lúc sau, Lý Nhược Hồng đã buông đũa, nói :

- Ta no rồi. Người hãy mau dẫn ta đi xem bọn gian phi.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng tiểu sinh còn chưa ăn xong mà.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ta không cần biết. Hãy mau dẫn ta đi xem bọn gian phi. Dù người chưa ăn xong cũng không được ăn nữa.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Nhưng cũng phải để tam vị đây ăn xong đã chứ.

Bọn Phương Nhân Kiệt cũng đang muốn biết chân diện mục bọn gian phi để xem thử bọn chúng là người thế nào, liền nói :

- Bọn tại hạ thì sao cũng được. Công tử bắt tất phải bận tâm.

Lý Nhược Hồng lại thêm mấy phen giục giã, chàng mới khẽ gật đầu, nhìn ra cửa sổ, đưa tay chỉ xuống phía dưới đường nói :

- Cô nương nhìn thử xem.

Không chỉ mình Lý Nhược Hồng mà cả bọn Phương Nhân Kiệt cũng đều nhìn theo hướng tay chỉ, thì thấy đó là một lão già đang ngồi xem bói ở góc đường. Giữa gian hàng của lão ta có một chiếu bài bằng vải trắng vẽ hình Thái Cực Đồ, bên dưới có đề bốn chữ đại tự : Toán mệnh như thần. Gian hàng của lão xem chừng ế ẩm. Lão đang nằm phục trên bàn ngủ ngon lành. Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương đừng tưởng lão đang ngủ say mà lầm. Lão giả bộ đấy. Thỉnh thoảng lão lại liếc mắt nhìn vào trong khách điểm, nhất là mỗi khi có người ra vào.

Chàng lại chỉ tay sang hướng khác, nói :

- Còn kia nữa.

Mọi người nhìn theo hướng tay chàng chỉ thì thấy một cặp vợ chồng quê mùa đang ngồi trong quán trà ven đường. Cả hai vừa uống trà vừa nói chuyện trông có vẻ thân mật lắm. Ở chiếc bàn bên cạnh cũng có bốn hán tử võ lâm đang thì thầm trò chuyện. Bọn họ đều mang đao kiếm bên người, sắc diện lạnh lùng tàn khốc khiến những người xung quanh chẳng ai dám nhìn thẳng vào mặt. Chàng lại nói :

- Bọn họ ngồi tại đó đã lâu lắm rồi đấy. Ngay khi vừa vào thành tiểu sinh đã trông thấy bọn họ ngồi đấy rồi. Đâu có ai uống trà suốt cả buổi như thế. Cả lão chủ quán cũng rất đáng nghi. Xem chừng bọn họ là đồng đảng.

Đoạn chàng lại chỉ xuống phía dưới tửu lâu, nơi có hai chiếc xe ngựa đang đậu chờ khách. Một tên phu xe đang cầm cùi lau chùi cỗ xe. Tên còn lại thì ngồi bó gối nhìn khách qua đường. Chàng cười nói :

- Hai tên này cũng rất khả nghi. Bọn chúng đậu xe ở đây này giờ mà không chịu chở khách. Ngay cả khi có người hỏi thuê chúng cũng từ chối.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người có nhận ra bọn chúng thuộc phe phái nào không ?

Giang Thừa Phong trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Tiểu sinh đã nhìn ra được chút manh mối, nhưng cũng chưa dám chắc.

Phương Nhân Kiệt nói :

- Công tử nhân quan thật tinh tường. Bọn tại hạ là người võ lâm vậy mà trước đây chẳng nhận thấy gì cả. Đến khi công tử nói ra thì mới biết. Thật đáng hổ thẹn.

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Người định đối phó thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như bọn chúng không động chạm gì đến chúng ta thì thôi. Cứ để mặc bọn chúng. Việc của chúng ta còn chưa đủ một hay sao mà cô nương còn định gánh thêm việc của thiên hạ.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Chẳng lẽ thấy việc bất bình mà lại trở mắt ra nhìn không can thiệp ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Ngộ kiến bất bình bạt đao tương trợ đúng là trách nhiệm của người võ sĩ. Nhưng chúng ta đã không phải võ sĩ mà cũng chẳng dùng đao, nên chẳng cần phải để ý đến chuyện đó làm gì. Tránh được phiền phức là hay hơn hết.

Lý Nhược Hồng nhìn chàng hừ lạnh một tiếng, có vẻ không hài lòng. Còn ba người bọn Phương Nhân Kiệt thì lại đưa mắt nhìn nhau. Trong bọn có Phạm Kinh Quốc là người ít lời, giờ này mới lên tiếng :

- Bọn tại hạ đều là người võ lâm. Xem ra chẳng thể trở mắt đứng nhìn được rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Cần nên xem tình hình thế nào đã, rồi hãy quyết định.

Lúc này mọi người đã ăn uống xong rồi. Chàng gọi tiểu nhị đến tính tiền, sau đó tất cả cùng trở về khách điếm.

11. Hồi 11

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 11

TÙNG KIM NHUỘC HỨA NHÀN THỪA NGUYỆT

GIAN PHI VÔ THÌ DẠ KHẨU MÔN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Từ nay ví gặp đêm trăng rồi,

Phải phòng kẻ xấu đến hành hung.”

Lại nói, sau khi ăn uống no nê, bọn Giang Thừa Phong rời tửu lâu, trở về khách điếm. Khi đi ngang qua chỗ hai chiếc xe ngựa đang đậu bên cạnh tửu lâu, chàng dừng lại, bảo tên phu xe đang ngồi bó gối nhìn khách qua đường :

- Này ! Chúng ta cần đi qua phía thành Tây, muốn thuê xe của người.

Tên phu xe chấp tay nói :

- Xin khách quan thứ lỗi cho ! Cỗ xe này đã có người bao rồi ạ !

Chàng lại nhìn tên phu xe còn lại, hỏi :

- Còn người thì sao ?

Gã cúi đầu đáp :

- Bẩm khách quan. Xe của tiểu nhân cũng có người bao rồi ạ !

Giang Thừa Phong nói :

- Bọn họ trả cho người bao nhiêu ? Ta có thể trả gấp đôi số đó.

Một tên nói :

- Dạ. Xin lỗi khách quan. Bọn tiểu nhân làm ăn phải giữ uy tín ạ.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng. Hai người tiếp tục đi tới quán trà cạnh đó. Chàng nhìn lão chủ quán bảo :

- Pha cho ta hai chén trà loại ngon nhất.

Lão chủ quán cúi đầu vâng dạ, lập tức pha ngay hai chén trà. Trong lúc chờ đợi, chàng đi qua đi lại, vô tình va phải cặp vợ chồng nhà quê, bước chân loạng choạng, suýt chút nữa là đụng cả vào bốn gã hán tử giang hồ. Chàng vội chấp tay nói :

- Xin lỗi chư vị. Tiểu sinh vô ý quá.

Trước thái độ hòa nhã của chàng, lại giữa chốn đông người, bọn họ dù có tức giận cũng không tiện phát tác, đành cười nói :

- Không sao. Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

Lúc này, lão chủ quán đã pha xong hai chén trà. Giang Thừa Phong lấy ra một đỉnh bạc đưa cho lão, hỏi :

- Bao nhiêu đã đủ chưa ?

Lão chủ quán nói :

- Quá nhiều rồi ạ. Số bạc này đủ mua được cả trăm chén trà luôn.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì ta mua luôn cả hai cái chén. Chắc đủ chứ hả ?

Lão chủ quán vội nói :

- Đương nhiên là đủ. Đương nhiên là đủ.

Thật ra thì hai cái chén cũng chẳng đáng giá là bao. Đây là quán trà bên lề đường kia mà, đâu phải là trà lâu dành cho bậc cao nhân nhà sĩ. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thế thì tốt !

Nói đoạn chàng cầm hai chén trà, rồi đưa lại cho Lý Nhược Hồng. Hai người lại rời quán trà, đi tới gian hàng của lão già xem bói ở cạnh đó. Thấy lão ta đang gục xuống bàn ngủ gật, Giang Thừa Phong lớn tiếng gọi :

- Này. Lão hãy mau thức dậy. Ta muốn nhờ lão bói cho một quẻ. Mau thức dậy đi.

Lão già ấy vốn đang giả vờ ngủ chứ không phải ngủ thật, nghe tiếng chàng gọi liền vội ngược mặt lên nhìn, lại còn đưa tay lên dụi mắt, cổ làm ra vẻ như mới vừa tỉnh giấc. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta bỗng thấy trong lòng bất an, nên muốn nhờ lão bói cho một quẻ xem tối nay hung cát thế nào ? Có gặp chuyện nguy hiểm gì hay không ?

Lão già chăm chú nhìn chàng một lúc, rồi nói :

- Xin công tử cho lão phu xem qua chỉ tay, rồi lão phu mới có thể bàn chuyện cát hung được.

Giang Thừa Phong đưa bàn tay tả cho lão xem. Lão nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của chàng, ngắm ngẫm thi triển nội lực để dò xét công phu. Rồi lão chợt thở phào nhẹ nhõm, buông tay chàng ra. Vì chàng có thể phong bế nội lực nên lão già tưởng chàng không biết võ công. Lão tươi cười nói :

- Công tử tướng mạo thanh kỳ, phúc khí lộ rõ, tất sẽ luôn gặp chuyện đại cát đại lợi. Chỉ cần công tử đừng bao giờ đi xen vào những việc riêng của thiên hạ thì sẽ chẳng gặp nguy hiểm gì đâu.

Chàng gật đầu nói :

- Được thế thì hay lắm. Có ai lại muốn gặp nguy hiểm đâu chứ ?

Chàng lấy một lượng bạc trả cho lão tướng số. Lão càng tin chắc chàng là một thiếu gia công tử, nên hơn hớn tươi cười, luôn miệng cảm ơn, lại còn chúc hai người câu chúc tụng bình an, bách niên giai lão. Sau đó chàng cùng Lý Nhược Hồng đi lại chỗ bọn Phương Nhân Kiệt đang chờ, rồi mọi người trở về khách điểm.

Khi đã vào bên trong, Giang Thừa Phong lại chỉ vào một gian phòng nằm ở góc khuất mé ngoài, khẽ nói :

- Bọn họ ở trong gian phòng này. Cửa phòng lúc nào cũng đóng kín. Bọn họ ở trong phòng suốt, không hề lộ mặt ra ngoài. Còn gian phòng kế bên cũng vậy, chắc có lẽ là của bọn kia dùng để giám sát động tĩnh đối phương.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Bọn họ có bao nhiêu người ?

Vẫn không dùng bước, nhưng Giang Thừa Phong chú ý lắng nghe một lát, rồi mới nói :

- Ba người. Hai nam một nữ. Còn phòng kế bên có hai người, đều là nam nhân. Vậy là một bên ba người phải đương cự với bên kia ít nhất mười hai người.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người nói sai rồi. Tám người chứ không phải ba người.

Giang Thừa Phong hơi thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi dường như chàng đã nghĩ ra, nên lại mỉm cười nói :

- Không nên tính tiểu sinh trong đó. Và nếu như có tính thì cũng chỉ có thể tính được nửa người mà thôi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao lại chỉ tính có nửa người ?

Chàng chỉ khẽ cười. Phương Nhân Kiệt bỗng hỏi :

- Công tử nghe hơi thở mà nhận biết được số người ư ?

Chàng lại khẽ gật đầu. Phương Nhân Kiệt lại nói :

- Công tử có thể nghe hơi thở mà nhận biết được số người, tại hạ không thể tin là công tử không biết võ công.

Chàng mỉm cười, nói sang chuyện khác :

- Lúc này lão tướng số bảo đêm nay chúng ta sẽ chẳng gặp chuyện gì nguy hiểm, vậy là có thể yên tâm đi ngủ được rồi.

Lý Nhược Hồng chợt nói :

- Lúc này người làm ta lo quá trời ! Khi lão ta nắm lấy uyển mạch của người, ta đã tưởng là nguy đến nơi rồi !

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cảm ơn cô nương.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Việc gì mà người lại cảm ơn ta ?

Giang Thừa Phong nói :

- Được cô nương quan tâm lo lắng, tiểu sinh rất cảm kích.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh một tiếng, bỏ đi về phòng. Chàng liền vội từ biệt bọn Phương Nhân Kiệt rồi hối hả chạy theo nàng. Khi đã vào phòng, đóng cửa lại rồi, chàng liền lấy ra một sợi lụa dài màu trắng đưa cho nàng. Nàng ngạc nhiên hỏi :

- Người đưa ta sợi dây này làm gì ?

Chàng mỉm cười nói :

- Đương nhiên là để trói tiểu sinh lại. Chúng ta đã giao ước rồi kia mà.

Nói rồi chàng liền ngồi tựa lưng vào vách, để cho nàng trói cả hai tay hai chân lại. Sau đó nàng tắt đèn, lên giường nằm, để mặc chàng ngồi đó. Hai người cùng ở chung trong một phòng, chàng đành chịu vậy. Có như thế Lý Nhược Hồng mới yên tâm được.

Đêm trường mù mịt ...

Bốn bề im lìm tĩnh lặng, chỉ nghe thấy những tiếng côn trùng rả rích, cùng tiếng gió thổi xạc xào. Thỉnh thoảng lại nghe giọng rao “đề phòng hỏa hoạn” của người tuần đêm. Còn mọi người hầu như đều đã chìm vào giấc ngủ.

Vào khoảng nửa đêm ...

Giang Thừa Phong đang mơ màng thì đột nhiên nghe thấy những tiếng động lạ khiến chàng choàng tỉnh giấc. Chàng nhận ra đó là tiếng bước chân rất khẽ của một toán người đang từ bên ngoài âm thầm tiến vào khách điểm, chắc chắn là bọn gian phi mà hồi chiều chàng đã phát hiện. Nhưng chàng biết chắc bọn chúng chẳng định gây bất lợi cho chàng nên chỉ yên lặng lắng nghe chứ không báo cho Lý Nhược Hồng biết, sợ nàng sẽ xen vào rồi gây ra rắc rối phiền phức.

Liên đó, bên ngoài lại có tiếng la hét, rồi tiếng vũ khí va chạm nhau chan chát. Lý Nhược Hồng đang ngủ bỗng bật ngồi dậy, mở hé cửa phòng nhìn ra ngoài. Giang Thừa Phong biết sắp có sự phiền phức, nhưng không sao được, chỉ còn biết lặc đầu thở dài. Đương nhiên là chàng vẫn ngồi yên ở đó vì tay chân đều bị trói chặt cả rồi. Lý Nhược Hồng vì muốn trừng trị chàng nên đã trói chàng rất chặt, chỉ khẽ nhúc nhích là dây trói lại siết vào da thịt khiến chàng rất đau đớn.

Lúc này, trong sân có hai phe đang giao chiến với nhau rất là kịch liệt. Đúng như Giang Thừa Phong đã dự đoán, một phe mười hai người đang vây đánh ba người gồm hai hán tử trung niên và một thiếu nữ cũng trạc tuổi Lý Nhược Hồng, trông cũng khá xinh đẹp. Lý Nhược Hồng nhận ra lão tướng số, hai tên phu xe, cặp vợ chồng nhà quê, tên chủ quán trà và bốn hán tử mà Giang Thừa Phong đã chỉ cho nàng thấy lúc trước. Ngoài ra còn hai người nữa có lẽ là hai tên trứ trong phòng sát cạnh phòng của ba người kia.

Cả bọn võ công cũng khá cao, giao chiến rất kịch liệt. Tiếng vũ khí va chạm nhau chan chát. Có điều lạ là dường như phạm vi cuộc chiến đang dần dần di chuyển vào khu hậu viện. Phe thiếu nữ ít người bị số đông vây đánh nên kém thế thấy rõ. Cả ba đều đã thọ thương khá trầm trọng, máu tuôn lai láng, chỉ còn chống cự một cách miễn cưỡng. Bọn kia xúm lại quần công, bốn người đánh một, bất kể lệ luật giang hồ, đã khiến Lý Nhược Hồng phẫn nộ, bừng bừng nổi giận.

Nhưng nàng còn chưa kịp can thiệp thì đột nhiên nghe có tiếng quát lớn, rồi từ ba gian phòng bên cạnh cửa phòng bỗng bật mở, bọn Phương Nhân Kiệt đã múa kiếm xông ra. Nàng cũng vội rút kiếm tiến ra nhập vào vòng chiến.

Nhờ sự can thiệp đột ngột của bốn người nên tình hình tạm có chuyển biến, vòng vây tạm thời bị phá vỡ. Vì trong lúc bất ngờ, tên chủ quán trà bị trúng kiếm của Phạm Kinh Quốc, gục ngay xuống. Trường kiếm của Lý Nhược Hồng và Phương Nhân Kiệt cũng đồng thời đã thương một tên khác.

Vòng vây được mở ra.

Nhưng võ công của bốn người không hơn được đối phương, thêm ba người bị thương nữa mà lại phải đương cự với địch nhân đông gấp bội nên rồi cũng chẳng thể vẫn hồi được thế kém.

Thấy thiếu nữ kia đầy mình thương tích, máu chảy ướt đầm cả y phục, Lý Nhược Hồng không dám ham chiến, vội chém mạnh một kiếm đẩy lùi đối phương lại, rồi dịu dàng chạy vào trong phòng. Những người còn lại cũng nhanh chân chạy theo sau. Phạm Kinh Quốc kiếm thuật khá nhất, đi sau đoạn hậu.

Vào trong phòng rồi, mọi người lập tức đóng cửa lại, rồi nhanh chóng chia nhau canh giữ các nơi cửa sổ, cửa chính, chuẩn bị cự chiến. Nhưng địch nhân chỉ vây ở bên ngoài chứ cũng chưa dám đường đột xông vào.

Lý Nhược Hồng nhìn Giang Thừa Phong hơi hải nói :

- Tình thế đã nguy cấp lắm rồi, sao ngươi vẫn còn ngồi đó hả ?

Trong phòng lúc này tối đen. Một trong hai hán tử trung niên lấy mỗi lửa đốt đèn, định băng bó thương tích. Và cả bọn đều giật mình kinh ngạc khi thấy Giang Thừa Phong đang ngồi dưới đất, tay chân đều bị trói. Lý Nhược Hồng dù trong lòng lo lắng, nhưng cũng phải bật cười nói :

- Ta quên mất.

Nàng lập tức mở dây trói. Giang Thừa Phong chậm rãi đứng dậy, hai tay xoa xoa vào chỗ vết hằn do dây trói, thở dài nói :

- Ai bảo cô nương xen vào chuyện thiên hạ làm chi ? Cô nương không nhớ lời lão tướng số nói khi nãy hay sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Lão ta đang ở bên ngoài kia kìa. Người mau nghĩ cách gì đi. Nếu chậm trễ thì chúng ta sẽ nguy mất.

Giang Thừa Phong nói :

- Cách tốt nhất để thoát khỏi nguy hiểm lúc này là không làm gì cả. Chúng ta chưa đủ công việc hay sao mà cô nương vẫn cứ ôm thêm vào ?

Lý Nhược Hồng tức giận gắt :

- Người không chịu giúp hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh không muốn giúp phe nọ đánh phe kia. Hơn nữa chúng ta còn chưa biết ai phải ai trái kia mà.

Lý Nhược Hồng nói :

- Bọn kia ý đồ người xúm lại quần công, bất kể lễ luật giang hồ, rõ ràng là phường tồi bại.

Một trong hai hán tử trung niên nói :

- Bọn tại hạ đang trên đường hồi gia thì bị bọn kia theo dõi, chẳng hiểu nguyên nhân tại sao cả. Đến tối nay thì bọn chúng đột nhiên ra tay. Nếu không nhờ có các vị trưởng nghĩa giúp đỡ thì bọn tại hạ đã nguy mất rồi.

Lý Nhược Hồng gần giọng nói :

- Đó ! Người nghe chưa ?

Thấy Giang Thừa Phong vẫn còn đang suy nghĩ, nàng nói thêm :

- Nếu như người chịu giúp họ thì sau này ta sẽ không trối người lại nữa.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Để tiểu sinh thử xem sao !

Vừa nói chàng vừa phẩy nhẹ bàn tay một cái. Ánh đèn lập tức tắt phụt. Cũng đồng lúc ấy, thân ảnh chàng chợt nhoáng lên, phút chốc là đã theo đường cửa sổ lướt ra bên ngoài nhanh như tia chớp. Nhưng cũng rất nhanh sau đó, chàng lại lướt trở vào, hai tay đang xách hai người.

Vừa hạ thân xuống, chàng đã ném hai người nọ xuống đất đánh phịch một tiếng. Xem lại thì ra đó là cặp vợ chồng nhà quê. Trừ Lý Nhược Hồng, ai nấy đều khiếp hãi trước công phu tuyệt thế của chàng.

Đưa mắt nhìn cả bọn đang sững sốt, chàng nói :

- Mọi người mau ra ngoài khiêng hết bọn chúng vào trong này.

Mọi người đều rất ngạc nhiên trước mệnh lệnh của chàng, nhưng cũng vội theo lời mà kéo nhau ra ngoài. Vừa bước ra khỏi phòng, ai nấy đều hết sức kinh hãi khi nhìn thấy lão tướng số cùng bọn kia đều đang nằm thẳng cẳng dưới đất, hết thấy đều hôn mê bất tỉnh. Thế là mọi người hợp lực cùng khiêng bọn chúng vào trong phòng.

Sau khi tất cả đã khiêng hết bọn địch vào trong phòng, và đóng cửa lại rồi, Giang Thừa Phong mới lại phẩy nhẹ bàn tay một cái, ngọn đèn liền sáng rực lên. Hai hán tử trung niên hết lời tán tụng :

- Công tử tài hoa tuyệt thế, công phu tuyệt đỉnh. Bọn tại hạ trước giờ chưa từng thấy ai có công phu cao siêu dường ấy.

Bọn Phương Nhân Kiệt cũng hết lời khen ngợi, và thiếu nữ kia cũng nhìn chàng bằng con mắt thán phục. Nhưng chàng chỉ lặng lẽ ngồi xuống ghế, không nói tiếng nào. Trong phòng chợt im phăng phắc. Mọi người hết nhìn nhau lại nhìn Giang Thừa Phong. Nhưng chàng vẫn cứ ngồi lặng yên như thế mãi.

Để phá tan sự im lặng ấy, Lý Nhược Hồng liền lên tiếng :

- Ta họ Lý, hần họ Giang. Còn đây là Lưu thiếu hiệp, Phương thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp. Chẳng hay tam vị xưng hô thế nào ?

Thiếu nữ vội chấp tay nói :

- Tiểu nữ họ Lưu, gia phụ là Lưu Thành, còn đây là Lưu Minh thúc thúc và Trần Chính Đường thúc thúc.

Mọi người cùng chào hỏi nhau, nói vài câu khách sáo. Khách giang hồ xưa nay vẫn ưa khách sáo như vậy, bọn họ vẫn không thoát khỏi tục lệ ấy. Trong khi đó, Giang Thừa Phong vẫn cứ ngồi yên lặng lẽ, không nói một tiếng nào. Thiếu nữ họ Lưu chợt đưa mắt nhìn chàng, khẽ hỏi :

- Sao lúc này Giang công tử lại bị trói vậy ạ ?

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Hắn là một tên dâm tặc. Ta phải trói lại để hắn khỏi làm bậy.

Giang Thừa Phong chợt thở dài nói :

- Tiểu sinh mà là dâm tặc ư ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Chứ còn gì nữa. Người với tên họ Hoa đều cùng một bọn với nhau. Không phải là dâm tặc thì là gì ?

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, nói :

- Ủ ! Là dâm tặc cũng được. Dù gì thì cũng đỡ hơn phải làm nữ nhân. Tiểu sinh mà phải làm nữ nhân chắc là sẽ khó coi lắm.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Người đừng có vội mừng. Hôm nay người hãy tạm làm dâm tặc đi. Vài hôm nữa ta sẽ bắt người làm nữ nhân cho coi.

Làm dâm tặc mà có chuyện tạm thời nữa ư ? Giang Thừa Phong thầm cười khổ, nói :

- Chuyện đó cứ để sau này hãy tính. Nhưng còn chuyện trước mắt thì phải giải quyết thế nào đây ?

Vừa nói chàng vừa đưa mắt nhìn bọn tù nhân dưới thềm. Chàng không muốn chuốc lấy sự phiền phức mà vẫn không tránh được nên có vẻ không vui. Dù vậy, đối với Lý Nhược Hồng, lúc nào chàng cũng luôn nhã nhặn tươi cười, cố chiều theo mọi ý muốn của nàng, cố tránh làm nàng phật ý.

Mọi người nghe chàng hỏi thế thì ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ đã không biết nguyên nhân của sự việc thì làm sao tìm ra được biện pháp thỏa đáng. Lý Nhược Hồng nhìn Giang Thừa Phong nói :

- Đã giúp thì phải giúp cho trót. Người có phương sách gì không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Phương sách tốt nhất cho chúng ta là tiểu sinh sẽ tiếp tục đi ngủ. Hành sự mà không mang lại lợi ích gì thì tiểu sinh chẳng thấy hứng thú chút nào.

Thiếu nữ họ Lưu nói :

- Gia phụ cũng có chút tài sản. Nếu được công tử giúp đỡ, khi về đến gia trang, tiểu nữ xin hậu tạ xứng đáng.

Giang Thừa Phong nói :

- Hiện giờ quý trang lành dữ chưa rõ. Lệnh tôn cũng chưa chắc đã có thể thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Thiếu nữ họ Lưu run giọng hỏi :

- Công tử bảo sao ạ ?

Cả Lưu Minh và Trần Chính Đường hai người cũng không còn giữ được vẻ bình tĩnh, sắc diện hiện rõ vẻ lo lắng bất an. Thấy vậy, Lý Nhược Hồng liền trợn mắt nhìn Giang Thừa Phong nói :

- Người đừng có hù dọa bọn họ chứ.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh không hề hù dọa đâu. Cô nương có biết bọn kia là ai không ?

Vừa nói chàng vừa đưa tay chỉ vào mấy tên bị bắt đang nằm lăn lóc dưới thềm. Lý Nhược Hồng cau mày hỏi :

- Bọn chúng là ai chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười không đáp. Chàng nhìn qua bọn tù nhân một lượt, đoạn lặng lẽ đứng dậy, đi đến bên bọn chúng. Trước mặt chàng là cụ già nhà quê. Chàng cúi xuống, bóp miệng cụ ta rồi thò ngón tay vào trong miệng cụ mò mẫm một lúc, sau đó lấy ra một viên sáp nhỏ. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm kinh hãi. Bọn họ là người từng qua lại giang hồ nên thừa biết viên sáp kia bên trong có chứa chất độc cực mạnh, được gắn vào răng, dùng để tự sát khi bị bắt để khỏi tiết lộ những điều bí mật của tổ chức. Chỉ cần cắn nhẹ vào viên sáp, chất độc sẽ tiết ra và hắn sẽ tử vong lập tức. Vậy là Giang Thừa Phong đã biết lai lịch bọn này.

12. Hồi 12

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

HHồi 12

TỔ Y MẠC KHỎI PHONG TRẦN THÁN

VŨ KHÁCH HÀ THÌ KHẢ ĐÁO GIA

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Chớ hiềm áo trắng phong trần nhuộm,

Võ khách bao giờ về lại nhà.”

Lại nói, sau khi đã moi được viên sáp bọc độc được từ trong miệng của cụ già có dáng vẻ nhà quê ra, Giang Thừa Phong lại tiếp tục moi lấy mấy viên sáp trong miệng của những tên còn lại. Bọn này có lẽ đều là tử sĩ, nên trong miệng mỗi tên đều có một viên sáp bọc độc được, để có thể tự sát khi cần thiết. Cách bố trí này đủ thấy tổ chức của bọn chúng đối xử với thủ hạ hà khắc đến thế nào, thất thủ bị bắt là phải tự sát ngay, không còn cơ hội nào nữa, mặc dù bọn chúng có thể chỉ là những tiểu nhân vật, chẳng thể tiết lộ tin tức trọng đại nào, hay làm gì có hại cho tổ chức.

Sau khi đã xử lý xong những viên sáp đó, Giang Thừa Phong lại dùng chân đá mạnh vào người cụ già nhà quê, giải khai huyết đạo cho cụ ta. Cụ già từ từ hồi tỉnh, mở mắt ngơ ngác nhìn quanh, chợt thấy quang cảnh trước mắt cũng như tình cảnh của bản thân thì có vẻ hoảng hốt kinh hoàng. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta chỉ hỏi cụ một câu thôi. Tốt nhất là cụ nên tỏ ra thành thật. Các người thuộc bang phái nào ?

Cụ già có vẻ do dự, đảo mắt nhìn quanh. Xem ra cụ ta cũng là hạng tham sinh úy tử, chỉ là chưa đủ quyết tâm mà thôi. Giang Thừa Phong liền giơ mấy viên sáp chứa độc được ra cho cụ ta xem, rồi mỉm cười nói :

- Thật ra thì điều đó ta đã biết rồi. Mới mấy hôm trước thuộc hạ của ta có bắt được hơn trăm tên đồng bọn của các người, dường như trong số đó có một tên là phó đường chủ của Nam đường thì phải. Nhưng ta chỉ muốn nghe chính miệng cụ nói ra mà thôi. Ta muốn biết cụ có thành khẩn hay không thôi. Thế nào ?

Cụ già ngập ngừng đáp :

- Lão thân là ... là ... giáo đồ của Thông Thiên Giáo.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Mụ thành thật đấy. Vậy ta cũng không làm khó dễ mụ nữa.

Vừa nói chàng vừa co ngón tay búng một đạo chỉ phong điểm vào mê huyệt khiến mụ ta lại hôn mê bất tỉnh. Sau đó chàng mới giải huyệt cho lão già nhà quê. Đợi lão ta hồi tỉnh, chàng lại hỏi :

- Ta chỉ hỏi người một câu thôi. Tốt nhất là người nên tỏ ra thành thật. Tôn chỉ của giáo phái các người là gì ?

Lão ta trợn mắt nhìn Giang Thừa Phong, rồi cắn chặt hàm răng, có ý muốn cắn vỡ viên sấp, nuốt độc được tự sát. Nào ngờ viên sấp trong miệng lão ta đã bị chàng lấy ra rồi. Lão không thể nuốt độc được tự sát được, liền xoay chuyển ý nghĩ, sau đó vung chưởng dụng toàn lực giáng mạnh vào đỉnh đầu. Nhưng chỉ nghe “bộp” một tiếng, rồi thì ... không sao cả. Lão già chỉ hơi nhăn mặt vì đau, chứ chẳng hề hấn gì hết. Lý Nhược Hồng nhìn thấy cảnh đó, không nhịn được, liền bật cười ha hả. Ngay cả Giang Thừa Phong cũng khẽ mỉm cười.

Lúc này, lão già nhà quê mới chợt nhận ra là toàn thân mình đã không còn một chút khí lực nào. Lão không thể nào tự sát được nữa, đành trừng mắt nhìn Giang Thừa Phong rồi lớn tiếng mắng chửi. Nhưng chàng cũng không tỏ ra tức giận mà chỉ ung dung nói :

- Người đã không muốn khai báo thì thôi vậy, ta cũng không bức bách người làm gì.

Đoạn chàng lại điểm vào mê huyệt lão, khiến lão hôn mê bất tỉnh. Tiếp đến, ánh mắt chàng lại nhìn vào lão tướng số. Khác với hai lần trước, lần này chàng lại giải khai tất cả huyệt đạo cho lão ta. Mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao chàng lại có cách đối xử đặc biệt với lão già này như vậy. Lý Nhược Hồng cau mày hỏi :

- Sao người lại giải khai tất cả huyệt đạo của lão ta vậy ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp :

- Tại vì tiểu sinh thấy lão ta hợp nhãn. Thế thôi.

Mọi người đều rất bất ngờ với câu trả lời như thế. Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng. Nhưng mọi người đều đã xem chàng là chủ tâm cốt, nên cũng chẳng ai phản đối hành động của chàng cả. Mọi người đều cho rằng chàng làm thế hẳn có thâm ý gì đó, chỉ không tiện nói ra mà thôi. Khi lão tướng số đã hồi tỉnh, mở mắt ra, thì chợt nhìn thấy Giang Thừa Phong. Lão thở dài, lắc đầu nói :

- Thì ra chính là công tử ! Ôi ! Lão phu lắm cảm mắt rồi ! Đến cả một cao nhân tuyệt đỉnh như công tử đây mà lão phu vẫn không thể nhận ra được ! Ôi ! Lão phu già mắt rồi ! Mắt kém rồi ! Đã trở nên vô dụng rồi !

Vừa hồi tỉnh là lão than thở liền một hơi. Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Giờ lão định thế nào đây ?

Lão tướng số buông tiếng thở dài, cúi đầu đáp :

- Lão phu đã là tù nhân của công tử, còn có thể quyết định được gì nữa ? Chỉ còn biết trông chờ vào lòng độ lượng của công tử mà thôi.

Lão nói năng rất phải phép. Người viên hoạt như thế thì mới có thể sống lâu trong chốn vô lâm hỗn loạn này. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lão nói khéo lắm. Giờ ta muốn hỏi lão câu này. Lão thấy tôn chỉ của Thông Thiên Giáo thế nào ?

Lão tướng số trầm ngâm hồi lâu, mới đáp :

- Tôn chỉ của bản giáo là “Độc bá vô lâm, thống nhất giang hồ”. Lão phu nhận thấy điều đó có ... có hơi quá đáng.

Chỉ trừ Giang Thừa Phong, những người hiện diện nghe lão nói đều kinh hãi biến sắc, ngay cả Lý Nhược Hồng cũng thế. Trước giờ mọi người chưa bao giờ nghe nói đến danh hiệu Thông Thiên Giáo, không ngờ giáo phái này lại có dã tâm ghê gớm đến như vậy. Phương Nhân Kiệt không phục, buột miệng nói :

- Các người có bao nhiêu thực lực mà dám nuôi dã tâm thống nhất giang hồ chứ ?

Lão tướng số đưa mắt nhìn y, rồi nói :

- Bản giáo người đông thể mạnh, thực lực hùng hậu. Chưa dám nói đến các vị lão nhân gia ở Tổng đàn. Ngay đến các vị đường chủ, võ công cũng không kém chưởng môn Cửu đại môn phái đâu. Nếu không phải vì còn có chút ít cổ kị, bản giáo đã xua quân thống nhất võ lâm từ lâu rồi.

Trước nay người võ lâm vẫn xem Cửu đại môn phái là thái sơn bắc đẩu, linh tụ của võ lâm bạch đạo. Lưu Đức Huy nghe lão nói thế, lộ vẻ không tin, nên hỏi :

- Lão có nói quá không đấy ?

Lão tướng số nói :

- Thật sự đúng là như vậy đấy. Lão phu chẳng cần nói quá làm gì.

Phương Nhân Kiệt lại hỏi :

- Thông Thiên Giáo của các người đã có thực lực hùng hậu như thế, sao không sớm thống nhất võ lâm cho rồi, còn cổ kị gì nữa ? Chẳng lẽ trên giang hồ còn có những giáo phái thực lực hùng hậu hơn ư ?

Lão tướng số gật đầu nói :

- Đương nhiên là có. Bản giáo chỉ vì còn kiêng kỵ các đại giáo phái như Thiên Nhất Giáo, Bách Độc Giáo, Bài Giáo, ..., còn phải chờ cơ hội thuận lợi hơn nên mới chưa công khai ra hoạt động đấy thôi. Còn như bọn lão phu đây cũng chỉ là hàng tiểu tốt, trong giáo chẳng có địa vị gì đáng kể.

Võ công của bọn lão, Lý Nhược Hồng và những người khác vừa được lĩnh giáo rồi. Tuy vậy, đối với thực lực hùng hậu của Thông Thiên Giáo, Lý Nhược Hồng cũng không tin tưởng cho lắm, liền hỏi Giang Thừa Phong :

- Người thấy lão nói có đúng không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Chàng lại nhìn lão tướng số hỏi tiếp :

- Lão thuộc đường nào trong Thông Thiên Giáo ? Đông đường hay Nam đường ?

Lão tướng số đáp :

- Lão phu là môn hạ của Đông đường, nhưng lại đang phụng mệnh đến tiếp trợ cho Nam đường thực hiện một nhiệm vụ quan trọng.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Có phải các người đang định đến Nam Xương ?

Lão tướng số ngạc nhiên đáp :

- Dạ phải ! Việc gì công tử cũng biết cả !

Câu trả lời của lão tướng số đã khiến cho cả ba người bọn Lưu Minh và Trần Chính Đường đồng biến sắc, trong lòng lo lắng không yên. Lưu gia trang chính là ở Nam Xương, là một “đại” thế lực ở đấy. Giang Thừa Phong cố ý ra vẻ không để tâm đến, lại hỏi tiếp :

- Thế sao các người không đến ngay Nam Xương mà còn nần ná ở đây ?

Lão tướng số đáp :

- Dạ. Trên đường đi, bọn lão phu tình cờ phát hiện ra bọn người Lưu cô nương nên định bắt giữ làm con tin để uy hiếp Lưu trang chủ. Lão ta chỉ có duy nhất một ái nữ, nên nếu bắt được Lưu cô nương, lão ta nhất định sẽ phải nhượng bộ. Còn việc ở Nam Xương thì đã có Nam đường đường chủ đích thân liệu lý, bọn lão phu có đến trễ ít lâu chắc cũng chẳng hề gì ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Nhân số bọn lão bao nhiêu ?

Lão tướng số đáp :

- Dạ. Độ khoảng hơn trăm. Tất cả đều là nhất lưu cao thủ. Võ công bọn họ phần lớn đều cao hơn bọn lão phu nhiều. Bọn lão phu võ công thấp kém nên chỉ có nhiệm vụ dò thám tin tức mà thôi. Chỉ vì lần này thấy ba người bọn Lưu cô nương sức yếu thể cô, nên mới tham công mà mạo muội hành động. Nào ngờ ... nào ngờ lại gặp phải công tử.

Nói đến đây, lão lại đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong, có ý nói là nếu không gặp phải chàng thì bọn họ đã đắc thủ rồi. Câu trả lời lần này lại khiến cho bọn Lưu Minh tái mặt, toàn thân run lên, như có một luồng hơi lạnh chạy dọc khắp xương sống. Vậy là lời dự đoán của Giang Thừa Phong đã thành sự thật rồi. Lưu gia trang nguy mất. Gia quyến bọn họ nguy mất.

Giang Thừa Phong nhìn lão tướng số một lúc nữa, rồi mỉm cười nói :

- Được rồi. Lão có muốn được tự do hay không ?

Lão tướng số giật mình, vội nói :

- Dạ. Đương nhiên là lão phu rất muốn. Nhưng còn phải tùy thuộc vào lòng độ lượng của công tử.

Giang Thừa Phong nói :

- Tạm thời lúc này ta chưa thể thả lão ra được, nhưng có thể để lão được tự do hoạt động.

Lão tướng số vội vái lạy tạ ơn, rồi lui vào một góc phòng ngồi điều dưỡng. Tình trạng của lão hiện giờ khá hơn vợ chồng lão già nhà quê nhiều, lão cần trấn tĩnh. Giang Thừa Phong lại quay sang vị Lưu cô nương sắc diện đang tái xanh, hỏi :

- Cô nương tên là Kỳ Anh ? Còn lệnh tôn là Cái Mạnh Thường Lưu Thành ở Nam Xương phải không ?

Lưu cô nương cúi đầu đáp :

- Dạ vâng.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Giỏi nhỉ. Làm thế nào mà người lại biết tên cô ấy thế hả ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp :

- Cô nương quên bọn Lưu huynh đệ rồi sao ? Giữa bọn họ có họ hàng với nhau. Tiểu sinh đã từng nghe Lưu huynh đệ nói đến vị huynh đệ thúc bá này.

Lý Nhược Hồng hớn hờ nói :

- Thế thì hay lắm. Như thế người giúp đỡ bọn họ là phải đạo rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Để xem sao đã. Mọi người hãy chờ ở đây. Đừng đi đâu cả nhé. Tiểu sinh ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay.

Thanh âm vừa dứt là không còn thấy chàng ở trong phòng nữa. Thân pháp của chàng quả thật siêu phàm tuyệt thế, lai vô ảnh, khứ vô hình, chẳng ai kịp nhận ra cả. Mọi người đều vô cùng kính phục, ngưỡng mộ.

Sau khi Giang Thừa Phong đi rồi, mọi người ở lại vừa lo lắng cho những người bị thương, vừa chú ý đề phòng cẩn thận. Chàng đi rồi, mọi người không còn thấy hứng thú trò chuyện nữa. Ai nấy đều ngồi lặng im. Thế mới biết sức thu hút của chàng mạnh mẽ đến dường nào.

Lão tướng số tự biết thân biết phận nên lặng lẽ ngồi yên trong một góc phòng. Lý Nhược Hồng ngồi trên giường của nàng. Ba người bọn Lưu Kỳ Anh ngồi trên ghế. Còn Lưu Đức Huy, Phạm Kinh Quốc, Phương Nhân Kiệt thì chia nhau canh giữ các cửa phòng, cửa sổ, đề phòng địch nhân còn đồng đảng đến tập kích. Chẳng ai nói tiếng nào. Mọi người lặng lẽ chờ Giang Thừa Phong quay lại.

Lại nói, sau khi Giang Thừa Phong đi rồi, mọi người không còn hứng thú nói chuyện, chỉ ngồi yên lặng lẽ chờ chàng quay về.

Phải qua gần nửa canh giờ sau, chàng mới quay trở lại. Theo sau chàng là năm người, trong đó có một lão già vận y phục theo lối thương buôn bằng gấm đoạn quý giá và bốn hán tử trung niên vận thanh y.

Lão già đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt rồi lại hướng về Giang Thừa Phong chờ lệnh. Chàng khẽ gật đầu. Thế là lão vẫy tay ra hiệu cho bốn thanh y hán tử lần lượt khiêng mười một tên địch bị điểm huyết nằm dưới đất đi, xong rồi lão cũng ra theo. Bọn họ cứ lặng lẽ làm việc mà không nói tiếng nào.

Bọn họ đi rồi, Lý Nhược Hồng nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Bọn họ là ai vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Người của Lưu Hương Viện.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Ở đây cũng có người của họ ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đương nhiên. Chúng ta cũng đi thôi. Nơi này không được an toàn.

Nói rồi chàng lặng lẽ mở cửa phòng, bước nhanh ra bên ngoài. Mọi người cũng vội ra theo. Tất cả không theo đường cửa chính của khách điểm mà men theo hoa viên đến sát tường rào, sau đó vượt tường thoát ra.

Bên ngoài đã có ba chiếc xe ngựa chờ sẵn, trong đó có hai chiếc là của bọn gian phi để lại. Mười một tên gian phi bị chất trên một chiếc xe. Những người còn lại chia nhau đi trên hai chiếc xe kia. Lão già áo gấm đích thân điều khiển chiếc xe có Giang Thừa Phong đi. Còn bốn thanh y hán tử chia ra điều khiển hai chiếc xe còn lại.

Ba cỗ xe từ từ lăn bánh, rồi cứ lẳng lặng chạy đi trong đêm tối. Những người trên xe cũng đều im lặng, không ai nói tiếng nào.

Sau khi đã chạy quanh qua một vài đường phố, xe dừng lại trước một tòa nhà lớn. Mọi người xuống xe, theo sự hướng dẫn của Cẩm y lão nhân đi vào trong. Bốn thanh y hán tử lo việc khiêng bọn tù nhân đi giam lại.

Lão già dẫn mọi người vào một gian phòng rộng rãi rồi hướng về Giang Thừa Phong chấp tay cung kính nói :

- Xin công tử cùng mọi người hãy nghỉ tạm tại đây. Vì việc quá cấp bách nên không kịp chuẩn bị, mong công tử thứ lỗi cho.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Đã thông tri cho Công Tôn huynh đệ chưa ?

Lão già cung kính nói :

- Thuộc hạ đã cho bồ câu đưa thư báo tin. Nếu sau khi nhận thư mà viện chủ lên đường ngay thì chắc là sẽ đến kịp.

Giang Thừa Phong gật đầu ra hiệu cho lão lui ra. Rồi chàng lại ngồi xuống ghế lặng yên suy nghĩ. Mọi người thấy chàng im lặng thì cũng không ai dám lên tiếng trước mà đều ngồi yên nhìn chàng.

Hồi lâu, Lý Nhược Hồng không nhịn được, lên tiếng hỏi :

- Giờ người định hành động thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đối phó với bọn Thông Thiên Giáo không phải là chuyện đơn giản. Chờ Công Tôn huynh đệ đến đây rồi sẽ liệu. Dù sao y cũng thông thuộc địa phương này hơn chúng ta. Còn giờ thì mọi người hãy lo nghỉ ngơi đi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người bảo chúng ta trốn lánh bọn Thông Thiên Giáo hay sao ?

Phương Nhân Kiệt hăng hái nói :

- Công tử. Việc này cũng có phần của bọn tại hạ. Xin công tử cho bọn tại hạ được cùng góp sức.

Phạm Kinh Quốc tiếp lời :

- Bọn Thông Thiên Giáo nuôi dã tâm thôn tính võ lâm để làm bá chủ, chắc chắn sẽ trở thành công địch của cả võ lâm. Việc trừ diệt bọn chúng là bổn phận của người hiệp sĩ. Bọn tại hạ xin nghe theo lệnh điều động của công tử.

Bọn họ đều đã chứng kiến thần công tuyệt thế của Giang Thừa Phong, nên đều công nhận chàng là linh tụ đương nhiên của cả bọn. Hơn nữa, nói về mưu kế sách lược, bọn họ chẳng ai thiện trường cả, chỉ có chàng là thích hợp nhất với vai trò linh đạo. Ít nhất thì bọn Phương Nhân Kiệt đều nghĩ như thế. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Bọn Thông Thiên Giáo hành tung bí ẩn, thực lực hùng hậu, lại có nhiều dã tâm. Việc đối phó với bọn chúng không phải là chuyện dễ dàng. Tam vị thiếu hiệp hãy suy nghĩ lại thật kỹ.

Lưu Đức Huy nói :

- Bọn tại hạ dù sao thì cũng đã lỡ đối địch với bọn chúng rồi. Thế đã như vậy, không thể nào rút lui được nữa. Vả lại, nếu không biết thì thôi, chứ đã biết rồi thì đâu thể nào giương mắt nhìn bọn chúng hoành hành mà không can thiệp. Nếu không thì còn gì là chính nghĩa võ lâm nữa ?

Bọn Phương Nhân Kiệt đồng thanh nói :

- Phải đấy.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nhưng tiểu sinh lại không phải là người hiệp nghĩa, luôn sợ chuyện phiền phức, và lúc nào cũng cân nhắc lợi hại trước khi hành sự, e sẽ không thích hợp với chính nghĩa võ lâm của các vị.

Lưu Đức Huy nói :

- Chỉ cần là việc đối phó với bọn Thông Thiên Giáo, bọn tại hạ sẽ hoàn toàn tuân theo hiệu lệnh của công tử. Bọn tại hạ đã quyết ý như thế.

Bọn họ đã nói như vậy rồi, không làm sao được, Giang Thừa Phong đành phải nói :

- Chúng ta chỉ có mấy người, không nên hành động liều lĩnh. Chờ xem tình hình thế nào đã rồi sẽ liệu

Lưu Kỳ Anh chấp tay nói :

- Chỉ vì bọn tiểu nữ mà khiến cho các vị phải gặp chuyện phiền phức thế này, bọn tiểu nữ thật áy náy quá.

Lý Nhược Hồng nói :

- Cô nương đừng nên nói thế chứ. Chỉ là thấy chuyện bất bình nên phải ra tay mà thôi. Đó là vấn đề nghĩa khí.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh không phải là người hiệp nghĩa. Sở dĩ dính dáng đến chuyện này là chỉ vì cô nương đó thôi.

Lý Nhược Hồng tức giận nói :

- Người nói câu nào cũng khó nghe, làm cho người ta phải bực mình. Bớt nói một chút không được hay sao ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Cô nương không cho nói nữa thì thôi.

Quả nhiên chàng ngồi lặng im, không nói tiếng nào nữa. Mọi người cũng ngồi yên lặng lẽ điều tức. Sau một phen tranh chấp, giờ đây ai nấy cũng đều mệt mỏi cả rồi.

13. Hồi 13

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 13

DẠ LAN NGỌA THÍNH PHONG XUY VŨ

THẤT MÃ NAM PHƯƠNG NHẬP MỘNG LAI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Canh tàn nằm lắng trời mưa gió,

Mơ chạy về nam tuần mã giông.”

Lại nói, mọi người lặng yên ngồi điều tức, khôi phục nội lực, điều dưỡng tinh thần. Hồi lâu sau, bỗng lão tướng số không kìm được sự hiếu kỳ, lên tiếng :

- Công tử tính sao chứ lão phu trước giờ chưa hề nghe nói đến Lưu Hương Viện, chỉ e là bọn họ không đủ sức đối phó với Thông Thiên Giáo ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta không tin bọn Thông Thiên Giáo các người đáng sợ đến như vậy.

Lão tướng số nói :

- Xin cô nương chớ có xem thường. Thông Thiên Giáo hiện đang tích cực chiêu nạp rất nhiều cao thủ hắc đạo, và có cả một số nhân vật bên phe chính phái cũng đã theo về dưới trướng, thực lực hùng hậu không thể xem thường. Ngay như bọn lão phu đây mà cũng chỉ là thủ hạ cấp thấp.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Nếu bọn họ tấn công chúng ta thì lão sẽ có cơ hội thoát thân chứ sao.

Lão tướng số nói :

- Lão phu chỉ nói vậy thôi. Lễ luật của Thông Thiên Giáo rất nghiêm khắc. Bọn lão phu đã thất thủ bị bắt thì bắt buộc phải tự sát, nếu không thì sẽ bị xem là phản giáo. Dù cho có trốn thoát trở về cũng khó tránh khỏi bị trừng phạt.

Lưu Kỳ Anh lo lắng hỏi :

- Công tử. Chúng ta tính sao bây giờ ?

Mọi người đều hướng về Giang Thừa Phong chờ câu trả lời. Tự nhiên chàng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nhưng chàng vẫn cứ ngồi lặng yên, không lên tiếng. Lý Nhược Hồng bực mình gắt :

- Người cũng có miệng sao không lên tiếng ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lúc này cô nương không cho tiểu sinh nói chuyện mà. Tiểu sinh đâu dám khiến cho cô nương phải bực mình.

Lý Nhược Hồng tức giận nói :

- Miệng là của người, muốn nói hay không là tùy ý người.

Chàng không bao giờ muốn làm cho Lý Nhược Hồng tức giận. Bởi như thế chàng sẽ cảm thấy rất đau lòng. Vì thế mà hễ nàng tức giận là chàng lại xuống nước. Chàng khẽ nói :

- Cô nương cứ yên tâm. Tiểu sinh đã truyền lệnh cho Lưu huynh đệ thống lĩnh hai trăm cao thủ đến đây tiếp ứng. Hiện y đang tiêu trừ Nam đường của Thông Thiên Giáo, xong việc sẽ đến đây ngay.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Trong cung đâu phải chỉ có một mình Lưu Quốc Hiên, hiện y đang bận, sao người không gọi người khác ?

Giang Thừa Phong nói :

- Mỗi người đều có việc phải làm, đâu phải muốn đi là đi ngay được. Hiện giờ đang lúc nông nhàn, may ra chỉ có Hoa Tiểu Quân là rảnh rỗi. Nhưng việc này lại không thích hợp với cô ấy.

Lão tướng số kinh ngạc hỏi :

- Người của công tử đang đánh nhau với Thông Thiên Giáo hay sao ? Sao lão phu chẳng nghe nói gì cả ?

Lão ngạc nhiên như thế cũng phải. Trong mắt lão, Thông Thiên Giáo cực kỳ thần bí, cũng cực kỳ hùng mạnh. Vậy mà lúc này lại đang phải đánh nhau với một thế lực nào đó. Như thế xem ra Thông Thiên Giáo cũng không phải là vô địch. Lòng tin của lão đối với thực lực của Thông Thiên Giáo cũng có phần nào lung lay. Giang Thừa Phong đương nhiên đã nhìn thấu tâm trạng lão, lại còn bồi thêm :

- Không phải đánh nhau mà là tiêu trừ. Thông Thiên Giáo không đáng cho bản cung phải cử đại đội nhân mã đi đánh dẹp. Ta chỉ truyền cho Nội đường Tổng quản thống lĩnh bộ thuộc dưới trướng chinh tiêu Thông Thiên Giáo. Nhưng đó là chuyện của bên Nam đường. Trong Thông Thiên Giáo, người của đường nào chỉ biết việc của đường đó, ngay cả trong bản đường mà bộ thuộc còn không biết mặt đường chủ. Lão chỉ là bộ hạ cấp thấp của Đông đường thì làm sao mà biết được chuyện bên Nam đường.

Lão tướng số kinh ngạc nói :

- Chuyện trong Thông Thiên Giáo dường như công tử hiểu biết rất cặn kẽ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Bản cung đã gần dẹp tan Nam đường. Ngay cả phó đường chủ Nam đường cũng đã bị bắt. Hiện chỉ còn lại tên đường chủ và bọn dư đảng đang ở Nam Xương là lọt lưới mà thôi. Nhưng một khi bản cung đã nhắm đến rồi thì bọn chúng dù có trốn đến đâu cũng không thể nào thoát được.

Lão tướng số thẳng thốt hỏi :

- Sao ... đến cả ... đến cả phó đường chủ Nam đường cũng đã bị bắt rồi ư ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Chỉ tại bọn chúng không biết điều, ngông cuồng ngạo mạn chẳng xem bản cung ra gì. Chủ trương của bản cung là phát triển kinh thương, việc trong võ lâm càng ít liên can đến càng tốt. Nhưng hễ có kẻ nào dám xâm phạm đến lợi ích của bản cung thì bản cung nhất định không nhân nhượng.

Lão tướng số hỏi :

- Chẳng hay công tử thuộc bang phái nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi lại :

- Lão hỏi làm chi ?

Lão tướng số lắc đầu :

- Lão phu chỉ hỏi vậy thôi.

Lão nói rồi đến một góc phòng ngồi xuống. Càng biết nhiều thì càng thêm bị đả kích, thôi thì không biết gì cả là hơn. Ba người bọn Lưu Kỳ Anh cùng bọn Phương Nhân Kiệt này giờ nghe nói cũng rất hiếu kỳ muốn biết. Nhưng với tình hình trước mắt, bọn họ không tiện mở miệng, đành chờ dịp khác thuận tiện hơn sẽ hỏi lại.

Giang Thừa Phong đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Lúc này gà đã gáy đầu canh. Trời cũng đã sắp sáng. Sương sớm đầm ướt cỏ cây.

Vậy là mọi người đã thức gần trọn đêm.

Tuy vậy, tất cả bọn họ đều là cao thủ võ lâm nên không ai cảm thấy mệt mỏi, chỉ riêng có một mình Giang Thừa Phong là khác hẳn. Chàng có một thân võ học cao siêu tuyệt đỉnh, vượt ngoài sự tưởng tượng của mọi người, nhưng lúc này lại tỏ vẻ mệt mỏi uể oải, khí sắc xem chừng không được tốt lắm. Xem ra sức chịu đựng của chàng rất kém. Đối với một tuyệt đại cao thủ như chàng mà lại có tình trạng như thế, đã khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu. Chỉ riêng có Lý Nhược Hồng là nghĩ khác. Nàng cho rằng chàng đã quen sống trong cảnh nhung lụa giàu sang nên kém sức chịu đựng là chuyện bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Giang Thừa Phong nhìn bên ngoài một lúc rồi quay vào, ngồi tựa lưng vào vách nhắm mắt mà ngủ, để mặc mọi sự xung quanh. Chàng vừa nhắm mắt là ngủ ngay, mà lại còn ngủ rất ngon. Những người còn lại ai cũng mang trong lòng tâm trạng lo lắng, bất an nên không sao ngủ được.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, cấm y lão nhân từ bên ngoài đi vào, mang đến một mâm rượu thịt cũng khá là thịnh soạn. Lão cười hể hả nói :

- Lúc này còn sớm chưa kịp đi mua thức ăn. Trong nhà chỉ còn lại những thứ này mà thôi. Mời các vị dùng tạm để lát nữa còn lên đường. Suốt đêm rồi mệt nhọc nên chắc là mọi người cũng đã đói rồi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Bộ lát nữa chúng ta phải đi tiếp ư ? Ở đây không được an toàn hay sao mà lại phải lên đường gấp thế ?

Lão nhân đáp :

- Công tử gia có truyền cho lão phu sửa soạn xa mã sẵn sàng để lát nữa lên đường sớm, dường như là để đi xem cuộc quyết đấu nào đó. Cả viện chủ bản viện cũng đã được lệnh thống lĩnh nhân mã đến đó. Riêng Lưu cô nương cùng Lưu, Trần nhị vị sẽ tạm nghỉ ở đây để dưỡng thương.

Lý Nhược Hồng ồ lên nói :

- Thì ra chuyện đó hẳn vẫn còn nhớ. Nhưng ta xem hẳn mệt mỏi như thế thì có lên đường được không đấy ?

Lão nhân thở dài nói :

- Lão phu cũng không biết nữa. Mọi việc chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của công tử gia mà thôi. Hy vọng là công tử gia không sao.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Lão tiên sinh xưng hô thế nào ?

Lão nhân cười nói :

- Lão phu họ Vương, lĩnh chức chấp sự, phụ trách sự vụ trong thành Lư Giang này. Mọi người vẫn gọi lão phu là Vương chấp sự.

Lão vừa nói vừa bước đến bên cạnh Giang Thừa Phong. Thấy chàng đang nhắm mắt ngủ say, lão không dám kinh động, liền chấp tay vái lạy rồi nhẹ nhàng lui bước. Sau đó lão quay sang mọi người tươi cười nói :

- Thức ăn đạm bạc mong mọi người không chê. Mời các vị dùng tự nhiên.

Mọi người lúc này cũng đã cảm thấy đói bụng, liền lên tiếng cảm tạ, rồi ngồi vào bàn. Trong khi đó thì lão Vương chấp sự lặng lẽ lui ra.

Lý Nhược Hồng thấy Giang Thừa Phong vẫn còn đang ngủ, liền bước tới gọi :

- Này. Mau dậy ăn sáng.

Nàng gọi luôn mấy tiếng nữa mà vẫn không thấy chàng lên tiếng đáp lại. Có lẽ chàng ngủ say quá nên không nghe tiếng nàng gọi. Bực mình, nàng giơ chân đạp mạnh vào người chàng mấy cái. Chàng mở mắt ra nhìn nàng rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Nàng tức mình bỏ mặc không gọi nữa, đến dùng cơm với mọi người. Lưu Kỳ Anh thấy bất nhẫn, định đến gọi, nhưng lại ngại ngần không dám.

Khi mọi người đã ăn uống no nê thì trời cũng đã rạng bình minh. Ánh dương quang le lói nơi phía chân trời.

Cầm y lão nhân, tức Vương chấp sự, lại tiến vào cùng hai thanh y hán tử. Lão ra lệnh cho hai thanh y hán tử thu dọn chén đĩa mọi thứ trên bàn mang đi, rồi lão đến bên Giang Thừa Phong. Thấy chàng vẫn đang say ngủ, lão không dám kinh động, liền kính cẩn chấp tay đứng hầu bên cạnh.

Giang Thừa Phong bỗng mở mắt ra hỏi :

- Trời sáng rồi ư ? Mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi ?

Lão Vương chấp sự cung kính nói :

- Trình công tử. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ lệnh công tử. Nhưng sức khỏe công tử thế này thì ... ?

Giang Thừa Phong từ từ đứng lên, hơi loạng choạng, có vẻ đứng không vững. Lão Vương chấp sự vội đưa tay đỡ lấy người chàng. Chàng khẽ nói :

- Ta đã hứa với Lý cô nương rồi thì không nên sai lời. Huynh đệ hãy giúp đưa ta ra xe vậy. Lên xe rồi ta ngủ tiếp một lúc nữa là không sao cả.

Lão Vương chấp sự nói :

- Nhưng công tử còn chưa ăn sáng.

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao. Lát nữa trên đường đi mua chút gì ăn cũng được.

Lý Nhược Hồng đi đến bên chàng, nói :

- Người đã không khỏe thì không cần phải đi nữa.

Chàng lắc đầu :

- Tiểu sinh chỉ còn hơi buồn ngủ chút thôi, chứ không việc gì đâu. Vả lại, đã thông tri cho Công Tôn huynh đệ, mọi việc đều đã sắp xếp đâu vào đó cả, các lộ nhân mã cũng đã xuất phát rồi, không thể đình lại được nữa. Tiểu sinh chỉ hy vọng khi đến đó cô nương không bắt tiểu sinh phải đích thân ra mặt xử lý nội vụ.

Lý Nhược Hồng gật đầu nói :

- Được rồi. Được rồi. Ta biết người trước nay quen sống sung sướng, không chịu được cực khổ. Người không cần cố gắng quá.

Bọn Lưu Kỳ Anh, Phương Nhân Kiệt này giờ thấy đáng vẻ mặt mỗi của Giang Thừa Phong đều lộ sắc ngạc nhiên. Đến khi nghe Lý Nhược Hồng nói vậy thì mới chợt vỡ lẽ ra. Giờ bọn họ mới hiểu là Giang Thừa Phong sinh trưởng trong gia đình quyền quý nên không quen chịu đựng cực khổ. Ngay cả việc thức trắng một đêm, đối với người võ lâm chỉ là chuyện bình thường mà đối với chàng cũng đã là quá sức, mặc dù võ công của chàng cao thâm tuyệt đỉnh, thiên hạ ít ai bì kịp.

Lão Vương chấp sự lại nói :

- Mọi người cần phải thay y phục đã. Thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn cả rồi.

Lúc này, một thanh y hán tử mang vào ba bộ hoàng y, lục y, lam y bằng gấm thượng hạng, cùng với gói hành trang của Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Lão Vương chấp sự đưa Giang Thừa Phong sang phòng bên, giúp chàng thay đổi y phục. Lý Nhược Hồng cùng bọn Phương Nhân Kiệt cũng lo đi thay y phục, bởi y phục mọi người sau trận giao tranh hồi đêm đã không còn sạch sẽ nữa.

Lát sau, mọi người trở về đại sảnh. Y phục của ai nấy cũng đều rất sang trọng, hoa lệ. Phương Nhân Kiệt vận hoàng y, Lưu Đức Huy vận lục y, Phạm Kinh Quốc vận lam y. Trên giải lụa buộc tóc của mỗi người đều có đính một viên minh châu. Ba người vận y phục hoa lệ trông lại càng tuấn tú. Đặc biệt là Lưu Đức Huy, hào xưng Phấn Diện Lang Quân, nên rất chú trọng nghi biểu, giờ đây hưng phấn không sao kể siết. Y không xuất thân từ nhà hào phú, nên chưa từng vận y phục sang trọng đến thế này. Người ta nói “người đẹp vì lụa” âu cũng không hẳn là vô lý. Ba người bọn họ thay đổi y trang rồi, phong thái trở nên khác hẳn,

không những thêm tuần tú mà còn uy nghi hơn nhiều, quả là trang tuần kiệt phong lưu tiêu sái, phong độ phiên phiên.

Xong đầu đấy, lão Vương chấp sự lại nói với Lý Nhược Hồng :

- Lý cô nương. Lão phu có chuẩn bị sẵn thức ăn để công tử gia dùng khi đi đường. Để lão phu đi lấy. Mong cô nương đỡ giúp công tử gia ra xe.

Lý Nhược Hồng ngại ngần không chịu đưa tay đỡ lấy người Giang Thừa Phong. Chàng thấy vậy, thàn than trong lòng, thở dài nói khẽ :

- Không cần đâu. Ta có thể tự đi được mà.

Đoạn chàng gắng gượng bước đi ra xe. Lão Vương chấp sự không yên tâm, vội quát bảo thuộc hạ đi lấy thức ăn, rồi chạy vội theo dìu chàng đi. Lý Nhược Hồng cùng Lưu Đức Huy, Phạm Kinh Quốc, Phương Nhân Kiệt cũng ra theo. Còn bọn Lưu Kỳ Anh thì phải ở lại nghỉ ngơi dưỡng thương.

Giữa khoảng sân rộng trước nhà hiện đã có một cỗ xe sang trọng cùng bảy con ngựa cao lớn đứng thành một hàng. Cỗ xe chính là chiến lợi phẩm thu được hồi đêm rồi, và đã được trang hoàng lại. Nguyên lão Vương chấp sự nhận thấy cỗ xe này được thiết kế rất đặc biệt, thích hợp để chạy đường dài, di chuyển nhanh chóng mà lại rất nhẹ nhàng êm ái, liền trưng dụng luôn. Nhưng muốn để cho công tử gia sử dụng thì cỗ xe cần phải được trang hoàng lại cho thật sang trọng, để xứng đáng với địa vị của công tử gia. Và công việc này đã được tiến hành gấp rút suốt cả đêm qua.

Lão Vương chấp sự đưa Giang Thừa Phong lên xe xong, liền nói với mọi người :

- Lý cô nương hãy đi xe cùng với công tử gia nhé. Còn tam vị thiếu hiệp cảm phiền cưỡi ngựa vậy.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Chúng ta là người võ lâm, không cưỡi ngựa mà ngồi xe coi sao được.

Bảy con ngựa đều cao lớn khỏe mạnh, đầu ngẩng cao, đích thực là giống danh câu. Trong số đó có ba con móng vàng yên bạc sang trọng cầu kỳ. Lưu Đức Huy tiến đến gần vuốt ve một con tuần mã, nói :

- Con ngựa này thật đẹp quá.

Y vốn tự hào mình diện mạo xinh đẹp tuần tú. Tuy hiện giờ chính y cũng tự nhận dung mạo có kém hơn Giang Thừa Phong đôi phần, nhưng so với những người khác thì quả mười phần anh tuấn. Vì thế nên y mới tự đặt cho mình ngoại hiệu là Phấn Diện Lang Quân. Nay nhìn thấy tuần mã sang trọng đẹp để làm cho y vô cùng thích thú. Y tự nhủ nếu mình mà cưỡi con ngựa này đi ngoài đường thì chắc hẳn các thiếu nữ sẽ thích mê. Thấy Lưu Đức Huy tỏ ra rất thích con tuần mã móng vàng yên bạc đó, lão Vương chấp sự cười nói :

- Ba con tuần mã này là lão phu phụng ý công tử gia chuẩn bị cho tam vị đấy. Tam vị đều là thiếu niên hiệp khách, phải cưỡi những danh câu tuần mã như thế này thì mới tương xứng với thân phận của mình. Đây là chút quà công tử gia muốn tặng cho tam vị. Tam vị nhận chứ ?

Lưu Đức Huy nghe lão nói đúng như sở nguyện của mình thì khắp khối mừng thầm, nhưng cũng hỏi lại cho chắc :

- Những con ngựa này là để tặng bọn tại hạ thật ư ?

Lão Vương chấp sự gật đầu :

- Phải rồi. Hy vọng tam vị không chê quà mọn.

Phương Nhân Kiệt này giờ cũng đang ngấm ngấm mấy con tuần mã, nghe lão nói vậy liền vội nói :

- Không dám. Món quà này quá hậu. Vô công bất thụ lộc. Bọn tại hạ quả thật không dám nhận đâu.

Lưu Đức Huy nghe họ Phương nói vậy, khẽ thở dài, đưa mắt nhìn lão Vương chấp sự, thái độ tiếc rẻ vô cùng. Tuy vậy, y cũng không phản đối ý kiến của Phương Nhân Kiệt. Thiên lý mã giá trị liền thành. Món quà này quý giá quá. Lão Vương chấp sự thấy vậy, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp không nên quá khách sáo. Tam vị đi theo công tử gia, không có công cũng có sức. Xin hãy nhận đi.

Giang Thừa Phong đang ngồi trong xe nói vọng ra :

- Chỉ là chút quà nhỏ, tam vị hãy cứ nhận đi. Giờ cũng đã muộn rồi. Hãy mau lên đường cho kịp.

Lão Vương chấp sự vội vâng dạ, nhảy ngay lên yên trước cỗ xe. Lão sẽ đích thân đánh xe. Bọn Phương Nhân Kiệt cũng vội lên ngựa. Còn bốn thanh y hán tử sẽ cưỡi bốn con ngựa còn lại.

Ba người bọn Phương Nhân Kiệt đều là những thiếu niên anh tuấn, khi cưỡi tuấn mã xinh đẹp thế này thì trở nên thật là phong lưu tuấn tú, khí thế bất phàm. Bọn họ đã cất vũ khí đi rồi, lại vận y phục sang trọng hoa lệ, trông chẳng khác những người xuất thân từ dòng dõi thế gia quyền quý, thân phận tôn quý cao sang.

Ba người họ giục ngựa đi trước. Cỗ xe từ từ lăn bánh, chạy theo sau. Còn bốn thanh y hán tử đi phía sau hộ tống.

Cỗ xe chạy trên đường thật nhẹ nhàng êm ái, không dẫn xóc mà cũng chẳng gây ra tiếng động, ngoài tiếng bánh xe lăn trên đường. Giang Thừa Phong ngồi tựa vào thành xe, nhắm mắt ngủ say. Thật ra chàng có thật sự mệt mỏi như vẻ bề ngoài của mình hay không thì chỉ có mình chàng biết. Nhưng với tình trạng thế này, chàng có thể tránh được những rắc rối không đáng có. Với vẻ mệt mỏi như thế, Lý Nhược Hồng cũng không tiện buộc chàng phải làm những chuyện quá sức, nhất là việc động thủ đánh nhau. Trong lúc chàng ngủ, Lý Nhược Hồng ngồi bên cạnh chàng, cố giữ yên lặng để khỏi làm mất giấc ngủ của chàng.

Trên đường quan đạo sáng nay người qua kẻ lại tấp nập. Ai nấy đều có vẻ hối hả. Cỗ xe lướt chạy băng băng, vượt qua rất nhiều người. Vẻ sang trọng của cỗ xe cùng phong độ của bọn Phương Nhân Kiệt đã khiến cho lắm nữ nhân ái mộ, và cũng làm cho nhiều nam nhân phải ghen tỵ. Trong bọn ba người, riêng có Lưu Đức Huy là anh tuấn hơn cả. Y lại vận bộ nho phục màu lục, nên trông càng có vẻ phong lưu tuấn mỹ. Y thấy nhiều thiếu nữ nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nên trong lòng không khỏi đắc ý. Chỉ tiếc là vì đi quá nhanh nên không kịp nhìn lại các nàng với ánh mắt đa tình. Nhưng y tự nhủ sau này hãy còn nhiều cơ hội, không cần phải gấp. Phương Nhân Kiệt, Phạm Kinh Quốc đang đi bên cạnh, đầu hiểu những ý nghĩ trong lòng người bạn đồng hành, nên vẫn cứ nghiêm trang giục tuấn mã lướt nhanh, chẳng hề chú ý đến thái độ của những người trên đường.

Đoàn xa mã lướt đi thật nhanh trên đường.

14. Hồi 14

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 14

HUYỀN HUYỀN XA KỶ BÌNH NGUYÊN ĐỊA

LOẠN PHONG VI NHIỀU THỦY BÌNH PHỒ

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Đồng bằng xe ngựa rầm rầm,

Nước êm phẳng phẳng vòng quanh núi đồi.”

Ngay từ sáng sớm, tại khu bình nguyên sát chân núi đã có hàng nghìn người tụ tập, đến xem hai nhà Trình, Hứa quyết chiến. Mỗi oán thù kéo dài hơn chục năm giữa hai dòng họ đã thu hút không ít hào khách vô lâm đến quan chiến, nhất là vì trong trận chiến lần này có sự tham gia của không ít cao thủ do hai nhà mời đến.

Nhờ sự có mặt của số người đông đảo kia, những người buôn bán trong vùng đã được một phen đại phát tài. Trà lâu, tửu quán mọc lên rất nhiều, tuy chỉ được dựng lên tạm bợ trong lúc vội vàng mà cũng không đủ đồ ăn thức uống để bán. Và để đủ chỗ ở cho hàng nghìn người, rất nhiều quán trọ tạm bợ cũng được dựng lên trên những bãi đất trống bằng tranh tre vách lá. Tất cả đều tạm bợ nên điều kiện sinh hoạt cũng không được tốt cho lắm. Nhưng số khách vô lâm kia cũng bất cần. Với bọn họ, chỉ cần có được chỗ ngủ lưng, có nơi ăn chốn nghỉ là được rồi.

Trong số những hàng quán kia, đa phần phía trước đều có treo một lá cờ nhỏ trên có thêu một cây bút nằm cạnh bên một quyển sách. Những hàng quán này có lẽ đều có cùng chung một vị chủ nhân. Tiêu ký kỳ lạ kia khiến khách vô lâm cảm thấy hiếu kỳ. Nhưng rồi rượu ngon thịt béo được bày bán bên trong đã khiến bọn họ nhanh chóng quên đi. Có lẽ là những thứ bán trong những hàng quán này rất ngon, hợp khẩu vị khách giang hồ nên xem chừng vô cùng đắt khách. Chốc chốc, lại có những chiếc xe ngựa chở rượu thịt đến bổ sung cho những nơi đã bán hết hàng.

Khi Giang Thừa Phong đến nơi thì đã quá giờ Tỵ. Cả khu bình nguyên tràn ngập toàn người là người. Những người buôn bán đi lẫn vào đám đông để tiện cho việc bán hàng. Và khách vô lâm cũng mua rượu thịt rồi ở tại chỗ đánh chén. Vừa uống rượu vừa xem song phương quyết đấu thì càng thêm hứng thú.

Hai nhà đã có mặt từ lâu, nhưng không hiểu sao đến giờ này bọn họ vẫn còn đang đấu khẩu chứ chưa động thủ. Đám đông hơn nghìn người mà đều im phăng phắc, chăm chú lắng nghe trận khẩu chiến kịch liệt giữa song phương. Thỉnh thoảng mọi người lại cười ồ khi nghe một chi tiết khôi hài do ai đó lỡ miệng thốt ra. Dù tiết mục chính yếu là cuộc quyết chiến giữa hai nhà vẫn chưa diễn ra, nhưng những người quan chiến cũng không có vẻ nóng lòng, bởi trận khẩu chiến gay go kia cũng không kém phần hứng thú, và cũng bởi bọn họ đều nghĩ rằng trận chiến mà thiếu mặt các đại cao thủ do song phương mời đến thì cũng chẳng hấp dẫn gì.

Ở bên mé đường, cách chỗ đám đông người vô lâm đang tụ tập khoảng chừng năm dặm có một nhân vật vận thanh y tiểu mạo theo kiểu nho sinh đang đứng yên lặng trông ngóng về phía xa xa. Người này có dáng vẻ văn sĩ, râu ba chòm trắng đuột, áo mũ sạch sẽ tề chỉnh, trên tay cầm quyển sách, trông đầy vẻ nho nhã thanh kỳ. Đó chính là Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long. Lão đã thay đổi thân phận nên dáng vẻ đường chính khác hẳn lúc trước, trông càng phong độ hơn.

Khi thấy đoàn xa mã đi đến, lão mừng rỡ tiến ra đón, đến trước cỗ xe cung kính hành lễ, nói :

- Thuộc hạ là Lưu Hương Viện chủ xin tham kiến công tử, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong trên đường đi đã ngủ được một giấc nên sức khỏe đã tạm hồi phục. Chàng vén rèm nhìn ra, khẽ nói :

- Huynh đệ không nên quá đa lễ. Công việc thế nào rồi ?

Công Tôn Long cung kính nói :

- Trình công tử. Mọi việc đều đã sắp đặt theo đúng chỉ thị của công tử.

Giang Thừa Phong nói :

- Hay lắm. Huynh đệ hãy cứ theo kế hoạch mà hành sự.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ. Lý Nhược Hồng chợt hỏi :

- Công Tôn tiên sinh. Bọn họ dường như vẫn chưa động thủ phải không ?

Công Tôn Long đối với nàng ngoài phần kính trọng còn thêm sự yêu thương chiều chuộng như đối với người em gái nhỏ. Lão mỉm cười nói :

- Vì viện thủ chưa đến đầy đủ nên song phương vẫn còn đang khẩu chiến. Nhưng cuộc khẩu chiến này cũng kịch liệt chẳng kém gì đánh nhau bằng vũ khí đâu. Cô nương có muốn vào xem không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu là khẩu chiến thì ở ngoài này nghe cũng được, không cần phải vào xem làm gì cho mất công. Mà ở đây đông người quá nhỉ.

Công Tôn Long cười nói :

- Đó là nhờ có sự cổ động của các huynh đệ bản viện đấy.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao tiên sinh lại đi cổ động cho cuộc chiến ? Như thế có lợi gì chẳng ? Chẳng lẽ hai nhà Trình, Hứa lại thuê tiên sinh đi cổ động giúp bọn họ. Bọn họ làm thế để làm gì nhỉ ?

Công Tôn Long lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Chẳng qua là càng có nhiều người đến xem thì việc làm ăn buôn bán càng thuận lợi ấy mà.

Lý Nhược Hồng đưa mắt nhìn quanh, thấy phần lớn những hàng quán đều có treo lá cờ nhỏ phía trước, liền cười nói :

- Vậy là các vị được một phen đại phát tài rồi phải không.?

Công Tôn Long mỉm cười :

- Có cơ hội tốt như thế sao lại có thể bỏ qua cho được.

Lúc này, đám đông trong kia lại bật cười ồ, tiếng cười đồng loạt của hàng nghìn người vang dậy khắp bốn phía. Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao giống đang diễn kịch quá vậy ?

Công Tôn Long cười đáp :

- Còn hay hơn cả hý kịch ấy chứ.

Lý Nhược Hồng cũng cười nói :

- Chỉ còn thiếu âm nhạc nữa thôi.

Công Tôn Long nói :

- Lão phu có đưa đến cả dàn nhạc. Lát nữa khi các diễn viên đến đủ mặt, lão phu sẽ cho cử nhạc. Rồi cô nương sẽ thấy nơi đây sẽ biến thành một đại hý trường.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Làm thế nhằm mục đích gì ?

Công Tôn Long đáp :

- Công tử gia muốn làm vui lòng cô nương ấy mà.

Lý Nhược Hồng quay sang nhìn Giang Thừa Phong, thấy chàng đang nhìn mình mỉm cười, liền hừ lạnh nói :

- Để rồi xem. Nếu lát nữa không thấy có gì hứng thú thì ta sẽ cho người một trận nên thân. Liệu hồn đấy.

Giang Thừa Phong cũng chỉ mỉm cười, khiến Lý Nhược Hồng vẻ ngoài tức giận mà trong lòng lại bẽn lèn ngượng ngùng. Nàng hiểu tình ý của Giang Thừa Phong dành cho nàng. Và hiện giờ, đối với chàng nàng cũng đã có nhiều hảo cảm. Nhưng nàng cố che giấu không để lộ ra, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc này, lão Vương chấp sự đã nhảy xuống đất, chấp tay đứng một bên. Thấy Công Tôn Long đã hành lễ xong, lão liền cung tay nói :

- Thuộc hạ xin tham kiến viện chủ.

Công Tôn Long khẽ gật đầu, nói :

- Ta còn phải đi điều động nhân thủ hành sự. Việc bảo vệ công tử gia giao lại cho người. Ở đây người đông phức tạp. Nhớ phải luôn luôn cẩn trọng. Đừng để xảy ra sơ suất gì đấy nhé.

Lão Vương chấp sự cung kính vâng dạ. Công Tôn Long lại tiến đến chỗ bọn Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Tam vị đây hẳn là Phương thiếu hiệp, Lưu thiếu hiệp và Phạm thiếu hiệp rồi. Lão phu là Lưu Hương Viện chủ, rất hân hạnh được quen biết tam vị.

Ba người thấy lão dáng vẻ nho nhã thanh kỳ, bất giác nảy sinh cảm giác kính trọng, liền vội chấp tay đáp lễ, nói :

- Không dám. Bọn tại hạ xin bái kiến viện chủ.

Lão tiến lại gần ba người, khẽ nói :

- Công tử gia sức khỏe không được tốt lắm. Lão phu mong tam vị có thể chiếu cố công tử gia giúp cho.

Ba người đều nói :

- Việc đó đương nhiên rồi. Viện chủ có thể yên tâm.

Lão lại nói :

- Lát nữa sẽ còn có nhiều sự náo nhiệt. Tam vị cứ tự nhiên quan khán. Lão phu còn công việc phải làm. Xin cáo từ.

Ba người vội đáp lễ, nói :

- Không dám. Xin tiễn viện chủ.

Công Tôn Long mỉm cười, chỉ khẽ động thân là mất dạng. Bọn Phương Nhân Kiệt đều thầm khâm phục. Nhưng rồi bọn họ nghĩ rằng như thế mới phải. Vì đường đường một vị viện chủ mà võ công tầm thường thì coi sao được.

Giang Thừa Phong truyền cho đưa cỗ xe tiến vào gần hơn để Lý Nhược Hồng có thể dự thính được trận khẩu chiến đang diễn ra trong kia. Bọn Phương Nhân Kiệt cũng giục ngựa tiến sát vào. Đoàn xa mã dừng lại bên ngoài đám đông, tuy không nhìn rõ được toàn cục nhưng có thể nghe rất rõ những gì đang diễn ra trong kia.

Lúc này, hai nhân vật chính trong trường gồm một lão già và một lão phu, có lẽ là phụ mẫu của chàng trai cô gái năm xưa, đang tranh cãi về nguyên nhân cái chết của con mình. Cả hai người họ liên tục đưa ra những chứng cứ, thường là những chuyện ân ái thầm kín khó nói, để chứng minh con mình thật lòng yêu thương đối phương, chỉ vì đối phương phụ bạc mới gây nên cơ sự.

Cuộc khẩu chiến giữa hai người họ đã đến hồi quyết liệt. Song phương tranh chấp, bắt bẻ nhau từng lời nói. Mỗi lần bọn họ nêu lên một chứng cứ là một lần toàn trường lại vang lên những tiếng cười ồ. Cả Lý Nhược Hồng cũng không nhịn được cười, mặc dù sắc diện hơi có vẻ ngượng ngùng bên lên.

Giữa lúc ấy, một tiếng cười âm u kinh khiếp truyền đến phá tan bầu không khí yên tĩnh. Toàn trường sôi động hẳn lên. Mọi người đều biết rằng viện thủ của hai nhà đã đến. Ai nấy đều trở mắt chờ đợi để xem nhân vật sắp xuất hiện là cao nhân phương nào. Chỉ qua tiếng cười cũng đủ biết người này có công phu nội lực rất là thâm hậu.

Sau tràng cười kia, một bóng người nhanh như chớp lướt vào giữa cục trường. Đó là một hán tử tuổi trạc tam tuần, thân hình nhỏ bé, miệng rộng răng thưa. Mọi người ồ lên thất vọng vì thấy hán tử kia ngoài đôi mắt to linh lợi cùng thân pháp nhanh nhẹn thì không có điểm gì đặc biệt hơn người.

Nhiều khách võ lâm đã nhận ra lai lịch của hán tử kia. Cả lão Vương chấp sự cũng đã nhìn ra. Lão quay lại phía sau, hướng vào trong xe, khẽ nói :

- Công tử. Người vừa mới đến là Tiểu Phi Hồ Chu Phương, một tay đao chích cũng khá nổi tiếng trong giới võ lâm.

Giang Thừa Phong nói :

- Lại sắp có người đến nữa đây. Vì tiếng cười khi nãy không phải của y.

Quả nhiên, chàng vừa dứt lời thì tiếng cười khi nãy lại nổi lên, tiếp theo đó là một giọng nói ồm ồm :

- Tên súc sinh kia. Dám đắc tội với bản nhân là nhà ngươi tới số rồi. Đừng mong chạy thoát khỏi tay bản nhân vô ích. Không ai cứu nổi ngươi đâu.

Ngay sau tiếng nói là hai bóng người lướt vào nhanh như điện chớp, rồi từ trên đáp nhẹ nhàng xuống đất như hai cánh lá rơi, tư thế phiêu diêu thoát tục. Quần hùng mắt thấy thân pháp cao siêu đều lớn tiếng hoan hô.

Người đáp xuống đất trước chính là một người đàn ông đứng tuổi, sắc mặt âm u lạnh lùng, mình mặc thanh y, ngoài khoác áo bào bằng đoạn kếp màu đồng. Y đưa đôi mắt sáng ngời như điện quét qua khắp toàn trường, rồi ánh mắt dừng lại trước hán tử lùn thấp là Tiểu Phi Hồ Chu Phương, cất giọng sâu hiểm nói :

- Ngươi không thể nào chạy thoát nổi đâu. Nên ngoan ngoãn chịu phép đi là vừa. Bản nhân sẽ cho ngươi được chết nhẹ nhàng.

Còn người đến sau lại là một lão già đầu đội nho cân, vận thanh y, dáng điệu rất đạo mạo, tà áo không ngót tung bay trước gió, xem có vẻ vô cùng thanh cao thoát tục. Đôi mắt sáng ngời của lão không rời khỏi thân hình nhỏ bé của Chu Phương khiến gã cảm thấy như có một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, một lão nhân bên phe Hứa gia liền vội tiến ra vòng tay hỏi :

- Chẳng hay Chu lão đệ đã làm điều chi đắc tội với nhị vị ? Lão phu xin được thay mặt Chu lão đệ mà xin lỗi nhị vị.

Gã đàn ông đứng tuổi cất giọng âm trầm hỏi :

- Ngươi là đồng bọn của hần ?

Lão già đáp :

- Chu lão đệ là khách do lão phu mời đến.

Gã đàn ông đứng tuổi cười lạnh nói :

- Tên súc sinh đó dám cả gan thò tay vào đồ đạc của bản nhân, tội thật đáng chết. Nếu ngươi đã là đồng bọn của hần thì chắc cũng là phường trộm đạo. Bản nhân vốn rất ghét quân đạo tặc nên nhân tiện bản nhân sẽ xử ngươi luôn.

Đám đông bật cười ồ. Thì ra hai người mới đến không phải là viện thủ được hai họ Trình, Hứa mời tới trợ giúp mà chỉ vì gã Chu Phương kia ngứa nghề nên đã mò mẫm vào đồ đạc của hai người, và bị bọn họ đuổi chạy đến đây. Việc gã đàn ông đứng tuổi bảo lão già họ Hứa là phường trộm đạo khiến mọi người bất tức cười. Nhưng gã nói rất hợp lý lẽ chứ không phải là nói bừa. Trình gia thấy đối phương bất thành linh gặp thêm cường địch thì mừng thầm trong dạ, lùi lại chờ xem diễn biến.

Còn lão già họ Hứa thấy bị hiểu lầm là đạo tặc, liền vội cải chính :

- Tôn giá đã hiểu lầm rồi. Lão phu ở Hứa gia vốn là lương dân, với Chu lão đệ giao thiệp theo đạo nghĩa giang hồ.

Gã đàn ông đứng tuổi cười lạnh :

- Quân đạo tặc mà cũng biết nói đạo nghĩa nữa ư ?

Lão già vận nho phục này giờ chưa lên tiếng bỗng hừ lạnh nói :

- Ngươi hãy mau xử trí cho xong việc này rồi chúng ta còn lên đường.

Gã đàn ông đứng tuổi lạnh lùng nói :

- Trương huynh chờ thêm một lúc nữa thôi. Để bản nhân tra xét xem hần có bao nhiêu đồng bọn để giải quyết luôn thể.

Vừa dứt lời gã đã tràn tới tóm lấy lão già họ Hứa. Trong lúc bất ngờ, lão không kịp trở tay nên đã bị đối phương bắt giữ. Những người cùng phe với lão sau giây phút bàng hoàng đã trấn tĩnh lại, bảy tám người đã rút vũ khí xông vào tấn công gã đàn ông đứng tuổi. Nhưng gã võ công thật cao cường, một tay nắm giữ

lão già, chỉ dùng tay còn lại cự địch mà vẫn không kém thế, liên tiếp đẩy lùi địch thủ. Thỉnh thoảng gã lại dùng lão già làm mộc đỡ khiến đối phương phải kiêng dè, không thể tận lực.

Trong khi đó, lão già vận nho phục vẫn thông tay đứng yên, chẳng lý gì đến trận giao tranh. Ánh mắt sắc lạnh của lão không lúc nào rời khỏi Chu Phương, dường như sợ gã nhân cơ hội này mà đào tẩu.

Bọn người Hứa gia vùng vũ khí tấn công mà cứ bị đối phương đưa lão già ra làm mộc đỡ khiến phải liên tiếp thu về, nên không ngớt la ó, bảo đối phương thiếu quang minh chính đại. Gã đàn ông đứng tuổi cũng cười lạnh nói :

- Các người bảy tám người hợp nhau tấn công bản nhân là có quang minh chính đại hay không ?

Quần hùng quan chiến nghe gã nói vậy cũng có lý nên không ai lên tiếng bài xích. Bảy tám người cùng hợp lực tấn công một người thì người ấy đương nhiên có quyền dùng mọi phương cách để chống đỡ. Tuy nói vậy, nhưng gã đàn ông đứng tuổi lại bật cười âm trầm, vùng tay ném lão già họ Hứa lên cao, rồi hai bàn tay không ngớt vùng vẫy khắp bốn phía khiến mọi người hoa cả mắt. Chỉ trong chớp mắt, đã nghe thấy những tiếng “hự hự” liên tiếp vang lên, rồi tất cả những người vây đánh gã đều đã thọ thương lùi lại, sắc diện nhợt nhạt, trên mép không ngớt rỉ máu. Phải gắng gượng lắm bọn họ mới không gục xuống. Lập tức có mấy người tiến ra dìu đỡ, đưa cả bọn đi trị thương.

Sau khi đã thương địch thủ, gã giơ tay đón lấy lão già họ Hứa, rồi ngửa cổ cười rộ không ngớt. Phe Hứa gia mắt tóa hào quang, nhưng thấy gã võ công lợi hại quá, nên còn úy kỵ chưa dám xông vào.

Bên ngoài quần hùng ồn ào cả lên, tiếng vỗ tay hoan hô vang dậy. Bọn họ đến đây cốt để xem đánh nhau chứ không theo phe nào, do vậy mà hễ thấy một thế võ hay là lại lớn tiếng hoan hô.

Phía ngoài nữa, Lý Nhược Hồng không thấy gì được, chỉ nghe những tiếng ồn ào náo động nên hết sức sốt ruột. Giang Thừa Phong liền truyền lão Vương chấp sự đưa xe lên một ngọn đồi cao gần đấy để xem rõ hơn.

Giữa lúc ấy, từ ngoài lại có thêm mấy nhóm người lướt nhanh vào, khinh công cũng rất trác tuyệt. Vừa hạ thân xuống đất là bọn họ lập tức chia thành hai phe, gườm gườm nhìn nhau. Quần hùng quan chiến biết bọn này là viện thủ của hai nhà mời đến nên tứ bề náo nhiệt hẳn lên. Vì sự xuất hiện của gã đàn ông đứng tuổi và nho phục lão nhân mà không ai đoán được cuộc chiến sẽ diễn ra theo chiều hướng nào.

Trong số những người vừa đến, quần hùng nhận ra được vài cao thủ cũng có danh vọng trong võ lâm. Bọn họ phần lớn thuộc các phái Kinh Môn, Thanh Chân, Điểm Thương, Đồng Bách và Thanh Long Bang.

Những nhân vật đáng chú ý là :

Kinh Nam Kiếm Khách Trình Cương, sư đệ của trưởng môn phái Kinh Môn, và cũng là con cháu Trình gia, nay dẫn các sư huynh đệ đồng môn đến trợ chiến.

Thanh Phương đạo nhân, sư đệ của Thanh Hòa chân nhân, trưởng giáo phái Thanh Chân. Tục danh của Thanh Phương đạo nhân là Hứa Kính Hoa, nên đương nhiên phái Thanh Chân đến đây trợ chiến cho Hứa gia.

Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm, bọn họ đứng về phe phái Thanh Chân. Dường như bọn họ chẳng giao thiệp gì với Hứa gia nên đến nơi mà chẳng chào hỏi ai cả. Ngay cả khi Hứa lão trang chủ đến thì lễ bọn họ cũng ngó lơ.

Tĩnh Phàn đạo nhân, sư đệ của Đồng Bách sơn chủ Chư Phàn chân nhân. Lão đạo cùng bọn môn hạ đứng về phe phái Kinh Môn, và dường như cũng chẳng có sự giao thiệp với Trình gia.

Thập nhị Tinh tú của Thanh Long Bang. Bọn họ đến trợ chiến cho phái Thanh Chân, và cũng chẳng ngó ngang gì đến người của Hứa gia hay Điểm Thương phái. Thậm chí, bọn họ còn nhìn Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm bằng ánh mắt thù hận.

Khoái Dao Lý Vĩnh Xương, một nhân vật cự phách ở Từ Châu, là bằng hữu của Kinh Nam Kiếm Khách nên đến giúp y.

Ngoài ra còn có mấy người Miêu vận y phục kỳ dị đứng bên cạnh bọn Thập Nhị Tinh tú của Thanh Long Bang.

Nhìn sơ qua thực lực của hai phe thì dường như Trình gia có vẻ yếu thế hơn. Nhưng nhờ có sự xuất hiện của hai nhân vật không được mong đợi mà tình hình chưa biết chắc rồi sẽ nghiêng về bên nào.

15. Hồi 15

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 15

ĐẰNG NHÂN THỨC ĐẮC ĐÔNG PHONG DIỆN

VẠN TỬ THIÊN HỒNG TỔNG THỊ HƯƠNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Gió đông đã để người xem mặt,

Muôn tím nghìn hồng một sắc hương”

Lại nói, viện thủ của hai phe đã kéo đến đông đủ, toàn trường náo nhiệt hẳn lên.

Thanh Phương đạo nhân nhìn thấy lão già họ Hứa đang nằm trong tay gã đàn ông đứng tuổi thì lộ sắc ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Hứa lão trang chủ dò hỏi. Hứa lão trang chủ tiến tới khê thì thềm với đạo nhân một lúc, rồi đạo nhân tiến ra, đến trước gã đàn ông đứng tuổi chấp tay nói :

- Vô lượng thọ phật. Bản đạo xin được thỉnh giáo tôn danh của thí chủ. Và xin được biết vì sao thí chủ lại bắt giữ đại ca của bản đạo.

Gã đàn ông đứng tuổi gần giọng đáp :

- Bản nhân là ai người không cần biết. Người đã gọi hần là đại ca thì chắc là cũng cùng một phường trộm đạo như hần. Bản nhân xưa nay vốn ghét nhất những kẻ bại hoại như các người. Để bản nhân giải quyết người luôn thể.

Vừa nói gã vừa vung tay đánh ra một chưởng. Thanh Phương đạo nhân cả kinh, vội cử chưởng chống đỡ. Hai đạo chưởng kinh chạm nhau nổ âm một tiếng. Cát bụi mù mịt. Cả trường như muốn ngừng thở, chờ xem kết cuộc.

Khi cát bụi lắng xuống, mọi người mới nhìn thấy Thanh Phương đạo nhân đang nằm lăn lóc dưới đất, mắt nhắm nghiền, không biết còn sống hay không.

Trong khi đó, gã đàn ông đứng tuổi lại trừng mắt nhìn lão già họ Hứa mà gã đang nắm giữ trong tay, cười nhạt nói :

- Bây giờ đến lượt người đây.

Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm thấy tình hình như vậy liền vội múa kiếm xông vào tấn công, thế kiếm cuồng mãnh rất lợi hại. Đối phương tay không vũ khí liền đưa lão già họ Hứa ra chống đỡ, khiến Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm tay chân luống cuống, phải vội vã thu chiêu nếu không muốn chém phải lão. Cũng may công phu bọn họ cũng khá cao nên thu kiếm kịp thời, lão già kia mới được toàn mạng.

Hai người họ trợn mắt nhìn đối phương, gần giọng nói :

- Tôn giá giở trò đó ra chẳng anh hùng chút nào.

Gã đàn ông đứng tuổi cười lạnh hỏi lại :

- Vậy hai người đánh một có phải anh hùng hay không ?

Dại ca trong Điểm Thương Song Tuyết Kiếm nói :

- Trước nay bọn ta động thủ luôn cùng tiến cùng lùi, dù đối địch với một người hay một trăm người cũng thế.

Gã đàn ông đứng tuổi cười nhạt hỏi :

- Vậy ra nếu đánh nhau với đứa trẻ lên ba thì hai người các người cũng cùng lên một lượt phải không ?

Quần hùng nghe nói đều bật cười ồ. Nhưng tiếng cười vang dội lại là từ bọn Thập nhị Tinh tú của Thanh Long Bang. Điểm Thương Song Tuyết Kiếm đỏ mặt tía tai, trợn mắt nhìn bọn họ, quát hỏi :

- Các người cười cái gì ?

Một tên trong Thập nhị Tinh tú hừ lạnh, nói :

- Miệng là của ta. Ta muốn cười hay không là việc của ta. Người có quyền gì mà hỏi ? Đừng tưởng thiên hạ sợ phái Điểm Thương của các người mà lên mặt.

Điểm Thương Song Tuyết Kiếm vì quá giận mà không kịp nghĩ đến hậu quả, đã vung kiếm chém hấn. Bọn Thập nhị Tinh tú chỉ mong có vậy, liền xông ra vây đánh. Một tên trong bọn còn cười ha hả nói :

- Bọn ta cũng giống như hai người các người. Trước nay mỗi khi bọn ta động thủ đều cùng tiến cùng lùi, dù đối địch với một người hay một trăm người cũng thế.

Quần hùng lại một phen cười ồ. Tên kia dùng chính câu nói của Điểm Thương Song Tuyết Kiếm để đáp lại họ, khiến không ai nhịn được cười.

Bọn Thập nhị Tinh tú mười hai người đến đây là vì nể lời Thanh Phương đạo nhân. Nhưng giờ Thanh Phương đạo nhân chết sống chẳng rõ, bọn họ chẳng còn gì úy kỵ, liền nhắm ngay vào Điểm Thương Song Tuyết Kiếm để trả mối thù xưa. Bọn họ mười hai người cùng vây đánh dồn đối phương liên tiếp lâm vào hiểm cảnh.

Đồng Bách Sơn trước nay vẫn có hiềm khích với Thanh Long Bang. Tịnh Phàn đạo nhân thấy vậy liền cùng chúng môn hạ xông vào tấn công Thập nhị Tinh tú, cứu nguy cho Điểm Thương Song Tuyết Kiếm. Bọn họ nhân cơ hội này để trả thù riêng, nhưng lại vẫn được tiếng là giúp đỡ người cô thế, đúng là lợi cả đôi đường.

Mấy tên người Miêu cùng đến với bọn Thập nhị Tinh tú thấy vậy cũng liền xông vào. Và Khoái Dao Lý Vĩnh Xương cùng Kinh Nam kiếm khách cũng vội nhập cuộc. Tiếp đó, người của hai nhà cũng xông vào nhau giáp chiến. Toàn trường hỗn loạn cả lên, chẳng còn phân biệt được đâu là phe Hứa gia, đâu là phe Trình gia nữa.

Mọi người cùng hỗn chiến. Và đến lúc này thì bao nhiêu oán thù giữa các bên đều được mang ra tính toán hết. Bọn họ chẳng kể địch ta, hề có hiềm khích với kẻ nào là tấn công kẻ đó. Chẳng thế mà sau khi phe Đồng Bách Sơn cùng Khoái Dao Lý Vĩnh Xương xông vào tấn công bọn Thập nhị Tinh tú, Điểm Thương Song Tuyết Kiếm được rảnh tay, lại quay sang tấn công Lý Vĩnh Xương. Và một tên Miêu nhân lại cùng Lý Vĩnh Xương hợp lực đánh nhau với Điểm Thương Song Tuyết Kiếm.

Hai vị khách không mời là gã đàn ông đứng tuổi và nho phục lão nhân thấy toàn trường hỗn chiến thì thích thú đứng xem, không chú ý đến Tiểu Phi Hồ Chu Phương nữa. Nhân cơ hội ấy, gã len lén lùi vào đám đông lúc ấy cũng đang chú tâm theo dõi cuộc hỗn chiến, tìm phương đào thoát.

Nhưng khi gã vừa thoát ra khỏi đám đông thì chợt thấy một nhân vật đang ung dung đứng chắn ngay giữa đường đi của gã. Người này có dáng vẻ văn sĩ, râu ba chòm thẳng đuột, áo mũ sạch sẽ tề chỉnh, trên tay cầm quyển sách, trông đây vẻ nho nhã thanh kỳ. Lão nhìn gã mỉm cười nói :

- Bần nhân chờ túc hạ đã lâu rồi.

Tiểu Phi Hồ kinh hãi hỏi :

- Tôn giá là ai ? Chờ tại hạ vì việc gì ?

Văn sĩ cười nói :

- Bản nhân là Lưu Hương Viện chủ. Chính là nhờ có bản nhân nên cuộc chiến giữa hai nhà mới trở nên náo nhiệt như thế này đây.

Tiểu Phi Hồ hỏi :

- Vậy ra tôn giá chính là người đã tuyên truyền cổ động cho cuộc chiến này ư ? Hèn gì mà người võ lâm lại kéo đến quan chiến đông đảo như thế. Nhưng tôn giá làm thế nhằm mục đích gì ?

Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long cười nói :

- Bản viện xưa nay vẫn xem trọng tiền tài. Cơ hội làm ăn tốt thế này sao lại bỏ lỡ cho được. Các trà lâu tửu quán quanh đây phần lớn là của bản viện. Người đến càng đông thì việc làm ăn càng thuận lợi chứ sao.

Tiểu Phi Hồ lại hỏi :

- Thế tôn giá ngăn đường tại hạ vì chuyện gì ? Giữa chúng ta đâu có việc gì để làm ăn đâu chứ ?

Công Tôn Long khẽ mỉm cười :

- Bản hiệu thấy hai vị khách trong kia rất khá, muốn kết giao với họ nên định dùng tước hạ làm lễ vật.

Tiểu Phi Hồ biến sắc, nhưng chưa kịp có hành động gì thì hai thanh đao sắc bén từ hai phía đã kề vào cổ, rồi trọng huyết bị điểm, tay chân gã bị hai thanh y hán tử nắm giữ, nhấc bổng lên, khiêng đi. Công Tôn Long cũng thững thảng bước theo sau. Mọi chuyện diễn ra thật nhanh, khiến gã không kịp kêu lên một tiếng.

Gã bị khiêng lên một ngọn đồi thấp đối diện với cục trường, đến trước một cỗ xe sang trọng. Bên cạnh cỗ xe có ba thiếu niên công tử y phục hoa lệ cưỡi trên ba con tuấn mã móng vàng yên bạc rất sang trọng.

Công Tôn Long hướng vào cỗ xe cung kính nói :

- Công tử. Thuộc hạ vừa bắt được gã trộm đạo này trong lúc gã đang trên đường đào tẩu. Xin công tử ban lệnh.

Từ trong xe, một giọng trầm ấm hỏi :

- Huynh đệ bắt gã chi thế ?

Công Tôn Long cung kính nói :

- Trình công tử. Thuộc hạ thấy hai người đuổi bắt tên này võ công rất khá, muốn kết giao với họ nên mới bắt gã này dùng làm lễ vật đây ạ.

Người trong xe, đương nhiên là Giang Thừa Phong, nói :

- Như thế có được không ?

Công Tôn Long nói :

- Gã là một tên trộm đạo, hành sự chẳng kể đạo nghĩa, cũng chẳng có gì đáng phải thương tiếc đâu ạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Thôi được rồi. Nếu huynh đệ thấy nên làm như thế thì hãy cứ làm như thế.

Tiểu Phi Hồ nhận thấy vị công tử ngồi trong xe có vẻ hiền hòa, nhắm có thể cầu khẩn được, liền vội nói :

- Công tử. Xin công tử hãy tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân có thể dâng cho công tử một vạn lượng bạc để chuộc mạng.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Ta xem người chẳng có vẻ gì là giàu có cả. Vậy một vạn lượng bạc đó ở đâu ra ?

Công Tôn Long cũng nói :

- Chắc người lại định đi trộm về phải không ? Nói cho người biết. Bản viện tuy có thích tiền tài thật đấy, nhưng lấy bạc phải theo đúng đạo nghĩa. Vả lại, một vạn lượng bạc đối với công tử gia thật chẳng đáng để vào mắt.

Lý Nhược Hồng bỗng nói :

- Ta xem hai người kia có vẻ rất cao ngạo, chưa chắc người đã có thể kết giao được với bọn họ. Hay là người hãy bắt hẩn theo người làm việc để chuộc tội. Hẩn thân thủ nhanh nhẹn, có lẽ cũng được việc đấy.

Tiểu Phi Hồ thấy có cơ hội, vội nói :

- Tại hạ xin theo công tử làm việc. Công tử bắt tại hạ làm việc gì thì tại hạ cũng xin vâng theo. Dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng tại hạ quyết cũng chẳng từ nan. Xin công tử gia ân mở cho một con đường sống.

Công Tôn Long nói :

- Những hành vi trước đây của gã chắc cũng tạo ra lắm kẻ thù. Thu nhận một người như gã chưa chắc đã là điều hay. Không chừng đem gã nộp cho quan nha để nhận thưởng còn có lợi hơn nhiều.

Giang Thừa Phong nói :

- Việc này cần phải suy xét thật kỹ đã. Công Tôn huynh đệ. Tạm thời hãy cứ giam gã lại đó. Chờ xong việc này rồi sẽ liệu.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ, đoạn lại hỏi :

- Công tử. Đã đến lúc hành sự chưa ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta xem cũng đã đến lúc rồi đấy.

Lý Nhược Hồng bỗng hỏi :

- Các người định làm gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Làm cho bọn họ đình chiến.

Lý Nhược Hồng nói :

- Vậy thì ta thấy chưa nên xen vào lúc này.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta thấy bọn kia thật chướng mắt, cần để bọn chúng ném chút đau khổ cho biết mùi. Vả chăng ta cũng muốn biết kết cục của cuộc chiến sẽ như thế nào.

Giang Thừa Phong nói :

- Lưỡng bại câu thương thôi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Nhưng ta vẫn muốn xem.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài :

- Được rồi. Công Tôn huynh đệ. Vậy hãy chờ cho đến khi cuộc chiến sắp kết thúc rồi hãy can thiệp.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ. Đoạn lão vẫy tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ giải tên Tiểu Phi Hồ đi.

Lại nói, trận chiến trong trường lúc này đã đến hồi kịch liệt. Các bên hăng hái chiến đấu, không chỉ có hai phe như lúc đầu mà hiện đã chia thành bốn năm phe hỗn chiến với nhau. Tiếng vũ khí va vào nhau chát

chúa. Tiếng chuông kinh chạm nhau nổ âm âm. Thêm vào đó là tiếng hò reo cổ vũ của quần hùng quan chiến đã tạo nên một quang cảnh vô cùng náo nhiệt, có lẽ còn hơn cả những kỳ đại hội võ lâm.

Cuộc chiến đã dần dần đi vào hồi kết cục ...

Do các bên hỗn chiến loạn xạ chẳng theo quy củ nào cả nên số người thương vong rất nhiều, máu tuôn lai láng ướt đầm cả các vệt cỏ. Chỉ trong chưa đến nửa giờ giao tranh mà đã có quá nửa đã gục xuống. Số người còn cầm chắc được vũ khí cũng không còn lại bao nhiêu. Tuy đa phần đều đã thọ thương rất nặng, nhưng không ai dám rút lui trước, vì chỉ cần buông lời một chút là có thể thọ hại ngay.

Có một điều đáng chú ý là những người võ công càng kém thì lại thọ thương càng nhẹ, chỉ vì đối thủ của họ võ công cũng thấp kém. Ngược lại, người nào võ công càng cao cường thì thọ thương càng nặng, bởi đối thủ của họ cũng là cao thủ, mỗi khi ra đòn đều sử dụng những sát chiêu tàn độc hiểm ác hơn.

Ở bên ngoài, vì ở trên cao nên Giang Thừa Phong có cơ hội quan sát toàn cảnh hiện trường. Chàng chợt thấy một thiếu niên bên Hứa gia và một thiếu nữ bên Trình gia đồng thời len lén rời khỏi cục trường. Cả hai người đều đã thọ thương, phải gắng gượng lắm mới lần bước đến được một bụi cỏ rậm khá khuất nẻo, ngồi phệt xuống đó, rồi giúp nhau băng bó vết thương, cùng thì thăm hỏi han an ủi nhau. Trông hai người họ thật tội nghiệp. Chàng liền chỉ cho Lý Nhược Hồng xem.

Lý Nhược Hồng vừa nhìn thấy đã cảm động nói :

- Thật là đáng thương. Chắc bọn họ cũng yêu nhau, nhưng vì mối oán thù giữa hai nhà mà không thể kết hợp được. Chuyện của hai người họ cũng tương tự như chuyện xảy ra mười mấy năm trước. Đây đúng là bi kịch trong tình yêu. Người phải nghĩ cách gì giúp hai người họ mới được.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài nói :

- Tiểu sinh mới thật là đáng thương. Tiểu sinh cũng gặp bi kịch trong tình yêu mà có ai chịu giúp tiểu sinh đâu.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Người nói vậy là có ý gì ? Nếu người mà là kẻ đáng thương thì hóa ra trong thiên hạ những kẻ đáng thương quá nhiều ư ? Nếu như người không chịu giúp hai người họ thì từ nay ta không thèm nhìn mặt người nữa.

Giang Thừa Phong lại thở dài. Nhưng chàng cũng gọi Công Tôn Long lại gần, khẽ dặn dò mấy câu.

Lúc này, tại trường những người còn đang giao tranh cũng dần dần có lòng muốn đình thủ, nhưng lực bất tòng tâm. Bọn họ đều là cao thủ thành danh trong võ lâm, không thể nào tỏ ra khiếm nhục trước đối phương được. Thế là cuộc chiến đã vào hồi tàn cục mà vẫn không sao dừng lại được.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục ...

Số người còn đứng vững được cho đến lúc này chỉ còn có Kinh Nam Kiếm Khách, Tịnh Phàn đạo nhân cùng bốn đồng môn sư huynh đệ, Điểm Thương Song Tuyết Kiếm, Khoái Dao Lý Vĩnh Xương, bảy người trong số Thập nhị Tinh tú, sáu kiếm thủ phái Kinh Môn, bốn đạo nhân phái Thanh Chân và hai người Miêu.

Một người Miêu đang cùng Lý Vĩnh Xương giao đấu với Điểm Thương Song Tuyết Kiếm. Người kia võ công có vẻ cao cường, đang lực chiến cùng Kinh Nam Kiếm Khách. Những người còn lại chia làm hai phe với một bên là bọn Thập nhị Tinh tú đương cự với đối phương đông hơn gấp bội. Nhưng bọn Thập nhị Tinh tú dựa lưng vào nhau chống cự các thế tấn công của đối phương, mỗi chiêu mỗi thức đều hỗ trợ cho nhau nên tuy bị dồn vào thế kém mà vẫn còn tạm cầm cự được.

Trận chiến đang hồi kịch liệt. Bỗng nhiên chợt nghe Kinh Nam Kiếm Khách thét lên một tiếng, rồi gục ngay xuống. Không hiểu y thọ thương thế nào mà phải cố cắn răng chịu đựng với vẻ rất đau khổ.

Gã Miêu nhân vừa đắc thủ bật cười đắc ý, quay sang tiếp trợ đồng bạn. Chẳng hiểu gã xuất thủ thế nào mà Điểm Thương Song Tuyết Kiếm lại đồng thời quy xuống, tình trạng giống hệt Kinh Nam Kiếm Khách.

Tiếp đó, hai gã người Miêu lại quay sang tiếp trợ bọn Thập nhị Tinh tú. Lại thêm mấy người phái Thanh Chân và phái Kinh Môn cũng gặp tình trạng tương tự. Chỉ có năm đạo nhân Đổng Bách Sơn vì tổ chức

Trước tình hình đó, những người còn lại quyết định thay đổi cách thức giao chiến. Năm đạo nhân Đổng Bách Sơn chuyển sang lập kiếm trận vây hãm hai gã người Miêu, không cho bọn họ có cơ hội thi triển độc thủ. Những người kia thì hợp nhau lại đương cự bọn Thập nhị Tinh tú.

Quần hùng sững sốt dõi mắt nhìn ra tứ phía xem thử chuyện gì vừa xảy ra. Cả những người đang giao chiến cũng giật mình mà đình thủ. Đến lúc này, bọn họ mới chú ý đến cỗ xe ngựa của Giang Thừa Phong đang đậu trên đồi. Nhưng hiện giờ mọi người chỉ nghe thấy những tiếng pháo nổ đình tai nhưic óc chứ chưa có chuyện gì xảy ra. Không ai hiểu chuyện ra làm sao cả.

Lát sau, khi tiếng pháo đã dứt, chỉ còn âm nhạc diễn tấu tung bừng, thì lại có tiếng rao trầm trầm cất lên xen giữa tiếng âm nhạc :

Tiếng rao kia càng làm cho quần hùng thêm sôi sục. Trong khi đó, những người vừa tham chiến thì đỏ mặt tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi vì tức giận. Hóa ra bọn họ bị lợi dụng để diễn trò giúp vui trong ngày lễ khai trương của Lưu Hương Viện nào đó. Có mấy kẻ đưa mắt tìm những người thuộc hai nhà Trình, Hứa để chất vấn, nhưng thấy bọn họ ai nấy cũng đều thò thương, nhất là Thanh Phương đạo nhân và Kinh Nam Kiếm Khách lại tho thương rất nặng, nên chắc là bọn họ cũng đều là nạn nhân cả.

93

Lưu Hương Viện nào đó. Ban đầu bọn họ cho rằng hai nhà Trình, Hứa có liên quan đến vụ này, nhưng nhìn lại thì xem ra cả hai nhà cũng đều là nạn nhân. Thanh Phương đạo nhân và Kinh Nam Kiếm Khách đang thọ trọng thương, sinh tử không rõ là bằng chứng rõ nhất. Một tên trong bọn Thập nhị Tinh tú của Thanh Phong Bang cả giận lớn tiếng quát mắng :

- Bọn Lưu Hương Viện các người là một lũ chuột nhắt hay sao mà cứ nấp nánh không dám lộ mặt ra đây. Đã có gan trêu cợt bản bang mà sao không dám lộ diện ? Nào. Có giỏi thì hãy ra đây cùng ta quyết một trận thắng phụ.

Nghe gã quát mắng như thế, Giang Thừa Phong chỉ khẽ cười nhạt, trong khi Lý Nhược Hồng giục chàng phải cho gã kia một bài học. Chàng gạt đầu, vén rèm xe, khẽ vung tay một cái. Một viên đạn màu lam nhạt nhỏ xíu bắn ra, lao về phía gã kia.

Gã kia đang lớn tiếng quát tháo với vẻ rất cuồng ngạo, đột nhiên nghe thấy một tiếng tách, ánh sáng lóe lên, rồi thì lửa bốc cháy bùng bùng quanh người gã. Sự tình xảy ra đột ngột khiến ai nấy đều kinh hãi.

Lửa bốc cháy càng lúc càng mạnh. Gã vội vẩy mạnh hai cánh tay áo, định quạt tắt. Nhưng càng quạt thì lửa lại càng bốc mạnh, gã nhảy chơi chơi như gà dẫm chân vào chảo nước sôi. Thế lửa vừa bốc cao vừa cháy rộng, chỉ trong phút chốc là toàn thân gã đã chìm trong vầng lửa đỏ, trông như một bó đuốc. Đồng bọn của gã vội xông vào giúp dập tắt lửa. Nhưng ... vô ích. Ngọn lửa này không giống như lửa thường, càng dập lại càng cháy rộng, không sao ngăn nổi. Nhìn thấy nạn nhân kêu la thảm thiết mà quần hùng thêm khiếp đảm.

Giữa lúc toàn trường đang hồi náo động, tiếng âm nhạc bỗng ngừng, rồi có tiếng nói đột ngột vang lên :

- Xin quý vị nhường đường cho.

Quần hùng lại thêm một lần nữa sửng sốt, vội quay lại nhìn về phía tiếng nói. Đám đông chợt rẽ ra tạo thành một lối đi hẹp. Một lão nhân vận y phục theo lối thượng nhân bằng gấm đoạn quý giá đường hoàng đỉnh đạc tiến vào giữa cục trường. Trên tay lão là một chiếc bàn tính đúc bằng sắt.

Tiến vào đến chỗ bọn Thập nhị Tinh tú, lão nhân hướng vào bọn quần hùng chấp tay vái chào đủ một vòng, tươi cười nói :

- Cung hỷ phát tài. Kính cáo cùng quý vị quan khách. Tiểu lão bản họ Kim, lĩnh chấp sự ở Lưu Hương Viện, nay có mấy lời xin được tỏ bày cùng quý vị. Hôm nay bản hiệu khai trương công việc làm ăn mới, được quý vị quan tâm chiếu cố, bản hiệu rất biết ơn. Hy vọng sau này quý vị sẽ vẫn tiếp tục chiếu cố đến bản hiệu. Trước nay bản hiệu luôn lấy sự thành thật làm tôn chỉ. Bất kể nam phụ lão ấu đều không dám lừa dối. Quý vị có muốn mua bán thứ gì, hay muốn hợp tác làm ăn, xin hãy liên hệ với bản hiệu. Nhất định quý vị sẽ được hài lòng. Giờ cũng đã quá trưa rồi, xin hãy để bản hiệu công hiến tiết mục cuối cùng rồi sẽ xin mời quý vị chiếu cố đến các cửa hàng của bản hiệu. Bản hiệu sẽ lấy giá ưu đãi.

Quần hùng nghe nói đến ăn uống, lại còn được giảm giá nên bỗng chốc háng hái hơn lên. Có người thúc giục :

- Làm gì thì làm nhanh lên đi, rồi chúng ta còn đi ăn uống nữa chứ.

Kim chấp sự luôn miệng nói :

- Vâng. Vâng. Xin chờ cho ít lâu. Tiểu lão bản sẽ làm ngay.

Nói xong, lão liền quay sang nhìn bọn Thập nhị Tinh tú, mỉm cười hỏi :

- Tiểu lão bản muốn thương lượng với chư vị một vụ giao dịch. Chẳng hay chư vị có định chiếu cố hay không ?

Một tên trong bọn Thập nhị Tinh tú hừ lạnh hỏi :

- Giao dịch gì chứ ?

Kim chấp sự chỉ gã đang nằm lăn lộn trong biển lửa, nói :

- Vị khách quan này bị thiên hỏa thiêu đốt, không thể sống lâu được, nhưng vẫn có cách giải cứu. Chẳng hay quý vị có muốn mua mạng sống của y hay không ? Bản hiệu sẽ tính giá ưu đãi cho quý vị.

Tên kia trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :

- Người đòi bao nhiêu ?

Kim chấp sự tay khê gậy bàn tính, đáp :

- Đúng ra là phải vạn lượng. Nhưng hôm nay nhân ngày khai trương, bản hiệu lấy giá ưu đãi, chỉ năm nghìn lượng thôi. Như vậy là rẻ lắm rồi đấy.

Tên kia cau mày nói :

- Dù có rẻ thật thì bọn ta cũng đâu có mang theo sẵn trong người số ngân lượng lớn như thế ?

Kim chấp sự mỉm cười nói :

- Tiểu lão bản cũng không muốn làm khó chư vị. Thôi thì thế này. Chư vị để món gì đó lại làm tin. Sau này sẽ đem tiền đến chuộc về.

Bọn Thập nhị Tinh tú đưa mắt nhìn nhau. Bọn cũng muốn đồng ý cho xong, nhưng trong người bọn họ hiện không có thứ gì đáng giá đến năm nghìn lượng. Nhưng bọn họ cũng không muốn thú nhận, sợ thiên hạ sẽ cho rằng Thanh Long Bang nghèo đến thế. Kim chấp sự ngó qua là đã hiểu bọn họ nghĩ gì rồi, liền cười nói :

- Nếu như chư vị chấp nhận vụ giao dịch thì bản hiệu xin định giá số vũ khí của chư vị là năm nghìn lượng. Bản hiệu tạm thời bảo quản nó giúp chư vị, rồi sau này chư vị sẽ mang ngân lượng đến lấy về.

Số vũ khí của bọn Thập nhị Tinh tú gồm có sáu thanh trường kiếm, hai thanh cương đao, một cây thiết đại chùy, một cây khố thương bổng, một thanh loan đao và một cặp thiết câu. Tuy không phải là vật thường nhưng cũng chẳng phải là thứ quý báu, giá trị chỉ vào khoảng vài trăm lượng là cùng. Vụ giao dịch này có lợi cho bọn họ quá rồi. Tên kia liền vội gật đầu nói :

- Được. Được. Chúng ta đồng ý vụ giao dịch này.

Kim chấp sự tươi cười nói :

- Đa tạ. Đa tạ chư vị đã chiếu cố.

Đoạn lão tiến đến bên cạnh gã đang bị ngọn lửa bao phủ toàn thân. Quần hùng ngưng thần chờ xem cách lão dập lửa, hy vọng tìm ra được chút manh mối để sau này còn biết cách áp dụng khi cần thiết.

Lão Kim chấp sự nhìn qua gã kia một lượt, rồi lấy từ trong người ra một chiếc lọ sứ nhỏ, trút vào tay một chút bột mịn màu trắng, đem vẩy lên người gã. Lạ thay, khi chất bột kia rơi xuống ngọn lửa thì tỏa khói mù mịt, chỉ trong chốc lát là ngọn lửa đã bị làn khói dày đặc phủ kín. Đến khi khói tan đi mới thấy gã kia đang nằm trên mặt đất, toàn thân chẳng bị suy suyễn gì như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cả y phục cũng chẳng bị cháy xém chút nào. Mọi người thấy vậy đều vô cùng kinh ngạc.

Gã gắng gượng đứng lên, nhưng toàn thân gần như kiệt lực, phải nhờ đến đồng bọn nâng đỡ mới đi được. Bọn họ đến đây mười hai người. Năm người đã thọ thương trong lúc giao chiến, thêm gã này nữa thì còn lại vừa đủ sáu người. Thế là mỗi người dìu đỡ một người, định bỏ đi.

Nhưng cả bọn chỉ mới đi được mấy bước thì lại nghe Kim chấp sự gọi :

- Chư vị khoan đi đã.

Cả bọn quay nhìn lại, hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ? Vũ khí bọn ta đã để lại cho người rồi đó.

Kim chấp sự lấy từ trong ngực áo ra một quyển sổ, rút chỉ lấy ra một tờ giấy, cầm cúi ghi chép rất nhanh. Sau đó lão tiến lại trao tờ giấy cho một tên trong bọn Thập nhị Tinh tú đứng gần lão nhất, cười nói :

- Chư vị phải lấy biên nhận chứ. Trong đây tiểu lão bản đã ghi rõ, nếu sau một tháng mà chư vị chưa mang tiền đến để nhận lại vật thì những thứ đó sẽ bị thanh lý. Và nếu gặp nạn binh hỏa mà đồ vật có bị tổn thất thì đó là mệnh trời. Mong chư vị hãy lưu ý.

Tên kia bỏ tờ biên nhận vào trong ngực áo, hừ lạnh nói :

- Ta biết rồi.

Sau đó cả bọn dắt dìu nhau bỏ đi, đáng vẻ thật thê thảm. Khi đã qua khỏi đám đông rồi thì không còn ai chú ý đến bọn họ nữa. Mọi người chỉ chú tâm theo dõi xem tiếp đó Kim chấp sự sẽ làm gì. Kim chấp sự lại khẽ gảy bàn tính, đưa mắt nhìn khắp toàn trường một lượt. Ai nấy đều ngưng thần theo dõi mọi cử động của lão, chờ xem diễn biến.

Sau khi gảy bàn tính mấy lượt, Kim chấp sự bỗng quát lớn :

- Mang hàng đến đây.

Phía ngoài có tiếng văng dạ đáp lại, rồi từ bên ngoài có một đoàn người lũ lượt tiến vào. Dẫn đầu đoàn người là hai thanh y hán tử khệ nệ khiêng một chiếc rương lớn, có vẻ rất nặng nề. Đi phía sau chiếc rương là một lão đại phu hình dung quắc thước, đáng vẻ thanh kỳ, điểm đặc biệt là lúc nào lão cũng cười hì hì rất vui vẻ.

Tiếp theo đó là hai thanh y hán tử khác khiêng một chiếc quan tài. Đi sau quan tài là một lão nhân béo mập vận thanh y, ngoài khoác trường bào bằng đoạn đen, sắc mặt buồn rầu như vừa gặp phải điều gì bất hạnh.

Nhóm cuối cùng cũng là hai thanh y hán tử khiêng một chiếc rương to nhưng có vẻ nhẹ hơn chiếc rương đi đầu. Đi phía sau chiếc rương này là một đại hán trung niên vận thanh bào, trên tay cầm quyển sổ dày, còn tay kia cầm bút lông.

Đoàn người vào đến chỗ Kim chấp sự liền đặt rương cùng quan tài xuống, rồi chấp tay vái chào, nói :

- Bẩm Kim chấp sự. Tất cả đã sẵn sàng.

Kim chấp sự gật đầu nói :

- Hay lắm. Vậy cứ theo thứ tự mà bày hàng.

Cả bọn văng dạ. Lão đại phu chấp tay chào quần hùng, tươi cười nói :

- Tiểu lão họ Cơ, là chủ nhân của hiệu Bảo An Đường trong thành, chuyên trị nội ngoại khoa. Bản hiệu còn có mấy dược phòng tại các phủ huyện trong vùng. Nếu tương lai quý vị có ai cần đến đại phu hay dược liệu, xin hãy tìm đến bản hiệu, chắc chắn bản hiệu sẽ không làm quý vị thất vọng. Riêng hôm nay, những ai chiếu cố bản hiệu sẽ được giảm chi phí điều trị là mười phần trăm.

Một người nào đó trong bọn quần hùng hô lớn :

- Người bị thương đầy ra đó. Lão hãy mau chữa trị cho họ để bọn ta còn biết y thuật của lão thế nào chứ.

Cơ lão đại phu cười nói :

- Vị bằng hữu đó nói chí phải, chí phải.

Đoạn lão khệnh khạng đi đến chỗ hai nhà Trình, Hứa cười hì hì nói :

- Quý vị đều là đại phú gia trong vùng, gia sản giàu có, tiền bạc đối với quý vị chắc không thành vấn đề ? Quý vị có ai cần đại phu hay thuốc men gì không ? Bản hiệu có nhiều thứ dược liệu rất quý và công hiệu. Nếu quý vị cần dùng thì bản hiệu sẽ tính giá ưu đãi cho, giảm mười phần trăm.

Tịnh Phàn đạo nhân cau mày hỏi :

- Cứu nhân như cứu hỏa. Lương y khi thấy người bị nạn phải xem việc cứu người là trước hết. Lão còn ở đó cò kè giá cả thì y đức để đâu ?

Cơ lão đại phu cười hì hì nói :

- Lương y mà đạo trưởng nói đó là người phương nào tiểu lão không được biết, nhưng chắc là lão ta phải giàu có như các vị đại lão bản đây. Còn như tiểu lão gia cảnh bản hàn, vốn liếng ít ỏi, nếu không tính toán

chỉ ly thì có ngày chết đói mất thôi. Nếu tiểu lão chết đi thì còn ai để mà chữa trị cho bách tính. Như thế để tiểu lão kiếm chút bạc mọn sống qua ngày có hơn không ?

Mọi người nghe lão lý luận mà bật cười ồ. Tuy luận điệu của lão không hợp y đức, nhưng xét về lý thì cũng không hẳn là sai. Lão đi qua đi lại, hết nhìn người nọ đến người kia, lát sau mới bật thốt :

- Hôm nay xem ra tiểu lão không gặp may. Những vị ở đây đều xem tiền quý hơn tính mạng, vì sợ hao tài tổn của mà bị thương vẫn không dám chữa thuốc. Ôi ! Hôm nay tiểu lão mới thấy có những kẻ mê tiền còn hơn tiểu lão nữa.

Lão lẩm bẩm tựa như nói để một mình lão nghe, nhưng thanh âm rất lớn, mọi người đều nghe thấy. Thật ra thì hai nhà cũng có dự liệu sẵn thuốc trị thương. Nhưng thứ nhất là vì số người thọ thương quá đông, thuốc không đủ dùng. Hai là thuốc trị thương của bọn họ chỉ là thứ người võ lâm thường dùng, tiện dụng nhưng không đặc trị, bởi thế mà với những người thọ trọng thương thì không có mấy tác dụng. Do vậy mà những người bị thương tuy đã được băng bó cứu chữa vẫn chưa mấy người hồi phục. Thậm chí có mấy người thọ thương quá nặng đã mê man bất tỉnh. Đến lúc này, hai nhà Trình, Hứa vừa định nhờ lão đại phu chữa trị thì bỗng nghe lão già béo mập đứng bên cỗ quan tài nói :

- Cơ lão đầu. Xem ra hôm nay lão gặp vận xui, làm ăn không được rồi. Hãy nhường chỗ cho ta đi thôi.

Cơ lão đại phu thở dài lùi lại. Lão nhân béo mập liền bệ vệ tiến ra, vòng tay nói với quần hùng :

- Kính cáo chư vị. Lão phu họ Thi, chủ nhân hiệu Hiếu Nghĩa Đường. Bản hiệu chuyên bán các loại quan tài, đèn nhang đối liễn, cùng tất cả những thứ cần dùng cho tang lễ, từ loại thường cho đến loại sang trọng quý giá. Người ở đời ai không một lần phải chết. Nhưng chết làm sao cho oanh oanh liệt liệt, chết làm sao cho trọn hiếu trọn trung, trọn đạo làm người. Xét thấy có những kẻ bất hạnh chết phơi thây nơi đồng nội, đã không được mai táng thì còn nói gì đến ma chay tang lễ. Vậy nên, hôm nay bản hiệu quyết định khai trương một dịch vụ đặc biệt : tang ma trọn gói. Quý vị nào đăng ký dịch vụ này sẽ được bản hiệu bảo đảm thực hiện một tang lễ linh đình theo đúng cổ lệ một khi quý vị qua đời. Nếu như có yêu cầu thì bản hiệu cũng có thể thay mặt gia quyến xuân thu nhị kỳ lo việc cúng tế, để hồn phách quý vị khỏi lạnh lẽo nơi chốn âm ty.

Nói đến đây, lão lại đưa mắt nhìn mọi người một lượt, nhất là hai nhà Trình, Hứa, rồi mới nói tiếp :

- Con người chết là hết tất cả. Tiền tài chỉ quý khi còn sống chứ lúc chết đi nào có được mang theo. Vậy nên quý vị hãy liên hệ với bản hiệu, để có được một tang lễ huy hoàng khi qua đời, để khỏi tủi vong linh người đã khuất. Nếu như quý vị thuộc hai họ Trình, Hứa muốn tham gia dịch vụ trọn gói, do xét thấy hai nhà có quá nhiều người qua đời một lúc, tình cảnh thật thê lương, mà bản hiệu sẽ giảm hai mươi phần trăm chi phí.

Một người bên nhà họ Hứa tức giận quát mắng :

- Lão nói gì thối thế ? Sao dám trù nhà ta có nhiều người chết ?

Thi lão chường quảy chấp tay nói :

- Nào dám. Nào dám. Lão phu quen tính trực ngôn, thấy sao nói vậy thôi. Quý vị xem tiền tài quý hơn cả tính mạng, thọ thương mà không dám chữa thuốc vì sợ tổn tiền nên xem ra ...

Nói đến đây, lão lại lắc đầu quảy quảy, giãy lát mới nói tiếp :

- Sắp tới chỉ cần quý vị cho người đến báo một tiếng, bản hiệu sẽ cho chở hàng đến tận nơi mà không tính thêm chi phí vận chuyển. Còn đây là hàng mẫu, loại thượng hạng, xin mời quý vị xem qua.

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ vào chiếc quan tài mà mới nãy được khiêng vào. Những lời của lão làm cho hai nhà Trình, Hứa giận ứa gan. Gã kia tức giận nói :

- Thối quá. Thối quá.

Thanh bào đại hán đứng bên chiếc rương thứ ba liền nói :

- Lão Thi này. Người ta đã không dám bỏ tiền ra chữa thương thì làm sao nỡ mất tiền vì việc ma chay. Lão hãy lùi lại để ta làm ăn xem sao ? Hy vọng ta sẽ không gặp phải vận xui như hai lão.

Lão nhân béo mập khê buông tiếng thở dài, lắc đầu quầy quậy ra chiều nuối tiếc, nhưng cũng lùi lại, nhường chỗ cho thanh bào đại hán. Y tiến lên, cũng chấp tay chào quần hùng, trịnh trọng nói :

- Kính cáo chư vị. Bản nhân là Triệu Vĩnh Hoa, sư gia của Lưu Hương Viện, những hàng hóa bản nhân mang đến hôm nay chắc sẽ khiến quý vị quan tâm. Bản nhân phụ trách giao dịch mua bán các thứ vũ khí, đặc biệt là các vũ khí giết người. Có những thứ rất lợi hại. Ví như, quý vị muốn giết sạch toàn gia kẻ thù, xin hãy mua Khai Sơn Thần Đạn. Chỉ cần đến ném vào gia trang kẻ thù vài viên Khai Sơn Thần Đạn là toàn gia kẻ thù tan xác tức thì. Nếu như muốn giết người một cách yên ắng, xin hãy mua độc dược. Chỉ một viên Cửu Cửu Hoàn đem bỏ xuống giếng là có thể giết chết cả một thôn làng. Nếu muốn kẻ thù không được chết yên lành, xin hãy mua Tỷ Ngộ Đoạn Cốt Tán, Thất Nhật Đoạt Hồn Đan, Tam Nguyệt Tiêu Dao Tán, Bách Nhật Đoạn Trường Đan, Đoạn Trường Thực Cốt Hủ Tâm Hoàn và nhiều thứ nữa. Mong quý vị chiếu cố.

Nghe y bày hàng mà ai nấy đều kinh hồn khiếp đảm, nghĩ đến những cái chết thê thảm mà bắt rùng mình. Y lại nói tiếp :

- Nhất là trong trường hợp quyết tử chiến với kẻ thù để cả hai bên cùng chết, xin hãy dùng Phích Lịch Thần Lôi. Thần Lôi đã nổ thì song phương tất phải tan xác, khỏi phải lo vấn đề hậu sự phiền phức. Xin mời. Xin mời.

Trong bọn quần hùng có giọng nói ồm ồm :

- Các người có bán những thứ đó thật không ?

Triệu sư gia nói :

- Việc thương mại cốt lấy chữ tín làm đầu, bản nhân nào dám dối gạt quý khách. Thôi thì để bản nhân giới thiệu hàng trước để quý vị tường lãm.

Đoạn y mở rương, lấy ra một trái cầu gang to bằng nắm tay, sơn đỏ, giơ lên cho mọi người xem. Y vỗ vỗ vào trái cầu, nói :

- Đây là Khai Sơn Thần Đạn, sản phẩm đến từ Tây vực, sức công phá mạnh hơn Phích Lịch Thần Lôi của Phích Lịch Bảo rất nhiều.

Y vừa nói vừa tung hứng quả đạn, bắt thần buông tay cho rơi xuống đất. Quần hùng khiếp đảm thét lên lanh lảnh, ùn ùn chạy dạt ra xa. Nhưng rồi ... chẳng có gì xảy ra cả. Quần hùng mãi không nghe có tiếng nổ, liền kéo nhau quay trở lại. Ai nấy đều rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ đó lại là đồ giả.

17. Hồi 17

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi 17

KHAI SƠN THẦN ĐẠN KINH THIÊN ĐỊA

TRỌNG TÀI KHINH MẠNG KHẮP QUỲ THẦN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Thần đạn Khai Sơn trời đất sợ,

Mê tiền rẻ mạng quỳ thần ghê.”

Lại nói, khi Triệu sư gia đang tung hứng viên đạn, đột nhiên buông tay cho viên đạn rơi xuống đất. Quần hùng khiếp đảm vội vã tránh xa, nhưng rồi chẳng có gì xảy ra cả. Quần hùng mãi không nghe thấy có tiếng nổ, liền kéo nhau quay trở lại. Ai nấy đều rất ngạc nhiên, cho rằng đã gặp phải đồ giả.

Triệu sư gia lại tươi cười nói :

- Quý vị hãy bình tĩnh. Khai Sơn Thần Đạn tuy có sức công phá cực lớn, nhưng chỉ khi nào sử dụng đúng cách kia. Người chế ra nó đã định như vậy là để đề phòng trộm đạo lấy đi làm chuyện bất lương. Nếu không sử dụng đúng cách thì dù có ném vào đá cũng không nổ. Nay bản nhân sẽ dùng cánh rừng kia để biểu diễn cho quý vị xem thử. Xin quý vị hãy tránh xa nơi đó ra.

Vừa nói y vừa đưa tay chỉ vào một cánh rừng nhỏ gần cục trường. Quần hùng đứng ở hướng đó liền dạt ra, mở ra một khoảng trống.

Triệu sư gia dùng hai bàn tay xoa xoa quả đạn, dường như có động tác gì đấy nhưng cố ý không cho mọi người nhìn thấy. Sau đó y vận lực ném thật mạnh quả đạn về phía cánh rừng. Quả đạn xé gió bay đi.

Quần hùng ngưng thần theo dõi.

Một tiếng nổ ầm thật lớn vang lên. Rồi cát bay đá chạy mù mịt. Những kẻ đứng trong phạm vi mấy trăm trượng đều nháo nhào nhảy tránh. Người nào không tránh kịp thì bị đất đá bắn vào người đau điếng. Lực đạo của đất đá bắn ra rất mạnh chứng tỏ sức công phá của Thần Đạn là vô cùng ghê gớm.

Đến khi cát bụi đã lắng xuống, mọi người mới nhìn lại, thấy khu rừng kia đã bị san phẳng một khoảng trống rộng hơn mười trượng. Trong phạm vi đó, mọi vật đều tan nát, không còn lại thứ gì nguyên vẹn. Ngay chính giữa khoảng trống đó là một cái hố lớn, rộng hơn hai trượng, sâu bốn thước.

Mọi người thoảng rùng mình. Đến đá tảng còn bị chấn nát thành cát bụi thì nói gì đến thân thể con người. Ai nấy đều nghĩ vậy nên vô hình chung vòng vây chợt giãn ra. Không ai muốn đứng gần con người quá nguy hiểm kia.

Giữa lúc ấy, Kim chấp sự bỗng bước ra vòng tay tươi cười nói :

- Quý vị. Biểu diễn như thế chắc cũng đủ chứng tỏ bản hiệu luôn bán hàng thật giá thật. Nhưng ... Những thứ hàng hóa thế này quả không tiện mua bán công khai. Vậy nên quý vị nào có nhu cầu xin hãy liên hệ với bản hiệu sau. Bản hiệu đảm bảo sẽ giữ bí mật lai lịch của khách hàng. Muốn liên hệ với bản hiệu, quý vị chỉ cần tìm đến nơi nào có trưng tiêu ký của bản hiệu, người phụ trách ở đó sẽ báo cáo với tiểu lão bản trong thời gian ngắn nhất để quyết định cuộc giao dịch. Nhưng có một điều cần lưu ý là bản hiệu không giao dịch với những khách hàng có lai lịch bất minh. Sở dĩ có điều kiện này là vì những thứ hàng hóa này nguy hiểm quá. Bản hiệu phải được bảo đảm rằng khách hàng mua về không dùng để chống lại bản hiệu. Mong quý vị thông cảm cho.

Nói đến đây, lão chấp tay vái chào một vòng, đoạn tuyên bố :

- Buổi lễ khai trương xin phép được kết thúc ở đây. Giờ cũng đã quá trưa rồi. Mời quý vị nghỉ ngơi. Đồ ăn thức uống đã được chuẩn bị đầy đủ trong các hàng quán quanh đây. Như lời hứa lúc đầu, bản hiệu sẽ tính giá ưu đãi cho quý vị.

Sau lời tuyên bố của Kim chấp sự, tiếng âm nhạc lại trỗi lên, long trọng báo hiệu buổi lễ đã kết thúc.

Kể từ khi được chứng kiến tận mắt sức công phá cực kỳ ghê gớm của Khai Sơn Thần Đạn, quần hùng không còn ai muốn ở lại một nơi nguy hiểm như nơi này nữa. Nếu như có kẻ nào đó chợt nổi điên lên, ném vài trái Thần Đạn vào đám đông thì ... hậu quả chẳng biết sẽ thê thảm đến mức nào nữa. Vậy nên, ngay sau lời tuyên bố của Kim chấp sự, quần hùng lũ lượt giải tán. Mọi người tản vào các hàng quán, vừa ăn uống nhậu nhẹt, vừa bàn tán sôi nổi về cuộc lễ vừa qua.

Lúc này, tại trường chỉ còn lại người của Lưu Hương Viện và những người đã tham gia cuộc chiến vừa rồi. Hai vị khách không mời, tức là gã đàn ông đứng tuổi và nho phục lão nhân đã đuổi theo Tiểu Phi Hồ đến đây lúc đầu, chợt đưa mắt nhìn quanh, rồi lại nhìn nhau. Sau đó nho phục lão nhân quay sang hỏi Kim chấp sự :

- Các hạ có thấy tên đạo tặc khi nãy trốn đâu rồi không ?

Tuy lúc đầu lão cùng đồng bạn đều có vẻ kiêu ngạo, nhưng lúc này đối với Kim chấp sự cũng đã có vẻ nhã nhặn hơn, chắc là vì Khai Sơn Thần Đạn. Kim chấp sự lấy từ trong bọc ra một cái túi gấm, tươi cười nói :

- Có phải nhị vị tìm vật này ?

Lão nhân trợn mắt hỏi :

- Sao các hạ lại có nó ?

Kim chấp sự đáp :

- Tên trộm đạo đã bị bản hiệu bắt giữ thì vật này đương nhiên phải nằm trong tay bản hiệu rồi.

Thấy Kim chấp sự vẫn cần túi gấm trong tay, lão nhân hỏi :

- Các hạ không định trả nó lại cho lão phu ư ?

Kim chấp sự mỉm cười nói :

- Không phải đâu là không phải đâu. Nếu bản hiệu không định trả lại thì tiểu lão bản đã không đưa nó ra. Nhưng ...

Lão nhân gằn giọng hỏi :

- Cần điều kiện gì nữa ?

Kim chấp sự vẫn tươi cười :

- Tiểu lão bản là một tên thương mại nên rất coi trọng tiền tài. Vật đương nhiên sẽ quy hoàn cổ chủ. Nhưng xin được nhận hậu tạ trước.

Lão nhân hừ lạnh, móc túi lấy ra một viên minh châu, quăng cho Kim chấp sự. Kim chấp sự chụp lấy viên minh châu, ngắm kỹ lưỡng, rồi còn giơ lên soi dưới ánh mặt trời. Lão nhân thấy vậy thì khê hừ một tiếng. Kim chấp sự lẩm bẩm nói :

- Xem ra cũng là vật đáng giá.

Đoạn lão cẩn thận cất viên minh châu vào bọc, sau đó mới trao túi gấm lại cho lão nhân. Lão nhân cầm túi gấm trong tay, mở ra xem, hừ lạnh một tiếng, rồi cùng gã đàn ông đứng tuổi động thân phóng vút đi.

Trong khi bọn họ đang còn nói chuyện với nhau thì Trình, Hứa hai nhà đã nhờ Cơ lão đại phu giúp chữa trị cho những người bị thương. Đương nhiên là Cơ lão đại phu đã mau mắn nhận lời ngay. Thấy Cơ lão đại phu lẳng xăng chạy qua chạy lại, Kim chấp sự khê gật đầu, mỉm cười với vẻ hài lòng. Lão nhìn khắp toàn trường một lượt nữa, rồi mới tiến lại chỗ hai gã người Miêu, khê nói :

- Nhị vị. Công tử gia muốn gặp nhị vị.

Một gã hỏi lại :

- Công tử của các người là nhân vật thế nào ?

Kim chấp sự mỉm cười đáp :

- Nhị vị đến gặp công tử gia thì sẽ biết ngay.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi bảo Kim chấp sự dẫn đường. Kim chấp sự dẫn hai người họ đi lên ngọn đồi chỗ có cỗ xe của Giang Thừa Phong. Lên đến nơi, một gã Miêu nhân nhìn cỗ xe, hỏi :

- Công tử của các người ở trong xe ?

Kim chấp sự chưa kịp đáp thì đã nghe Giang Thừa Phong hỏi :

- Các người vào Trung Nguyên chuyến này là vì lý do cá nhân hay phụng mệnh Triển huynh ?

Hai gã người Miêu ngơ ngác nhìn nhau. Một gã hỏi :

- Chẳng hay vị Triển huynh mà công tử nói đó là người nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tuy ta chưa từng gặp hai người nhưng cũng biết các người là người thế nào. Chẳng lẽ ở Miêu Cương còn có vị Triển huynh nào khác có thể ra lệnh cho các người ?

Hai gã chợt nhớ ra Miêu Chúa vốn họ Triển. Chỉ vì ngày thường không ai dám phạm hủ nên thành ra nhất thời quên mất. Cả hai kinh ngạc hỏi :

- Vậy ra công tử có quen biết Miêu Chúa ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta với Triển huynh, kẻ phương nam người phương bắc, xa xôi vạn lý nên chưa có dịp gặp nhau. Nhưng ... Năm xưa gia phụ cùng sư phụ của Triển huynh đã từng thọ giáo nơi Đức điện hạ, lại cùng viễn chinh ngoài quan ải, nên xem ra hai bên cũng có ít nhiều liên hệ.

Hai gã Miêu nhân càng thêm kinh ngạc, run giọng hỏi :

- Vậy công tử là ... ?

Giang Thừa Phong nói :

- Hai người lại gần đây.

Cả hai gã người Miêu liền từ từ tiến lại gần cỗ xe. Giang Thừa Phong chờ hai gã đến bên cửa sổ mới nhẹ nhàng vén rèm lên, đưa bàn tay ra ngoài, cho hai gã xem một vật nằm trong lòng bàn tay chàng. Chàng đã sử dụng một thủ pháp rất khéo léo, nên ngoài hai gã thì không ai nhìn thấy chi cả. Vừa để cho hai gã nhìn qua vật ấy xong là chàng nắm bàn tay lại, rút vào trong xe ngay.

Hai gã người Miêu vừa nhìn thấy vật trong tay Giang Thừa Phong, tức thì biến sắc, vội vã phục xuống định hành đại lễ, khiến những người xung quanh đều kinh hãi. Nhưng Giang Thừa Phong đã nói :

- Thôi được rồi. Bất tất phải đa lễ. Lần này ta vào Trung Nguyên không dùng đến thân phận thật sự của ta nên hai người cứ gọi ta là công tử được rồi.

Cả hai đồng vâng dạ, đứng lên, chắp tay cung kính đứng hầu một bên. Bọn Công Tôn Long vốn cũng không biết thân phận thật sự của Giang Thừa Phong nên lòng đầy thắc mắc, vừa ngạc nhiên, vừa hiếu kỳ. Nhưng trước giờ bọn họ tôn kính chàng như thần thánh, chàng đã không nói thì cũng chẳng ai dám hỏi, chỉ đoán rằng chàng phải là một đại nhân vật rất có uy vọng, cho nên ngay đến cả bọn cao thủ người Miêu cũng phải tôn kính.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Chuyến này các người vào Trung Nguyên là phụng mệnh Triển huynh hay là vì lý do cá nhân ?

Một gã người Miêu cung kính đáp :

- Kính bẩm công tử. Bọn tiểu nhân vào Trung Nguyên chỉ để du ngoạn thôi ạ. Chỉ vì trên đường vô tình quen biết bọn người Thanh Long Bang, rồi vì thích xem náo nhiệt mà theo bọn họ đến đây.

Giang Thừa Phong nói :

- Võ lâm hiện đang trong thời kỳ hỗn loạn, các người xem thì được, chứ không nên xen vào. Ta cũng đã ước thúc các môn hạ dưới trướng không được can thiệp vào các mối ân oán trong võ lâm.

Hai gã người Miêu lại cung kính vâng dạ. Chàng nói tiếp :

- Khi này các người đã thương mấy người, có phải đã dùng độc hay không ? Ta cần giải được.

Một gã người Miêu lấy ra một chiếc lọ sứ cung kính dâng lên, nói :

- Kính bẩm công tử. Đây là giải dược có thể giải trừ hoạt độc của Miêu Cương rất hiệu nghiệm. Xin dâng công tử.

Giang Thừa Phong hài lòng bảo Công Tôn Long thu lấy, rồi nói :

- Công Tôn huynh đệ. Hãy tặng bọn họ một vạn lượng bạc để làm lộ phí.

Công Tôn Long vâng dạ, lấy ra xấp ngân phiếu một vạn lượng bạc trao cho hai gã người Miêu. Số bạc này tuy rất lớn, nhưng lão nghĩ số giải được kia lại càng quý báu hơn, nếu biết tính toán, tìm đúng đối tượng, lựa chọn đúng cơ hội thích hợp thì có thể thu về số lợi tức lớn hơn nhiều. Và lão lại nghĩ : phải chỉ khi này gã người Miêu hạ độc thủ nhiều người hơn nữa thì có lợi biết bao nhiêu.

Hai gã người Miêu nhận số ngân phiếu, hoan hỉ tạ ân. Hai gã lại nhìn nhau, xí xỏ một tràng tiếng Miêu, rồi một gã lấy từ trong người ra một chiếc hộp gỗ trông khá cũ kỹ, dâng lên cho Giang Thừa Phong, cung kính nói :

- Kính bẩm công tử. Bọn tiểu nhân có chút quà mọn. Xin dâng lên công tử để tỏ lòng tôn kính.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Đó là vật gì thế ?

Gã cung kính đáp :

- Kính bẩm công tử. Đây là Ngân Tuyển Xà. Miêu Chúa thấy Đức điện hạ dùng Kim Tuyển Linh Xà, nên mới nuôi lấy giống này để dùng. Tuy nó không trân quý bằng Linh Xà, nhưng cũng rất hữu dụng. Bọn tiểu nhân cũng được Miêu Chúa ban cho một con, nay xin dâng công tử để tỏ lòng tôn kính.

Giang Thừa Phong nói :

- Triển huynh đã ban cho các người thì hãy cứ giữ lấy mà dùng.

Gã cung kính nói :

- Đây là chút lòng thành của bọn tiểu nhân. Xin công tử hãy nhận đi ạ. Nếu sau này Miêu Chúa biết bọn tiểu nhân được yết kiến công tử mà không có phẩm vật gì dâng tặng thì Người sẽ không hài lòng, và bọn tiểu nhân tất sẽ bị quả trách.

Gã kia cũng nói thêm :

- Công tử. Miêu Chúa mà biết bọn tiểu nhân dâng vật này cho công tử để tỏ lòng tôn kính, Người hài lòng thì chắc sẽ còn ban thưởng cho bọn tiểu nhân nữa đấy ạ. Xin công tử hãy thu nhận.

Giang Thừa Phong thu lấy chiếc hộp, nói :

- Được rồi. Ta sẽ nhận. Nhưng nó sử dụng thế nào ?

Gã người Miêu tiến đến sát bên cửa sổ, khẽ thì thầm mấy câu. Đoạn, Giang Thừa Phong nói :

- Khi các người trở về Miêu Cương nhớ chuyển lời của ta hỏi thăm Triển huynh. Hy vọng sau này hai bên sẽ có dịp hội kiến. Thôi được rồi. Nếu không còn việc gì nữa thì hai người có thể lui.

Cả hai cung kính vâng dạ, xin được cáo lui. Giang Thừa Phong chợt nói :

- Các người đã đến đây thì cũng xem như là khách, Lưu Hương Viện nên tiếp đãi cho hết tình địa chủ. Vả lại, người bị thương cũng cần phải điều dưỡng trị thương. Công Tôn huynh đệ. Huynh đệ hãy lo việc tiếp đãi bọn họ cho thật chu đáo.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ, phái một vị chấp sự họ Đồng lo việc tiếp đãi đám người Miêu, cũng như giúp bọn họ trị thương. Đợi Đồng chấp sự đưa bọn họ đi rồi. Giang Thừa Phong lại nói :

- Công Tôn huynh đệ. Giờ huynh đệ hãy lo việc mà ta đã dặn khi này.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ, rồi quay sang dặn dò Kim chấp sự những việc cần làm. Kim chấp sự nhận mệnh, đi xuống đồi.

Lại nói, dưới đồi lúc này quang cảnh cũng đang rất nhộn nhịp, mặc dù quần hùng đã giải tán từ lâu. Cơ lão đại phu lăng xăng chạy qua chạy lại xem mạch bốc thuốc cho từng người một. Những người bị thương nhẹ lão chỉ xem mạch, cho một đơn thuốc rồi khiến đám thanh y hán tử lo việc rửa vết thương, sau đó băng bó lại. Còn với những người bị thương nặng phải do lão đích thân châm cứu, chữa trị. Những người cần phục

được ngay thì thuốc men đã sẵn có, bọn thanh y hán tử lập tức bắc lò sắc thuốc ngay. Bọn con cháu hai nhà sốt ruột cho đồng bạn, nên những người còn hoạt động được liền chạy lại tiếp tay bọn thanh y hán tử cho công việc mau chóng. Cả khu bình nguyên trước là một bãi chiến trường hỗn loạn thì giờ lại trở thành một đại được phòng.

Khi Kim chấp sự xuống đến nơi thì việc chữa trị đã gần xong. Ai còn có thể hồi phục được thì cũng đã hồi phục. Chỉ còn những người bị nội thương do chưởng lực làm tâm mạch rối loạn, hay những kẻ bị trúng phải hoạt độc của bọn người Miêu thì việc chữa trị nằm ngoài khả năng của Cơ lão.

Người của hai nhà và những người cùng phe hiện đã tập trung lại thành hai nhóm, cách xa nhau hàng mấy chục trượng, đang lo tìm phương cứu chữa cho những người bị nội thương hay trúng độc. Bọn họ là người trong võ lâm nên cũng biết việc này phải nhờ đến bậc thần y hay cao thủ, còn Cơ lão tuy y thuật cũng khá nhưng chẳng thể giúp gì được nên cũng không thúc hối lão.

Trong số những người bị nội thương thì nghiêm trọng nhất phải kể đến Thanh Phương đạo nhân bên Hứa gia. Còn trúng độc thì bên Trình gia có Kinh Nam Kiếm Khách cùng một số đồng môn, bên Hứa gia thì có Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm và một số đồng môn của Thanh Phương đạo nhân.

Kim chấp sự xuống đến nơi liền tiến đến chỗ Trình gia đang tụ tập. Lão nhìn những người bị trúng độc, tủm tỉm cười, tay liên tục gảy bàn tính. Mọi người nghe tiếng gảy bàn tính leng keng mới nhận ra sự hiện diện của lão. Thấy lão cứ nhìn những người bị trúng độc mà tủm tỉm cười, Trình lão trang chủ ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá có cao kiến gì chẳng ? Bọn họ đã vì Trình gia mà đến nông nổi này. Nếu có thể cứu được bọn họ thì lão phu cũng không tiếc tiền của.

Tay vẫn khê gảy bàn tính, Kim chấp sự cười nói :

- Bọn họ đều bị trúng hoạt độc của Miêu Cương. Mà tài dụng độc của người Miêu thế nào, khỏi cần nói chắc quý vị cũng đã rõ. Nếu muốn giải độc phải dùng giải dược độc môn của bọn họ mới xong.

Trình lão trang chủ đảo mắt nhìn quanh, mong tìm bọn người Miêu, nhưng không thấy đâu. Kim chấp sự cười nói :

- Đại lão bản khỏi cần tìm nữa. Bọn họ hiện đang làm khách ở bản viện. Đồng chấp sự đang bồi tiếp bọn họ. Vì thế mà bản hiệu cũng có được một ít giải dược loại này. Nếu quý vị cần dùng thì bản hiệu có thể nhượng lại cho. Nhưng ... Nếu như tính đúng giá trị của nó thì chỉ e quý vị phá sản mất thôi. Có lẽ nên giao dịch theo cách khác.

Trình lão trang chủ cả mừng hỏi :

- Tôn giá định thế nào ?

Kim chấp sự đưa mắt nhìn thiếu nữ họ Trình mà Giang Thừa Phong đã nhìn thấy khi nãy, hỏi :

- Vị cô nương đây là lệnh thiên kim ?

Trình lão trang chủ đáp :

- Nó là Tiểu Thanh, tôn nữ của lão phu. Phụ thân nó là đại công tử của Trình gia, đã chết dưới tay của bọn chúng mấy năm trước.

Vừa nói lão vừa đưa mắt nhìn về phía nhóm người Hứa gia với vẻ hậm hực. Kim chấp sự tươi cười nói :

- Vậy giờ thế này. Bản hiệu muốn nhận Trình cô nương đây về giúp việc ở bản hiệu. Nếu Trình cô nương nhận lời thì bản hiệu sẽ mời đích thân viện chủ đến đây giải độc cho Kinh Nam Kiếm Khách đại hiệp.

Thiếu nữ họ Trình thoáng biến sắc, còn Trình lão trang chủ lại hỏi :

- Thế những người còn lại thì sao ?

Kim chấp sự nói :

- Bọn họ dường như đâu phải người của Trình gia ?

Câu nói này của Kim chấp sự khiến những người khác giật thót mình, thậm chí lão này không xem nhân mạng là nhân mạng a. Nhiều người quyết định sau này sẽ không liên can đến Lưu Hương Viện nữa. Bọn họ nguy hiểm quá. Tránh xa thì hơn.

18. 17

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ mười tám

KẾT HỢP LƯƠNG DUYÊN THI TIỂU KỂ

CỨU NHÂN BẢO MẠNG LỘ CÔNG PHU

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi nghe Kim chấp sự nói rằng những người kia không phải là người của Trình gia, không cần phải cứu, chúng nhân giật mình kinh sợ, thậm chí lão này không coi nhân mạng là nhân mạng, thật là một đối tượng nguy hiểm. Trình lão trang chủ vội nói :

- Nhưng họ là đồng môn của tề nhi, vì việc của Trình gia mà đến đây giúp đỡ, lão phu không thể bỏ mặc họ được.

Kim chấp sự ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Bản hiệu làm thương mãi, đã phải mất mấy vạn lượng bạc mới có được số giải dược đó, nên không thể chịu lỗ được. Thôi thì giờ tính thế này vậy. Nếu Trình cô nương chịu theo về bản hiệu thì giữa chúng ta xem như chẳng phải người ngoài, bản hiệu sẽ tính giá ưu đãi, mỗi người ba nghìn lượng thôi. Bên Hứa gia cũng có người bị trúng độc. Số thiệt hại kia sẽ tính với bọn họ vậy.

Trình lão trang chủ nói :

- Thanh nhi còn nhỏ dại, không biết các vị muốn nhận nó về để làm gì ?

Kim chấp sự cười đáp :

- Công tử gia khi nhìn thấy cô ấy thì có vẻ rất vừa ý nên đương nhiên bản hiệu sẽ sắp xếp để cô ấy theo hầu công tử gia. Vụ giao dịch này với quý vị rất có lợi. Quý vị hãy suy nghĩ thật kỹ.

Trình lão trang chủ trầm ngâm suy nghĩ. Quả thật vụ giao dịch này đối với Trình gia là rất có lợi. Vừa có thể cứu người, vừa có thể khiến kẻ thù là bọn Hứa gia phải chịu hao tài tốn của. Và nhất là khi Trình Tiểu Thanh, tôn nữ của lão, trở thành người của Lưu Hương Viện thì Trình gia sẽ có được ngoại viện rất mạnh. Thực lực của Lưu Hương Viện thế nào lão đã được tận mắt chứng kiến rồi.

Trong lúc lão đang còn suy nghĩ thì lại nghe Kim chấp sự nói :

- Bản hiệu không muốn ép uống ai. Nếu như Trình cô nương không thuận ý thì vụ giao dịch này không cần nhắc đến nữa.

Trình lão trang chủ đưa mắt nhìn Trình Tiểu Thanh. Nàng hỏi :

- Chẳng lẽ cứu mạng nhị thúc không thể dùng ngân lượng được ư ?

Kim chấp sự nói :

- Chắc cô nương ít qua lại giang hồ nên không biết giá trị của số giải dược đó. Nếu gặp người biết giá trị của nó thì so với trân châu bảo ngọc hãy còn quý hơn nhiều. Bản hiệu chẳng sợ bán không được hàng. Chỉ vì công tử gia vừa ý cô nương mà bản hiệu đã chịu thiệt nhiều lắm rồi đấy. Chứ nếu tính đúng giá thì e

rằng quý vị sẽ phá sản mất thôi. Nhưng cô nương hãy cứ suy nghĩ thật kỹ. Giờ cô nương có ba đường để chọn lựa. Muốn theo hầu công tử gia, muốn Trình gia phá sản hay muốn các vị đó chết thì tùy ý cô nương vậy. Bản hiệu không muốn ép uống ai cả.

Trình Tiểu Thanh thở dài với giọng ai oán :

- Vậy là tiểu nữ không thể không đồng ý rồi phải không ?

Kim chấp sự mỉm cười :

- Cô nương cứ yên tâm, không việc gì phải lo lắng. Theo hầu công tử gia đối với cô nương chỉ có lợi mà thôi.

Tiểu Thanh đưa ánh mắt buồn rầu nhìn Trình lão trang chủ. Lão thở dài nói :

- Cháu hãy vì Trình gia mà hy sinh vậy. Chứ chẳng lẽ để nhĩ thức của cháu và những người kia chết ?

Kim chấp sự hỏi :

- Cô nương có thuận ý hay không ? Nếu cô nương đã thuận ý thì tiểu lão bản sẽ bẩm báo với viện chủ để thu xếp cho cô nương.

Tiểu Thanh nói :

- Tiểu nữ chỉ thuận ý theo hầu công tử gia thôi chứ không có ý định bán thân đâu đấy nhé ?

Kim chấp sự không nói gì mà chỉ cười cười. Tiểu Thanh lại nói :

- Tiểu nữ đã quyết định như thế rồi. Nếu bị ép uống thì tiểu nữ sẽ tự sát để bảo toàn danh tiết.

Kim chấp sự bật cười nói :

- Giờ cô nương mạnh miệng thế thôi chứ không chừng sau này lại tiếc rằng gặp công tử gia quá muộn ấy chứ.

Gã vừa nói vừa hấp háy mắt. Tiểu Thanh không hiểu gã định giở trò gì, vẫn cương quyết nói :

- Không có chuyện đó đâu.

Kim chấp sự cười nói :

- Thôi được rồi. Cô nương cứ chuẩn bị sẵn sàng đi. Để tiểu lão bản đi bẩm báo với viện chủ đã.

Nói đoạn lão quay lưng đi về phía ngọn đồi, đến bẩm báo công việc với Công Tôn Long. Công Tôn Long lệnh cho lão tiếp tục sang thương lượng việc làm ăn với Hứa gia, rồi mới đích thân đi đến chỗ Trình gia. Xuống đến nơi, lão nhìn mọi người nói :

- Bản nhân là Lưu Hương Viện chủ. Bản nhân nghe Kim chấp sự báo là quý vị đã chấp thuận vụ giao dịch ?

Trình lão trang chủ gật đầu nói :

- Vâng. Xin viện chủ cứu giùm bọn họ.

Công Tôn Long nhìn sang Tiểu Thanh cười hỏi :

- Cô nương nguyện ý chứ ?

Tiểu Thanh nghiêm mặt nói :

- Lúc này tiểu nữ đã nói với vị Kim chấp sự đó rồi. Tiểu nữ chỉ chấp thuận theo hầu công tử gia chứ không đồng ý bán thân.

Công Tôn Long mỉm cười nói :

- Chỉ cần cô nương thuận ý là được. Bản nhân sẽ có sắp xếp. Nhất định không để cô nương phải chịu thiệt thòi đâu. Nhưng bản viện đã nói trước rồi, chỉ trừ lệnh thúc, những người còn lại phải chịu chi phí ba nghìn lượng mỗi người đấy nhé.

Ngoài Kinh Nam Kiếm Khách, còn có ba môn hạ phái Kinh Môn cũng bị trúng độc. Công Tôn Long lấy lọ sứ trút ra bốn viên đan dược đen bóng, nhỏ bằng hạt đậu, trao cho Tiểu Thanh để nàng cho bốn người kia uống. Bốn người kia phục dược xong, gượng ngồi dậy vận công điều tức, sắc diện nhợt nhạt đã dần dần hồng hào trở lại. Khi đã tạm hồi phục, Kinh Nam Kiếm Khách nhìn Tiểu Thanh với vẻ ái ngại. Nhưng Tiểu Thanh đã nói :

- Tiểu diệt không sao đâu. Nhị thúc nên lo cho sức khỏe của mình mới là điều quan trọng.

Công Tôn Long nói :

- Nơi này không nên ở lâu. Quý vị nên hồi trang để tiện việc điều dưỡng. Còn số bạc đó, bản nhân sẽ cho người đến quý trang thu sau.

Lão lại cười cười nói thêm :

- Hy vọng sau này quý vị biết tự kìm chế, để khỏi phải một phen hao tài tổn của như hôm nay.

Bọn người Trình gia lúc này vẫn còn yếu, liền nghe theo lời khuyên của lão, dắt dìu nhau hồi trang. Riêng Trình Tiểu Thanh thì ở lại. Nàng đứng bên Công Tôn Long, dường như vẫn còn ảm ức nên nói mỉa :

- Xem ra hôm nay các vị được một phen phát tài ấy nhỉ ?

Công Tôn Long mỉm cười nói :

- Công tử gia không muốn cuộc hỗn chiến hôm nay tái diễn một lần nữa nên mới cho làm như vậy. Hai nhà bị một phen hao tài tổn của, chắc cũng chẳng còn lòng dạ nào mà tổ chức một cuộc hỗn chiến tương tự.

Tiểu Thanh hỏi :

- Vậy hóa ra các vị làm vậy là vì ý tốt ư ?

Công Tôn Long cười nói :

- Ý tốt hay không thì chưa biết. Nhưng chắc chắn không phải là ý xấu rồi. Nếu bản viện mà như các bang phái trong võ lâm thì đã nhân cơ hội này hốt một mẻ lưới rồi. Ngoài hai phú gia trong vùng còn có thêm cao thủ của năm bang phái đấy nhé.

Tiểu Thanh thoáng rùng mình, hỏi sang chuyện khác :

- Công tử gia là người thế nào ?

Công Tôn Long cười đáp :

-Biết nói thế nào nhỉ. Ai ai cũng công nhận công tử gia là một nhân vật phi thường, nhưng không sao nói chính xác được công tử gia thật sự là người thế nào. Lát nữa cô nương đến bái yết công tử gia thì sẽ biết ngay thôi.

Lại nói, Kim chấp sự đi đến chỗ Hứa gia đang tụ tập. Lão khề gõ bàn tính mấy cái, tươi cười hỏi :

- Quý vị có muốn cùng bản hiệu làm vài vụ giao dịch hay không ?

Hứa lão trang chủ vì lúc đầu bị gã đàn ông đứng tuổi không mời mà đến bắt giữ, nên không có cơ hội tham gia cuộc chiến. Vì vậy mà trong Hứa gia chỉ duy nhất có lão là không bị thương. Lão đang xem xét thương thế của Thanh Phương đạo nhân, con trai lão, nghe hỏi vậy liền ngẩng lên hỏi :

- Giao dịch gì ?

Kim chấp sự nói :

- Mấy vị này xem ra chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nhất là vị đạo nhân này, kinh mạch tán loạn, nội thương trầm trọng, nếu không được một người tinh thông y đạo và có công lực trên giáp tử chữa trị cho thì e khó qua khỏi hôm nay.

Những người hiện diện cũng công nhận lời lão nói rất có lý. Thanh Trí đạo nhân, sư đệ của Thanh Phương đạo nhân lo lắng nói :

- Vậy bản đạo phải đưa tề sư huynh hồi sơn nhờ chương môn sư huynh chữa trị cho mới được.

Kim chấp sự hỏi :

- Đạo trưởng có chắc là lệnh sư huynh có còn cầm cự được cho đến lúc về đến quý môn hay không ?

Thanh Trí đạo nhân khẽ thở dài, công nhận lời nói của Kim chấp sự lại vẫn có lý. Hứa lão trang chủ lo lắng cho ái tử, liền nhìn Kim chấp sự hỏi :

- Tôn giá có cao kiến gì chăng ?

Kim chấp sự cười nói :

- Tiền tài có thể tiêu tai giải họa. Nếu quý vị không sợ hao tài tổn của thì tính mạng bọn họ vẫn còn có thể vẫn hồi được.

Hứa lão trang chủ lúc này đã biết những người ở Lưu Hương Viện rất coi trọng tiền tài. Bọn họ nói một là một, nói hai là hai, không thể nói đạo nghĩa với họ được. Lão ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Điều kiện của các vị thế nào ? Nếu như có thể chấp nhận được thì bọn lão phu xin nghe theo.

Kim chấp sự khẽ gáy bàn tính với vẻ trầm ngâm, như đang thầm tính toán. Lát sau, lão mới nói :

- Mấy vị đây trúng phải độc của Miêu Cương, không dùng đúng giải được độc môn của bọn họ thì không sao giải trừ độc tính được, mà giải được loại này lại không phải là thứ dễ tìm. May mà khi nãy bản hiệu có thương lượng với mấy người Miêu kia, chịu mất mấy vạn lượng để bọn họ nhượng lại cho một ít giải được. Nay bản hiệu tính giá ưu đãi với quý vị. Mỗi viên năm nghìn lượng. Nếu quý vị hiện không có đủ bạc thì bản hiệu sẽ cho trả góp. Nhưng phải tính năm phân lãi đấy nhé.

Hứa lão trang chủ thấy lão không đả động gì đến việc chữa trị nội thương cho ái tử, sốt ruột hỏi :

- Vậy còn tề nhi thì sao ? Y thọ thương rất nặng, sợ rằng ...

Lão ngạp ngừng không dám nói đến chữ “chết”. Kim chấp sự nói :

- Hiện ở đây cũng có người cứu được vị đạo trưởng đó. Nhưng ngoài năm nghìn lượng chi phí còn phải có thêm điều kiện khác.

Hứa lão trang chủ sốt ruột hỏi :

- Điều kiện gì thế ?

Kim chấp sự nói :

- Muốn chữa trị cho vị đạo trưởng này thì phải nhờ đến một vị cao thủ có nội lực trên giáp tử. Vị đó cũng đã chấp nhận chữa trị cho, nhưng phải có thêm điều kiện là thiếu hiệp đây chịu theo làm môn hạ.

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ vào chàng thiếu niên mà vừa rồi đã lánh đi cùng Trình Tiểu Thanh. Đoạn lão lại nói tiếp :

- Vị đó rất vừa ý tư chất của thiếu hiệp đây, muốn truyền cho thiếu hiệp đây một ít công phu tuyệt học. Nếu thiếu hiệp đây chịu khó rèn luyện, chỉ sau vài năm bảo đảm không kém vị đạo nhân kia đâu. Và nếu thiếu hiệp đây có nguyện vọng, bản hiệu cũng có thể cho được vào làm việc trong Lưu Hương Viện.

Hứa lão trang chủ nghe nói cả mừng, vội nói ngay :

- Vâng. Vâng. Thế thì còn gì bằng.

Thế là cuộc giao dịch xem như đã xong. Công Tôn Long đến giải độc cho hai đạo nhân phái Thanh Chân, cùng Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm, khuyên Hứa gia nên hồi trang trước, sau đó bảo thiếu niên họ Hứa đưa Thanh Phương đạo nhân đi theo lên đồi. Khi lên đến nơi, y chợt nhìn thấy Trình Tiểu Thanh đang đứng bên cạnh cỗ xe, ngạc nhiên hỏi :

- Sao Thanh muội cũng ở đây thế ?

Tiểu Thanh cúi đầu nói với vẻ buồn rầu :

- Tiểu muội buộc phải nhận lời theo hầu công tử gia để cứu mạng nhị thúc.

Chàng thiếu niên họ Hứa nghe đáp tức thì choáng váng, vẻ mặt ngơ ngác buồn thiu. Công Tôn Long thấy vậy cả cười, nói :

- Hai người không cần phải buồn. Những gì hai người vừa làm trong bụi rậm khi nãy công tử gia đều thấy rõ, nên Người muốn tác hợp cho hai người ấy mà. Chỉ có điều nếu hai người còn ở tại gia thì không thể nào kết hợp được, nên công tử gia mới bắt hai người cùng theo hầu công tử gia để có điều kiện gần gũi nhau.

Cả hai nghe lão nói vậy đồng đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đỏ bừng. Hồi lâu, Tiểu Thanh mới ngáp ngừng hỏi :

- Thật ... thật vậy chăng ?

Công Tôn Long cười nói :

- Bản nhân lừa bọn trẻ các người thì được lợi lộc gì chứ ?

Vẫn ngồi yên trong xe, Giang Thừa Phong nói :

- Giờ cũng không còn sớm nữa. Mau lo xong việc rồi về. Đem lão đạo kia đến gần đây để ta trị thương cho.

Chàng thiếu niên họ Hứa đưa Thanh Phương đạo nhân đến gần cỗ xe, ngay sát cửa sổ. Đoạn y ngáp ngừng hỏi :

- Công tử. Lời của lão Viện chủ vừa rồi có đúng không ạ ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Người tên là gì ?

Thiếu niên đáp :

- Tại hạ là Hứa Thanh Bình.

Giang Thừa Phong lại hỏi tiếp :

- Hai người yêu nhau thật lòng chứ ?

Thiếu niên cúi đầu đáp khẽ :

- Vâng ạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện đó để rồi xem sao. Thường khi xa nhau thì mong nhớ, nhưng gần nhau rồi thì tình cảm lại phai nhạt dần. Cần phải có một thời gian thử thách mới được.

Hứa Thanh Bình cúi đầu nói :

- Không có chuyện ấy đâu ạ.

Lý Nhược Hồng không nhịn được, liền nói :

- Ai bảo người cái luận điệu tệ hại ấy thế hả ? Ta xem hai người họ yêu nhau thật lòng đấy. Còn thử thách gì nữa chứ ?

Khi nàng lên tiếng thì bọn Hứa Thanh Bình, Trình Tiểu Thanh mới biết trong xe ngoài Giang Thừa Phong ra còn có người thứ hai. Giang Thừa Phong nói :

- Đó là tiểu sinh theo kinh nghiệm bản thân mà luận thôi. Tiểu sinh thấy chúng ta đã cùng đi bấy lâu mà cô nương trước sau vẫn xem tiểu sinh là một kẻ đáng ghét. Thế có đáng buồn không chứ ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta xem người là một kẻ đáng ghét hồi nào ?

Giang Thừa Phong có vẻ vui mừng hỏi :

- Thật thế chẳng ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh :

- Người đừng vội hý hửng. Nói thế không có nghĩa là ta xem người là một kẻ đáng yêu. Hừ ! Cái bản mặt người nhìn là đã thấy khó ưa rồi. Dù ở gần hay xa, chỉ cần nghĩ tới thôi là ta đã muốn nện cho người một trận nên thân.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Vậy ư ? Tiểu sinh thấy mình cũng đâu đến nỗi nào đâu. Nhưng nếu thế thật thì cô nương cứ việc động thủ.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Chuyện đó để khi trở về sẽ tính sau. Nếu giờ ta cho người một trận thì ai sẽ chữa trị cho lão mũi trâu kia ? Người hãy mau chữa trị cho lão để chúng ta còn về nữa.

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Chuyện hôn sự giữa hay người họ để sau sẽ bàn. Hãy tạm ra thời hạn nửa năm đi. Này. Thanh Bình. Nếu sau nửa năm nữa tình cảm của hai người vẫn không thay đổi thì ta sẽ tác hợp cho.

Hứa Thanh Bình kính cẩn tạ ơn. Giang Thừa Phong cầm bàn tay Thanh Phương đạo nhân kéo qua cửa sổ vào trong xe. Chàng đặt hai ngón tay ấn lên chỗ kinh mạch nơi cổ tay lão, từ từ thúc chân khí vào. Hồi lâu, chàng lại đưa bàn tay còn lại ra ngoài, giáng mạnh một chưởng xuống huyết bách hội trên đỉnh đầu đạo nhân. Mọi người bật lên tiếng “úi chao”, nhưng lại thấy đạo nhân thổ ra một búng máu tươi, rồi khẽ thở phào một cái, liền biết là lão đã qua khỏi cơn nguy hiểm, sắp hồi tỉnh.

Giang Thừa Phong thu tay lại, đẩy bàn tay lão đạo ra khỏi xe, rồi nói :

- Công Tôn huynh đệ. Hãy bảo Cơ lão sắc một thang thuốc bổ để giúp bệnh nhân hồi phục khí lực.

Công Tôn Long vâng dạ, lệnh cho Kim chấp sự đi lo việc này. Thanh Phương đạo nhân tuy chưa hồi tỉnh, nhưng sắc diện giờ đã bớt nhợt nhạt, hơi thở đã bình hòa trở lại. Hứa Thanh Bình đỡ lão nằm xuống bãi cỏ, rồi ngồi xuống bên cạnh. Tiểu Thanh ánh mắt lúc nào cũng chăm chú nhìn y, nhưng ngại ngần không dám tỏ ra quá thân mật, chỉ khép nép đứng bên cạnh cỗ xe.

Độ chừng nửa khắc sau, Kim chấp sự cùng Cơ lão đại phu hồi hả lên đồi. Trên tay Cơ lão là một siêu thuốc hãy còn bốc khói nghi ngút, tay kia cầm một cái bát sứ. Lão tiến đến trước cỗ xe hành lễ bái kiến. Giang Thừa Phong bảo :

- Lão hãy cho bệnh nhân phục dược đi.

Cơ lão vâng dạ. Đi sang chỗ Thanh Phương đạo nhân. Giang Thừa Phong lại nói :

- Công Tôn huynh đệ. Tìm hai con tuấn mã cho Thanh Bình và Tiểu Thanh cưỡi, rồi chúng ta về thôi.

Công Tôn Long vâng dạ, đích thân đi thu xếp. lát sau, lão trở lại với ba con ngựa, một con cho lão, còn hai con kia cho Trình Tiểu Thanh và Hứa Thanh Bình. Cả ba con trông cũng đều cao lớn lực lưỡng, nhưng chưa thể sánh được với ba con tuấn mã của bọn Lưu Đức Huy. Điều đó càng làm cho họ Lưu thêm đắc ý, cũng như càng biết ơn sự hào phóng của Giang Thừa Phong.

Nhưng mọi người cũng chưa lên đường ngay mà còn chờ cho đến lúc Thanh Phương đạo nhân hồi tỉnh.

Sau khi được phục dược, sắc diện lão đạo đã dần dần tươi nhuận hơn lên. lát sau, lão khẽ thở phào một cái, từ từ mở mắt ra. Lão đưa mắt nhìn xung quanh, rồi quay sang Hứa Thanh Bình, thì thào :

- Hiền đệ. Có chuyện gì thế ?

Vừa nói lão vừa cố gượng ngồi dậy. Hứa Thanh Bình lộ vẻ mừng rỡ, vội nói :

- Thúc thúc đã tỉnh rồi. May quá.

Cơ lão chợt nói :

- Lão chỉ mới hồi tỉnh, hãy còn yếu lắm, cứ nằm yên đó, đừng cử động nhiều.

Hứa Thanh Bình nói :

- Phải đó. Thúc thúc hãy nằm xuống nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì thì để sau này hãy nói cũng không muộn mà.

Vừa nói y vừa đỡ lão đạo nằm xuống. Lão đạo gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần. Thấy lão đã tỉnh lại, Giang Thừa Phong nói :

- Việc ở đây đã xong rồi. Những việc còn lại sẽ giao cho Kim chấp sự giải quyết. Chúng ta về thôi.

Mọi người vâng dạ. Công Tôn Long cùng Trình Tiểu Thanh vội lên ngựa. Hứa Thanh Bình lưỡng lự giây lát, chưa chịu lên ngựa ngay, ngần ngừ đứng bên cạnh Thanh Phương đạo nhân một lúc rồi mới quay sang nói với Kim chấp sự :

- Nhờ tiên sinh giúp đưa thúc thúc của tại hạ hồi trang.

Kim chấp sự gật đầu nói :

- Người cứ yên tâm. Ta biết phải làm thế nào rồi.

Hứa Thanh Bình chấp tay tạ ơn, rồi mới lên ngựa. Đoàn xa mã lập tức khởi hành. Lần này, Công Tôn Long cùng Trình, Hứa hai người giục ngựa đi trước. Ba người bọn Lưu Đức Huy đi kèm bên cỗ xe, còn bốn thanh y hán tử đoạn hậu. Lão Vương chấp sự vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ điều khiển xe.

Đoàn xa mã lại trực chỉ thành Lư Giang thẳng tiến.

19. 18

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ mười chín

CANH KHUYA CHỊU TỘI VÌ NÀNG GIẬN

ĐỊNH ĐẾN NAM XƯƠNG GỌI QUỐC HIỀN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Thành Lư Giang ...

Đến tận chiều tối, đoàn xa mã hộ tống Giang Thừa Phong mới về đến nơi. Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, mọi người được mời vào đại sảnh ăn uống. Giang Thừa Phong không ăn cùng mọi người mà cùng Công Tôn Long vào mật thất vừa ăn vừa bàn công việc.

Công Tôn Long nói :

- Chuyện xảy ra hồi đêm thuộc hạ đã nghe báo lại. Chẳng hay công tử định xử trí việc này thế nào ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Theo ý huynh đệ thì nên thế nào ?

Công Tôn Long nói :

- Bọn Thông Thiên Giáo thật là ngông cuồng tự đại, chẳng xem bản cung ra gì. Chúng ta nên cho chúng một bài học.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Ta cũng có ý đó nên đã truyền cho Lưu huynh đệ thống lĩnh hai trăm cao thủ đến đây. Chắc chỉ vài hôm nữa là sẽ đến nơi.

Công Tôn Long nói :

- Dạ. Để thuộc hạ lệnh cho các huynh đệ Lưu Hương Viện chuẩn bị.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Bọn Lưu Kỳ Anh muốn trở về Lưu gia trang. Lý cô nương ép ta phải nhận lời giúp bọn họ. Vậy huynh đệ hãy lo liệu sắp xếp. Ta cũng định sẽ đến đó.

Công Tôn Long nói :

- Dạ. Thuộc hạ sẽ lo liệu ngay.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Còn bọn tù nhân kia ta cũng giao hết cho huynh đệ xử lý.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ, dâng lời vãn an, rồi lui ra lo liệu mọi sự. Trang viện của Cái Mạnh Thường Lưu Thành ở tận thành Nam Xương, tỉnh Giang Tây, cách thành Lư Giang khá xa, nên cần phải chuẩn bị mọi sự thật chu đáo trước lúc khởi trình. Theo ý Giang Thừa Phong, bọn Công Tôn Long đã thu xếp để chàng cùng Lý Nhược Hồng ở chung một phòng. Hai người vừa mới vào phòng thì Lý Nhược Hồng chợt nói rằng có việc cần ra ngoài. Nàng bảo chàng phải ở yên trong phòng, không được đi đâu. Chàng rất ngạc nhiên, nhưng cũng nghe lời, ở yên đó.

Lát sau, Lý Nhược Hồng mang vào một mâm thức ăn còn nóng hổi, nói :

- Đây là do ta tự nấu, người ăn thử xem sao. Suốt ngày hôm nay người đã cực khổ nhiều. Xem như ta thưởng cho người.

Giang Thừa Phong mỉm cười, khẽ nói :

- Cám ơn cô nương.

Chàng lộ vẻ vui mừng cảm động, không khách sáo nữa, liền ngồi ngay xuống ăn uống. Chàng ăn hết sạch tất cả số thức ăn mà Lý Nhược Hồng đã làm. Đợi chàng ăn xong, nàng mỉm cười hỏi :

- Người thấy thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng ngon lắm

Lý Nhược Hồng lộ vẻ hờn giận :

- Chỉ là cũng ngon lắm thôi ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh không muốn nói dối. Quả thật tay nghề nấu nướng của cô nương cũng khá nhưng xem ra hãy còn kém bọn ngự trù.

Lý Nhược Hồng xụ mặt nói :

- Ta thì làm sao mà bằng được bọn ngự trù kia chứ. Người chỉ nói nhảm thôi. Mà người đã từng được thưởng thức những thức ăn do bọn họ nấu rồi à ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Gia phụ địa vị rất mực tôn cao, hơn cả vương đế. Tiểu sinh đã quen sống trong cảnh sung sướng, muốn gì được nấy. Trong Trường Thanh Cung nơi tiểu sinh sống cũng có một ban ngự trù chuyên lo ngự thiện.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đã quen với cuộc sống sung sướng, chỉ từ khi đi cùng ta mới phải chịu cực khổ thế này.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đó là do tiểu sinh nguyện ý. Quãng thời gian này tiểu sinh thấy rất vui vẻ.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đã sống sung sướng quen rồi, hay là tối nay hãy ngủ trên giường đi.

Giang Thừa Phong vội nói :

- Cám ơn cô nương. Nhưng không cần đâu. Chiếc giường này là dành cho cô nương. Tiểu sinh ngủ dưới đất cũng được rồi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đâu cần phải chịu khổ như thế ? Sao không bảo bọn họ dọn thêm một chiếc giường nữa.

Giang Thừa Phong nói :

- Không cần phải thế đâu. Xin cô nương cứ đối xử với tiểu sinh một cách tự nhiên như trước giờ. Như vậy tiểu sinh lại thấy vui vẻ thân thiết hơn.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, hỏi sang chuyện khác :

- Hồi đêm người dùng thủ pháp nào mà hạ bọn gian phi nhanh vậy ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương cũng không nhận ra sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu ta nhận ra thì còn hỏi người làm gì.

Giang Thừa Phong nói :

- Không dám giấu cô nương. Thật ra ngay từ lúc chiều hôm qua, khi đứng gần nhau, tiểu sinh đã động thủ vào người bọn chúng rồi. Đến tối chỉ cần giở chút công phu là có thể khống chế được bọn chúng.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ một tiếng, nói :

- Không ngờ người đã sớm an bày từ trước. Vậy mà đêm qua người chờ đến khi ta năn nỉ mới chịu ra tay.

Giang Thừa Phong nói :

- Đó là tiểu sinh đề phòng bọn chúng gây bất lợi cho chúng ta chứ có phải định xen vào chuyện thiên hạ đâu.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Còn bây giờ thì sao ? Bọn Thông Thiên Giáo đang mưu đồ làm chuyện bất lợi với gia đình Lưu cô nương. Trông cô ấy tội nghiệp lắm. Người đã giúp thì cũng nên giúp cho đến nơi đến chốn.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh vẫn trả lời như lúc trước. Tiểu sinh không phải là người hiệp nghĩa. Việc nào có lợi thì mới làm.

Lý Nhược Hồng nổi giận nói :

- Người thì lúc nào cũng vậy. Mở miệng ra là nói toàn chuyện khó nghe.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh chỉ nói thật lòng mình thôi mà.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Hừ ! Trong lòng người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những chuyện tối bại mà thôi. Hừ ! Nếu như người không chịu giúp bọn họ thì tự một mình ta giúp cũng được. Không cần phải năn nỉ người nữa.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương cứ mãi lo việc thiên hạ thì việc của chúng ta bao giờ mới làm xong ?

Lý Nhược Hồng tức giận gắt :

- Đó là việc của ta, không cần người lo.

Giang Thừa Phong vội nói :

- Không. Nếu cô nương muốn giúp bọn họ thì tiểu sinh cũng xin nghe theo.

Lý Nhược Hồng gắt :

- Đã nói đó là việc của ta, không cần người phải lo. Người cứ việc đi về nhà mà hưởng phúc ấm của người.

Giang Thừa Phong hạ giọng :

- Tiểu sinh chỉ nói thế thôi. Cô nương đừng giận nữa mà. Nếu cô nương còn bực mình thì cứ mang tiểu sinh ra hành hạ để trút giận.

Lý Nhược Hồng nói :

- Giờ ta muốn đánh người một trăm roi, không, hai trăm roi.

Giang Thừa Phong cúi mặt nói :

- Xin cô nương cứ động thủ.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Hừ. Đánh người chỉ thêm mỗi tay ta.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy cô nương muốn sao mới hết giận ?

Lý Nhược Hồng ngăm nhìn Giang Thừa Phong một lúc, rồi nói :

- Ta muốn viết lên mặt người hai chữ “dâm tặc” rồi dẫn đi khắp thành cho mọi người cùng xem.

Giang Thừa Phong nói :

- Vậy xin cô nương cứ động thủ đi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Ta làm thế mà người cũng chịu ?

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Cô nương muốn hành xử tiểu sinh thế nào tiểu sinh cũng xin chịu hết. Chỉ xin cô nương đừng giận nữa. Trông thấy cô nương không vui, tiểu sinh buồn lắm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Giờ ta không muốn đánh người, cũng chẳng muốn hạ nhục người. Nhưng tối nay người cứ quỳ ở đây. Chừng nào ta hết giận sẽ tha cho.

Giang Thừa Phong liền quỳ ngay xuống. Chàng lại hỏi :

- Tối nay cô nương có trói tiểu sinh lại không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Thôi khỏi cần. Ta đã hứa là không trói người nữa mà.

Giang Thừa Phong nói :

- Tuy là nói vậy. Nhưng tiểu sinh thấy cô nương cứ nên trói tiểu sinh lại thì tốt hơn. Vả chăng, tiểu sinh đang phải chịu tội mà.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người thật sự muốn vậy ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Đây là tiểu sinh nguyện ý.

Lý Nhược Hồng liền lấy dây lụa trói tay chân chàng lại. Lần này nàng trói rất chặt, cẩn thận. Nàng bẻ quặt hai tay chàng ra phía sau, rồi cột dính cả tay chân chàng lại với nhau rất chắc chắn. Sau đó nàng ngăm nhìn chàng, nói :

- Giờ thì trông ngươi cũng khá giống con heo, chỉ còn thiếu cái lông nĩa thôi.

Giang Thừa Phong nói :

- Vậy thì để tiểu sinh bảo bọn họ mang vào đây một cái lông heo.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Thôi. Bây giờ hãy cứ tạm như vậy đi. Sau này ta nhất định sẽ tìm cho ngươi một cái lông thật đẹp.

Nói rồi nàng bỏ lên giường nằm ngủ, để mặc Giang Thừa Phong quỳ dưới đất.

Trời tờ mờ sáng ...

Ngọn thu phong lạnh lùng thổi vào phòng. Ngoài vườn cây lá khẽ khua động xào xạc. Tiếng oanh ca ríu rít.

Lý Nhược Hồng vừa thức dậy. Nàng khẽ vươn vai, rồi bước xuống giường. Giang Thừa Phong vẫn đang quỳ bên giường, mắt nhắm nhắm nhìn nàng, dường như suốt đêm qua chàng không hề chớp mắt. Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của chàng, nàng chợt thấy động lòng. Một người đã quen sống trong cảnh nhung lụa vàng son mà nay lại cam tâm chịu khổ thế này khiến nàng cũng cảm thấy thương thương. Nàng cúi xuống mở dây trói, khẽ hỏi :

- Suốt đêm qua ngươi vẫn nhìn ta như thế hay sao ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Lúc ngủ trông cô nương thật dễ thương.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Còn khi thức trông ta dễ ghét lắm phải không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải đâu.

Lý Nhược Hồng nói :

- Sao ngươi còn quỳ ở đó. Mau đứng dậy đi.

Giang Thừa Phong trên môi khẽ nở nụ cười :

- Cám ơn cô nương.

Chàng uể oải đứng dậy, xem chừng khá mệt mỏi, khí sắc nhợt nhạt. Lý Nhược Hồng thấy tình cảnh như vậy, dù muốn giận cũng không nổi. Nàng đỡ chàng lại giường, đặt chàng nằm xuống, khẽ nói :

- Ngươi hãy nằm nghỉ một lát.

Giang Thừa Phong nói :

- Cám ơn cô nương.

Quả thật chàng đã rất mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường là đã nhắm mắt ngủ ngay. Cũng như đêm vừa qua, việc thức trắng một đêm là quá sức đối với chàng. Lý Nhược Hồng ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh

giường, chăm chú ngắm nhìn dáng điệu đang say ngủ của chàng. Nàng không hiểu chàng khen nàng khi ngủ trông dễ thương thế nào. Nhưng hiện tại, dáng vẻ khi say ngủ của chàng trông thật anh tuấn.

Về mặt chàng thanh tú dễ nhìn, không rắn rỏi phong sương, nhưng cũng chẳng yếu đuối bạc nhược. Làn da trắng trẻo mịn màng, đôi môi hồng hơi mím lại trông như đang mỉm cười, một nụ cười triu mến dịu hiền. Hai bàn tay chàng đặt trước ngực, các ngón tay thon dài, đeo nhẫn ngọc. Thân hình vừa phải, không mập cũng không gầy. Y phục hoa lệ, được cắt may rất khéo léo vừa vặn bằng loại gấm thượng hạng. Tóc chàng được cột bằng sợi dây lụa đồng loại với y phục, đính một viên minh châu rất quý giá, tỏa ánh quang lấp lánh. Tất cả toát lên một phong thái cao sang tôn quý phi phàm.

Đây là lần đầu tiên nàng để ý ngắm nhìn dung mạo của chàng. Và cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy chàng rất đáng mến. “Thế mà không có một bóng giai nhân nào xem hán là ý trung nhân, kể cũng lạ”, nàng nghĩ vậy.

Chàng vẫn ngủ say, và nàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua ...

Mãi đến hơn một canh giờ sau, Giang Thừa Phong mới thức giấc. Chàng mở mắt ra, thấy Lý Nhược Hồng đang ngồi bên giường, liền nói khẽ :

- Bây giờ chắc muộn lắm rồi. Xin lỗi. Tiểu sinh ngủ say quá.

Lý Nhược Hồng nói :

- Không sao. Nếu người còn thấy mệt thì hãy ngủ tiếp, đừng cố sức quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe.

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Cám ơn cô nương. Tiểu sinh không sao đâu.

Vừa nói chàng vừa chống tay ngồi dậy, bước xuống giường. Lý Nhược Hồng giúp chàng sửa sang y phục, chải lại mái tóc. Đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân mật như thế nên chàng vô cùng cảm động.

Đang chải tóc cho chàng, nàng chợt bật cười nói :

- Ta xem người cũng đâu có đến nỗi nào đâu. Sao lại chẳng có bóng giai nhân nào thầm tương tư người nhỉ ? Hay là tại số người vô duyên.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Người ta thầm tương tư thì làm sao cô nương biết được ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta cảm nhận thấy là không có. Trực giác của nữ nhân rất chính xác.

Giang Thừa Phong lại mỉm cười :

- Không phải là không có đâu. Chỉ vì bọn họ không dám vọng tưởng đó thôi. Vả chăng tiểu sinh lại cố hết sức tránh để rơi vào lưới tình. Tiểu sinh không thích đa mang. Trái tim tiểu sinh chỉ dành riêng cho một người mà thôi.

Lý Nhược Hồng ngượng chàng, nói :

- Ghê dữ ta. Người nào mà bất hạnh vậy ?

Giang Thừa Phong ngẩn người hỏi :

- Bất hạnh ư ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Bị một kẻ phong lưu như người yêu thì chính là một điều đại bất hạnh chứ còn gì nữa. Thật tội nghiệp cho nàng ta.

Giang Thừa Phong thở dài :

- Chắc là vậy rồi. Nên mãi mà tiểu sinh vẫn không dám thổ lộ. Nhưng ... Chúng ta đi cùng nhau bấy lâu, chẳng lẽ tấm lòng của tiểu sinh cô nương vẫn không hiểu ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói lảng đi :

- Người thử nói xem những ai đang thâm tương tư người, để ta xem lại có đúng như vậy không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh biết ít nhất có hai người.

Lý Nhược Hồng hỏi ngay :

- Hai người nào ? Ta có biết bọn họ hay không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Chẳng những biết mà còn rất biết nữa là khác. Chính là Hoa Tiểu Quân và Lưu Kỳ Anh đấy. Cô nương có để ý thấy ánh mắt ai oán của hai người họ mỗi khi nhìn tiểu sinh hay không ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói :

- Người tình mắt quá nhỏ. Mà cũng phải thôi. Một tên dâm tặc như người đương nhiên là phải vậy rồi.

Giang Thừa Phong bật cười :

- Cô nương còn chưa viết lên mặt tiểu sinh hai chữ “dâm tặc” rồi dẫn đi khắp thành cho thiên hạ xem.

Lý Nhược Hồng cũng bật cười nói :

- Làm thế chỉ làm bẩn mặt thiên hạ. Hạng người như người chỉ đáng để đem đi câu sấu mà thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Tệ đến thế ư ?

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Chứ còn gì nữa.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cô nương có cần tiểu sinh bảo bọn Công Tôn huynh đệ chuẩn bị trước hay không ? Chứ mỗi câu lớn như tiểu sinh đây thì cần câu bình thường không chịu nổi đâu.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Thôi. Tạm thời không cần. Nếu đem người đi câu sấu thì lấy ai giúp đỡ Lưu cô nương đây. Người hãy cố gắng chu toàn việc này. Nếu làm tốt thì có thể ta sẽ tha cho người. Còn làm không xong thì ... khỏi nói chắc người cũng biết hậu quả.

Giang Thừa Phong làm ra vẻ lo lắng, nhưng ánh mắt lại hơi cười cười. Lý Nhược Hồng bực mình nói :

- Một kẻ tệ hại như người mà được hai mỹ nhân kia thâm tương tư là may mắn lắm đấy. Ta thấy người cười quách hai người họ cho rồi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không được đâu. Tiểu sinh đâu có yêu bọn họ. Mà gia phụ cũng sẽ không bao giờ đồng ý cho hai người họ tiến cung đâu.

Lý Nhược Hồng nói :

- Sao thế ? Ta xem hai người họ cũng được lắm đấy chứ. Nhất là Lưu cô nương ấy. Lưu cô nương là con nhà danh giá, lại xinh đẹp nữa, với người xứng đôi lắm đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Lưu Thành tuy có chút gia sản, những vẫn là thảo dân bách tính, gia thế tầm thường, không môn đăng hộ đối, gia phụ sẽ không chấp nhận đâu. Vả chăng tiểu sinh không yêu Lưu cô nương, nên cũng chẳng thể vì cô ấy mà trái mệnh gia phụ. Duy chỉ có một người mới có thể khiến cho tiểu sinh vì nàng mà trái mệnh gia phụ. Người ấy là ai chắc cô nương cũng đã hiểu rồi.

Lý Nhược Hồng đỏ mặt, khẽ hừ lạnh nói :

- Ta không biết. Ta không hiểu gì cả.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh biết cô nương đã hiểu rồi. Chỉ không chịu nhìn nhận đó thôi.

Lý Nhược Hồng đang cầm búi tóc chàng, tay kia cầm mảnh lụa buộc tóc vừa định giúp chàng cột lại, nghe chàng nói thế tức thì giật một cái thật mạnh khiến chàng nhăn mặt vì đau. Nàng lạnh lùng nói :

- Thôi đừng nói nhảm nữa. Đã muộn quá rồi. Chúng ta hãy mau ra ngoài kia kéo mọi người trông đợi.

Lúc này đã cuối giờ Thìn. Sửa soạn xong, hai người cùng ra khỏi phòng. Nhưng vừa bước chân ra khỏi phòng thì đã thấy một thanh y hán tử đứng chờ sẵn. Gã nghiêm cẩn chấp tay vái chào Giang Thừa Phong, cung kính nói :

- Trình công tử. Thức ăn bọn thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn. Xin mời công tử cùng Lý cô nương dùng bữa.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, rồi hai người đi theo gã đến phòng ăn. Đương nhiên là chỉ có hai người cùng ăn bữa ăn sáng muộn này. Lý Nhược Hồng vẫn còn tức giận vì câu nói khi nãy của chàng nên cứ lẳng lặng ăn uống, không thèm nhìn mặt chàng lấy một lần. Chàng biết nàng vui giận thất thường, không dám nói gì, cũng cầm cúi ăn, cố nuốt cho trôi chứ trong lòng chẳng thấy mùi vị gì cả.

Sau khi hai người đã ăn xong, Công Tôn Long đến tìm Giang Thừa Phong. Chàng nhìn lão, nói :

- Ta ngủ say quá. Để mọi người phải chờ đợi, thật là không phải.

Công Tôn Long nói :

- Dạ. Không có gì đâu ạ. Công tử ngọc thể khiêm an, cần phải nghỉ ngơi cho lại sức. Vả lại, sáng nay cũng không có chuyện gì đáng để công tử bận tâm.

Lão sai người dọn dẹp thức ăn, bày ra bánh mứt trà nước, rồi cùng chàng bàn bạc những việc cần phải làm sắp tới.

Khi hai người bàn luận, Lý Nhược Hồng lặng lẽ ngồi một bên dự thính. Việc bàn bạc công việc, thảo luận kế hoạch nàng không mấy rành nên mọi việc đều để mặc cho Giang Thừa Phong sắp đặt.

Ngay chiều tối hôm đó, trời vừa chập choạng tối, một chiếc thuyền lặng lẽ rời thành Lư Giang, giương buồm theo dòng Trường Giang hướng thẳng về phía Tây. Trên thuyền có Giang Thừa Phong, Lý Nhược Hồng. Bọn Công Tôn Long, Lưu Đức Huy, Phạm Kinh Quốc, Phương Nhân Kiệt, Hứa Thanh Bình, Trình Tiểu Thanh đều theo bảo giá. Ngoài ra đương nhiên còn có ba người bọn Lưu Kỳ Anh. Và lão tướng số, nguyên tên lão là Cổ Cự Đồng, cũng được cho đi theo.

20. 19

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi

TRÊN TRƯỜNG GIANG PHÁT HIỆN ĐỊCH NHÂN

TRÁNH GIAO TRANH LẤN VÀO HÁN KHẨU

Nguồn : Tàng Thư Viện

Mấy ngày liền tình hình vẫn yên tĩnh ...

Nhân quãng thời gian yên bình đó, Giang Thừa Phong tranh thủ truyền dạy kiếm thuật cho ba người bạn Lưu Đức Huy cùng Hứa Thanh Bình. Vì vấn đề tế nhị, chàng không chính thức truyền nghệ cho Lý Nhược Hồng, nhưng mỗi khi đi đâu chàng đều đưa nàng đi theo, nên đương nhiên là khi chàng truyền thụ võ nghệ cho bạn Lưu Đức Huy thì nàng cũng ở bên cạnh dự khán, và cũng lĩnh hội được ít nhiều.

Ba người bạn Lưu Đức Huy được chàng ban cho mỹ danh là Lưu Hương Tam Kiệt, vì chàng gặp ba người họ trong địa phận của Lưu Hương Viện. Lưu Hương Tam Kiệt được chàng xem là hộ vệ thân tín, được theo tùy giá. Còn Hứa Thanh Bình vì là kẻ đến sau, và vì hoàn cảnh mà phải theo chàng nên có vị trí thấp hơn, chỉ nằm trong biên chế của Lưu Hương Viện chứ không trực thuộc Thái Chính Cung.

Vào một buổi sáng, Giang Thừa Phong đang ngồi tại đầu thuyền ngắm cảnh bình minh. Bên cạnh chàng là Lý Nhược Hồng và Lưu Kỳ Anh. Hai nàng ở trên thuyền cảm thấy gò bó nên cũng ra đây hóng gió, nói chuyện.

Ánh bình minh rực hồng nơi phía chân trời. Cảnh quang muôn phần kỳ tú, mỹ lệ. Giang Thừa Phong tức cảnh sinh tình, khẽ ngâm nga :

“Thụy ổn, điệp chu khinh

Phong vi, lãng bất kinh.

Nhậm quân lô vĩ ngân

Chung dạ động thu thanh.”

Lý Nhược Hồng bật cười, nói :

- Chúng ta đi đại chu chứ có đi khinh chu đâu. Nếu quả thật là khinh chu thử xem người có còn ngủ yên được nữa không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Chỉ cần có cô nương bên cạnh, dù nguy hiểm thế nào tiểu sinh cũng không sợ. Tâm tịnh thần an thì dù gặp cuồng phong bạo vũ vẫn ngủ yên được như thường.

Lý Nhược Hồng trong lòng ngượng ngùng nhưng ngoài mặt cố ra vẻ lạnh lùng, khẽ hừ một tiếng. Giang Thừa Phong vẫn mỉm cười nhìn nàng, rồi lại khẽ ngâm :

“Mỹ nhân quyền châu liêm,

Thâm tọa tần nga my.

Đãn kiến lãnh sương diện,

Bất tri tâm hận thù.”

Nghe chàng ngâm bài này, càng khiến nàng thêm ngượng ngùng bên lên. Vừa may, ngay khi ấy chợt thấy Công Tôn Long từ khoang trong đi ra, tiến đến bên Giang Thừa Phong chấp tay nói :

- Trình công tử. Vừa phát hiện thấy có tung tích địch nhân.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Bạn Thông Thiên Giáo phải không ?

Công Tôn Long đáp :

- Bẩm vâng. Chính là bọn chúng.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Bọn chúng có khoảng bao nhiêu tên ?

Công Tôn Long nói :

- Trình công tử. Bọn chúng cũng khá đông. Khoảng trên một trăm tên, lại toàn là hảo thủ. Nghe nói còn có một toán nữa cũng đang trên đường đến đây. Đêm qua bọn thuộc hạ vừa bắt được hai tên thám tử định đột nhập lên thuyền dò thám.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Có khai thác được gì không ?

Công Tôn Long nói :

- Dạ. Theo như chúng khai báo thì mục tiêu của chúng không phải là chúng ta mà bọn chúng được lệnh đến tiếp trợ cho toán đang ở thành Nam Xương. Chỉ vì khi ở Lư Giang, bọn người theo dõi Lưu cô nương đột nhiên mất tích, mà Lưu cô nương cũng thất tung. Cùng lúc đó thì chúng ta rời thành. Có lẽ chúng nghi ngờ nhưng chưa quyết nên mới phái người đến đây dò thám tình hình.

Lưu Kỳ Anh nghe lão nói bất giác kinh hãi lạnh người, nhìn Giang Thừa Phong với ánh mắt lo lắng, ngập ngừng nói :

- Công tử ... gia phụ ...

Lý Nhược Hồng nói :

- Cô nương đừng lo, hắn sẽ có cách đối phó mà.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Giang Thừa Phong, hỏi :

- Phải vậy không ?

Giang Thừa Phong lặng lẽ gật đầu. Lần này chàng không lên tiếng phản đối. Lý Nhược Hồng hài lòng nói :

- Lần này ngươi biết điều hơn rồi đấy.

Công Tôn Long hỏi :

- Công tử định thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong suy nghĩ một lúc, chợt hỏi :

- Nơi đây cách Hán Khẩu có xa không ?

Công Tôn Long đáp :

- Nếu đi thật nhanh thì chắc chỉ độ một ngày đường. Nhưng ... lộ trình của chúng ta không đi qua đó.

Giang Thừa Phong nói :

- Cho thuyền đi thẳng đến thủy trại Hán Khẩu.

Công Tôn Long hỏi :

- Nếu công tử muốn nhờ đến quan quân triều đình thì gần đây cũng có, đâu cần phải đến tận Hán Khẩu.

Giang Thừa Phong nói :

- Bọn chúng không biết ta thì sao có thể điều động được. Tuần Giang đô đốc ở Hán Khẩu là Trần Vũ, là huynh đệ của Trần Giang tướng quân Trần Văn. Gã tuy không biết mặt ta, nhưng chắc cũng đã từng nghe nói đến. Hy vọng trước khi đến nơi bọn Thông Thiên Giáo chưa hành động. Nếu không thì hơi phiền đó.

Chợt lão tướng số, tức Cổ Cự Đồng, từ trong khoang thuyền đi ra, đến trước Giang Thừa Phong chấp tay nói :

- Công tử. Phải chăng người của Thông Thiên Giáo đã xuất hiện ?

Công Tôn Long đứng bên nói :

- Phải rồi. Nhưng người hỏi thế là có ý gì ?

Cổ Cự Đồng nói :

- Lão phu có một chuyện suy nghĩ đã lâu, nay muốn trình bày với công tử.

Giang Thừa Phong nói :

- Có chuyện gì thì lão cứ nói ra, không cần phải e ngại.

Cổ Cự Đồng cung kính nói :

- Khi lão phu gia nhập Thông Thiên Giáo, không ngờ rằng bọn họ đã tâm quá lớn. Nếu cứ tiếp tục như thế, chắc chắn rồi đây sẽ trở thành công địch của cả võ lâm. Lão phu không muốn trợ Trụ vi ngược, tuy không biết công tử thuộc bang phái nào, nhưng cũng xin công tử cho được theo hầu dưới trướng. Lão phu dù tài năng có hạn, cũng nguyện đem hết sức mình báo đáp.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Sao lão biết ta không phải là kẻ đại gian ác ? Không chừng vừa tránh vua Trụ lại gặp phải vua Kiệt đó.

Cổ Cự Đồng ngơ ngác nói :

- Lão phu xem tướng mạo công tử không thể là kẻ đại gian ác.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đâu thể nhận xét tính cách một người qua dung mạo bên ngoài được. Biết đâu ta không phải chân tiểu nhân mà là ngụy quân tử thì sao ?

Lý Nhược Hồng tức mình hừ lạnh :

- Ai đời lại có kẻ tự nhận mình là ngụy quân tử.

Cổ Cự Đồng kiên quyết nói :

- Lão phu nghiên cứu tướng thuật mấy mươi năm, tự tin mình không thể xem lầm. Xin công tử thu nhận.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế cũng được. Lão hãy tạm thời tòng sự tại Lưu Hương Viện, giúp đỡ Công Tôn huynh đệ. Sau này khi có công trạng sẽ liệu.

Cổ Cự Đồng cả mừng phục lạy nói :

- Thuộc hạ xin đa tạ công tử đã thu nhận.

Đoạn lão quay sang Công Tôn Long chấp tay nói :

- Xin bái kiến viện chủ.

Công Tôn Long gật đầu nói :

- Chúng ta giờ đã là người một nhà, Cổ huynh đệ không cần quá khách sáo.

Thuyền cứ tiếp tục đi về phía Tây. Suốt dọc đường đều bình an vô sự, không thấy bọn Thông Thiên Giáo tập kích. Đi suốt một ngày, rồi suốt đêm kiên trì, khi trời gần sáng thì thuyền cũng đến phía ngoài thủy trại Hán Khẩu.

Hán Khẩu ...

Hán Khẩu là một cửa sông, nơi dòng Hán Thủy đổ vào Trường Giang, và cũng là một thành thị lớn, nằm trong địa phận tỉnh Hồ Bắc, cách không xa thành Vũ Xương, thủ phủ của tỉnh này. Cửa sông Hán Thủy là một chốt giao thông quan trọng, nên có một trại thủy quân đóng ngay tại đây để kiểm soát thuyền bè qua lại. Ngay khi thuyền của Lưu Hương Viện vừa đến trước thủy trại, một chiếc chiến thuyền từ bên trong thủy trại đã lập tức tiến ra chặn đường tra xét.

Giang Thừa Phong lấy ra một tấm ngọc bội trao cho Công Tôn Long, bảo lão vào thủy trại tìm Tuần Giang đô đốc Trần Vũ. Công Tôn Long phụng mệnh rời thuyền, sang thuyền của quan quân đi vào thủy trại.

Một lát sau, nghe có tiếng pháo nổ vang, rồi cửa thủy trại bỗng mở rộng, hai hàng chiến thuyền tiến ra dàn hàng trên mặt sông, tinh kỳ tề chỉnh, chiêng trống rộn ràng. Tiếp đó, một chiếc đại thuyền cắm cờ soái từ bên trong tiến ra, hướng thẳng đến bên thuyền của Lưu Hương Viện, từ từ cập mạn. Từ bên quan thuyền, Công Tôn Long cùng một vị tướng quân giáp trụ chỉnh tề bước sang. Vị tướng quân đến trước Giang Thừa Phong, chấp tay vái chào, cung kính nói :

- Tiểu tướng là Tuần Giang đô đốc Trần Vũ, xin tham kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc. Tiểu tướng không hay vương gia giá lâm nên không kịp nghênh đón, mong vương gia miễn thứ.

Những người hiện diện trên thuyền nghe vị tướng quân kia gọi Giang Thừa Phong là vương gia thấy đều giật mình kinh hãi, bởi bọn họ vốn không biết lai lịch thật sự của chàng. Chàng mỉm cười nói :

- Trần tướng quân không cần quá đa lễ. Bản vương muốn nghỉ lại tại thủy trại của tướng quân mấy ngày. Tướng quân không phiền chứ ?

Tuần Giang đô đốc Trần Vũ cung kính nói :

- Dạ. Xin vương gia đừng nói thế. Tiểu tướng không dám nhận. Được vương gia ngọc giá quang lâm là vinh hạnh của tiểu tướng và của cả thủy trại Hán Khẩu. Kính thỉnh vương gia đi giá vào trong.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Hai chiếc thuyền cùng song song tiến vào thủy trại. Trần Vũ mời mọi người vào đại doanh, truyền lệnh cho quan binh dưới trướng thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người. Y còn truyền bày đại yến tầy trần, và đích thân bồi tiếp. Y đối với Giang Thừa Phong rất mực cung kính.

Sau khi dự yến, mọi người ai về phòng nấy. Giang Thừa Phong cũng cùng Lý Nhược Hồng về phòng riêng nghỉ ngơi. Theo ý chàng, Trần Vũ đã thu xếp cho hai người ở chung một phòng. Trần tướng quân đích thân đưa hai người về đến tận cửa phòng.

Gian phòng dành cho hai người cũng chính là gian phòng sang trọng tiện nghi nhất trong thủy trại, chính là phòng riêng của Trần Vũ. Vào phòng rồi, Lý Nhược Hồng nhìn Giang Thừa Phong cười nói :

- Ta không ngờ người còn là một vị vương gia nữa chứ. Người cũng khéo che giấu thật đấy. Đi với người suốt bấy lâu mà ta lại không hay biết gì cả.

Giang Thừa Phong chỉ lặng lẽ nhìn nàng mỉm cười, không nói câu gì. Nàng trừng mắt nhìn chàng, có vẻ giận, nói :

- Sao người không nói gì ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Chẳng lẽ chỉ vì thế mà cô nương giận, không muốn nhìn mặt tiểu sinh nữa ? Xin đừng như thế. Tội nghiệp tiểu sinh mà.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta không có ý đó. Dù người có là vương là đế gì thì cũng mặc người. Nếu người mà làm ta tức giận thì ta cũng vẫn cứ đánh mắng người như thường.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Phải đấy. Thà như thế mà tiểu sinh lại cảm thấy thoải mái hơn.

Nghĩ đến việc được tha hồ hành hạ một vị vương gia, Lý Nhược Hồng cảm thấy khoan khoái trong lòng. Thử hỏi trên đời này có ai dám làm như vậy kia chứ. Nàng nhìn Giang Thừa Phong cười nói :

- Tối nay ta cũng trối người lại, nhưng người không cần phải quỳ.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Vâng. Cám ơn cô nương.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Ta trói ngươi lại mà ngươi cũng cảm ơn ta ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện bị trói là đương nhiên phải thế. Nhưng được cô nương cho khỏi phải quỳ thì tiểu sinh rất biết ơn.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Ngươi dần dần biết điều hơn rồi đấy.

Lần này nàng không để chàng ngồi tựa lưng vào vách, mà bắt chàng ngồi bên giường, rồi lấy dây lụa trói tay chân chàng lại, cột chặt vào chân giường. Ngay cả cổ chàng cũng bị cột chặt vào chân giường. Với cách trói này, chàng chẳng thể nhúc nhích gì được, mà cũng không thể ngẩng nhìn nàng trong lúc ngủ được nữa. Nàng đang đắc ý, bỗng nhớ ra một chuyện, liền hỏi :

- Ta quên không hỏi ngươi định ở lại đây bao lâu ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đến khi nào bọn Lưu huynh đệ đến đây.

Lý Nhược Hồng nói :

- Phụ thân của Lưu cô nương hiện giờ chắc đang gặp nguy hiểm. Nếu chờ đến lúc đó sợ rằng sẽ muộn mất.

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương cứ an tâm. Tiểu sinh đã tính toán đâu vào đó cả rồi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ngươi đã nói thế thì được rồi. Nhưng nếu như có xảy ra chuyện gì sơ suất thì ta sẽ hỏi tội ngươi đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh đâu phải là thánh nhân, đôi lúc cũng khó tránh khỏi sơ suất. Nhưng nếu quả có chuyện đó thì cô nương cứ việc tùy nghi xử trí tiểu sinh.

Lý Nhược Hồng tươi cười nói :

- Được rồi. Bây giờ ta lại muốn hoạt động gân cốt một chút đây.

Giang Thừa Phong trở mắt nhìn nàng. Nàng cười nói :

- Nghĩa là ta muốn đánh ngươi.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu nói :

- Xin cô nương cứ ra tay.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Ngươi không cầu xin ta tha cho à ? Ngươi không sợ đau đớn hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chỉ cần cô nương thấy vui là được rồi. Tiểu sinh dù phải chịu đựng một chút đau đớn cũng đâu có sao.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ngươi đừng khiến cho ta thương hại.

Giang Thừa Phong ngược mắt nhìn nàng một lúc, rồi nói :

- Tiểu sinh biết mình phạm lỗi, không dám cầu xin cô nương tha thứ, chỉ mong cô nương thương tình mà nhẹ tay cho.

Lý Nhược Hồng cất giọng cười trong trẻo, nói :

- Như thế mới phải chứ. Nhưng người biết mình phạm lỗi gì nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh có rất nhiều lỗi. Nhưng lỗi lớn nhất chính là đã khiến cho cô nương thấy chướng mắt, nên mới muốn đánh đòn.

Lý Nhược Hồng bật cười :

- Phải rồi. Bản mặt người quả thật rất khó ưa. Nhưng người đã biết lỗi thì ta cũng thương tình mà cho người được nợ lại đây. Sau này nếu người lại phạm lỗi lần nữa thì sẽ đánh luôn một thể.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Thế có tính lời không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Đúng ra phải tính năm phân lời. Nhưng nếu người tỏ ra ngoan ngoãn thì ta sẽ miễn cho, không tính lời nữa.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh vẫn luôn ngoan ngoãn, có khi nào dám cãi lệnh cô nương đâu.

Lý Nhược Hồng bật cười :

- Thế thì tốt. Giờ ta xem người cũng khá ngoan ngoãn đấy. Nhưng để xem rồi người ngoan ngoãn được bao lâu.

Đoạn nàng lên giường nằm ngủ, đôi môi hơi thoáng mỉm cười. Đêm nay, có thể nàng sẽ mơ một giấc mơ thật đẹp. Giang Thừa Phong trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoài trời, tiếng chim đêm rả rích nỉ non. Ánh tinh tú tỏa chiếu mờ mờ. Từng làn gió nhẹ từ mặt sông thổi vào khe lay động cành lá xào xạc.

Đến gần nửa đêm ...

Tứ bề đang yên ắng như tờ. Bỗng có người nhẹ nhàng hạ thân xuống hoa viên phía ngoài phòng. Giang Thừa Phong tai mắt linh mẫn nên đã phát hiện ra kẻ kia bước chân rón rén, thái độ lén lút rõ là phường gian phi. Nhưng chàng vẫn ngồi yên, không biểu lộ thái độ gì. Vả chăng, chàng đã bị trói chặt vào chân giường, không cử động gì được thì còn có thể hành động gì được nữa.

Người kia đứng yên nghe ngóng giấy lát, nhận thấy xung quanh không có động tĩnh gì, liền yên tâm rào bước tiến đến gần căn phòng hơn. Nhưng hần vừa di động là đã lộ hình tích. Đột nhiên nghe có tiếng quát to :

- Gian tặc phương nào ? Mau xuôi tay chịu trói.

Rồi thì tiếng chân người rậm rịch chạy đến, đèn đuốc được đốt lên sáng trưng. Bốn phía hoa viên đã bị quân binh vây chặt. Một toán quân binh tỏa ra bảo vệ gian phòng nơi Giang Thừa Phong đang nghỉ. Cung thủ ẩn trên mái nhà, cung tên chĩa ra tua tủa. Việc phòng vệ ở đây thật là nghiêm mật.

Viên lãnh binh phụ trách đội phòng vệ quát hỏi :

- Người là loạn tặc phương nào ? Đêm khuya sao dám đột nhập trại quân ? Hãy mau ngoan ngoãn xuôi tay chịu trói để khỏi thiệt thân.

Tên gian phi vừa đặt chân vào hoa viên đã bị phát hiện. Hần thấy cuộc phòng vệ tại đây vô cùng cẩn mật nên thâm kinh hãi. Nhưng hần bản lĩnh cao cường nên mới dám vào trong trại quân dò thám. Hần vốn cho bọn quân binh là hạng tầm thường, nên khi thấy quân binh vây chặt tứ phía, đao thương tua tủa, kiếm kích sáng ngời, vẫn không xem vào đâu. Hần ngửa mặt lên trời cười rộ, đáng vẻ cuồng ngạo vô cùng.

Đám quan quân thấy đối phương kiêu ngạo như thế đều vô cùng tức giận. Viên lãnh binh quát lớn :

- Xạ tiễn.

Ngay lập tức, một trận mưa tên ào ào đổ xuống nơi tên gian phi đang đứng. Nhưng hắn ta cũng không phải là hạng kém cỏi, vừa nghe hô “xạ tiễn” là đã rút kiếm ra múa tít, kiếm quang kín kẽ bảo hộ toàn thân. Những tiếng leng keng vang lên không ngớt. Mấy chục mũi tên đều bị gạt rớt xuống lá tả.

Nhưng tên bắn mỗi lúc một nhiều, hắn nhắm không thể cầm cự lâu được, liền tung người toan phi thân đào tẩu.

Thế nhưng thân người tên gian phi chỉ mới bốc lên được nửa chừng, còn chưa kịp đảo bộ chạy đi thì đột nhiên hắn cảm thấy có một lực lượng mạnh mẽ vô song đang từ trên cao ép xuống, khí thế mạnh như bài sơn đảo hải.

Áp lực kia mỗi lúc một nặng. Hắn chi trì không nổi, toàn thân thoát lực, lại rớt trở xuống, rơi ngay vào giữa vùng loạn tiễn. Lập tức, khắp người hắn cảm chỉ chút những mũi tên trông như lông nhím.

Lúc này, bọn cung thủ cũng đã ngừng phát tiễn. Có mấy người tiến ra xem xét hiện trạng tên gian phi, rồi khiêng hắn đi.

Trên hành lang trước cửa phòng của Giang Thừa Phong bỗng xuất hiện một thanh y nhân tác độ trung niên, uy phong凛冽, khí vũ hiên ngang, trông lại thì đó chính là Tuần Giang đô đốc Trần Vũ. Họ Trần nhìn khắp toàn trường một lượt, rồi vẫy tay ra hiệu cho bọn quan binh rút lui về vị trí. Tại trường chỉ còn lại Trần Vũ và viên lãnh binh đang nghiêm cẩn đứng bên chờ lệnh. Trần Vũ truyền lệnh :

- Tăng cường tuần tra các nơi, đề phòng địch nhân còn có đồng đảng. Vì tình hình đặc biệt, nếu gặp kẻ khả nghi thì cứ hạ thủ.

Viên lãnh binh cung kính vâng dạ. Họ Trần ngẫm nghĩ giây lát, lại nói tiếp :

- Điều thêm quân binh bảo vệ vương gia là điều trọng yếu.

Viên lãnh binh lại cung kính vâng dạ. Trần Vũ lại nói :

- Được rồi. Người có thể lui.

Viên lãnh binh vâng mệnh lui ra.

21. 20

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi mốt

DÒNG TRƯỜNG GIANG NGHÌN ĐỜI XUÔI CHẢY

TÂM TÌNH CHÀNG, NÀNG HỒI CÓ HAY

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi xạ sát gian phi, Tuần Giang đô đốc Trần Vũ cho tăng cường lực lượng bảo vệ nơi nghỉ ngơi của Giang Thừa Phong. Xong đâu đó, họ Trần lưỡng lự một lúc rồi chợt hướng vào trong phòng, cung kính chấp tay nói :

- Vương gia. Tiểu tướng có việc cần kíp xin cầu kiến.

Trong phòng yên lặng một lúc, rồi có tiếng Giang Thừa Phong truyền ra :

- Hiện bản vương có điều bất tiện không thể mở cửa phòng. Nếu quả có việc cần kíp thì tướng quân hãy tạm vào bằng đường cửa sổ vậy.

Trần Vũ nghe chàng bảo vậy thì rất ngạc nhiên nhưng cũng vâng dạ, đến mở cửa sổ, nhảy vào phòng. Vừa vào trong, y chợt thấy Giang Thừa Phong bị trói vào chân giường, kinh hãi thất sắc, vội tiến đến hỏi :

- Vương gia. Sao lại thế này ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta không sao. Tướng quân đến đây có việc chi thế.

Trần Vũ định cúi xuống mở dây trói cho Giang Thừa Phong, nhưng chàng đã ngăn y lại, khẽ nói :

- Không cần đâu. Ta có lỗi nên phải chịu phạt chứ không có chuyện gì đâu. Có việc gì tướng quân cứ trình bày.

Lúc này, Lý Nhược Hồng đã thức giấc, đang ngồi trên giường. Trần Vũ ngơ ngác hết nhìn Giang Thừa Phong rồi lại quay sang nhìn nàng, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Có điều, chuyện riêng tư của bọn Giang Thừa Phong, y cảm thấy không tiện xen vào. Xoay chuyển ý nghĩ một lúc, y mới lên tiếng :

- Vương gia. Tiểu tướng phát hiện thấy có hơn một trăm nhân vật võ lâm có hành động khả nghi đang tập hợp xung quanh thủy trại. Đường như bọn chúng định làm điều gì đó bất lợi đối với vương gia.

Giang Thừa Phong nói :

- Phải rồi. Bọn chúng định tấn công bản vương đó. Vì thế mà bản vương mới phải đến đây tránh nạn. Tướng quân không phiền chứ ?

Trần Vũ vội nói :

- Vương gia không nên nói vậy. Tiểu tướng không dám nhận. Bọn chúng đã dám cả gan phạm thượng quả thật đáng chết. Để tiểu tướng dẫn quân ra quét sạch bọn chúng.

Quả thật, Trần Vũ cũng là yếu viên của Bài giáo, thực lực hùng hậu, không xem đám võ lâm nhân sĩ kia vào đâu. Giang Thừa Phong nói :

- Không nên. Hiện giờ bản vương không dùng danh nghĩa vương gia. Bọn chúng cũng không biết bản vương là ai. Nếu như không thật cần thiết, tướng quân đừng để quan binh liên can đến bọn võ lâm trung nhân.

Trần Vũ vẫn không cam tâm, hỏi :

- Nhưng không lẽ cứ để bọn chúng an nhiên vây quanh thủy trại như thế ? Thế còn gì là quân uy nữa ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tạm thời cứ để mặc bọn chúng. Bản vương nghĩ chắc hiện thời bọn chúng chưa dám động chạm đến quan binh đâu. Còn chuyện đối phó với chúng bản vương đã có sắp xếp. Vài hôm nữa, thuộc hạ của bản vương sẽ đến đây.

Trần Vũ nói :

- Dạ. Vương gia đã nói vậy thì tiểu tướng xin tuân mệnh. Nhưng vương gia ngọc thể tôn quý, dù sao thì cẩn thận vẫn hơn. Để tiểu tướng truyền lệnh cho bọn binh sĩ phải tăng cường đề phòng.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Thấy chàng không cần dặn gì thêm, Trần Vũ liền xin cáo lui, rồi bước ra ngoài, khép cửa phòng lại cẩn thận. Thấy y đã đi xa rồi, Lý Nhược Hồng mới lên tiếng :

- Vị tướng quân đó thân thủ cũng khá lắm. Y lướt đi nhẹ nhàng không một tiếng động. Thân pháp như thế trong võ lâm không có mấy người đâu. Trong bọn quan binh không ngờ cũng có tay hảo thủ như thế.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đương nhiên y không phải là võ lâm nhân sĩ rồi.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Y không phải là võ lâm nhân sĩ ? Thế còn võ công của y ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Y không phải là võ lâm trung nhân, mà là Vũ Nội Cao Nhân, lợi hại hơn rất nhiều.

Lý Nhược Hồng càng thêm hiếu kỳ, vội hỏi thêm :

- Thế nào là Vũ Nội Cao Nhân ?

Giang Thừa Phong nói :

- Những người có tu vi trên giáp tử, đều có thể xem là Vũ Nội Cao Nhân.

Mỗi giáp tử là 60 năm. Những người tu luyện từ nhỏ thì đến quá tuổi cổ lai hy cũng có thể có được tu vi trên một giáp tử. Hoặc như những người có nhiều phúc duyên, được phục dụng linh đan diệu dược, kỳ trân dị thảo thì cũng có tu vi thành bội tăng trưởng, vượt quá giáp tử khi mới đôi mươi cũng không phải là chuyện hiếm hoi. Có điều, Lý Nhược Hồng thiếu duyệt lịch giang hồ, nên hỏi :

- Trên đời này có mấy ai có được tu vi trên giáp tử chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giang hồ rộng lớn, hạng người nào cũng có thể có. Đừng nói là tu vi trên một giáp tử, cả hai giáp tử cũng có. Chẳng hạn như Trương Chân Nhân của Võ Đang phái và Linh Huyền Thượng Nhân của Huyền Đô Bát Cảnh Cung. Hai vị này đều có tu vi trên hai giáp tử. Nghe nói chưởng môn Võ Đang phái tuổi mới quá ngũ tuần, nhưng nhờ tu luyện Thái Cực Tuệ Kiếm, tu vi cũng đạt trên một giáp tử.

Trương Chân Nhân và Linh Huyền Thượng Nhân đều là những đại nhân vật, đức cao vọng trọng, đạo hạnh cao thâm, danh tiếng lừng lẫy khắp võ lâm. Lý Nhược Hồng tuy kém lịch duyệt, nhưng cũng đã từng nghe danh hai nhân vật đó. Còn chưởng môn Võ Đang phái cũng là võ lâm linh tụ, danh tiếng không nhỏ, tuy không thể sánh được với nhị vị “chân tiên” kia, nhưng so với những cao thủ võ lâm khác thì lợi hại hơn rất nhiều. Lý Nhược Hồng chắc lưỡi nói :

- Nhị vị tiên trưởng đó, người bình thường làm sao sánh được.

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Đúng là người bình thường khó thể sánh được. Nhưng trong thiên hạ, người phi thường cũng đâu có hiếm.

Chiều ngày hôm sau ...

Giang Thừa Phong đang cùng Lý Nhược Hồng chuyện văn thì Lưu Quốc Hiên đến thủy trại, vào ra mắt chàng. Hai trăm thủ hạ mà lão dẫn theo đã được phân bố thành từng nhóm nhỏ trú đóng ở những thôn làng cách thủy trại xa xa để che mắt địch nhân. Lão hành sự vẫn rất thận trọng, vì thế mà Giang Thừa Phong rất yên tâm khi giao việc cho lão.

Giang Thừa Phong thấy lão đến đột ngột, ngạc nhiên hỏi :

- Huynh đệ làm sao mà có thể đến đây nhanh thế ? Công việc xong cả rồi ư ?

Lưu Quốc Hiên vòng tay nói :

- Trình công tử. Nói chung thì mọi việc đều đã đâu vào đó cả. Chỉ còn lại vài việc không quan trọng lắm. Thuộc hạ đã giao cho Lý huynh đệ giải quyết.

Nội đường chính là lực lượng chủ lực của Thái Chính Cung hiện nay, chuyên trách nam chinh bắc phạt, cụ thể hiện tại phụ trách tấn công các địa bàn của Nam đường thuộc Thông Thiên Giáo. Lão đã dẫn hết lực lượng của Nội đường đến đây, nghĩa là công việc cũng đã cơ bản hoàn thành. Ngừng lại một chút, lão lại nói tiếp :

- Mấy hôm trước thuộc hạ đang ở thành Hán Dương. Vừa nhận được lệnh của công tử thì Lý huynh đệ đã vội vã đến Hán Dương tìm thuộc hạ. Thuộc hạ liền giao những việc còn lại cho Lý huynh đệ xử lý, rồi đến đây ngay.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lý huynh đệ không bận việc gì hay sao ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công việc của Lý huynh đệ đã được giao lại cho Hoa muội lo liệu.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Các người để Hoa cô nương trông coi các tửu quán hay sao ?

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Hiện giờ đang lúc nông nhàn, Hoa muội rảnh rang không có việc gì làm nên cũng buồn. Mà việc trông coi các tửu quán cũng nhàn nhã. Hoa muội chỉ đứng bên trong chỉ đạo chứ đâu cần phải xuất diện.

Thấy lão có vẻ ngại ngùng, nói chuyện không được tự nhiên khi có mặt nàng, Lý Nhược Hồng liền nói :

- Các người cứ tự nhiên nói chuyện. Ta ra ngoài tìm Lưu cô nương một lát.

Nàng tươi cười đứng dậy, chợt kề tai Giang Thừa Phong nói khẽ :

- Ta biết điều như vậy. Người định đền bù cho ta thế nào đây.

Giang Thừa Phong hạ giọng nói :

- Lát nữa tiểu sinh sẽ chịu để cô nương đánh hai mươi roi, xem như là chuộc lỗi. Như thế được không ?

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Hai mươi roi chưa đủ. Phải là bốn mươi roi mới được.

Đoạn nàng cười lớn, rảo bước ra ngoài. Giang Thừa Phong cũng hơi thoáng mỉm cười. Sau nhiều cố gắng, quan hệ giữa chàng với Lý Nhược Hồng đã tốt hơn rất nhiều. Chàng cho người đi gọi Công Tôn Long đến cùng bàn việc. Nhân lúc này, chàng tóm lược những việc đã xảy ra cho Lưu Quốc Hiên biết. Lão cũng báo cáo những việc đã làm được kể từ khi chàng rời Thái Chính Cung.

Từ những tin tức khai thác được nơi bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo bị bắt, Lưu Quốc Hiên đã cho điều động đại đội nhân mã bắt thần tập kích hai cơ sở của Nam đường, bắt gọn bọn giáo chúng trú đóng tại những nơi đó. Bọn chúng tự thị thực lực hùng mạnh, trước nay hành sự vẫn luôn suôn sẻ, thành ra dần dần buông lỏng tính cảnh giác, bị tập kích bất ngờ đều đại bại, hầu như toàn quân tận diệt.

Rồi từ bọn này, lão lại tra ra được trú sở của Nam đường đóng tại một trang viện ở ngoại thành Hán Dương, và biết được rằng hiện tại những cao thủ chủ chốt của Nam đường dưới sự thống lĩnh của Nam đường đường chủ đã kéo hết đến Nam Xương thi hành một nhiệm vụ quan trọng, tại trú sở chỉ còn lại những nhân vật hạng thấp, võ công bình thường, tục xưng là nhị tam lưu nhân vật.

Thế là, nhân đà đại thắng, Lưu Quốc Hiên đã kéo thủ hạ rốc đến Hán Dương, tiến đánh trú sở của Nam đường, và đã giành được thắng lợi vang dội. Sau chiến dịch này, Thái Chính Cung đã thu được rất nhiều tài vật, và hiện đang cho chuyển về cung. Nam đường là một trong số những bộ phận của Thông Thiên Giáo liễm tài tích cực nhất, nên ở Tổng đàn tích trữ rất nhiều tài phú, ngay cả Lưu Quốc Hiên cũng cảm thấy bất ngờ. Hiện tại, chính Nhị Tổng quản Lý Quang Chi đang thay lão phụ trách vận chuyển chiến lợi phẩm về cung.

Hai người đàm đạo một lúc thì Công Tôn Long vâng lệnh triệu đã đến nơi, Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Công Tôn huynh đệ. Mau vào đây. Để ta giới thiệu, đây là Lưu huynh đệ, Nội sự Đại Tổng quản, lĩnh Nội đường, phụ trách điều phối mọi việc trong cung. Còn đây là Công Tôn huynh đệ, hiện đang chưởng quản Lưu Hương Viện.

Công Tôn Long hướng về Lưu Quốc Hiên chấp tay thi lễ :

- Đệ xin bái kiến Đại Tổng quản.

Lưu Quốc Hiên tươi cười nói :

- Chúng ta là người một nhà, huynh đệ không nên quá khách khí. Những việc ở đây đã khiến cho huynh đệ phải lo lắng nhiều.

Công Tôn Long nói :

- Dạ. Đâu có gì. Đây chỉ là bốn phận mà thôi.

Giang Thừa Phong nói :

- Chào hỏi nhau như thế đã đủ rồi. Nhị vị huynh đệ hãy ngồi xuống rồi ta cùng bàn công việc.

Thế là ba người cùng bàn bạc, thảo luận kế sách tiến đánh địch nhân, trước mắt là bọn gian phi đang tập hợp xung quanh thủy trại. Sau đó mới là đại lực lượng của Nam đường ở thành Nam Xương. Giang Thừa Phong đã lên kế hoạch tận dụng toàn bộ ưu thế có được để diệt gọn hai lực lượng đối địch này, nhất cử giải quyết sự việc. Chàng không muốn để sự việc dây dưa kéo dài, bởi chàng còn có nhiều việc khác phải làm. Xong đâu đó, Lưu Quốc Hiên cùng Công Tôn Long cáo từ, lui ra ngoài đi điều động lực lượng.

Dòng Trường Giang cuộn cuộn chảy, tung bọt sóng trắng xóa.

Từ bao đời nay, dòng nước Trường Giang vẫn xuôi chảy về đông, đem đến sự phì nhiêu cho vùng Giang Nam trù phú. So với dòng Hoàng Hà hung hãn ở phương Bắc, Trường Giang có vẻ hiền lành hơn, ít khi gây ra thiên tai lũ lụt. Nó còn có một cái tên khác, thơ mộng thi vị : Dương Tử Giang.

Hán Khẩu tức là cửa sông Hán, nơi dòng Hán thủy đổ vào Trường Giang. Hán thủy là một con sông lớn, dài hàng nghìn dặm, chảy qua nhiều thành thị quan trọng như Tương Dương, Vũ Xương, Hán Dương, do đó cũng có một vị trí trọng yếu. Còn Trường Giang thì khỏi phải nói. Do đó, Hán Khẩu thủy trại đóng ngay tại nơi hợp lưu giữa Hán thủy và Trường Giang, có một đội thủy quân tinh nhuệ để kiểm soát tuyến giao thông thủy lộ quan trọng này.

Lý Nhược Hồng đang thơ thẩn trước thủy trại, ngắm nhìn dòng Trường Giang đang cuộn sóng. Mắt nàng tuy dõi theo dòng nước, nhưng tâm trí lại ở tận đâu đâu. Trong lòng nàng chất chứa đầy tâm sự.

()

Bất chợt, nàng nghe có tiếng thở dài ngay sát sau lưng. Thanh âm quen thuộc. Không cần nhìn nàng cũng đã biết người đó là ai rồi.

Nàng từ từ quay lại. Giang Thừa Phong đang đứng ngay phía sau nàng. Hai tay chắp sau lưng, chàng cũng đang ngắm nhìn dòng nước biếc. Ánh mắt chàng u buồn như đang chất chứa nhiều tâm sự.

Click this bar to view the full image.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người ra đây khi nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Từ này giờ. Trong thủy trại tiểu sinh tìm mãi không thấy cô nương, đoán chắc cô nương đang ở ngoài này, nên mới ra đây.

Lý Nhược Hồng cau mày hỏi :

- Người tìm ta có việc gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh tìm cô nương để chịu tội đây.

Nói rồi chàng đưa chiếc roi da đang cầm trên tay cho nàng. Đoạn chàng chắp hai tay ra sau lưng, nhắm mắt lại chờ đợi.

Lý Nhược Hồng cầm chiếc roi trong tay, chợt bật cười nói :

- Người cũng vẫn còn nghĩ tới việc này à. Trông người tội nghiệp quá. Thôi thì ta lại cho người nợ đó.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười đó vẫn không thể che lấp được ánh mắt u buồn, cùng nét suy tư lắng đọng nơi khóe mắt. Chàng nhẹ bước tiến tới đứng sánh vai bên cạnh Lý Nhược Hồng. Ánh mắt chàng đắm đắm nhìn dòng nước biếc đang xuôi chảy, rồi lại khẽ thở dài. Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người đang nghĩ gì vậy ?

Giang Thừa Phong khẽ thở ra, nói :

- Dòng Trường Giang nghìn đời vẫn chảy về đông. Sao dòng đời không được bình lặng như thế nhỉ ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Trên đời có kẻ này người khác, tất phải có chuyện nợ sự kia, làm sao tránh được ? Muốn dòng đời bình lặng thật là chuyện viễn vông.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Thế mới đáng tiếc.

Lý Nhược Hồng nói :

- Xem ra người là một kẻ sợ việc.

Giang Thừa Phong chỉ khẽ thở dài. Nàng lại nói :

- Nhưng với gia thế và địa vị của người, còn gì phải sợ nữa chứ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Sự đời ít gặp phiền phức vẫn hơn.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Đâu có ai bắt người phải chịu phiền phức. Nếu người sợ gặp chuyện phiền phức thì cứ về nhà mà hưởng phúc ấm, đừng đi theo ta nữa.

Giang Thừa Phong lắc đầu, trầm ngâm hồi lâu, rồi nói khẽ :

- Lát nữa, khi trời tối sẽ tiễn đánh bọn Thông Thiên Giáo.

Lý Nhược Hồng gật đầu nói :

- Hay lắm. Lát nữa ta sẽ đi cùng với người.

Giang Thừa Phong quay sang nhìn nàng, khẽ nói :

- Không được. Giữa chiến trường đao kiếm vô tình, tên bay đạn lạc, cô nương không nên dẫn thân vào chỗ nguy hiểm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người cũng vậy đó thôi ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương nên nghe lời tiểu sinh, hãy ở lại trong thủy trại chờ tiểu sinh về. Để cô nương dẫn thân vào nơi nguy hiểm, tiểu sinh không an tâm chút nào. Lỡ như có chuyện gì, tiểu sinh sẽ ... đau lòng lắm.

Giọng nói của chàng vừa buồn rầu, vừa như có vẻ cầu xin. Lý Nhược Hồng chợt thấy cảm động. Nàng hỏi :

- Trước giờ người chưa từng tham gia đánh nhau ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Chỉ đứng xem đôi bên giao chiến, còn như chính thức tham chiến thì chưa. Nhưng lần này ...

Lý Nhược Hồng nói :

- Người vì ta nên mới tham chiến phải không ?

Giang Thừa Phong gật đầu. Lý Nhược Hồng nói khẽ :

- Thôi được rồi. Ta sẽ nghe lời người, ở lại trong thủy trại. Nhưng người cũng phải tự bảo trọng.

Giang Thừa Phong thoáng mỉm cười. Hai người đứng sát bên nhau, cùng lặng ngắm dòng sông. Nước Trường Giang vẫn không ngừng xuôi chảy. Hai người không nói tiếng nào, nhưng tình ý thiết tha còn hơn cả vạn lời nói.

Mãi đến lúc hoàng hôn, khi bóng đêm đã dần buông xuống, hai người mới quay trở vào thủy trại. Trong đại sảnh, mọi người đều đã tụ tập đông đủ bên bàn tiệc, đang chờ đợi hai người. Vừa thấy Giang Thừa Phong bước vào, mọi người đứng cả dậy vỗ tay vái chào. Trần Vũ quát bảo thuộc hạ dọn thức ăn lên.

Trong lúc chờ đợi bữa tiệc được dọn lên, Giang Thừa Phong nhìn bọn Lưu Minh, Trần Chính Đường nói :

- Ta có việc giao cho nhị vị đây.

Hai người họ vội vỗ tay cung kính nói :

- Xin vương gia cứ sai bảo.

Bọn họ cũng theo Trần Vũ mà gọi chàng là vương gia. Chỉ có bọn Lưu Quốc Hiên mới vẫn gọi chàng là công tử. Và vì chàng là một vị vương gia nên cần phải tỏ niềm tôn kính. Vả chăng, chàng còn là ân nhân của ba người họ, và là niềm hy vọng giải cứu Lưu gia trang. Chàng trầm giọng nói :

- Mục tiêu chủ yếu của bọn Thông Thiên Giáo chính là Lưu cô nương. Nhị vị phải luôn theo sát bảo vệ cô ấy mọi lúc mọi nơi. Nơi đây tuy được canh phòng cẩn mật, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Lưu Minh cung kính nói :

- Đây chính là bổn phận của bọn tại hạ, xin vương gia cứ an tâm.

Giang Thừa Phong nhấn mạnh :

- Dù cho xung quanh có xảy ra bất cứ chuyện gì nhị vị cũng không được rời xa Lưu cô nương. Nhị vị nên nhớ kỹ điều này.

Hai người đồng thanh nói :

- Bọn tại hạ sẽ thực hiện đúng như thế.

Bữa tiệc thịnh soạn đã được dọn lên. Giang Thừa Phong lên tiếng mời, và mọi người bắt đầu ăn uống. Tuy ở trong trại quân, nhưng vì là tiệc tiếp đãi vương gia nên không thiếu những món ngon vật lạ.

Trong suốt bữa tiệc, vì chàng không dă động gì đến cuộc chiến sắp tới nên cũng không ai dám hỏi. Trong bọn chỉ duy nhất có Lý Nhược Hồng là có thể hỏi, nhưng nàng đang có việc phải suy nghĩ, đâu để tâm đến chuyện đó.

Tiệc tàn khi đã vào giữa canh một. Sau đó, Trần Vũ đích thân thống lĩnh chiến thuyền, đưa Giang Thừa Phong cùng bọn Lưu Quốc Hiên, Công Tôn Long bí mật rời thủy trại, để tránh khỏi tai mắt của địch nhân.

22. 21

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi hai

GIANG NAM ĐƯỜNG ẤY NAY XA CÁCH

TRÊN LẦU KHÔNG CHỦ ÉN BƠ VƠ

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, toán nhân thủ của Đông đường Thông Thiên Giáo được lệnh tiến xuống Nam Xương để phối hợp cùng Nam đường hành sự. Đây là lực lượng tinh nhuệ nhất của Đông đường, được phái đi Nam Xương tiếp viện vì nghe đâu có nhiều võ lâm cao thủ đến tiếp trợ cho Cái Mạnh Thường Lưu Thành chống cự lại Nam đường. Một mình Nam đường không đủ nhân lực để đối phó.

Cũng trong lúc này, không biết từ đâu mà tin tức về Thông Thiên Giáo đã bắt đầu tiết lộ ra ngoài giang hồ. Ở khắp mọi nơi đều nghe người võ lâm bàn tán với nhau. Họ rỉ tai nhau về ý đồ độc bá võ lâm của Thông Thiên Giáo, dù Thông Thiên Giáo vẫn chưa chính thức lộ diện; về Thái Chính Cung, một danh xưng hoàn toàn xa lạ; và về việc Thái Chính Cung đã đánh bại Nam đường của Thông Thiên Giáo, san bằng trứ sở, bắt được vị phó đường chủ Nam đường cùng hàng trăm giáo chúng.

Những tin tức kia lan truyền với một tốc độ nhanh đến chóng mặt, và càng qua nhiều người thì sự việc lại càng biến đổi đến không ngờ. Tam sao thất bản, người kể chuyện đã thêm vào những chi tiết lạ lùng kỳ bí để câu chuyện thêm đậm đà. Và thế là chẳng bao lâu sau cả võ lâm đều xôn xao bàn luận. Đã có kinh nghiệm xương máu về Thiên Ma Giáo và Hắc Y Giáo hơn mười năm trước, quần hào võ lâm bắt đầu cảnh giác.

Dù chưa biết rõ thực hư thế nào, nhưng những sự bí mật của giáo phái bị tiết lộ cũng làm bọn Thông Thiên Giáo thâm chột dạ, mọi hành động đều cố kiềm chế, không dám ngông cuồng như trước nữa. Chưa khởi nghiệp mà đã biến thành võ lâm công địch là điều không hay tí nào, do đó bọn họ phải cố kiềm chế, không tạo ra hành động thương thiên hại lý hay để lại tàn tích gì khiến người võ lâm có cớ lên án.

Đến gần thành Lư Giang, bọn họ được biết toán theo dõi thiên kim tiểu thư của Lưu gia trang hiện đang ở trong thành. Lưu tiểu thư là một con tin đáng giá. Nếu như bắt được Lưu tiểu thư thì lo gì Lưu Thành không ngoan ngoãn theo lời. Đó là một công trạng rất lớn. Thế là cả bọn không đi Nam Xương nữa, cùng kéo đến Lư Giang để tìm cơ hội bắt giữ Lưu tiểu thư, hầu làm điều kiện uy hiếp Cái Mạnh Thường. Còn tình hình ở Nam Xương, bọn họ không lo lắng lắm, bởi thực lực của Nam đường đường chủ không phải tầm thường, tuy chưa thể triệt để đánh bại Lưu gia trang, nhưng vẫn còn chiếm được thượng phong, áp chế hoàn toàn bọn Cái Mạnh Thường. Chỉ có điều, khi đến nơi bọn họ chẳng những không thấy tông tích Lưu tiểu thư ở đâu, mà ngay cả bọn trinh sát được phái đi theo dõi cũng biệt vô âm tín. Tất cả bao trùm một sự kỳ bí khiến cả bọn vô cùng hoang mang.

Cũng cùng lúc đó, toán trinh sát bỗng phát hiện một chiếc đại thuyền lặng lẽ rời thành, xuôi về phía tây. Cả bọn liền lập tức bám theo, chờ cơ hội thuận tiện là phái người đột nhập lên thuyền thám thính. Sở dĩ bọn họ không tấn công ngay mà còn phải chờ người đi thám thính tình hình là vì sợ đụng nhằm Lưu Hương Viện, một tổ chức thần bí lạ lùng mà cuộc lễ khai trương mấy hôm trước đã làm cả võ lâm chấn động, bởi những thứ vũ khí giết người cực kỳ đáng sợ, tỷ như Khai Sơn Thần Đạn. Mà thành Lư Giang rất gần nơi tổ chức lễ khai trương, nên cũng có thể thuộc địa phận của Lưu Hương Viện. Với tình hình trước mắt, bọn họ không muốn đụng chạm với tổ chức nguy hiểm này. Một mình Thái Chính Cung cũng đã khiến bọn họ đau đầu rồi.

Nhưng người đã phái đi mà lại không thấy quay về, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Còn thuyền thì vẫn tiếp tục đi về phía Tây, chứ không đi xuống Nam Xương. Do vậy, phỏng đoán ban đầu của bọn họ lại không còn đúng nữa. Tuy vậy, đây lại là manh mối duy nhất có được nên cả bọn đành âm thầm bám theo, chuẩn bị sẵn sàng, chờ có cơ hội là sẽ tiến hành tập kích. “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót” cũng là một trong các tôn chỉ của bọn họ.

Chẳng ngờ, chiếc thuyền kia lại ghé vào thủy trại Hán Khẩu, được quan binh bảo vệ. Dù ngông cuồng đến đâu thì trong lúc này bọn họ vẫn chưa dám công khai xung đột với quan binh. Bọn họ đành vây chặt xung quanh, chờ đối phương đi ra. Cả bọn không dám rời mắt khỏi thủy trại, đành gặm lương khô, trằn mình giữa màn đêm lạnh giá.

Nhưng cứ chờ mãi ... chờ mãi ...

Suốt mấy ngày liền vẫn không thấy đối phương lộ mặt ra. Và những người được phái đi do thám đều không thấy quay về, lành ít dữ nhiều là điều chắc chắn. Và quan trọng hơn, đối phương hiển nhiên đã nhận ra sự tồn tại của bọn họ.

Cả bọn đã bắt đầu thất vọng. Đã có người bàn lùi.

Mãi đến một buổi chiều mấy hôm sau đó, một đoàn chiến thuyền của quan binh rầm rộ kéo ra. Bọn họ liền phái người theo dõi, nhưng chỉ thấy chiến thuyền xuôi về đông hơn trăm dặm là lại quay ngược trở về thủy trại, không ghé vào bờ lần nào. Bọn họ cho là quan binh đang tập luyện thủy chiến nên cũng chẳng để tâm đến nữa.

...

Tối hôm đó, một toán khoảng mười tên giáo chúng đang co ro trong màn sương lạnh. Bỗng nhiên, bọn chúng nghe thấy có tiếng nói từ bờ sông vọng lại. Cả bọn liền vội yên lặng đồng tai lắng nghe. Thanh âm từ trong đám cỏ sát mé sông vọng đến. Đường như là có hai người đang tranh cãi với nhau. Một người nói :

- Cái gì mà Trường Giang cuộn cuộn đổ về Đông. Đúng là chuyện hàm hồ.

Thanh âm khác lại cất lên ồm ồm :

- Người nói vậy là sao ?

Người kia đáp :

- Còn sao nữa ? Ta bảo rằng người nói bậy.

Người nọ khề hừ một tiếng, hỏi :

- Ta nói bậy chỗ nào ? Người giải thích thử xem.

Người kia nói :

- Vậy người hãy nhìn xuống sông thử xem. Nước sông không phải đang chảy về phía bắc hay sao ? Thế mà người lại bảo chảy về Đông, không phải là hàm hồ sao hả ?

Người nọ nói :

- Nhưng người không nghe người ta thường nói rằng nước mọi con sông luôn chảy về Đông Hải hay sao ?

Người kia cãi :

- Ai nói ta không cần biết. Nhưng hiện tại ta thấy nước sông đang chảy về phía bắc. Sự thật chính tại nhãn tiền. Vậy là người đã nói bậy.

Người nọ liền chỉ xuống sông, nói :

- Đó. Rõ ràng là đang chảy về hạ lưu, tức là chảy về phía đông đó nha.

Người kia lập tức cãi lại ngay :

- Gì mà phía đông ? Người không biết xác định phương hướng à ? Hướng nước chảy đang là hướng bắc. Nếu như người còn không tin, chúng ta có thể dùng nam châm để thử.

Quả thật là dòng Trường Giang ở đoạn này chuyển hướng về phía bắc. Đường nhiên, không chỉ Trường Giang, không có con sông này chỉ chảy thẳng theo một hướng duy nhất cả. Còn về nam châm, theo sử cũ ghi lại đã xuất hiện từ thời Tây Chu. Sử chép rằng, vào năm Tân Mão (năm 1109 trước Tây Lịch) đời Chu Thành Vương, có sứ Việt Thường sang cống chim trĩ trắng, nhà Chu phải tìm người làm thông ngôn mới hiểu được tiếng. Và do đường xá quá xa xôi, sứ giả không nhớ đường về, ông Chu Công Đán đã chế ra “chỉ nam xa” để dẫn đường cho sứ giả về nước. “Chỉ nam xa” thực chất chỉ là mã xa có gắn thêm la bàn, và vì mục đích là chỉ đường về phương nam nên kim la bàn được gọi là “nam châm”, mặc dù nó chỉ cả hai chiều nam – bắc.

Người nọ không chịu, nói :

- Dù sao thì dòng nước này cuối cùng cũng chảy ra biển, mà biển thì ở phương đông, nghĩa là lời ta nói không có chỗ nào sai cả.

Hai người họ không ai chịu ai, tranh cãi nhau rất kịch liệt. Vấn đề tranh luận của bọn họ khiến cả bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo đang lắng tai nghe ngóng cũng không nhịn được. Một người lẩm bẩm :

- Sao trên đời lại có hạng quái vật rồi hơi đến thế nhỉ ?

Hắn cho gã kia là quái vật bởi chỉ có hạng quái vật mới rồi hơi như thế. Mấy tên kia cũng bật cười ồ, tỏ ý tán thành. Đột nhiên, cả bọn nghe có thanh âm lạnh lùng cất lên ngay sát bên tai :

- Người nói ai rồi hơi ?

Cả bọn giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp có hành động gì thì chợt nhận ra huyết đạo đã bị khống chế, không cử động kêu la gì được nữa. Từ trong bóng tối, có mấy người lặng lẽ chạy ra khiêng cả bọn đi.

Ở các nhóm khác, sự việc cũng diễn ra tương tự. Cả bọn vì mãi chú tâm lắng nghe giọng nói từ xa vọng đến nên chẳng kịp nhận ra bọn mình đã bị khống chế lúc nào. Đến khi bị bắt thì đã muộn rồi.

Tại một trang viện cách thủy trại Hán Khẩu không xa, trong đại sảnh có hai hắc y nhân đang ngồi trên ghế và một hắc y nhân khác đang rảo bước qua lại, xem chừng có vẻ nóng ruột lắm. Người đang rảo bước dường như là thượng cấp nên hai người ngồi thỉnh thoảng lại cứ đưa mắt nhìn hắn, dường như đang chờ chỉ thị.

Một lúc lâu sau, người kia bỗng dừng bước, đưa mắt nhìn một trong hai người đang ngồi, trầm giọng hỏi :

- Thế nào ? Hà hộ pháp. Vẫn chưa có ai trở về báo cáo hay sao ?

Người được gọi là Hà hộ pháp lên tiếng đáp :

- Bẩm phó tòa. Vẫn chưa thấy tên nào trở về. Hay là để thuộc hạ ra ngoài đó đôn đốc bọn chúng ?

Người được gọi là phó tòa có vẻ tức giận nói :

- Đúng là lũ ăn hại. Chỉ có chút việc nhỏ nhặt mà cũng làm không xong. Phên này bản tòa phải nghiêm trị bọn chúng mới được

Đoạn hắn quay sang Hà hộ pháp ra lệnh :

- Hộ pháp hãy đi ra đó đôn đốc bọn chúng. Nếu thấy tên nào chểnh mảng trong công việc thì cứ nghiêm trị.

Tên Hà hộ pháp vâng lệnh đứng dậy định đi. Nhưng mới được vài bước thì chợt nghe tên còn lại lên tiếng :

- Hà huynh hãy chờ một lát.

Tên họ Hà quay mặt lại nhìn. Gã kia đứng dậy nói :

- Khu vực ngoài đó cũng khá rộng. Hay là phó tòa cho phép thuộc hạ đi cùng với Hà huynh ra đó.

Tên phó tòa gật đầu nói :

- Cũng được. Hai người hãy đi nhanh lên rồi về cho sớm.

Hai tên kia vâng dạ rồi lập tức phi thân lao ra khỏi sảnh đường. Tên phó tòa dõi mắt trông theo cho đến khi bóng dáng hai người khuất hẳn. Rồi hắn lại tiếp tục rảo bước, trong lòng dường như có cảm giác bất an.

Bất chợt, hắn nhận thấy trong sảnh đường dường như không chỉ có một mình hắn. Ánh mắt sắc bén của ai đó đang nhìn hắn chằm chằm khiến hắn chợt cảm thấy ớn lạnh. Hắn đảo mắt nhìn quanh, bất giác giật mình sửng sốt.

Nơi chiếc ghế mà tên Hà hộ pháp ngồi khi nãy, một chàng thiếu niên công tử đang ngồi nhìn hắn mỉm cười. Chàng công tử này dung mạo thanh tú, khí chất cao sang, vận y phục cực kỳ hoa lệ. Không hiểu chàng đã vào đây từ lúc nào và bằng cách nào mà sao không một ai phát hiện được. “Nếu chàng ta nhân cơ hội này hạ độc thủ thì ...”, hắn chợt rùng mình, không dám nghĩ thêm nữa.

Tên phó tòa nhìn chàng công tử trầm giọng hỏi :

- Người là ai ?

Chàng công tử không đáp, hỏi lại :

- Người là phó đường chủ của Đông đường trong Thông Thiên Giáo.

Tên kia cười gằn nói :

- Người đã biết danh bản tòa thì mau mau khai rõ danh tính lai lịch. Người thuộc bang phái nào ? Đến đây làm gì ?

Chàng công tử mỉm cười nói :

- Thay vì lo hỏi lai lịch ta, người nên tự lo cho bản thân mình thì hơn.

Tên phó đường chủ cao giọng nói :

- Kẻ nào dám động đến bản tòa ?

Chàng công tử cười nói :

- Người bắt quả chỉ là một tên phó đường chủ nhỏ nhoi. Ta muốn bắt mấy tên mà chẳng được. Có gì đâu mà lại lớn lối. Có khi cũng chẳng cần ta ra tay.

Tên phó đường chủ tức giận quát :

- Hồn láo.

Hắn lập tức vận toàn lực vào song cửa, lao tới tấn công. Tuy hắn giở giọng kiêu ngạo, nhưng cũng hiểu đối phương không phải là nhân vật tầm thường. Một người đã có thể lai vô ảnh, khứ vô hình thì công phu tất phải đến mức siêu phàm nhập thánh. Cửa lực mười thành do hắn đánh ra cực kỳ hùng hậu, ào ạt xô tới.

Đột nhiên, chiếc ghế mà chàng công tử đang ngồi bỗng trượt sang mé tả. Song cửa mất mục tiêu, giáng thẳng vào bức tường đánh sầm một tiếng. Bức vách tức thì đổ sụp xuống, bụi đất bay tứ tung.

Chàng công tử nhân lúc tên phó đường chủ đang mất đà chưa kịp gượng lại, liền sử dụng tuyệt kỹ khinh công áp tới sát bên, điểm vào mấy đại huyệt trên người hắn. Sau đó, chàng lùi lại, ngồi xuống ghế nhìn hắn mỉm cười. Đường như trên môi chàng lúc nào cũng luôn điểm nụ cười.

Tên phó đường chủ không ngờ chỉ mới một chiêu mà đã thất thủ. Hắn tức uất nhìn chàng công tử, hai mắt như muốn tóe lửa.

Lúc này, bọn giáo chúng bên ngoài nghe tiếng động liền lũ lượt chạy vào. Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả bọn ngẩn người ngơ ngác, dường như không dám tin vào mắt mình.

Chàng công tử nhìn cả bọn mỉm cười nói :

- Các người giờ chỉ còn hai cách chọn lựa. Hoặc là xuôi tay chịu trói, hoặc là cắn võ thuốc độc tự sát. Các người chọn cách nào ?

Cả bọn định thần lại, vây quanh chàng công tử, đao kiếm sáng ngời lấp lăm trên tay. Một tên gần giọng hỏi :

- Người là ai ?

Chàng công tử cười nói :

- Các người định đối địch với ta ư ?

Tên kia nói :

- Người đã cả gan xâm nhập vào đây mà còn hỏi như thế à ?

Chàng công tử chỉ tên phó đường chủ nói :

- Các người tự hỏi xem võ công có hơn được hắn không ? Hắn không chống nổi ta một chiêu nữa đâu.

Tên kia giật mình kinh sợ, nhưng vẫn cố nói cứng :

- Nhưng chúng ta đông người cùng hợp công. Cho dù người có cánh cũng khó mong thoát khỏi nơi này.

Chàng công tử cười lớn :

- Thật không ? Ta không tin đâu.

Tên kia quát :

- Thử xem.

Cùng một lúc, cả bọn đồng loạt vung đao múa kiếm xông tới, khí thế nghiêng trời lệch đất. Đao quang kiếm ảnh phủ trùm toàn thân chàng công tử, tưởng như chàng sắp bị chém thành trăm nghìn mảnh vụn.

Nhưng chàng công tử không hề nao núng, trên môi luôn ẩn hiện nụ cười. Giữa vùng đao quang kiếm ảnh kín kẽ đó, chàng công tử chỉ khẽ lách nhẹ người là đã thoát ra được. Rồi đột nhiên, từ tay áo chàng có mấy viên đạn nhỏ màu lam nhạt hình tròn óng ánh bay vút ra.

Ngay tức khắc, cả gian đại sảnh rộng lớn ngập chìm trong biển lửa. Thế lửa cực kỳ hung hãn. Hơi nóng hừng hực lan tỏa khắp nơi. Ngọn lửa cũng nhanh chóng lan rộng ra các phía, đe dọa sẽ thiêu rụi cả trang viện.

Trước tình cảnh hung hiểm đó, bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo không còn nghĩ gì đến chuyện cự địch nữa, mà hốt hoảng kéo nhau ùn ùn tháo chạy khỏi sảnh đường. Nhìn thấy thế lửa lớn quá, bọn chúng vẫn chưa yên tâm, liền kéo nhau chạy luôn ra khỏi trang viện. Cả bọn không ai dám nghĩ đến chuyện dập lửa, vì nếu có muốn cũng không tài nào dập nổi. Quả thật, từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, bọn chúng chưa từng thấy qua một trận hỏa tai nào hung hãn dữ dội đến thế này.

Quang cảnh giống như cả ngọn Hỏa Diệm Sơn vừa đổ ụp xuống.

Nhìn trận hỏa tai mà ai nấy đều kinh hoàng khiếp đảm.

Nhưng cả bọn vừa mới chạy ra khỏi trang viện, chưa kịp định thần thì từ hai bên đao kiếm bỗng đồng loạt kề vào cổ chúng. Rồi những bàn tay cứng chắc đưa lên bóp chặt miệng chúng. Bọn chúng càng thêm kinh hãi khi nhìn thấy xung quanh có đến hàng trăm thanh y hán tử, đao kiếm sáng ngời.

Vừa bắt được địch nhân, ngay lập tức bọn thanh y hán tử đã nhanh chóng thò tay vào miệng từng tên giáo chúng, lần mò một lúc, rồi lôi ra những viên sáp chứa độc dược. Bọn thanh y hán tử hành động rất nhanh nhẹn, xem chừng như đã quen tay. Giờ thì bọn giáo chúng có muốn tự sát cũng không còn được nữa. Và bọn giáo chúng càng thêm kinh hãi khi chợt nhớ đến một tổ chức thần bí nhưng đáng sợ, hiện đang đối địch với Thông Thiên Giáo : Thái Chính Cung.

Bọn giáo chúng lại càng khiếp hãi hơn nữa khi nhìn thấy chàng công tử khi nãy đang từ trong biển lửa đi ra, phong thái hết sức ung dung. Trên tay chàng đang xách tên Đông đường phó đường chủ. Y phục toàn thân chàng không hề bị cháy xém chút nào, trong khi tên phó đường chủ hiện trông như một bó đuốc.

Chàng ném tên phó đường chủ xuống đất đánh phịch một tiếng. Bốn tên thanh y hán tử liền chạy ngay lại lo dập lửa trên người hắn.

Chàng công tử quay lại ngắm nhìn gian sảnh đường rộng lớn đang ngập chìm trong biển lửa. Thế lửa vô cùng hung hãn. Chỉ trong chốc lát nữa thôi, ngọn lửa sẽ lan ra phủ trùm hết cả tòa trang viện.

Giữa lúc đó, một thanh y nhân đầu đội khăn lượt, tay cầm quạt lông, tiến tới bên chàng công tử, khẽ nói :

- Công tử. Tòa trang viện này xem ra vẫn còn dùng được.

Chàng công tử khẽ gật đầu, rồi nhắm vào sảnh đường nhẹ nhàng vung tay đánh ra một chưởng. Ngay tức khắc, một luồng chưởng phong cực kỳ hùng hậu ào ạt cuốn tới, thổi tắt vào trong sảnh đường.

Gió rít lên hồi.

Đột nhiên, ngọn lửa tắt ngúm.

Và lạ thay, gian sảnh đường sau một trận hỏa tai khủng khiếp như thế mà vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị cháy xém chút nào, giống như nơi đây chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có một phần tường vách bị phát chưởng của tên phó đường chủ làm cho đổ sụp xuống, và một số đồ vật bị xô ngã trong lúc bọn giáo chúng tháo chạy khỏi sảnh đường. Kỳ dư, mọi vật khác vẫn y nguyên, không hề suy sụp.

Chàng công tử lại khẽ vẫy tay một cái. Bọn thanh y hán tử liền áp giải những tên bị bắt đi. Còn một số ở lại trang viện xử lý hiện trường, tức là lo thu gom tài vật. Bọn họ hành động nhanh nhẹn, có vẻ rất đặc lực.

Chàng công tử còn đứng lại đó quan sát bọn thuộc hạ làm việc một lát rồi mới quay mình bước đi.

23. 22

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi ba

DỤNG KỲ MƯU CHUNG HÚC BẮT QUỶ

VÌ HUYNH ĐỆ QUYẾT Ý HY SINH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, hai tên Hộ pháp vừa rời khỏi trang viện, mới đi được một quãng ngắn thì chợt nghe thấy một giọng cười âm u lạnh lẽo như ma rên quỷ khóc vọng đến bên tai. Cả hai biết có việc bất tường, liền vội đứng tựa lưng vào nhau, tay đặt sẵn lên chuôi kiếm. Tên họ Hà trầm giọng quát hỏi :

- Ai ?

Giọng âm u đáp :

- Ta.

Tên họ Hà hỏi :

- Ta là ai ?

Giọng kia lại cất lên tiếng cười ma quái âm u lạnh lẽo, nghe đến lạnh người, rồi hắng giọng khê ngâm :

“Ta là Chung Húc,

Trú tại Âm cung

Phụng mệnh Diêm chúa

Chuyên trị yêu tà,

Dương gian địa phủ

Yêu nghiệt tà ma

Cô hồn dạ quỷ,

Đều phải sợ ta.”

Đoạn lại quát hỏi :

- Các người là cô hồn dạ quỷ xứ nào ? Đã gặp ta sao còn không mau chịu phép ? Bộ không biết uy danh ta à ?

Tên họ Hà quát lớn :

- Người là ai ? Đã gặp bản nhân mà còn dám giở trò ma quỷ hay sao ? Sao còn không mau hiện thân ?

Người kia lại cất giọng cười âm u lạnh lẽo, ngâm tiếp :

“Trong bọn yêu tà,

Trên cõi trần ai

Thông Thiên nghịch tặc

Cần trị thẳng tay.

Đại ma tiểu quỷ,

Mà gặp phải ta,

Hãy nên chịu phép,

Kéo ta không tha.”

Đoạn lại cao giọng quát :

- Các người có phải là hai tên tiểu quỷ ở trong cái tổ quỷ gọi là Thông Thiên Giáo gì đó hay không ? Ta đợi các người ở đây đã lâu lắm rồi.

Tên họ Hà quát :

- Hãy thôi cái trò ma quỷ ấy ngay đi. Có gan thì ra đây giao đấu với bản nhân. Còn không có gan thì rút xéo.

Người kia khê cười lạnh, lại ngâm :

“Âm hồn tiểu quỷ

Đã gặp phải ta,

Mà còn lớn lối

Tội thật khó tha.”

Rồi lạnh lùng nói :

- Các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, quả là ngông cuồng lớn lối. Nhưng hôm nay gặp phải ta thì quả là số mạng các người đã tận tuyệt rồi. Chống cự chỉ thêm đau khổ mà thôi. Sao còn không mau chịu phép ?

Thanh âm vừa dứt, từ trong bóng tối có đến mấy chục thanh y hán tử kéo ra vây quanh hai người, đao kiếm tuốt trần lấp lấp trên tay. Nhưng người lên tiếng này giờ vẫn còn ẩn trong bóng tối, chưa xuất hiện.

Cả hai tên thấy bị vây chặt đều giật mình kinh hãi. Tên đi cùng tên họ Hà này giờ im lặng, giờ bỗng đột ngột lên tiếng :

- Tôn giá chẳng hay là cao nhân phương nào ? Có thù oán gì với chúng tôi hay không mà sao lại chặn đường chúng tôi thế này ?

Giọng người trong bóng tối vọng ra :

- Ta chẳng có thù hằn chi với hai người. Nhưng bốn phận của ta là trị bọn cô hồn dạ quỷ. Có trách thì nên trách các người xui xẻo, lại chui vào cái tổ quỷ Thông Thiên Giáo. Hễ gặp tên tiểu quỷ nào ở Thông Thiên Giáo, bất kể lớn bé, ta đều không tha hết. Giờ các người định xuôi tay chịu trói hay tự sát ?

Tên đi cùng họ Hà hỏi :

- Chẳng lẽ không còn đường nào khác hay sao ?

Giọng nói kia đáp :

- Cũng còn một đường thứ ba.

Tên họ hỏi :

- Xin tôn giá chỉ giáo cho ?

Giọng kia nói :

- Giờ hai người các người cứ tỷ đấu với nhau. Tên nào thắng thì ta sẽ tha mạng cho. Còn tên nào bại thì đành chịu theo số mệnh vậy.

Tên họ Hà gằn giọng quát :

- Người đừng có nằm mơ. Bất quá chúng ta tử chiến với các người một phen. Muốn hạ được chúng ta cũng phải đổi bằng mấy mạng người đó.

Đột ngột, một giọng nói oai nghiêm vang lên từ phía sau :

- Giờ thì các người cũng chẳng còn cơ hội động thủ nữa rồi.

Hai tên kinh hãi đồng quay lại nhìn, chợt thấy một chàng công tử dung mạo thanh tú, khí chất cao sang, vận y phục cực kỳ hoa lệ đang đứng nhìn cả hai bằng ánh mắt uy nghiêm. Không biết chàng đã đứng đó tự lúc nào. Ánh mắt chàng uy nghiêm nhưng hiền hòa, không vương chút sát khí, đầy vẻ thân thiện.

Chàng công tử nhìn cả hai một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Ta biết trong miệng các người có ngậm sẵn độc dược để tự sát khi thất thủ. Nhưng ta khuyên hai người hãy nên ngoan ngoãn xuôi tay chịu trói, đừng nên tính đến chuyện tự sát nữa. Tên phó đường chủ của các người khi bị bắt cũng đâu có tự sát. Bọn các người hiện giờ chỉ còn lại hai người đó thôi.

Nói rồi chàng khẽ vẫy tay một cái. Bọn thanh y hán tử liền điệu tên phó đường chủ đi ra. Hai tên Hộ pháp ngơ ngác nhìn nhau. Bọn chúng vừa mới rời khỏi tên phó đường chủ trong khoảnh khắc, thế mà ...

Tên họ Hà đưa mắt nhìn tên kia hỏi ý. Tên kia rút kiếm ra nói :

- Hà huynh. Hay là chúng ta tỷ đấu với nhau ? Người nào sống sót may ra được tha mạng. Còn hơn là cả hai cùng chết.

Tên họ Hà lắc đầu nói :

- Không được. Tiểu huynh không thể giao đấu với hiền đệ.

Tên kia nói :

- Nhưng tình cảnh hiện giờ ...

Tên họ Hà nói :

- Hay là hiền đệ hãy đâm tiểu huynh một kiếm, coi như tiểu huynh nhận thua. Bọn họ sẽ buông tha hiền đệ.

Tên kia nói :

- Nếu Hà huynh đã quyết như thế thì tiểu đệ cũng đành nghe theo. Nhưng xin Hà huynh nhường cho tiểu đệ được nhận lấy cái chết.

Tên họ Hà lắc đầu :

- Không được. Người chết phải là tiểu huynh mới phải.

Tên kia bất thần vung kiếm lên đâm thẳng vào cổ. Biến diễn quá bất ngờ khiến không ai kịp trở tay.

Bỗng nhiên nghe keng một tiếng. Thanh kiếm đã rơi xuống đất. Còn tên kia đã bị điểm huyết, đứng bất động. Công phu của chàng công tử thật lợi hại quá, cả hai tên đều thoáng rung mình, vẻ kinh hãi lộ rõ ngoài mặt.

Chàng công tử lại nhìn cả hai mỉm cười hiền hòa :

- Tình huynh đệ của hai người cũng thật đáng khen. Ta rất thích những người có nghĩa khí như vậy. Nhưng tạm thời ta không thể tha hai người được. Người hãy đỡ huynh đệ của người đi theo ta.

Nói rồi chàng rào bước đi thẳng về phía bờ sông. Bọn thanh y hán tử cũng thu đao kiếm lại, lũ lượt kéo theo sau, để mặc huynh đệ tên họ Hà lại đây. Nhưng hai người bọn họ giờ cũng không còn ý nghĩ đào tẩu. Tên họ Hà do dự giây lát rồi cũng công người huynh đệ của mình chạy theo. Ngay bờ sông đã có mấy chiếc thuyền lớn thả neo chờ sẵn. Tất cả xuống thuyền trở về thủy trại.

Thủy trại Hán Khẩu hôm nay bỗng náo nhiệt khác thường. Tuần Giang đô đốc Trần Vũ cho các tướng sĩ, quan binh trong thủy trại mở đại tiệc ăn mừng, chúc mừng Giang Thừa Phong xuất quân thắng lợi. Bọn quan binh trước nay phải sống khắc khổ theo quân kỷ, nay được chủ soái cho phép thoải mái vui chơi, ai nấy đều hồ hởi vui mừng. Tiếng cười nói vang dậy khắp mặt sông.

Nhưng có một nơi trong quân doanh không hề biết đến tiệc tùng. Đó là một dãy nhà lớn nằm ngay chính giữa doanh trại. Tại đây quang cảnh vẫn lặng lẽ yên ắng, trong khi bốn bề ồn ào náo nhiệt. Tại nơi đây, Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long chia nhau khai thác tin tức từ bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo vừa bắt được. Bên ngoài, chúng thủ hạ luân phiên canh tuần không ngơi nghỉ. Nơi đây được xem là cấm địa. Những người không có trách nhiệm thì không được phép lai vãng.

Hai lão tận tâm với trách nhiệm, liên tục tra hỏi bọn tù binh cho đến tận cuối cùng rồi mới chịu nghỉ ngơi.

Công việc vừa tạm xong, hai lão quát bảo thủ hạ mang rượu thịt đến để cùng ăn uống. Bận rộn suốt cả ngày, mãi đến lúc này hai người họ mới có dịp nghỉ ngơi thư giãn. Rượu thịt được dọn đầy trên bàn. Cả hai đều là người văn nhả nên việc ăn uống rất khoan thai từ tốn, mặc dù đang đói.

Sau khi ăn uống đã no nê, hai lão còn đang ngồi uống trà chuyện vãn, chợt thấy Giang Thừa Phong từ bên ngoài bước vào. Cả hai người vội vàng đứng dậy, chấp tay cung kính hành lễ :

- Công tử.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Ta có chuyện cần bàn với nhị vị huynh đệ.

Cả hai cung kính vâng dạ. Đợi cả hai ngồi xuống rồi, chàng mới hỏi :

- Việc tra hỏi bọn tù nhân thế nào rồi ?

Lưu Quốc Hiên cung kính đáp :

- Dạ. Kết quả cũng khả quan. Cũng thu được nhiều tin tức có giá trị. Nhất là các địa điểm trú đóng của bọn Thông Thiên Giáo. Nhưng bọn này chỉ biết được các cơ sở tại Giang Tô, An Huy, Sơn Đông thuộc vùng phụ trách của Đông đường.

Giang Thừa Phong có vẻ hài lòng, nói :

- Như thế cũng tốt lắm rồi.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng nói tiếp :

- Bọn Thông Thiên Giáo trú đóng phân tán ở nhiều nơi, tuy tiện cho việc giữ bí mật, nhưng cũng rất thuận lợi cho chúng ta khi tiến hành đánh dẹp. Thực lực đã phân tán thì cũng không mạnh lắm.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử nói rất phải.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Ta định bàn với nhị vị huynh đệ việc ở Nam Xương.

Công Tôn Long hỏi :

- Công tử định đối phó với bọn Thông Thiên Giáo thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Nhị vị huynh đệ nghĩ sao ? Theo nhị vị thì bản cung nên có thái độ như thế nào đối với bọn chúng ?

Lưu Quốc Hiên trầm ngâm suy nghĩ giây lát, rồi mới nói :

- Theo thuộc hạ thì chúng ta không nên ra mặt đối địch với bọn chúng.

Công Tôn Long ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy ạ ? Lưu Thành là một nhà cự phú ở Giang Tây, và cũng là một nhân vật có danh vọng khá lớn trong giới võ lâm. Nếu như có thể chiêu nạp được lão ta gia nhập bản cung thì sẽ có lợi rất nhiều.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Huynh đệ nói không sai. Về việc chiêu nạp Lưu Thành thì ta không có ý kiến. Nhưng chúng ta nên tránh những cuộc đụng độ không cần thiết với bọn yêu nghiệt Thông Thiên Giáo ở Nam Xương.

Công Tôn Long hỏi :

- Thực lực bọn chúng sao bằng được chúng ta. Việc gì phải tránh né ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Muốn đánh bại bọn chúng cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng bọn chúng đã dời xa trọng địa như thế thì chắc cũng chẳng đem theo được bao nhiêu tài vật. Đánh nhau mà chẳng mang lại lợi ích thì phí công sức của các huynh đệ làm gì ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Lưu huynh đệ nói phải đó. Chúng ta chỉ cần thị uy cho bọn chúng biết sợ là được.

Công Tôn Long hỏi :

- Công tử định sẽ hành động thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Sáng mai ta định sẽ theo thủy lộ đi xuống Nam Xương. Nhị vị huynh đệ nhân lúc này bất ngờ tập kích các cơ sở của Thông Thiên Giáo mà chúng ta đã tra ra được. Sau khi xong việc thì hãy cho tung tin ra giang hồ. Sáu ngày sau, Lưu huynh đệ đến Nam Xương để lo liệu việc thu phục Cái Mạnh Thường. Chỉ cần mang theo một trăm nhân thủ là được. Những việc còn lại cứ giao cho Lý huynh đệ giải quyết. Nhưng nhớ cần tính toán sao cho Lưu huynh đệ đến kịp trước khi ta vào thành Nam Xương.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Thuộc hạ có cần thông tri cho các vị huynh đệ đang ở trong cung hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thế cũng được. Nếu vị huynh đệ nào không bận việc thì có thể tham gia. Thực lực càng mạnh thì càng dễ thành công.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Theo thuộc hạ thì chỉ cần để Trình huynh đệ và Hoa muội cùng bản bộ ở lại trong cung là đủ. Nhân dịp này chúng ta huy động đại đội nhân mã mở một cuộc càn quét đại quy mô để thị uy, khiến võ lâm các đạo phải nể sợ. Nhân dịp này sẽ thu gom thêm một ít tài vật. Chỉ sợ sau này chẳng còn dịp nào thuận lợi như hiện nay nữa.

Công Tôn Long lên tiếng tán đồng :

- Đại Tổng quản nói phải đó. Tài bảo của bọn Thông Thiên Giáo đa số là của bất nghĩa. Chúng ta có thu lấy thì cũng hợp với công đạo.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Vậy thì hãy cứ làm như vậy. Sau chiến dịch này, có lẽ bọn Thông Thiên Giáo phải mất đi ít nhất cũng một nửa tài sản.

Công Tôn Long nói :

- Chắc còn phải hơn thế nữa ấy chứ. Bởi vì vùng phụ trách của Đông, Nam nhị đường vốn trù phú sung túc hơn các đường kia nhiều. Hai đường này đương nhiên cũng phải giàu có hơn rồi.

Lưu Quốc Hiên cười nói :

- Như thế càng tốt chứ sao. Chúng bị mất tài bảo, ngân khoản không đủ chi dụng thì tất sẽ phải ra sức thu gom thêm.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đến lúc đó thì chúng ta lại ra tay một lần nữa phải không ?

Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long cùng cười. Cả hai cũng đều nghĩ vậy. Giang Thừa Phong lại nói :

- Còn việc chiêu nạp Lưu Thành tuyệt đối không được tiết lộ tin tức ra ngoài. Sau khi xong việc cũng vậy. Hiện tại ta không muốn người võ lâm biết y có quan hệ với bản cung. Như thế mới có thể tiếp tục sử dụng các mối quan hệ hiện có của y.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Thuộc hạ cũng nghĩ vậy. Vì có thể mới tránh khỏi trở thành đích nhắm của bọn quần tà, việc kinh thương mới thuận lợi.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như y chịu gia nhập bản cung thì sẽ lập ra ... à ... Chiêu Hương Viện, giao cho y chưởng quản.

Lưu Quốc Hiên chấp tay nói :

- Dạ. Thuộc hạ sẽ cố thu xếp.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Nhị vị huynh đệ cứ tiếp tục công việc. Ta phải đi chuẩn bị. Sáng mai sẽ khởi trình đi Nam Xương.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Việc ấy cũng đâu có gì quan trọng. Công tử đâu cần phải thân hành xuất lực, cứ giao cho bọn thuộc hạ lo liệu được rồi.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài :

- Ta cũng biết vậy. Nhưng còn Lý cô nương ... cô ấy ...

Chàng lại khẽ thở dài. Lưu Quốc Hiên nói :

- Công việc trọng đại khẩn cấp. Thuộc hạ định sẽ lên đường ngay lúc này.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long liền lập tức ra lệnh triệu tập bộ chúng, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thật sẵn sàng, rồi lên đường hành sự ngay.

Sau khi bọn Lưu Quốc Hiên đi rồi, Giang Thừa Phong lững thững ra ngoài đi dạo. Nhưng chàng vừa bước ra ngoài đã gặp Lý Nhược Hồng đang đi đến. Nàng vừa nhìn thấy chàng đã vội chạy đến bên cạnh, hỏi :

- Bây giờ người đi đâu ? Ta tìm người muốn chết luôn.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương tìm tiểu sinh có việc gì không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Sao người không ở lại dự tiệc với mọi người mà bỏ đi đâu thế ? Người mau ra cùng mọi người dự tiệc. Người là nhân vật chính, đâu thể vắng mặt được. Không có người, không khí bữa tiệc làm sao ấy. Chẳng vui vẻ chút nào.

Nói rồi, nàng chẳng cần biết chàng có đồng ý hay không, đã vừa kéo vừa lôi chàng ra đại sảnh. Mọi người vừa thấy chàng đến đã đồng loạt đứng dậy chấp tay vái chào. Chàng mỉm cười nói :

- Chư vị cứ tự nhiên, không cần phải quá khách sáo.

Chàng thấy chủ vị hiện vẫn còn để trống. Lý Nhược Hồng kéo chàng đến đó, đẩy chàng ngồi xuống. Mọi người cung kính vấn an rồi cũng lần lượt ngồi theo. Trần Vũ đích thân rót rượu cho chàng. Y hết lời tán tụng :

- Vương gia quả thần dũng phi phàm. Một mình vương gia xông vào sào huyệt bọn nghịch tặc, khổng chế tên đầu đảng mà chẳng phí chút hơi sức. Trong thiên hạ thật khó ai hơn. Tiểu tướng vô cùng bái phục.

Mọi người cũng đua nhau khen ngợi hết lời, và tỏ lòng ngưỡng mộ. Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười nói :

- Với người khác, bảo thần dũng phi phàm là một lời khen, nhưng với Giang gia thì lại là chê đấy. Đối với Giang gia, câu “thần dũng phi phàm” là dùng để chỉ hạng võ phu, chỉ có thể là thần tử chứ không thể là đáng quân thượng.

Trần Vũ ồ lên nói :

- Tiểu tướng quên mất. Giang gia đứng trên thiên hạ, không thể nói thế được. Tiểu tướng nhất thời hồ đồ, xin vương gia lượng thứ. Nhưng vương gia đã bắt sống toàn bộ nghịch đảng mà không hề đổ máu thì quả là cơ trí tuyệt luân, xứng đáng kế thừa đại nghiệp Giang gia mà nắm giữ binh quyền, thống lĩnh chư vương các lộ.

Y nói thế khiến mọi người đều ngơ ngác, nhìn Giang Thừa Phong với vẻ ngạc nhiên pha chút hiếu kỳ. Trừ Lý Nhược Hồng, những người còn lại đều không biết lai lịch thật sự của chàng. Nhưng chàng chỉ mỉm cười.

Lý Nhược Hồng ngấm ngấm quan sát, chợt nhận thấy ánh mắt của Lưu Kỳ Anh thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhìn Giang Thừa Phong với vẻ khác thường. Nàng chợt hiểu là chàng đã nói đúng. Và trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm xúc lạ kỳ mà nàng không sao hình dung được.

Rượu được vài tuần, nàng chợt hỏi :

- Lưu tiên sinh và Công Tôn tiên sinh đi đâu rồi ? Sao ta chẳng thấy hai người bọn họ đâu cả vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Hai người họ đang lo triệu tập nhân mã, chuẩn bị lên đường hành sự.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Bọn họ định đi đâu vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ở Giang Tô, Sơn Đông hiện đang có công vụ khẩn cấp cần hai người họ đến giải quyết. Hai người họ đã định sẽ đi ngay trong đêm nay.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Còn việc của Lưu cô nương đây thì sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Sáng mai tiểu sinh sẽ cho người hộ tống Lưu cô nương trở về Lưu gia trang, chắc chắn là sẽ yên ổn về đến nơi.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Thế còn việc ở Nam Xương ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chúng ta đâu có việc gì mà phải xuôi Nam. Nếu đi Nam Xương rồi trở về sẽ mất rất nhiều thời gian đấy.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Thế việc người đã hứa với ta thì sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chính vì tiểu sinh đã hứa với cô nương nên mới phải phái người hộ tống Lưu cô nương hồi trang đấy.

Lý Nhược Hồng nói :

- Giúp người thì phải giúp cho trót, tiền phạt phải tiền đến tận Tây Thiên. Người cho đưa cô ấy về Lưu gia trang rồi lại bỏ mặc ở đây thì có khác nào đem cô ấy trao cho bọn Thông Thiên Giáo chứ ?

Lưu Kỳ Anh cũng đáp ứng nói :

- Vương gia ...

Nàng định lên tiếng nhờ chàng giúp đỡ, nhưng lại ngại ngần không tiện mở miệng. Bọn Lưu Minh, Trần Chính Đường cũng vậy. Ba người họ cùng đưa mắt nhìn chàng với vẻ cần khẩn. Nhất là Lưu Kỳ Anh. Đôi mi nàng ướt rượt. Thực lực Thông Thiên Giáo thế nào bọn họ cũng đã được thấy qua rồi. Trước tình hình hiện tại, nếu không được chàng giúp đỡ sợ rằng Lưu gia trang khó thoát khỏi kiếp nạn.

24. 23

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi bốn

HÁN KHẨU KHAI TIỆC MỪNG THẮNG LỢI

NAM XƯƠNG TRỰC CHỈ CHIẾN THUYỀN KHAI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Lưu Kỳ Anh muốn nhờ Giang Thừa Phong giúp đỡ, nhưng lại ngại ngần không tiện mở miệng. Bọn Lưu Minh, Trần Chính Đường cũng vậy. Ba người họ cùng đưa mắt nhìn chàng với vẻ cần khẩn. Thực lực Thông Thiên Giáo thế nào bọn họ cũng đã được thấy qua rồi. Trước tình hình hiện tại, nếu không được chàng giúp đỡ sợ rằng Lưu gia trang khó thoát khỏi kiếp nạn.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày :

- Lệnh tôn dù đồng tông với Lưu huynh đệ, nhưng cũng vẫn là người ngoài. Bọn Thông Thiên Giáo lại rất hùng mạnh. Ta không thể vì chuyện của lệnh tôn mà khiến các huynh đệ bị thương vong.

Lưu Đức Huy bỗng lên tiếng :

- Công tử. Việc này bọn thuộc hạ ít nhiều cũng có liên quan. Nếu vậy thì xin công tử cho phép bọn thuộc hạ đi giúp Lưu cô nương.

Y cũng theo như bọn Lưu Quốc Hiên gọi chàng là công tử chứ không gọi là vương gia. Phương Nhân Kiệt cũng nói :

- Phải đó. Xin công tử cho phép.

Giang Thừa Phong nói :

- Ba người muốn đi cũng được, nhưng cũng chỉ là đưa thân vào hổ huyệt chứ chẳng giúp ích được gì đâu.

Lý Nhược Hồng nói :

- Vậy thì người không nên đứng ngoài nữa. Chỉ cần người chịu nhúng tay vào là xong chứ gì.

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Người không muốn giúp thì ta cũng không ép. Nhưng ta nói trước cho người liệu mà tính. Nếu như Lưu cô nương mà bị bọn Thông Thiên Giáo bắt giữ, ta sẽ đem người ra đổi cô ấy về đây. Ta tin là bọn chúng sẽ xem tính mạng của người quan trọng hơn tính mạng của cô ấy mà chấp nhận ngay. Người liệu hồn.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn nàng một lúc, rồi khẽ thở ra, nói :

- Thôi thì thế này vậy. Để tiểu sinh thân hành đưa Lưu cô nương đi Nam Xương. Còn công việc thì tiểu sinh sẽ bảo Trình huynh đệ thay mặt giải quyết. Chắc cũng chẳng có vấn đề gì đâu.

Lưu Kỳ Anh mừng rỡ vội đứng dậy chấp tay nói :

- Xin cảm tạ vương gia.

Lý Nhược Hồng thấy chàng đã đồng ý, hết sức hài lòng, cũng lay mạnh vai chàng, tươi cười nói :

- Thế mới phải chứ.

Bất chợt, Giang Thừa Phong sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, rồi gục luôn xuống bàn tiệc. Lý Nhược Hồng hốt hoảng hỏi :

- Người sao thế ? Người bị gì vậy ?

Toàn trường lập tức hỗn loạn, mọi người xúm xít vây quanh Giang Thừa Phong lo việc cứu cấp. Trần Vũ vội truyền khẩn lệnh gọi đại phu. Lưu Quốc Hiên, Công Tôn Long đang lo chuẩn bị lên đường, nghe tin báo cũng vội chạy đến ngay.

Vừa đến nơi, thấy mọi người đang xúm xít xung quanh Giang Thừa Phong, Lưu Quốc Hiên vội quát lớn :

- Mọi người hãy tản ra xa một chút để cho thông thoáng.

Mọi người nghe lão nói thế liền vội lùi lại. Lưu Quốc Hiên tiến tới bên cạnh Giang Thừa Phong, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay chàng bắt mạch. Mọi người ngừng thần theo dõi, sắc diện vô cùng khẩn trương.

Thời gian chùng chạ tuần trà, Lưu Quốc Hiên khẽ thở phào, từ từ buông tay chàng ra, lùi lại ba bước. Công Tôn Long hỏi hộp hỏi :

- Đại Tổng quản. Bệnh tình công tử gia thế nào ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử gia ngày thường sức khỏe đã không tốt rồi, nay lại dùng sức quá độ, ảnh hưởng đến ngọc thể, may mà không nghiêm trọng lắm. Chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là có thể bình phục.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Trần Vũ vội nói :

- Như thế thì may quá. Để bản tướng thu xếp ngay một nơi yên tĩnh để vương gia nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Giang Thừa Phong chợt mở mắt ra, khẽ nói :

- Ta không sao đâu, mọi người không cần quá lo lắng.

Chàng đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng, nói :

- Sáng mai chúng ta vẫn sẽ đi Nam Xương. Cô nương có thể yên tâm.

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Người như thế này, ta yên tâm thế nào được ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Cám ơn cô nương.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đừng vội đắc ý. Ta không yên tâm là bởi vì nếu người mà có mệnh hệ nào thì lấy ai giúp đỡ Lưu cô nương đây.

Giang Thừa Phong nói :

- Dù vậy thì tiểu sinh vẫn cám ơn cô nương.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh. Trần Vũ chợt nói :

- Vương gia ngọc thể khiếm an. Hay là hãy ở lại đây nghỉ ngơi ? Tiểu tướng sẽ cho chuẩn bị ngay một gian tịnh thất để vương gia tịnh dưỡng

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không cần đâu. Bản vương sẽ xuống Nam Xương theo thủy lộ, nghỉ ngơi trên thuyền cũng được.

Trần Vũ nói :

- Nếu vương gia đã quyết định như vậy thì tiểu tướng sẽ phái một toán quân binh theo bảo giá.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát rồi khẽ gật đầu. Chàng dường như đã mệt mỏi quá độ, hai mắt lại nhắm nghiền lại. Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long vội vực chàng về phòng nghỉ ngơi. Lý Nhược Hồng thấy chàng mấy phen trở nên như vậy chỉ vì chiều ý nàng, nên cũng theo chăm sóc. Những người còn lại cũng chẳng ai còn tâm trạng đâu để mà ăn uống. Bữa tiệc vì thế mà phải kết thúc sớm.

Sáng sớm hôm sau, ba chiếc đại thuyền lặng lẽ rời thủy trại Hán Khẩu, xuôi dòng Trường Giang về phía đông, hướng về địa phận tỉnh Giang Tây. Trên thuyền có đầy đủ những người đã tháp tùng Giang Thừa Phong lúc trước, chỉ vắng mặt Công Tôn Long và số bộ thuộc của lão. Thay vào đó là đám quan binh theo bảo giá.

Chẳng bao lâu sau, đoàn thuyền lại rẽ sóng tiến vào hồ Phiên Dương, rồi tiếp tục đi về phía nam, hướng đến là thành Nam Xương.

Đoàn thuyền luôn đi sát bờ sông, vì viên thuyền trưởng sợ sóng to gió lớn có thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của vương gia. Đó mới là vấn đề trọng yếu mà y quan tâm chứ chẳng phải chuyện của Lưu gia. Dù người của Lưu gia có chết hết, y cũng chẳng thêm để tâm đến. Cũng vì thế mà cuộc hành trình khá là chậm chạp, khiến cho bọn Lưu Kỳ Anh hết sức nóng ruột, lòng như lửa đốt.

Suốt khoảng thời gian này, Giang Thừa Phong nghỉ ngơi tịnh dưỡng nên cũng đã dần hồi phục. Lý Nhược Hồng luôn ở bên cạnh lo lắng chăm sóc chàng rất chu đáo. Chàng vô cùng cảm động, mỗi chân tình vì thế lại càng thêm sâu nặng.

Khi đã gần đến địa phận thành Nam Xương, Giang Thừa Phong truyền lệnh cho đoàn thuyền dừng lại, thả neo ở một nơi kín đáo để nghỉ ngơi, đồng thời phái một toán quân binh vào thành xem xét tình hình.

Tối hôm đó, toán quân binh được phái đi trinh sát đã trở về hồi báo. Bọn họ là quan binh nên làm việc rất mau chóng. Lưu Quốc Hiên cũng theo bọn họ đến ra mắt Giang Thừa Phong. Toán nhân thủ lão dẫn theo đã được bố trí ở gần đó. Và đến sáng hôm sau, cả Công Tôn Long cùng toán nhân thủ Lưu Hương Viện cũng đến nơi.

Thấy hai lão đến kịp lúc, Giang Thừa Phong rất vui mừng. Chàng liền cùng bọn họ bàn bạc, lo liệu an bày mọi chuyện. Giai đoạn tiếp theo của kế hoạch đã đến lúc thi hành. Giang Phong không có ý định để cho bất kỳ tên giáo chúng nào của Thông Thiên Giáo có thể chạy thoát khỏi Nam Xương. Nếu không, đường đường là Trường Thanh Cung thái tử mà không xử lý gọn ghẽ một đám “tiểu” nhân vật thì oai vọng của chàng còn đâu nữa.

Đoàn thuyền lại nhổ neo khởi hành.

Còn về phần Lưu Kỳ Anh. Nàng đã gần gũi Lưu Quốc Hiên một thời gian, có vẻ rất tôn kính lão, luôn gọi là Lưu bá bá. Dù tuổi tác có nhỏ hơn Lưu Thành một chút, nhưng Lưu Quốc Hiên luôn tỏ ra ở vai trên. Vả lại, lão có địa vị rất cao cả, đường đường là một vị Đại Tổng quản của Thái Chính Cung. Người ta vẫn nói thân phận địa vị, thân phận luôn gắn liền với địa vị. Hai người bọn Lưu Minh, Trần Chính Đường cũng rất kính nể Lưu Quốc Hiên. Nay thấy lão đến, bọn họ đều có vẻ vui mừng.

Vì sắp về đến gia trang, Lưu Kỳ Anh có vẻ rất nôn nao. Nàng ra đứng trước mũi thuyền trông ngóng về phía trước. Lý Nhược Hồng cũng không chịu ngồi yên trong khoang. Nàng vốn bản tính hiếu động, ở mãi trong khoang thuyền chật hẹp cảm giác rất khó chịu. Dù rằng gian dành cho Giang Thừa Phong rất rộng rãi, nhưng cũng không thể so với trên đất liền được. Nàng kéo Giang Thừa Phong ra trước đầu thuyền. Hai người sánh vai nhau đứng ngắm cảnh vật hai bên bờ.

Cách đó xa xa, Lưu Hương Tam Kiệt cũng vừa đứng ngắm cảnh vừa cùng chuyện vãn, nhưng thỉnh thoảng lại quay sang ngó chừng Giang Thừa Phong. Bọn họ được chàng xem là hộ vệ thân tín, nên tự thấy có trách nhiệm phải bảo vệ chàng, nhất là trong lúc này, sức khỏe của chàng đang không được tốt lắm. Bọn họ tỏ ra tận tâm với chàng để cảm ơn tri ngộ cũng như đền đáp những ân tình mà chàng đã ban cho. Vả chăng, được làm hộ vệ của một vị vương gia cũng đâu phải tệ.

Lý Nhược Hồng chợt cười nói :

- Người nên ra đây hứng gió mát thì mới mau bình phục chứ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Chỉ sợ hàn phong sẽ làm cho tiểu sinh cảm lạnh mất thôi.

Lý Nhược Hồng nói :

- Hừ. Người là nam nhi mà lại yếu quá. Còn kém hơn cả nữ nhân nữa ấy chứ. Ta thấy người nên đổi sang làm nữ nhân cho rồi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thân phận một người là do trời sinh. Đâu thể nói đổi là đổi được.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Được chứ sao không ? Với dung mạo của người, chỉ cần thay xiêm y, trang điểm thêm một chút là sẽ trở thành nữ nhân ngay thôi.

Giang Thừa Phong khẽ nhếch môi mỉm cười, nói :

- Tiểu sinh là thân nam nhi, chẳng muốn bị biến thành nữ nhân chút nào. Nhưng nếu đó là lệnh của cô nương thì ... tiểu sinh không dám cãi. Có điều, trong lúc này không nên làm thế. Cô nương bắt tiểu sinh phải giúp Lưu cô nương, nếu bị biến thành nữ nhân thì sao có thể giúp được cô ấy ?

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Thế cũng phải. Ta tạm thời tha cho người đấy. Chuyện đó sau này sẽ liệu. À. Nếu việc lần này người làm không xong thì ta sẽ bắt người vĩnh viễn phải làm nữ nhân đấy. Cũng không phải là nữ nhân thường mà là nô tỳ, là tỳ nữ. Người liệu mà cố gắng.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Là nô tỳ cũng được. Miễn là được theo hầu hạ cô nương thì thế nào tiểu sinh cũng xin chấp nhận hết.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh, nói :

- Người đừng có mơ. Hừ. Ta sẽ mang người bán vào kỹ viện chứ không cho theo hầu hạ ta đâu.

Giang Thừa Phong ra vẻ sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại cười cười. Bất chợt, Lưu Quốc Hiên tiến đến bên chàng, khẽ nói :

- Công tử. Xin công tử đến xem cái này.

Giang Thừa Phong theo lão đi đến đài quan sát của chiến thuyền. Đương nhiên là Lý Nhược Hồng cũng đi theo. Đây là chiến thuyền của quan quân, quy mô rất lớn, và trên cao nhất chính là đài quan sát, từ đó có thể nhìn ra rất xa, để tiện quan sát địch tình hay đánh giá chiến trường những khi giao chiến.

Trên đài quan sát, Công Tôn Long đang dùng Thiên Lý Kính quan sát phía trước. Chợt thấy Giang Thừa Phong đi đến, lão vội vàng hạ kính xuống, nghiêm cẩn chấp tay vái chào. Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử. Phía trước dường như có đánh nhau. Công tử hãy xem ...

Giang Thừa Phong cầm lấy Thiên Lý Kính, nhìn về phía trước. Quả thật, ở phía xa xa có hai toán nhân thủ đang hỗn chiến với nhau. Trận chiến diễn ra rất là kịch liệt. Song phương dường như quyết tử chiến. Cả đôi bên đều đã có người bị thương. Chiến cuộc đã dẫn đi vào giai đoạn kết thúc. Tiên huyết loang cả một vùng.

Giang Thừa Phong quay lại khẽ dặn dò Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long. Hai lão cung kính tuân mệnh, đi xuống đài. Chiến thuyền áp sát vào bờ. Hai lão lên bờ, triệu tập nhân thủ chuẩn bị hành động. Có điều, bọn họ phải chờ cho đến khi tình hình ngã ngũ rồi mới động thủ. Cầm thượng thêm hoa sao bằng Tuyết trung tổng thần.

Bọn họ đi rồi, Giang Thừa Phong trao kính lại cho Lý Nhược Hồng quan sát. Và chàng cho gọi bọn Lưu Kỳ Anh đến.

Lưu Kỳ Anh vừa nghe Giang Thừa Phong cho gọi liền vội chạy đến ngay. Chàng bảo Lý Nhược Hồng trao Thiên Lý Kính lại cho nàng quan sát. Nàng xem một lúc, bỗng buông rơi kính, ấp úng nói :

- Vương gia ... dường như gia phụ ...

Giọng nói của nàng hơi run, đầy vẻ lo lắng. Ngay lúc ấy, Lưu Minh và Trần Chính Đường cũng vừa đến nơi. Bọn họ thấy Lưu Kỳ Anh lộ vẻ sợ hãi đến vậy, không hiểu đã xảy ra chuyện gì nên rất ngạc nhiên.

Giang Thừa Phong ra hiệu cho hai người bọn họ nhặt Thiên Lý Kính lên quan sát. Lát sau, Lưu Minh cũng run giọng nói :

- Vương gia. Dường như đại ca của bọn tại hạ đang kịch chiến với bọn Thông Thiên Giáo ở phía trước ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chỉ sợ không phải đang kịch chiến mà là đang tử chiến.

Nghe chàng nói thế, Lưu Kỳ Anh chợt biến sắc, cả người run rẩy bầy, đứng không muốn vững. Nàng biết ngay phụ thân mình đang trong tình trạng cử tử nhất sinh. Lý Nhược Hồng vội đưa tay đỡ lấy người nàng, nói đôi câu an ủi. Có điều, trước tình hình này, dù có an ủi thế nào cũng vô ích. Lưu Kỳ Anh không phải là hạng người nhìn thấy phụ thân tử chiến mà không có cảm xúc gì. Trong khi đó, Trần Chính Đường lại lo lắng nói :

- Không hiểu sao Lưu đại ca không ở trong trang viện mà lại chạy ra ngoài này giao chiến với bọn chúng ? Hay là ...

Y chỉ nói đến đây thì lại ấp a ấp úng, không dám nói tiếp nữa. Nhưng mọi người đều đã biết y đang định nói gì. Chắc chắn là Lưu gia trang đã rơi vào tay bọn Thông Thiên Giáo rồi, và bọn Lưu Thành đang trên đường đào tẩu thì bị truy binh đuổi kịp, phải quyết tử chiến để tìm sinh lộ.

Lưu Minh lại cầm Thiên Lý Kính lên quan sát một lúc nữa rồi hướng về Giang Thừa Phong chấp tay cung kính nói :

- Vương gia. Trông tình hình có vẻ nguy kịch lắm rồi. Cúi mong vương gia mở lượng hải hà ra tay tương trợ. Nếu không e là tệt đại ca khó thoát đại nạn.

Lưu Kỳ Anh cũng hướng mắt nhìn Giang Thừa Phong, lộ vẻ cầu khẩn van xin. Lý Nhược Hồng thấy tội nghiệp, liền nói :

- Mọi người cứ yên tâm. Đương nhiên là hần sẽ ra tay tương trợ mà. Lúc này hần đã phái Lưu tiên sinh và Công Tôn tiên sinh đi tiếp ứng rồi.

Đoạn nàng quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Phải vậy không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Hai người bọn họ lên bờ là để đi lo việc khác chứ không phải đi can thiệp vào trận giao tranh phía trước.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người đã thấy tình hình nguy kịch như thế rồi sao không bảo bọn họ đi can thiệp mà còn phái đi đâu nữa ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh trước giờ chưa gặp Lưu Thành, làm sao mà biết được trong bọn người đang giao chiến phía trước có ý trong đó. Bản cung có chuyện gấp phải lo, đương nhiên phải phái bọn Lưu huynh đi giải quyết rồi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Giờ người đã biết rồi. Vậy hãy mau nghĩ cách gì đi chứ.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Chàng suy nghĩ thật nhanh, rồi cho gọi viên thuyền trưởng chỉ huy đoàn chiến thuyền đến dặn dò vài câu. Y cung kính lĩnh mệnh, rồi lui xuống. Ngay sau đó, một hồi tù và rúc lên báo hiệu cho thủy thủ chuyển sang trạng thái chiến đấu. Đoàn chiến thuyền lập tức tăng tốc độ tiến thật nhanh về phía trước.

Khi đến gần cục trường, mọi người mới trông rõ tình hình trận chiến. Một bên gồm mười mấy người đang ra sức chống cự với lực lượng đối phương đông hơn gấp bội. Cả bọn tuy chiến đấu rất ngoan cường, nhưng vì sức yếu thế cô nên đã rơi vào thế tuyệt vọng. Tất cả đều mình đầy thương tích, y phục đầm huyết. Chỉ trong chốc lát nữa thôi là cả bọn sẽ không còn đủ sức cầm cự nữa.

Lưu Kỳ Anh nhìn thấy trong số đó, ngoài phụ thân và một vài cao thủ trong trang, còn có những nhân vật lạ mặt khác nữa. Trong lòng nàng hiện đang rất nôn nóng. Nàng hướng nhìn Giang Thừa Phong khấn khoản van nài :

- Vương gia. Cúi xin vương gia hãy mau ra tay. Nếu chậm hơn chút nữa e rằng mọi người sẽ không còn đủ sức cầm cự.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Bỗng chàng lại nói :

- Bản vương không muốn quan hệ với các nhân vật võ lâm hiện diện. lát nữa mọi người đừng có tiết lộ lai lịch của bản vương với người ngoài.

Lưu Kỳ Anh vội nói :

- Dạ. Bọn tiểu nữ không dám tiết lộ. Xin vương gia cứ an tâm.

Lưu Minh bỗng hỏi :

- Vương gia. Bọn tại hạ vẫn chưa biết quý cung danh hiệu là gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười quay sang Lý Nhược Hồng hỏi :

- Theo cô nương thì có nên cho bọn họ biết hay không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Chuyện đó có gì mà không thể tiết lộ ?

Rồi chẳng đợi chàng lên tiếng, nàng đã quay sang ba người bọn Lưu Kỳ Anh nói ngay :

- Hẳn là chủ nhân của Thái Chính Cung đấy.

Cả ba người giật mình, miệng lắp bắp ba chữ “Thái Chính Cung”. Tuy ba người bọn họ liên tục bị bọn Thông Thiên Giáo truy sát, nhưng cũng đã phong phanh nghe nói đến tổ chức thần bí mà hùng mạnh vào bậc nhất võ lâm này. Danh tiếng Thái Chính Cung hiện vang dội khắp cả giang hồ.

Giang Thừa Phong lại mỉm cười nói :

- Cũng chẳng có gì đáng kể. Thái Chính Cung cũng chỉ là một trong các tổ chức phụng sự bản vương mà thôi.

Lúc này, các chiến thuyền đã tiến sát đến chỗ song phương đang hỗn chiến. Giang Thừa Phong cầm lá kỳ lệnh chỉ thẳng vào cục trường. Các chiến thuyền hướng thẳng về phía đó. Tù và rúc lên lanh lảnh. Hàng trăm binh sĩ dàn ra trên mạn thuyền, cung tên giương lên tua tủa, hướng thẳng vào trận chiến trên bờ. Chỉ cần Giang Thừa Phong truyền lệnh là loạn tiễn sẽ lập tức kích xạ.

25. 24

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi lăm

NAM XƯƠNG LƯU THỊ THẤT GIA TRANG

THUYỀN THƯỢNG HẠO KIỆT KẾT ÂN TÌNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi hiệu tù và rúc lên lạnh lạnh, hàng trăm binh sĩ dàn ra trên mạn thuyền, cung tên giương lên tua tủa, hướng thẳng vào trận chiến trên bờ. Chỉ cần hiệu lệnh truyền xuống là loạn tiễn sẽ lập tức kích xạ. Hàng nghìn mũi tên do quân tinh nhuệ bắn ra như mưa, liên miên bất tuyệt thì dù cho có là nhất lưu cao thủ cũng khó thoát được. Lưu Kỳ Anh thấy vậy kinh hãi nói :

- Vương gia. Trên kia có cả gia phụ ...

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Đã đến nước này rồi, nếu giết sạch bọn nghịch tặc kia thì chắc lệnh tôn cũng được ngậm cười nơi chín suối.

Nghe chàng nói vậy, mọi người cả kinh thất sắc. Lưu Kỳ Anh lại run lấy bầy, lo sợ vô cùng. Lý Nhược Hồng tức giận nói :

- Người nói gì vậy ? Người có muốn ...

Giang Thừa Phong mỉm cười đỡ lời :

- Cô nương yên tâm. Tiểu sinh đã cho chuẩn bị sẵn cần câu rồi.

Mọi người đều ngơ ngác khi nghe chàng nói thế. Sao lại có cần câu ở đây ? Nhưng rồi Lý Nhược Hồng đã tức khắc nghĩ ra. Nàng hừ lạnh nói :

- Người không sợ ư ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Sợ chứ. Vậy nên bọn họ không chết là được chứ gì ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Như thế chỉ là tạm được. Người còn phải đánh đuổi bọn Thông Thiên Giáo, lấy lại trang viện cho bọn họ nữa. Nếu người làm xong thì sẽ có thưởng.

Giang Phong nói :

- Nhiều yêu cầu quá đấy nha. Vừa đánh đuổi bọn Thông Thiên Giáo vừa lấy lại trang viện nữa.

Lý Nhược Hồng nói :

- Chính vì thế nếu như người làm được thì ta mới trọng thưởng. Chứ chuyện dễ dàng quá thì ta còn thưởng cho người làm gì ? Vô công bất thụ lộc đó nha.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu như chỉ phải đánh đuổi bọn chúng không thôi thì đâu có gì đáng nói.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Ý người muốn nói gì thế ?

Giang Phong mỉm cười hỏi lại :

- Nếu như không đánh đuổi mà diệt sạch bọn chúng thì sao ? Bọn chúng đáng chết lắm đó nha.

Lý Nhược Hồng ngơ ngác nói :

- Đương nhiên là bọn chúng rất đáng chết rồi. Nhưng người có thể làm được như vậy ư ? Nếu mà được như vậy thì ta sẽ cho người một phần thưởng đặc biệt.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Phần thưởng gì thế ? Cô nương có thể nói trước được không ?

Lý Nhược Hồng đáp :

- Thì ... ta sẽ miễn cho người bốn mươi roi mà người đang còn nợ ta đó. Như thế đã được chưa ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Chỉ cần là phần thưởng của cô nương, thế nào cũng được.

Mọi người nghe nói đều giật mình kinh hãi. Bọn họ vốn biết Giang Thừa Phong luôn chiều ý Lý Nhược Hồng, nhưng không ngờ chàng đường đường là một vị vương gia, thân phận cực kỳ tôn quý, thế mà lại chịu để cho nàng đánh đòn. Chuyện này đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Qua đó cũng đủ thấy chàng yêu quý chiều chuộng nàng đến mức nào. Lưu Kỳ Anh nhìn Lý Nhược Hồng với ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Nói về cuộc chiến trên bờ, song phương đang kịch chiến rất là quyết liệt thì đột nhiên nghe có tiếng tù và thổi lên ngay sát bên tai, chừng như sấm nổ giữa trời quang. Tất cả đều giật mình, vội vàng đình thủ, quay lại nhìn. Và rồi ...

Bọn quân tà thấy đều kinh hãi khi chợt trông thấy đoàn chiến thuyền chở đầy quan quân đột ngột xuất hiện trên sông, cung tên tua tủa đang hướng thẳng vào bọn chúng, có vẻ như sẵn sàng xạ tiễn. Võ lâm cao thủ đàn đả độc đấu thì không thành vấn đề, nhưng đối phó quan quân tinh nhuệ thì chẳng hề chiếm chút ưu thế. Quân uy, quân kỷ, quân trận, quân hồn là những thứ mà người võ lâm không thể có được. Do đó mới có câu “dân chẳng cùng quan đấu”. Người võ lâm rất kỵ xung đột với quan quân.

Ngược lại, những người thuộc phe Cái Mạnh Thường Lưu Thành thì lại vô cùng mừng rỡ, như người chết đuối nắm được chiếc phao. Nhân lúc đang đình chiến, cả bọn từ từ lùi dần về phía bờ sông. Cái Mạnh Thường là nhà hào phú ở Nam Xương, gia tài vạn quán, nên rất biết cách quan hệ với quan phủ.

Còn bọn Thông Thiên Giáo khi thấy quan quân xuất hiện, lúc đầu thì kinh hãi, sau lại ngơ ngác một lúc rồi lần lượt kéo nhau rút lui. Có lẽ bọn chúng không muốn xung đột với quan quân trong lúc này, khi mà bọn chúng quá ít người, hoàn toàn không chiếm ưu thế, nếu giao chiến sẽ có nguy cơ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Địch nhân đã rút lui hết rồi, bọn người Lưu Thành mừng rỡ tưởng như vừa chết đi sống lại, vội dất diu nhau ra tới bờ sông. Các chiến thuyền cập mạn vào bờ đón bọn họ lên. Rồi thuyền lại tách bến.

Sau khi Lưu Thành đã lên thuyền rồi, Lưu Kỳ Anh liền chạy vội đến nâng đỡ phụ thân, thỏ thẻ hỏi :

- Phụ thân. Sao phụ thân lại ở đây ? Phụ thân bị thương có nặng lắm không ? Để hài nhi xem thử vết thương ra sao rồi ?

Lưu Thành chỉ khe khẽ lắc đầu. Bọn Lưu Minh cũng chạy đến hỏi han duyên cớ. Cả bọn đều mừng mừng tủi tủi. Tiếng hỏi đáp ríu rít cả lên.

Giang Thừa Phong chợt đi đến, bên cạnh chàng là Lý Nhược Hồng, phía sau có Lưu Hương Tam Kiệt. Chàng đưa mắt nhìn cả bọn, rồi nói :

- Mọi người tạm thời dừng hỏi han gì nữa. Mau đưa tất cả đi trị thương.

Trong số những người vừa lên thuyền, đa số đã vào khoảng trung niên và cũng có vài lão nhân, lại có mặt hai người trẻ tuổi. Đó là một thiếu niên hiệp khách dung mạo tuấn tú, khí khái hiên ngang, và một thiếu nữ hoa dung xinh đẹp, tư thái diễm kiều. Cả hai người đều có phong độ danh gia, nhưng vẻ bờ phờ mệt mỏi vì thọ thương đã làm cho khí sắc sút kém nhiều. Đặc biệt là thiếu nữ, vẻ mệt mỏi của nàng đã khiến cho người đối diện phải động lòng thương cảm.

Vốn sẵn có lòng thương hương tiếc ngọc, Lưu Đức Huy liền tiến lại giúp đỡ thiếu nữ bằng bó vết thương, hỏi han thương thế. Phong thái cùng thái độ sốt sắng của họ Lưu đã giành được cảm tình của nàng. Còn Phương Nhân Kiệt cũng cảm mến tài mạo của chàng thiếu niên mà đến giúp đỡ y.

Lưu Kỳ Anh xem xét thương thế của phụ thân, thấy vết thương khá sâu, miệng vết thương lại rộng, máu ứa ra mãi, không sao cầm lại được. Nàng đã bôi thuốc trị thương, băng bó lại, nhưng máu vẫn cứ tươm ra không ngừng. Nàng đau lòng sa nước mắt, quay lại nhìn Giang Thừa Phong cầu cứu :

- Vương gia. Vết thương của gia phụ ...

Giang Thừa Phong nghe Lưu Kỳ Anh gọi chàng là vương gia ngay trước mặt đông đảo những nhân vật võ lâm kia thì có vẻ không hài lòng. Chàng nghiêm mặt nhìn nàng, lạnh nhạt nói :

- Không chữa được thì mời đại phu. Nói với ta làm chi.

Đoạn chàng quay người bỏ đi. Lưu Kỳ Anh thấy vậy liền cúi gằm mặt, có vẻ hối hận vì trót lỡ lời, không biết chàng có giận hay không. Nếu chàng mà giận thì chỉ sợ sẽ không chịu cứu giúp phụ thân nàng nữa. Nàng vừa lo lắng, vừa buồn rầu. Lý Nhược Hồng đưa mắt nhìn nàng, nói :

- Cô nương cũng không nên quá lo lắng. Đến được đây là đã an toàn rồi. Bọn Thông Thiên Giáo chẳng dám đến đây gây sự đâu. Mà cho dù bọn chúng có đến đây đi nữa thì cũng không cần phải sợ. Trời sập thì đã có hán đỡ. Không việc gì phải lo.

Nói rồi nàng vội cất bước chạy theo Giang Thừa Phong. Lưu Thành hướng về bọn Lưu Minh hỏi :

- Hiền đệ. Vị công tử lúc nãy là ai vậy ?

Lưu Minh khẽ nói :

- Đại ca. Việc này sau sẽ nói. Trước mắt hãy lo trị thương đi đã.

Nói rồi dìu lão đi đến phòng thuốc của chiến thuyền tìm đại phu nhờ chữa thương. Trong khi đó thì Lưu Đức Huy đã đưa nàng thiếu nữ đến đó từ nãy giờ. Cũng may là nhờ Giang Thừa Phong không được khỏe nên Trần Vũ đã phái theo thuyền một lão đại phu cùng rất nhiều dược liệu, phòng khi dùng đến.

Trời chiều bảng lảng ...

Ánh tịch dương đã dần tàn, chỉ còn lại vài tia nắng cuối cùng le lói nơi phía chân trời soi hồng mặt nước.

Một chàng thiếu niên hiệp khách đang đứng tựa lan can trước mũi thuyền ngắm cảnh. Quang cảnh trên sông gợi cho chàng thiếu niên nhớ đến hai câu thơ của Thôi Hiệu, liền khẽ ngâm nga :

“Nhật mộ tương qua hà xứ thị,

Yên ba giang thượng sử nhân sầu.”

Chàng thiếu niên hiệp khách vận bộ võ phục màu xanh gọn gàng, trường kiếm giắt sau lưng, tua kiếm phát phơ theo gió, dung mạo tuấn tú, ánh mắt nghiêm nghị, phong thái đỉnh đạc đầy khí chất trượng phu.

Chàng thiếu niên hiệp khách tuy đang ngắm cảnh, nhưng đôi mày liễu kiếm hơi cau lại, lộ vẻ suy tư. Chàng đang suy nghĩ về những việc vừa trải qua. Những biến cố mà chàng đã trải ra trong mấy ngày gần đây thật là hung hiểm.

Bỗng nhiên, chàng thiếu niên hiệp khách nghe có tiếng cười khê ở phía sau, liền vội quay lại nhìn, nhận ra đó là một thiếu niên công tử vận hoàng y hoa lệ, dải lụa buộc tóc đính minh châu quý giá, dung diện tuấn mỹ, phong thái cao sang quý phái, chính là Phương Nhân Kiệt, người đã giúp chàng thiếu niên băng bó vết thương khi mới lên thuyền. Phương Nhân Kiệt cũng đang đứng tựa lan can thuyền, mắt dõi nhìn về phía trời xa, trên môi thoáng hiện nụ cười thân thiện.

Chàng thiếu niên hiệp khách vội vòng tay nói :

- Tại hạ là Thành Thế Kiệt. Được công tử giúp đỡ, thế mà tại hạ vẫn chưa có dịp thỉnh giáo tôn danh. Thật là thất lễ.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Thiếu hiệp không nên khách sáo như thế. Chúng ta đồng danh. Tiểu sinh cũng tên Kiệt, Phương Nhân Kiệt. Thế ra thiếu hiệp đây chính là Thanh Sam Kiếm khách danh tiếng lẫy lừng võ lâm mấy năm nay. Tiểu sinh vô cùng ngưỡng mộ.

Trước bọn Phương Nhân Kiệt vẫn xưng là tại hạ. Nhưng từ khi đi theo Giang Thừa Phong, bọn họ cũng học theo chàng cách ứng xử cùng lối nói văn nhã mà tự xưng là tiểu sinh. Chợt nghĩ đến việc vừa rồi suýt chút nữa đã lâm vào tử cảnh, Thành Thế Kiệt bất giác đỏ mặt ngượng ngùng, khẽ nói :

- Không dám. Tại hạ võ công kém cỏi, so với bọn ma đầu Thông Thiên Giáo thật chẳng đáng vào đâu. Nếu như vừa rồi không được các vị tương trợ thì tại hạ đã mất mạng rồi. Đâu có gì đáng để ngưỡng mộ.

Phương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Đối với bọn ma đầu ấy thì hơn thua với chúng làm gì. Thiếu hiệp hãy còn trẻ mà võ công đã đạt đến mức ấy rồi. Nếu chuyên cần cố gắng, chắc chỉ vài năm nữa thôi, nhất định sẽ danh lừng vũ nội.

Thành Thế Kiệt nói :

- Không dám. Tại hạ tư chất kém cỏi ...

Phương Nhân Kiệt đỡ lời :

- Không phải đâu. Thiếu hiệp tư chất rất tốt, tương lai nhất định sẽ thành tựu hơn người, chỉ vì chưa tìm được danh sư đó thôi.

Thành Thế Kiệt nói :

- Tại hạ rất say mê kiếm thuật, nên cũng rất muốn tìm danh sư cầu nghệ. Nhưng ... Danh sư nan cầu. Biết đi đâu để tìm danh sư ?

Phương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Chuyện đó tiểu sinh có thể giúp được. Nếu thiếu hiệp muốn tìm danh sư để cầu tuyệt nghệ, tiểu sinh có thể giới thiệu cho.

Thành Thế Kiệt ngơ ngác hỏi :

- Chắc công tử cũng có luyện kiếm ?

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Cũng có luyện qua chút ít, nhưng chỉ mới chập chững bước vào kiếm đạo nên cũng mới được chút vỏ ngoài mà thôi.

Thành Thế Kiệt càng thêm ngơ ngác, hỏi :

- Thế là sao ạ ? Công tử đã quen biết bậc danh sư về kiếm thuật mà sao không đến cầu tuyệt nghệ ?

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Tiểu sinh không say mê kiếm thuật, mà cũng không có ý định dùng kiếm thuật để dương danh trong võ lâm. Tiểu sinh không muốn biến mình thành một kiếm sĩ giang hồ mà mất đi vẻ phong nhã. Có thể ý nghĩ này khiến thiếu hiệp cảm thấy kỳ lạ. Nhưng người trong giới của tiểu sinh đều thế cả đấy.

Quả thật, ý nghĩ này đã khiến cho Thành Thế Kiệt cảm thấy vô cùng kỳ quái. Ngần ngơ hồi lâu, y mới hỏi :

- Thế thì học kiếm để làm gì ?

Phương Nhân Kiệt còn chưa kịp lên tiếng thì từ phía sau chợt nghe có tiếng người cười nói :

- Chỉ cần học được chút vỏ ngoài của kiếm đạo vừa đủ để lấy điểm trước mặt giai nhân là đủ rồi, chứ không cần chi nhiều.

Vừa nghe tiếng đã biết là ai rồi, Phương Nhân Kiệt cười hỏi :

- Đúng ra lúc này huynh đệ phải bận rộn lắm mới phải chứ ? Sao lại có thời gian ra ngoài này thế ?

Thành Thế Kiệt quay lại nhìn, thấy đó là một trang thiếu niên công tử dung diện anh tuấn, tài mạo hơn người, vận bộ y phục màu lục rất hoa lệ, được cắt may rất khéo bằng gấm đoạn quý giá, trên dải lụa buộc tóc cũng có đính một viên minh châu tỏa sáng lấp lánh cực kỳ trân quý. Lục y công tử có dáng vẻ anh tuấn còn hơn cả Phương Nhân Kiệt, phong thái cao sang quý phái, trông lại càng tuấn tú phong lưu, đương nhiên Thành Thế Kiệt tự thấy mình không thể sánh bằng. Đi bên cạnh lục y công tử còn có một thiếu nữ hoa dung xinh đẹp, chính là đồng bạn của Thành Thế Kiệt. Thái độ của nàng đối với lục y công tử có vẻ rất thân mật, như người quen thân đã lâu.

Lục y công tử tươi cười nói :

- Vì Vệ cô nương muốn ra ngoài đi dạo nên tiểu đệ đưa nàng ra đây. Vệ cô nương, Phương huynh đây là Thiên Long Kiếm Khách Phương Nhân Kiệt, là lão đại trong Lưu Hương Tam Kiệt chúng ta, còn đây là Vệ Thanh Hoa Vệ cô nương.

Đến lúc này, Thành Thế Kiệt mới biết bọn Phương Nhân Kiệt có ba người gọi chung là Lưu Hương Tam Kiệt. Qua dáng vẻ bên ngoài mà bọn họ tự biểu lộ thì thấy đó chỉ là những thế gia công tử phong lưu anh tuấn chứ chẳng có gì đặc biệt hơn người. Nhưng bọn họ đều có phong thái phi phàm, nếu theo đó mà luận thì chắc phải là bậc cao thủ anh hoa nội liêm, võ nghệ tuyệt thế. Thành Thế Kiệt hết nhìn Phương Nhân Kiệt lại quay sang lục y công tử, thầm đánh giá.

Phương Nhân Kiệt mỉm cười hỏi :

- Vệ cô nương. Trông khí sắc cô nương khá hơn trước rất nhiều. Cô nương đã khỏe hẳn rồi chứ ?

Vệ Thanh Hoa thỏ thẻ đáp :

- Cảm ơn Phương đại ca. Nhờ có Lưu đại ca hết lòng giúp đỡ chăm sóc, lại ban cho linh dược nên tiểu muội đã đỡ nhiều lắm rồi.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Thế thì hay quá. Mong cô nương sớm bình phục.

Vệ Thanh Hoa thỏ thẻ nói :

- Cảm ơn Phương đại ca.

Phương Nhân Kiệt bỗng nhìn lục y công tử, hỏi :

- À này. Lưu huynh đệ. Huynh đệ kiếm được linh dược ở đâu thế ?

Lục y công tử đáp :

- Linh dược nào phải dễ kiếm. Tiểu đệ xin ở chỗ công tử gia đó chứ.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Huynh đệ đối với Vệ cô nương tận tâm quá nhỉ.

Lục y công tử nói :

- Có đâu. Tiểu đệ thấy Vệ cô nương thọ thương trầm trọng, vì quá lo lắng nên mới bạo gan đi cầu công tử gia ban cho linh dược đấy chứ.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Người bị thương đâu chỉ có mỗi Vệ cô nương, sao huynh đệ chỉ lo lắng cho một mình nàng thôi vậy ?

Lục y công tử mỉm cười :

- Phương huynh thật biết nói đùa. Tiểu đệ vẫn hãy còn một viên nữa để dành cho thiếu hiệp đây.

Đoạn y lấy ra một viên dược hoàn to bằng ngón tay, đỏ hồng bóng loáng, trao lại cho Thành Thế Kiệt, nói :

- Đây là của công tử gia tặng cho thiếu hiệp. Nó có tác dụng trị thương rất hữu hiệu. Thiếu hiệp hãy phục dùng cho mau hồi phục.

Thành Thế Kiệt vừa nhìn thấy đã biết ngay đó là thứ linh dược quý báu, lưỡng lự chưa tiện nhận lấy. Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Công tử gia đã ban cho, thiếu hiệp không cần phải khách sáo, hãy cứ nhận lấy, phục dùng cho thương thế mau bình phục.

Thành Thế Kiệt tạ ơn, nhận lấy hoàn linh dược. Phương Nhân Kiệt lại giới thiệu hai người với nhau :

- Vị huynh đệ này tên là Lưu Đức Huy. Đây Lưu huynh đệ, thiếu hiệp đây chính là Thanh Sam Kiếm Khách lừng danh võ lâm đấy.

Lục y công tử chính là Lưu Đức Huy, chợt ồ lên nói :

- Thế ra thiếu hiệp đây chính là Thanh Sam Kiếm Khách lừng lẫy võ lâm đấy. Thất kính. Thất kính.

Thành Thế Kiệt ngượng ngừng nói :

- Không dám. Lưu công tử quá lời rồi. Chỉ chút tài nghệ kém cỏi, giữ mình còn chưa xong, nào dám khoe khoang trước mặt nhị vị.

Lưu Đức Huy cười khanh khách nói :

- Thanh Sam Kiếm Khách oai danh lừng lẫy, nếu như không có thực tài thì sao có thể được đồng đạo võ lâm nể vì.

Thành Thế Kiệt quay sang Phương Nhân Kiệt, hỏi :

- Phương công tử có ngoại hiệu là Thiên Long Kiếm Khách, chắc phải là một hảo thủ về kiếm thuật.

Phương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Không phải đâu. Như Lưu huynh đệ vừa nói khi nãy, ngoại hiệu đó đặt ra chủ yếu là để lấy điểm với giai nhân mà thôi. Chứ tiểu sinh chỉ mới tập tành luyện kiếm thì sao có thể là hảo thủ được ?

Thành Thế Kiệt nói :

- Nếu quả thật công tử võ công kém cỏi thì sao có thể lấy điểm với giai nhân được ?

Phương Nhân Kiệt khẽ mỉm cười, nói :

- Tiểu sinh kém cỏi thật đấy. Nếu nói về hảo thủ thì phải kể đến Lưu huynh đệ đây. Công phu của y khá lắm đấy.

Thành Thế Kiệt là người hiếu võ, nghe nói có hảo thủ là muốn được chiêm ngưỡng võ công, liền nói :

- Thật thế không ? Tại hạ rất muốn được chiêm ngưỡng công phu của Lưu công tử.

Vốn sẵn có lòng ngưỡng mộ Lưu Đức Huy, Vệ Thanh Hoa cũng liền nói :

- Lưu đại ca, biểu diễn cho tiểu muội xem đi.

Vừa nói nàng vừa nắm tay Lưu Đức Huy giục giã. Phương Nhân Kiệt đứng bên, khẽ mỉm cười. Xem ra mỹ nhân đã lên tiếng, Lưu Đức Huy không thể từ chối rồi, nếu không còn gì tiếng phong lưu.

26. 25

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi sáu

LƯU ĐỨC HUY HIỂN LỘ VÕ CÔNG

CÁI MẠNH THƯỜNG ĐỊNH XIN KIẾN GIÁ

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, cả Thành Thế Kiệt và Vệ Thanh Hoa đều muốn được chiêm ngưỡng công phu của Lưu Đức Huy. Giai nhân đã lên tiếng, không sao được, Lưu Đức Huy đành phải phô diễn tuyệt kỹ của mình. Không giống như Phương Nhân Kiệt, họ Lưu không ngại việc phô trương tài nghệ của mình, nhất là khi cần lấy điểm với giai nhân.

Giữa lúc Lưu Đức Huy chuẩn bị xuất thủ, mọi người đang chú tâm chờ xem, thì Phương Nhân Kiệt bỗng nói :

- Hãy khoan. Không cần phải vội. Việc gì thì cũng phải chờ đến lúc Thành thiếu hiệp trị thương xong đã.

Lưu Đức Huy ồ lên, nói :

- Phải đó. Thành thiếu hiệp hãy mau phục được, rồi vận công trị thương cho thương thể sớm bình phục. Chuyện đâu còn có đó. Biểu diễn võ công cũng không cần phải vội, chờ lát nữa cũng được mà.

Thành Thế Kiệt vì gấp muốn xem võ công của Lưu Đức Huy nên lập tức bỏ viên linh dược vào miệng nuốt ngay. Tức khắc, có một luồng nhiệt lực nổi lên, chuyển lưu khắp cả các kinh mạch khiến toàn thân nóng ran như đang ngồi trong lò lửa. Thành Thế Kiệt hết sức kinh hãi, vội ngồi ngay xuống vận công điều tức, đưa luồng nhiệt lực kia từ từ hóa tán vào trong huyết mạch. Viên linh dược này quả đúng là linh đan diệu dược. Mỗi khi Thành Thế Kiệt vận nội lực một chu thiên thì lại cảm thấy thương thể nhẹ đi một phần. Lát sau, khi nhiệt khí đã không còn trong nội thể nữa, Thành Thế Kiệt chợt cảm thấy toàn thân thư thái, cơ thể sung mãn hơn cả lúc trước khi bị thương. Được hoàn kìa quả là một thứ linh dược quý báu.

Lúc này, Thành Thế Kiệt mới từ từ xả công, kiểm tra lại thể nội, rồi mới đứng lên, hướng vào Lưu Đức Huy chấp tay nói :

- Tạ ơn công tử đã ban cho linh dược.

Lưu Đức Huy cười nói :

- Linh dược là do công tử gia ban cho chứ không phải là của tiểu sinh. Thiếu hiệp bất tất phải cảm ơn tiểu sinh.

Thành Thế Kiệt lại nói đôi lời khách sáo. Phương Nhân Kiệt bỗng hỏi :

- Thiếu hiệp cảm thấy trong người hiện giờ thế nào ?

Thành Thế Kiệt nói :

- Linh dược rất công hiệu. Tại hạ thấy đỡ nhiều lắm rồi.

Phương Nhân Kiệt mỉm cười :

- Thế thì hay lắm.

Thành Thế Kiệt lại nói :

- Tại hạ rất mong được chiêm ngưỡng công phu tuyệt kỹ của Lưu công tử.

Lưu Đức Huy cười nói :

- Công phu tuyệt kỹ gì đâu. Chỉ là chút nghề mọn, phô diễn ra đây rất mong nhị vị đừng cười.

Thành Thế Kiệt, Vệ Thanh Hoa đồng thanh nói :

- Không dám.

Lưu Đức Huy nhìn quanh một lượt, bỗng nhiên khẽ phát nhẹ ống tay áo. Trừ Phương Nhân Kiệt, hai người bạn Thành Thế Kiệt đều không hiểu là ý đang làm gì. Bỗng nhiên hai người họ chợt nghe có tiếng gió rít “véo véo”, rồi thấy ba đạo ngân quang nhắm thẳng vào mạn thuyền đối diện lao vút tới nhanh như ánh chớp. Nhìn lại thì thấy có ba thanh tiểu kiếm ghim chặt vào đó.

Đến khi hai người họ tiến lại gần quan sát thật kỹ, mới thấy cả ba thanh kiếm đều cùng ghim sâu vào gỗ chỉ độ hai phân, cùng ở vị trí ngang nhau, khoảng cách giữa hai thanh thật đều đặn và thân kiếm lại nằm thẳng góc với mạn thuyền. Thủ pháp phóng ám khí này thật là linh diệu.

Vệ Thanh Hoa nhìn Lưu Đức Huy với ánh mắt ngưỡng mộ, thỏ thẻ nói :

- Lưu đại ca giỏi quá.

Lưu Đức Huy được giai nhân khen tặng, trong lòng vô cùng khoan khoái, nhưng ngoài mặt lại cười nói :

- Cũng thường thôi. Chút công phu nhỏ mọn này nào có đáng gì ? Hiền muội không cười chê đã là may lắm rồi.

Vệ Thanh Hoa trở lại đứng bên Lưu Đức Huy, khẽ nói :

- Lưu đại ca khiêm tốn quá.

Lưu Đức Huy khẽ mỉm cười. Thành Thế Kiệt bỗng nói :

- Lưu công tử đã lợi hại như vậy. Còn Phương công tử thì thế nào ? Chắc là võ công của công tử cũng không phải tầm thường đâu nhỉ ? Không biết tại hạ có được may mắn chiêm ngưỡng hay không ?

Phương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Không dám. Thiếu hiệp quá lời rồi. Tiểu sinh võ công kém cỏi, mới chỉ học được chút võ ngoài. Phô diễn chỉ làm trò cười mà thôi.

Thành Thế Kiệt nói :

- Công tử khiêm tốn quá. Công tử đã là lão đại trong Lưu Hương Tam Kiệt, công phu sao có thể tầm thường được ?

Phương Nhân Kiệt bật cười nói :

- Không phải vậy đâu. Thiếu hiệp đã hiểu lầm rồi đấy. Chúng ta kết bạn vì hợp tính, phân ngôi thứ theo tuổi tác chứ không phải theo võ công. Tiểu sinh tuy là lão đại, nhưng võ công kém lắm.

Thành Thế Kiệt vẫn chưa hết hiếu kỳ, lòng vẫn tin chắc võ công của Phương Nhân Kiệt phải rất cao cường, liền đưa mắt nhìn Vệ Thanh Hoa, có ý bảo nàng lên tiếng dò hỏi. Hiểu ý, nàng liền lên tiếng :

- Phương đại ca. Võ công của đại ca thế nào ạ ? Có thể biểu diễn cho tiểu muội xem được không ?

Phương Nhân Kiệt không phải là Lưu Đức Huy, cho nên lời nài nỉ của Vệ Thanh Hoa xem ra cũng chẳng khác gì mấy so với lời nói của Thành Thế Kiệt. Phương Nhân Kiệt nghe xong thì chỉ mỉm cười nói :

- Kém lắm. Kém lắm. Chút võ công thô thiển của tiểu sinh, phô diễn ra đây chỉ là tự bêu xấu mà thôi.

Thấy Phương Nhân Kiệt kiên quyết như vậy, không sao được, nàng đành quay sang Lưu Đức Huy hỏi :

- Lưu đại ca. So với đại ca thì võ công của Phương đại ca thế nào ạ ?

Võ công của Lưu Đức Huy mới thật sự là chú trọng vẻ ngoài, nếu so sánh với võ công của Phương Nhân Kiệt thì có đẹp mắt hơn, nhưng lại kém phần oai lực. Tuy nhiên, Lưu Đức Huy lẽ nào lại tự nhận mình kém hơn, nên chỉ đáp chung chung :

- Ít nhất thì cũng không kém hơn tiểu huynh.

Vệ Thanh Hoa khẽ ồ lên, quay sang nhìn Phương Nhân Kiệt. Cả Thành Thế Kiệt cũng đang chăm chú nhìn với ánh mắt dò hỏi xen lẫn hiếu kỳ. Cả hai người đều tin chắc rằng võ công của Phương Nhân Kiệt chắc chắn không kém hơn Lưu Đức Huy, nếu không muốn nói là cao siêu hơn nhiều. Qua thần thái phong độ cũng có thể đoán được phần nào thành tựu.

Trước ánh mắt nhìn trân trối của hai người họ, Phương Nhân Kiệt cũng vẫn chỉ khẽ mỉm cười, nói :

- Đó là vì Lưu huynh đệ vị nể tiểu sinh mà nói vậy thôi. Nhị vị đừng bao giờ xem đó là sự thật.

Lưu Đức Huy liền nói :

- Vậy chứ không phải sao ? Hôm đó Phương huynh đã thương được một tên Thông Thiên Giáo, còn tiểu đệ thì lại chẳng đã thương được tên nào cả.

Phương Nhân Kiệt không nói gì, cũng không cãi lại, mà chỉ khẽ mỉm cười. Trong khi đó thì bọn Thành Thế Kiệt lại đang vô cùng kinh hãi. Bọn giáo đồ Thông Thiên Giáo, từ trên xuống dưới, đều đâu phải là hạng tầm thường. Cũng chỉ mới đây thôi, chỉ có mấy tên giáo chúng tầm thường mà mọi người đã phải đối phó rất chật vật, suýt chút nữa là cả bọn đã đi châu Diêm chúa hết rồi. Ngay cả Thành Thế Kiệt, khi đối chiến cùng bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo, đừng nói gì đã thương địch thủ. Còn bọn Lưu Thành cũng chẳng khá hơn là mấy. Tình trạng thâm hiểm của bọn họ lúc đó là minh chứng rõ ràng nhất.

Sững sốt hồi lâu, lát sau Thành Thế Kiệt mới nói :

- Công tử đã có thể đã thương được một tên trong bọn Thông Thiên Giáo thì lợi hại quá rồi còn gì.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Không phải đâu. Chỉ tại bọn chúng kém cỏi quá thôi.

Thành Thế Kiệt lắc đầu nói :

- Trong bọn Thông Thiên Giáo e là không có hạng kém cỏi đâu. Hoặc có chăng là kém cỏi so với võ công của công tử.

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Cũng có thể là do hôm đó bọn tiểu sinh vì giai nhân mà xuất lực, trước mặt giai nhân đảm khí tăng lên nhiều, nên ba phần võ công cũng tăng lên được năm phần, mới tạm giành được chút ưu thế.

Vệ Thanh Hoa nói :

- Phương đại ca. Sao bọn tiểu muội nói gì đại ca cũng đều có thể phản bác lại được hết vậy ?

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Tiểu sinh chỉ nói sự thật thôi. Mà sự thật bao giờ cũng dễ thuyết phục.

Vệ Thanh Hoa sụ mặt nói :

- Tiểu muội chẳng thấy thuyết phục chút nào.

Phương Nhân Kiệt chỉ mỉm cười. Còn Lưu Đức Huy thì bật cười ha hả. Về tài biện luận, trong ba người bọn họ chỉ có Phương Nhân Kiệt là lợi hại nhất. Thành Thế Kiệt sau một lúc trầm ngâm ngẫm nghĩ, bỗng hỏi :

- Có phải hôm đó Lưu ... Lưu cô nương bị bọn Thông Thiên Giáo vây đánh, rồi được các vị trợ giúp giải nguy ?

Phương Nhân Kiệt gật đầu :

- Đại khái là vậy.

Thành Thế Kiệt lại ngần ngừ giây lát, mới hỏi :

- Lưu cô nương được các vị viện trợ, chắc phải ... ngưỡng mộ các vị lắm.

Phương Nhân Kiệt cùng Lưu Đức Huy đều bật cười. Vệ Thanh Hoa không hiểu là chuyện gì, ngơ ngác hỏi :

- Lưu đại ca, chuyện gì mà đại ca cười thế ?

Lưu Đức Huy mỉm cười nói :

- Có chuyện gì đâu.

Vệ Thanh Hoa nói :

- Nếu không có chuyện gì sao đại ca lại cười ?

Lưu Đức Huy cười nói :

- Chúng ta cười cũng chỉ vì vừa chợt phát hiện ra Thành thiếu hiệp đây cũng là một khách đa tình.

Vệ Thanh Hoa ngơ ngác nhìn Thành Thế Kiệt. Y thấy hai người bọn Phương Nhân Kiệt đã nhìn rõ tâm ý của mình, bất giác ngượng ngùng cúi mặt, nhưng cũng không phản bác hay biện giải, tức là đã mặc nhận mình thâm yêu Lưu Kỳ Anh. Phương Nhân Kiệt bước đến bên cạnh, khẽ vỗ vai y, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp yên tâm. Đối với bọn tiểu sinh, Lưu cô nương không có ý gì đâu. Bất quá, cô ấy thâm ... ngưỡng mộ công tử gia, nhưng không được công tử gia để ý đến. Đã có Lý cô nương ở đó, công tử gia không hề thân mật với bất cứ một giai nhân nào cả. Kể cả Lưu cô nương cũng không ngoại lệ.

Thành Thế Kiệt lộ vẻ vui mừng, nhưng chùng như chưa dám tin, ngập ngừng hỏi :

- Thật vậy ư ?

Sau khi thăm bại dưới tay bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo, Thành Thế Kiệt tự nhiên cảm thấy thiếu tự tin, không còn tự xem mình là thiếu niên cao thủ như trước đây nữa. Phương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Thật ra thì công tử gia cũng không có ý đến đất Nam Xương này đâu, chỉ vì nể lời Lý cô nương đấy thôi.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Vậy ra quan hệ giữa công tử gia và Lý cô nương thân mật lắm ?

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Đại khái Lý cô nương muốn gì công tử gia cũng đều chiều theo hết. Cô ấy nói gì thì công tử gia cũng đều không cãi lại. Thậm chí ngay cả việc cô ấy muốn đánh công tử gia thì công tử gia cũng vui vẻ chấp nhận.

Thành Thế Kiệt nói :

- Công tử gia si tình quá nhỉ.

Vệ Thanh Hoa nói :

- Vậy mới đúng là một nam nhân chung tình chứ. Vị Lý cô nương ấy thật là may mắn. Tiểu muội rất ngưỡng mộ.

Bất chợt nàng quay sang Lưu Đức Huy hỏi :

- Lưu đại ca. Đại ca có được như vậy hay không ?

Lưu Đức Huy ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao cơ ?

Vệ Thanh Hoa cúi mặt khẽ nói :

- Nếu như tiểu muội muốn đánh đại ca thì đại ca có chịu hay không ?

Lưu Đức Huy bật cười nói :

- Nếu là người khác thì chưa biết. Nhưng nếu là hiền muội thì ...

Vệ Thanh Hoa nôn nóng hỏi dồn :

- Sao ạ.

Lưu Đức Huy cười nói :

- Thì tiểu huynh sẽ vui vẻ chịu ngay. Hiền muội định đánh tiểu huynh ngay bây giờ hay là ... chờ lát nữa ?

Vệ Thanh Hoa xụ mặt nói :

- Tiểu muội chỉ giả sử thôi mà.

Nói rồi nàng quày quả bỏ đi. Lưu Đức Huy mỉm cười chào mọi người rồi hối hả chạy theo sau. Phương Nhân Kiệt thấy vậy cũng mỉm cười, quay sang Thành Thế Kiệt nói lời từ biệt, rồi cũng đi ngay.

Sau khi được trị thương, khí lực đã tạm hồi phục, Lưu Thành liền gọi Lưu Kỳ Anh và bọn Lưu Minh đến gặp riêng. Lão có vô vàn thắc mắc đang cần được giải đáp. Khi ba người vừa đến nơi, Lưu Kỳ Anh chạy vội đến ôm chầm lấy phụ thân, hỏi :

- Phụ thân. Phụ thân thấy đã đỡ chưa ạ ?

Lưu Thành xoa đầu ái nữ, âu yếm nói :

- Anh nhi ngoan lắm. Ta không sao đâu. Chúng ta là người võ lâm, chỉ một chút thương tích thể này thì nào có đáng kể gì ?

Lưu Kỳ Anh vội nói :

- Vậy mà một chút thương tích gì ạ ? Chút nữa là phụ thân đã mất mạng dưới tay bọn Thông Thiên Giáo rồi.

Lưu Thành liền an ủi :

- Nhưng chẳng phải giờ đây đã vẫn nguyên lành đấy sao ? Nguy hiểm đã qua rồi, không cần quan tâm đến nữa. Chúng ta là người võ lâm, ngang dọc giang hồ, có ai không từng gặp phải nguy hiểm chứ ?

Trần Chính Đường chợt hỏi :

- Đại ca. Sao đại ca lại đến đây ? Trang viện chúng ta ...

Lưu Thành buồn rầu nói :

- Trang viện đã lọt vào tay bọn chúng rồi. Bấy lâu nay chúng ta dựa vào địa thế để cố thủ nên vẫn còn tạm cầm cự được. Nhưng đêm qua chúng bất ngờ tập kích, chúng ta chống cự không lại, đành phải tìm đường lánh nạn. Nào ngờ khi mới chạy đến đây thì lại bị bọn chúng phục kích. Cũng may ... mà thoát nạn.

Lưu Minh hỏi :

- Vậy là trang viện đã bị bọn chúng chiếm giữ rồi ?

Lưu Thành gật đầu :

- Trang viện đã lọt vào tay chúng. Nhưng trước đó ta đã cho cất giấu tài vật nên bọn chúng cũng chẳng thu hoạch được gì nhiều.

Lưu Minh lại hỏi :

- Đại ca có biết lai lịch bọn chúng hay không ?

Lưu Thành nói :

- Ta có nghe bọn chúng tự xưng là Nam đường của Thông Thiên Giáo. Nhưng cũng không rõ lắm.

Thấy bọn Lưu Minh không có vẻ gì là kinh ngạc khi nghe nói đến danh hiệu Thông Thiên Giáo, khác hẳn với lần đầu tiên bọn Lưu Thành nghe qua danh hiệu này, Lưu Thành ngạc nhiên hỏi :

- Các vị hiền đệ đã nghe nói đến Thông Thiên Giáo rồi ư ?

Lưu Minh thở dài nói :

- Chẳng những chỉ nghe nói không thôi. Bọn tiểu đệ đã đụng độ với bọn chúng mấy lần rồi. Cũng có lần chút nữa là đã rơi vào tay bọn chúng. Bọn chúng định bắt hiền đệ nữ làm con tin để uy hiếp đại ca. Chỉ mới mấy ngày trước đây, bọn chúng điều động đến cả trăm tên định vây bắt ba người bọn tiểu đệ. Nếu không nhờ ...

Vừa nói đến đây, bỗng y chợt ngừng lời, ắp a ắp ứng không nói tiếp nữa. Lưu Thành rất ngạc nhiên, vội hỏi :

- Nhờ gì thế ? Sao hiền đệ không nói tiếp ?

Lưu Minh ngập ngừng giây lâu, có vẻ không tiện nói rõ. Xem thái độ của ba người họ, Lưu Thành đã lờ mờ hiểu ra vấn đề. Y nói :

- Nhờ vị công tử ấy phải không ? Sao hễ mỗi khi nhắc đến vị công tử ấy là các vị hiền đệ lại có vẻ ấp úng ?

Trần Chính Đường nói :

- Đại ca thứ lỗi. Bọn tiểu đệ đã hứa là sẽ không tiết lộ lai lịch của Người với người ngoài, vì Người không muốn giao thiệp với các nhân vật võ lâm.

Lưu Kỳ Anh bỗng nói :

- Các vị thúc thúc. Vương gia chỉ dặn bảo chúng ta là không được tiết lộ với người ngoài. Nhưng phụ thân đâu phải là người ngoài ?

Lưu Thành cũng rất hiếu kỳ muốn biết sự thật chuyện này. Y lập tức lên tiếng tán đồng ngay :

- Phải đó. Ta đâu phải người ngoài.

Trần Chính Đường do dự :

- Như thế có được không ?

Lưu Thành hỏi :

- Sao lại không được ?

Trần Chính Đường nói :

- Chỉ sợ trái lời vương gia, vương gia không hài lòng thì ...

Lưu Thành nói :

- Nhưng ta đâu phải là người ngoài, nói với ta cũng đâu có gì là trái mệnh vương gia đâu chứ ?

Trần Chính Đường lưỡng lự một lúc, rồi hỏi :

- Đại ca đã nghe qua danh hiệu Thái Chính Cung chưa ?

Lưu Thành gật đầu nói :

- Nghe rồi. Gần đây thiên hạ đồn đãi rất nhiều về chuyện này. Mọi người đồn rằng Thái Chính Cung đã mấy phen đánh bại bọn Thông Thiên Giáo. Nhưng thực hư thế nào thì không ai hiểu rõ cả.

Trần Chính Đường nói :

- Thái Chính Cung là một trong các thế lực phụng sự dưới trướng vương gia. Và cả Lưu Hương Viện cũng vậy. Lưu Hương Viện chỉ mới chính thức xuất hiện vài ngày nay nên chắc đại ca chưa biết đến ?

Lưu Thành tròn mắt ngạc nhiên :

- Thế còn bọn quan binh kia ? Chẳng lẽ Thái Chính Cung lại có quan hệ với quan binh triều đình ?

Trần Chính Đường nói :

- Tiểu đệ cũng không rõ. Nhưng Thái Chính Cung đã phụng sự vương gia thì tất nhiên phải có ít nhiều quan hệ với quan binh rồi. Thật ra thì bọn tiểu đệ cũng không biết vương gia là người thế nào. Chỉ nghe bọn quan binh gọi Người là vương gia nên bọn tiểu đệ cũng theo đó mà gọi Người là vương gia.

Lưu Thành lẩm bẩm :

- Vương gia ư ? Vương gia ...

Trần Chính Đường gật đầu nói :

- Phải rồi. Nhưng không biết vương hiệu là chi. Mà bọn tiểu đệ cũng không dám lên tiếng hỏi.

Đoạn y tường thuật lại những việc đã xảy ra cho ba người bọn họ trong suốt gần nửa tháng nay. Sau đó mới nói :

- Vương gia không muốn liên can đến những chuyện trong võ lâm. Sở dĩ Người cứu giúp bọn tiểu đệ là nhờ có Lý cô nương cầu xin giúp.

Lưu Thành trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Không biết có vị vương gia nào họ Giang ?

Lưu Minh nói :

- Nhưng chúng ta cũng chưa chắc họ Giang chính là họ thật của vương gia.

Lưu Thành gật đầu nói :

- Ta rất muốn được bái kiến vương gia.

Trần Chính Đường ngăn người nói :

- Không được đâu. Việc này ...

Lưu Thành hỏi :

- Ta chỉ muốn được gặp vương gia thôi mà cũng không được sao ?

Trần Chính Đường ngăn người nói :

- Tiểu đệ thấy ... việc này không có mấy hy vọng. Vương gia không phải người vô lâm như chúng ta, nói chuyện đạo nghĩa với vương gia không được đâu.

Lưu Kỳ Anh chợt nói :

- Để hài nhi đi xin vương gia thử xem ?

Lưu Thành gật đầu nói :

- Vậy con hãy cố gắng nói giúp ta.

Lưu Kỳ Anh vâng dạ, rồi vội đi ngay. Nàng định tìm đến phòng của Giang Thừa Phong để nói giúp phụ thân.

27. 26

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi bảy

THẦN TÂM NHẤT PHIẾN TỪ CHÂM THẠCH

CÔ VÂN PHIÊU BẠC PHỤC HÀ Y

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi Lưu Kỳ Anh lỡ miệng gọi Giang Thừa Phong là vương gia, chàng đã nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, tỏ vẻ không hài lòng, rồi bỏ đi về phòng riêng, chẳng thèm nhìn ngó gì đến những người bị thương. Chàng rất bất mãn, bởi mới đó mà nàng ta đã bỏ ngoài tai những lời dặn bảo của chàng chỉ cách đó không lâu.

Phòng nghỉ của chàng nằm ngay sát cạnh gian phòng của viên lãnh binh chỉ huy đội chiến thuyền, và cũng chính là nơi được quan binh canh phòng cẩn mật nhất. Bên ngoài lúc nào cũng có mấy toán quân canh luân phiên tuần phòng không ngơi nghỉ, ngăn cản tất cả những ai định đến gần mà chưa được phép của chàng. Ngoài chàng ra, chỉ có duy nhất một mình Lý Nhược Hồng là có thể tự tiện xuất nhập nơi này, chỉ vì nàng cũng đang ở cùng phòng với chàng.

Gần đến nơi, thấy Lý Nhược Hồng còn đi phía sau, Giang Thừa Phong đứng lại, chờ nàng đi cùng. Cả hai cùng sánh bước về phòng. Bọn quân canh vừa nhìn thấy chàng thì đều lập tức cung kính hành lễ. Tên đội

trưởng tiến đến mở cửa phòng, chờ hai người đi vào trong rồi mới nhẹ nhàng khép cửa lại. Bọn quan quân trên thuyền đều là những thuộc hạ thân tín của Tuần Giang đô đốc Trần Vũ, nên rất tận chức.

Vào trong phòng rồi, Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng, khẽ nói :

- Tiểu sinh có chuyện này muốn nói với cô nương, nhưng lại lo cô nương sẽ tức giận, rồi trách mắng tiểu sinh.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người muốn nói chuyện gì với ta vậy ? Hay là trong lòng người lại nghĩ ra chuyện bậy bạ gì rồi ? Ta không muốn nghe.

Giang Thừa Phong cúi mặt nói khẽ :

- Trước đây tiểu sinh đã có chuyện lừa dối cô nương, dù chỉ là một sự bất đắc dĩ, nhưng tiểu sinh không muốn che giấu, định nói thật, rồi tùy cô nương muốn xử phạt tiểu sinh thế nào cũng được.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, hừ lạnh nói :

- Hay nhỉ ? Người cũng to gan quá đấy. Người có chuyện gì lừa dối ta ? Lúc nào ? Mau nói thật đi ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh cũng đang định nói đây. Nếu không thì tiểu sinh thú nhận với cô nương chuyện đó làm gì ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu như người mà có nửa lời gian dối, ta sẽ không tha cho đâu.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh mà muốn nói dối thì làm sao cô nương biết được ?

Giang Thừa Phong chợt nhận thấy Lý Nhược Hồng đã hơi có sắc giận. Chàng khẽ thở dài, nói tiếp :

- Cô nương. Tiểu sinh ... Ở thủy trại Hán Khẩu lúc trước, tiểu sinh đã ngắt xỉu ngay giữa bàn tiệc, đó không phải là sự thật đâu.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Hừ ! Ra là thế. Lúc đó ta cũng thấy lạ lắm. Người như người không lẽ lại yếu đuối bạc nhược đến vậy hay sao ? Thì ra là người giả vờ. Hừ ! Người đã khiến cho ta phải lo lắng, phải chăm sóc người suốt bấy lâu. Người to gan lắm.

Giang Thừa Phong cúi mặt nói :

- Được cô nương lo lắng chăm sóc cho, tiểu sinh vô cùng cảm kích.

Lý Nhược Hồng nói :

- Hay lắm. Người đã thích ngắt xỉu thì ta sẽ cho người được toại nguyện. Người mau chuẩn bị tinh thần đi.

Giang Thừa Phong ngơ ngác hỏi :

- Ý cô nương muốn ...

Lý Nhược Hồng rút ra chiếc roi da mà Giang Thừa Phong đã trao cho nàng lúc trước, cười nhạt hỏi :

- Người còn nhớ vật này không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Với vẻ mặt buồn buồn, chàng lặng lẽ quỳ ngay xuống trước mặt nàng, nhắm mắt lại chờ đợi. Và chàng cũng thả lỏng toàn thân, không hề vận khí đề kháng.

Lý Nhược Hồng vung roi da lên, dùng toàn lực quất thật mạnh vào người chàng. Mỗi khi chiếc roi quất vào người chàng nghe chát một tiếng, thân người chàng lại giật bắn lên, trên y phục lại hiện rõ một vết đỏ chạy dài do máu tươi rỉ ra, thấm vào y phục. Dù rất đau đớn, nhưng chàng vẫn cố nghiêng rằng chịu đựng, không một tiếng rên rĩ. Sắc diện chàng càng lúc càng thêm tái nhợt.

Nàng vẫn tận lực vùng vơi ...

Chàng vẫn cố gắng chịu đựng ...

Nhưng Lý Nhược Hồng chỉ mới đánh chàng hơn hai mươi roi mà chàng đã không còn chịu đựng nổi nữa, ngã lăn ra bất tỉnh. Nàng vội dừng tay, cúi xuống lay gọi :

- Này. Người sao vậy hả ? Người lại giả vờ nữa phải không ?

Mặc cho nàng kêu gọi, chàng vẫn nằm yên bất động, sắc diện nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt. Nhìn lại y phục chàng thấy đã ướt đầm máu tươi. Nơi khoe miệng chàng cũng có máu ứa ra. “Vậy là hẳn đã ngất xỉu thật rồi”, Lý Nhược Hồng nghĩ thầm. Thấy bộ dạng chàng như thế, nàng không nỡ nhẫn tâm bỏ mặc, vội vực chàng đặt nằm lên giường, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau sạch máu nơi khoe miệng chàng, rồi ngồi xuống bên giường, chờ chàng hồi tỉnh. Nàng không phải là người tàn nhẫn, lúc này cũng thấy lòng dạ nao nao, có cảm xúc rất lạ kỳ.

Một lúc lâu sau, Giang Thừa Phong mới từ từ mở mắt ra. Nhận thấy vẻ lo âu trên nét mặt của Lý Nhược Hồng, chàng khẽ nói :

- Cô nương đừng nên quá lo lắng như thế. Tiểu sinh không sao đâu. Chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng ít lâu là sẽ khỏi thôi mà.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói :

- Người lại muốn ta phải chăm sóc người nữa phải không ?

Chàng cúi mặt nói khẽ :

- Tiểu sinh không dám. Cô nương cứ bỏ mặc tiểu sinh cũng được.

Giọng nói sắc diện chàng đều mang một vẻ buồn buồn. Lòng dạ nàng bỗng chốc nhũn ra. Nàng vừa giận vừa thương, khẽ thở dài nói :

- Người cứ yên tâm. Ráng mà nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho sớm hồi phục. Ta sẽ không bỏ mặc người đâu.

Chàng lộ vẻ vui mừng, lấp bắp nói :

- Tiểu sinh ... rất cảm kích ...

Nàng ngắt lời :

- Sao người lại dễ ngất xỉu như thế hả ? Lúc nãy người không vận khí đề kháng phải không ?

Chàng khẽ gật đầu. Nàng cau mày hỏi :

- Tội gì người phải làm vậy ?

Chàng chỉ khẽ thở dài, cúi mặt không đáp. Nàng khẽ trách :

- Người thật là ... Thôi được rồi. Người hãy nằm yên mà nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Ta đi lấy thuốc cho người.

Chàng cảm động nói :

- Cám ơn cô nương.

Nàng kéo tấm chăn gấm đắp lên người chàng, dặn thêm :

- Người còn đang mệt, phải nằm yên, không được ngồi dậy nghe chưa.

Chàng khẽ gật đầu. Nàng mỉm cười với vẻ hài lòng, đoạn đi ra khỏi phòng, định tìm đại phu nhờ bốc thuốc.

Vừa rời khỏi phòng bước ra bên ngoài, nàng chợt trông thấy Lưu Kỳ Anh đang đứng ngay chỗ tên quân canh, có vẻ đang nắn nỉ khấn cầu chuyện gì đấy, nhưng tên quân canh kiên quyết lắc đầu, nói thế nào cũng một mực lắc đầu. Nàng liền rảo bước đi lại, lên tiếng hỏi :

- Ở đây có chuyện gì thế ?

Tên quân canh vừa nhìn thấy Lý Nhược Hồng đã vội cúi tay cung kính vãn an. Đoạn hắn mới nói :

- Thừa tiểu thư. Vị cô nương này muốn được vương gia tiếp kiến. Nhưng tiểu nhân đã được lệnh của thượng cấp là không cho một ai vào trong nếu như chưa được sự cho phép của vương gia.

Lý Nhược Hồng quay sang Lưu Kỳ Anh hỏi :

- Lưu cô nương muốn gặp hần có việc gì thế ?

Lưu Kỳ Anh ngập ngừng đáp :

- Dạ. Gia phụ ... gia phụ ... xin được bái kiến vương gia.

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Hần lại vừa mới ngắt xỉu, giờ này ngồi dậy còn chưa nổi, đang còn phải nằm yên một chỗ, không thể tiếp ai được đâu.

Lưu Kỳ Anh lo lắng hỏi :

- Vương gia có sao không ạ ?

Lý Nhược Hồng đáp :

- Chuyện đó ta cũng không biết nữa. Hy vọng rằng cũng như lần trước, hần nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài ngày là sẽ bình phục. Cô nương cứ về nghỉ đi. Ta sẽ chuyển lời của cô nương cho hần biết.

Lưu Kỳ Anh chấp tay nói :

- Xin đa tạ cô nương. Và cũng xin cô nương nói giúp với vương gia vài câu.

Lý Nhược Hồng gật đầu :

- Được rồi. Ta sẽ nói với hần. Nhưng xem ra cũng không có mấy hy vọng đâu. Ta nhớ là hần đã dặn cô nương không được tiết lộ lai lịch của hần với người ngoài mà ?

Lưu Kỳ Anh nói :

- Nhưng ... gia phụ đâu phải là người ngoài.

Lý Nhược Hồng nói :

- Hần nói người ngoài ở đây là đối với hần kia. Chứ hần làm sao biết với cô nương ai là người ngoài, còn ai lại không phải người ngoài. Lệnh tôn tụy đối với cô nương không phải là người ngoài, nhưng với hần thì vẫn là người ngoài đấy. Hành động lần này của cô nương, ta xem hần có vẻ bực mình lắm.

Lưu Kỳ Anh kinh hãi ấp úng nói :

- Việc này ... việc này ...

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Hiện giờ ta đang đi lấy thuốc cho hần. Cô nương cứ về nghỉ đi. Ta sẽ chuyển lời của cô nương cho hần biết. Nhưng yêu cầu của cô nương có được hần chấp nhận hay không thì ta không biết chắc.

Lưu Kỳ Anh không biết nói sao, đành phải chấp tay vái tạ, rồi cáo từ lui về. Nàng rất lo âu vì quan hệ với Giang Thừa Phong trở nên xấu đi như vậy. Nàng lo chàng sẽ bỏ mặc sự việc ở Nam Xương, không cứu giúp cha con nàng nữa. Lý Nhược Hồng nhìn theo bóng dáng nàng, khẽ lắc đầu ái ngại. Nàng ta gặp cơn gia biến, hoàn cảnh kẻ cũng thật đáng thương. Nhưng ... Chẳng lẽ bản thân Lý Nhược Hồng không gặp cơn gia biến hay sao ? Ít ra nàng ta vẫn còn có phụ thân.

Sau đó, Lý Nhược Hồng tiếp tục đi đến được phòng trên thuyền, tìm đại phu lấy thuốc trị thương cùng thuốc bổ về cho Giang Thừa Phong. Vì sức khỏe của Giang Thừa Phong, trên thuyền không thiếu những thứ ấy.

Trên mặt sông, gió đêm nhẹ nhàng thổi.

Lý Nhược Hồng băng khuâng nhìn dòng nước soi bóng trăng lấp lánh. Nàng trầm tư ngẫm nghĩ về những chuyện đã qua.

Bấy lâu nay, nàng gặp phải biết bao nhiêu là chuyện, có chuyện tự nó đến, cũng có chuyện do nàng đi tìm nó. Mỗi khi thấy chuyện bất bình là nàng lại nhúng tay vào can thiệp. Nàng rất thích giúp đỡ người khác, nhất là những người đang gặp cảnh hoạn nạn. Nhưng còn chuyện mà nàng cần phải làm thì lại chưa đi đến đâu cả. Có lẽ Giang Thừa Phong đã nói đúng rồi chẳng ...

Mỗi khi nghĩ đến Giang Thừa Phong, nàng lại có cảm giác ấm áp bình yên. Chẳng lẽ nàng có cảm tình với chàng rồi chẳng ...

Nàng chợt khẽ thở dài ...

()

Bỗng nhiên, nàng chợt nhận thấy có người đang đứng phía sau nhìn nàng. Đây quả là một điều bất thường. Bởi nơi đây vốn được xem là cấm địa, ngoài Giang Thừa Phong, chỉ có nàng là được tự do xuất nhập. Mà Giang Thừa Phong lại đang còn nằm tịnh dưỡng trong phòng. Vậy người kia là ai.

Nàng chợt quay phắt lại, nhận ra người kia chẳng ai xa lạ, chính là Lưu Quốc Hiên, Đại Tổng quản của Thái Chính Cung. Trên tay lão đang phe phẩy chiếc quạt xếp cổ hữu, đang đứng tựa mạn thuyền, lặng lẽ nhìn nàng mỉm cười.

Nàng liền gật đầu chào :

- Lưu tiên sinh đã làm xong việc rồi à ?

Lưu Quốc Hiên mỉm cười đáp :

- Vâng. Nhờ phúc của công tử gia, mọi việc đều suôn sẻ cả. Giờ lão phu đến đây để báo cáo với công tử gia kết quả công việc và thỉnh thị ý kiến.

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Hiện giờ sức khỏe của hần đang lúc không được tốt cho lắm, vẫn còn phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Tiên sinh không nên đến làm phiền hần. Việc báo cáo có thể chờ đến lúc hần bình phục được không ?

Lưu Quốc Hiên lo lắng hỏi :

- Chẳng hay công tử gia bị sao thế ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta đánh hần đấy. Hần yếu đuối quá, chịu không nổi nên ngắt xỉu.

Lưu Quốc Hiên trở mắt nhìn nàng, hỏi :

- Sao cô nương lại làm vậy ? Lão phu nhận thấy công tử gia đối với cô nương tốt lắm kia mà ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ai bảo hần chọc giận ta làm chi ? Đó là do hần tự chuốc lấy. Hần làm hần chịu, không thể trách ta được.

Lưu Quốc Hiên khẽ thở dài, nói :

- Lão phu cũng không hiểu ý công tử gia thế nào nữa. Ôi ...

Lão lại buông nhẹ tiếng thở dài. Ánh mắt lão dõi nhìn về phía trời xa, lặng lẽ trầm tư ngắm nhìn cảnh vật lấp lánh dưới đêm trăng phản chiếu ánh nguyệt quang bàng bạc. Hai người yên lặng hồi lâu.

Hồi lâu sau, lão bỗng ngẩng mặt lên, nói :

- Công việc lần này thật sự rất là quan trọng, không thể diên trì, lão phu phải vào báo cáo với công tử gia ngay mới được.

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu vậy thì tiên sinh cứ vào gặp hần. Nhưng nhớ là đừng nói chuyện với hần lâu quá đó. Đến giờ hần cũng hãy còn yếu lắm.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Lão phu biết phải làm thế nào mà. Cô nương cứ yên tâm đi.

Nói đoạn, lão quay mình đi vào phòng, nơi Giang Thừa Phong đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Lý Nhược Hồng cũng vội theo vào. Giang Thừa Phong vẫn đang nằm yên trên giường, bởi Lý Nhược Hồng vẫn chưa cho phép chàng được ngồi dậy. Thấy Lưu Quốc Hiên đi vào, chàng khẽ lên tiếng hỏi :

- Lưu huynh đệ đã đến rồi đấy ư ?

Lưu Quốc Hiên vội tiến đến hành lễ bái kiến. Lý Nhược Hồng đến bên giường, ngắm nhìn sắc diện Giang Thừa Phong một lúc, rồi hỏi :

- Người thấy trong người hiện giờ thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp khẽ :

- Cám ơn cô nương. Tiểu sinh cảm thấy đã đỡ nhiều. Chắc cũng đã có thể ngồi dậy được rồi.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Không được. Người vẫn còn yếu lắm. Phải nằm yên ở đó nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Nếu chưa được phép của ta thì người không được ngồi dậy đó.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài :

- Nhưng tiểu sinh đã đỡ nhiều rồi mà ?

Lý Nhược Hồng gật đầu nói :

- Thế thì hay lắm. Ta cũng đỡ lo rồi. Nhưng người cũng vẫn không được ngồi dậy. Nếu như người không chịu xem là đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng thì hãy cứ xem như ta đang phạt người vậy, vì cái tội người đã dám lừa gạt ta.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, thở dài nói :

- Tiểu sinh hiểu rồi.

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Lưu tiên sinh có chuyện muốn nói với người. Nhưng người vẫn còn đang mệt, phải tránh làm việc quá sức, nên không được nói chuyện nhiều kéo ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe đấy. Biết chưa ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu nói :

- Tiểu sinh hiểu mà. Cô nương cứ yên tâm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Nhớ nhé. Giờ ta ra ngoài để hai người được tự nhiên nói chuyện.

Nói xong là nàng liền quay lưng rảo bước đi ra bên ngoài. Giang Thừa Phong biết Lưu Quốc Hiên quả có chuyện muốn nói với chàng nên cũng không giữ nàng ở lại. Nhưng khi nàng đã ra khỏi phòng rồi, chàng vẫn còn dõi mắt trông theo hình bóng nàng. Và chàng còn khẽ cất tiếng ngâm nga :

“Dưới trăng nàng dạo bước,

Bên song ta ngắm nhìn.

Bỗng nghe lòng xao xuyến,

Tâm tình ai biết chăng.”

Lưu Quốc Hiên cau mày nói :

- Công tử. Thuộc hạ cũng hiểu là công tử thích Lý cô nương. Nhưng công tử cũng đâu cần phải tự làm khổ mình như thế ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, thở dài. Ánh mắt chàng vẫn nhìn đăm đăm ra ngoài khuôn cửa sổ. Hồi lâu, chàng mới hỏi :

- Ta không sao đâu. Còn công việc huynh đệ đã lo liệu tới đâu rồi ?

Lưu Quốc Hiên đáp :

- Trình công tử. Thuộc hạ đã điều tra được bọn Thông Thiên Giáo ở thành Nam Xương hiện giờ độ khoảng ba trăm tên, mà hầu hết đều là những phần tử tinh anh của Nam đường. Ở Nam đường có mười hai tên Hộ pháp thì đã có tám tên có mặt tại đây. Thống lĩnh bọn chúng chính là tên Nam đường đường chủ.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Hiện giờ bọn chúng đang trú đóng tại đâu ?

Lưu Quốc Hiên đáp :

- Trình công tử. Sau khi chiếm được Lưu gia trang, bọn chúng đã dời trú sở đến đóng tại đây. Ngoài một số nhân thủ có nhiệm vụ còn đang hành sự bên ngoài, còn lại tất cả đều tập trung tại đó.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Bọn chúng có đến ba trăm tên, mà hầu hết đều là phần tử tinh anh, lại tập trung về cả một nơi. Trong khi chúng ta chỉ có hơn hai trăm huynh đệ. Như vậy thì chúng ta không thể thẳng thắn tiến đánh bọn chúng được rồi. Tuy chúng ta không sợ gì bọn chúng, nhưng cũng không nên để cho các huynh đệ phải chịu nhiều thương vong tổn thất vô ích. Tốt nhất là nên dụng kế để trừ diệt bọn chúng.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Thuộc hạ cũng có ý ấy.

Đến đây, lão ngừng lời một lúc, khẽ nhếch mép cười, nói tiếp :

- Điều đáng buồn cười nhất là hiện giờ bọn chúng vẫn chưa hay tin cứ địa và các cơ sở của bọn chúng, cũng như các toán tiếp viện từ Đông đường phái đến đều đã bị chúng ta tiêu diệt, nên vẫn còn ra vẻ ngênh ngang tự đắc, hoành hành tác tể, bức hiếp bách tính trong thành, chẳng coi ai ra gì, khiến cho ai nấy đều rất phẫn nộ, chỉ vì sợ thế bọn chúng mà không dám lên tiếng.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Điều này rất có lợi cho chúng ta.

Lưu Quốc Hiên cung kính vâng dạ. Chàng lại nói :

- Lưu Thành xin được tiếp kiến. Nhưng ta không tiện gặp y nên mới lấy cớ không được khỏe mà lần lữa cho đến hôm nay. Ta đoán chắc thể nào Lưu Kỳ Anh cũng đã tiết lộ lai lịch của ta cho y biết, và y muốn nhờ ta giúp y đánh đuổi bọn Thông Thiên Giáo. Việc này ta định chờ huynh đệ đến để bàn bạc thêm.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Công tử vẫn còn có ý chiêu dụ y chứ ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu y đồng ý gia nhập bản cung cũng tốt. Mà y không muốn gia nhập thì cũng không sao. Đối với bản cung chẳng có hại chi cả.

Lưu Quốc Hiên suy nghĩ một lúc, rồi nói :

- Xin công tử hãy để thuộc hạ tiếp y xem sao đã. Rồi tùy tình hình mà sẽ quyết định có nên chiêu dụ y hay không.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế cũng được. Việc này ta giao cho huynh đệ toàn quyền liệu lý.

Lưu Quốc Hiên cung kính vâng dạ, xin được cáo lui, lập tức hành sự.

28. 27

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi tám

THẢO PHẠT THÔNG THIÊN BÀN KẾ SÁCH

ĐỊNH BỀ CHIÊU DỤ TRIỆU LƯU THÀNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi Lưu Quốc Hiên xin được thay mặt Giang Thừa Phong tiếp kiến Lưu Thành, được chàng đồng ý, lão liền xin cáo lui, định đi tiến hành ngay. Nhưng Giang Thừa Phong đã giữ lại, nói :

- Việc đâu còn có đó. Huynh đệ bất tất phải gấp. Chúng ta còn một việc quan trọng cần phải bàn bạc thêm.

Lưu Quốc Hiên bật cười nói :

- Dạ. Thuộc hạ quả là nóng nảy. Có việc gì xin công tử cứ dạy.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lúc nãy huynh đệ có nói là bọn Thông Thiên Giáo chưa hay tin trú sở cũng như các toán tiếp viện của chúng đã bị dẹp tan ?

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Dạ. Chắc là vì bọn chúng quá tự phụ vào thực lực của mình nên chẳng thêm bố trí nhân thủ lo việc liên lạc. Vì thế mà đến giờ vẫn chưa hay biết gì. Nhưng thuộc hạ đã cho loan truyền tin tức trong thành rồi. Thuộc hạ cố ý phao tin rằng đại đội nhân mã của bản cung đã dẹp tan Đông, Nam nhị đường của Thông Thiên Giáo, sắp sửa kéo xuống Nam Xương để tận diệt đám tàn dư còn lại.

Ngẫm nghĩ giây lát, lão lại nói :

- Có lẽ chỉ nội ngày mai là cả thành sẽ biết tin này. Đến lúc đó bọn Thông Thiên Giáo chắc phải một phen kinh hoàng khiếp đảm.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu bọn chúng tự biết thân mà rút lui thì tốt. Các huynh đệ sẽ khỏi phải khổ chiến. Nhưng như vậy thì ân đức của bản cung đối với bọn Lưu Thành sẽ chẳng đáng gì, chưa đủ khiến cho y kính phục.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Vậy công tử định thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Huynh đệ hãy điều động nhân thủ giám sát mọi hành động của bọn Thông Thiên Giáo. Nếu như bọn chúng vẫn án binh bất động thì cứ để mặc đó. Nhưng nếu thấy bọn chúng rục rịch định rút lui thì hãy tiến hành tập kích.

Lưu Quốc Hiên vâng dạ nói :

- Thuộc hạ hiểu rồi. Theo binh pháp thì đúng là nên làm như vậy. Truy đuổi bọn địch đang rút lui dễ dàng hơn nhiều so với tấn công bọn địch đang cố thủ, và cũng ít tổn xương máu hơn.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng cần nhớ là không nhất thiết phải tận diệt hết bọn chúng, cốt sao gây được tiếng vang là được rồi.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ. Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy. Dù có giết sạch bọn này cũng chưa chắc đã mang lại lợi lộc gì, mà chỉ làm hao tổn xương máu các huynh đệ mà thôi. Chúng ta không nên làm những việc vô ích.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vậy hãy cứ thế tiến hành. Sắp tới ta còn nhiều việc phải làm, cũng không nên lần lữa ở đây mãi.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ. Thuộc hạ hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ cho thi hành ngay. Nếu như không còn việc gì khác thì thuộc hạ xin được cáo lui ?

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Huynh đệ hãy đi lo liệu công việc.

Lưu Quốc Hiên cung kính nói :

- Dạ. Thuộc hạ sẽ thu xếp mọi việc thật chu đáo. Xin công tử hãy yên tâm. Mà công tử cũng nên nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho sức khỏe mau hồi phục. Sự an nguy của công tử có quan hệ rất lớn đến đại cuộc đây ạ.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Ta hiểu rồi. Huynh đệ cứ yên tâm đi lo liệu công việc.

Lưu Quốc Hiên cung kính vâng dạ, đã định lui ra, nhưng rồi chưa thấy yên tâm, lão lại quay vào nói thêm :

- Công tử thân phận tôn quý, xin hãy bảo trọng ngọc thể, đừng bao giờ xem nhẹ sức khỏe của mình.

Ý lão muốn nói chàng không nên chiều chuộng Lý Nhược Hồng một cách quá đáng như thế. Nhưng chàng lại có cách nhìn của mình. Nếu không như thế, quan hệ giữa hai người đã không được tốt như hiện nay. Chàng khẽ gật đầu nói :

- Tự ta sẽ có chủ trương. Huynh đệ cứ yên tâm đi lo liệu công việc, không cần phải lo lắng về việc của ta.

Chàng đã nói vậy rồi, Lưu Quốc Hiên chỉ đành kính cẩn vâng dạ, rồi vái chào lui ra, đi lo liệu công việc. Lão là phận thần tử, việc riêng tư của đẳng quân thượng không nên can thiệp quá nhiều, chỉ có thể nhắc nhở mà thôi.

Không gian tứ bề tĩnh mịch. Bên tai chỉ còn nghe thấy những tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền bì bõm. Còn lại một mình trong phòng, chàng chợt cảm thấy cô đơn. Chàng lặng lẽ nằm yên trên giường, ngẫm nghĩ về công việc.

Mãi suy tư, chàng không kịp nhận ra là Lý Nhược Hồng đã quay lại. Nàng khẽ vỗ vai chàng hỏi :

- Người đang suy nghĩ chuyện gì mà trông có vẻ đăm chiêu thế ? Mau nói ta nghe.

Giang Thừa Phong giật mình vội nói :

- Tiểu sinh có nghĩ gì đâu.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Người đừng mong giấu được ta. Ta thấy rõ ràng mà.

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Tiểu sinh ... tiểu sinh nằm tịnh dưỡng tại đây, chợt nghĩ đến lúc còn ấu thơ bị bệnh được mẫu thân đêm ngày cận kề lo lắng chăm sóc, chẳng quản khó nhọc sớm khuya. Mới thấy tấm lòng từ mẫu thương con vô bờ bến, vĩ đại vô cùng.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người đi xa lâu ngày mà không sợ mẫu thân lo lắng hay sao ?

Giang Thừa Phong buồn rầu khẽ nói :

- Gia mẫu đã bất hạnh qua đời khi tiểu sinh vừa lên bốn tuổi.

Lý Nhược Hồng chợt nghĩ đến việc chàng mồ côi mẹ từ bé, thiếu thốn tình thương từ mẫu, nên khẽ chép miệng nói :

- Tội nghiệp. Thế phụ thân người có yêu thương người không ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Gia phụ rất yêu thương gia mẫu và tiểu sinh. Suốt đời gia phụ chỉ một lòng yêu thương gia mẫu, không chịu nạp thêm phi tần, không như Minh đế có cả tam cung lục viện, mấy nghìn mỹ nhân đêm ngày hầu hạ. Sau khi gia mẫu qua đời rồi. Gia phụ quyết ở vậy nuôi nấng tiểu sinh nên người.

Lý Nhược Hồng nói :

- Phụ thân người thật đúng là một người chung tình. Người với mẫu thân người may mắn lắm đấy.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài nói :

- Chỉ có điều, gia phụ đối với tiểu sinh lại rất nghiêm khắc. Tiểu sinh sở dĩ rời cung lưu lạc giang hồ là vì không muốn bị gia phụ buộc phải làm một việc mà bản thân tiểu sinh không muốn.

Lý Nhược Hồng hiểu kỳ hỏi :

- Phụ thân người đã buộc người làm chuyện gì mà đến nỗi người phải trốn đi. Người đã quen sống trong nhung lụa, lưu lạc giang hồ chịu đựng khổ nhọc quả không phải là chuyện dễ dàng.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Gia phụ buộc tiểu sinh phải nạp phi. Người bảo tiểu sinh đã đến tuổi lập gia thất nên đưa ra một bản danh sách các công nương quận chúa, ái nữ của các vương hầu bắt tiểu sinh phải chọn lựa, tuyển lấy mười người tiến cung. Nhưng rất tiếc là tiểu sinh lại không thích ai cả. Vì thế mà tiểu sinh đã rời cung.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Người ta toàn là công nương quận chúa hay thiên kim tiểu thư thuộc dòng dõi thế gia vọng tộc mà người lại chê ư ?

Giang Thừa Phong khe khẽ lắc đầu, buông nhẹ tiếng thở dài. Rồi chàng lại trầm tư hồi lâu. Lý Nhược Hồng bỗng hỏi :

- Phụ thân của người là Đại Mạc Bá chủ. Vậy chức danh Đại Mạc Bá chủ đó là như thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thiên hạ chia làm Cửu Thiên, do Cửu Thiên Đại Đế cai quản triều chính, Bát Phương Bá chủ thống lĩnh giang hồ. Gia phụ được hưởng thánh ân, lập Trường Thanh Cung, lĩnh Đại Mạc Bá chủ, kiêm lĩnh cả đế vị, cai quản toàn cõi Đại Mạc. Vương hầu các trấn cũng như thủ lĩnh các bộ tộc, long đầu các bang phái trong khắp cõi Đại Mạc đều thuộc quyền thống lĩnh của gia phụ. Chỉ cần gia phụ truyền dụ xuống là có thể huy động được hàng vạn cao thủ, bách vạn đại quân.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên nói :

- Vậy thì phụ thân người có kém gì Hoàng đế đâu chứ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không chỉ vậy. Gia phụ là người quyền uy nhất trong cả Cửu Thiên Đại Đế và Bát Phương Bá chủ, cho dù là Vĩnh Lạc Hoàng đế của Minh triều ở Trung Nguyên cũng không thể sánh bằng. Muốn điều động bách vạn đại quân, hàng vạn cao thủ giang hồ thì đến ngay cả Minh đế cũng không thể làm nổi đâu. Hơn nữa, bách vạn đại quân đó là bách vạn kỵ binh, toàn thể đều là kỵ binh đó nha. Vả lại, trong Cửu Thiên chỉ có Trung Nguyên là có chức danh Hoàng đế, còn các nơi khác, mỗi nơi lại có những tước hiệu riêng, không nơi nào giống nơi nào.

Lý Nhược Hồng nghe chàng nói những điều kỳ lạ trước giờ chưa hề biết, càng thêm hiếu kỳ, liền hỏi ngay :

- Khác nhau thế nào ? Người hãy nói rõ hơn đi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Khi này cô nương không cho tiểu sinh nói nhiều, còn giờ thì ...

Lý Nhược Hồng hờn giận quay mặt đi, nói :

- Người không muốn nói thì thôi.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Cô nương đừng giận. Tiểu sinh có lỗi, xin chịu phạt. Cô nương muốn biết chuyện gì tiểu sinh sẽ nói cho nghe.

Lý Nhược Hồng quay lại nhìn chàng, hỏi :

- Ta muốn hỏi chuyện gì người cũng đều trả lời hết phải không ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vâng. Nếu như tiểu sinh biết.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy Cửu Thiên là gì ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Trung Nguyên, Đông Doanh, Tây Tạng, Đại Mạc, Tây Vực, Quan Ngoại, Thiên Trúc, Ba Tư, Hồi địa.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Cửu Thiên Đại Đế là gì ?

- Đông Thiên, Tây Thiên, Minh Thiên, Bắc Thiên, Chiêu Thiên, Hiếu Thiên, Bảo Thánh, Hiến Thánh, Phù Thánh.

- Ai đứng đầu Cửu Thiên ?

- Tứ hải quân chủ.

- Tứ hải quân chủ là ai ?

- Là một nhân vật trong truyền thuyết, cai quản cả thiên giới và nhân gian, đúng với câu : Thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tôn. Người nào được dịp triều kiến Tứ hải quân chủ là có phúc phần lớn lắm đấy.

- Vậy ta có cơ hội được triều kiến Tứ hải quân chủ hay không ?

- Có.

- Bao giờ ?

- Rồi cô nương sẽ biết.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ta muốn biết ngay bây giờ. Người phải nói cho ta biết. Hừ ! Nếu không ... nếu không thì ...

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Nếu không thì sao ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Thì ta sẽ phạt người phải làm nữ nhân. Sao ? Người nói cho ta biết, hay là chấp nhận làm nữ nhân ?

Giang Thừa Phong ra vẻ sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại cười cười. Mỗi khi bị nàng dọa thì chàng đều làm ra vẻ như vậy, cốt ý để nàng vui. Đoạn chàng nhìn nàng hỏi :

- Cô nương nhớ Bạch công tử ở Trường Bích Trang chứ ?

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ đó chính là Tứ hải quân chủ ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Nàng lại nói :

- Ta thấy Tứ hải quân chủ sao còn trẻ quá, lại quá hiền hậu, chẳng có phong thái đế vương gì cả.

Giang Thừa Phong bật cười nói :

- Tứ hải quân chủ là đáng thống lĩnh cả Thiên giới và nhân gian chứ đâu phải là đế vương. Tiểu sinh không biết Tứ hải quân chủ bao nhiêu tuổi rồi. Nhưng khi tiểu sinh mới chào đời, gia phụ đã có dịp cùng Tứ hải quân chủ chinh chiến Tây Vực, và khi đó trông Người cũng chẳng khác hiện giờ bao nhiêu.

Lý Nhược Hồng ồ lên nói :

- Thật vậy ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Chợt Lý Nhược Hồng ngồi xuống bên giường, đưa tay nhẹ vuốt tóc chàng, cười nói :

- Giờ không hỏi những chuyện thiên hạ nữa. Ta hỏi sang chuyện của ngươi vậy. Ngươi đường đường là một vị vương gia, cao sang quyền quý, vậy có định cưới tam thê tứ thiếp hay không ?

Giang Thừa Phong ngẩn người nói :

- Chuyện này ...

Lý Nhược Hồng hỏi gấp :

- Chuyện này thế nào ?

Giang Thừa Phong thở dài :

- Tiểu sinh buộc phải lập ít nhất là ngũ phòng. Một là vương phi và bốn là thứ phi. Còn cung tần thì không hạn định, nhưng cũng không được ít quá. Điển lệ bắt buộc như vậy. Và ý gia phụ cũng muốn thế.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Còn ý ngươi thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đã là điển lệ, lại thêm ý muốn của gia phụ thì không thể khác được. Tiểu sinh đành phải tuân theo thôi. Nhưng ít nhất khi lập vương phi cũng phải là người được tiểu sinh yêu mến. Còn lại thì ... sao cũng được.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ngươi đúng là một nam tử bạc nhược yếu đuối, chẳng có một chút khí phách nam nhi nào cả. Hừ ! Ta coi lắm người rồi.

Giang Thừa Phong ngẩn người hỏi :

- Sao cô nương lại nói vậy ?

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Ngươi hãy tự hiểu lấy. Cái đồ ... Hừ ! Ta không dư hơi đâu mà ở đây nói chuyện với thứ người như ngươi.

Đoạn nàng quày quả bỏ đi.

Lại nói, bọn Lưu Thành cùng quần hùng đến trợ chiến đang ngồi quây quần trước đầu thuyền vừa ngắm trăng vừa trò chuyện. Mọi người cùng bàn bạc việc đương cự Thông Thiên Giáo, việc công bố dã tâm của Thông Thiên Giáo ra khắp giang hồ, cũng như việc liên kết hào kiệt bốn phương kháng ma vệ đạo.

Ai nấy đều bàn tán sôi nổi, và đồng nhất trí rằng chỉ có Thiếu Lâm Tự là có đủ uy tín đứng ra hiệu triệu quần hùng. Duy chỉ có bọn người Lưu Thành vì có tâm sự riêng nên có vẻ thờ ơ, không tham gia cuộc bàn luận.

Một lão già cao gầy, tuổi quá ngũ tuần, mình mặc thanh bào, đầu đội mào nho sinh, dung mạo thanh nhã chợt nhận thấy vẻ thờ ơ của Lưu Thành. Lão liền khẽ hắng giọng, rồi lên tiếng hỏi :

- Lưu lão đệ. Lão đệ đang nghĩ gì thế ?

Lưu Thành nghe lão hỏi đột ngột, giật mình ngơ ngác, đáp :

- Ô ! Tiểu đệ có nghĩ gì đâu, sao Thành huynh lại hỏi thế ?

Lão nhân vừa lên tiếng chính là Thanh Hà Bảo chủ Thành Đại Hồng ở Tương Tây. Lão là thân phụ của Thanh Sam Kiếm Khách Thành Thế Kiệt. Lão ta đưa mắt chăm chú nhìn Lưu Thành, trầm giọng nói :

- Ta thấy lão đệ dường như đang có việc gì lo nghĩ ?

Một lão nhân ngồi đối diện với Thành Đại Hồng chợt lên tiếng :

- Thành bảo chủ hỏi một câu thật dư thừa. Lưu lão đệ đang gặp cảnh gia biến, gia trang bị địch nhân cướp mất, phải lưu lạc bên ngoài, thử hỏi không lo buồn sao được. Chúng ta cần tìm cách gì giúp Lưu lão đệ mới phải.

Lão nhân này thân hình cũng gầy gò như Thành Đại Hồng, nhưng người có hơi thấp hơn một chút, đầu nhẵn thín, hói đến độ không còn một sợi tóc nào, huyết thái dương gồ cao chứng tỏ lão là một ngoại gia cao thủ. Chỉ có điều, ngoại gia cao thủ thường phải có thân hình lực lưỡng, bắp thịt săn chắc, còn lão này lại quá gầy gò, nhìn không giống cao thủ chút nào. Nếu như không phải là người quen biết, mọi người khó thể tin rằng lão ta chính là một lão quái vật khét tiếng đất Diên Tây.

Mọi người đối với lão có vẻ rất kính trọng. Trong bọn, lão là người có danh vọng cao nhất. Lão vốn là một nhân vật hữu danh mấy mươi năm về trước, địa vị chẳng kém chưởng môn Cửu đại môn phái. Lão thích được gọi là Thương Sơn Điều Tẩu, vì lão cư ngụ ở Thương Sơn, lại dùng một câu câu làm vũ khí, lâu dần thành tên, còn tên thật của lão là gì thì chẳng mấy ai nhớ nữa.

Mọi người nghe lão nói đều gật đầu, công nhận lão nói có lý. Tất cả bàn ra tán vào một lúc lâu, nhưng vẫn không tìm ra được phương sách nào hữu dụng. Cuối cùng, cả bọn đành quyết định sau khi thương thế hồi phục sẽ lên đường đến Tung Sơn cầu kiến Không Hư đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự, xin trợ giúp.

Thành Thế Kiệt ngồi bên thân phụ, nghe mọi người bàn ra tán vào hồi lâu, không nhận được lời nào xen vào :

- Sao mọi người không tính đến việc nhờ nhân vật đã tiếp trợ chúng ta hồi lúc đánh nhau với bọn Thông Thiên Giáo ấy ?

Thành Đại Hồng nghe ái tử nói vậy, lắc đầu nói :

- Việc của giới võ lâm chúng ta sao lại nhờ đến bọn quan binh được. Nếu làm vậy thì sau này còn mặt mũi nào mà nhìn anh hùng thiên hạ nữa chứ ?

Ngay khi ấy, từ phía sau có một giọng cười nhạt :

- Chà. Khẩu khí lớn lắm.

Thành Đại Hồng giật mình vội quay lại nhìn, thấy đó là một hán tử trung niên vận thanh y, mắt hồ mũi lún, mặt tím sạm, râu ngắn bó cằm, tướng mạo hiền ngang oai dũng. Lão liền trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai ?

Thanh y hán tử đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt, rồi lại nhìn Thành Đại Hồng, sau đó mới cất giọng trầm trầm :

- Tư chất của lệnh công tử còn hơn túc hạ nhiều. Hèn gì mà hành tẩu giang hồ mấy mươi năm vẫn chẳng có danh tiếng gì.

Thành Đại Hồng nghe nói thì tức giận đến đỏ mặt tía tai. Lão dù gì cũng là cao thủ nhất lưu trong võ lâm, được đồng đạo nể vì, mà giờ lại bị xem là hạng vô danh tiểu tốt, chẳng có danh tiếng gì, thử hỏi sao không tức giận cho được. Nhưng thanh y hán tử không thêm để ý đến lão, nhìn mọi người hỏi :

- Trong các vị đây, vị nào là Lưu trang chủ ?

Lưu Thành vội đứng dậy vòng tay nói :

- Lão phu chính là Lưu Thành. Chẳng hay các hạ tìm lão phu có việc gì ?

Thanh y hán tử đổi giọng hòa hoãn, nói :

- Tệ thượng muốn gặp trang chủ, mời trang chủ theo bản nhân.

Lưu Thành gật đầu nói :

- Vâng. Chẳng biết các hạ xưng hô thế nào ?

Thanh y hán tử đáp :

- Bản nhân cũng ở họ Lưu, trang chủ cứ gọi là Lưu chấp sự.

Lưu Thành vòng tay nói :

- Lão phu rất hân hạnh được quen biết Lưu chấp sự.

Lưu chấp sự nói :

- Xin mời trang chủ theo bản nhân.

Lưu Thành nói :

- Vâng. Xin Lưu chấp sự đi trước.

Thanh y hán tử khẽ gật đầu, rồi quay mình bước đi, chẳng thèm nhìn ngó gì đến bọn quần hùng đang hiện diện. Mọi người có vẻ bất mãn, nhưng vì nghĩ rằng đang ở trên thuyền của người ta, đành phải nhẫn nhịn, không muốn sinh chuyện rắc rối.

29. 28

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ hai mươi chín

NHÂN THẾ NGUY MỎ LỜI KHUYẾN DỤ

PHAO TIN ĐỒN BỨC ĐỊCH THÁO LUI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Lưu Thành đang cùng quần hùng bàn luận trước đầu thuyền, tìm phương đương cự lại bọn Thông Thiên Giáo thì chợt có một thanh y hán tử đến tìm, mời lão đi gặp thượng cấp của y.

Lão đi theo thanh y hán tử đến một khu vực được quan binh canh phòng vô cùng cẩn mật. Hai người dừng lại trước một gian phòng. Thanh y hán tử đưa tay mở cửa, rồi tránh sang một bên, khẽ nói :

- Mời trang chủ cứ vào. Lão nhân gia đang chờ ở bên trong.

Lưu Thành tạ ơn, nói vài câu khách sáo, rồi bước vào trong. Thanh y hán tử vẫn đứng bên ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong phòng, một nhân vật thư sinh đã ngoại tứ tuần, diện mạo thanh tú, sắc mặt trắng trẻo, đầu đội khăn lược, mình mặc thanh y, ngoài khoác thanh bào, tay cầm quạt lông, trên mặt quạt có thêu hình một vầng thái dương đỏ rực bị đám mây che khuất một nửa, chính là ký hiệu biểu trưng cho Thái Chính Cung, trông đầy vẻ nho nhã thanh kỳ, khí độ ung dung tiêu sái, đang ngồi một mình đọc ẩm. Nhìn thấy Lưu Thành bước vào, lão ngược mắt nhìn lên, khẽ mỉm cười.

Lưu Thành đã từng nghe ái nữ đề cập đến nhân vật này nên vừa trông thấy là đã nhận ra ngay đó chính là vị Đại Tổng quản của Thái Chính Cung, tên là Lưu Quốc Hiên, là một nhân vật có địa vị rất tôn cao, và cũng là người đồng tông với lão. Lão liền tiến tới vòng tay vái chào, nói :

- Tại hạ là Lưu Thành, xin bái kiến Đại Tổng quản. Đại Tổng quản cho gọi tại hạ không biết có điều chi chỉ giáo.

Lưu Quốc Hiên mỉm cười nói :

- Lưu huynh đệ. Không nên quá khách sáo. Mời ngồi. Mời ngồi. Rồi chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.

Lưu Thành vội chấp tay nói :

- Cung kính bất như tuân mệnh. Tại hạ đành cam thất lễ.

Nói rồi lão kéo chiếc ghế đối diện với Lưu Quốc Hiên, ngồi xuống. Lưu Quốc Hiên mỉm cười nói :

- Dù sao chúng ta cũng là người đồng tông, không thân gia thì cũng họ hàng, huynh đệ bất tất phải khách sáo.

Lưu Quốc Hiên cầm bình rượu rót vào chung, đặt trước mặt Lưu Thành, rồi nâng chung của mình lên, nói :

- Mời huynh đệ.

Lưu Thành cũng nâng chung lên, nói kính cẩn :

- Đa tạ.

Hai người cầm chung rượu đưa lên miệng uống cạn. Lưu Quốc Hiên lại mời lão thêm một chung rượu nữa. Sau đó, Lưu Quốc Hiên chợt ngẩng mặt nhìn lên trần một lúc, rồi mới quay sang Lưu Thành hỏi :

- Sắp tới huynh đệ có dự tính gì không.

Lưu Thành ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp :

- Mọi người đề nghị tại hạ lên Tung Sơn cầu phái Thiếu Lâm viện trợ.

Lưu Quốc Hiên bật cười nói :

- Thiếu Lâm Tự liệu có thể đối kháng nổi với Thông Thiên Giáo hay không. Ta xem bọn họ giữ mình chưa xong, còn có thể giúp đỡ ai được.

Lưu Thành ngẩn người, không biết trả lời sao, đành im lặng nhú mày tư lự hồi lâu. Quả thật là mấy năm nay không chỉ Thiếu Lâm Tự mà cả phe bạch đạo cũng đã suy vi lắm rồi. Lúc này, trong khắp cả võ lâm e rằng chỉ còn có Thái Chính Cung là có thể đương cự được với Thông Thiên Giáo mà thôi.

Lưu Quốc Hiên lại nói :

- Huynh đệ hiện đang là mục tiêu của bọn Thông Thiên Giáo, khi đi đường cần phải nên cẩn trọng. Huynh đệ định khi nào sẽ lên đường.

Lưu Thành hỏi :

- Đại Tổng quản muốn bọn tại hạ lên đường ngay phải không.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Ta không có ý đó. Đối với huynh đệ thì không sao cả. Nhưng còn bọn người kia thì ... Công tử gia không muốn tiếp xúc với bọn họ. Hơn nữa, tôn chỉ của bản cung không cho phép môn hạ giao du mật thiết với các nhân vật trong giới võ lâm, trừ phi việc đó hữu ích đối với bản cung.

Lưu Thành ngạc nhiên hỏi :

- Sao lạ vậy. Càng giao du rộng rãi thì càng tốt chứ sao.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Làm sao mà tốt được chứ. Nếu như giao du bừa bãi, khi bọn họ gặp khó khăn tìm đến nhờ giúp đỡ, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay đứng nhìn. Còn như nhúng tay vào tất sẽ sinh chuyện rắc rối lôi thôi. Tốt nhất là nên hạn chế giao thiệp. Bản cung không muốn dính líu đến các mối ân oán trong võ lâm, trừ phi việc đó hữu ích đối với bản cung. Nếu không sẽ trái với tôn chỉ.

Lưu Thành hỏi :

- Vậy tôn chỉ của quý cung là gì.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Phát triển kinh thương, thu gom tài bảo. Phụng theo thượng ý của công tử gia, bản cung có thể tiến hành bất kỳ công việc kinh doanh nào. Miễn sao những việc đó không trái với công đạo là được.

Lưu Thành hỏi :

- Vậy thì quý cung cũng không định giúp đỡ bọn tại hạ.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Bản cung không làm việc gì không mang lại lợi ích cho bản cung. Xương máu của các huynh đệ không thể xem thường được.

Lưu Thành nói :

- Tại hạ có thể hậu tạ quý cung một số tài vật.

Lưu Quốc Hiên bật cười nói :

- Chút tài vật của huynh đệ đó không biết có đáng để bản cung đối nghịch với bọn Thông Thiên Giáo hay không. Việc đối địch với chúng không phải chỉ trong một ngày một bữa. Vả chăng, nếu muốn thu lấy tài vật của huynh đệ, không gì tốt bằng để bọn Thông Thiên Giáo lấy trước, rồi bản cung sẽ đoạt lại từ tay chúng. Như thế vừa có danh vừa có lợi, mới là nhất cử lưỡng tiện.

Lưu Thành ngẩn người ấp úng :

- Vậy ... vậy ...

Lưu Quốc Hiên lại nói :

- Bản cung cũng không muốn mạo hiểm tính mạng các huynh đệ vì những chuyện không liên quan đến mình, trừ phi ...

Lưu Thành nhồm dầy hỏi gấp :

- Trừ phi thể nào.

Lưu Quốc Hiên mỉm cười nói :

- Trừ phi huynh đệ đối với bản cung là người một nhà thì không kể.

Lưu Thành hỏi :

- Vậy là sao ạ.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Nếu huynh đệ cũng theo phụng sự công tử gia thì đối với bản cung có thể xem như là người nhà. Bản cung vì bảo vệ người nhà mà đối địch với bọn Thông Thiên Giáo, thế mới là danh chính ngôn thuận.

Lưu Thành vốn chỉ muốn nhờ Thái Chính Cung viện trợ, nhưng không ngờ lại có điều kiện này. Lão ngập ngừng ấp úng :

- Việc này ...

Lưu Quốc Hiên cười nói :

- Công tử gia đường đường là một vị vương gia, thân phận cực kỳ tôn quý, được theo phụng sự công tử gia là một điều vinh hạnh, rất nhiều người muốn mà còn không được. Trong khi đó thì những người thuộc giới võ lâm như huynh đệ lại dường như chẳng mấy thích giới quan quyền thì phải.

Thấy Lưu Thành vẫn còn tư lự, lão lại nói thêm :

- Ta chỉ nói vậy thôi. Còn quyết định thế nào là tùy ý huynh đệ. Huynh đệ cứ suy nghĩ thật kỹ, bàn bạc thêm với các huynh đệ xem sao, không cần phải miễn cưỡng mà làm trái với bản ý.

Ngừng lại giây lát, đưa chung rượu lên môi nhấp một chút, kín đáo quan sát thái độ của Lưu Thành, đoạn lão mới nói tiếp :

- Chuyện này công tử gia cũng đã chấp thuận rồi. Nếu như huynh đệ đồng ý thì sẽ thiết lập một viện phụ trách việc kinh thương tại vùng này, giao cho huynh đệ chủ quản. Nhưng công tử gia cũng có dặn rằng, dù huynh đệ có đồng ý hay không thì cũng không nên tiết lộ việc huynh đệ có liên quan đến bản cung cho người ngoài biết, sợ rằng sẽ gây ra nhiều điều bất lợi sau này.

Lưu Thành hỏi :

- Ý của công tử gia là dù cho tại hạ có theo phụng sự công tử gia đi nữa thì cũng không được tiết lộ ra ngoài.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Phải rồi. Trừ trường hợp thật cần thiết. Còn như nếu có thể giữ kín được thì càng tốt. Bản cung chủ trương phát triển kinh thương, cần ẩn giấu thân phận để tránh xung đột với người trong võ lâm.

Lưu Thành ngẩn người một lúc, rồi như chợt tỉnh, đứng dậy vòng tay nói :

- Đại Tổng quản. Việc này quá quan trọng, tại hạ xin phép được về bàn bạc thêm với các huynh đệ, rồi sẽ trả lời sau.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Vậy thì huynh đệ cứ việc suy nghĩ thêm. Nhưng huynh đệ cũng cần lưu ý một điều là tuy hiện giờ bản cung vẫn còn lưu lại đây hơn trăm hảo thủ, nhưng vài hôm nữa sẽ có việc phải điều động đi nơi khác.

Lưu Thành vội nói :

- Vâng. Tại hạ hiểu rồi. Tại hạ sẽ sớm quyết định. Giờ xin phép Đại Tổng quản cho tại hạ được cáo lui.

Lưu Quốc Hiên khẽ gật đầu, đích thân tiễn Lưu Thành ra khỏi phòng, lại còn đứng tựa cửa phòng dõi mắt trông theo hình bóng lão ta. Trên môi lão thoáng hiện một nụ cười. Đối phương đang lưỡng lự là xem như đã thành công được nửa phần rồi. Lão hân hoan ra mặt vì sắp hoàn thành công việc mà công tử gia đã giao phó.

Ngay sau đó, lão phân phó thủ hạ chia nhau vào thành do thám động tĩnh của bọn Thông Thiên Giáo, chờ thời cơ hành sự.

Theo tin hồi báo, có lẽ hiện giờ bọn Thông Thiên Giáo hiện diện ở Nam Xương vẫn chưa hay biết gì về việc các trú sở của bọn chúng đã bị tiến đánh, quân tiếp viện đều bị diệt gọn, nên vẫn còn ngông cuồng ngạo ngược, đóng đại bản doanh ngay tại trang viện vừa mới cướp được của Lưu Thành.

Nhưng có một điều chắc chắn là bọn chúng không có ý định sẽ đóng giữ tại đây lâu dài, bởi vì toàn bộ những vật dụng cướp được trong trang viện, gồm cả những thứ đồ đạc nặng nề như tủ giường bàn ghế đang lần lượt được bí mật chuyển đi. Vừa hay được tin này, lão liền triệu tập bộ chúng, kéo đi ngay.

Giữa đêm trường lạnh lẽo ...

Một đoàn xa mã lặng lẽ đi trong đêm tối. Ai nấy đều bước đi trong sự yên lặng tĩnh mịch, ngoài tiếng thở dốc nặng nề của mấy con ngựa kéo xe, chỉ còn nghe thấy tiếng bánh xe kéo kẹt nghiêng trên mặt đường đá sỏi.

Cả đoàn độ năm mươi người đều vận hắc y, lưng mang đao kiếm, hộ tống hơn mười cỗ xe chở hàng lớn, dường như trên xe chở những vật gì đó rất nặng nề, mấy con ngựa muốn sùi cả bọt mép mới có thể kéo cỗ xe đi chậm chậm. Mấy gã xà ích cứ liên tục vung roi giục ngựa bước mau.

Đột nhiên, giữa đêm canh vắng bỗng cất lên tiếng ca hát nghêu ngao :

“Đêm trường lạnh lẽo gió vu vi,

Nguyệt xế non tây cảnh sầu bi

Kìa ai lén lút trong đêm vắng,

Chẳng phải tặc nhân cũng gian phi.”

Giữa đêm trường tĩnh mịch, tiếng ca âm trầm lạnh lẽo càng khiến người nghe thêm rợn người. Giọng ca kỳ bí cất lên đột ngột dường như có thâm ý gì đó. Đoàn xa mã dừng lại bên đường, cẩn thận đề phòng.

Giữa khi ấy, từ phía xa xa lại có tiếng đàn sáo trỗi lên náo nhiệt, giữa tiếng đàn sáo có giọng ca âm trầm cất lên :

“Giang Nam hào kiệt như rừng

Anh hùng hiệp khách danh lừng khắp nơi,

Hỡi ai muốn sống trên đời,

Đồ đao buông hạ tìm nơi lánh mình.”

Tiếng ca bi thương ai oán, làm náo lòng thân lẫn khách. Tên đầu lĩnh lộ vẻ lo ngại, ra lệnh cho vài tên thuộc hạ đi lần về phía trước thám thính tình hình. Những người còn lại lập tức dàn ra chuẩn bị ứng chiến. Bọn họ có lẽ đã kinh qua nhiều phen cự địch nên hành động rất nhịp nhàng.

Nhưng rồi có lẽ bọn chúng đã quá cẩn thận, chứ cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tứ bề vẫn tĩnh lặng như tờ. Chỉ nghe thấy những tiếng côn trùng kêu rả rích, cùng tiếng gió thổi xạc xào.

Dù vậy, tên đầu lĩnh vẫn chưa thấy yên tâm, liền lệnh cho cả bọn kiên nhẫn chờ thêm một lúc nữa.

Bỗng nhiên, bọn họ nghe phía trước cách xa xa có tiếng quát tháo, mà thanh âm dường như là của bọn đi thám thính. Nghe âm điệu thì có lẽ bọn kia đã phát hiện được kẻ khả nghi, hiện đang vây bắt.

Tên đầu lĩnh cả mừng, liền phái một toán mười người đi tiếp ứng. Và hắn cùng đồng bọn đã cảm thấy yên tâm hơn. Kẻ địch dễ bị phát hiện như thế thì chắc cũng chẳng lợi hại gì. Do đó mà cách phòng bị cũng có phần lơ lửng.

Thêm một lúc nữa ...

Bỗng nghe phía trước có tiếng vũ khí chạm nhau chát chúa, dường như song phương đang giao chiến kịch liệt. Tên đầu lĩnh có vẻ sốt ruột liền chia lấy một nửa nhân thủ đi tiếp ứng bọn kia đánh đuổi địch nhân để sớm lên đường. Hắn không xem kẻ địch vào đâu nên không đích thân chỉ huy mà ở lại bên xe chờ đợi.

Lúc này, bên cạnh hắn chỉ còn lại độ hai mươi tên thủ hạ. Tất cả đứng ngồi lộn xộn, chẳng hề để tâm đề phòng.

Giữa lúc đó, chợt có tiếng còi tre rúc lên, rồi từ bóng tối có những loạt tên bắn ra như mưa. Ngoài tên đầu lĩnh cùng vài bộ hạ có tai mắt linh mẫn, thân pháp nhanh nhẹn nên kịp thời nhảy tránh, còn lại kỳ dư đều ngã gục, nhiều tên trên người cắm chỉ chít những mũi tên như lông nhím.

Loạt tên chỉ bắn ra chừng trăm mũi rồi ngừng lại, nhưng đã để lại cục trường một sự hỗn loạn đến cùng cực.

Đến lúc này, trong bọn chỉ còn tên đầu lĩnh và bốn tên bộ hạ là vẫn còn toàn vẹn. Sợ rằng từ trong bóng tối lại bắn ra thêm một loạt tên nữa, bọn chúng liền tản vào ẩn nấp sau những cỗ xe hàng.

Trong bóng đêm lại có tiếng thanh la khua vang. Từ khắp cả bốn phía, từng toán thanh y hán tử lũ lượt kéo ra vây lấy cục trường, đèn đuốc sáng rực, đao kiếm sáng ngời, cung tên tua tủa. Nhưng bọn họ chỉ vây

ở xa xa để tránh địch nhân phóng ám khí. Bốn tên hắc y nhân vừa thoát nạn chợt thấy đối phương kéo ra bao vây đông đảo đến hàng trăm người, bất giác không rét mà run.

Bọn chúng còn đang lo sợ thì có tiếng loa gọi hàng vang lên :

“Bọn giáo đồ Thông Thiên Giáo nghe đây.

Các người toàn quân tan vỡ, đã không còn đường thoát. Thêm nữa, Đông Nam nhị đường của Thông Thiên Giáo đã bị dẹp tan, chỉ còn lại các người đó thôi. Các người hãy noi theo gương thượng cấp mà xuôi tay quy thuận, sẽ được khoan hồng, bằng chống lại thì ngọc đá ra tro, hy sinh vô ích.”

Bọn hắc y nhân kia đúng là giáo chúng Nam đường của Thông Thiên Giáo, đang phụng mệnh vận chuyển chiến lợi phẩm đưa về cứ địa. Sau tiếng loa gọi hàng, bọn chúng do dự một lúc rồi cũng buông vũ khí tiến ra. Các thanh y hán tử trối bốn tên lại, rồi thu dọn chiến trường, chuyển hết chiến lợi phẩm ra mé sông, đưa lên một chiếc thuyền lớn đang buông neo chờ sẵn.

Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long được giao trách nhiệm chuyển vận toàn bộ chiến lợi phẩm đưa về Lưu Hương Viện cất giữ. Những thứ này tuy phần lớn là tài sản của Cái Mạnh Thường Lưu Thành, nhưng lại là chiến lợi phẩm đoạt được từ tay bọn Thông Thiên Giáo nên cũng không cần phải trả lại cho y.

Sau trận chiến thắng lợi, toàn bộ nhân thủ của Thái Chính Cung lập tức rút về nơi trú ẩn, chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Trưa hôm sau, lại có tin hồi báo là bọn Thông Thiên Giáo đang rục rịch chuẩn bị rút lui khỏi thành Nam Xương. Lo ngại bọn chúng giở trò, Lưu Quốc Hiên cẩn thận phái thêm người đi dò xét. Đến khi thẩm định được tin tức kia là hoàn toàn xác thật, lão mới truyền lệnh điều động nhân thủ đi bố trí mai phục ở một vị trí hiểm yếu nhất trên đoạn đường từ thành Nam Xương đi về phía Bắc, nơi mà bọn người Thông Thiên Giáo trên đường rút lui nhất định phải đi qua.

Ngoài ra, Lưu Quốc Hiên còn bố trí một toán nhân thủ mai phục xung quanh trang viện của Lưu Thành, chỉ đợi bọn Thông Thiên Giáo rút đi khỏi là lập tức tiến vào chiếm lĩnh nơi này, sau đó sẽ giao trả lại cho họ Lưu.

Vừa may, cũng ngay lúc đó, Lưu Thành đến trả lời rằng lão đồng ý theo phụng sự Giang Thừa Phong. Sau khi cùng bọn huynh đệ Lưu Minh, Trần Chính Đường bàn bạc rất lâu, lão mới có quyết định này. Lưu Quốc Hiên cũng chẳng tiết lộ cho lão biết công việc đang tiến hành, chỉ dặn lão chờ đợi thêm vài ngày nữa.

Sau đó, Lưu Quốc Hiên hớn hờ lên đường lo liệu công việc. Chỉ cần giành chiến thắng trong trận chiến đêm nay nữa thôi là xem như nhiệm vụ mà công tử gia giáo phó đã được hoàn thành.

Đoàn chiến thuyền lững lờ neo đậu giữa sông ...

Từng chiếc thuyền nhỏ rời chiến thuyền đưa các toán nhân thủ vào bờ. Khi toán nhân thủ cuối cùng vừa xuống thuyền, Lưu Quốc Hiên cũng xuống theo. Nhưng vừa bước vào khoang thuyền, lão đã thấy Giang Thừa Phong ngồi đó tự bao giờ. Lão vô cùng ngạc nhiên, vội lên tiếng vấn an, rồi hỏi :

- Công tử sao lại ra đây.

Giang Thừa Phong nói :

- Sau khi huynh đệ đi rồi. Ta chợt nghĩ ra một việc nên vội ra đây.

Lưu Quốc Hiên cung kính nói :

- Xin công tử cứ dạy.

Giang Thừa Phong hỏi :

-Trong toán địch nhân rút lui đêm nay chắc có tên đường chủ Nam đường.

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Vâng ạ. Hắn là kẻ chỉ huy cao nhất ở đây.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Huynh đệ có nhận diện được hắc không.

Lưu Quốc Hiên đáp :

- Hắc luôn dùng vải đen che mặt, lại ít khi xuất hiện nên thuộc hạ vẫn chưa tra ra lai lịch của hắc. Khai thác bọn giáo đồ của Nam đường cũng chẳng thu được kết quả bởi bọn chúng cũng không biết đường chủ của mình là nhân vật thể nào.

Giang Thừa Phong nói :

- Ý ta muốn hỏi là nếu như hắc đứng lẫn trong đám giáo chúng thì huynh đệ có nhận ra được hay không.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Nếu thế thì thuộc hạ nhận ra được. Ý công tử là ...

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Ta định nhân dịp này sẽ bắt giữ hắc. Hắc có địa vị cũng khá cao trong Thông Thiên Giáo, chắc cũng biết được ít nhiều những việc bí mật. Nếu bắt được hắc thì sẽ rất có ích cho chúng ta.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Chắc chắn là phải vậy rồi. Bắt được tên đường chủ thì còn hơn hàng trăm tên giáo chúng khác.

Rồi lão lại lo lắng nói :

- Nhưng công tử ngọc thể khiêm an, vẫn còn phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Hành động lúc này có tiện không ạ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Huynh đệ bất tất phải lo lắng. Ta chỉ bị mệt khi phong bế nội lực để làm một người bình thường, còn ngoài ra thì vẫn có thể hành động bình thường được.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử đã nói vậy thì thuộc hạ xin tuân mệnh.

Giang Thừa Phong ra lệnh khởi hành. Thuyền nhẹ đi nhanh, chẳng bao lâu là đã cập mạn vào bờ. Mọi người kéo đến vị trí đã định sẵn, chia nhau ra mai phục khắp các nơi. Giang Thừa Phong và Lưu Quốc Hiên leo lên mỏm đá cao nhất, từ đây có thể nhìn thấy động tĩnh của địch nhân từ tận ngoài xa.

Tất cả yên lặng chờ đợi ...

30. 29

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi

TÂN KHỔ TAO PHÙNG KHỞI NHẤT KINH

CAN QUA LIÊN LẠC TỬ CHU TINH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, toán nhân thủ Nam đường của Thông Thiên Giáo hiện còn lại hơn hai trăm tên, do tên đường chủ Nam đường đích thân thống lĩnh, đang trú đóng tại Lưu gia trang trong thành Nam Xương.

Vì đã chiếm được trang viện của Cái Mạnh Thường Lưu Thành, thu được một số tài vật, dù không nhiều, nhưng xem như nhiệm vụ lần này cũng đã hoàn thành nên bọn chúng có phần chủ quan trễ nãi. Tên đường

chủ cho rằng bọn Lưu Thành sức yếu thể cô, trước kia chỉ nhờ vào sự kiên cố cùng các cơ quan trong trang mà cố thủ kháng cự, đến giờ thì đã sức cùng lực kiệt, có chạy cũng không sao thoát thân được, nên chỉ phải một toán thủ hạ truy đuổi, còn hấn thì ung dung ở lại trang viện chờ tin thắng lợi.

Nào ngờ truy đuổi đến nửa chừng thì lại gặp quan binh can thiệp cứu thoát nhóm người bọn Lưu Thành. Mà đám quan binh này lại là thủy quân, ở trên thuyền chứ không lên bờ, nên càng khó đối phó. Nhìn bọn thủ hạ lủi thủi chạy về, tên đường chủ nổi giận dưng dưng, định thống suất toàn bộ lực lượng ra đánh nhau với quan binh để cướp bọn Lưu Thành về, hầu tra ra nơi cất giấu tài vật của lão ta. Chúng thủ hạ phải ra sức khuyên can, vì rằng cả bọn đang ở xa cứ địa, các toán tiếp viện lại chưa thấy đến, trong lúc này xung đột với quan binh triều đình là điều không nên. Tên đường chủ nhận thấy cũng có lý, đành phải nén giận nghe theo, phái bọn thủ hạ đi thám thính tình hình.

Nhưng suốt mấy ngày liền, bọn Lưu Thành vẫn cứ ở lì trên chiến thuyền của quan binh, không thấy lộ mặt ra ngoài. Còn các chiến thuyền thì lại neo đậu ngay giữa sông, và được canh phòng hết sức cẩn mật, không thể nào đột nhập được, do vậy mà không thể biết được hiện tình bọn Lưu Thành ra sao.

Trước tình hình đó, tên đường chủ không biết quyết định thế nào, đành triệu tập bọn Hộ pháp lại cùng bàn bạc tìm đối sách. Nhưng bàn ra tán vào mãi mà vẫn không tìm được phương sách gì hữu dụng trong lúc này.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, bọn chúng đành phải chờ đợi các toán tiếp viện đến nơi rồi sẽ liệu.

Đột ngột, rất nhiều tin đồn nhanh chóng lan truyền đi khắp mọi nơi. Chẳng mấy chốc mà ai ai cũng đều hay biết. Mọi người tụ tập bàn tán rất là sôi nổi, như chính mắt thấy, như chính tay nghe. Người này truyền tai người kia, càng qua nhiều người thì tầm nghiêm trọng của thông tin lại càng tăng lên.

Nào là cứ địa của Nam đường đã bị san bằng. Nào là các toán nhân thủ xuôi nam đều đã bị diệt gọn. Thêm vào đó, có tin các cơ sở của Nam đường ở vùng Giang Nam, Lương Hồ đều đã bị dẹp tan, cả nhân mã của Đông đường đến tiếp ứng cũng bị đánh bại, Đông đường cũng gần như tan rã, hai vị phó đường chủ của Đông Nam nhị đường đã bị bắt cùng hàng trăm thủ hạ.

Và ngay lúc này, nhiều toán nhân mã đang rầm rộ kéo về thành Nam Xương để thu thập bọn tàn dư còn sót lại.

Toàn là những tin tức chấn động vô lâm.

Mọi người truyền tai nhau rằng tất cả những việc làm trên đều do một tổ chức gọi là Thái Chính Cung thực hiện. Nhưng Thái Chính Cung là gì thì không một ai biết cả. Mặc dù ai nấy cũng đều công nhận rằng đó chính là tổ chức hùng mạnh nhất, mà cũng thần bí nhất vô lâm đương đại.

Tất cả bao trùm một bầu không khí thần bí, hư hư thực thực.

Vậy là, danh hiệu Thái Chính Cung vừa mới xuất hiện đã rực rỡ chói ngời như vầng thái dương chính ngọ.

Những tin tức khùng khiếp ấy truyền đi một cách vô cùng nhanh chóng, và càng lan truyền lại càng biến dạng. Khi đến tai bọn Thông Thiên Giáo thì đã biến đổi rất nhiều, khiến bọn chúng vô cùng hoang mang sợ hãi.

Tên đường chủ cũng đang hết sức lo lắng. Tuy chưa biết những tin tức kia đúng sai thế nào, nhưng việc chờ mãi mà các toán tiếp viện vẫn chưa thấy đến là một sự thật hiển nhiên. Nghĩ đến chuyện tên phó đường chủ đã bị bắt mà hấn phát run. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tiêu ngân chớ về Tổng đàn đã bị cướp mất. Trách nhiệm này ... sợ rằng hấn không gánh vác nổi.

Sau khi cùng bọn thủ hạ bàn bạc, tên đường chủ quyết định cho toàn thể nhân thủ Nam đường rút lui khỏi thành Nam Xương.

Thật ra hấn cũng chẳng còn cách nào khác. Muốn bắt giữ bọn Lưu Thành, với số nhân thủ hiện giờ thì không thể nào làm nổi. Mà trong trang viện cũng chẳng còn gì, ngoài cái xác nhà trống rỗng. Dù cho có ở lại đây thêm ít lâu nữa cũng chẳng còn việc gì để làm. Và nếu không may, giả như những tin đồn kia là sự thật, đợi khi địch nhân kéo đến chỉ sợ rằng không đương cự nổi.

Ngay trong đêm tối, bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo theo sự điều động của tên đường chủ đã bí mật rút ra khỏi thành Nam Xương, tiến về phương bắc. Bọn chúng sợ có người theo dõi nên im hơi lặng tiếng, lặng lẽ đi nhanh giữa màn đêm tối tăm lạnh lẽo. Nhưng ngờ đâu, đối phương không theo dõi phía sau mà là đã bố trí sẵn thiên la địa võng, đang chờ đợi bọn chúng ở phía trước.

Đi được vài dặm, cả bọn bỗng nghe bên đường có tiếng cú rúc. Trong lúc này lại nghe thấy tiếng cú rúc là một việc hết sức khả nghi. Có thể đó là tín hiệu liên lạc của một tổ chức nào đó. Tên đường chủ bỗng sinh cảnh giác, ra lệnh tăng cường phòng bị, đề phòng địch nhân tập kích.

Tình hình bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Nhưng rồi không gian vẫn yên ắng, tứ phía vẫn tĩnh lặng như tờ, chẳng hề có bất kỳ động tĩnh gì.

Cả bọn tiếp tục đi thêm vài dặm đường nữa mà vẫn không có chuyện gì xảy ra. Hiện tình như vậy khiến sự phòng bị đã có phần lơ lửng, thiếu cảnh giác. Có tên đã cười thầm tên đường chủ quá lo xa.

Đột nhiên, trong bóng tối nghe có tiếng còi rúc lên lạnh lẽo. Rồi từ hai bên đường, hàng trăm mũi tên ào ạt bắn ra như mưa bắc. Bọn giáo chúng giật mình hoảng hốt, vội tản ra tránh né. Nhưng trong lúc bất phòng, cũng có ít nhất hơn một nửa số tên đã ghim trúng đích. Mặc dù làn mưa tên chỉ bắn ra một loạt rồi thôi, nhưng cũng đã để lại cục trường một sự hoảng loạn đến cực điểm.

Trong bóng tối âm u, bọn giáo chúng nằm im không dám nhúc nhích, sợ sẽ phát ra tiếng động khiến đối phương có thể nhận biết vị trí mà biến thành mục tiêu của loạn tiễn. Cả bọn trong tình trạng sẵn sàng cự địch, trên tay lăm lăm vũ khí, đôi mắt quan sát tứ bề, thần kinh cực kỳ căng thẳng.

Tứ bề chợt yên ắng như tờ. Nhưng đằng sau sự yên ắng ấy lại hàm ẩn một sự căng thẳng đến chết người.

Cả bọn vẫn tiếp tục chờ đợi trong sự căng thẳng. Nhưng mãi một lúc lâu sau mà vẫn không thấy đối phương có động tĩnh gì. Tên đường chủ nóng ruột liền âm thầm động thân, thi triển tuyệt đỉnh khinh công đảo nhanh một vòng quanh cục trường để dò xét tình hình. Thân pháp của hắn quả là rất nhanh nhẹn, lướt đi nhẹ nhàng không một tiếng động. Hắn tự tin thân thủ của mình khó ai hơn được.

Không ngờ, từ trong bóng tối, một bàn tay thò ra nắm lấy cổ áo hắn, ngón tay đè lên huyệt Đại Xuy. Lập tức toàn thân hắn nhũn ra, không còn khả năng phản kháng. Cũng cùng lúc đó, một ngón tay thò vào miệng hắn moi ra một bao sáp. Hắn khẽ thở dài, đành chịu bị bắt. Đối phương có thể đến sát bên cạnh mà hắn không hề hay biết thì công phu hắn phải trên hắn mấy bậc.

Lại nói, bọn giáo chúng bên ngoài vẫn còn nằm yên chưa dám cử động. Bọn chúng không biết địch nhân có còn ẩn nấp xung quanh hay không, lại chưa được lệnh của tên đường chủ nên không dám loạn động.

Hiện tình vẫn đang hết sức căng thẳng.

Chờ mãi hồi lâu mà vẫn không thấy tên đường chủ ra mệnh lệnh gì, một số tên có địa vị khá nhất trong bọn liền lần mò đến chỗ tên đường chủ để xin chỉ thị. Nào ngờ tìm khắp nơi mà vẫn chẳng thấy hắn đâu. Cả bọn thấy thủ lĩnh đột nhiên biến mất không rõ tung tích, đều vô cùng kinh hãi.

Ngay lúc đó, từ bóng tối lại có tiếng còi rúc lên. Rồi cả cục trường bỗng rực sáng. Từ này giờ, bọn giáo chúng nằm trên thảm cỏ cảm thấy rất êm ái. Nào ngờ đó đều là cỏ khô đã được đối phương bố trí sẵn. Đến giờ cỏ khô bén lửa bốc cháy rất dữ dội. Toàn trường đã biến thành biển lửa.

Hỏa tai đối với thường nhân thì mới đáng sợ. Chứ còn đối với các nhân vật võ lâm thì nào có đáng kể gì.

Bọn giáo chúng liền giở tuyệt đỉnh khinh công bằng mình thật nhanh qua biển lửa. Nhưng bọn chúng lại quên mất một điều trọng yếu là đối phương hiện đang chờ sẵn bên ngoài. Tên nào vừa lộ mặt ra khỏi biển lửa đều bị tóm gọn ngay tức khắc, chẳng kịp có hành động phản kháng nào. Đối với những tên còn do dự, chưa chịu chạy ra ngoài thì đã bị loạn tiễn kết liễu.

Chỉ sau gần nửa canh giờ, cuộc chiến đã kết thúc, với hậu quả là mặt đất cháy đen phủ đầy tro than, ngọn lửa đã cháy lan ra thiêu trụi cây cối xung quanh, trên mặt đất còn lưu lại mấy chục tử thi nằm la liệt.

Sau khi tên giáo đồ Thông Thiên Giáo cuối cùng đã gục xuống, một toán thanh y hán tử ngay lập tức chạy ra hiện trường tiến hành dập lửa. Sau đó mới chia ra thu dọn các tử thi, đào hố chôn tất cả, không quên

thu lấy những vật có ít nhiều giá trị còn sót lại. Cuối cùng, khi đã giải quyết xong tàn cục, tất cả lại lặng lẽ rút đi.

Cục trường trở lại yên ắng như lúc đầu.

Gió thổi hắt hiu, sóng nước bập bênh.

Lý Nhược Hồng đang đứng trên mạn thuyền ngắm cảnh trời mây sóng nước. Chợt nàng nhận thấy dường như có người đang đứng phía sau nhìn nàng. Nàng quay lại, liền thấy Giang Thừa Phong đang đứng tựa lưng vào vách, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn nàng. Nàng tức giận nói :

- Người ra đây làm gì ? Ta đã nói là không muốn nói chuyện với người nữa.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, cúi mặt nhìn xuống, nhưng vẫn đứng yên lặng lẽ ngay chỗ cũ. Lý Nhược Hồng lớn tiếng nói :

- Người còn đứng đó làm gì nữa hả ? Định chọc giận ta chăng ? Mà thôi. Người cứ đứng đó cũng được. Để ta đi chỗ khác.

Nói rồi nàng định quay mình bỏ đi. Giang Thừa Phong vội nói :

- Khoan. Khoan đã cô nương.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện gì ?

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Tiểu sinh định đến báo cho cô nương biết là chúng ta sắp rời khỏi nơi đây.

Lý Nhược Hồng vội quay lại hỏi :

- Công việc ở đây đã xong rồi à ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vâng. Bọn Thông Thiên Giáo đã rút đi. Trang viện đã được trả về cho bọn Lưu Thành rồi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Bọn chúng rút đi thì trang viện trở về tay Lưu Thành, đó là chuyện đương nhiên, có gì đáng nói đâu ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Nhưng bọn Thông Thiên Giáo đâu tự nhiên chấp nhận bỏ trang viện rút đi. Bọn chúng không người nào còn có thể quay về được nữa.

Lý Nhược Hồng nắm lấy hai vai Giang Thừa Phong, hỏi dồn :

- Người vừa nói gì ? Bọn chúng giờ thế nào rồi ? Các người đã giết hết bọn chúng rồi à ? Nói mau.

Giang Thừa Phong nói :

- Ba phần bị giết, bảy phần bị bắt. Không một ai chạy thoát.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ta nhớ lúc trước người từng nói là không muốn hy sinh tính mạng các huynh đệ vì những chuyện không đâu mà ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Thì các huynh đệ đâu có ai bị thương vong.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người làm cách gì hay vậy ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng nói sang chuyện khác :

- Xong việc ở đây rồi, theo cô nương chúng ta nên đi đâu.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Ta đi đâu mặc ta. Người hỏi làm gì ? Người đi đường người, ta đi đường ta. Chúng ta chẳng liên quan gì với nhau cả.

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Cô nương ... sao ...

Chàng ngáp ngừng nói trong tiếng nấc, thân hình hơi loạng choạng, hai tay phải bám chặt vào vách mới có thể đứng vững, mắt chàng cúi nhìn xuống, chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Lý Nhược Hồng.

Mãi một hồi lâu sau, khi đã bình tĩnh lại, chàng mới khẽ buông tiếng thở dài, nói với giọng buồn buồn :

- Cô nương không cho tiểu sinh đi cùng nữa sao ?

Lý Nhược Hồng mím môi một lát, chợt nói :

- Thôi được. Nếu người muốn đi cùng ta thì phải có một điều kiện.

Giang Thừa Phong khẽ thở phào :

- Xin cô nương cứ nói. Chỉ cần được đi cùng cô nương, điều kiện thế nào tiểu sinh cũng xin tuân theo.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta và người đi chung với nhau dễ khiến người khác hiểu lầm. Nếu như người chịu để cho ta trói lại, xem như người là tù nhân của ta thì được.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vâng. Chúng ta hãy cứ quyết định như thế đi.

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Nhưng ta cần phải nói trước cho người biết mà liệu là nếu người trở thành tù nhân của ta thì ta muốn đánh, muốn mắng, muốn hành hạ, trừng phạt người lúc nào cũng được, vì người là tù nhân của ta mà.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Dù cho tiểu sinh có phải là tù nhân của cô nương hay không thì cô nương vẫn cứ việc đánh mắng, cứ hành hạ, trừng phạt tiểu sinh thế nào cũng được. Tiểu sinh có bao giờ dám cãi lại đâu.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói :

- Thế thì tốt. Nếu người ngoan ngoãn thì có thể theo ta. Còn như người không nghe lời thì chúng ta đường ai nấy đi.

Giang Thừa Phong gật đầu lia lịa, nói :

- Vâng. Vâng. Cô nương bảo sao tiểu sinh cũng xin nghe theo hết. Chỉ mong cô nương đừng bỏ mặc tiểu sinh.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói sang chuyện khác :

- Chúng ta đã xuôi Nam mà vẫn chưa được việc gì, sắp tới thử đi sang phía Tây xem có may mắn hơn không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đi sang phía Tây là vào đất Xuyên. Vậy chúng ta sẽ đi thuyền đến Hán Khẩu rồi sau đó sẽ lên bộ, tiếp tục cuộc hành trình.

Lý Nhược Hồng thấy chàng vẫn chưa được khỏe hẳn, chỉ nói chuyện này giờ mà đã có vẻ mệt mỏi, nàng lộ vẻ quan tâm, nói :

- Người hãy còn mệt. Thôi hãy vào nghỉ đi.

Giang Thừa Phong vô cùng cảm động khi thấy nàng vẫn còn quan tâm đến chàng, ánh mắt long lanh, khẽ nói :

- Cám ơn cô nương.

Chàng tựa vào vách, loạng choạng đi lần từng bước về phòng. Lý Nhược Hồng chợt thấy chạnh lòng, đã định chạy đến đỡ chàng, nhưng rồi chẳng biết nghĩ sao, nàng lại đứng yên tại chỗ, dõi mắt nhìn theo hình bóng chàng dần xa khuất, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lạ kỳ.

Trời trong gió mát.

Đoàn chiến thuyền vẫn neo đậu giữa dòng sông. Các chiến thuyền to lớn vẫn vững vàng trên sóng nước.

Lưu Thành đang cùng quần hùng tập họp trước đầu thuyền. Vẫn như mọi khi, bọn họ tiếp tục luận bàn về đại thế võ lâm, cũng như tìm phương sách hữu hiệu đương cự lại bọn Thông Thiên Giáo.

Đang lúc mọi người tranh luận hăng hái, bỗng lại thấy thanh y hán tử mới gặp hôm trước đi đến. Lưu Thành chợt linh cảm y đến tìm lão có chuyện gì đó, liền vội đứng dậy vòng tay thi lễ, hỏi :

- Các hạ đến đây chắc có điều chi chỉ giáo ?

Thanh y hán tử mỉm cười nói :

- Chỉ giáo thì không dám. Bản nhân đến mời chư vị hồi trang. Đại Tổng quản hiện đang ở trong trang chờ đợi.

Lưu Thành ngạc nhiên hỏi :

- Thế còn bọn Thông Thiên Giáo ?

Thanh y hán tử mỉm cười nói :

- Bọn chúng nào có đáng kể gì. Bản cung mà đã ra tay thì không tên nào có thể chạy thoát được cả.

Mọi người nghe nói đều giật mình sửng sốt, không dám tin vào tai mình. Thanh Hà Bảo chủ Thành Đại Hồng hỏi :

- Vậy các vị đã ...

Thanh y hán tử nói :

- Đại Tổng quản đã thân hành thống xuất các huynh đệ dẹp tan bọn chúng. Địch nhân bảy phần bị bắt, ba phần bị giết, không tên nào chạy thoát.

Y nói một cách nhẹ nhàng dường như đó là chuyện bình thường, chẳng có gì đáng để quan tâm. Nhưng mọi người nghe nói lại càng thêm kinh hoàng khiếp đảm. Bọn Thông Thiên Giáo hùng mạnh đường ấy, đông đảo đường ấy. Thế mà ... Thế mà bọn chúng lại bị dẹp tan một cách xem ra quá dễ dàng, khiến ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

Lưu Thành vội vòng tay nói :

- Xin đa tạ các vị đã tương trợ. Tại hạ xin xuất ngân lượng để chu cấp cho các huynh đệ thương vong.

Thanh y hán tử cười nói :

- Trang chủ có lòng như thế, bản nhân xin cảm tạ. Nhưng rất may là các huynh đệ lâm chiến chẳng có ai bị thương vong cả.

Cả bọn lại thêm một lần giật mình sửng sốt, ngạc nhiên không sao tả xiết. Thực lực bọn Thông Thiên Giáo thế nào bọn họ đã biết rồi. Chúng chỉ mới phái một toán truy sát mà cả bọn chút nữa là đã chết hết rồi. Vậy mà ...

Thương Sơn Điều Tẩu là một nhân vật lão thành trì trọng. Lão trầm ngâm một lúc, rồi bỗng lên tiếng hỏi :

- Các vị phải chăng chính là Thái Chính Cung mà thiên hạ đang đồn đãi ?

Thanh y hán tử khẽ gật đầu :

- Phải rồi.

Thương Sơn Điều Tẩu còn định hỏi tiếp, nhưng thanh y hán tử đã xua tay nói :

- Chư vị nên chuẩn bị hồi trang, kéo để Đại Tổng quản phải chờ lâu. Hơn nữa, công tử gia cũng sắp hồi giá.

Nói đoạn, y quay mình bỏ đi, chẳng thèm chào hỏi quần hùng một tiếng. Y chỉ khẽ gật đầu chào Lưu Thành. Quần hùng chẳng phải mới gặp chuyện này lần đầu nên cũng chẳng tỏ thái độ gì. Bọn họ bảo nhau lo chuẩn bị để còn trở về Lưu gia trang. Thật ra bọn họ ngoài những thứ trên người thì chẳng có hành trang gì, bởi trong lúc đào tẩu thì đâu có mang theo được thứ gì.

Trong số đó duy chỉ có Vệ Thanh Hoa là có một ít hành trang cùng đồ đạc do Lưu Đức Huy sắm sửa, tặng cho. Nàng liền vội về phòng riêng để thu dọn hành trang. Gian phòng này cũng do Lưu Đức Huy thu xếp dành riêng cho nàng, còn những người kia phải ở chung trong gian phòng lớn, kể cả Lưu Kỳ Anh cũng không ngoại lệ. Sự quan tâm đó đã khiến cho nàng rất cảm kích.

Trong lúc mọi người đang hối hả chuẩn bị lên đường thì một Hoàng y công tử chậm rãi đi đến. Thành Thế Kiệt nhận ra người này là ai, liền chấp tay chào hỏi :

- Phương công tử. Chẳng hay công tử đến đây có việc chi thế ?

Hoàng y công tử chính là Phương Nhân Kiệt, mỉm cười nói :

- Công tử gia nghe nói đến tư chất cùng khí độ của thiếu hiệp nên rất muốn gặp. Nếu như thiếu hiệp không bận việc gì thì xin mời đi theo tiểu sinh.

Thành Thế Kiệt đưa mắt nhìn phụ thân hỏi ý, thấy lão gật đầu, liền đi theo Phương Nhân Kiệt. Còn mọi người sửa soạn xong xuôi hết, rồi cùng nhau xuống thuyền nhỏ vào bờ, đi về Lưu gia trang.

31. 30

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi một

HỒI GIA NỘI SỬ SANG TRANG VIỆN

UNG TÀI MẠO TRUYỀN THỤ VÕ CÔNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

Thành Nam Xương ...

Nam Xương là thủ phủ của tỉnh Giang Tây, nằm cạnh hồ Phiên Dương, từ xa xưa đã là một thành thị lớn ở phương nam.

Lưu gia trang nằm ở phía Tây thành Nam Xương, hướng về phía bờ sông, là một trong những tòa trang viện đồ sộ to lớn nhất thành. Lưu Thành là một nhà cự phú đất Giang Tây, gia tư giàu có nên đã cho xây dựng trang viện vô cùng kiên cố, bên trong thiết lập rất nhiều cơ quan để vừa bảo vệ gia sản, vừa phòng thân thủ mệnh, để phòng bọn cường khấu đạo tặc lăm le nhòm ngó. Thuở chiến loạn liên miên này, các nhà hào phú tìm cách tự bảo vệ cũng là chuyện bình thường. Trang viện thì còn đỡ, nhiều nơi xây dựng nhà mình theo kiểu Bảo, kiên cố như một tòa thành, chỉ có quy mô nhỏ hơn mà thôi. Và cũng mới đây, nhờ có

tòa trang viện này mà họ Lưu cùng bọn quần hùng đến trợ chiến đã đương cự được với bọn Thông Thiên Giáo một thời gian khá lâu, trước khi thất thủ vì bị tập kích bất ngờ.

Lúc này, nơi cửa lớn của trang viện có hai thanh y hán tử đứng vẻ nghiêm trang phân ra đứng hai bên. Vừa thấy bọn Lưu Thành đi đến gần, cả hai người đồng nghiêng mình chấp tay vái chào, nói :

- Xin mời Lưu trang chủ cùng các vị nhập trang. Đại Tổng quản hiện đang chờ đợi ở đại sảnh.

Mọi người thấy hai thanh y hán tử lại tỏ vẻ lịch sự như vậy, khác hẳn với những người mà bọn họ đã từng gặp qua, nên đều lấy làm ngạc nhiên, liền vội vòng tay thi lễ, nói vài câu khách sáo, rồi mới cùng tiến bước vào trang viện. Đến khi nhìn thấy quang cảnh bên trong thì ai nấy lại càng thêm kinh ngạc.

Trong sân hiện đang đậu bốn cỗ xe ngựa chở hàng lớn, nhiều tráng hán đang xúm xít bên cỗ xe lo khiêng vác đồ đạc xuống, gồm cả tủ giường bàn ghế và các vật dụng linh tinh khác, đưa vào trong nhà.

Khắp nơi cũng có nhiều người đang lo quét dọn, sửa chữa những thứ bị hư hại sau cơn binh lửa. Những nhân công này đều mới được thuê trong thành chứ không phải là người của Thái Chính Cung.

Một nhân vật có dáng vẻ thư sinh đang đứng trước cửa đại sảnh nhìn mọi người làm việc. Người này đã ngoại tứ tuần, diện mạo thanh tú, sắc mặt trắng trẻo, đầu đội khăn lược, mình mặc thanh y, ngoài khoác thanh bào, tay cầm quạt lông, trên mặt quạt có thêu hình một vàng thái dương đỏ rực bị đám mây che khuất một nửa, trông đầy vẻ nho nhã thanh kỳ, khí độ ung dung tiêu sái, nhưng vẫn không kém vẻ uy nghi bề thế, có thần thái của một đại nhân vật. Mọi người nhìn lão, nhất là tiêu ký trên chiếc quạt, với vẻ hiếu kỳ. Duy chỉ có Lưu Thành cùng ái nữ và hai huynh đệ là nhận biết được người đó chính là Đại Tổng quản của Thái Chính Cung Lưu Quốc Hiên.

Thấy bọn Lưu Thành đã đi đến gần, Lưu Quốc Hiên mới từ từ quay lại nhìn bọn họ, tươi cười nói :

- Lưu huynh đệ đã đến rồi. Ta đã chờ lâu lắm rồi đó.

Đoạn lão đưa tay chỉ đại sảnh cùng các dãy đình viện lúc này trông có vẻ hoang tàn trống trải, cười nói :

- Khi ta đến đây thì trong trang đã hoàn toàn trống rỗng, ngay cả đến các vật dụng nặng nề như bàn ghế tủ giường cũng đều không còn lại thứ gì. Ta đành phái người đi mua một ít đồ đạc về dùng tạm. Chắc là mọi thứ vật dụng trong trang trước đây đều toàn là bảo vật, cho nên mới ...

Nói đến đây, lão đưa mắt nhìn Lưu Thành, khẽ nhếch môi cười. Lưu Thành ngượng ngùng nói :

- Đại Tổng quản dạy quá lời. Tại hạ chỉ là người làm ăn nhỏ, nào đâu dám xa hoa như thế. Mọi thứ cũng bình thường thôi. Chắc bọn Thông Thiên Giáo tham tâm quá đáng, thấy vật gì cũng không muốn bỏ.

Lưu Quốc Hiên mỉm cười nói :

- Nhưng thứ nặng nề chuyển đi xa mất rất nhiều công sức, nếu không phải là thứ đáng giá thì bọn chúng đâu lấy làm gì ?

Lưu Thành vội nói :

- Không có đâu. Không có đâu.

Lưu Quốc Hiên đảo mắt nhìn lướt qua khắp toàn trường một lượt, trầm ngâm giây lát, đoạn mới nói :

- Có lẽ phải mất mấy ngày nữa nơi đây mới ổn định trở lại. Còn muốn sửa sang lại như trước có lẽ phải tốn khá nhiều thời gian công sức. Huynh đệ đã trở về thì ta sẽ giao mọi việc lại cho huynh đệ chiếu liệu.

Câu nói này của Lưu Quốc Hiên có hai ý nghĩa. Bọn Thành Đại Hồng thì hiểu rằng lão sẽ giao việc sửa sang trang viện lại cho Lưu Thành. Cũng đúng thôi, vì trang viện này là của họ Lưu mà. Nhưng bản thân Lưu Thành thì lại hiểu là mình sắp tiếp nhiệm chức vị viện chủ của Thái Chính Cung.

Lưu Thành chấp tay vái tạ, ra hiệu rằng lão đã hiểu ý, sau đó lại hướng vào bọn quần hào chấp tay nói :

- Tại đây hiện có nhiều việc cần tại hạ lo liệu sắp xếp. Mọi việc đang bề bộn, mong mọi người hãy thông cảm cho.

Thành Đại Hồng gật đầu nói :

- Chúng ta hiểu mà. Lão đệ cứ đi lo liệu công việc.

Lưu Thành vòng tay nói :

- Đa tạ mọi người. Tại hạ xin lỗi đã không thể tiếp đãi chu đáo. Xin mọi người hãy cứ tự nhiên xem đây như là nhà mình.

Thành Đại Hồng nói :

- Chúng ta cũng đâu phải là người xa lạ gì đâu. Lão đệ không nên quá khách sáo như vậy.

Lưu Thành lại chấp tay vái dài lần nữa, khách sáo vài câu, đoạn mới đi lo liệu công việc, thuê người sửa sang nhà cửa, mua sắm thêm đồ đạc, chiêu tập trang đinh lỵ tán. Bọn Thành Đại Hồng thấy lão bận rộn như vậy, cũng không tiện làm phiền, mỗi người tìm một góc nhà ngồi xuống tịnh tâm điều tức. Họ Lưu mà không bận rộn như thế thì sắp tới bọn họ cũng chẳng có chỗ đàn ông để nghỉ ngơi.

Lưu Quốc Hiên vẫn đứng tại cửa đại sảnh quan sát đám hạ nhân làm việc. Nãy giờ lão không nhìn ngó gì đến bọn quần hùng, ngoại trừ Lưu Thành.

Thương Sơn Điều Tẩu không ngồi yên được mà đi đến bên Lưu Quốc Hiên tìm cách bắt chuyện. Nhưng Lưu Quốc Hiên vẫn im lặng đứng quan sát xung quanh, chẳng nói một tiếng, mà cũng chẳng nhìn ngó gì đến lão. Tuy Thương Sơn Điều Tẩu có danh tiếng không nhỏ trong võ lâm, nhưng so với Thái Chính Cung thì chẳng thấm vào đâu, nhất là sau trận thảm bại vừa rồi.

Một lúc lâu sau, lão sốt ruột hỏi thẳng :

- Lão phu nhận thấy quý cung dường như không thích giao thiệp với người ngoài. Có phải vậy không ?

Lưu Quốc Hiên gật đầu nói :

- Phải rồi.

Thanh âm tuy nhã nhặn nhưng giọng điệu chỉ lịch sự vừa đủ. Câu trả lời ngắn gọn kia đã chứng tỏ không muốn nói chuyện nhiều. Nhưng Thương Sơn Điều Tẩu vẫn không nản lòng, lại tiếp tục hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lưu Quốc Hiên chẳng thèm quay lại nhìn lão, mà giờ cũng không giữ vẻ lịch sự nữa, chỉ đáp với giọng lạnh nhạt :

- Không hợp với tôn chỉ.

Lão lại hỏi :

- Sao lại không hợp với tôn chỉ ?

Lưu Quốc Hiên vẫn lạnh nhạt đáp :

- Bởi tôn chỉ không bảo phải làm thế.

Lão vẫn không nản lòng, chỉ thêm hiêu kỳ, lại hỏi tiếp :

- Tôn chỉ quý cung là gì ?

Lưu Quốc Hiên đáp :

- Phát triển kinh thương, thu gom tài bảo.

- Quý cung không can thiệp vào chuyện võ lâm ?

- Không.

- Tại sao vậy ?

- Không hợp với tôn chỉ.

- Vậy tại sao quý cung đánh nhau với bọn Thông Thiên Giáo ?

- Vì có lợi cho bản cung.

- Vậy tương trợ Lưu lão đệ cũng là việc có lợi cho quý cung ?

- đương nhiên.

- Lão phu không hiểu. Lợi ích đó là gì ? Chẳng lẽ các vị muốn Lưu lão đệ cống nộp tài vật ?

Lưu Quốc Hiên quay lại, đối diện với Thương Sơn Diệu Tẩu, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt lão, trầm giọng nói :

- Bản cung cần gì việc ấy. Nếu muốn thu lấy tài bảo của Lưu Thành, bản cung cứ việc để cho bọn Thông Thiên Giáo thu lấy trước, rồi sẽ đoạt lại từ tay bọn chúng, có phải là đơn giản hơn không ?

Thương Sơn Diệu Tẩu hỏi :

- Thế thì sao mới phải ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Nên biết rằng Thông Thiên Giáo tích trữ rất nhiều kim ngân tài bảo. Mà thống lĩnh bọn giáo chúng ở đây chính là tên đường chủ Nam đường. Trong Thông Thiên Giáo địa vị của hắn cũng khá cao, cũng biết được nhiều điều bí mật. Bắt được hắn đối với bản cung là rất có lợi.

Thương Sơn Diệu Tẩu hỏi :

- Các vị đã bắt được hắn ?

Lưu Quốc Hiên lạnh nhạt đáp :

- đương nhiên.

Lúc này, Thành Đại Hồng nghe hai người nói chuyện đã vội bước đi đến bên cạnh, góp lời :

- Quý cung chỉ làm những việc nào mang lại lợi ích cho quý cung.

Lưu Quốc Hiên tuy lạnh nhạt đối với Thương Sơn Diệu Tẩu, tỏ vẻ không muốn giao thiệp với lão, nhưng lại có thái độ rất đặc biệt đối với Thành Đại Hồng, ít nhiều có vẻ thân thiện hơn, mặc dù danh vọng của lão kém hơn Thương Sơn Diệu Tẩu nhiều. Thấy lão đến gần, Lưu Quốc Hiên mỉm cười nói :

- Túc hạ là thân phụ của Thành thiếu hiệp ?

Thành Đại Hồng đáp :

- Vâng. Chính là lão phu.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Công tử gia rất ưng ý tư chất của Thành thiếu hiệp, nên có nhiều hảo cảm. Và chúng ta cũng thế. Sau này hiền phụ tử mà có gặp chuyện gì khó khăn, có thể bản cung sẽ giúp đỡ cho.

Thì ra đó chính là lý do khiến Lưu Quốc Hiên có vẻ thân thiện với Thành Đại Hồng hơn những người khác. Lão nghe nói còn chưa kịp hiểu hết thì Lưu Quốc Hiên đã đưa mắt nhìn hai người bọn họ, nói :

- Theo tôn chỉ của bản cung, các huynh đệ có thể làm bất cứ công việc kinh doanh nào sinh lợi, miễn sao việc đó không trái với công đạo.

Thành Đại Hồng nói :

- Nếu như không có thêm câu cuối đó thì quý cung cũng đâu có khác gì bọn tà ma ngoại đạo ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Các vị có xem bản cung là tà ma ngoại đạo cũng chẳng hề gì. Bản cung cũng chẳng cần mang danh hiệp nghĩa.

Thương Sơn Diệu Tẩu nói :

- Nếu ai cũng quan niệm như quý cung thì chính nghĩa võ lâm đâu còn nữa ?

Lưu Quốc Hiên khẽ nhếch môi nói :

- Chính nghĩa võ lâm là thứ gì ? Có nuôi sống con người được không ? Bản cung không muốn mang bụng đói mà làm anh hùng hào kiệt. Việc nào không có lợi, bản cung nhất định không nhúng tay vào.

Đoạn quay sang Thành Đại Hồng, Lưu Quốc Hiên nói tiếp :

- Lát nữa Thành thiếu hiệp sẽ đến đây thôi. Thành huynh đệ cứ ở đây chờ. Ta có việc phải đi trước.

Nói rồi liền đi đến chỗ Lưu Thành nói :

- Lưu huynh đệ. Ta có việc phải đi đây.

Lưu Thành vội chấp tay nói :

- Dạ. Xin cung tiễn Đại Tổng quản.

Lưu Quốc Hiên bỗng hạ giọng nói :

- Tối nay huynh đệ hãy ở trong phòng riêng đợi ta. Ta sẽ đến tìm.

Lưu Thành kính cẩn vâng dạ. Sau đó Lưu Quốc Hiên dẫn tất cả thủ hạ rời khỏi Lưu gia trang.

Lại nói, Thành Thế Kiệt đi theo Phương Nhân Kiệt qua một dãy hành lang được quan binh canh gác rất cẩn mật, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng. Phương Nhân Kiệt mở cửa phòng, nói khẽ :

- Mời thiếu hiệp. Công tử gia đang chờ đợi.

Thành Thế Kiệt vòng tay vái tạ, rồi bước vào trong. Một chàng thiếu niên công tử trẻ tuổi hơn cả y, vận y phục rất hoa lệ, đang ngồi trầm tư một mình. Chợt thấy y bước vào, chàng công tử ngược mắt nhìn lên, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp đã đến rồi đấy ư ? Mời ngồi.

Thành Thế Kiệt nhận thấy chàng công tử tướng mạo thanh tú, sắc mặt trắng trẻo, dung nghi tiêu sái nhưng lại kém vẻ oai dũng hiên ngang. Y đã gặp chàng một lần lúc mới lên thuyền. Lúc đó Lưu Kỳ Anh đã gọi chàng là vương gia, và chàng đã tỏ ý không hài lòng, quay mình bỏ đi.

Thành Thế Kiệt chưa dám ngồi ngay, chấp tay nói :

- Tại hạ mạo muội có việc muốn xin thỉnh giáo ?

Chàng công tử, tức Giang Thừa Phong, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp cứ nói.

Thành Thế Kiệt ngập ngừng hỏi :

- Công tử ... phải chăng công tử là một vị vương gia ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Phải rồi. Bản vương may mắn được gia phong vương vị. Nhưng thiếu hiệp cũng không cần phải quá khách khí, hãy cứ ngồi xuống đi.

Thành Thế Kiệt vội chấp tay cảm tạ, rồi mới ngồi ghé xuống một bên. Giang Thừa Phong cầm bình rượu rót vào chiếc chung để trước mặt y, nói :

- Mời thiếu hiệp.

Thành Thế Kiệt cảm tạ, nâng chung uống cạn. Giang Thừa Phong lại rót thêm rượu. Chàng mỉm cười nói :

- Mấy năm nay thiếu hiệp một mình qua lại võ lâm, hành hiệp trượng nghĩa, cũng tạo được thanh danh không nhỏ đó.

Thành Thế Kiệt khiêm tốn nói :

- Không dám. Chỉ vì bằng hữu giang hồ coi trọng nên tại hạ mới tạo được chút ít tên tuổi, trước mặt vương gia thật chẳng đáng nhắc đến.

Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Thiếu hiệp không nên quá khiêm tốn. Bản vương thường được nghe các huynh đệ nhắc đến danh hiệu Thanh Sam Kiếm Khách. Mọi người đều rất ngưỡng mộ phong khí của thiếu hiệp.

Thành Thế Kiệt nói :

- Thật đáng hổ thẹn. Tên tuổi của tại hạ mà vương gia chỉ mới nghe các huynh đệ nói lại, đủ thấy cũng đâu có đáng kể gì.

Giọng điệu của Thành Thế Kiệt nghe như có vẻ không hài lòng lắm. Thật ra thì danh hiệu Thanh Sam Kiếm Khách trong giới võ lâm cũng khá là lừng lẫy. Tuy chưa dám sánh với các vị chưởng môn chưởng giáo hay nhất đại tôn sư, nhưng trong số những danh thủ trẻ tuổi đương đại, y được xem là nhân vật hạng nhất. Giang Thừa Phong đã nhìn thấu gan ruột y. Chàng mỉm cười nói :

- Bản vương chỉ mới qua lại võ lâm lần này là lần thứ nhất, chưa được nhìn thấy oai phong của thiếu hiệp cũng đâu có gì là lạ.

Thành Thế Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Trước đây vương gia chưa từng qua lại võ lâm hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Bản vương thân bất du kỷ, muốn làm gì thì cũng phải theo đúng phép tắc, đâu thể tự do tự tại như thiếu hiệp được.

Thành Thế Kiệt nói :

- Vậy mà trước nay tại hạ cứ ngỡ rằng được làm đến vương hầu hãn là phải sung sướng lắm chứ ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Rồi chàng lại hỏi :

- Bản vương nghe các huynh đệ nói thiếu hiệp dường như rất có cảm tình với Lưu Kỳ Anh cô nương.

Thành Thế Kiệt đỏ mặt, ngượng ngùng nói :

- Từ lâu gia đình hai bên đã rất thân thiết với nhau. Tại hạ và Lưu hiền muội quen biết nhau từ nhỏ. Tại hạ rất cảm mến Lưu hiền muội, nhưng không biết muội ấy đối với tại hạ như thế nào nữa ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Hóa ra hai người là bạn thanh mai trúc mã. Thế thì xứng đôi quá rồi. Sao thiếu hiệp không nói thẳng với Lưu cô nương thử xem ?

Thành Thế Kiệt ấp úng :

- Chuyện này ...

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như thiếu hiệp cứ mãi lẩn lữa như vậy, không chịu sớm nói thật cho Lưu cô nương biết tình cảm của mình, đợi đến khi cô ấy đã dành cảm tình cho người khác là phải hối hận suốt đời đó.

Thành Thế Kiệt nghe chàng nói rất phải, có vẻ lo lắng, cứ nhấp nhồm không yên. Giang Thừa Phong lại nhìn y, mỉm cười nói :

- Lúc này chính là cơ hội rất tốt để thiếu hiệp bày tỏ chân tình với Lưu cô nương đó. Thiếu hiệp cần tận dụng ngay, không nên bỏ lỡ.

Thành Thế Kiệt vội đứng bật dậy, vòng tay nói :

- Xin vương gia chỉ dạy. Tại hạ vô vàn cảm kích.

Giang Thừa Phong nói :

- Lưu gia hiện đang gặp khó khăn. Trước mắt có rất nhiều việc phải làm lại từ đầu. Thiếu hiệp nên ở lại giúp đỡ, tranh thủ cơ hội gần gũi Lưu cô nương, cố chiếm cho được cảm tình của cô ấy.

Thành Thế Kiệt lộ vẻ mừng rỡ, nói :

- Vương gia dạy rất phải. Tại hạ sẽ làm ngay. Xin phép vương gia cho tại hạ được cáo lui.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Thiếu hiệp không cần phải gấp. Hãy ở lại thêm lát nữa.

Thành Thế Kiệt vẫn đứng chờ đợi, không chịu ngồi xuống, trong lòng có vẻ đang rất nôn nóng. Thấy vậy, Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, đưa mắt ngắm nhìn y từ đầu đến chân, đoạn mới nói :

- Bản vương chỉ vừa mới gặp thiếu hiệp lần đầu là đã rất ưng ý tư chất cùng khí độ của thiếu hiệp. Thôi thì để bản vương truyền thụ cho thiếu hiệp một môn tuyệt kỹ, xem như là món quà lần đầu kiến diện.

Thành Thế Kiệt giật mình, vội vòng tay nói :

- Xin cảm tạ vương gia đã có lòng hậu ái. Nhưng hậu ý của vương gia tại hạ thật không dám bái lĩnh.

Giang Thừa Phong xua tay nói :

- Đây là tâm ý của bản vương, thiếu hiệp không nên từ chối. Kiếm pháp của thiếu hiệp đã nổi danh trong giới võ lâm. Giờ bản vương sẽ truyền thụ cho thiếu hiệp một môn khinh công có thể kết hợp với kiếm pháp.

Thành Thế Kiệt cả mừng, vội chấp tay vái tạ. Giang Thừa Phong thi triển thân pháp thật chậm cho y xem qua một lượt. Sau đó giảng giải thật kỹ yếu quyết sử dụng thân pháp cho đến khi y thật hiểu rõ mới thôi.

Phải mất đến những hai canh giờ mới làm xong việc này. Nhưng đó mới chỉ là việc truyền thụ yếu quyết bộ pháp, còn việc luyện tập thì sau này Thành Thế Kiệt đành phải tự mình rèn luyện.

Xong đâu đó, chàng phái người đưa Thành Thế Kiệt vào bờ, để y còn trở về Lưu gia trang hội họp với quần hào.

Một lúc sau, Lưu Quốc Hiên về đến, vào gặp Giang Thừa Phong báo cáo công việc. Chàng tạm cho các chiến thuyền neo lại đó thêm một đêm nữa, để lão thu xếp mọi việc cho xong xuôi.

Tối hôm đó, lão bí mật trở lại Lưu gia trang gặp Lưu Thành để bàn bạc sắp đặt công việc. Thế là Thái Chính Cung lại có thêm một cơ sở mới bên ngoài, gọi là Chiêu Hương Viện, phụ trách các việc kinh thương ở Giang Tây.

Sáng hôm sau, Giang Thừa Phong truyền lệnh cho các chiến thuyền nhổ neo, khởi trình trở về phương Bắc.

32. 31

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi hai

LƯU HƯƠNG VIỆN GIỮA ĐƯỜNG BỊ CƯỚP

VÂY ĐỊCH NHÂN MAI PHỤC TÚ BÈ

Nguồn : Tàng Thư Viện

Gió nhẹ thổi ...

Hồ Phiên Dương rộng lớn bao la, nước trong xanh biếc, tuy chẳng có cuồng phong bạo vũ nhưng vẫn dậy ba đào.

Đoàn chiến thuyền hộ tống Giang Thừa Phong vẫn trực chỉ phương bắc. Thuyền lớn vững vàng, rẽ sóng lướt băng băng. Thủy lộ tuy cũng có nhiều thuyền bè qua lại, nhưng gặp phải chiến thuyền thì chẳng một ai dám cho thuyền đến gần, sợ sẽ mang vạ vào thân. Từ xưa đến nay, binh dân bách tính thì không thể nào nói lý với quan quân được. Vì thế mà đoàn thuyền tiến tới rất nhanh.

Bỗng một hôm, có một chiếc thuyền nhỏ cặp mạn chiến thuyền. Từ trên thuyền nhỏ, Công Tôn Long vội vã bước lên, xin gặp Giang Thừa Phong, sắc mặt buồn rầu ảo não, trông đầy vẻ lo lắng. Xem ra đã có đại sự gì phát sinh, mà là chuyện không hay. Quả nhiên, vừa nhìn thấy Giang Thừa Phong, lão đã quỳ ngay xuống, phục dậy, nói với vẻ thê thảm :

- Công tử. Thuộc hạ hành sự bất lực, đã phụ lòng tin tưởng của công tử, cúi xin công tử định tội.

Giang Thừa Phong xua tay nói :

- Huynh đệ không nên như vậy. Hãy mau đứng lên. Chuyện đâu còn có đó. Có việc gì thì hãy từ từ nói.

Lưu Quốc Hiên cũng vội hỏi :

- Công Tôn huynh đệ, đã xảy ra chuyện gì ?

Công Tôn Long cúi đầu nói :

- Thuộc hạ bất tài không làm tròn sứ mạng. Số hàng hóa do thuộc hạ phụ trách áp tải đã bị cướp mất rồi.

Lưu Quốc Hiên bật cất giọng cười khan :

- Ái chà ! Lại có kẻ dám cả gan cướp đoạt hàng hóa trong tay bản cung ư ? Kẻ nào mà to gan lớn mật đến vậy kia chứ ? Lão phu cũng muốn xem thử bọn chúng ba đầu sáu tay như thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Huynh đệ hãy mau đứng dậy đi. Chuyện cũng chẳng có gì to tát, huynh đệ không cần phải tự trách mình.

Công Tôn Long vẫn cúi đầu nói :

- Thuộc hạ đã phụ lòng tin của công tử ...

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Xưa kia có chuyện “Tái ông thất mã”. Chuyện đời họa phúc khó lường. Việc mất hàng hóa chưa hẳn đã là một điều không may. Biết đâu tuy mất của mà lại được người.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Ý công tử là ...

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Và sau đó Lưu Quốc Hiên cũng lẩm nhẩm gật đầu. Trước giờ chàng nói ra điều gì thì đó đều là mệnh lệnh. Thấy Công Tôn Long vẫn còn đang quỳ, chàng cúi xuống đỡ lão dậy, đoạn hỏi :

- Chuyện xảy ra như thế nào ? Huynh đệ hãy bình tĩnh mà thuật lại cho ta rõ đầu đuôi sự việc.

Công Tôn Long buồn rầu nói :

- Trình công tử. Thuộc hạ được giao áp tải hàng hóa, đương nhiên lúc nào cũng luôn cẩn thận đề phòng. mấy ngày đầu cũng yên bình, không có chuyện gì xảy ra. Nhưng đến khi thuyền vừa tiến vào địa phận Trường Giang, đi về phía đông chưa được bao xa thì lại xảy ra biến cố.

Lưu Quốc Hiên nóng lòng hỏi :

- Biến cố gì thế ? Có phải gặp phải bọn thủy khấu hay không ?

Công Tôn Long cúi đầu nói :

- Vâng ạ. Lúc đó thuyền của thuộc hạ bị mấy chiếc thuyền lạ bao vây. Rồi có mấy chục tên thủy tặc nhảy sang tấn công định cướp hàng hóa. Đương nhiên là thuộc hạ phải chỉ huy các huynh đệ ra sức chống cự. Nhưng trong lúc bọn thuộc hạ đang cố sức đẩy lui địch nhân thì bỗng nhiên đáy thuyền bị đục thủng, nước tràn vào ào ạt. Thuộc hạ không còn cách nào khác, đành cho các huynh đệ bỏ thuyền bơi vào bờ tìm chỗ ẩn náu, rồi sau sẽ tìm cách điều tra tung tích kẻ địch. Thuộc hạ gấp rút về đây báo lại. Còn các huynh đệ vẫn còn ở lại theo dõi bọn chúng.

Lưu Quốc Hiên cười nhạt nói :

- Bọn này dám cả gan trêu vào bản cung, quả gan to bằng trời. Không cho bọn chúng nếm mùi không được.

Công Tôn Long hỏi :

- Công tử định thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, đoạn hỏi :

- Công phu bọn chúng thế nào ?

Công Tôn Long nói :

- Võ công của bọn chúng thì cũng chỉ bình thường thôi, chẳng có gì đáng kể. Chỉ có mấy tên cầm đầu là công phu tương đối khá, đáng vào hàng nhị lưu cao thủ.

Lưu Quốc Hiên ngạc nhiên hỏi :

- Kém thế ư ?

Công Tôn Long lại nói :

- Nhưng khả năng thủy chiến của bọn chúng lại rất thuần thực. Thuộc hạ thất thủ cũng chỉ vì điểm này.

Lưu Quốc Hiên gật gù nói :

- Bọn chúng chỉ chuyên kiếm ăn trên mặt nước, dĩ nhiên là phải thuần thực thủy chiến rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Bản cung chưa có lực lượng nào thiện nghệ thủy chiến, thu phục được bọn chúng thì cũng rất tốt. Ta có thể lập thêm một viện ở địa phận Trường Giang, chuyên hoạt động trên sông nước.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Đúng thế ạ. Vùng Giang Nam có nhiều sông lớn. Chúng ta không kiểm soát được thủy lộ thì cũng bất tiện lắm ạ.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Nhưng không biết tính hạnh bọn chúng thế nào ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Bọn chúng ác tích chưa được lưu truyền rộng rãi, chắc cũng không phải là hạng tà ác gì ?

Công Tôn Long cũng nói :

- Trước nay thuộc hạ đã qua lại khúc sông đó nhiều lần rồi, nhưng cũng chưa từng nghe ai nói đến bọn thủy khấu này bao giờ.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế thì được.

Chàng liền cho gọi viên lãnh binh chỉ huy đội chiến thuyền đến căn dặn những việc cần phải làm. Gã vừa nghe nói hàng hóa của vương gia bị bọn thủy khấu cướp mất, tức thì nổi giận đùng đùng, lập tức đốc thúc tướng sĩ ba quân chuẩn bị sẵn sàng tiêu trừ thủy tặc. Hơn nữa, Giang Thừa Phong chỉ ra lệnh cho gã thống

lính quan binh bao vây xung quanh để hư trương thanh thế và không cho địch nhân có cơ hội tẩu thoát, việc lập công này rất dễ dàng nên gã tỏ ra vô cùng hăng hái.

Sau khi viên lãnh binh phụng mệnh đi thu xếp công việc. Ba người còn tiếp tục bàn bạc, thảo luận phương lược thu phục bọn thủy tặc.

Đoàn chiến thuyền vẫn tiếp tục tiến về hướng bắc, chẳng bao lâu là đã đi vào địa phận Trường Giang.

Bọn thủ hạ của Công Tôn Long lập tức ra đón, trình báo những tin tức thám thính được. Hóa ra bọn thủy khấu này không có đồn trại mà chỉ trú đóng trong một trang viện nằm khuất nẻo bên bờ sông.

Sau khi tiến hành vụ cướp vừa rồi, bọn chúng cứ ở lì trong trang, chẳng hề lộ mặt ra ngoài. Theo tìm hiểu từ dân địa phương, vùng này mấy năm nay vẫn yên bình, chưa hề xảy ra một vụ cướp bóc nào. Có lẽ bọn cướp này từ nơi khác đến.

Nhưng ...

Bọn chúng có là ai, và từ đâu đến cũng mặc. Bọn chúng đã dám cả gan cướp đoạt hàng hóa từ trong tay Thái Chính Cung thì nhất định không thể bỏ qua. Vì uy danh của Thái Chính Cung, nhất định phải cho bọn chúng biết mùi, nhất định phải cho quần hùng thiên hạ biết đến thủ đoạn của Thái Chính Cung, để những chuyện như thế này từ nay về sau sẽ không còn tái diễn.

Ngay khi vừa đến nơi, các toán nhân thủ dưới quyền điều động của Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long lập tức kéo đến bao vây trang viện, nơi bọn thủy tặc đang ẩn náu. Trong lúc đó, các chiến thuyền dàn ra trên sông, khua chiêng đánh trống ầm ĩ. Xen lẫn với tiếng chiêng trống là tiếng reo hò của quân binh vang dậy cả mặt sông, thanh thế như trời long đất lở, thần sầu quỷ khiếp.

Lại nói, bọn người trong trang viện kia sau chuyến ăn hàng thắng lợi, vì lo sợ đối phương trả thù nên suốt ngày chẳng dám lộ mặt ra, chỉ ở lì trong trang cùng nhau nhậu nhẹt ăn uống.

Bỗng nhiên, bọn chúng nghe bên ngoài có tiếng chiêng trống vang trời, tiếng hò reo dậy đất. Cả bọn ai nấy vừa kinh hãi vừa lo lắng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tất cả đều có cảm giác bất tường.

Lát sau, mấy tên phụ trách cảnh giới bên ngoài với thái độ vô cùng khiếp hãi đã bỏ cả vị trí chạy ngược vào trong trang. Rồi bọn chúng rỉ tai nhau rằng quan binh đã vây chặt bên ngoài, chặn hết các ngã đường, kiểm soát cung giương, thanh thế rất là hùng hậu. Vậy là cả bọn như đang nằm trong rọ, hết mong có đường đào tẩu.

Bọn đầu đảng nhận thấy tình thế nguy kịch, quyết định ra điều đình với quan binh để kéo dài thời gian, tìm cơ hội tẩu thoát.

Nhưng cả bọn chỉ vừa mới ra khỏi cổng trang viện thì đã bị chặn lại. Hàng trăm thanh y hán tử vũ khí sáng ngời, cờ quạt long tán dàn hàng nghiêm chỉnh. Bốn phía, thấp thoáng những toán cung thủ ẩn nấp sau các tàn cây bụi rậm, giương cung lắp tên sẵn sàng xạ tiễn. Cả bọn đã lọt vào giữa vòng vây.

Giữa hàng nghi trượng trang nghiêm, một nhân vật có dáng vẻ văn sĩ, nhưng phong thái rất đường bệ đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế có gắn bánh xe. Người này đầu đội khăn lược, mình vận thanh y, ngoài khoác thanh bào, tay cầm quạt lông, sắc mặt trắng trẻo trông đầy vẻ nho nhã thanh kỳ, giữa hàng cung kiếm mà như đang ngồi trong thư phòng, khí độ rất tiêu sái ung dung.

Văn sĩ nhìn thấy cả bọn đi ra liền cười nhạt nói :

- Hay lắm. Cuối cùng thì các ngươi cũng đã chịu lộ mặt ra. Ta chờ các ngươi cũng đã lâu lắm rồi đấy.

Một tên trong bọn, có vẻ là thủ lĩnh, vội tiến tới vòng tay hỏi :

- Chẳng hay các hạ là cao nhân phương nào, và vì duyên cớ gì mà lại kéo đại đội nhân mã đến vây bản trang ?

Văn sĩ lạnh lùng nói :

- Hừ ! Các ngươi đã làm chuyện gì còn không tự biết hay sao ?

Tên thủ lĩnh vội nói :

- Tại hạ nhớ là trước nay chưa từng đắc tội với các hạ.

Văn sĩ khẽ nhếch môi, nói :

- Ta trông các ngươi cũng không phải là lũ khờ khạo, sao việc mới cách nay mấy ngày mà đã quên mất hết rồi ? Hừ ! Các ngươi đã dám cướp đoạt hàng hóa trong tay bản cung, quả là gan to bằng trời.

Cả bọn thủy tặc nghe nói thấy đều biến sắc. Tên thủ lĩnh run giọng hỏi :

- Vậy ra số hàng hóa đó là của các vị ?

Văn sĩ nghiêm mặt nói :

- Thế các ngươi tưởng là của ai ? Hừ ! Các ngươi dám ngang nhiên gây hấn với bản cung, quả là định dùng tay che cả bầu trời. Tốt nhất là nên sớm tự xử đi. Đừng để bản cung phải động thủ thì còn khổ hơn là chết nữa đó. Bản cung trước nay đối với địch nhân chẳng nhân nhượng bao giờ.

Tên thủ lĩnh ấp úng nói :

- Các vị ... các vị ...

Văn sĩ tuyệt nhiên chẳng nhìn ngó gì đến hấn, đưa ánh mắt sắc lạnh hướng vào trong trang, cao giọng quát :

- Những tên còn lại bên trong nghe cho rõ đây. Nếu các ngươi không mau chóng chạy ra thì ta sẽ cho phóng hỏa đốt trang.

Sau tiếng quát, từ bên trong lại có mấy chục tên hối hả chạy ra, hợp với bọn bên ngoài cũng được khoảng một trăm, gần tương đương với số thanh y hán tử đang đứng dàn hàng xung quanh văn sĩ kia.

Văn sĩ tay phe phẩy quạt, ngửa mặt nhìn trời, chẳng để ý gì đến bọn chúng. Ngược lại, các thanh y hán tử cứ chăm chú nhìn cả bọn. Bọn thủy tặc ngơ ngác một lúc, rồi xúm nhau lại bàn bạc.

Hồi lâu, văn sĩ đưa mắt nhìn cả bọn, hỏi :

- Sao ? Các ngươi đã quyết định được chưa ? Nếu các ngươi tự tuyệt ngay tại đây thì ta sẽ cho các ngươi được chết toàn thây.

Tên thủ lĩnh bọn thủy tặc lại tiến ra, vòng tay hỏi :

- Các vị phải chăng là Thái Chính Cung ?

Văn sĩ lạnh lùng nói :

- Phải.

Tên thủ lĩnh lại nói :

- Ở đây có đôi chút hiểu lầm. Tại hạ xin được giải thích.

Văn sĩ hừ lạnh nói :

- Các ngươi dám cướp đoạt hàng hóa trong tay bản cung mà chỉ nói một tiếng hiểu lầm là xong ư ? Hừ ! Đâu có dễ dàng như thế được.

Tên thủ lĩnh vẫn cố nói :

- Bọn tại hạ vốn không biết số hàng hóa đó là của quý cung ...

Văn sĩ ngắt lời :

- Dù các ngươi có biết hay không cũng vậy. Đã mạo phạm bản cung thì không thể nào tha thứ được.

Một tên trong bọn thủy tặc chột cao giọng nói :

- Chúng ta sợ gì các ngươi mà phải tự tuyệt ? Đôi bên cứ đánh nhau một trận. Bất quá đến chết là cùng.

Văn sĩ cười nhạt nói :

- Các người dám mạo phạm bản cung, đâu thể để cho các người chết một cách dễ dàng như thế được. Ta phải khiến các người chịu cảnh đau đớn cùng cực, sống không bằng chết, như thế mới đáng với tội mà các người đã gây ra.

Tên kia bật cười ha hả nói :

- Các người có bản lãnh gì thì cứ việc giở hết ra. Đừng giở trò dọa nạt mất công. Chúng ta không sợ đâu.

Văn sĩ trầm giọng nói :

- Ta đã cho các người một cơ hội được chết yên lành, thế mà các người không biết tận dụng thì đành phải chịu theo số mạng vậy.

Nói đoạn, lão liền khê phát nhẹ chiếc quạt đang cầm trên tay một cái. Ngay lập tức, từ khắp bốn phía, hàng loạt tên bay ra ào ạt như mưa bắc. Các cung thủ đều là tay thiện xạ, tuy không được trăm phát trăm trúng, nhưng khi bọn họ bắn ra một trăm phát thì ít nhất cũng có được bốn năm mươi phát trúng đích, nhất là khi đối phương lại tập trung cả vào một chỗ như thế này.

Bọn thủy tặc tưởng đâu song phương sẽ đường trường giao chiến nên đã rút vũ khí ra cầm sẵn trên tay, dàn thành một vòng cung, sẵn sàng động thủ. Nhưng có ngờ đâu lại gặp phải trận loạn tiễn, nên đã gục ngã hơn hai phần, chỉ còn lại một phần vội vã chạy vào trong trang ẩn lánh. Các thanh y hán tử cũng không xông tới chặn đường mà chỉ rút theo hạ thủ những kẻ chậm chân.

Trận chiến chỉ diễn ra trong khoảnh khắc là đã kết thúc. Toàn trường ngổn ngang những thân người nằm la liệt, cũng lên đến bảy tám mươi tên. Chỉ có điều, phần lớn bọn chúng chỉ bị thương chứ không chết. Chúng trở mắt nhìn các thanh y hán tử đến khiêng chúng đi, nghĩ đến thảm cảnh sắp bị hành hạ mà phát rùng mình.

Nhưng bọn thanh y hán tử chỉ bằng bó vết thương cho cả bọn, rồi trói chúng lại, sau đó lại khiêng đi, quăng tất cả vào một nơi tối tăm ẩm thấp, để mặc mấy mươi người nằm chồng chất lên nhau.

Còn những tên chạy thoát vào trang thì định dựa vào những chỗ kín đáo, chắc chắn sau các dãy nhà để cố thủ, mong qua hết ngày hôm nay, chờ đến lúc đêm xuống, nhờ bóng tối mà tìm lối đào sinh.

Nhưng chưa được bao lâu thì chợt thấy có hàng đồng cỏ khô từ bên ngoài ném vào. Chúng liền nghĩ ngay đến việc đối phương sắp phóng hỏa đốt trang. Nếu như việc đó xảy ra thì e rằng cả bọn chẳng một ai thoát chết.

Tên thủ lĩnh nhìn đám thủ hạ, chợt thở dài nói :

- Chúng ta chỉ mới đánh cướp có một lần mà đã gặp phải cảnh này, âu cũng là số trời. Đúng là quả báo nhãn tiền. Giờ chỉ còn cách duy nhất là ta ra chịu tội, cầu xin bọn họ tha cho các huynh đệ.

Một tên trong bọn có vóc dáng cao gầy nói :

- Đại ca đừng nói thế. Nếu có chết thì tất cả cùng chết.

Cả bọn đồng thanh nói :

- Phải đó.

Tên thủ lĩnh lắc đầu nói :

- Không được. Nếu như tất cả chết hết rồi thì gia quyến chúng ta biết tính sao ?

Cả bọn lặng người nhìn nhau, chẳng biết nói sao. Tên thủ lĩnh lại nói :

- Nếu như trong các huynh đệ ở đây, ai may mắn sống còn thì hãy thay các huynh đệ đã hy sinh mà chăm lo cho gia quyến của họ.

Một tên trông cũng có vẻ khí khái hiên ngang, cao giọng nói :

- Đại ca. Để đệ thay đại ca ra chịu tội.

Tên thủ lĩnh lắc đầu nói :

- Không được đâu. Ở đây ta là người cầm đầu. Nếu như ta không ra chịu tội thì bọn họ sẽ không tha cho mọi người đâu.

Tên cao gầy bỗng nói :

- Đại ca mà ra chịu tội một mình thì chưa chắc bọn họ đã chịu tha cho các huynh đệ. Để đệ đi cùng đại ca.

Tên có vẻ hiền ngang cũng nói :

- Phải đó. Để đệ cùng đi với đại ca.

Tên thủ lĩnh nói :

- Không được ...

Nhưng tên cao gầy đã ngắt lời :

- Chúng ta đã cùng thề đồng sinh cộng tử, không thể để cho đại ca một mình đi vào chỗ chết được.

Đột nhiên, từ trên đầu tường đối diện có tiếng cười ha hả :

- Khá lắm. Có nghĩa khí lắm.

Mọi người giật mình ngược mắt nhìn lên, chợt thấy nhân vật vận y phục văn nhân màu xanh, tuổi trạc ngũ tuần, có dáng vẻ nho sinh, dung nghi đoan chính, râu ba chòm đen nhánh, áo mũ sạch sẽ tề chỉnh, trên tay cầm quyển sách, tuy không có vẻ đường bệ nhưng lại toát lên một phong thái thanh nhã phóng khoáng. Người này bọn họ đã gặp một lần lúc cướp đoạt hàng hóa.

Lão nho sĩ đứng trên đầu tường nhìn xuống, nói :

- Lão phu thấy các người có nghĩa khí như vậy nên cũng có chút cảm tình, mặc dù chính các người đã cướp đoạt hàng hóa do lão phu phụ trách áp tải. Thôi được rồi. Nếu ba người các người đã quyết định ra chịu tội thì lão phu cũng đành vì các người mà đi xin với công tử gia. Lão phu không dám nói quyết là có thể bảo toàn mạng sống cho các người, nhưng ít ra cũng có thể cứu mạng bọn huynh đệ của các người, những tên còn lại ở đây và cả mấy chục tên đang bị giam dưới thuyền nữa.

Tên thủ lĩnh ngạc nhiên hỏi :

- Vậy ra bọn họ vẫn còn sống ư ?

Lão nho sĩ đứng trên đầu tường nói :

- Đương nhiên. Đại Tổng quản đã bảo là không cho bọn chúng được chết một cách nhẹ nhàng mà.

Tên thủ lĩnh khẽ rung mình, vội vòng tay nói :

- Nếu tiên sinh có thể cứu mạng được các huynh đệ thì bọn tại hạ xin vô vàn cảm tạ. Ba huynh đệ tại hạ dù có chết cũng cam lòng.

Lão nho sĩ gật đầu nói :

- Lão phu sẽ cố gắng hết sức.

Tên thủ lĩnh lại vòng tay cảm tạ. Đoạn ba người bọn họ vượt tường theo lão nho sĩ ra bên ngoài.

33. 32

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi ba

LỤC ÂM BẮT GIẢM LAI THỜI LỘ

TIỂU KHÊ PHIẾM TẬN KHUỐC SƠN HÀNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Đường rợp bóng xanh như lúc đến,

Thuyền cạn dòng khe núi bước sang.”

Sau cuộc chiến, đoàn chiến thuyền của quan binh lại neo đậu bên bờ sông.

Trên thuyền, trong một gian phòng rộng rãi, bày trí trang nhã, một chàng thiếu niên công tử phong lưu anh tuấn đang ngồi trầm tư. Đứng hầu hai bên là hai văn sĩ nho sinh, một cầm quạt lông, một cầm quyển sách, một người oai nghi, một người thanh nhã, mỗi người mỗi vẻ. Chàng công tử vận y phục rất hoa lệ, hai văn sĩ vận y phục trang nhã. Đó chính là Giang Thừa Phong cùng hai thủ hạ thân tín là Lưu Quốc Hiên và Công Tôn Long.

Không gian yên ắng một lúc lâu, rồi văn sĩ tay cầm quạt lông, tức Lưu Quốc Hiên, chợt lên tiếng :

- Công tử. Vụ việc này, ý công tử thế nào ạ ?

Thiếu niên công tử, tức Giang Thừa Phong, nói :

- Công Tôn huynh đệ. Hãy cho đưa bọn chúng vào đây để ta xem tư chất thế nào. Hy vọng là có thể chấp nhận được.

Công Tôn Long cung kính vâng lệnh, đi ra ngoài. Lát sau lão dẫn vào ba tên đầu đảng của bọn thủy khấu. Cả ba tên rón rén đến trước Giang Thừa Phong, đồng phục xuống vái lạy, kính cẩn nói :

- Bọn tiểu nhân là Trương Vụ Đình, Tống Cảnh, Lý Tuấn xin tham kiến công tử. Cầu ngọc thể vạn an.

Bọn họ nói năng trôi chảy, hành lễ kính cẩn, chắc là đã được Công Tôn Long dặn dò từ trước rồi. Thái độ thuận phục đó khiến Giang Thừa Phong có chút hảo cảm. Chàng khẽ mỉm cười, đưa mắt quan sát cả ba tên thật kỹ, đoạn hỏi :

- Công Tôn huynh đệ nói rằng các người mới ra làm ăn chuyến này là lần đầu. Thế nghĩa là sao ?

Tên đại ca là Trương Vụ Đình cung kính nói :

- Xin thưa thật với công tử, bọn tiểu nhân vốn không phải là thủy khấu, trước nay chỉ sinh sống bằng nghề chài lưới, giăng câu. Mấy hôm trước, nhị đệ từ phương Nam về cho hay bọn Thông Thiên Giáo đã đánh chiếm trang viện của Cái Mạnh Thường Lưu trang chủ ở Nam Xương, thu được không ít tài vật, sắp chuyển vận qua đây. Bọn tiểu nhân chẳng lượng sức mình, đã đại đột chặn đường đánh cướp, nào hay bọn tiểu nhân đã nhận lầm, đó lại là tài vật của Thái Chính Cung, cúi xin công tử đại lượng thứ tha.

Gã nhị đệ là Tống Cảnh tiếp lời :

- Hồi bẩm công tử. Bọn tiểu nhân nghĩ Thông Thiên Giáo là bọn tà ma ngoại đạo, cướp đoạt của bọn chúng cũng là vì chính nghĩa vô lâm, nên mới hành động nông nổi, gây nên đại họa. Chứ không phải bọn tiểu nhân cố tình xúc phạm đến Thái Chính Cung, cầu công tử minh xét.

Giang Thừa Phong trầm ngâm suy nghĩ. Lưu Quốc Hiên thấy chàng lẳng lặng không lên tiếng, liền nhìn bọn Trương Vụ Đình hỏi :

- Vậy các huynh đệ của người đều là ...

Trương Vụ Đình nói :

- Dạ. Ngoại trừ một số là tráng đinh trong trang, còn lại tất cả đều là ngư dân trong vùng, chỉ vì đi theo bọn tiểu nhân nên mới gặp phải trường kiếp nạn này.

Giang Thừa Phong vẫn mãi trầm ngâm, chưa lên tiếng. Trương Vụ Đình lại hướng vào chàng, vái lạy, nói :

- Công tử. Bọn tiểu nhân nhất thời lầm lỡ, hối hận cũng đã muộn. Tính mạng của bọn tiểu nhân xin tùy công tử xử trí. Chỉ xin công tử mở lượng hải hà mà dung tha cho các huynh đệ. Bọn họ còn có vợ con phải chăm sóc, có phụ mẫu phải phụng dưỡng.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Thế các người có vợ con không ?

Trương Vụ Đình ngơ ngác đáp :

- Tiểu nhân đã có vợ con. Còn nhị đệ, tam đệ vẫn chưa lập gia thất, nhưng còn có mẹ già em nhỏ.

Lưu Quốc Hiên lại hỏi :

- Người chết rồi, ai sẽ lo cho vợ con người ?

Trương Vụ Đình buồn rầu nói :

- Tiểu nhân đáng tội chết, không làm sao được. Nếu như tiểu nhân chết đi rồi, các huynh đệ có người nào còn được sống sẽ chăm lo cho vợ con tiểu nhân. Còn như tất cả chết hết thì ... đó là số mạng.

Lưu Quốc Hiên hướng về Giang Thừa Phong chấp tay nói :

- Công tử. Bọn họ chỉ vì nhất phen lầm lỡ mà phạm phải lỗi lầm, chứ không phải cố ý mạo phạm bản cung, tình cảnh kẻ cũng đáng thương. Nếu như có thể tha được thì xin công tử hãy dung tha cho bọn họ, để bọn họ có cơ hội đóa công chuộc tội.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Huynh đệ đã nói vậy thì ta không thể không dung tha cho bọn họ rồi ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Để cha mẹ vợ con bọn họ không còn nơi nương tựa, trở thành cô nhi quả phụ, kẻ cũng tội nghiệp.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Chỉ vậy thôi ư ?

Lưu Quốc Hiên lại nói :

- Thật ra thì thuộc hạ thấy bọn họ cũng là người có nghĩa khí, có thể thu dụng được. Nếu có thể xin công tử hãy gia ân cho phép bọn họ được gia nhập bản cung, để có cơ hội đóa công chuộc tội.

Ba người bọn Trương Vụ Đình nghe lão nói câu này thì vô cùng mừng rỡ, chẳng khác nào có lệnh đặc xá. Được như thế, không những ba người bọn họ được toàn mạng mà các huynh đệ cũng được dung tha. Hơn nữa, từ nay cả bọn sẽ có một thế lực cực kỳ hùng mạnh để nương tựa. Ở vào thời điểm hỗn loạn này, không có chỗ nương tựa vững chắc thì rất nguy hiểm. Mà nhìn trước ngó sau, Thái Chính Cung vẫn là một chỗ dựa vững chắc, ngay cả đối diện Thông Thiên Giáo cũng không phải sợ.

Thế nhưng, Giang Thừa Phong lại lắc đầu nói :

- Không được.

Lưu Quốc Hiên ngạc nhiên hỏi :

- Công tử. Sao thế ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Có nghĩa khí thì tốt. Nhưng quá có nghĩa khí thì không tốt chút nào. Bởi nếu ta giao cho bọn họ trông coi các việc kinh doanh tại đây, không chừng khi thấy người gặp khó khăn hoạn nạn, bọn họ dám đem tất cả vốn liếng ra giúp đỡ. Có khi còn bán cả nhà cửa đất đai để lấy tiền chu cấp cho người ta.

Lưu Quốc Hiên gượng cười nói :

- Chắc không đến nỗi vậy đâu.

Giang Thừa Phong nhìn Trương Vụ Đình hỏi :

- Thân quyền của người đầu rồi ? Sao không thấy trong trang ?

Trương Vụ Đình đáp :

- Dạ. Tiểu nhân đã cho đưa gia quyền đi ở nhờ nơi khác, vì trong trang có quá nhiều người, bọn họ ở lại không tiện.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lưu Quốc Hiên khẽ lắc đầu. Lão ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Công tử. Nếu bỏ qua việc bọn họ nhận lầm bản cung là Thông Thiên Giáo. Thuộc hạ nhận thấy ba huynh đệ bọn họ cũng còn có điểm chấp nhận được. Trong khi những người khác kéo tới Nam Xương tiếp trợ Lưu Thành thì huynh đệ bọn họ lại tổ chức đón đường tập kích tại đây. Điều đó cho thấy bọn họ vừa biết tính toán kỹ lưỡng trước khi hành động, vừa biết tự lượng sức mình.

Trương Vụ Đình nói :

- Dạ. Bọn tiểu nhân không đến Nam Xương chẳng phải vì tham sống sợ chết, mà chỉ vì tự biết công phu bản thân quá thấp kém, sợ rằng sẽ chẳng giúp gì được mà còn làm vướng bận mọi người.

Lưu Quốc Hiên thấy Giang Thừa Phong vẫn trầm tư, liền hỏi :

- Công tử định thế nào ạ ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lâu, mới nói :

- Thôi được rồi. Cứ kể như ta sẽ lập thêm ở đây một viện nữa vậy. Hãy cứ tạm gọi là ... là Thủy Hương Viện, vị trí ở dưới Lưu Hương Viện một chút. Lưu huynh đệ hãy thay ta lo liệu thu xếp việc này.

Lưu Quốc Hiên cung kính tuân mệnh. Bọn Trương Vụ Đình vô cùng mừng rỡ, vội phục lạy, hành đại lễ ra mắt công tử gia cùng Đại Tổng quản, sau đó quay sang vái chào Lưu Hương Viện chủ, là người đã tiến dẫn.

Lễ nghi tất, Trương Vụ Đình cúi lạy, cung kính nói :

- Số hàng hóa hiện vẫn còn trong trang. Xin được giao nộp lại cho công tử.

Giang Thừa Phong nhìn Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Số hàng đó huynh đệ nhận thấy nên xử lý thế nào cho phải ?

Lưu Quốc Hiên nói :

- Số hàng đó đối với bản cung cũng chẳng cần thiết lắm. Theo ý thuộc hạ hay là cứ để lại nơi đây. Thứ nào còn dùng được thì dùng. Thứ nào không cần dùng thì sẽ đem bán. Khỏi phải mất công vận chuyển phiền phức.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Như vậy cũng được. Trước đã định đưa về Lưu Hương Viện. Công Tôn huynh đệ cùng Lưu Hương Viện cũng đã góp nhiều công sức trong việc tiêu trừ bọn Thông Thiên Giáo lần này. Vậy hãy chia lấy hai phần giao cho Công Tôn huynh đệ, còn một phần cứ để lại đây, xem như nguồn vốn ban đầu.

Cả bọn cung kính vâng dạ. Chàng lại ngẫm nhìn bọn Trương Vụ Đình, sau đó quay sang Lưu Quốc Hiên nói tiếp :

- Những người ở đây công phu còn kém lắm. Lưu huynh đệ hãy nán lại đây huấn luyện bọn họ, đến khi nào đạt yêu cầu mới cho xuất đạo. Môn hạ của bản cung mà công phu kém quá thì còn gì oai danh của bản cung nữa.

Lưu Quốc Hiên cung kính vâng dạ. Chàng lại nói :

- Chúng ta sẽ chia tay tại đây. Ta và Lý cô nương sẽ đến Hán Khẩu, rồi chuyển sang đường bộ vào Xuyên. Lưu huynh đệ tạm ở lại đây cho đến khi thu xếp xong công việc. Còn Công Tôn huynh đệ cứ về Lưu Giang.

Cả bọn cung kính vâng mệnh, tiễn Giang Thừa Phong lên đường. Lưu Quốc Hiên cùng bộ thuộc ở lại. Còn Công Tôn Long dẫn thủ hạ trở về Lư Giang. Trình Tiểu Thanh và Hứa Thanh Bình vì là người của Lưu Hương Viện nên buộc phải theo Công Tôn Long về Lư Giang chứ không được đi theo Giang Thừa Phong. Thật ra thì hai người bọn họ chỉ cần được ở cạnh nhau, thì dù có ở đâu cũng vậy thôi.

Sau đó, các chiến thuyền lại nhổ neo, quay mũi giương buồm tiến thẳng về phía Tây, trở về thủy trại Hán Khẩu. Tại đây, Tuần Giang đô đốc Trần Vũ lại từng bừng mở tiệc nghênh đón vương gia hồi giá, đồng thời luận công ban thưởng cho những tướng sĩ có công trong chuyến đi này. Cả thủy trại lại được thêm một phen náo nhiệt.

Lúc ấy đã muộn, Giang Thừa Phong quyết định ở lại thủy trại thêm một đêm, sáng sớm mai mới lên đường.

Tối hôm đó, chàng triệu Lưu Hương Tam Kiệt đến để khảo sát công phu tuyệt nghệ, để xem võ công bọn họ đã tiến triển đến mức nào rồi.

Suốt thời gian qua, chàng đã truyền thụ cho ba người bọn họ nhiều môn tuyệt kỹ cả về kiếm pháp, thân pháp, chưởng pháp và cả môn ám khí. Bọn họ sở đắc thần công, trong lòng hứng khởi cố gắng luyện tập nên cũng đã đạt được ít nhiều thành tựu. Vì thế mà hôm trước Lưu Đức Huy mới có thể hiển lộ tuyệt kỹ khiến Vệ Thanh Hoa và Thành Thế Kiệt vô cùng khâm phục.

Chàng bảo ba người họ lần lượt biểu diễn võ công.

Lưu Đức Huy vâng mệnh tiến ra biểu diễn trước. Đầu tiên là kiếm pháp. Thanh trường kiếm trong tay y vờn vũ múa lượn, tỏa ra muôn nghìn con rắn bạc, trông rất đẹp mắt, có thể dùng mấy chữ : biến ảo, linh diệu, tinh kỳ để chỉ. Lý Nhược Hồng ngồi bên xem cứ luôn miệng nức nở khen hay.

Được Lý Nhược Hồng khen ngợi, Lưu Đức Huy hý hứng múa hết pho kiếm pháp, rồi bỏ kiếm xuống, thi triển quyền chưởng cùng thân pháp, ám khí. Các môn này cũng vậy, cũng biến ảo tinh kỳ. Xong đâu đó, y đứng chấp tay một bên, chờ Giang Thừa Phong bình phẩm. Chàng ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Công phu của huynh đệ nhìn rất đẹp mắt, nhưng uy lực chưa đủ, chỉ có thể lấy điểm với giai nhân chứ khó mà đả thương địch thủ. Chiêu thức do huynh đệ đánh ra bao trùm mọi nơi, cùng một lúc nhắm vào nhiều mục tiêu, tuy có thể khiến đối thủ hoang mang, nhưng cũng vì thế mà nội lực bị phân tán, uy thế giảm đi nhiều. Trong khi giao đấu, chỉ cần điểm trúng một mục tiêu là cũng có thể đả thương đối phương được rồi. Về điểm này huynh đệ cần phải rèn luyện thêm.

Nghe chàng nói đúng ngay điểm yếu của mình, Lưu Đức Huy đỏ mặt ngượng ngùng, bẽn lẽn vâng dạ.

Lại đến lượt Phạm Kinh Quốc trở tài.

Ngày thường Phạm Kinh Quốc lạnh lùng ít nói, xem có vẻ không có gì nổi bật, nhưng công phu tu vi lại rất thâm hậu, chiêu thức đánh ra cực kỳ oai mãnh, chưởng phong kiếm khí rít ào ào, sát cơ rất mạnh. Từng chiêu từng thức nặng nề chậm chạp, nhưng rất có uy lực, trái ngược hẳn với Lưu Đức Huy. Lý Nhược Hồng xem y thi triển công phu, thấy sát khí quá mạnh, bất giác rùng mình.

Đánh xong chiêu cuối cùng, Phạm Kinh Quốc lại đứng sang một bên, chấp tay chờ đợi Giang Thừa Phong bình phẩm.

Nhưng Giang Thừa Phong chưa vội lên tiếng. Chàng ngẫm nhìn y một lượt, ngẫm nghĩ một lúc, rồi mới hỏi :

- Trông tâm trạng huynh đệ có vẻ nặng nề u uất, nên trong kiếm chiêu mới ẩn chứa nhiều sát cơ như vậy. Phải chăng trong lòng huynh đệ còn vướng mắc một mối oán thù nào đó chưa được giải tỏa.

Phạm Kinh Quốc cúi đầu nói :

- Công tử thần nhân anh minh đã soi thấu tâm can thuộc hạ. Thuộc hạ quê ở Hình Châu, Hà Bắc. Thân phụ bị người biểu đệ ám hại để cướp đoạt gia sản. Mấy năm nay, thuộc hạ đã năm lần báo phục mà vẫn không thành. Thuộc hạ đành đi khắp nơi, mong tìm gặp mình sư câu giáo, may mà được gặp công tử.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, nói :

- Phụ thù tất phải báo. Nhưng cũng không nên quá bất cận nhân tình. Kẻ kia dù gì cũng là biểu thức của huynh đệ. Việc này có lẽ cũng cần nên tra rõ chân tướng sự việc xem thử thế nào. Nếu quả là kẻ kia vì tham mê tiền tài mà ám hại lệnh tôn thì không việc gì phải nói. Bằng như có uẩn khúc gì thì ... cũng cần nên xem lại.

Phạm Kinh Quốc cúi đầu nói :

- Dạ. Thuộc hạ xin vâng theo lời dạy của công tử.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Từ ngày mai, các vị huynh đệ không cần phải theo ta nữa, cứ đi hành đạo giang hồ để giải quyết những chuyện riêng và thu thập thêm kinh nghiệm. Khi nào cần, ta sẽ cho người đến triệu.

Cả ba người đồng vâng dạ. Chàng lại nhìn Phương Nhân Kiệt, nói :

- Đến phiên huynh đệ rồi đó.

Phương Nhân Kiệt vâng dạ, cấp kiếm bước ra. Đầu tiên là biểu diễn kiếm thuật, rồi đến chưởng pháp, thân pháp, các môn khác. Võ công của y không linh diệu biến ảo như của Lưu Đức Huy, cũng không có uy lực như của Phạm Kinh Quốc, nhưng đã khiến Giang Thừa Phong rất hài lòng. Chàng nói :

- Chiêu thế của huynh đệ bình hòa trung chính, không ẩn chứa sát cơ, đó mới là phong độ của người quân tử.

Sáng hôm sau, mọi người chia tay nhau. Ba người bạn Lưu Đức Huy cùng đi về phương bắc. Lưu Đức Huy và Phương Nhân Kiệt vốn chỉ ngao du giang hồ, không có việc gì nên định đi theo giúp Phạm Kinh Quốc trả mối gia thù.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng đi về phía tây, thẳng đường vào đất Thục.

Tứ Xuyên chính là đất Thục.

Đất Thục nổi tiếng khắp thiên hạ bởi đường sá gập ghềnh hiểm trở, đèo cao dốc dựng cùng với cái nắng kinh người.

Đất Thục hiểm trở, dễ thủ khó công, nên nhiều bậc vương đế đã dựa vào đó để tranh thiên hạ hoặc cố giữ lấy cơ nghiệp đế vương. Thời Sơ Hán, Hán Bình Đế tránh loạn Vương Mãng đã chạy vào đất Thục, đắp thành Bạch Đế để chống cự. Và Đường Minh Hoàng khi tránh loạn An Lộc Sơn cũng đã chạy vào đất Thục.

Đất Thục có nhiều danh lam thắng tích, như miếu Vũ Hầu, thành Bạch Đế, sông Gia Lăng, ... đã để lại dấu ấn trong nhiều thi phẩm cổ kim.

Trên đường vào Xuyên có hai nhân vật mỹ mạo xinh đẹp đang ung dung cưỡi ngựa sánh bước, vừa đi vừa thưởng thức cảnh vật hai bên đường.

Nhân vật bên trái là một thiếu niên công tử, dung mạo phương phi anh tuấn, vận y phục rất hoa lệ, mặc dù hai tay chàng bị trói chặt bởi một mảnh lụa trắng, nhưng vẻ mặt lại luôn hớn hờ tươi cười. Còn người bên phải là một thiếu nữ vận áo màu lục, trông cũng rất xinh đẹp, nhưng sắc diện lại hơi có vẻ lạnh lùng. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng.

Rời Hán Khẩu, hai người đi men theo dòng Trường Giang. Từ Sở vào Xuyên đường xá gập ghềnh hiểm trở, hai người lại đi một cách thông thả ung dung nên cuộc hành trình rất là chậm chạp.

Một buổi chiều nọ, hai người đi đến một vùng núi non hùng vĩ, từng bách ngút ngàn, xa xa thấy ẩn hiện một tòa thành quách.

()

Lý Nhược Hồng dừng ngựa, đưa mắt ngắm nhìn khắp xung quanh, đoạn quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Đây là nơi nào ? Sao lại có thành quách giữa nơi rừng núi hoang vu thế này ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, ngâm nga :

“Triều từ Bạch Đế thái vân gian,
Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn,
Lưỡng ngân viên thanh đề bất trụ,
Khinh chu dĩ quá vạn trùng san.”

Lý Nhược Hồng nói :

- Hóa ra nơi đây chính là thành Bạch Đế. Người đã từng đi qua đây rồi ư ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu. Nàng lại hỏi :

- Chúng ta có nên đến đó nghỉ qua đêm hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh cũng không rõ. Danh sơn thắng tích thường có các ẩn sĩ cư ngụ. Chúng ta đến chẳng biết có được hoan nghênh hay không nữa ?

Trong một cánh rừng cạnh đó đột nhiên vang lên một giọng cười trong trẻo, thanh âm của thiếu nữ :

- Được đón tiếp bậc danh sĩ là điều hân hạnh cho bọn tiểu nữ.

Lý Nhược Hồng giật mình, vội ngoảnh mặt lại nhìn. Còn Giang Thừa Phong thì chỉ khẽ mỉm cười. Chàng cũng từ từ quay lại.

Một thiếu nữ mình mặc áo lụa hồng, vóc người thanh tú kiều diễm, đang đứng dưới cội tùng già. Đôi mắt trong veo và đen láy của nàng đang chăm chú ngắm nhìn Giang Thừa Phong, tựa hồ như đã bị tư thái phong lưu, khí chất hào hoa, cùng dung mạo anh tuấn của chàng hấp dẫn.

Thiếu nữ có khuôn mặt trái xoan, vành môi anh đào, tóc buông rũ vai, mũi cao mắt sáng, so với Lý Nhược Hồng thì quả là mỗi người mỗi vẻ khó phân hơn kém. Giang Thừa Phong nhìn nàng khẽ mỉm cười. Nàng bị nụ cười ấm dịu của chàng thu hút, đứng ngây người, chẳng thốt nên lời.

34. 33

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi bốn

BẠCH ĐẾ THÀNH NGỘ KIẾN KỲ NHÂN

BÁCH HOA CUNG VONG NIÊN KẾT NGHĨA

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, thiếu nữ áo hồng vừa xuất hiện đã bị nụ cười ấm áp của Giang Thừa Phong thu hút, đứng ngây người, chẳng thốt nên lời. Lý Nhược Hồng thấy nàng ta cứ mãi chăm chú ngắm nhìn Giang Thừa Phong, tức giận nói :

- Cô nương. Trước nay cô nương chưa từng trông thấy nam nhân hay sao ?

Thiếu nữ giật mình bừng tỉnh. Nhưng nàng cũng chẳng có vẻ gì là tức giận, chỉ mỉm cười nói :

- Không phải đâu. Nam nhân thì ta cũng đã gặp qua nhiều rồi, nhưng chưa thấy người nào anh tuấn xinh đẹp như vị công tử đây. Được gần gũi chàng một khắc đáng nghìn vàng, vậy mà cô nương chẳng biết quý

trọng, lại còn trối chàng lại nữa. Chao ôi ! Trông chàng thật đáng thương làm sao ! Cô nương thật nhẫn tâm mà !

Lý Nhược Hồng đôi má ửng hồng, tức giận nói :

- Đó là việc riêng của ta. Liên quan gì đến cô nương chứ ?

Thiếu nữ tươi cười nói :

- Nếu như cô nương đã không biết quý trọng thì nhường chàng lại cho ta vậy.

Nói chưa dứt lời, nàng ta đã nhảy vọt tới ôm chầm lấy Giang Thừa Phong, rồi bằng mình chạy đi. Lý Nhược Hồng lập tức nhảy xuống ngựa, sử dụng tốt đỉnh khinh công đuổi theo. Nhưng phần vì khinh công của nàng không bằng thiếu nữ kia, phần lại không thông thạo địa hình, nên chỉ trong chốc lát là đã không còn thấy thiếu nữ kia cùng Giang Thừa Phong đâu nữa, chỉ còn nghe vọng lại tiếng cười trong trẻo của nàng ta. Rồi tứ bề vắng lặng. Chỉ còn lại một mình nàng giữa vùng rừng núi hoang vu.

Nàng tức giận bồng bồng, vung chưởng đánh bừa vào một cây bách trước mặt. Chỉ sau vài chưởng, thân cây to lớn kia đã không chịu nổi, gãy ngang. Cơn giận rồi cũng dần dần lắng dịu, thay vào đó là cảm giác hoang mang. Trước nay nàng đã quen dựa vào Giang Thừa Phong, giờ chỉ còn lại một mình lạc lõng giữa nơi hoang sơn dã lĩnh, nàng không biết nên phải làm sao. Cho đến lúc này, nàng mới nhận ra Giang Thừa Phong đối với nàng quan trọng như thế nào. Và cảm giác khi thiếu vắng chàng thật khó chịu làm sao.

Nàng cũng tự trách mình sao lại trối chàng làm chi, khiến chàng không thể phản kháng, để mặc cho “yêu nữ” kia bắt đi. Nàng lo lắng cho bản thân thì ít, mà lo lắng cho chàng thì nhiều. Chàng đã lọt vào tay “yêu nữ” thì sợ rằng lành ít dữ nhiều. Trong tâm tưởng của nàng, “yêu nữ” kia là kẻ xấu xa nhất.

Sau một lúc đắn đo suy nghĩ, nàng quyết định cứ nhắm hướng thành Bạch Đế mà đi thẳng tới, rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Nàng cũng không biết chắc thiếu nữ kia có phải ở nơi đó hay không. Nhưng trước tình cảnh như thế này thì nàng cũng đành phải làm thế chứ chẳng biết sao hơn.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong bị thiếu nữ kia bắt đi. Chàng bị nàng ôm sát vào lòng, thân mình lơ lửng, chân không chạm đất, gió lạnh thổi tạt vào mặt, mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ người nàng tỏa ra. Chàng bất giác ngây người.

Thiếu nữ lướt đi vùn vụt, mang thêm Giang Thừa Phong mà thân pháp vẫn rất nhanh nhẹn, chứng tỏ công phu không phải tầm thường. Dù vậy, đối với Giang Thừa Phong vẫn chưa phải là đáng kể. Nhưng ... chàng vẫn chịu để cho nàng bắt mang đi. Có lẽ chàng không muốn động võ đối phó với giai nhân.

Lát sau, hai người đến trước một tòa trang viện rất rộng lớn. Không, phải nói là một tòa cung điện thì mới diễn tả được vẻ tráng lệ của nó. Cung điện đồ sộ bề thế, kiến trúc tinh xảo, tuy đã cũ kỹ nhưng vẫn còn vẻ tráng lệ nguy nga. Xung quanh lại trồng đủ trăm thứ hoa. Hương thơm ngan ngát tỏa bay khắp chốn.

Thiếu nữ chợt cúi xuống khê thì thắm vào tai Giang Thừa Phong :

- Tiểu oan gia. Kể từ hôm nay chúng ta sẽ cùng chung sống tại nơi đây. Chàng có thích không ?

Nàng vừa dừng chân thì có bốn thiếu nữ vận hoàng y, tuổi độ mười sáu mười bảy, trông cũng rất xinh đẹp đột nhiên xuất hiện. Cả bốn người đồng tiến đến trước mặt nàng, cung thân hành lễ :

- Tham kiến công chúa.

Thiếu nữ áo hồng gật đầu nói :

- Được rồi. Các người hãy mau sắp bày yến tiệc để ta tiếp đãi vị công tử đây.

Bốn hoàng y thiếu nữ cung kính vâng dạ, khê liếc mắt ngắm nhìn Giang Thừa Phong, rồi lập tức đi ngay vào trong, lo chuẩn bị yến tiệc. Sau khi bốn người họ đã khuất dạng, thiếu nữ lại cười nói :

- Chúng là tỳ nữ của thiếp, và cũng sẽ là tỳ nữ của chàng. Chàng có thích không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cô nương hỏi ta có thích nơi này không mà không cho ngắm nhìn thì làm sao mà trả lời cô nương được.

Thiếu nữ tươi cười nói :

- Phải rồi. Phải rồi. Thiếp quên mất chuyện đó.

Tuy nói vậy, nhưng nàng vẫn không chịu bỏ Giang Thừa Phong xuống mà vẫn tiếp tục ôm chàng trong lòng, đưa chàng đi dạo một vòng quanh cung điện, vừa đi vừa luôn miệng giới thiệu.

Sau đó, nàng đưa chàng trở lại đại điện, đặt chàng ngồi trên một chiếc ghế, rồi kéo ghế ngồi sát bên cạnh chàng. Trên bàn đã được bày sẵn yến tiệc rất là thịnh soạn. Nàng nhẹ đưa tay vuốt má chàng, tươi cười hỏi :

- Chàng thấy nơi đây thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Quanh cung điện trồng đủ trăm thứ hoa, rất xứng đáng để gọi bằng danh xưng Bách Hoa Cung.

Thiếu nữ cười nói :

- Nơi đây quả thật gọi là Bách Hoa Cung. Chàng chỉ nói một câu mà đã nói đúng ngay tên nơi này. Xem ra chàng với thiếp quả thật hữu duyên đó nha. Nó là nhà của thiếp, và từ nay nó cũng sẽ là nhà của chàng nữa. Chàng có thích nó không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nơi đây điện đài tráng lệ, lầu các nguy nga, trăm hoa bốn mùa tỏa hương khoe sắc, quả là tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Thiếu nữ vui vẻ nói :

- Vậy là chàng thích nơi này rồi đấy nhé.

Giang Thừa Phong không đáp mà chỉ khẽ mỉm cười. Thiếu nữ vẫn chưa chịu cởi trói cho chàng. Nàng với tay cầm lấy bình rượu, rót đầy chung, đoạn quay sang nhìn chàng âu yếm nói :

- Thiếp xin mời chàng uống chung mỹ tửu để mừng ngày đôi ta hội ngộ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, há miệng ra. Thiếu nữ đưa chung rượu lên miệng chàng, từ từ trút vào. Sau khi cho chàng uống hết chung rượu, nàng cầm đĩa gấp một miếng thịt, kể vào miệng chàng, nói :

- Chàng lại há miệng ra đi.

Rồi cứ như thế, nàng vừa ăn uống vừa chăm chút đút thức ăn cho chàng. Chàng khẽ thở dài nói :

- Cô nương mở trói để ta tự ăn uống có phải hơn không ?

Thiếu nữ tươi cười nói :

- Không được. Thiếp muốn được tự tay đút thức ăn cho chàng. Từ nay về sau mỗi ngày đều sẽ như thế.

Giang Thừa Phong ngẩn người giây lát, bỗng nói :

- Không biết giờ này Lý cô nương như thế nào rồi ? Một mình nàng ở giữa nơi hoang sơn vắng vẻ chẳng biết sẽ ra sao đây ?

Thiếu nữ nói :

- Cô ta đã lạnh nhạt với chàng như thế, chàng còn lo lắng cho cô ta làm chi nữa, cứ ở lại đây cùng thiếp vui vẻ có hơn không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không được đâu. Sắp tới ta còn có nhiều việc phải giải quyết. Không thể lần nữa ở đây được.

Thiếu nữ trầm giọng nói :

- Chàng không muốn ở lại đây ?

Giang Thừa Phong nói :

- Mong cô nương đừng làm khó ta mà.

Thiếu nữ sắc mặt bỗng trở lại tươi cười, nói :

- Thôi được rồi. Thiếp không muốn ép buộc chàng làm việc gì trái với ý nguyện của chàng. Thiếp sẽ cho chàng thời gian để suy nghĩ thêm. Từ nay chàng cứ ở yên trong Bách Hoa Cung, không được đi đâu cả, việc phục dịch đã có bọn tỳ nữ lo liệu. Đến khi nào chàng nguyện ý chung sống với thiếp thì thiếp sẽ thả chàng ra.

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương ...

Thiếu nữ ngắt lời :

- Thiếp đã quyết định như thế rồi. Chàng đừng nên nói gì thêm nữa. À. Mà thiếp vẫn chưa được biết danh tính của chàng.

Giang Thừa Phong nói :

- Ta họ Giang.

Thiếu nữ cười tươi như hoa, nói :

- Còn thiếp họ Vân. Chàng hãy gọi thiếp là Vân muội nhé.

Đoạn nàng lớn tiếng gọi :

- Người đâu.

Từ bên ngoài lập tức có hai hoàng y thiếu nữ bước vào, chấp tay cung kính chờ lệnh. Thiếu nữ họ Vân nói :

- Các người hãy đưa Giang công tử về phòng nghỉ ngơi. Nhớ là phải canh giữ chàng cho thật cẩn thận. Nếu không có lệnh của ta thì không được để cho chàng rời khỏi phòng dù chỉ nửa bước.

Bọn hoàng y thiếu nữ cung kính vâng dạ. Nàng lại quay sang Giang Thừa Phong, nắm lấy tay chàng, khẽ nói :

- Chàng hãy suy nghĩ lại nhé. Thiếp luôn mong chờ chàng hồi tâm chuyển ý. Khi nào chàng muốn gặp thiếp thì cứ bảo bọn chúng một tiếng, thiếp sẽ đến ngay. Mỗi ngày thiếp đều sẽ đến thăm chàng.

Đột nhiên, ngay giữa lúc ấy, từ phía ngoài có một hoàng y thiếu nữ hốt hoảng chạy vào, đến trước thiếu nữ họ Vân lập bập nói :

- Công chúa ... bên ngoài có lão ... Thái lão gia ... cùng đi với một vị cô nương đến đòi gặp công chúa nói chuyện. Vị cô nương đó trông có vẻ đang rất giận dữ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng tin chắc người đến chính là Lý Nhược Hồng. Biết tin nàng vẫn bình an, chàng đã yên tâm lắm rồi. Đối với chàng mà nói, sự an nguy của Lý Nhược Hồng còn quan trọng hơn cả sự an nguy của chàng. Và việc nàng tìm người đến cứu chàng càng khiến chàng vui lắm.

Trong khi đó thì thiếu nữ họ Vân lại biến sắc, nàng có vẻ lo ngại vị lão nhân kia. Nàng quay sang bọn hoàng y thiếu nữ, nói :

- Các người hãy mau đưa Giang công tử về phòng. Nhớ phải canh giữ chàng thật cẩn thận. Không được sơ suất.

Bọn hoàng y thiếu nữ kính cẩn vâng dạ, đưa Giang Thừa Phong đi. Chàng hai tay vẫn còn bị trói, và cũng không có vẻ gì là muốn phản kháng. Tuy vậy, thiếu nữ họ Vân vẫn chưa muốn cởi trói cho chàng.

Trước lúc chàng bị đưa đi, nàng còn ghé sát tai chàng thì thầm :

- Chàng cứ ngoan ngoãn ở yên trong phòng chờ thiếp nhé. Thiếp ra ngoài một lát rồi sẽ đến với chàng ngay.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nãy giờ có khi nào ta không ngoan ngoãn đâu ?

Thiếu nữ bật cười nói :

- Vậy là mối chân tình của thiếp đã làm chàng động lòng rồi phải không ?

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Nụ cười ấm dịu của chàng khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp. Sự lo lắng cũng theo đó mà vơi đi. Bọn hoàng y thiếu nữ đưa chàng về phòng. Còn nàng thì đi ra ngoài cửa cung.

Lại nói, Lý Nhược Hồng rảo bước đi nhanh, chẳng bao lâu là đã đến bên ngoài thành Bạch Đế. Bạch Đế Thành tọa trấn trên đỉnh Bạch Đế Sơn, thuộc huyện Phụng Tiết, cũng là một cổ tích nơi đất Thục.

Cuối đời Tây Hán, Vương Mãng cướp ngôi. Hán Bình Đế cùng tôn thất nhà Hán là Công Tôn Thuật chạy vào đất Thục, đắp thành Bạch Đế để chống cự, mưu việc khôi phục đế nghiệp. Đến thời Tam Quốc, Lưu tiên chủ thua trận ở Hào Đình, cũng chạy về thành Bạch Đế, rồi sau chết ở đấy. Bốn mặt xung quanh thành được xây bằng đá ong, trải qua mấy triều đại cũng đã hư hại khá nhiều.

Khi nàng đến nơi, thấy cảnh thành quách tiêu điều, bốn bề hoang vắng, dường như đã lâu không có người lui tới nên khẽ thở dài.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng nàng có một giọng nói già nua cất lên :

- Bé con từ đâu tới ? Sao lại lạc bước tới đây ?

Lý Nhược Hồng giật mình kinh hãi, vội quay phắt lại. Nhưng lạ thay, phía sau hoàn toàn vắng lặng, nào có thấy ai. Nàng còn đang ngơ ngác thì giọng nói kia lại vang lên, lần này phát xuất từ trên cao :

- Bé con. Sao còn chưa trả lời câu hỏi của lão phu ?

Nàng vội ngửa mặt nhìn lên, chợt thấy một lão già thân thể cao lớn, mặt đỏ như son, râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt vẫn còn hồng hào, chỉ điểm vài nếp nhăn nơi trán và khóe mắt. Ánh mắt lấp lánh hàn quang. Lão đang ngồi vắt vẻo trên một nhánh cây cổ thụ, cách mặt đất chừng hai trượng.

Thấy nàng ngược nhìn lên, lão liền nhẹ nhàng hạ thân xuống ngay trước mặt nàng, thân pháp rất kỳ ảo. Biết là đã gặp được dị nhân ẩn sĩ, có cơ cứu được Giang Thừa Phong, nàng liền cúi mình vái chào :

- Tiểu nữ xin ra mắt lão tiên bối.

Lão già cười ha hả nói :

- Bé con không cần quá đa lễ, chẳng hay tên họ là chi, và vì sao lại lạc bước đến nơi đây thế ?

Lý Nhược Hồng cung kính nói :

- Dạ. Tiểu nữ là Lý Nhược Hồng. Lúc chiều tiểu nữ cùng một người bạn đi ngang qua đây, bất ngờ gặp phải một thiếu nữ áo hồng. Người bạn của tiểu nữ bị nàng ta bắt mang đi. Tiểu nữ đang định tìm kiếm, nhưng vì không biết đường lối nên mới lạc bước đến đây. Cúi mong tiên bối thương tình chỉ giúp một con đường sáng.

Lão già mỉm cười hỏi :

- Phải chăng đồng bạn của bé con là một chàng trai anh tuấn hào hoa ?

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao tiên bối lại biết ạ ?

Lão già cười ha hả :

- Nếu không phải thế thì đâu khiến con bé đó động tâm.

Lý Nhược Hồng vui mừng hỏi :

- Vậy là lão tiên bối có biết nàng ta ?

Lão già nói :

- Con bé đó tự xưng là Bách Hoa công chúa, ở tại Bách Hoa Cung. Nơi đó cách đây cũng chẳng bao xa.

Lý Nhược Hồng mừng rỡ chấp tay nói :

- Bách Hoa Cung ở tại nơi nào ? Xin lão tiên bối thương tình chỉ giúp.

Lão già ngấm nhìn nàng một lượt, lắc đầu nói :

- Ta xem công phu của bé con không bằng ả nha đầu đó đâu. Đừng nên tìm đến đó làm gì cho mất công.

Lý Nhược Hồng cương quyết nói :

- Cũng vì tiểu nữ mà chàng mới bị ả ta bắt đi. Dù sao thì tiểu nữ cũng không thể bỏ mặc chàng được.

Lão già bỗng bật cười ha hả, hỏi :

- Phải chăng hắn là tình lang của bé con ?

Lý Nhược Hồng then thùng đỏ mặt. Nàng không gạt đầu nhưng cũng chẳng lắc đầu. Lão già gạt gù nói :

- Thôi được rồi. Bé con gặp được lão phu âu cũng là duyên số. Để lão phu đi cùng bé con đến đó một chuyến.

Lý Nhược Hồng mừng rỡ vội cảm ơn rồi rít. Nàng nôn nóng thúc giục lão mau chóng lên đường. Lão già gạt đầu, giở khinh công lướt đi như đằng vân giá vũ. Lý Nhược Hồng học tốc chạy theo, nhưng thủy chung vẫn cách lão hơn trượng. Cũng may là lão còn có ý chờ đợi, không muốn để nàng tụt lại sau nên nàng còn miễn cưỡng theo kịp.

Chẳng mấy chốc là hai người đã đến trước tòa cung điện mà trước đó ít lâu thiếu nữ áo hồng đã đưa Giang Thừa Phong vào. Lão nhân gọi một tỷ nữ canh gác, bảo thị vào thông báo. Hai người đứng trước cửa cung chờ đợi.

Lát sau, thiếu nữ họ Vân, tức Bách Hoa công chúa, đã ra tới nơi, và gặp ngay Lý Nhược Hồng cùng lão già mặt đỏ đang đứng chờ. Nàng liếc nhìn Lý Nhược Hồng, rồi tiến đến trước mặt lão già, vòng tay cung kính nói :

- Tiểu diệt không hay lão nhân gia quang lâm nên không kịp nghênh đón, mong lão nhân gia thứ lỗi cho.

Lão già lạnh lùng nói :

- Nha đầu đừng nên nhiều lời. Chàng trai mà ngươi bắt mang về đâu rồi ? Sao còn không mau thả ra ?

Bách Hoa công chúa biến sắc nói :

- Đây là việc riêng của tiểu diệt, mong lão nhân gia đừng can thiệp vào.

Lão già hừ lạnh nói :

- Ngươi vô cớ bắt người, sao lão phu không xen vào được chứ ?

Bách Hoa công chúa nói :

- Lão nhân gia định bênh vực người ngoài mà hiếp đáp tiểu nữ ư ?

Lão già nói :

- Lão phu chỉ theo công đạo mà hành xử thôi.

Bách Hoa công chúa ngấm nghĩ giây lát, chợt nói :

- Trước đây lão nhân gia đã từng hứa với gia sư là sẽ không tự tiện bước chân vào Bách Hoa Cung nếu như không được mời. Chẳng hay lời nói đó lão nhân gia có còn nhớ không ?

Lão già ngẩn người :

- Chuyện này ...

Bách Hoa công chúa nhân lúc đó lập tức lùi ngay vào phía sau cửa cung. Nàng sợ lão già đột ngột ra tay khống chế nên đã rút lui rất nhanh và cũng rất bất ngờ. Cả lão già và Lý Nhược Hồng không ai kịp có hành động gì. Đến khi cả hai người kịp nhận ra thì nàng ta đã đứng phía trong cửa cung rồi. Nếu theo đúng lời hứa trước đây thì lão nhân không thể làm gì được nàng ta nữa.

Nhưng bỗng nhiên nàng loạng choạng muốn ngã vì đụng phải một người. Vì nàng lùi lại, không nhìn thấy sau lưng nên mới đụng phải người kia. Nàng tưởng đó là bọn tỳ nữ, đã định lên tiếng quở trách.

Nhưng nàng chợt giật mình kinh hãi khi nhận ra người đó lại là chàng công tử họ Giang mà nàng đã cho giam lại trong phòng, còn phái bọn tỳ nữ canh gác thật cẩn thận. Thế mà chàng lại đang đứng ung dung, hai tay chắp sau lưng, nhìn nàng mỉm cười. Từ nơi chàng toát lên một phong thái uy nghi tuấn kiệt, phong nhã hào hoa, khiến người đối diện phải sinh lòng kính phục. Nàng thấy chàng đột ngột xuất hiện ở đây thì hết sức sửng sốt, ấp úng hỏi :

- Sao ... sao chàng lại ra được đây ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Cô nương không cho phép ta rời khỏi cung. Hiện tại ta vẫn còn đứng trong địa phận Bách Hoa Cung mà.

Lý Nhược Hồng thấy chàng vẫn bình an vô sự thì rất mừng rỡ. Nàng chạy đến bên cạnh chàng, khẽ hỏi :

- Người có sao không ? Người vẫn bình yên chứ ? Từ khi người bị ả bắt đi, ta rất lo lắng cho người.

Nói đến đây, nàng bỗng thẹn thùng đỏ mặt. Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn nàng với vẻ thân thiết, mỉm cười nói :

- Cảm ơn cô nương đã lo lắng. Tiểu sinh không sao. Vâng cô nương đối đãi với tiểu sinh cũng rất tốt.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ả dĩ nhiên là đối đãi tốt với người rồi. Nhưng ả đã làm gì người chưa ?

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Làm gì đó nghĩa là thế nào ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Người còn giả bộ không hiểu nữa hả ?

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười, khiến nàng càng thêm thẹn thùng. Nàng đã không thể che giấu sự quan tâm của mình đối với chàng.

35. 34

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi lăm

BÁCH HOA CUNG KẾT GIAO HUYNH MUỘI

THẤY MỸ TỬU THÁI LÃO MỪNG VUI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi Lý Nhược Hồng quan tâm hỏi han, Giang Thừa Phong giả vờ không hiểu ý nàng muốn nói, khiến nàng càng thêm thẹn thùng. Trong lúc đó, Bách Hoa công chúa bỗng hỏi xen vào :

- Giang công tử. Chàng đã ra được ngoài này. Thế còn bọn tỳ nữ phụ trách canh giữ chàng, hiện giờ chúng thế nào rồi ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Hiện giờ bọn họ vẫn còn đang ngồi uống rượu trong đại điện.

Bách Hoa công chúa thẳng thốt :

- Sao ạ ? Bọn chúng lẽ nào không chịu lo canh giữ chàng mà lại có thể ngồi đó uống rượu được ư ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Ta đã lên tiếng mời, bọn họ từ chối sao được.

Bách Hoa công chúa ấp úng nói :

- Chàng ... chàng ...

Lý Nhược Hồng cũng nói :

- Người đã làm gì bọn chúng ? Xem ra người cũng phong lưu lắm đấy chứ.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Về khoản ấy tiểu sinh không hay dùng, chứ nếu đem so sánh với Hoa huynh đệ thì ... tiểu sinh vẫn trên hẳn một bậc cơ đấy.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Chuyện đó có gì hay ho đâu mà người cũng khoe khoang ?

Lão nhân này giờ im lặng, giờ mới lên tiếng :

- Tiểu huynh đệ. Khí chất phong độ của tiểu huynh đệ thật hiếm có, chắc chắn gia thế không nhỏ. Chẳng hay danh tính là gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh họ Giang. Chẳng hay tiên sinh xưng hô thế nào ?

Lão nhân cười nói :

- Lão phu họ Thái, tên Quảng Long, đã ẩn cư ở thành Bạch Đế mấy chục năm nay rồi. Cá tính lão phu cô độc và rất khác thường, chẳng giống ai cả. Nhưng hôm nay vừa gặp tiểu huynh đệ là có thiện cảm ngay. Lão phu bất quá lớn hơn tiểu huynh đệ vài tuổi. Tiểu huynh đệ cứ gọi lão phu là Thái lão ca được rồi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thế ra lão ca ca chính là Thiên Cực lão nhân danh lừng võ lâm mấy mươi năm trước. Vậy nếu tiểu đệ không lầm thì tiền đại chủ nhân của Bách Hoa Cung chắc hẳn phải là Địa Sát Tiên Cơ ?

Lão nhân họ Thái gật đầu nói :

- Đúng thế. Không ngờ chúng ta đã ẩn cư mấy chục năm rồi mà hiền đệ vẫn còn nhớ đến tệt danh.

Giang Thừa Phong nói :

- Oai danh Thiên Nam Địa Bắc tiểu đệ sao không biết được. Chỉ vì việc của tiểu đệ mà đã khiến cho lão ca ca phải nhọc công. Tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Lão nhân cười ha hả nói :

- Chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt, hiền đệ bắt tất phải khách sáo. Nếu hôm nay ngu huynh không đến đây thì làm sao kết giao được với hiền đệ. Lát nữa chúng ta phải tìm nơi uống một bữa say túy lúy mới được.

Lão nhân vẻ mặt rất hớn hở, giọng cười hùng hậu sáng khoái cho thấy lão đang vui sướng thật lòng.

Trong khi đó, Bách Hoa công chúa đứng lặng giây lâu. Bên ngoài đã có lão già họ Thái án ngữ, chạy ra thì không thể được rồi. Còn bên trong lại có Giang Thừa Phong đứng đó, xem ra cũng khó bề vượt qua. Hơn nữa, lòng cảm mến của nàng đối với chàng hiện giờ lại càng tăng thêm mấy phần, khiến nàng quyến luyến không nỡ rời xa chàng. Nàng trầm ngâm suy nghĩ, mong tìm ra biện pháp lưỡng toàn. Sau một lúc lâu, nàng chợt quay sang Giang Thừa Phong thổ lộ nói :

- Giang công tử. Thiếp rất cảm mến chàng. Chàng ... chàng có thể nhận thiếp làm tiểu muội hay không ?

Giọng nói của nàng trong trẻo êm dịu, âm hưởng nhu hòa, khiến lòng người ngây ngất. Nhưng xem ra đối với Giang Thừa Phong lại chẳng có chút ảnh hưởng. Chàng vẫn đứng yên dôi mắt đắm đắm nhìn về phía xa xa. Còn nàng thì cứ trở mắt nhìn chàng chờ đợi, trong lòng rất hồi hộp.

Hồi lâu, Giang Thừa Phong mới quay sang nhìn nàng, mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đến giờ vẫn chưa biết phương danh của hiền muội ?

Vừa nói chàng vừa chìa tay ra. Bách Hoa công chúa vô cùng mừng rỡ, hai tay vội nắm lấy bàn tay chàng, giữ chặt trong lòng, khẽ nói :

- Thiếp ... ơ ... tiểu muội tên gọi Vân Tuyết Nghi, xin ra mắt ca ca.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Đứng ở đây nói chuyện không tiện chút nào. Thái lão ca lại đang muốn uống rượu. Sao hiền muội không mời mọi người vào cung ?

Bách Hoa công chúa Vân Tuyết Nghi vội nói :

- Vâng. Vâng. Xin mời mọi người vào trong.

Nói rồi nàng quay mình đi trước. Ba người bọn Giang Thừa Phong cũng lững thững theo sau, cùng đi đến đại điện.

Vừa bước vào đại điện, Vân Tuyết Nghi bỗng giật mình kinh hãi khi trông thấy mấy tên hoàng y thiếu nữ được nàng giao cho việc canh giữ Giang Thừa Phong hiện đang ngồi bên bàn tiệc mà nàng đã tiếp đãi Giang Thừa Phong lúc trước, dáng vẻ đã rất say sưa, vậy mà cả bọn vẫn còn đang tiếp tục rót rượu uống, cười đùa với nhau, giọng nói lè nhè. Nàng tức giận quát hỏi :

- Các người đang làm gì thế ?

Cả bọn tuy đang say sưa, nhưng khi nghe tiếng quát cũng giật mình ngoảnh lại, nhìn thấy Vân Tuyết Nghi thì hết sức sợ hãi, sụp lại nói :

- Xin ... xin công chúa tha tội.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đây là do tiểu huynh đã chúc cho bọn họ uống say, hiền muội đừng trách bọn họ tội nghiệp.

Vân Tuyết Nghi nhìn cả bọn nói :

- Nể lời ca ca, ta tạm tha cho lần này, nhưng không được tái phạm.

Cả bọn mừng rỡ vái lạy tạ ơn. Vân Tuyết Nghi lại nói :

- Thôi được rồi. Các người mau đi nghỉ đi.

Cả bọn vâng dạ dắt dìu nhau lui ra. Đợi cả bọn đi khuất, Vân Tuyết Nghi mới quay lại nói :

- Bọn nữ tỳ của tiểu muội thật chẳng ra gì, thật đáng xấu hổ. Để tiểu muội đi làm vài món để tiếp đãi mọi người.

Nói đoạn nàng quay mình đi vào trong hậu sảnh, để xuống nhà bếp. Lý Nhược Hồng bỗng nói :

- Để ta theo giúp Vân cô nương.

Rồi nàng cũng lập tức đi theo Vân Tuyết Nghi vào trong. Trong đại điện giờ chỉ còn lại Giang Thừa Phong cùng Thái lão.

Lúc này, trên bàn vẫn còn lưu lại bình rượu mà lúc nãy bọn nữ tỳ uống dở. Nhìn thấy rượu, tửu hứng nổi lên, Thái lão không chút ngại ngùng, mà cũng chẳng hề khách sáo, liền ngồi ngay xuống chụp lấy bình rượu đưa lên miệng tu ừng ực. Giang Thừa Phong ngồi xuống đối diện lão, khẽ mỉm cười.

Uống sạch bình rượu, lão mới ngẩng mặt lên, thấy Giang Thừa Phong đang nhìn lão mỉm cười, liền nói :

- Ôi. Ngu huynh nhất thời cao hứng, uống sạch hết không còn một giọt rượu nào. Thật là ngại quá.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Lão ca ca không cần khách khí. Tiểu đệ không hay uống rượu, chỉ sợ sẽ làm lão ca ca mất cả tửu hứng.

Thái lão hỏi :

- Hiền đệ không thích uống rượu ư ?

Giang Thừa Phong chưa kịp trả lời thì có giọng cười trong trẻo vang lên :

- Ca ca không thích uống rượu thì lão nhân gia có thể uống thỏa thích, khỏi sợ bị giành mất phần.

Lúc này, Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đã trở lại, trên tay mang mấy đĩa thức ăn, đem đặt lên bàn. Thái lão trừng mắt nhìn Vân Tuyết Nghi, nói :

- Con nha đầu này nói vậy mà nghe được à. Lão phu uống rượu một mình thì còn gì hứng thú nữa ?

Vân Tuyết Nghi tươi cười nói :

- Vậy chứ suốt mấy chục năm nay lão nhân gia không phải vẫn uống rượu một mình hay sao ?

Thái lão trợn mắt nói :

- Lúc trước khác, bây giờ khác, sao có thể so sánh với nhau được. Ví như người được gặp Giang hiền đệ rồi, giờ lão phu lại không cho người gặp Giang hiền đệ nữa thì người có chịu được không ?

Vân Tuyết Nghi chu miệng nói :

- Lão nhân gia nói kỳ quá.

Thái lão cười ha hả :

- Lão phu nói vậy có gì đâu mà kỳ. Hay là lão phu đã nói trúng tim đen của nha đầu người rồi phải không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lão ca ca. Thôi thì để tiểu đệ liêu minh bồi tiếp lão ca ca vui say một bữa thỏa thích. Nhưng chỉ một lần này thôi đó.

Thái lão cười ha hả nói :

- Vậy mới được chứ. Tiểu nha đầu, trong Bách Hoa Cung của người có loại rượu gì ngon mau đem ra đây để lão phu cùng Giang hiền đệ vui say một bữa.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Trong cung có mấy vò Bách Hoa Tửu trăm năm do tiên sư để lại. Để tiểu đệ đem ra cho mọi người thưởng thức.

Thái lão khoái chí cười tít mắt :

- Được được. Thứ rượu do sư phụ người để lại hẳn phải là tuyệt phẩm. Vừa mới nghe nói thôi là con sâu rượu trong người lão phu đã ngộ nguây rồi.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Nhưng mà lão nhân gia phải hứa là không được ép ca ca uống say quá đó.

Thái lão gật đầu lia lịa, nói :

- Được rồi. Được rồi. Người hãy mau đem ra đây.

Vân Tuyết Nghi chạy vào trong, lát sau khệ nệ ôm ra một vò rượu khá lớn, chừng độ hai mươi cân. Thái lão vừa nhìn thấy là đã vội chạy ngay đến tranh xách vò rượu, mang đặt lên bàn. Vừa mở niêm phong thì mùi rượu đã xông ra nức mũi. Đây quả là một loại giai tửu hiếm có.

Thái lão ngửa mặt hít mấy hơi dài khoan khoái. Lão nghiêng vò rượu rót vào chung của lão trước, rồi mới rót vào chung của mọi người. Đoạn lão nâng chung, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó còn chép miệng ra chiều khoan khoái.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong chỉ nâng chung rượu đưa lên môi từ từ nhắm nháp từng ngụm một, chậm rãi thưởng thức tửu vị. Cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng cũng đều làm như vậy.

Vân Tuyết Nghi trông thấy cách uống rượu của Thái lão như thế, không nhịn được cười, nói :

- Lão nhân gia. Loại rượu quý như thế này mà lão nhân gia lại uống như thế thì làm sao thưởng thức được tửu vị.

Thái lão trừng mắt nói :

- Nha đầu người biết gì mà nói. Lão phu đã từng tuổi này rồi, uống rượu sợ còn nhiều hơn các người uống nước. Mấy chục năm nay đã từng thử qua biết bao nhiêu thứ rượu. Chỉ cần ngửi hơi rượu thôi là cũng đã biết ngon dở thế nào rồi, cần gì phải nhắm nháp phiền phức như các người.

Đoạn lão quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Thế nào ? Loại rượu này rất tuyệt phải không ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Loại Bách Niên Bách Hoa Tửu này quả thật cũng khá đặc sắc.

Thái lão ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ khá đặc sắc thôi ư ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy chứ lão ca ca thấy sao ?

Thái lão đáp :

- Lão phu trước nay chưa từng được nếm qua loại rượu nào tuyệt hảo như thế này. E là đến cả Bồ Đào mỹ tửu cũng khó sánh bằng.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Bồ Đào mỹ tửu thông thường thì quả là không thể sánh bằng, nhưng với loại thượng hạng, nguyên là cống phẩm của Ba Tư thì có chỗ đặc biệt hơn.

Thái lão ngạc nhiên hỏi :

- Rượu Bồ Đào cũng có loại thượng hạng được dùng làm cống phẩm nữa ư ? Nếu như hiền đệ đã nói thế thì khi nào có dịp ngu huynh sẽ vào Hoàng cung kiếm một ít uống thử xem hương vị của nó như thế nào.

Giang Thừa Phong nói :

- Với loại thượng phẩm này thì trong Tử Cấm Thành cũng không có đâu. Minh đế bạc đức, Phù Thánh Đế việc gì phải tiến cống cho ư. Thứ này hiện không có nhiều, ngay cả ở Ba Tư cũng rất khó kiếm, mỗi năm chỉ sản xuất được một ít, vừa đủ để phụng tiến lên Thánh Cung mà thôi.

Thái lão ngơ ngác hỏi :

- Phù Thánh Đế là ai ? Thánh Cung là gì ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lão ca ca trước giờ chưa nghe nói đến ư ?

Thái lão lắc đầu nói :

- Chưa nghe bao giờ.

Giang Thừa Phong nói :

- Phù Thánh Đế là một trong số Cửu Thiên Đại Đế, phụng thánh mệnh cai quản cõi Ba Tư, cũng như Minh đế chịu mệnh mà làm Hoàng đế ở cõi Trung Nguyên vậy. Còn Thánh Cung là nơi đăng chí tôn ngự trị, là chủ quản của Tam Thiên Cửu Giới thiên hạ bất hoang, và cũng là nơi định đoạt thiên mệnh.

Thái lão hiểu kỳ hỏi :

- Hiền đệ nói chỉ có Tam Thiên mà sao lại có đến Cửu Thiên Đại Đế thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cửu Thiên này là nói ở thiên hạ, Cửu Thiên Đại Đế cai quản chín cõi trong thiên hạ, gọi là Cửu Thiên. Còn Tam Thiên là ba tầng trời, thuộc Thiên giới.

Thái lão hỏi :

- Vậy Tam Thiên đó là gì ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiên Thiên, Hậu Thiên, Thượng Thiên do Tam Thiên Thánh đế chủ quản, chia nhau tra xét mọi sự ở nhân gian. Tiên Thiên Thánh đế quản về công tội trong quá khứ. Hậu Thiên Thánh đế quản về sự thưởng phạt trong tương lai. Còn Thượng Thiên Thánh đế coi giữ thiên mệnh.

Thái lão lại hỏi :

- Vậy còn Cửu Giới ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thánh giới, Thần giới, Tiên giới, Phật giới, Minh giới, Âm giới, Không giới, Hạ giới và U Minh Giới. Hạ giới là cõi nhân gian. U Minh Giới là Cửu U Địa Phủ, nơi Cửu U Diêm Quân ngự trị. Còn lại được gọi chung là Thiên giới.

Thái lão ồ lên nói :

- Hiền đệ kiến văn quảng bác quá nhỉ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, trong khi Vân Tuyết Nghi nhìn chàng với ánh mắt ngưỡng mộ. Ngay lúc đó, Lý Nhược Hồng chợt nghĩ ra một chuyện, liền nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Loại rượu thượng phẩm mà người nói đó phải chăng là thứ mà chúng ta đã được uống ở Trường Bích Trang khi trước ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Chính nó đó.

Lý Nhược Hồng nói :

- Quả thật nó có một phong vị rất đặc biệt, uống qua một lần là nhớ mãi.

Vân Tuyết Nghi nắm lấy bàn tay Giang Thừa Phong, nũng nịu nói :

- Nghe ca ca nói tiểu muội sao lại muốn thưởng thức quá đi ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Sau này hiền muội theo tiểu huynh về cung thì thiếu gì trân phẩm cho hiền muội thưởng thức. Ngay cả thứ Bồ Đào mỹ tửu thượng phẩm đó trong cung cũng có một ít, do Phù Thánh Đế gửi tặng.

Vân Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca. Phải chăng ca ca là một vị vương giả ?

Giang Thừa Phong chưa kịp đáp thì Lý Nhược Hồng đã đỡ lời :

- Phải rồi. Bản thân hần là một vị vương gia đó. Mà trong giang hồ địa vị của hần cũng không phải nhỏ. Hần chính là chủ nhân của Thái Chính Cung.

Thái lão chợt ồ lên, nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Hiền đệ là chủ nhân của Thái Chính Cung ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, hỏi lại :

- Lão ca ca cũng đã nghe đến danh hiệu Thái Chính Cung ?

Thái lão gật đầu nói :

- Gần đây ngu huynh nghe thiên hạ đồn đãi rất nhiều.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lão ca ca đã ẩn cư mấy chục năm nay, sao lại có thể nghe được những lời thiên hạ đồn đãi ?

Thái lão cười nói :

- Ngu huynh tuy ẩn cư nhưng cái bụng của ngu huynh lại không chịu để yên. Hễ bỏ rượu vài ngày là không chịu nổi.

Nói đến đây, lão đưa tay vỗ vào bụng bình bịch, rồi cười nói :

- Cái bụng này nó làm khổ ngu huynh rất nhiều. Nó ham uống rượu quá, bao nhiêu cũng không đủ. Cứ lâu lâu là ngu huynh lại phải xuống trần thành mua rượu mang về trữ để uống từ từ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Mấy mươi năm nay, số vò rượu bỏ không chắc cũng phải chất cao như núi ?

Thái lão cả cười nói :

- Đúng thế. Đúng là thế đấy.

Vân Tuyết Nghi cũng nói :

- Tiểu muội cũng nghe người thiên hạ bàn tán rất nhiều về Thái Chính Cung. Họ ca ngợi Thái Chính Cung võ công tuyệt đỉnh, uy danh hiển hách, là thế lực hùng mạnh nhất, và cũng thần bí nhất võ lâm hiện nay. Tiểu muội rất vui mừng khi có được một vị ca ca là đại anh hùng.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chỉ sợ tiểu huynh không được là đại anh hùng như hiền muội nói.

Vân Tuyết Nghi nắm chặt bàn tay chàng, nói :

- Không. Không. Ca ca quả thật là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Thế còn cô nương thì sao ?

Vân Tuyết Nghi ngượng ngùng nói :

- Tiểu muội ... trước mặt thì người ta gọi tiểu muội là Bách Hoa công chúa, nhưng sau lưng lại gọi là Bách Hoa yêu nữ.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao bọn chúng lại gọi cô nương là Bách Hoa yêu nữ ? Vậy mà cô nương cũng bỏ qua cho bọn chúng ư ?

Vân Tuyết Nghi ánh mắt long lanh, khẽ thở dài nói :

- Biết sao bây giờ ? Chỉ tại tiểu muội rất thích các nam nhân xinh đẹp. Hễ gặp ai vừa mắt là lại bắt mang về cung. Đến khi chán mới thả họ ra. Tuy tiểu muội chưa từng ra tay giết ai, nhưng số người bị tiểu muội làm hại cũng không phải ít.

Đoạn nàng quay sang Giang Thừa Phong, nói với giọng buồn buồn :

- Ca ca là một vị vương gia, một đại anh hùng. Còn tiểu muội chỉ là một yêu nữ trong chốn võ lâm, thật không xứng với ca ca.

Giọng nói của nàng nghe thật đáng thương. Cả Lý Nhược Hồng cũng sinh lòng tội nghiệp. Giang Thừa Phong đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, khẽ nói :

- Hiền muội là tiểu muội của tiểu huynh thì đã là một vị công chúa thật sự rồi. Có gì mà xứng với không xứng ?

Ngừng lời một lát, chàng lại nói tiếp :

- Nhưng thân phận của tiểu huynh chưa tiện tiết lộ ra ngoài cho người võ lâm biết. Hiền muội và Thái lão ca nên giữ kín giúp cho.

Vân Tuyết Nghi khẽ gật đầu. Thái lão thấy chuyện không vui, liền nói sang chuyện khác. Lão nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Hiền đệ bảo trong cung có một ít Bồ Đào mỹ tửu thượng phẩm, sao lúc đầu lại nói ngay cả trong Tử Cấm Thành cũng không có ?

Thái lão quả là con sâu rọu, nói tới nói lui cũng không ra ngoài chủ đề mỹ tửu. Lúc này lão vẫn còn nhớ đến Bồ Đào mỹ tửu thượng phẩm mà Giang Thừa Phong mới nói đến khi nãy. Nếu như trong Tử Cấm Thành mà có thượng đẳng mỹ tửu, lão không ngại đột nhập Hoàng Cung, trộm mỹ tửu uống..

36. 35

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi sáu

CÙNG ĐỐI TỬU THÁI LÃO KINH HỒN

VÀO THÀNH ĐÔ KIẾN DIỆN HOÀNG HOA

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Thái lão nói tới nói lui cũng không ra ngoài chủ đề mỹ tửu, quả là con sâu rọu. Vì mỹ tửu, lão có thể làm những chuyện vô pháp vô thiên, như đột nhập Hoàng Cung trộm rượu uống chẳng hạn. Giang Thừa Phong nói :

- Trong Tử Cấm Thành cũng không có là vì Chu đế bạc đức, vả lại họ Chu cũng chỉ đứng vào hàng thứ sáu trong số các đại gia tộc trong thiên hạ, uy đức không đủ để người thiên hạ kính phục. Còn họ Giang của tiểu đệ là đệ nhất gia tộc, uy quyền thế lực đứng đầu cả chín cõi, dưới trướng có cả trăm vạn kỵ binh, hàng vạn cao thủ giang hồ, nên mới được Phù Thánh Đế ở Ba Tư kính nể.

Thái lão cả kinh nói :

- Giang gia là đệ nhất gia tộc trong thiên hạ ư ? Sao trước giờ ngu huynh chưa hề nghe nói đến ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Lão ca ca là người võ lâm, những chuyện trong giới quan trường không thể hiểu hết đâu.

Vân Tuyết Nghi nũng nịu nói :

- Ca ca. Tiểu muội cũng muốn biết. Tiểu muội giờ đã là tiểu muội của ca ca rồi mà. Ca ca nói cho tiểu muội biết với.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Có phải là mọi người trước nay vẫn luôn cho rằng Chu đế là người đứng đầu thiên hạ phải không ?

Vân Tuyết Nghi gật đầu lia lịa, nói :

- Vâng. Vâng. Chứ tiểu muội chưa nghe ai nói là họ Chu đứng vào hàng thứ sáu trong các đại gia tộc.

Giang Thừa Phong nói :

- Chỉ tại hiền muội trước giờ chỉ giao thiệp với thảo dân bách tính mà thôi. Chứ tiểu huynh tin rằng một viên tri huyện ở vùng này cũng biết chuyện đó. Ở cõi Trung Nguyên này đại khái có khoảng hai trăm vạn đại quân, nhưng Chu đế thực chất chỉ nắm giữ được có năm mươi vạn mà thôi.

Vân Tuyết Nghi kinh ngạc nói :

- Vậy ư ? Thế còn một trăm năm mươi vạn kia thì sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Các vị tướng quân, giờ là nhị vương lực công bát đại trọng thần, nắm giữ khoảng một trăm vạn. Số còn lại nằm dưới quyền của các vị Bá chủ ở Trung Nguyên. Ví như ở đất Tứ Xuyên này, mọi việc quân chính đại sự đều do Tín Quốc Công tùy nghi xử lý, Minh triều không thể can thiệp được. Ngay như tiền thuế thu được, Tín Quốc Công chia cho bao nhiêu thì Minh triều đành phải nhận bấy nhiêu. Theo thông lệ từ trước đến giờ, Minh triều chỉ được nhận một phần tư, một phần tư sẽ giao cho Tây Phương Bá chủ, số còn lại Tín Quốc Công giữ lại để chi dụng cho việc quân cơ chính sự.

Những điều chàng nói này giờ đều lạ lẫm đối với Vân Tuyết Nghi và Thái lão, cả Lý Nhược Hồng cũng vậy. Mọi người nghe đến ngẩn ngơ, quên mất cả việc hỏi han xuất thân gia thế của Giang Thừa Phong. Vả chăng, không biết nghĩ sao, chàng cũng chưa muốn nói rõ gia thế ra lúc này. Chàng muốn hướng mọi người nghĩ về chuyện khác, không hỏi han gia thế lai lịch của chàng nữa, liền nhìn Thái lão mỉm cười hỏi :

- Lão ca ca có biết trong thiên hạ loại nào là đệ nhất mỹ tửu hay không ?

Câu hỏi này trúng ngay sở thích của Thái lão, con sâu rượu trong bụng liền ngọ nguậy không ngừng. Lão không nhịn được, lập tức hỏi ngay :

- Theo hiền đệ thì loại nào mới là đệ nhất mỹ tửu ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lão ca ca đã bao giờ nghe nói đến Vân tửu hay chưa ?

Thái lão lắc đầu nói :

- Chưa. Mấy chục năm nay, ngu huynh đã từng thử qua không biết bao nhiêu thứ rượu, đọc không biết bao nhiêu sách vở viết về rượu, nhưng chưa từng nghe nói đến cái tên Vân tửu bao giờ.

Giang Thừa Phong nói :

- Vân tửu chính là tuyệt phẩm. Loại này cực kỳ trân quý, không chỉ việc phối chế mà cả cách thưởng thức cũng rất đặc biệt. Người bình thường như chúng ta không đủ khả năng thưởng thức đâu.

Thái lão càng thêm hiếu kỳ, nói :

- Thế nó như thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Việc phối chế Vân tử dĩ nhiên rất công phu và có bí quyết đặc biệt, tiểu đệ cũng không biết. Nhưng nghe nói ngay đến thứ nước dùng để cất rượu cũng phải hứng mây lấy nước để dùng, vậy nên mới có tên là Vân tử. Do được cất bằng thứ nước hứng trên mây nên rượu rất trong và nhẹ, phải lưu giữ trong bình lưu ly để không bị bốc hơi. Khi rót ra chung ngọc, nếu như không có Hàn Băng Công hỗ trợ thì sẽ chẳng còn lại một giọt Vân tử nào trong chung cả.

Thái lão ngẩn ngơ hỏi :

- Trên đời quả có thứ rượu như thế sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không chỉ có thế đâu. Sau khi thi triển Hàn Băng Công, rượu sẽ lạnh như băng làm giảm chất lượng, vì vậy cần phải có Viêm Viên Công để làm rượu ấm lên. Tóm lại, khi thưởng thức Vân tử phải có hai người hầu rượu, người rót rượu chuyên về Hàn Băng Công, người cầm chung chuyên về Viêm Viên Công.

Thái lão nói :

- Nếu luyện thành Hàn Băng Công hay Viêm Viên Công thì đã có thể xưng bá võ lâm, ai lại chịu nép mình hầu hạ người khác.

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng cần phải xem nhân vật mà mình hầu hạ là ai nữa kia.

Thái lão chép miệng nói :

- Nếu được thưởng thức thứ Vân tử đó một lần thì dù có chết cũng không tiếc.

Giang Thừa Phong nói :

- Dù lão ca ca có chết một trăm lần e cũng không có được cơ hội đó đâu. Vân tử được xếp vào hàng Ngự bảo, cực kỳ trân quý, chỉ có ở Thiên giới. Tiểu đệ cũng chỉ được nghe nói đến chứ chưa thấy qua bao giờ. Chỉ có gia phụ khi lên Thiên Thượng Phong triều kiến được uống một lần.

Chàng lại nâng chung rượu lên nói :

- Mời lão ca ca cạn chung. Đem cũng đã khuya lắm rồi. Chúng ta không nên nói chuyện dông dài mãi.

Thái lão nhìn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng bảo :

- Hai người mau đi nghỉ ngơi đi.

Lý Nhược Hồng lắc đầu, còn Vân Tuyết Nghi thì nói :

- Không. Tiểu đệ phải ở đây canh chừng, không để cho lão nhân gia ép ca ca uống say quá.

Thái lão cười ha hả nói :

- Người săn sóc ca ca của người kỹ quá đó.

Rồi lão một chung, Giang Thừa Phong một chung, hai người lần lượt uống hết chung này đến chung khác. Chẳng mấy chốc, vò rượu hai mươi cân đã gần cạn, Thái lão đã say khướt, còn Giang Thừa Phong thì vẫn tỉnh táo như thường. Thái lão vô cùng kinh khiếp, trợn mắt nhìn chàng, lè nhè nói :

- Hiền đệ ... hiền đệ tửu lượng quá cao ... ngu huynh ... bái phục sát đất.

Bọn Vân Tuyết Nghi cũng kinh hãi trước tửu lượng của Giang Thừa Phong. Còn chàng chỉ khẽ mỉm cười. Bọn họ có biết đâu bao nhiêu rượu uống vào đều được chàng vận công cho bốc hơi, đẩy qua lỗ chân lông thoát ra ngoài. Do đó, sau cuộc rượu, áo chàng đã ướt đầm, hơi rượu tỏa ra bát ngát.

Thành Đô. Trung tuần tháng ba ...

Thành Đô nằm bên dòng Cẩm Giang, là thủ phủ của đất Tứ Xuyên, từ nghìn xưa đã là một thành thị lớn, dân cư đông đúc, kinh tế phồn vinh, hào xưng “Thiên phủ chi quốc”.

Thành Đô có các ngành nghề thương mại rất phát triển, là nơi tập trung nhiều nhà đại phú đứng vào hàng nhất nhì cõi Trung Nguyên. Do đó phố xá vô cùng sầm uất nhộn nhịp. Và dĩ nhiên, cũng phải có các thanh lâu kỹ viện hạng sang để phục vụ khách làng chơi lắm tiền nhiều của. Nơi đây cũng có nhiều ca kỹ nổi danh chẳng kém gì vùng Tần Hoài hay đất Dương Châu.

Trên đường phố nơi đây, người mua kẻ bán rất nhộn nhịp. Cả ngày và đêm đều tấp nập người qua kẻ lại.

Nơi đầu đường Xuân Hy có ngôi tửu lâu, bảng hiệu Phù Dung Xuân tửu lâu, có lẽ cũng là nơi danh tiếng, nên người ra kẻ vào rất tấp nập. Lúc này, thực khách đã ngồi kín hầu hết các bàn. Không khí ồn ào náo nhiệt vô cùng. Tiếng cười nói, tiếng chạm cốc vỡ bàn, tiếng gọi tiểu nhị vang lên ơ ơ bốn phía.

Mùi nấu nướng từ tửu lâu bốc ra thơm phức rất hấp dẫn. Khách bộ hành dù đang no bụng cũng muốn ghé vào nếm thử.

Ngay lúc này, một chàng công tử rất mực anh tuấn, phong nhã hào hoa, cùng hai thiếu nữ thanh tú xinh đẹp đáng bậc giai nhân đang thong thả bước vào Phù Dung Xuân tửu lâu. Cả ba người đều vận y phục cực kỳ hoa lệ, tỏ ra phải thuộc hàng thế phiệt trâm anh. Nhất là chàng công tử. Từ nơi chàng toát ra một vẻ uy nghi quý phái, tôn quý phi phàm. Những người trong tửu lâu vừa thấy ba người bước vào đều ngước mắt nhìn lên, rồi không ngớt trầm trồ thán phục. Mọi việc ăn uống chuyện trò đều tạm thời dừng lại. Không gian chợt im ắng lạ thường.

Tiểu nhị thấy khách quý quang lâm, vội chạy đến cung kính chào hỏi. Chàng công tử đưa mắt nhìn khắp gian tửu lâu một lượt, rồi khe khẽ lắc đầu. Tất cả các bàn đều đã có người ngồi, chẳng còn một bàn nào trống.

Bỗng nhiên, từ chiếc bàn cạnh cửa sổ trên lầu có một Hoàng y nữ lang bước xuống, đến trước mặt chàng công tử, tươi cười nói :

- Nếu công tử không chê, xin mời cùng tiện thiếp đối ẩm.

Hoàng y nữ lang tuổi đã quá đôi mươi, nhưng trông hãy còn rất xinh đẹp. Nụ cười của nàng có sức quyến rũ lạ thường. Ngay cả hai thiếu nữ đi cùng chàng công tử cũng cảm thấy trong lòng xao xuyến lạ.

Chàng công tử mỉm cười nói :

- Cung kính bất như tuân mệnh. Xin đa tạ hảo ý của cô nương.

Nụ cười ấp áp của chàng khiến ai đối diện cũng có hảo cảm. Hoàng y nữ lang bất giác sửng người. Chàng công tử lại mỉm cười hỏi :

- Cô nương sao thế ?

Hoàng y nữ lang nghe chàng gọi bất giác giật mình, định thần lại, bẽn lẽn nhìn chàng, ngượng ngùng nói :

- Không có gì đâu. Xin mời công tử cùng nhị vị cô nương.

Đoạn nàng hướng dẫn chàng cùng hai thiếu nữ lên lầu, đến chỗ chiếc bàn của nàng. Ngồi cùng bàn với nàng còn có ba đại hán trung niên vận hắc y. Trông thái độ thì bọn họ có lẽ là thủ hạ của nàng.

Nàng tiến đến khẽ thì thầm với ba hắc y tráng hán kia mấy tiếng. Lập tức, cả ba người họ đồng đứng dậy, cung kính vái chào nàng, rồi đi xuống lầu.

Chàng công tử cùng Hoàng y nữ lang khách sáo vài câu, rồi phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống. Hai thiếu nữ ngồi bên cạnh chàng công tử. Hoàng y nữ lang lớn tiếng gọi tiểu nhị dọn thêm rượu thịt.

Chàng công tử đó, không ai khác hơn chính là Giang Thừa Phong. Rồi Bách Hoa Cung, chàng cùng Lý Nhược Hồng tiếp tục đăng trình, đi vào đất Thục. Vân Tuyết Nghi cũng nhất định đòi đi theo đến Thành Đô, viện lẽ nàng đã đến nơi đó nhiều lần, thông thuộc đường lối, có thể hướng dẫn hai người tham quan các danh sơn thắng tích. Giang Thừa Phong chiều ý nàng, nên cũng đồng ý cho nàng đi theo. Đúng ra thì Thái lão cũng muốn đi, nhưng vì lão đã lớn tuổi, đi cùng sẽ khiến mọi người mất tự nhiên nên đành phải ở lại.

Hoàng y nữ lang ngồi đối diện với Giang Thừa Phong, liếc mắt đưa tình, cố lấy giọng nói thật quyến rũ :

- Thiếp tên là Vương Bội Ngọc, xin hỏi công tử xưng hô thế nào ?

Vân Tuyết Nghi nghe nói thì khẽ biến sắc. Giang Thừa Phong còn chưa kịp trả lời thì nàng đã lên tiếng hỏi :

- Cô nương phải chăng là Hoàng Hoa tiên tử ở Hoàng Cúc Lâu ?

Hoàng y nữ lang, tên Vương Bội Ngọc, đưa mắt nhìn Vân Tuyết Nghi, bất giác giật nảy mình, hỏi :

- Cô nương là ... Bách Hoa công chúa ?

Vân Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Thanh danh của cô nương mấy năm nay vang dội vô lâm. Ta đã nghe thiên hạ truyền tụng rất nhiều giai thoại về cô nương.

Wương Bội Ngọc biến sắc nói :

- Chúng ta cũng chẳng khác gì nhau. Mặt cửa mướp đấng đôi bên một phường. Người hơn gì ta chứ ?

Vân Tuyết Nghi khẽ cười nhạt nói :

- Thật vậy chăng ?

Giang Thừa Phong thấy đôi bên có vẻ căng thẳng, không muốn giữa hai người họ lại có chuyện bất hòa, liền lên tiếng giảng hòa :

- Hai người có quen biết nhau à. Thế thì tốt quá. Vương cô nương. Ta họ Giang. Còn đây là Lý cô nương.

Trước mặt Giang Thừa Phong, Vương Bội Ngọc cũng không muốn gây gổ với Vân Tuyết Nghi, sợ sẽ khiến cho chàng mất cảm tình. Thấy có cơ hạ đài, nàng liền nhìn chàng tươi cười nói :

- Thiếp rất hân hạnh được kết giao với Giang công tử.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không dám. Vương cô nương quá khách sáo rồi.

Vân Tuyết Nghi ghé sát chàng, khẽ thì thầm :

- Ca ca. Cô ta thanh danh không tốt, trước nay ...

Tuy nàng nói rất khẽ, nhưng Hoàng y nữ lang cũng nghe thấy rất rõ ràng. Hoàng y nữ lang lộ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn nàng, quát :

- Vân Tuyết Nghi. Ta nể ngươi là người đồng đạo nên không muốn sinh sự rắc rối. Cớ sao ngươi cứ phá ta hoài vậy hả ?

Vân Tuyết Nghi cũng lớn tiếng nói :

- Ngươi làm gì người khác ta cũng chẳng cần quan tâm. Nhưng không được giở trò với ca ca ta.

Các thực khách trên lầu nghe hai người lớn tiếng đều quay lại nhìn. Vương Bội Ngọc liền hạ giọng nói :

- Ta đã làm gì đâu ? Ngươi nói thế là có ý gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười dàn hòa :

- Thôi thôi. Hai người đừng có tranh cãi nữa mà mất đi hòa khí giữa đôi bên. Vân muội. Bất kể Vương cô nương là người thế nào. Chỉ cần không có ý xấu với chúng ta là được rồi. Hiền muội cũng không nên quá thành kiến đối với nàng.

Đoạn chàng quay sang Vương Bội Ngọc nói :

- Vương cô nương. Ta xin mời cô nương một chung.

Wương Bội Ngọc được chàng nói lời dịu ngọt, vui mừng nâng chung rượu lên uống cạn. Nàng tươi cười nói :

- Công tử thật là phóng khoáng. Thiếp vô cùng kính phục, chỉ hận mình được gặp công tử quá muộn.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Ca ca. Bản tính ca ca quá tốt. Tiểu muội chỉ sợ ca ca bị hại mà thôi.

Vương Bội Ngọc nói :

- Vân cô nương. Nếu ta mà có gian ý đối với Giang công tử thì sẽ không được chết yên lành. Như thế cô nương đã yên tâm chưa.

Vân Tuyết Nghi giật mình sửng sốt khi nghe nàng ta nói thế. Không khí lắng dịu trở lại. Tiểu nhị đã dọn thêm thức ăn lên. Bốn người vừa ăn uống vừa nói chuyện vô cùng hào hứng. Vương Bội Ngọc nói chuyện rất có duyên, sắc mặt luôn luôn tươi cười. Trông nàng còn quyến rũ hơn cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng. Nàng còn hứa là sẽ đưa Giang Thừa Phong đi thăm các danh thắng đất Thành Đô.

Đang lúc mọi người ăn uống chuyện trò vui vẻ, chợt Vương Bội Ngọc nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Giang công tử. Hiện chàng đang trọ ở đâu ? Ở đất Thành Đô này chàng có quen biết ai không ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp :

- Ở đây ta chỉ quen có hai người là huynh đệ Đường đại nhân và Tín Quốc Công mà thôi. Nhưng hai người họ thường ngày rất bận rộn, ta không muốn làm phiền họ nên tạm thời trọ tại khách điểm Quảng Xuân Hiên ở phía Nam thành.

Vương Bội Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Công tử quen biết cả Diêm Thương Tài Thần Đường đại nhân và Tín Quốc Công ư ? Hai vị đó ...

Nàng vừa nói đến đây thì bỗng nhiên Lý Nhược Hồng khẽ nhăn mặt, rồi hai tay ôm lấy ngực. Giang Thừa Phong biến sắc hỏi :

- Cô nương sao thế ? Hiện cảm thấy trong người thế nào ?

Lý Nhược Hồng còn chưa kịp trả lời thì lại đến lượt Vân Tuyết Nghi ôm ngực kêu đau. Vương Bội Ngọc nhìn hai người ôm ngực nhăn nhó, trên môi khẽ nở nụ cười. Vân Tuyết Nghi chợt hiểu ra, chỉ mặt nàng ta quát :

- Thì ra là do con tặc nữ ngươi giở trò.

Vương Bội Ngọc cười rất tươi, nói :

- Lúc này ta chỉ bảo là sẽ không làm hại Giang công tử chứ đâu có nói đến hai người các người. Ta nói cho người biết, đây là loại độc được mạnh nhất mà ta có. Sau ba canh giờ nếu chưa được uống thuốc giải là vô phương cứu chữa.

Vân Tuyết Nghi nhìn Giang Thừa Phong với vẻ lo lắng, hỏi :

- Ca ca. Ca ca thấy trong người thế nào ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Tiểu huynh vẫn thấy bình thường, không sao cả.

Vương Bội Ngọc nói :

- Ta đã hứa là sẽ không gia hại Giang công tử. Dù thanh danh của ta không ra gì nhưng ta đã hứa là nhất định không sai lời.

Vân Tuyết Nghi hỏi :

- Người làm vậy là có ý gì ?

Vương Bội Ngọc không đáp, liếc mắt nhìn Giang Thừa Phong. Đã đoán ra ý nàng, chàng gật đầu hỏi :

- Cô nương muốn sao ? Nếu ta làm được thì nhất định sẽ không từ chối.

Vương Bội Ngọc tươi cười nói :

- Công tử thật là mau mắn. Thiếp chỉ muốn công tử nguyện ý đi theo thiếp mà thôi. Nếu công tử đồng ý thì thiếp không những sẽ giải độc cho bọn họ ngay mà còn chấp tay xin lỗi bọn họ nữa.

Vân Tuyết Nghi vội nói :

- Ca ca. Ca ca không nên nhận lời ả.

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Nếu Giang công tử không nhận lời thì các người chết chắc.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Ta thà chết chứ không để ca ca lọt vào tay người.

Lý Nhược Hồng bỗng nói :

- Sao người không khống chế ả ta mà lấy thuốc giải ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Lỡ như cô ấy không chịu đưa ra thì sao. Hơn nữa, cũng chưa chắc tiểu sinh đã có thể khống chế được cô ấy.

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta tưởng với khả năng của người thì việc gì cũng có thể làm được chứ.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài nói :

- Cô nương có biết đối với tiểu sinh thì cô nương và Vân muội quan trọng đến thế nào không ? Tiểu sinh không thể mạo hiểm tính mạng của hai người được. Nếu như điều kiện có thể chấp nhận được thì cũng nên chấp nhận cho xong. Chỉ cần cứu được hai người thì dù tiểu sinh có chịu thiệt thòi một chút cũng không sao.

Lý Nhược Hồng nghe chàng nói thế thì hết sức ngượng ngùng, trong khi Vân Tuyết Nghi tuy đang đau đớn nhưng trong lòng lại mừng vui khôn xiết.

37. 36

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi bảy

SƠN TRÙNG THỦY PHÚC NGHI VÔ LỘ

LIỄU ÁM HOA MINH HỤY NHẤT LÂU

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Núi trùm khe bọc ngõ không lối,

Liễu rậm hoa thưa lại có nhà.”

Lại nói, khi nghe Giang Thừa Phong bảo rằng chỉ cần cứu được hai người thì dù chàng có chịu thiệt thòi một chút cũng không sao, Lý Nhược Hồng hết sức ngượng ngùng, trong khi Vân Tuyết Nghi tuy đang đau đớn nhưng trong lòng lại mừng vui khôn xiết. Điều đó chứng tỏ ân tình của chàng đối với hai nàng rất là sâu nặng. Nhưng rồi Lý Nhược Hồng lại ngập ngừng nói :

- Nhưng mà ... ả ... ả bắt người phải theo ả.

Thông qua Vân Tuyết Nghi, Lý Nhược Hồng đã biết Vương Bội Ngọc tiếng tăm không tốt, thật sự là một “yêu nữ”, làm hại tuấn nam vô số. Giang Thừa Phong rơi vào tay nàng ta e là lành ít dữ nhiều. Bởi vậy, nàng rất lo lắng.

Thế nhưng, Vương Bội Ngọc không muốn để nàng nói thêm nữa, vội vàng ngắt lời nàng :

- Công tử. Chẳng hay công tử định lẽ nào ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, chợt nói :

- Ta còn rất nhiều việc phải làm, không thể đi theo cô nương mãi được. Nhưng nếu cô nương định ra một thời hạn thì có thể được.

Vương Bội Ngọc ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Thời hạn một tháng có được không ? Đi theo thiếp nhất định công tử sẽ luôn cảm thấy vui vẻ.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Một tháng lâu quá.

Vương Bội Ngọc lại suy nghĩ thêm một lúc nữa, rồi mới nói :

- Hay là nửa tháng vậy. Nhưng công tử phải hứa với thiếp là sẽ để mặc thiếp tùy ý đối xử, công tử không được phản kháng mà cũng không được tìm cách trốn đi. Công tử có đồng ý với điều kiện này không ?

Nàng tự tin chỉ cần nửa tháng là đã đủ sức mê hoặc Giang Thừa Phong rồi, nếu không, nàng vẫn còn nhiều cách khác buộc chàng phải phục tùng, không thể rời xa nàng. Từ trước đến giờ, chưa hề có một tuấn nam nào lọt vào tay nàng mà an nhiên vô dạng được cả.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Được rồi. Cô nương mau giải độc cho hai người họ đi.

Vương Bội Ngọc nói :

- Thiếp tin lời công tử.

Đoạn nàng lấy ra hai hoàn thuốc màu đen óng ánh đưa cho Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng uống vào. Giang Thừa Phong chăm chú nhìn hai người chờ đợi kết quả. Sau một lúc, sắc mặt hai người dần dần hồng hào trở lại. Lý Nhược Hồng có vẻ rất tức giận. Còn Vân Tuyết Nghi chẳng nói chẳng rằng, vung chưởng tấn công Vương Bội Ngọc. Nhưng Giang Thừa Phong đã đưa tay cản lại, nói :

- Hiền muội đừng nên động thủ. Tiểu huynh đã hứa rồi thì không nên sai lời.

Vân Tuyết Nghi đôi mắt nhòa lệ, ấp úng hỏi :

- Ca ca định đi theo ả thật sao ?

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Biết làm sao được. Tiểu huynh đã hứa rồi mà.

Chàng lấy từ trong người ra một tấm ngọc bội, đưa cho nàng, nói :

- Hiền muội hãy cùng Lý cô nương mang vật này đến ra mắt Diêm Thương Tài Thần Đường đại nhân, ở nhờ tại nhà ông ấy ít ngày, chờ tiểu huynh. Khi tiểu huynh chưa trở về thì nhất định không được ra ngoài. Hiểu không ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Ca ca ...

Giang Thừa Phong ngắt lời :

- Tiểu huynh tự biết cách lo liệu. Hiền muội hãy cứ làm theo lời tiểu huynh. Đừng khiến cho tiểu huynh phải phân tâm lo lắng.

Vân Tuyết Nghi cúi đầu khẽ nói :

- Dạ. Tiểu muội xin nghe lời ca ca.

Giang Thừa Phong lại quay sang Lý Nhược Hồng khẽ nói :

- Lý cô nương. Cô nương hãy đi cùng với Vân muội nhé.

Lý Nhược Hồng ngần ngừ một lúc, rồi nói :

- Được rồi. Nhưng người cũng phải tự bảo trọng.

Cả hai lặng người nhìn Giang Thừa Phong một lúc rồi thẩn thờ đi xuống lầu, tìm đường đến trang viện của Diêm Thương Tài Thần Đường Thái Bạch. Giang Thừa Phong ngồi trên lầu, dõi mắt nhìn theo bóng dáng hai người cho đến khi khuất hẳn. Rồi đột nhiên, chàng quay sang Vương Bội Ngọc, nói :

- Cô nương. Ta muốn nhờ cô nương giúp ta một việc. Có được không ?

Wương Bội Ngọc cười nói :

- Là việc gì thế ? Xin chàng cứ nói. Nếu thiếp có thể giúp được thì thiếp sẵn sàng giúp chàng.

Sau khi Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đã đi khỏi rồi, nàng không còn ngần ngại gì nữa, liền đổi sang gọi ngay Giang Thừa Phong bằng một danh từ thân mật hơn : chàng. Giang Thừa Phong nói :

- Vân muội cùng Lý cô nương đi một mình ta không yên tâm chút nào cả. Ta muốn nhờ cô nương phái người chiếu cố giúp để hai người họ đến được Đường gia trang bình an. Không biết ...

Wương Bội Ngọc tươi cười đỡ lời :

- Chuyện đó dễ lắm. Thiếp sẽ giúp chàng ngay.

Đoạn nàng hướng ra cửa sổ, cất tiếng hú dài. Gần như ngay tức khắc, lại thấy ba hắc y trắng hán khi nãy xuất hiện trở lại, cùng đi lên lầu, đến trước nàng cung kính chờ lệnh. Nàng nghiêm giọng hỏi :

- Hai vị cô nương đi cùng Giang công tử khi nãy vừa mới xuống lầu, các người có trông thấy không ?

Cả ba tên đều gật đầu. Nàng lại nói :

- Các người hãy bí mật đi theo phía sau, chú ý bảo vệ bọn họ đến được Đường gia trang an toàn.

Cả ba cung kính tuân lệnh, ngay tức khắc phóng vút xuống lầu. Nàng lại quay sang Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Như thế có được không ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Cám ơn cô nương.

Nàng lại hỏi :

- Chàng đồng ý đi theo thiếp. Không hối hận chứ ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu. Hai người ngồi uống rượu thêm một lúc nữa rồi cùng nhau xuống lầu. Vương Bội Ngọc nắm chặt tay Giang Thừa Phong, tựa sát vào người chàng, vai kề vai sánh bước như một cặp tình nhân. Chàng không có phản ứng gì, để mặc nàng muốn làm sao thì làm.

Rời Phù Dung Xuân tữu lầu, Giang Thừa Phong đi theo Vương Bội Ngọc ra ngoại thành, rồi lại tiếp tục đi về phía Tây. Chàng đi theo nàng mà không hỏi là sẽ đi đến đâu, mà nàng cũng không nói cho chàng biết. Thấy chàng nhu thuận như vậy, nàng có vẻ rất hài lòng, nên cũng rất vui, tíu tít hỏi han trò chuyện.

Đi mãi rồi cũng đến một vùng núi non hoang vắng, Vương Bội Ngọc đi đến một bờ đá dốc dựng đứng có dây leo rủ xuống um tùm, đưa tay nhẹ vạch dây leo. Một thạch động lộ ra, do bị dây leo che phủ nên từ ngoài không nhìn thấy được.

Wương Bội Ngọc cười nói :

- Đây là lối vào chỗ ở của thiếp. Ngoài bọn thủ hạ của thiếp, chàng là người đầu tiên biết lối đi này đây.

Giang Thừa Phong nói :

- Đa tạ cô nương đã đối đãi với ta một cách đặc biệt.

Vương Bội Ngọc hỏi :

- Chàng có hiểu chủ ý của thiếp không ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Cô nương nghĩ rằng ta không còn cơ hội rời khỏi đây phải không ?

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Chàng thật thông minh. Đúng thế đấy. Thiếp tin rằng chỉ sau nửa tháng vui vẻ chàng sẽ không còn muốn rời khỏi đây nữa.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chưa chắc đâu.

Vương Bội Ngọc nói :

- Rồi chàng sẽ thấy.

Rồi nàng nắm tay chàng, kéo chàng đi sâu vào bên trong hang động. Trải qua mấy cung đường quanh co khúc khuỷu, đầu kia của thông đạo dẫn vào một sơn cốc cây cối xanh rì, trồng rất nhiều loại cúc, bốn mùa đua nở.

Trong sơn cốc, giữa ngàn hoa khoe sắc đã dựng nên mấy tòa đình viện, mấy ngôi lưu ly ẩn hiện đây đó, lấp lánh dưới ánh dương quang. Ngay giữa vườn cúc, một tòa lầu các to lớn nguy nga nổi bật hơn tất cả, chắc hẳn chính là nơi được gọi là Hoàng Cúc Lâu.

Vương Bội Ngọc hướng dẫn Giang Thừa Phong tham quan một vòng khắp cả sơn cốc. Sau đó, nàng đưa chàng về tòa lầu lớn ở giữa. Có hai hắc y hán tử túc trực ngay cửa lầu, thấy nàng đi đến liền cung kính vái chào. Nàng khẽ dặn dò cả hai mấy câu rồi dẫn Giang Thừa Phong đi vào bên trong.

Bên trong bài trí rất sang trọng, mọi vật dụng đều là loại quý giá, có nhiều thứ không phải là sản vật của đất Trung Nguyên. Vương Bội Ngọc kéo ghế mời Giang Thừa Phong ngồi, đoạn tươi cười nói :

- Nơi đây chính là Hoàng Cúc Lâu. Chàng thấy thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tên đẹp, cảnh đẹp, mà người cũng đẹp.

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Thiếp xin cảm tạ lời khen của chàng.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Nhưng ta không hiểu tại sao nơi đây lại nổi danh trong khi cô nương vừa bảo ta là người đầu tiên biết lối vào.

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Có gì đâu mà chàng không hiểu. Chỉ vì có rất nhiều nam nhân bị thiếp bắt mang vào đây nên mới khiến thiên hạ bàn tán. Nhưng bọn chúng đều bị điểm vào mê huyệt trước khi nhập cốc. Còn chàng là người được thiếp mời, là thượng khách của thiếp, bọn chúng sánh với chàng sao được.

Lúc này, bọn hắc y hán tử đã bày tiệc lên. Ở đây đặc biệt không có tỳ nữ, người hầu kẻ hạ toàn là nam nhân. Giang Thừa Phong thoáng cau mày, nhưng không tỏ ý gì khác. Nàng rót rượu mời chàng. Chàng mỉm cười nói :

- Khi này chúng ta đã ăn uống no say rồi. Giờ cô nương lại mời ta lần nữa. Chẳng biết có còn uống nổi nữa không ?

Vương Bội Ngọc nói :

- Rượu ở đó sao bằng được nơi đây ? Chàng hãy uống thử xem.

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Để ta thử xem sao. Nhưng sợ rằng ta không thể uống nhiều được.

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Chẳng lẽ từ lượng của chàng kém đến thế sao ?

Giang Thừa Phong khẽ nhếch môi cười, nâng chung rượu lên nhấp một chút, thưởng thức hương vị. Vương Bội Ngọc chăm chú quan sát phản ứng của chàng, nhưng vẻ mặt chàng vẫn bình thường, tựa hồ chẳng thích thú gì. Chàng tiếp tục uống cạn rồi đặt chung rượu xuống bàn. Vương Bội Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Chàng thấy hương vị thế nào ? Thiếp trông chàng có vẻ không thích.

Giang Thừa Phong nói :

- Ta không quen nói dối. Thứ rượu này cũng có thể xem là giai tửu, nhưng vẫn không bằng thứ rượu mà ta vẫn thường uống.

Vương Bội Ngọc hỏi :

- Đó là loại nào ? Phải chăng là Ngự tửu ?

Giang Thừa Phong mỉm cười, nói :

- Cô nương đưa ta đến đây chỉ là để thưởng thức giai tửu thôi sao ?

Vương Bội Ngọc nói :

- Việc gì chàng phải nôn nóng ? Chúng ta cùng ăn uống một lúc nữa đã. Mà chàng không sợ thiếp hạ độc trong rượu hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu cô nương muốn hạ độc ta thì đâu cần phải chờ đến lúc này. Hơn nữa, ta đã hứa là sẽ để cho cô nương tùy ý đối xử, nếu như cô nương muốn hạ độc ta thì ta cũng đành phải chịu thôi.

Vương Bội Ngọc tươi cười nói :

- Chàng tốt lắm. Thiếp quả không nhìn lầm người.

Đoạn nàng nắm tay chàng nói :

- Đi đi. Thiếp sẽ đưa chàng đi tham quan Hoàng Cúc Lâu một lượt. Thiếp có thứ này muốn cho chàng xem.

Chàng chưa kịp nói gì thì nàng đã kéo chàng đi vào nội thất. Chàng thoáng biến sắc, nhưng cũng không nói gì, lẳng lặng rảo bước đi theo nàng. Gian nội thất bày trí rất đơn giản, chỉ kê một chiếc giường và một cái bàn nhỏ cùng hai chiếc ghế. Cách trần thiết tuy đơn giản nhưng giường và bàn ghế đều được chế tác rất tinh xảo bằng gỗ quý. Trên giường có buồng một tấm rèm the mỏng màu vàng. Trên bàn đặt một cây cổ cầm đen lẩy, dường như được chế tác bằng sắt.

Chàng còn đang ngẩn ngía mọi thứ thì chợt thấy nàng vén tấm rèm lên. Chàng giật mình, vội hỏi :

- Cô nương định làm gì thế ?

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Chàng đã hứa là sẽ để thiếp tùy ý đối xử mà.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, buông nhẹ một tiếng thở dài. Vương Bội Ngọc mỉm cười nói :

- Chàng yên tâm. Thiếp chỉ định đưa chàng đến tham quan một nơi rất đặc biệt. Bảo đảm chàng sẽ rất ngạc nhiên cho mà xem.

Phía trong vách có một chiếc vòng đồng sáng loáng. Nàng đưa tay kéo chiếc vòng một cái thật mạnh. Đột nhiên, trong phòng chợt phát sinh biến hóa.

Chiếc bàn đặt giữa phòng từ từ dịch sang một bên, để lộ một miệng hầm vuông vắn, dài rộng mỗi bề khoảng một trượng, có bậc thang dẫn xuống phía dưới. Nàng đưa mắt nhìn chàng, cười nói :

- Chỗ này rất đặc biệt. Chàng hãy theo thiếp vào xem thử.

Nàng đến bên chàng, một tay nắm chặt tay chàng, tay kia vòng qua ôm ngang hông chàng, dìu chàng đi. Chàng hoàn toàn nhu thuận, để nàng muốn làm sao thì làm. Hai người kẻ vai sánh bước cùng đi xuống dưới.

Đường hầm cũng khá rộng rãi. Xuống sâu chừng hơn trượng là đến một thông đạo. Nhờ những viên minh châu gắn cách quãng trên trần, đường hầm cũng tương đối sáng sủa. Chàng lặng lẽ đi theo nàng tiến về phía trước.

Hết một khúc quanh, đột nhiên phía trước mở rộng ra, tạo thành một thạch thất ngầm dưới đất. Trên trần ngay chính giữa có đính một viên minh châu rất lớn, chiếu sáng cả gian phòng. Nàng ung dung sánh vai chàng bước vào trong.

Vừa nhìn thấy quang cảnh trong thạch thất, Giang Thừa Phong tuy ngày thường rất là bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Thạch thất không bài trí bất cứ vật gì, nhưng nơi góc trong cùng có khoảng mười người đang ngồi yên lặng. Tất cả đều trong độ tuổi thiếu niên trên dưới đôi mươi, vận y phục bằng gấm rất quý giá, dung mạo cũng khá anh tuấn nhưng khí sắc nhợt nhạt thiếu hẳn sinh khí. Điểm đặc biệt là trên cổ mỗi người đều đeo một chiếc vòng thép nối liền với một sợi xích. Sợi xích chỉ dài khoảng một sải tay, đầu kia được đính chặt vào vách. Hiện trên vách vẫn còn một vài sợi xích chưa sử dụng.

Bọn nam nhân kia thấy hai người bước vào liền ngược mặt nhìn lên. Đôi mắt bọn họ sáng rực, nhìn chăm chăm vào thân hình Vương Bội Ngọc lộ vẻ thèm thuồng. Nàng chẳng những không ngại ngùng mà còn lấy làm thích thú.

Trong lúc Giang Thừa Phong quan sát bọn họ, nàng đi vào nhặt lấy một chiếc vòng thép chưa sử dụng, đưa cho chàng xem, cười hỏi :

- Chàng thấy nó thế nào ?

Giang Thừa Phong cầm chiếc vòng trong tay, xem xét một lúc, mới nói :

- Trông có vẻ chắc chắn đấy. Dao kiếm thường chắc không thể nào chém gãy được đâu nhỉ ? Mà nó cũng nhỏ quá. Có lẽ chỉ vừa bằng với cổ ta thôi. Khi đeo vào chắc nó sẽ áp sát vào da thịt, khó chịu lắm đấy.

Vương Bội Ngọc cười nói :

- Nếu thiếp bắt chàng đeo nó thì chàng nghĩ sao ?

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Giờ ta đâu còn quyền chọn lựa nữa. Cô nương muốn sao thì ta cũng đành phải chịu vậy thôi.

Vương Bội Ngọc bật cười nói :

- Thiếp vốn không muốn bắt chàng phải đeo nó. Nhưng chàng đã nói vậy thì thiếp sẽ để chàng đeo nó thử xem sao ?

Giang Thừa Phong không nói gì, đứng yên để cho nàng đeo chiếc vòng vào cổ. Chiếc vòng quả thật quá nhỏ, chỉ vừa khít cổ chàng. Mỗi khi chàng xoay đầu hay cử động mạnh thì chiếc vòng lại thít chặt vào da thịt khiến chàng cảm thấy rất khó thở, vừa khó chịu lại vừa đau đớn. Nhưng chàng vẫn lặng lẽ chịu đựng.

Vương Bội Ngọc lùi ra xa, ngấm ngấm nhìn chàng một lúc, rồi cười nói :

- Chiếc vòng này vừa vặn với chàng lắm đó, giống như là đã dành sẵn cho chàng vậy. Chàng đeo nó vào trông hợp lắm.

Giang Thừa Phong khẽ nhếch môi cười. Nàng lại hỏi :

- Chàng cảm thấy thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Có hơi khó chịu, nhưng không sao. Nếu cô nương đã bảo ta đeo nó rất hợp thì có lẽ ta cũng nên đeo nó vậy.

Vừa nói chàng vừa chậm rãi bước đi vào góc phòng đến chỗ mấy thiếu niên đang bị xích, định ngồi xuống cùng bọn họ. Nhưng Vương Bội Ngọc đã vội nắm tay kéo chàng trở lại, cười nói :

- Thiếp chỉ nói đùa thôi chứ thiếp đâu có ý định giam chàng ở đây. Gần chàng một khắc đáng nghìn vàng. Xa chàng làm sao thiếp chịu nổi chứ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, hỏi :

- Chiếc vòng này có thể tháo rời khỏi sợi xích được không ?

Vương Bội Ngọc lắc đầu :

- Không. Nhưng nếu có thần binh lợi khí thì có thể chém gãy nó. Mà thiếp thì không có thần binh lợi khí.

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương không có, nhưng ta thì có đấy.

Vương Bội Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Chàng có thần binh lợi khí ư. Đâu. Cho thiếp xem.

Giang Thừa Phong mỉm cười, trút tay áo, lấy ra một thanh tiểu kiếm dài khoảng hơn một thước, toàn thân tuyền một màu trắng bạc, chuôi nạm ngọc, rõ là một bảo vật quý giá. Chàng đưa thanh tiểu kiếm cho Vương Bội Ngọc.

Nàng cầm lấy thanh tiểu kiếm, thấy nó tuy là một bảo vật vô giá nhưng chẳng có vẻ gì là sắc bén cả. Nàng liền thử chém vào sợi xích. Thế nhưng sợi xích lại chẳng có chút suy sụp nào. Nàng cả cười nói :

- Nó cùn thế này mà chàng lại bảo là thần binh lợi khí ư ? E rằng chém gỗ còn không đứt chứ nói gì đến chém sắt.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Phải phổ công lực vào nó cơ. Nó có thể chém gãy cả những thanh bảo kiếm như Can Tương, Ngự Trường kia đấy.

Vương Bội Ngọc liền vận công, phổ vào thanh kiếm, chém thử một lần nữa. Nhưng sợi xích vẫn chẳng hề suy sụp. Nàng có vẻ không vui, nói :

- Chàng gạt thiếp rồi.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, hỏi :

- Cô nương muốn chém đứt sợi xích này thật chứ ?

Vương Bội Ngọc gật đầu nói :

- Đúng thế. Chàng chém thử xem. Thiếp muốn xem thử nó sắc bén đến mức nào ? Có đúng như lời chàng nói hay không ?

Giang Thừa Phong nhận lấy thanh tiểu kiếm từ tay nàng, tay kia cầm đầu sợi xích chỗ nối với chiếc vòng thép, rồi khẽ cửa nhẹ một cái. Lập tức sợi xích đứt lìa ngay. Chỗ bị cắt đứt phẳng lì giống như người ta dùng dao cắt một miếng đậu hủ vậy. Thanh tiểu kiếm này quả thật vô cùng sắc bén.

Vương Bội Ngọc tròn mắt kinh hãi, ngẩn người nhìn chàng một lúc lâu. Nàng không ngờ thanh tiểu kiếm trông như một vật trang sức mà lại sắc bén đến thế. Nàng đương nhiên biết rõ sợi xích kia cứng rắn đến mức nào, cho nên càng cảm thấy kinh kỳ.

38. 37

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi tám

CHU MÔN TRẦM TRẦM ÁN CA VŨ

ĐỊCH LÝ THUY TRI TRẮNG SĨ TÂM

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Cửa son thăm thăm vui ca múa,

Sáo đưa lòng trắng sĩ ai hay.”

Lại nói, khi nhìn thấy thanh tiểu kiếm chỉ cần cửa nhẹ một cái là đã có thể cắt đứt sợi xích, Vương Bội Ngọc tròn mắt kinh hãi, ngẩn người nhìn Giang Thừa Phong một lúc lâu. Nàng không ngờ thanh tiểu kiếm trông như một vật trang sức mà lại sắc bén đến thế. Nàng đương nhiên biết rõ sợi xích kia cứng rắn đến mức nào, cho nên càng cảm thấy kinh kỳ. Hồi lâu, nàng mới định thần lại, hỏi :

- Sao lạ thế ? Chẳng lẽ phải có bí quyết mới sử dụng được nó ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không phải đâu. Nhưng ta quên mất một điều là phải có ít nhất một giáp tử tu vì mới có thể sử dụng được nó. Công lực càng cao nó lại càng sắc bén.

Vương Bội Ngọc tròn mắt nhìn chàng, nói :

- Vậy ... vậy ... võ công của chàng cao siêu lắm phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười nói :

- Chỉ tạm đủ dùng thôi.

Vương Bội Ngọc không đành lòng được, hỏi :

- Chàng có thể nói cho thiếp biết trong người chàng hiện có bao nhiêu năm công lực hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta cũng không rõ nữa. Ta chỉ luyện võ để cường thân kiện thể chứ cũng không chú ý đến chuyện đó.

Vương Bội Ngọc nói :

- Nhưng chàng phải ước lượng được chứ ?

Giang Thừa Phong không đáp, mỉm cười nói :

- Trong vòng nửa tháng này, ta sẽ hoàn toàn để cô nương tùy ý xử trí. Cô nương xem ta là một vật thuộc sở hữu của cô nương cũng được. Ta sẽ là nô lệ của cô nương đó nha.

Không giống như đất Trung Nguyên, ở Tây Vực chế độ nô lệ vẫn còn tồn tại. Những người chiến bại bị bắt, không thể chuộc thân thì bị biến thành nô lệ cũng là chuyện bình thường. Chủ nhân có thể tùy ý xử trí nô lệ, sử dụng hoặc đem bán cũng được. Trường Thanh Cung quản lý một bộ phận Tây Vực, tiếp xúc thường

xuyên với các quốc gia phương tây, nên Giang Thừa Phong đối chế độ nô lệ không lạ gì. Ngừng lời một lát, chàng cất thanh tiểu kiếm vào trong tay áo, rồi lại nói tiếp :

- Nếu cô nương không định giam ta ở đây cùng bọn họ thì chúng ta lên phía trên rồi hãy nói chuyện.

Vương Bội Ngọc nói :

- Thiếp nữ nào đối xử với chàng như thế.

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương hãy cứ xử sự tự nhiên như lúc trước. Cứ xem như lúc này ta là một người không biết võ công đi.

Vương Bội Ngọc nghe chàng nói vậy, biết chàng thật lòng với mình, bật cười vui sướng. Sau đó, hai người lại dắt tay nhau đi trở ra. Vương Bội Ngọc đóng cửa hầm lại, rồi hai người lại đi ra phía trước, nơi cả hai đã ngồi uống rượu khi nãy.

Giang Thừa Phong cầm bình rượu rót đầy một chung, đưa lên miệng uống cạn. Đoạn chàng nhìn thẳng vào mắt Vương Bội Ngọc, nói :

- Nếu cô nương định đối xử với ta giống như đã đối xử với bọn họ thì ta cũng sẵn lòng chấp nhận, không một chút oán thán.

Vương Bội Ngọc lắc đầu nói :

- Lúc đầu thiếp cũng định như thế. Nhưng rồi trong lòng lại không nỡ. Nếu để cho chàng chịu khổ thì thiếp cảm thấy đau lòng lắm. Thú thật với chàng, từ trước đến nay thiếp chưa từng có cảm giác như thế bao giờ.

Giang Thừa Phong khe khẽ lắc đầu, buông nhẹ một tiếng thở dài. Chàng hỏi sang chuyện khác :

- Ta thấy tâm thần bọn họ không được sáng suốt, dường như cả bọn đều đã bị trúng độc. Phải chăng là do cô nương hạ thủ ?

Vương Bội Ngọc gật đầu nói :

- Phải như vậy mới khiến bọn chúng ngoan ngoãn tuân phục thiếp. Nhưng chàng đừng nên trách thiếp. Bọn chúng đều là phường tham dâm hiếu sắc chứ chẳng tử tế gì đâu. Thiếp giam giữ bọn chúng ở đây, tuy là để thỏa mãn nhu cầu bản thân, nhưng cũng đã giúp cho không ít thiếu nữ khỏi bị bọn chúng bức hại.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta có trách gì cô nương đâu. Nếu không thì lúc này ta đã yêu cầu cô nương thả bọn họ ra rồi.

Vương Bội Ngọc buồn rầu nói :

- Chàng cứ mãi gọi thiếp là cô nương, nghe sao xa lạ quá. Chàng không thể dùng cách xưng hô thân mật hơn sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nàng đã muốn thế thì ta cũng xin chiều ý.

Vương Bội Ngọc lộ vẻ mừng rỡ, sắc mặt hớn hở tươi cười. Nàng cúi xuống hôn nhẹ vào má chàng. Lần đầu tiên chàng được một thiếu nữ ôm hôn nên không khỏi ngỡ ngàng. Làn hương thơm bay vào mũi khiến chàng ngây người.

Đột nhiên, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, thân người run lên bần bật, đứng không vững, lão đảo muốn ngã. Chàng vội đưa tay ôm ngang người nàng, đỡ nàng đứng vững trở lại. Chàng lo lắng hỏi :

- Nàng sao thế ?

Vương Bội Ngọc hé miệng định trả lời, nhưng lại nói không thành tiếng. Hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền. Chàng không biết làm sao, đành dìu nàng vào nội thất, đặt nàng nằm lên giường, rồi đứng bên cạnh nhìn nàng với vẻ lo lắng.

Thấy hơi thở của nàng càng lúc càng thêm yếu ớt, thân thể lạnh dần đi, xem tình thế có phần nguy kịch, nếu không cứu chữa kịp thời, tính mạng có thể lâm nguy. Không thể chần chờ được nữa, chàng đành ngồi xuống bên cạnh giường, khẽ vận chân khí, dùng đôi bàn tay xoa bóp những kinh mạch bị bế tắc trong nội thể nàng. Việc này tuy nhẹ nhàng, nhưng lại hao tổn rất nhiều tâm lực và nội lực, đặc biệt là khi phải đối diện một mỹ nhân như hoa tự ngọc thể này.

Phải hơn nửa canh giờ sau, sắc diện nàng đã dần dần bớt đi vẻ nhợt nhạt. Nhưng chàng không dám phân tâm, vẫn tiếp tục truyền chân khí sang. Đến khi thấy mi mắt nàng đã khẽ động đậy, thân thể ấm áp dần, hơi thở cũng đã bình hòa trở lại, chàng mới ngừng vận khí, không tiếp tục xoa bóp nữa nhưng vẫn ngồi yên bên giường chờ nàng hồi tỉnh.

Hồi lâu Vương Bội Ngọc từ từ mở mắt. Thấy Giang Thừa Phong đang ngồi bên cạnh với vẻ lo lắng, sắc diện chàng hơi ửng hồng, nàng biết chàng vừa dùng công lực bản thân để giúp nàng hồi tỉnh. Nàng vô cùng cảm động, lắp bắp nói :

- Chàng ... chàng thật tốt. Thiếp ... thiếp vô cùng cảm kích chàng.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vừa rồi nàng bị sao thế ?

Vương Bội Ngọc cúi mặt đáp khẽ :

- Đó là bệnh cũ của thiếp. Cứ cách một thời gian là lại tái phát.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Sao nàng không tìm cách chữa dứt căn bệnh này đi ?

Vương Bội Ngọc ấp úng nói :

- Bệnh này ... không chữa khỏi được đâu, chỉ vì ... chỉ vì ...

Thấy nàng có vẻ ngại ngùng, chàng hỏi :

- Sao thế ? Nếu nàng cần loại dược liệu nào, ta sẽ cho người đi tìm giúp nàng.

Vương Bội Ngọc lắc đầu, nói với giọng buồn rầu :

- Thú thật với chàng, từ hơn hai năm nay, thiếp đang luyện một môn công phu tuyệt độc rất lợi hại, nhưng cũng vì thế mà làm cho nguyên âm tích tụ trong người thiếp quá mạnh, cứ khoảng mỗi mười ngày thì âm khí lại cực thịnh, nổi lên công phạt dữ dội, buộc thiếp phải ... phải gần gũi nam nhân để hấp thụ nguyên dương, điều hòa nội thể. Do vậy mà thiếp mới bị mang danh là dâm nữ, chứ thiếp đâu có ...

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào ứa lệ. Giang Thừa Phong đưa tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc nàng, lộ vẻ thương cảm. Nàng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay chàng, áp sát vào mặt, nghẹn ngào nói tiếp :

- Thiếp ... nhiều lần thiếp cũng đã muốn dừng lại, không tu tập loại tà công đó nữa. Nhưng thiếp không làm sao mà bỏ nó được. Cứ đến kỳ là âm khí lại nổi lên công phạt, thiếp chịu đựng không nổi, lại phải hấp thụ nguyên dương để điều hòa. Bọn nam nhân dưới hầm chính là để thiếp dùng luyện công đó.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Hôm nay là đã đến kỳ hạn rồi phải không ?

Vương Bội Ngọc khẽ gật đầu. Chàng cau mày hỏi :

- Vừa rồi ta đã dùng chân lực tạm thời trấn áp âm khí trong nội thể nàng, giúp nàng hồi tỉnh. Nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn mà thôi. Chỉ sợ lát nữa đây âm khí sẽ lại nổi lên dữ dội hơn nữa. Nàng có cách gì không ?

Vương Bội Ngọc lắc đầu nói :

- Ngoài cách Hấp Dương Đạo Âm ra thì thiếp thật tình không nghĩ ra được là còn có cách nào khác.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhìn thấy nàng đau đớn khổ sở ta thật đau lòng. Hay là để ta đưa nàng xuống địa huyệt luyện công ?

Vương Bội Ngọc lại lắc đầu :

- Nguyên dương của bọn chúng đã bị thiếp hấp thụ gần hết rồi, không thể dùng được nữa. Nhưng ... Được nghe chàng nói câu đó, dù có chết thiếp cũng mãn nguyện rồi. Thiếp rất cảm kích ân tình của chàng.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy còn bọn thủ hạ của nàng ? Ta xem bọn chúng tinh lực cũng đã suy kiệt, chắc cũng không thể dùng được phải không ?

Vương Bội Ngọc khẽ gật đầu. Chàng thở dài nói :

- Vậy ... vậy chỉ còn mình ta là thích hợp mà thôi.

Vương Bội Ngọc vội nói :

- Không ... không được đâu.

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao. Ta không trách nàng đâu.

Vương Bội Ngọc cúi mặt nói :

- Thiếp không thể làm hại chàng.

Giang Thừa Phong lo lắng :

- Vậy biết tính sao đây ?

Vương Bội Ngọc nói :

- Chàng hãy đưa thiếp vào tịnh thất ở ngay phía trái gian phòng này. Thiếp sẽ cố vận công chịu đựng thử xem.

Giang Thừa Phong gật đầu, đỡ nàng dậy, dìu nàng đi sang phía trái. Khác hẳn gian phòng bên kia được bày biện trang nhã quý phái, nơi này chỉ có bốn bức vách gỗ thô sơ với một cánh cửa khép hờ.

Chàng khẽ đẩy cửa tịnh thất, tiến vào trong. Gian phòng này vuông vắn mỗi bề chừng hai trượng, bốn phía đều là tường gỗ, ngoài cửa ra vào và một vài lỗ thông hơi nhỏ xíu chỉ bằng miệng chén thì không hề có cửa sổ. Trong phòng chỉ có một tấm bồ đoàn, ngoài ra không có một thứ vật dụng nào khác. Cả gian phòng được chiếu sáng bởi một viên minh châu đính trên trần nhà.

Chàng đặt nàng ngồi lên tấm bồ đoàn, để lưng nàng tựa vào vách. Chàng lại đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, khẽ nói :

- Ta vẫn ở đây. Khi nào nàng cần thì cứ gọi ta. Đừng nên cố gắng quá. Nàng có làm gì ta, ta cũng không trách nàng đâu.

Đoạn chàng lùi lại, đến một góc vách ngồi xuống, vận khí điều tức. Cả ngày hôm nay, chàng chưa hề được nghỉ ngơi.

Mới vừa chuyển vận chân khí được mấy vòng nội thể, Giang Thừa Phong chợt nghe như có tiếng Vương Bội Ngọc rên khe khẽ. Chàng ngẩng nhìn lên, thấy cả người nàng đang run bần bật, nét mặt nhăn nhó ra chiều rất đau khổ. Âm khí tích tụ trong người nàng giờ lại nổi lên công phạt, có lẽ còn dữ dội hơn cả lần trước nữa. Đôi môi hồng mím chặt, nàng đang cố cắn răng chịu đựng.

Chợt thấy Giang Thừa Phong đang chăm chú nhìn, nàng nghiêng rằng không rên rỉ nữa vì sợ khiến cho chàng phải lo lắng. Chàng cảm thấy thương tâm, đôi mày lười kiếm cau lại, cố tìm ra cách nào đó có thể giúp được nàng.

Chỉ chừng độ chưa cạn tuần trà, sắc mặt của nàng đã trở nên vô cùng tím tái nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền, trái rịn mồ hôi. Nàng vẫn còn cố gắng chịu đựng, nhưng có lẽ đã gần hết sức rồi. Chàng chăm chú nhìn nàng, vô cùng lo lắng.

Đột nhiên, nghe nàng hự lên một tiếng, rồi ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Giang Thừa Phong vội vàng chạy tới đỡ nàng dậy, chợt nhận thấy toàn thân nàng đã lạnh như một khối băng. Tình hình đã vô cùng nguy kịch. Nếu không kịp thời cứu chữa sợ rằng nàng sẽ khó qua khỏi.

Nhưng cứu chữa bằng cách nào. Chàng vốn không tinh thâm y đạo, dù cũng có nghiên cứu qua chút ít.

Trong lúc cấp bách, nghĩ rằng chân nguyên của chàng có Hỏa tính cực mạnh, chắc đủ sức trấn áp những luồng âm khí cực hàn kia, chàng đành dùng đến hạ sách, hút bớt âm khí sang người chàng, rồi sẽ từ từ tìm cách hóa giải. Đây là một phương pháp nguy hiểm, nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra được cách nào khác. Để cứu được Vương Bội Ngọc, chàng có phải mạo hiểm cũng không sao.

Nghĩ gì là làm ngay ...

Chàng liền đỡ nàng ngồi ngay ngắn trở lại, để cho lưng nàng tựa vào vách, rồi sau đó chàng ngồi xuống đối diện nàng, tay tả của chàng áp chặt vào tay hữu của nàng, truyền chân khí sang, đồng thời tay hữu của chàng cũng áp chặt vào tay tả của nàng, thu hút chân khí trở về. Một luồng chân khí cực kỳ hùng hậu từ nội thể chàng đi theo tay hữu, ồ ạt tràn qua các đường kinh mạch trong người nàng, lôi cuốn theo hàn khí tích tụ tại đó, và cuối cùng thoát ra tay tả, trở về bên người chàng.

Hàn khí từ cơ thể Vương Bội Ngọc chuyển sang người Giang Thừa Phong mỗi lúc một nhiều. Theo đó, sắc mặt của Vương Bội Ngọc mỗi lúc một thêm hồng hào, trong khi sắc diện Giang Thừa Phong thì tái nhợt hẳn đi. Nhưng để cứu Vương Bội Ngọc, chàng vẫn đang hết sức cố gắng.

Hồi lâu, nhận thấy nội thể Vương Bội Ngọc đã dần dần trở lại điều hòa, âm dương dần dần cân bằng trở lại, chàng khẽ thở phào, ngừng việc vận công, nhẹ nhàng đặt hai tay nàng xuống, rồi lui về chỗ cũ, ngồi phệt xuống đất nhắm mắt điều tức. Lúc này, chàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lát sau, Vương Bội Ngọc hồi tỉnh lại, từ từ mở mắt ra. Nhận thấy nội thể đã được điều hòa, nàng cả mừng, nhưng cũng hết sức ngạc nhiên. Nhưng việc trước hết cần phải làm lúc này là nàng phải vận khí điều tức.

Nàng vận chân khí, chuyển vận chu thiên. Đến lúc này, nàng mới hay toàn thân kinh mạch đã được thông suốt, nhờ đó mà môn công phu kia tự nhiên luyện thành. Từ nay nàng không còn phải sử dụng đến phương pháp Hấp Dương Đạo Âm nữa, nàng sẽ không còn là một dâm nữ, và nàng có thể mơ tưởng đến Giang Thừa Phong. Điều sau cùng này đã khiến cho nàng vui mừng hơn hết.

Biết rằng vừa được Giang Thừa Phong giúp cho, nàng định lên tiếng cảm ơn chàng. Nào ngờ, mới vừa nhìn lên, nàng vô cùng kinh hãi khi chợt nhận thấy sắc diện chàng nhợt nhạt như người đang mang trọng bệnh.

Chàng đang ngồi tựa lưng vào vách, đôi mắt nhắm nghiền, lặng yên không cử động. Tình trạng này đối với nàng vốn dĩ rất quen thuộc. Đó chính là biểu hiện của tình trạng hàn khí công tâm.

Nàng đã nhiều lần chịu đựng sự đau khổ bởi tình trạng này, liền hiểu ngay là Giang Thừa Phong vừa hút các luồng âm khí cực hàn từ trong cơ thể nàng chuyển sang cơ thể chàng, để chịu đựng sự đau khổ thay nàng. Nàng vừa cảm động vừa đau lòng, vội chạy đến bên chàng, ôm chàng vào lòng, nghẹn ngào khóc :

- Chàng ... sao chàng lại phải làm vậy ?

Giang Thừa Phong hơi mỉm miệng cười, khẽ nói :

- Ta không sao đâu. Nàng đừng khóc nữa mà.

Vương Bội Ngọc cả mừng, gục đầu vào vai chàng, thổ thổ hỏi :

- Chàng không sao thật chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ta không sao. Ít nhất là cũng không phải chịu sự đau đớn hành hạ như nàng. Ta là nam nhân, nguyên dương đã rất thịnh, mà nội công của ta lại có Hỏa tính cực mạnh, đủ sức trấn áp hàn khí. Chỉ có điều ...

Vương Bội Ngọc lo lắng hỏi :

- Làm sao ? Chàng bị làm sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ngày nào mà ta chưa hóa giải được các luồng hàn khí trong nội thể thì ta vẫn chưa thể sử dụng võ công được. Nội lực của ta tuy đủ sức áp chế hàn khí, nhưng cũng chỉ là trong lúc bình thường mà thôi. Nếu ta động thủ, chân khí hao tổn tất sẽ bị hàn khí lấn áp, gây ra hiện tượng loạn khí. Do vậy mà ta không thể sử dụng chân lực, để giữ cho hai lực lượng này luôn ở thể quân bình. Nhưng ta không sao đâu. Nàng không nên quá lo lắng. Để rồi từ từ ta sẽ tìm cách hóa giải hàn khí.

Vương Bội Ngọc lo lắng hỏi :

- Chàng có chắc là sẽ có thể hóa giải được hàn khí trong người chàng hay không ? Và phải mất thời gian bao lâu ?

Giang Thừa Phong ngập ngừng đáp :

- Ta ... ta cũng không rõ nữa. Nhưng rồi cũng sẽ ổn thôi mà.

Vương Bội Ngọc nói :

- Vậy là chàng cũng không chắc rằng chàng có thể hóa giải được hàn khí ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Nàng ghen ngào ứa lệ, nói :

- Sao chàng lại làm vậy ? Chàng cứu thiếp nhưng lại tự hại mình rồi. Thiếp ... thiếp đã làm hại chàng rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Thấy nàng đau đớn ta thật không nỡ. Và giờ thì ta cũng có sao đâu. Bất quá không dùng đến võ công thì đâu xảy ra chuyện gì.

Vương Bội Ngọc nói :

- Chàng ... chàng không thể sử dụng được võ công. Vậy thì chàng chẳng khác gì một thường nhân rồi.

Giang Thừa Phong đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, cử chỉ âu yếm duy nhất mà chàng có thể làm được, khẽ an ủi :

- Ta không sử dụng được võ công chứ có chết đâu. Chẳng lẽ vì thế mà nàng không còn thích ta nữa sao ?

Vương Bội Ngọc vội nói :

- Không. Không. Thiếp mãi mãi yêu chàng. Dù cho chàng có trở nên thế nào đi nữa thì thiếp cũng vẫn mãi mãi yêu chàng.

Ngừng lời giấy lát, nàng cúi mặt buồn rầu nói :

- Thiếp biết phận mình, không dám đòi hỏi tình yêu của chàng. Thiếp chỉ hy vọng sau này chàng có thể đôi lúc nhớ đến thiếp là thiếp mãn nguyện lắm rồi.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, vòng tay ôm nàng vào lòng. Nàng gục đầu vào ngực chàng, ghen ngào sa lệ.

Hồi lâu, nàng bỗng bật ngồi dậy, nói :

- Chàng đang mệt, không nên cố quá sức. Để thiếp đưa chàng đi nghỉ ngơi.

Nói rồi nàng đứng lên, đỡ chàng đứng dậy, dìu chàng rời khỏi tịnh thất, đi sang mé hữu, vào gian nội thất ở giữa. Đến đây, nàng lại mở một cánh cửa thông sang gian phòng phía bên phải, rồi dìu chàng đi vào đó. Nơi đây tứ bề màn the trướng gấm, rõ là phòng ngủ của một vị thiên kim tiểu thư. Nàng đưa chàng đến nằm xuống chiếc giường trải nệm dày êm ái, rồi khẽ nói :

- Chàng hãy nghỉ ngơi đi. Thiếp không làm phiền chàng nữa.

Nói đoạn, nàng lại cúi xuống hôn nhẹ vào má chàng, nhẹ nhàng kéo tấm chăn gấm đắp lên người chàng, rồi đi ra ngoài, để chàng được yên tĩnh nghỉ ngơi.

39. 38

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ ba mươi chín

XUYÊN HOA GIÁP ĐIỆP THÂM THÂM HIỆN

TẠM THỜI TƯƠNG HƯỞNG MẠC TƯƠNG VI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Bướm bướm luồn hoa phơ phất lượn,

Tạm chút chơi xuân kéo nửa hoài.”

Thanh Dương Cung ...

Đó là một tòa đạo quán nổi tiếng, và cũng là một trong những danh thắng nổi tiếng nhất của đất Thành Đô. Tiếng tăm của Thanh Dương Cung không chỉ vang lừng đất Xuyên mà còn lan xa ra khắp cõi Trung Nguyên, được xem là một trong các chốn Đạo gia thánh địa. Cũng chính vì lẽ đó mà nơi đây quanh năm lúc nào cũng có rất nhiều người đến chiêm bái thưởng ngoạn.

Từ hơn chục năm nay, khi Thanh Dương Cung được trụ trì bởi một vị đạo trưởng đạo cao đức trọng, lại giỏi việc kinh tế, thì việc hương khói nơi đây càng thêm thịnh vượng. Cả tòa núi được sửa sang lại, và đã thu hút được hàng nghìn khách thập phương đến đây lễ bái hay thưởng ngoạn mỗi ngày. Còn khi đến kỳ hội lễ, số khách nhân phải lên đến hàng vạn, cả khu núi đông nghịt người, chen chân không lọt.

Ở Thanh Dương Cung có hai danh thắng thu hút nhiều khách thập phương đến thưởng ngoạn chiêm bái hơn cả. Một nơi là Thiên Hà Linh, ở về phía tả chính điện. Tại vách đá nơi này, đầu đầu cũng chạm đầy những pho tượng thần tiên sơn son thếp vàng. Có tượng thời câu cá đánh cờ, có tượng đọc sách ngâm thơ, đàn ca múa hát, hay trầm tư nhập định, lại có tiên đồng ngọc nữ hầu hạ, thấy đều tinh xảo, sống động như người thật.

Nơi thứ hai gọi là Nhân Duyên Phong, ở phía hậu sơn. Nơi đây cây cối xanh um, cảnh sắc u nhã. Dưới những tàn cây râm mát lại có đặt những chiếc ghế đôi cho du khách nghỉ chân. Khách nhân đến nơi đây phần lớn là những cặp nam thanh nữ tú đã chọn nơi đây làm chỗ hẹn hò hay định cầu duyên, bởi trên đỉnh núi có một pho tượng Nguyệt lão rất lớn, cao đến hàng mấy trượng, và nghe đồn là rất linh ứng.

Hôm nay, trên Nhân Duyên Phong bỗng xuất hiện hai du khách trẻ tuổi mà vẻ đẹp của họ đã khiến cho mọi người đều phải ngẩn nhìn và trầm trồ thán phục. Nam thanh nữ tú xinh đẹp vô ngần.

Nữ nhân vận hoàng y, tuổi đã quá đôi mươi, nhưng trông hầy còn rất xinh đẹp diễm lệ. Và đặc biệt nhất là nụ cười của nàng lại có sức quyến rũ lạ thường. Các chàng thanh niên quanh đó, dù biết rằng hoa kia đã có chủ, nhưng mỗi khi ngẩn nhìn nữ lang cũng thấy lòng xao xuyến lạ.

Còn nam nhân là một chàng thiếu niên công tử dung mạo phương phi anh tuấn, vận y phục rất hoa lệ, nghi biểu đường bệ phi phàm. Từ nơi chàng toát lên một phong thái uy nghi tuấn đạt, phong nhã hào hoa, khiến người đối diện phải sinh lòng kính phục. Nhất là nụ cười của chàng tạo nên một cảm giác thân thiện rất đáng mến. Các nàng thiếu nữ tuy đang đi cùng tình lang, nhưng đôi mắt không thể rời khỏi chàng, lòng cứ ước ao được thay thế vào địa vị của nữ lang kia để được sánh bước cùng chàng.

Đôi nam thanh nữ tú này, không phải ai khác, chính là Giang Thừa Phong và Vương Bội Ngọc.

Mấy ngày nay, hai người đã cùng sánh vai nhau dạo bước khắp các danh thắng đất Thành Đô. Trông hai người chẳng khác một cặp tình nhân. Giang Thừa Phong giữ lời hứa khi trước, mọi việc đều chiều theo ý muốn của Vương Bội Ngọc. Chàng vẫn giữ vẻ nhu thuận, nàng bảo sao thì nghe vậy. Nhưng nàng lại yêu chàng thật lòng, cố giữ cho các hành vi của hai người không vượt quá lễ.

Đôi nam thanh nữ tú đến trước pho tượng Nguyệt lão. Giang Thừa Phong đưa mắt ngắm nhìn pho tượng, thấy cao lớn hùng vĩ, và được chế tác rất tinh xảo, trong lòng thầm khâm phục bàn tay người thợ tài hoa.

Vương Bội Ngọc quỳ xuống vái lạy, lẩm bẩm cầu khẩn. Chợt thấy Giang Thừa Phong đang đứng yên lặng nhìn pho tượng, liền nói :

- Thần tượng này linh ứng lắm đấy. Chàng hãy đến cầu khẩn đi.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng lấy một nén hương, thắp lên, rồi đến cắm vào lư đồng, chắp tay vái một cái. Vương Bội Ngọc đã khấn xong, liền đứng dậy đến bên Giang Thừa Phong, nắm lấy tay chàng khẽ hỏi :

- Sao chàng không lạy ? Nguyệt lão là một vị thần linh mà ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lễ tiết không cho phép.

Vương Bội Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế ạ ? Chẳng lẽ lễ tiết lại không cho phép chàng lạy các vị thần thánh ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Trong chư thần liệt thánh, ta chỉ phải lạy tứ vị Thánh Đế cùng Đấng Chí Tôn mà thôi. Dù cho có là Hoàng đế, nếu ta kính trọng ư thì cũng chỉ vái chào mà gọi là Chu huỳnh. Bằng không kính trọng ư thì ta cứ gọi ư là Chu đế.

Vương Bội Ngọc ngập ngừng hỏi :

- Vậy ... địa vị của chàng chắc hẳn phải rất tôn quý ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp :

- Ta là một vị vương gia, nhưng uy quyền lại hơn hẳn các vị vương gia khác. Họ Giang của ta là đệ nhất gia tộc trong thiên hạ, hơn cả họ Chu. Chỉ cần ta lên tiếng là có thể huy động được trăm vạn đại quân, hàng vạn cao thủ giang hồ. Đến Hoàng đế của Minh triều cũng còn phải tôn trọng ta.

Vương Bội Ngọc biến sắc lắp bắp :

- Chàng ... chàng ...

Nhưng nàng chưa kịp nói gì thêm thì đã thấy một vị đạo nhân ước độ lục tuần đang tiến đến chỗ hai người. Đạo nhân bước đến trước Giang Thừa Phong, liền vòng tay vái chào, cung kính nói :

- Bần đạo Nhất Minh Tử, Huyền Đô Bát Cảnh Cung giá hạ, Thanh Dương Cung môn hạ, xin tham kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Lão đạo nhân hành lễ với chàng rất là kính cẩn, lại lớn tiếng gọi chàng là vương gia khiến cho du khách tại trường đều giật mình kinh hãi, đều trở mắt nhìn chàng chăm chú. Một người, dù cho người đó có là một vị vương gia đi nữa, mà được Thanh Dương Cung kính trọng thì nhất định không phải là một nhân vật tầm thường. Uy thế của Huyền Đô Bát Cảnh Cung đã in đậm trong lòng người Trung Nguyên, mà Thanh Dương Cung lại là một trong số những đạo quan danh tiếng thuộc Huyền Đô Bát Cảnh Cung, địa vị phi phàm.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đạo trưởng không cần quá đa lễ. Lệnh tôn sư bảo đạo trưởng đến gặp bản vương có việc chi thế ?

Lão đạo nhân cung kính nói :

- Vương gia thánh minh. Bần đạo phụng mệnh cung chủ sư tôn cung thỉnh vương gia di giá đến đại điện hội kiến. Kính mong vương gia nể tình.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Lão đạo trưởng đã có lời mời, bản vương đương nhiên sẽ đến ngay. Đạo trưởng hãy dẫn đường.

Lão đạo nhân vòng tay nói :

- Tạ vương gia. Thỉnh vương gia đi theo bần đạo.

Nói đoạn, lão đạo nhân đi trước dẫn đường. Giang Thừa Phong nắm tay Vương Bội Ngọc chậm rãi đi theo sau. Vương Bội Ngọc bỗng tựa sát vào người chàng, khẽ hỏi :

- Chàng có quen biết lão cung chủ của Thanh Dương Cung ư ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không quen. Chỉ biết thôi.

Wương Bội Ngọc nói :

- Vậy ư ? Thiếp chưa gặp lão cung chủ bao giờ, nhưng nghe đâu lão cung chủ được thiên hạ kính trọng lắm, được liệt vào hàng chân tiên đấy.

Những vị đạo trưởng đạo cao đức trọng, đạo hạnh tu vi lưỡng giáp tử, đều được tôn xưng là chân tiên, bởi khi đạt đến cảnh giới đó, thọ mệnh không còn bị hạn chế bởi “nhân sinh bách tuế”, chính thường thọ mạng lưỡng bách tuế cũng không phải là chuyện lạ, nên không còn ở trong phạm trù phạm nhân nữa (tương truyền Trương Tam Phong của Võ Đang phái sinh năm 1247, mất năm 1458, thọ mạng 212 tuổi; từ “chân tiên” là cách tôn xưng của Vĩnh Lạc đế đối với Trương Tam Phong). Lão cung chủ của Thanh Dương Cung là một trong những người như thế.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lão cung chủ là một trong số hai mươi bốn đại đệ tử của Huyền Đô Bát Cảnh Cung, địa vị rất là cao trọng.

Wương Bội Ngọc ồ lên nói :

- Thiếp nghe nói các vị đạo trưởng ở Huyền Đô Bát Cảnh Cung đều đạo cao đức trọng, không những người thiên hạ mà ngay đến Hoàng đế cũng còn phải tôn kính. Sao lão cung chủ ở đây lại có vẻ tôn trọng chàng đến thế ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giữa Giang gia của ta và Huyền Đô Bát Cảnh Cung có giao tình rất thân mật. Nếu xét về bối phận, ta ngang hàng với lão cung chủ ở đây, còn vị Nhất Minh đạo nhân kia phải gọi ta là sư thúc.

Wương Bội Ngọc ồ lên với vẻ kinh ngạc. Nàng không ngờ địa vị của Giang Thừa Phong lại tôn cao đến thế. Nghĩ đến chuyện trước đây nàng uy hiếp bắt chàng phải đi theo, nàng hổ thẹn vô cùng. May mà chàng bản tính hiền hòa nhân hậu, nên đã nhẫn nhịn mà nghe lời nàng, nếu không thì ...

Nàng ngược mắt nhìn chàng. Ánh mắt nàng chợt dừng lại nơi chiếc vòng thép mà nàng bắt chàng đeo trên cổ, đến giờ vẫn hầy còn nguyên đó. Nhìn nó chỉ vừa khít với cổ chàng, chắc là chàng phải cảm thấy khó chịu lắm. Bấy lâu nay, nàng đang trong lúc vui sướng nên quên mất chuyện này.

Nàng đưa tay sờ lên chiếc vòng thép, khẽ thở dài, nói :

- Chàng thân phận tôn quý như vậy, chiếc vòng này không hợp với chàng tí nào. Thiếp thật có lỗi với chàng. Để thiếp mở nó ra vậy.

Giang Thừa Phong nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng, mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Khi đeo chiếc vòng này, ta sẽ luôn nghĩ đến nàng. Không phải nàng vẫn ước mong như thế hay sao ? Vả chăng, hiện nay ta đang là tù nhân của nàng, nên đeo nó mới phải.

Wương Bội Ngọc vội nói :

- Không. Không phải đâu. Chàng không phải là tù nhân của thiếp. Không phải đâu mà.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Nàng lại nói với giọng buồn buồn :

- Ngay từ lúc đầu thiếp vốn đã không xem chàng là tù nhân của thiếp rồi. Thiếp đặt điều kiện như thế là chỉ muốn được gần gũi chàng mà thôi.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu thế thì nàng tặng cho ta chiếc chìa khóa là được rồi. Ta đeo nó đã quen, cũng không muốn tháo ra. Nó sẽ khiến cho ta nhớ đến nàng.

Vương Bội Ngọc ngượng ngùng lấy chiếc chìa khóa ra trao cho chàng. Chàng chưa nhận lấy, mỉm cười hỏi :

- Trao nó cho ta ngay lúc này có nên không ? Hay là đợi đến khi hết kỳ hạn nàng hãy trao nó cho ta.

Vương Bội Ngọc lắc đầu nói :

- Không. Không. Chàng hãy nhận lấy đi. Thiếp không muốn xem chàng là tù nhân của thiếp. Thiếp không muốn giữ nó nữa. Nó làm cho thiếp cảm thấy có lỗi với chàng.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng thu lấy chiếc chìa khóa, cất cẩn thận.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã đi qua mấy tòa đình viện rộng lớn, cùng khu chính điện nguy nga đồ sộ, là nơi thờ phụng tam thanh tổ sư. Đến lúc này thì trước mặt hai người đã là đại điện.

Tại cửa đại điện đã có một vị đạo trưởng râu tóc bạc phơ đứng chờ sẵn. Lão đạo trưởng nét mặt hiền hậu, vận đạo bào tinh sạch, trước ngực có thêu hình bát quái, tướng mạo quắc thước đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Nhìn qua tướng mạo thì Vương Bội Ngọc cũng có thể đoán được lão đạo trưởng kia chính là lão cung chủ, một nhân vật được mọi người tôn vinh vào hàng chân tiên.

Vương Bội Ngọc trước nay đã đến Thanh Dương Cung rất nhiều lần, nhưng nàng chưa hề được gặp lão cung chủ lần nào. Lão cung chủ địa vị rất cao cả. Không chỉ riêng gì nàng, rất ít người có cơ duyên được diện kiến lão cung chủ.

Thấy Giang Thừa Phong đi đến, lão cung chủ tươi cười vòng tay nói :

- Được vương gia di giá đến thăm, bản cung rất vinh hạnh.

Giang Thừa Phong cũng vòng tay đáp lễ, cười nói :

- Không dám. Đạo trưởng quá khách sáo rồi.

Lão cung chủ quay sang Nhất Minh đạo nhân lúc này đang chấp tay nghiêm cẩn đứng hầu một bên, khẽ xua tay nói :

- Người lui được rồi.

Nhất Minh đạo nhân cung kính vâng dạ, rồi lui ra. Lão cung chủ lại nhìn Giang Thừa Phong cười nói :

- Mời vương gia nhập điện.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Vâng. Mời đạo trưởng.

Ba người cùng đi vào đại điện. Lão cung chủ tuy có ngẩng nhìn Vương Bội Ngọc một cách kín đáo, nhưng không hỏi han điều gì về nàng, mà Giang Thừa Phong cũng không giới thiệu. Có lẽ đó là lẽ số của những nhân vật địa vị tôn quý như chàng và lão cung chủ, không hỏi han những chuyện riêng tư, dù là theo phép lịch sự.

Vừa bước vào đại điện, Vương Bội Ngọc bất giác cảm thấy choáng ngợp bởi khắp cả bốn bề vàng son rực rỡ chói ngời. Tòa đại điện này lộng lẫy tráng lệ chắc hẳn kém gì các cung điện trong Hoàng cung. Nàng đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong, thấy chàng chẳng lộ vẻ gì. “Một vị vương gia có khác”, nàng nghĩ thế.

Giang Thừa Phong vừa bước vào trong, chợt một thiếu nữ rất mực xinh đẹp, vận hoàng y cung trang, tiến đến trước mặt chàng phục lạy, cung kính nói :

- Tiểu tỳ xin tham kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương đây là ... ?

Cung trang thiếu nữ cung kính nói :

- Trình vương gia. Tiểu tỳ phụng mệnh chủ nhân đưa Ý Hương Xa đến đón vương gia di giá đến Phiêu Hương Tiểu Trúc. Cúi mong vương gia không từ chối.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cô nương hãy mau đứng dậy đi. Bản vương nghe nói đến Thành Đô mà chưa được diện kiến Thúc Bình tiên tử là một việc rất đáng tiếc. Nay tiên tử đã có lời mời, bản vương lẽ nào lại từ chối.

Cung trang thiếu nữ tạ ơn đứng dậy. Vương Bội Ngọc nhận thấy thiếu nữ này dung diện kiều diễm, dáng điệu thướt tha, có thể nói còn xinh đẹp hơn cả nàng. Vậy vị tiên tử kia thì ... Nàng thầm lo ngại. Và nàng cũng thắc mắc không hiểu sao danh hiệu Thúc Bình tiên tử kia nàng chưa hề nghe ai nói đến bao giờ. Cứ theo lời Giang Thừa Phong vừa nói thì danh hiệu này phải nổi danh lắm.

Cung trang thiếu nữ lại cung kính nói :

- Ý Hương Xa đã sẵn sàng, có thể lên đường bất kỳ lúc nào. Chẳng hay vương gia định khi nào sẽ khởi giá ?

Giang Thừa Phong nói :

- Bản vương vừa gặp đạo trưởng đây, còn phải đàm đạo ít lâu.

Lão cung chủ tươi cười nói :

- Vương gia bất tất phải khách sáo. Hãy khởi trình ngay đi. Không nên để Thúc Bình tiên tử phải chờ đợi lâu. Bản đạo chỉ hy vọng vương gia sau này lại có dịp viếng thăm bản cung lần nữa.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nhất định phải thế rồi.

Chàng chào từ biệt lão cung chủ, rồi dắt tay Vương Bội Ngọc đi theo cung trang thiếu nữ ra phía sau hậu viên. Nơi đây đã đậu sẵn một cỗ xe song mã cực kỳ sang trọng hoa lệ, đặc biệt là khi đến gần liền ngửi thấy mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Người đánh xe cũng là một thiếu nữ xinh đẹp vận hoàng y cung trang.

Thấy ba người đi đến, nàng thiếu nữ đang ngồi trên băng ghế phía trước cỗ xe liền vội nhảy xuống, thân pháp lạng lẹ trông rất hoa mỹ. Cả Vương Bội Ngọc cũng tự thấy mình không thể làm được như nàng ta.

Thiếu nữ vừa hạ thân xuống đất đã vội hướng vào Giang Thừa Phong cung kính vái chào, dâng lời vãn an, rồi giúp thiếu nữ dẫn đường mở cửa xe ra. Giang Thừa Phong nắm tay Vương Bội Ngọc, cùng nàng lên xe. Hai cung trang thiếu nữ đóng cửa xe lại, rồi nhảy lên băng ghế phía trước, giục ngựa ra roi.

Cỗ xe từ từ lăn bánh.

Núi rừng hùng vĩ, đồi dốc dựng đứng, cảnh sắc thâm u. Đó là một trong những điểm nổi tiếng của đất Thục.

Vùng bên núi có một tiểu lộ bằng phẳng rất dễ đi. Ý Hương Xa đang lao nhanh trên đó, lướt đi bắn bắn mà không hề dằn xóc. Qua khỏi mấy quãng đường bằng phẳng khá dài, con tiểu lộ đột ngột rẽ sang mé hữu, và trở nên quanh co khúc khuỷu.

Cỗ xe vẫn bắn bắn lướt tới êm ru. Trong xe, Vương Bội Ngọc ngồi tựa sát vào người Giang Thừa Phong, hưởng thụ cảm giác ấm áp yêu thương mà chàng mang lại. Nàng đang trong tâm trạng rất hạnh phúc.

Qua khỏi quãng đường khó đi thì đến một khu rừng mai. Rừng mai này không quá rậm rạp, nhưng lại vô cùng rộng lớn. Trước rừng mai hiện đã có tám nàng hoàng y thiếu nữ đang nghiêm cẩn đứng chờ.

Cỗ xe dừng lại.

Giang Thừa Phong vừa định xuống xe, nhưng cung trang thiếu nữ ngồi phía trước xe đã quay lại khẽ nói :

- Xin vương gia hãy an giá.

Đoạn nàng cùng thiếu nữ đánh xe nhảy xuống đất. Hai người nhanh chóng tháo ngựa ra khỏi cỗ xe. Giang Thừa Phong cùng Vương Bội Ngọc vẫn ngồi yên trong xe, chờ xem mọi người làm gì.

Sau khi ngựa đã được tháo rời khỏi xe, hai người dắt ngựa đi vào rừng. Còn tám thiếu nữ kia thì xúm lại nhắc bổng cỗ xe lên, khiêng vào trong rừng.

Quanh qua quần lại mấy nẻo là đến một quăng trường rộng rãi. Giữa nơi đó có một tòa trúc lâu rất xinh đẹp, trang nhã. Đang đứng trước trúc lâu là một hoàng y nữ lang rất mực xinh đẹp, vận y phục rất hoa lệ. Ẩn hiện đây đó trong khu rừng mai hầy còn có nhiều tòa đình viện nữa.

Cỗ xe được các hoàng y thiếu nữ đặt xuống phía trước tòa trúc lâu. Giang Thừa Phong dắt tay Vương Bội Ngọc bước xuống xe. Hoàng y nữ lang đang đứng trước trúc lâu vội tiến lại, mỉm cười nói :

- Được vương gia hạ giá thật là vinh hạnh cho Phiêu Hương Tiểu Trúc.

Giang Thừa Phong vòng tay đáp lễ, nói :

- Tiên tử khách sáo quá rồi. Chính bản vương mới thật vinh hạnh.

Hoàng y nữ lang tươi cười nói :

- Vương gia khách sáo quá.

Đoạn nàng bước tới nắm tay Vương Bội Ngọc, cười nói :

- Ta nghe nói vương gia dắt tay một vị hồng nhan tri kỷ du ngoạn khắp các danh thắng. Không ngờ hôm nay lại được gặp hiền muội ở đây. Hiền muội với vương gia thật xứng đôi quá.

Vương Bội Ngọc then thùng đỏ mặt, nhưng trong lòng nàng đang rất vui sướng. Nhất là vì nàng không nghe Giang Thừa Phong lên tiếng cải chính. Vậy là chàng đã mặc nhiên thừa nhận nàng là hồng nhan tri kỷ của chàng rồi. Đây cũng chính là tin vui lớn nhất mà nàng nhận được. Nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

40. 39

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi

PHIÊU HƯƠNG CÔNG TỬ HAY GIA SỰ

TRÚC LÂU LƯU LUYẾN PHÚT ĐỊNH TÌNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi nghe Giang Thừa Phong mặc nhiên thừa nhận nàng là hồng nhan tri kỷ của chàng, Vương Bội Ngọc then thùng đỏ mặt, nhưng trong lòng lại đang rất vui sướng. Đây cũng chính là tin vui lớn nhất mà nàng nhận được. Nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Hoàng y nữ lang chỉ nhìn nàng khẽ mỉm cười.

Giây lát, Hoàng y nữ lang lại cười nói :

- Vương gia hãy vào trong mộc dục canh y. Cứ yên tâm để Vương hiền muội lại cho ta chăm sóc.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Phiền tiên tử vậy.

Hoàng y nữ lang quay sang hai hoàng y thiếu nữ đang đứng hầu cạnh đấy, nói :

- Hai người hãy hầu hạ vương gia cho chu đáo đấy nhé.

Cả hai vâng dạ, rồi đưa Giang Thừa Phong vào trong ngôi trúc lâu, sau đó lại đi vào hậu viện. Ở đó có một hồ tắm nhỏ, nước trong vắt và thoang thoang thanh hương. Cả hai nàng Hoàng y thiếu nữ phục thị Giang

Thừa Phong vô cùng chu đáo, giúp chàng tắm rửa, rồi thay đổi y phục. Trước đây, khi còn ở Trường Thanh Cung, chàng vẫn được các cung nhân phục thị như thế nên cũng chẳng lấy chi làm lạ, an nhiên hưởng thụ. Chàng là một bậc vương giả, thân phận tôn quý, địa vị cao cả, thậm chí còn có thể xem là “vương trung chi vương”, có địa vị cao nhất trong chư vương, nên có quyền được hưởng thụ như thế. Hơn nữa, việc xa hoa hưởng thụ của chàng dù sao vẫn chưa bằng một phần nhỏ so với Vinh Lạc đế của đất Trung Nguyên kia mà. Nếu quá giản dị, có khi còn làm mất thân phận, ảnh hưởng không tốt.

Sau đó hai nàng Hoàng y thiếu nữ lại đưa chàng vào một gian phòng bài trí rất trang nhã. Trên án để một cây cổ cầm, một bình hoa, một lư hương khói trầm nghi ngút. Bốn bức vách còn treo vài bức thư họa. Quả là thư phòng của bậc cao sĩ.

Hai thiếu nữ mời chàng ngồi, dâng trà nước, sau đó lui ra. Chàng ngồi một mình trong phòng, thoáng có vẻ ngạc nhiên. Dù vậy, đoán biết sự quan trọng đại, chàng vẫn ngồi yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, từ bên ngoài bước vào một chàng bạch y công tử tuổi chỉ độ mười sáu mười bảy, rất mực anh tuấn, phong lưu thoát tục, khí vũ phi phàm, chính là Bạch công tử mà chàng đã gặp ở Trường Bích Trang lúc trước. Chàng vô cùng kính hãi, vội quỳ ngay xuống cung kính tung hô :

- Thần xin tham kiến chúa thượng. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nơi đây không có người ngoài, chàng phải cung kính hành lễ quân thần. Bạch y công tử, tức Bạch Thiếu Lăng, hay Tứ hải quân chủ, vẫn với ánh mắt hòa ái nhìn chàng, mỉm cười nói :

- Khanh hãy bình thân.

Giang Thừa Phong tạ ơn, đứng dậy. Bạch Thiếu Lăng đi đến bên án thư, ngồi xuống, đoạn nhìn chàng mỉm cười nói :

- Mấy tháng nay khanh qua lại giang hồ, cũng làm được nhiều việc đáng kể đó.

Giang Thừa Phong cung kính nói :

- Khải tấu chúa thượng. Đó chỉ là chút việc nhỏ mọn, thật chẳng đáng nhắc đến.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Cách liệu việc của khanh rất hợp ý trẫm. Điện hạ cũng có lời khen.

Nghe nói cả Điện hạ cũng có lời khen, Giang Thừa Phong vô cùng mừng rỡ, vội chấp tay kính cẩn nói :

- Thần xin cảm tạ Điện hạ và chúa thượng đã quan tâm. Tất cả là nhờ ân đức chúa thượng ban cho thôi ạ.

Bạch Thiếu Lăng khẽ mỉm cười, bảo :

- Khanh đã được sắc phong là Văn Nghi Vương. Nay trẫm phụng thánh ý gia phong cho khanh là Nghi Vương.

Giang Thừa Phong vội phục lạy :

- Thần cảm tạ ân đức điện hạ và chúa thượng.

Bạch Thiếu Lăng giao cho chàng sắc chỉ, ấn kiếm, lệnh bài biểu trưng cho quyền vị Nghi Vương. Tước vương hai chữ là tốt phẩm, là nhất đẳng đại vương, cao nhất trong các vương vị. Mà chàng vốn đã được gia nhập Thiên giới, nên là Thiên vương, địa vị chẳng thua kém gì Hoàng đế. Thật sự mà nói, do thực lực của Trường Thanh Cung cực kỳ hùng hậu, Giang gia lại là thiên hạ đệ nhất gia tộc, nên trước đây địa vị của chàng chỉ hơi kém hơn để vị một chút mà thôi, vì vậy mới gọi là “vương trung chi vương”. Chàng không vui mừng vì được tấn thăng, mà vô cùng xúc động vì được Đức Chí Tôn cùng Tứ Hải Quân chủ quan tâm chiếu cố. So với tước vị, Thánh ân còn quý hơn nhiều.

Sau khi đã ban ấn kiếm sắc chỉ, hoàn tất nghi lễ sắc phong, Bạch Thiếu Lăng nghiêm giọng nói :

- Sắp tới đây giới vũ lâm sẽ phát sinh nhiều biến cố. Trẫm giao cho khanh trọng trách an định giới vũ lâm, để nó khỏi vượt qua ngoài quy củ mà Điện hạ đã định ra.

Giang Thừa Phong cung kính lĩnh mệnh. Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Khanh một mình qua lại giang hồ, giữ kín thân phận cũng là việc nên làm. Nhưng khanh là một vị vương gia, không nên để bọn thủ hạ gọi là công tử gia mà phải gọi là vương gia mới hợp lễ. À. Mà hiện giờ khanh đã là một vị đại vương, sau này lại kế thừa bảo vị của Trường Thanh Cung, nên gọi là vương thượng mới phải.

Giang Thừa Phong kính cẩn vâng dạ. Bạch Thiếu Lăng đưa mắt ngắm nhìn sắc diện chàng, chợt mỉm cười nói :

- Khanh quả là có mệnh số đào hoa, đi đến đâu là lưu tình ở đó.

Giang Thừa Phong ngượng ngùng cúi đầu nói :

-Thần không muốn quá đa mang, vậy mà ... không sao tránh được.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Đó là do khanh quá anh tuấn, lại thêm vẻ phong lưu hào hoa, khéo chiều lòng người nên các giai nhân đều mơ tưởng.

Giang Thừa Phong đỏ mặt ngượng ngùng, cúi gằm đầu không dám nhìn lên. Lời của chúa thượng xem ra quá đúng. Nhưng bản tính của chàng đã vậy rồi, không dễ gì thay đổi được. Bạch Thiếu Lăng lại mỉm cười nói :

- Như thế có gì không tốt chứ ? Chẳng phải là Giang lão khanh cũng muốn khanh nạp phi thật nhiều hay sao ?

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Cũng vì việc đó mà thần mới rời cung vào Trung Nguyên, chắc là gia phụ đã tức giận lắm ?

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Lúc đầu thì cũng có hơi tức giận đó. Nhưng đã là bậc phụ mẫu, ai lại có thể giận hài tử lâu dài được. Sau khi khanh bỏ đi, Giang lão khanh rất lo lắng, đã phái nhiều người đi khắp các nơi tìm khanh. Trầm đã truyền dụ đến Trường Thanh Cung để Giang lão khanh được yên lòng.

Giang Thừa Phong cúi gằm mặt. Chàng vốn không thích khóc, nhưng lúc này đôi khóe mắt bỗng đỏ hoe, ánh mắt long lanh. Chàng chợt thấy thương nhớ cha già vô hạn. Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Khi nào thu xếp xong mọi sự, khanh cũng nên quay về Đại Mạc. Giang lão khanh đã cao tuổi rồi, rất cần có khanh bên cạnh.

Giang Thừa Phong cúi đầu vâng dạ. Bạch Thiếu Lăng đứng dậy, đi đến bên chàng, chợt đưa tay vuốt nhẹ lên chiếc vòng trên cổ chàng, mỉm cười hỏi :

- Đây là vòng tình nghiệp của khanh ở Hoàng Cúc Lâu phải không ?

Giang Thừa Phong ngượng ngùng, đỏ bừng mặt, ấp úng nói :

- Chúa thượng ... thần ... đúng ra thần không nên đeo nó, nhưng ...

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười đỡ lời :

- Không sao. Nó trông cũng hợp với khanh đấy chứ. Ngay đến trẫm nếu được một chiếc vòng thế này chắc cũng nhận mà đeo ngay thôi.

Giang Thừa Phong càng thêm ngượng ngùng bẽn lẽn, chàng đã hiểu ý chúa thượng định nói về điều gì. Cả Thúc Bình tiên tử cũng vừa bảo Vương Bội Ngọc với chàng rất xứng đôi đấy thôi.

Bạch Thiếu Lăng chợt nói :

- Hoàng Cúc Lâu nghe không được hay cho lắm. Khanh có thể xem nó là hành cung của khanh ở Trung Nguyên, cải tên thành Nghi cung.

Ngẫm nghĩ giây lát, Bạch Thiếu Lăng lại nói tiếp :

- Giang lão khanh vừa phái một toán nhân mã đông đảo vào Trung Nguyên để bảo vệ khanh. Nếu như khanh nhận thấy đưa bọn họ đi theo không tiện thì có thể an trí bọn họ ở lại Nghi cung.

Giang Thừa Phong ngập ngừng hỏi :

- Chúa thượng cũng nhận thấy thần nên đi một mình ư ?

Bạch Thiệu Lăng cười nói :

- Theo khanh thấy thì đưa một toán nhân mã đông đảo đi theo có tiện hay không ? Ước hẹn ba năm của khanh vẫn chưa hoàn thành mà.

Giang Thừa Phong ấp úng nói :

- Ước hẹn đó ... Thần ... thần chỉ lo gia phụ mà biết được sẽ không hài lòng thôi. Chúa thượng ủng hộ thần chứ ạ ?

Bạch Thiệu Lăng bật cười :

- Được rồi. Khanh cứ yên lòng. Trẫm sẽ ủng hộ khanh. Nhưng khanh phải khéo thu xếp. Khanh không thể xảy ra bất trắc gì được. Giang lão khanh mà nổi cơn thịnh nộ thì ... hậu quả sẽ ghê gớm lắm đấy. Cả trẫm cũng phải nhường nhịn ba phần.

Giang lão Bá chủ tu luyện hỏa hệ công phu, mật pháp tinh luyện, đạo hạnh cao thâm, và tính cách cũng cứng rắn dị thường, nên có phong hiệu là Hỏa Đức Tinh Quân. Mỗi khi lão nổi cơn thịnh nộ, cả thiên hạ đều chấn động.

Nghe chúa thượng nói thế, Giang Thừa Phong vội cúi đầu vâng dạ, trong lòng rất cảm động. Bạch Thiệu Lăng lại hỏi :

- Luồng hàn khí trong người khanh hiện giờ ra sao rồi ? Trẫm vì nhận được tin này nên mới cho triệu khanh đến đây đó.

Giang Thừa Phong kính cẩn đáp :

- Khỏi tấu chúa thượng. Thần không sao ạ. Nội lực của thần đủ sức trấn áp hàn khí. Chỉ có điều là thần không thể nào hóa giải hàn khí được.

Bạch Thiệu Lăng gật đầu nói :

- Trăm triệu kiến khanh cũng là vì chuyện đó. Nội lực của khanh vốn đã có Hỏa tính cực mạnh. Nay lại có thêm luồng khí âm hàn kia. Nếu như khanh có thể dung hòa cả hai lực lượng lại thành một thì chẳng những nội lực bản thân gia tăng rất nhiều mà còn có thể luyện thành tám thân bách độc bất xâm.

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Nhưng ... chúa thượng ... thần ... không đủ sức ...

Bạch Thiệu Lăng mỉm cười nói :

- Trăm triệu khanh đến đây là có ý muốn giúp khanh chuyện đó. Trẫm sẽ truyền thụ cho khanh khẩu quyết luyện công. Chỉ cần mỗi ngày khanh luyện tập vài canh giờ là độ nửa tháng sẽ hoàn thành.

Giang Thừa Phong cả mừng vội kính cẩn vái lạy tạ ơn. Bạch Thiệu Lăng truyền thụ cho chàng khẩu quyết, và còn hướng dẫn chàng cách thức luyện công. Sau đó, cho phép chàng lui ra.

Sau khi cáo biệt chúa thượng, Giang Thừa Phong vừa bước ra khỏi phòng, chợt trông thấy một lão nhân vận hắc bào, trạc độ bát tuần, râu tóc bạc phơ, hình dung quốc thước, đang đứng chờ chàng. Lão nhìn thấy chàng đi ra thì hết sức mừng rỡ. Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tạ thúc thúc. Thúc thúc cũng đến đây ư ?

Hóa ra lão nhân kia chính là Tạ Thiên Thái, một trong Ngũ lộ Trưởng lão của Thiên Hỏa Giáo, và cũng chính là Ngũ lộ Pháp vương của Trường Thanh Cung. Ngũ lộ Pháp vương có địa vị rất cao cả, chỉ ở dưới Đại Mạc Bá chủ. Năm người bọn họ cùng với phụ thân của Giang Thừa Phong năm xưa đã từng hợp xưng

là Thiên Hỏa Lục Sứ, sau đó phụng thánh ý mà cùng nhau sáng lập nên Thiên Hỏa Giáo, rồi đông chinh bắc phạt gây dựng nên cơ nghiệp vĩ đại của Trường Thanh Cung ngày nay. Giữa bọn họ với nhau còn thân hơn huynh đệ.

Lão nhân bật cười ha hả nói :

- Hiền đệ. Đã lâu rồi không gặp. Trông hiền đệ càng phong độ hơn xưa nữa đó nha. Ta nghe nói hiền đệ vào Trung Nguyên rồi gặp được mấy vị hồng nhan tri kỷ phải không ? Đáng mừng a. Thật đáng mừng a.

Lão vừa cười vừa nói một tràng dài làm Giang Thừa Phong ngượng ngùng bẽn lẽn cúi mặt tránh ánh mắt lão. Chợt lão nhìn thấy chiếc vòng thép chàng đang đeo trên cổ, kinh hãi hỏi :

- Thế này là sao ? Chiếc vòng này ... Chẳng lẽ hiền đệ phạm lỗi gì nên bị chúa thượng phạt ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Chúa thượng ưu ái tiểu đệ lắm, vừa mới phong thưởng cho tiểu đệ nữa đấy.

Lão nhân ngạc nhiên nói :

- Thế sao ? Chúc mừng hiền đệ. Nhưng mà hiền đệ vừa được chúa thượng ban thưởng gì thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ vừa được gia phong là Nghi vương. Chúa thượng còn bảo đây chính là thánh ý của Đức Chí Tôn.

Lão nhân vui mừng ôm vai chàng cười nói :

- Hay lắm. Hay lắm. Hiền đệ mà được Điện hạ để mắt đến thì tương lai tất sẽ rực rỡ huy hoàng. Cả chúng ta cũng sẽ được nhờ.

Đoạn lão lại sờ chiếc vòng thép, hỏi :

- Thế còn chiếc vòng này là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ bị giam nhân phạt đấy. Tiểu đệ hiện đang là tù nhân của người, nên phải đeo thứ này để luôn nhớ thân phận mình đang là một tù nhân.

Lão nhân nói :

- Hiền đệ thân phận tôn quý, đeo thứ này thì còn ra thể thống gì nữa. Để ta mở nó ra cho hiền đệ.

Giang Thừa Phong giơ tay cản lại, nói :

- Không cần đâu. Tiểu đệ thấy chẳng có gì là bất tiện cả. Chính tiểu đệ muốn đeo nó chứ không thì tiểu đệ đã tự mở nó ra từ lâu rồi. Hơn nữa, ngay chúa thượng cũng bảo nó hợp với tiểu đệ.

Lão nhân nghe chàng nhắc đến chúa thượng, biết là trong chuyện này chắc có vấn đề vi diệu, đành thở dài nói :

- Chúa thượng bảo vậy ta cũng chẳng biết ra làm sao cả ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thúc thúc không hiểu chỉ vì cho đến giờ thúc thúc vẫn chưa có ai là hồng nhan tri kỷ đấy thôi.

Lão nhân cau mày nói :

- Nếu có hồng nhan tri kỷ mà phải chịu đựng khổ sở như vậy thì thà là không có còn hơn. Mấy chục năm nay ta sống một thân một mình, ung dung tự tại, muốn làm gì thì làm, sướng biết mấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Biết rằng là vậy. Nhưng tiểu đệ lại không thể học theo thúc thúc mà sống một mình được.

Lão nhân liên thanh nói :

- Đúng thế. Đúng thế. Nếu hiền diệt mà muốn học theo ta sống một mình thì ta chính là người đầu tiên phản đối đấy. Việc lập gia thất của hiền diệt không chỉ là đại sự của riêng Giang gia mà còn là đại sự chung của toàn cõi Đại Mạc đấy chứ. Ngồi Bá chủ cần người kế vị.

Đó là chuyện đương nhiên. Xưa nay, ở các nền quân chủ thì người thừa kế hoàng vị có liên quan đến quốc bản, ảnh hưởng trọng đại đến việc quốc thống có còn được kế tục hay không, là quốc gia đại sự. Giang Thừa Phong khê mỉm cười, không muốn tiếp tục vấn đề này nữa nên hỏi sang chuyện khác :

- Gia phụ bảo thúc thúc đến tìm tiểu diệt phải không ?

Lão nhân đáp :

- Đúng thế. Đúng thế. Hiền diệt không chỉ là người kế nghiệp duy nhất của bản giáo, mà còn là vị Bá chủ tương lai thống lĩnh toàn cõi Đại Mạc. Chốn giang hồ nguy hiểm trùng trùng. Hiền diệt một mình ngao du giang hồ, chúng ta làm sao yên tâm cho được ? Đại ca bảo ta vào đây lo việc bảo vệ hiền diệt. Sự an nguy của hiền diệt có quan hệ trọng đại đến thiên hạ cục thế, không thể xem thường được.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy ra gia phụ không bắt tiểu diệt phải trở về ?

Lão nhân nói :

- Đương nhiên là đại ca rất mong hiền diệt hồi cung. Nhưng tính ý hiền diệt ra sao chúng ta biết quá rõ rồi. Chuyện gì hiền diệt không muốn thì dù có ép buộc cũng không được. Vả lại, nghe nói vừa có được mấy nàng dâu, đại ca liền vui vẻ ngay. Đại ca bảo hiền diệt muốn ở Trung Nguyên bao lâu cũng được, chỉ cần cưới về thật nhiều thì thiệp, rồi sinh ra vài hài nhi trắng trẻo bụ bẫm là được rồi.

Giang Thừa Phong lắc đầu hỏi :

- Thúc thúc mang theo vào đây bao nhiêu người ?

Lão nhân cười đáp :

- Năm trăm. Nhưng đó chỉ là toán đầu tiên. Khi chúng ta tìm gặp được hiền diệt rồi thì đại ca sẽ phái thêm mấy toán nữa vào đây.

Giang Thừa Phong khê cau mày, nói :

- Chúng ta không nên nói chuyện ở đây, kéo làm phiền đến chúa thượng. Hãy đến chỗ của thúc thúc rồi chúng ta sẽ nói sau.

Lão nhân gật đầu nói :

- Phải đấy.

Đoạn lão dẫn Giang Thừa Phong rời khỏi trúc lâu, đi vào rừng mai. Nơi nghỉ của lão là một trong những tòa đình viện nằm ẩn khuất giữa rừng mai. Cùng ở nơi ấy còn có khoảng hai chục người, đủ cả nam phụ lão thiếu, đều là môn hạ của Trường Thanh Cung. Bọn họ vừa thấy Giang Thừa Phong liền vội cung kính vái chào thiếu chủ.

Vào trong rồi, Tà lão liền bảo bọn người kia dọn trà nước và chia nhau canh gác xung quanh tòa đình viện, để lão cùng Giang Thừa Phong mật đàm. Xong đầu đấy, Giang Thừa Phong hỏi :

- Chuyến này thúc thúc đích thân vào đây, chắc gia phụ có mật lệnh.

Lão nhân nói :

- Hiền diệt thật sáng suốt. Thật xứng đáng là vị Bá chủ tương lai. Bản cung thật may mắn có được một người kế nghiệp tài ba lỗi lạc như hiền diệt đây. Chúng ta cũng rất hãnh diện vì hiền diệt.

Thì ra lão này còn có tật nói nhiều. Giang Thừa Phong gượng cười hỏi :

- Mật lệnh đó là của thúc thúc hay của tiểu diệt ?

Lão nhân hạ giọng nói :

- Là của hiền điệt. Chúng ta nghe nói hiền điệt rất được lòng Tứ hải quân chủ. Việc này hiền điệt làm là thích hợp nhất.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Việc gì thế ?

Lão nhân chưa đáp mà hỏi lại :

- Nghe nói hiền điệt vừa sáng lập ra Thái Chính Cung. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà thế lực này đã rất nổi tiếng trong giới vũ lâm rồi. Có điều đến giờ người vũ lâm vẫn không ai biết nó như thế nào cả. Thiên hạ xem nó là thế lực hùng mạnh nhất mà cũng thần bí nhất vũ lâm đương đại. Thế là thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện dài dòng lắm. Thật ra chỉ là tình cờ mà thôi chứ tiểu điệt vốn cũng chẳng có ý định thành lập Thái Chính Cung.

Thở dài một tiếng, chàng lại nói tiếp :

- Chốn vũ lâm gió tanh mưa máu, phiền toái vô cùng. Việc tranh hùng trong vũ lâm tiểu điệt chẳng có mấy hứng thú.

Lão nhân cười nói :

- Không. Không. Hiền điệt cần có hứng thú, bởi vì việc này rất có lợi cho chúng ta, rất có lợi cho đại nghiệp của bản cung, cũng như vận mệnh của toàn thể thần dân Đại Mạc.

Lão nói quanh một lúc lâu mà vẫn chưa nói vào chính đề. Giang Thừa Phong không khỏi thầm cười khổ.

41. 40

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi một

MAI LÂM LƯU THỦY YẾU NHIÊN KHỨ

BIỆT HỮU THIÊN ĐỊA PHI NHÂN GIAN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Rừng mai theo băng nước trôi,

Có riêng trời đất, cội người đâu đây.”

Lại nói, Tạ lão nói quanh một hồi lâu mà vẫn không nói vào chính đề, Giang Thừa Phong chỉ thầm cười khổ, đành hỏi :

- Thúc thúc vẫn chưa nói cho tiểu điệt biết nội dung mật lệnh của gia phụ.

Tạ lão nói :

- Dưới trướng của bản cung có đến trăm vạn binh mã cùng mấy vạn cao thủ, mà vùng Đại Mạc tuy rộng lớn nhưng lại hoang vu quá, sinh kế khó khăn, không được trù phú như cội Trung Nguyên. Đại ca muốn đưa vài vạn người vào Trung Nguyên lập nghiệp. Sẵn hiền điệt vừa lập nên Thái Chính Cung đó, nên chúng ta

cho rằng lúc này là cơ hội tốt nhất. Đại ca muốn hiền điệt cố thu xếp việc này sao cho thật êm thấm, không làm kinh động thiên hạ quần hùng.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Việc này đã thỉnh thị thánh ý chưa ?

Tạ lão nói :

- Sao mà thỉnh thị được. Việc này vô cùng trọng đại, phải giữ cho thật bí mật, nếu tiết lộ ra thì hậu quả khôn lường. Mấy vị Bá chủ ở Trung Nguyên mà biết được thế nào cũng la lối lên cho mà xem.

Giang Thừa Phong nói :

- Mọi người tưởng rằng việc này các vị lão nhân gia không biết ư ? Ít nhất thì chúa thượng cũng đã biết rồi ?

Tạ lão cả kinh hỏi :

- Sao ... hiền điệt nói sao ...

Lão kinh hãi biến sắc, không ngờ chuyện bí mật như vậy mà Tứ hải quân chủ lại biết được. Xem ra việc này cần phải suy tính lại cho kỹ càng, nếu không thì hậu quả khôn lường. Nếu để xảy ra hiểu lầm, rồi “thiên nộ nhân oán” thì không phải ai cũng có thể gánh chịu được. Thấy lão có vẻ lo lắng như thế, Giang Thừa Phong chỉ đành an ủi :

- Thúc thúc yên tâm. Theo tiểu điệt nhận thấy, chúa thượng dường như có vẻ ủng hộ việc này nếu như việc này do tiểu điệt làm chủ.

Tạ lão nói :

- Thì ý đại ca chính là muốn hiền điệt chủ trì việc đó đấy chứ. Nhưng hiền điệt có nhận lắm không ? Việc này quan trọng lắm.

Giang Thừa Phong nói :

- Chúa thượng vừa cho phép tiểu điệt thành lập hành cung ở Trung Nguyên, đưa những người do gia phụ phái đến vào làm việc tại đấy. Vì vậy nên tiểu điệt mới biết rằng chúa thượng đã biết chuyện thúc thúc đưa người của bản cung vào Trung Nguyên.

Tạ lão thở phào nói :

- Thế thì hay lắm. Hiền điệt làm ta suýt đứng tim.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Nhưng việc này phải hành động thận mật mới được. Nếu không ... hậu quả sẽ khó thu xếp lắm đấy.

Tạ lão gật đầu lia lịa, nói :

- Đúng thế. Đúng thế. Việc này chúng ta hoàn toàn trông chờ vào tài năng của hiền điệt đấy. Chúng ta tuy không sợ gì các thế lực ở Trung Nguyên, nhưng bớt đi phiền phức vẫn hơn.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Những người thúc thúc đưa vào đây hiện đang trú đóng ở đâu ?

Tạ lão đáp :

- Ta thuê một trang viện cũng ở gần đây, để bọn họ tạm trú ở đó. Nếu hiền điệt cần điều động thì chỉ trong nửa khắc bọn họ sẽ có mặt tại đây.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, lại hỏi :

- Sắp tới thúc thúc định sẽ ở lại Trung Nguyên hay trở về Đại Mạc ?

Tạ lão đáp :

- Tùy ý hiền điệt thôi. Việc này đại ca đã giao phó hoàn toàn cho hiền điệt chủ trì. Hiền điệt quyết định thế nào ta cũng nghe theo hết.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Tạm thời thúc thúc hãy trở về Đại Mạc lo việc chuyển người vào Trung Nguyên. Hãy cố thu xếp sao cho sự việc bớt ồn ào đi. Có lẽ nên chia thành nhiều toán nhỏ để ít gây chú ý. Sau khi xong việc rồi, thúc thúc muốn ở lại Đại Mạc hay muốn vào Trung Nguyên là tùy ý thúc thúc.

Tạ lão nói :

- Nếu như đại ca không có việc gì cần đến ta thì ta sẽ vào đây giúp hiền điệt một tay. Bấy lâu nay sống an nhàn chán quá, nên nhân cơ hội này mà động thủ động cước một chút cho giãn gân giãn cốt mới được.

Nghĩ ngợi một chút, lão lại nói :

- Chắc là giờ này toán thứ hai đã lên đường rồi. Có lẽ ta phải lên đường ngay mới kịp. Hiền điệt có dặn thêm điều gì hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu điệt sẽ lập Nghi cung ở Tứ Xuyên. Vậy thúc thúc cứ đưa mọi người đến đây. Sắp tới vũ lâm sẽ đại loạn. Lương thực, khí giới, độc dược, hỏa khí ... chắc cũng sẽ có lắm kẻ cần mua. Ở chỗ chúng ta có những thứ gì có thể bán được thì thúc thúc hãy cho chuyển đến đây luôn thể. Tiểu điệt nghĩ rằng sắp tới sinh ý của chúng ta sẽ càng thêm khả quan.

Tạ lão gật đầu, đã định bước đi, nhưng chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi :

- À. Mà hiền điệt có điều gì cần nhắc với đại ca hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nhờ thúc thúc nói lại với gia phụ là sau khi tiểu điệt thu xếp xong mọi chuyện sẽ hồi cung ngay. Tiểu điệt biết tự lo cho mình, gia phụ không nên quá lo lắng.

Tạ lão gật đầu nói :

- Được rồi. Mọi việc ở đây chúng ta trông cậy cả vào hiền điệt đấy.

Đoạn lão rào bước đi ra, căn dặn bọn thủ hạ phải phụng sự thiếu chủ cho thật chu đáo, rồi tức tốc khởi hành trở về Đại Mạc ngay.

Phiêu Hương Tiểu Trúc nằm giữa một rừng mai.

Rừng mai trải rộng mênh mông. Cuối rừng mai là chân núi. Ngay sát chân núi, trên một ghềnh đá thủy lục tọa lạc một tòa trúc lâu cực kỳ tinh xảo và trang nhã, cửa son mái biếc, chạm trổ công phu ...

Ngay dưới chân lầu, ở về phía tả là một hồ thiên nhiên hình bán nguyệt, nước hồ trong vắt. Phía hữu rải rác mấy cội mai già. Đứng từ xa đã có thể nghe ngậy ngất một làn thanh hương, và thấy lòng lâng lâng một cảm giác thanh thoát u nhã, như vừa lạc bước vào cảnh thần tiên.

Trên hồ nước biếc có bắc một chiếc cầu vòng xinh xinh bằng trúc xanh. Dưới cầu có đôi bạch nga, sắc lông đều trắng như tuyết, mào đỏ mỏ vàng, song song bỗng bồng bềnh trên sóng biếc lặn tẩn. Cảnh sắc đẹp như tranh.

Trên ngôi tiểu lâu, rèm trúc đã được cuốn lên. Bên cửa song nổi bật hai bóng người, đều là tuấn nam tịnh nữ. Nam nhân vận y phục hoa lệ theo lối vương giả, dung mạo thanh tú, thần thái tuấn đạt, khí vũ hiên ngang, nghi biểu đường bệ phi phàm, lại đượm nét phong lưu hào hoa. Nữ nhân vận một bộ hoàng y cung trang, tóc mây cất cao lên, làm lộ rõ gương mặt diễm kiều và dáng cách thùy mị cao quý. Đôi uyên ương kề cận bên nhau, tựa vào khung cửa sổ. Nàng ôn nhu ngoan ngoãn ngồi trong lòng chàng, cười nói như châu reo nhạc trời, nồng tình mật ý. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Vương Bội Ngọc.

Sau bữa yến tiệc tẩy trần, Thúy Bình tiên tử giữ ý, đã lui vào trong để cho hai người được tự nhiên trò chuyện. Vả lại, vì Bạch Thiếu Lăng không dự tiệc nên nàng còn phải vào vấn an.

Đôi người ngọc đang nói cười vui vẻ, bỗng nhiên, Vương Bội Ngọc hơi cau đôi mày liễu, khe khẽ thở dài. Giang Thừa Phong hỏi :

- Nàng sao thế ? Có gì không vui chăng ?

Vương Bội Ngọc ngập ngừng nói :

- Thiếp ... Hôm nay thiếp được vui vẻ bên chàng lại nghĩ đến ngày mai phải chia tay, trong lòng lại cảm thấy buồn. Thời gian trôi qua nhanh quá.

Phải đó. Mới đó mà đã gần nửa tháng trôi qua rồi. Thời hạn giao ước giữa hai người cũng sắp kết thúc, và đến lúc đó, nàng bắt buộc phải xa chàng. Mỗi khi nghĩ đến đó, nàng bỗng thấy buồn vô hạn.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Trên đời có bữa tiệc nào mà lại không tàn chứ ? Có được giây phút vui vẻ nào thì nên cố tận hưởng, không sẽ phải hối tiếc đấy.

Vương Bội Ngọc hỏi :

- Chàng ... chàng không thể ở với thiếp thêm ít lâu nữa sao ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu :

- Ta còn rất nhiều việc phải làm, không thể nấn ná lâu hơn nữa. Lần này ta vào Xuyên là có chút việc chứ không phải đi du sơn ngoạn cảnh. Nhưng vì gặp nàng nên công việc đến giờ chưa đâu vào đâu cả.

Vương Bội Ngọc thở thê nói :

- Thiếp xin lỗi vì đã làm phiền chàng.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, ôm nàng vào lòng, nói :

- Ta có trách nàng đâu.

Vương Bội Ngọc ngả người tựa sát vào ngực chàng. Hiện giờ nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Đúng như chàng đã nói, có được giây phút này, nàng nên cố tận hưởng, nếu không sẽ phải hối tiếc suốt đời. Ngồi trong lòng chàng, nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, lòng lâng lâng một tình cảm không sao nói hết bằng lời.

Hồi lâu, nàng mới thỏ thẻ nói :

- Thiếp rất yêu chàng. Thiếp sẽ mãi mãi ghi nhớ bóng hình chàng. Thiếp biết phận mình, không dám mơ tưởng đến tình yêu của chàng. Thiếp chỉ dám ước mong rằng sau này chàng có thể đôi lần nhớ đến thiếp là thiếp mãn nguyện lắm rồi.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, nói :

- Tội gì nàng lại làm vậy ?

Vương Bội Ngọc cương quyết nói :

- Trái tim thiếp đã dành trọn cho chàng rồi. Suốt đời này không thể chia sẻ cho ai được nữa.

Giang Thừa Phong đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc óng mượt cùng thân hình ngà ngọc, dịu dàng nói :

- Năm sau ta sẽ cố thu xếp để đến thăm nàng. Được chứ ?

Vương Bội Ngọc mừng rỡ nói :

- Vâng. Thiếp sẽ đợi chàng.

Giang Thừa Phong lại nói tiếp :

- Chỗ ở của nàng ta có ý sửa sang lại. Nàng thấy sao ?

Vương Bội Ngọc cúi đầu đáp :

- Thiếp xin nghe theo lời chàng.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Cái tên Hoàng Cúc Lâu nghe không được hay. Ta có phong hiệu là Nghi vương. Vậy ta sẽ đặt tên mới cho nơi đó là Nghi cung. Ta sẽ xem Nghi cung là hành cung của ta, và nàng sẽ là Nghi cung cung chủ. Nàng thấy sao ?

Vương Bội Ngọc đáp :

- Dạ. Thiếp xin nghe theo lời chàng.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Giây lâu, chàng lại nói :

- Nàng không nên vì ta mà giữ mình quá khuôn phép. Cốt sao nàng sống vui vẻ là ta cũng cảm thấy vui rồi. Nàng không cần phải từ bỏ những sở thích trước đây của mình. Ta chẳng thích làm ra vẻ đạo mạo nghiêm trang, và cũng chẳng chấp nê những lễ nghi thể tục. Nàng cứ tự nhiên làm những gì nàng thích.

Vương Bội Ngọc ngượng ngùng đỏ mặt, nói :

- Nhưng thiếp ...

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giờ đây, nếu nàng thích thì có thể bắt ta đem nhốt vào mật thất. Ta không trách nàng đâu.

Vương Bội Ngọc đỏ bừng mặt, thẹn thùng nói :

- Thiếp không dám đâu. Không dám đâu.

Giang Thừa Phong bật cười xòa. Chàng cúi xuống hôn nhẹ vào má nàng. Đôi người ngọc tiếp tục thủ thỉ tâm tình cho đến khi hoàng hôn rủ bóng.

Nói về Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đã theo lời dặn của Giang Thừa Phong, mang ngọc bài của chàng tìm đến trang viện của Diêm Thương Tài Thần Đường Thái Bạch. Nhìn thấy ngọc bài, Đường Tài Thần tiếp đãi hai nàng vô cùng chu đáo như đối với người thân trong gia đình.

Thế nhưng, trong Đường gia trang hai nàng lại không hề quen biết một ai. Diêm Thương Tài Thần lại là một đại thương nhân, công việc doanh thương vô cùng bận rộn, nên phần lớn thời gian hai nàng dành thơ thẩn dạo bước trong hoa viên, chờ đợi Giang Thừa Phong trở về.

Cả hai nàng lúc nào cũng lộ vẻ u sầu ảo não, trong lòng luôn lo lắng đến sự an nguy của Giang Thừa Phong. Mặc dù Đường Tài Thần đã cho bày nhiều trò vui, mong giúp cả hai khuấy khỏa, bớt đi thương nhớ, nhưng vẫn chẳng thể nào làm vơi bớt được nỗi lo lắng in sâu trong lòng hai nàng.

Thời gian cứ thế trôi qua ...

Một buổi sớm, cũng như mọi khi, hai nàng đang cùng thơ thẩn dạo bước trong hoa viên thì chợt thấy Đường Tài Thần đi tới. Cả hai vội nép sang bên, cúi mình vái chào. Đường Tài Thần mỉm cười nói :

- Sao ? Nhị vị cô nương vẫn u sầu như mọi khi ư ?

Vân Tuyết Nghi buồn rầu nói :

- Ca ca bị ả ma nữ kia bắt đi. Bọn tiểu nữ làm sao vui được ạ ? Bá bá có thể giúp bọn tiểu nữ dò xem hiện giờ ca ca có được bình an không ạ ?

Đường Tài Thần trầm ngâm nói :

- Việc này là giao ước riêng giữa Giang hiền đệ với người ta, lão phu cũng không tiện can thiệp vào. Nhưng mà nhị vị cứ yên tâm đi. Với bản lĩnh của Giang hiền đệ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Vân Tuyết Nghi thở dài nói :

- Nhưng bản tính của ca ca tốt quá. Lại dễ tin người. Tiểu nữ chỉ lo ca ca chịu thiệt thòi mà thôi.

Đường Tài Thần cười nói :

- Đó lại là ưu điểm của Giang hiền diệt đấy chứ. Chính vì ưu điểm đó mà Giang hiền diệt luôn chiếm được cảm tình của người khác.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Chính vì thế mà tiểu nữ mới lo cho ca ca. Chỉ sợ ca ca lỡ sa chân, không thể nào trở về được nữa.

Đường Tài Thần cười nói :

- Giang hiền diệt tự biết lo cho bản thân mà. Nhị vị cô nương cũng không nên quá lo lắng mà hao tổn tinh thần. Hạn kỳ giao ước cũng đã sắp hết. Rồi nhị vị cũng sẽ gặp lại Giang hiền diệt thôi mà.

Lão ngấm nhìn hai nàng một lượt, rồi lại cười nói :

- Nhị vị không nên quá lo buồn mà có hại đến sức khỏe. Khi Giang hiền diệt trở về mà thấy nhị vị thế này sẽ buồn lắm đó.

Nhìn cả hai đều ngượng ngùng cúi mặt, lão lại cười nói :

- Thúy Bình tiên tử vừa gửi thư đến mời nhị vị cô nương đến thăm Phiêu Hương Tiểu Trúc. Lão phu đã cho sắp xếp xa mã. Nhị vị hãy mau chuẩn bị, rồi lão phu sẽ phái người hộ tống nhị vị đến tận nơi.

Vân Tuyết Nghi ngập ngừng nói :

- Nhưng mà ... ca ca đã dặn bọn tiểu nữ là ... không được đi đâu, phải ở đây chờ ca ca quay về mà ?

Đường Tài Thần cười nói :

- Lão phu thấy nhị vị lúc nào cũng có vẻ buồn rầu, thôi thì hãy nên ra ngoài một chuyến cho khuây khỏa. Biết đâu khi đến Phiêu Hương Tiểu Trúc sẽ gặp được Giang hiền diệt ở đấy. Vì nếu không thể thì làm sao Thúy Bình tiên tử lại biết nhị vị đang ở đây mà gửi thư đến mời ?

Vân Tuyết Nghi lộ sắc mừng rỡ, lấp bắp hỏi :

- Bá bá không gạt tiểu nữ chứ ?

Đường Tài Thần bật cười :

- Lão phu gạt nhị vị làm chi. Thôi mau vào chuẩn bị đi.

Cả hai lập tức chạy vào trong lo liệu thu xếp hành trang. Đường Tài Thần đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe lớn sang trọng để hai nàng lên đường, do đích thân viên Ngoại sự Tổng quản của Đường gia trang dẫn theo mười vệ sĩ hộ tống. Cỗ xe lăn bánh, chạy băng băng ra phía ngoại thành.

Cỗ xe chạy qua nhiều cung đường quanh co khúc khuỷu, cuối cùng đã dừng lại trước một mai lâm. Cả hai đồng kêu lên mừng rỡ khi chợt trông thấy Giang Thừa Phong đang đứng bên vệ đường chờ đợi.

Cỗ xe vừa dừng lại, Vân Tuyết Nghi đã bật mở cửa xe, nhảy ngay xuống đất, lao nhanh đến bên Giang Thừa Phong, nắm chặt tay chàng, tíu tít hỏi :

- Ca ca. Ca ca có sao không ? Tiểu muội nhớ ca ca quá đi.

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Hiền muội hỏi tiểu huynh có sao là sao ?

Vân Tuyết Nghi đỏ mặt nói :

- Tiểu muội hỏi nghiêm chính mà.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Vậy hiền muội xem thử tiểu huynh có bị làm sao không ?

Vân Tuyết Nghi ngược mắt nhìn chàng. Ánh mắt nàng cũng lập tức dừng lại nơi chiếc vòng thép trên cổ chàng. Nàng liền hỏi :

- Ca ca. Chiếc vòng đó là sao ? Sao ca ca lại đeo nó thế ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Có gì đâu. Tiểu huynh là tù nhân nên phải bị xích lại chứ sao ? Nhưng rồi Vương cô nương thương tình nên đã cho gỡ bỏ sợi xích đi, tiểu huynh chỉ còn phải đeo chiếc vòng này mà thôi.

Vân Tuyết Nghi đưa tay sờ chiếc vòng, xuýt xoa nói :

- Tội nghiệp ca ca. Chắc là ca ca đã phải chịu khổ nhiều ? Ả ma nữ đó đã làm gì ca ca thế ạ ? Ca ca có bị sao không ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Tiểu huynh không sao thật mà. Hiền muội nếu không yên tâm thì cứ kiểm tra thử đi. Xem tiểu huynh có sao không ?

Vân Tuyết Nghi chẳng chút ngại ngùng, lập tức soát xét toàn thân Giang Thừa Phong một cách thật kỹ lưỡng, kiểm tra cả trong lẫn ngoài đến khi đã chắc chắn rằng chàng vẫn chưa bị làm sao, nàng mới yên tâm, tươi cười nói :

- May quá. Ca ca vẫn bình yên. May mà ả ma nữ kia chưa làm gì ca ca hết. À. Mà ả ta đâu rồi ca ca ? Sao ca ca lại ở đây ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Hiền muội nói ai ?

Vân Tuyết Nghi sụ mặt nói :

- Thì ... ả ma nữ đó chứ ai ?

Giang Thừa Phong cười nói ;

- Vương cô nương ấy à. Nàng đã về chỗ của mình rồi. Còn tiểu huynh vì được Thúy Bình tiên tử mời, không tiện từ chối nên mới đến đây. Tiểu huynh xin lỗi đã khiến cho hiền muội lo lắng nhiều.

Vân Tuyết Nghi cúi đầu nói :

- Ca ca đừng xin lỗi tiểu muội. Đây là lỗi của tiểu muội. Tiểu muội nên xin lỗi ca ca mới phải. Chỉ tại tiểu muội đã làm liên lụy ca ca, khiến ca ca phải chịu khổ. Tiểu muội ... tiểu muội ...

Giang Thừa Phong nhẹ đưa tay vuốt ve mái tóc nàng, an ủi :

- Có gì đâu. Hiền muội không nên nói thế mà. Và hiện giờ tiểu huynh cũng đâu có sao đâu ?

Lúc này, Lý Nhược Hồng đã bước xuống xe, đang đứng lặng lẽ nhìn chàng. Chàng cũng nhìn nàng, hỏi :

- Lý cô nương. Cô nương không sao chứ ?

Lý Nhược Hồng ngập ngừng nói :

- Ta ... ta không sao. Người ... ả ta có làm gì người không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cám ơn cô nương. Tiểu sinh không sao. Cô nương có cần đến kiểm tra như Vân muội hay không ?

Lý Nhược Hồng thoáng đỏ mặt, vừa ngượng ngùng vừa có vẻ bối rối. Trong lòng nàng cũng rất muốn chạy đến bên cạnh chàng. Nhưng nàng lại ngại ngùng không dám.

42. 41

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi hai

NHÂN SINH HÀ SỰ TÂM VÔ ĐỊNH

TÚC TÍCH NHƯ KIM Ý TƯƠNG ĐỒNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Người đời sao nghĩ vẫn vợ,

Tấm lòng khi trước bây giờ giống nhau.”

Lại nói, khi nghe Giang Thừa Phong hỏi nàng có cần đến kiểm tra chàng giống như Vân Tuyết Nghi hay không, Lý Nhược Hồng không khỏi đỏ mặt, vừa ngượng ngùng vừa bối rối. Thật sự mà nói thì trong nội tâm nàng cũng rất muốn chạy đến bên cạnh chàng. Nhưng nàng lại ngại ngùng không dám. Vân Tuyết Nghi thấy thế, bật cười nói :

- Sao thế ? Mấy hôm nay lúc nào tỷ tỷ cũng lo lắng cho ca ca mà ?

Lý Nhược Hồng càng thêm thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống đất, tránh ánh mắt của Giang Thừa Phong. Đối với Giang Thừa Phong, trước giờ lúc nào nàng cũng giữ vẻ lạnh lùng. Nàng không muốn chàng biết việc nàng cũng rất quan tâm đến chàng, dù thật ra thì chàng đã biết từ lâu, chỉ không muốn nói ra mà thôi.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Rồi chàng đi đến trước viên Ngoại sự Tổng quản của Đường gia trang, vòng tay nói :

- Tiểu vương xin cảm tạ tiên sinh cùng các vị đã đưa Vân muội và Lý cô nương đến tận nơi đây.

Giang Thừa Phong tuy là một vị đại vương, nhưng thân phận địa vị của Đường Tài Thần không phải tầm thường, còn cao hơn Giang lão Bá chủ một chút. Tính ra thì Ngoại sự Tổng quản cũng có địa vị rất cao cả. Do đó Giang Thừa Phong tỏ ra rất khiêm tốn, tự xưng là tiểu vương. Ngoại sự Tổng quản tươi cười vòng tay đáp lễ, nói :

- Chỉ chút việc nhỏ nhặt ấy mà. Huynh đệ quá khách sáo rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Vì việc của tiểu vương mà đã khiến cho mọi người phải khó nhọc, tiểu vương cảm thấy áy náy quá.

Ngoại sự Tổng quản cười nói :

- Chuyện chẳng có chi. Huynh đệ không cần phải bận tâm. Giờ lão phu giao hai cô ấy lại cho huynh đệ. Lão phu hồi trang đây.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu vương xin tiễn mọi người một đoạn.

Ngoại sự Tổng quản xua tay nói :

- Không cần đâu. Suốt mấy hôm nay, lúc nào nhị vị cô nương đây cũng rất buồn rầu, lo lắng cho sự an nguy của huynh đệ. Giờ đây chắc bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói với huynh đệ. Cả nhị vị cô nương đều đối với huynh đệ rất tốt. Mối thâm tình đó, huynh đệ đừng phụ lòng cả hai đấy nhé.

Nói đoạn, lão bật cười khanh khách, rồi giục ngựa ra roi cùng bọn vệ sĩ đưa cỗ xe quay về Đường gia trang. Giang Thừa Phong cũng khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng khiến hai nàng bối rối thẹn thùng cúi mặt, sắc diện ửng hồng, trông lại càng thêm xinh đẹp. Chàng ngắm nhìn hai nàng, khe khẽ mỉm cười, không lên tiếng để khỏi làm mất đi cảm giác vi diệu hiện tại.

Nhưng chỉ một lát sau, Vân Tuyết Nghi đã lấy lại được vẻ hồn nhiên của nàng, tươi cười chạy đến bên Giang Thừa Phong, nắm chặt tay chàng, thỏ thẻ nói :

- Ca ca. Tiểu muội thấy chiếc vòng trên cổ ca ca nó làm sao ấy. Hạn kỳ hẹn ước giữa ca ca với ả ma nữ kia đã hết rồi, sao ca ca cứ đeo nó mãi thế. Để tiểu muội tìm cách mở nó ra giúp ca ca nhé.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cám ơn hiền muội. Nhưng không cần đâu. Tuy hạn kỳ ước hẹn giữa tiểu huynh với Vương cô nương đã hết rồi, nhưng tiểu huynh hiện giờ vẫn hầy còn là một tù nhân, chưa được trả tự do, nên đeo nó mới phải.

Vân Tuyết Nghi hậm hực nói :

- Sao lạ vậy ? Kỳ hạn hết rồi kia mà ? ả ma nữ kia thật quá đáng. Khi nào gặp ả, tiểu muội phải cho ả một trận mới được.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Không phải thế đâu. Hiền muội đừng nên nghi oan cho Vương cô nương mà tội nghiệp nàng. Nàng đối với tiểu huynh cũng tốt lắm. Tiểu huynh nói đây là với người khác kia.

Vân Tuyết Nghi ngạc nhiên :

- Thế là sao ạ ? Người nào lại dám bắt ca ca làm tù nhân thế ?

Giang Thừa Phong nhìn Lý Nhược Hồng cười cười. Nàng đã hết ngưỡng chừng bối rối, bản tính trở lại như xưa, hừ lạnh hỏi :

- Người nói thế là ý gì ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Có gì đâu. Tiểu sinh chỉ muốn nói rằng khi nào cô nương còn chưa trả tự do cho tiểu sinh thì tiểu sinh vẫn là tù nhân của cô nương.

Vân Tuyết Nghi cũng quay lại nhìn nàng, hỏi :

- Tỷ tỷ. Có đúng thế không ạ ?

Lý Nhược Hồng chưa kịp đáp thì Giang Thừa Phong đã đỡ lời :

- Hiền muội có nhớ lúc mới gặp tiểu huynh thì hai tay tiểu huynh bị trói lại hay không ? Tiểu huynh nguyên là tù nhân của Lý cô nương đấy.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Ca ca. Sao lại thế ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu huynh đã có lỗi với Lý cô nương nên cần phải chịu phạt. Tiểu huynh phải làm tù nhân, chịu để mặc cô ấy hành xử, để chuộc lỗi.

Đoạn chàng gơ tay lên. Trong lòng bàn tay chàng là một chiếc chìa khóa. Chàng trao chiếc chìa khóa cho Lý Nhược Hồng, nói :

- Vật này là Vương cô nương đã tặng tiểu sinh đấy. Nhưng tiểu sinh vẫn chưa dùng đến nó. Cô nương hãy giữ nó đi. Khi nào cô nương trả tự do cho tiểu sinh thì sẽ dùng nó để mở khóa thả tiểu sinh ra.

Lý Nhược Hồng nhìn chiếc chìa khóa, hỏi :

- Đây là chiếc duy nhất chứ ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Vâng. Chính là chiếc duy nhất. Cô nương hãy giữ nó đi. Chỉ có cô nương mới xứng đáng giữ nó.

Vân Tuyết Nghi nũng nịu hỏi :

- Ca ca. Cả tiểu muội cũng không xứng đáng giữ nó ư ?

Nàng chỉ nghĩ sao rồi nói vậy thôi chứ cũng không có ý ganh tỵ với Lý Nhược Hồng. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Sao hiền muội lại nói vậy. Đây là chiếc vòng biểu hiện thân phận tù nhân của tiểu huynh đối với Lý cô nương. Còn nếu hiền muội muốn thì có thể làm một chiếc vòng khác. Tiểu huynh sẵn sàng đeo nó.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Tiểu muội chỉ hỏi vậy thôi. Tiểu muội sao dám làm thế. Ca ca là ca ca của tiểu muội chứ có phải là tù nhân của tiểu muội đâu ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Nếu hiền muội muốn, tiểu huynh sẵn sàng làm tù nhân của hiền muội. Trước đây cũng đã từng như vậy rồi mà.

Vân Tuyết Nghi sụ mặt nói :

- Không. Tiểu muội không dám nữa đâu.

Giang Thừa Phong bật cười. Vân Tuyết Nghi đối với chàng thật hết lòng hết dạ, chàng rất cảm động, hết lời an ủi. Vân nhi là người hiền lành, đôi khi lại có tính nết như trẻ con, rất đáng yêu. Chàng tự cảm thấy có bốn phận yêu thương chiều chuộng nàng. Có lẽ tính phong lưu của chàng lại phát tác rồi chăng ? Dù sao thì khi ở bên cạnh Vân Tuyết Nghi, chàng có cảm giác rất thoải mái.

Hồi lâu, khi Vân Tuyết Nghi đã nguôi ngoai rồi, chàng mới quay sang Lý Nhược Hồng nói :

- Cô nương hãy giữ chiếc chìa khóa này đi. Đây là do tiểu sinh nguyện ý đấy.

Lý Nhược Hồng liền cầm lấy chiếc chìa khóa, cất giữ cẩn thận, đoạn hỏi :

- Nếu ta làm mất nó thì người sẽ phải đeo chiếc vòng kia suốt đời hay sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu cô nương bắt tiểu sinh suốt đời này phải làm tù nhân của cô nương thì tiểu sinh cũng chịu ngay. Còn về chiếc vòng này, nếu cô nương cho phép thì tiểu sinh có thể chém gãy để tháo nó ra.

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu người đã có thể tự tháo nó ra được thì còn đưa ta chiếc chìa khóa làm gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu cô nương không cho phép, tiểu sinh làm sao dám tự tiện mở nó ra.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh một tiếng. Không phải nàng tỏ ý bất mãn gì cả, chẳng qua bản tính của nàng như thế mà thôi. Giang Thừa Phong biết nàng đang nghĩ gì, chỉ khẽ mỉm cười. Vân Tuyết Nghi này giờ vẫn chăm chú nhìn chàng, bỗng hỏi :

- Ca ca. Ca ca thật không bị sao chứ ạ ? Tiểu muội nhận thấy khí sắc của ca ca không được tốt ?

Xem ra nàng có đôi mắt tinh minh, tâm ý nhạy cảm hơn Lý Nhược Hồng nhiều, nên đã nhận ra sự khác lạ của chàng. Chàng mỉm cười nói :

- Tiểu huynh không sao ? Chỉ suýt chút nữa là bị hút hết tinh lực mà thôi.

Vân Tuyết Nghi lộ vẻ hoảng hốt :

- Sao ạ ? Rồi ca ca có sao không ? Tiểu muội đã biết trước ả ma nữ đó không phải là người tốt mà.

Nàng lo lắng cũng phải. Nam nhân mà bị mất hết tinh lực, so với phế nhân cũng không có gì khác biệt. Trong giới vũ lâm cũng có không ít “ma nữ” hút nguyên dương của nam nhân để luyện tà công. Dù Giang Thừa Phong chỉ suýt bị thôi, nhưng nàng cũng không khỏi lo lắng bất an. Quan tâm tắc loạn mà.

Giang Thừa Phong nói :

- Vương cô nương đang luyện một thứ công phu có âm tính cực mạnh, âm khí tích tụ trong nội thể quá nhiều. Cứ khoảng mười ngày là các luồng âm khí sẽ phát tác, nổi lên công phạt cơ thể một lần, nên nàng mới phải hấp thụ nguyên dương của nam nhân để điều hòa nội thể. Cũng tội nghiệp cho nàng. Nàng đã nhiều lần muốn bỏ mà không được, vì một khi đã luyện tập thứ công phu đó rồi thì không thể nào mà ngừng lại được.

Vân Tuyết Nghi hỏi :

- Vậy là ả ta bắt ca ca về để luyện công phải không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không phải đâu. Khi ở Hoàng Cúc Lâu, tiểu huynh đang cùng nàng ngồi uống rượu nói chuyện thì âm khí chợt nổi lên phát tác vô cùng dữ dội, hành hạ nàng rất khổ sở. Nhưng nàng lại không nỡ làm hại tiểu huynh, nên đã cố gắng chịu đựng sự đau khổ ấy. Cuối cùng, nàng chịu đựng không nổi, đến mức phải ngã lăn ra bất tỉnh. Tiểu huynh không nỡ nhìn thấy nàng chịu đau khổ, nhưng không nghĩ ra được cách nào hay, đành dùng đến hạ sách, hút âm khí ở trong người nàng đưa sang người tiểu huynh, để từ nay về sau nàng khỏi phải dùng đến phương pháp Hấp Dương Đạo Âm đó nữa. Nội lực của tiểu huynh có Hỏa tính rất mạnh, tính dương cương cực cường, tạm thời có thể trấn áp được âm khí. Nhưng trong nhất thời tiểu huynh cũng không thể hóa giải được âm khí trong người, cho nên ...

Vân Tuyết Nghi lo lắng hỏi dồn :

- Cho nên thế nào ? Ca ca.

Giang Thừa Phong cau mày đáp :

- Hiện giờ tiểu huynh không thể vận dụng chân lực được nữa. Tạm thời nội thể tiểu huynh có thể giữ được trạng thái quân bình. Nhưng nếu tiểu huynh vận dụng chân lực, nguyên khí bị hao tổn tất sẽ bị âm khí lấn át, sinh ra hiện tượng loạn khí. Nếu nhẹ thì chỉ bị chút ít đau khổ, nhưng nếu nặng thì có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

Vân Tuyết Nghi lo lắng hỏi :

- Vậy là xem như ca ca đã mất hết vũ công rồi ư ? Ca ca ...

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Nàng liền sầm mặt nói :

- Ca ca. Bản tính ca ca thật quá tốt. Theo tiểu muội thì ca ca cứ mặc kệ ả đi thì hơn. Ai bảo ả ta luyện thứ tà công đó làm chi ?

Đối với nàng, Giang Thừa Phong quan trọng hơn Vương Bội Ngọc gấp trăm nghìn lần. Chàng chịu khổ thay nàng ta, nàng cảm thấy thật không xứng đáng. Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, cười buồn. Chàng hiểu tâm trạng của Vân Tuyết Nghi, nhưng có nhiều chuyện cũng không tiện nói rõ. Hồi lâu, chàng mới nói :

- Tiểu huynh định sẽ ở lại đây độ mười ngày, cố gắng hóa giải hàn khí trong người. Vũ lâm hiện thời đang hồi náo loạn. Tiểu huynh đi lại trong vũ lâm mà không thể sử dụng được vũ công thì nguy hiểm lắm.

Vũ lâm hiện thời đang hồi tào loạn, cảnh sát nhân phóng hỏa diễn ra khắp nơi, đại kiếp lại sắp phát sinh. Hơn nữa, người vũ lâm tranh cường hiếu thắng, có thể đánh nhau bất kỳ lúc nào chỉ vì những chuyện không đâu. Do đó, không có vũ công mà hành tẩu giang hồ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Vân Tuyết Nghi cũng không tán đồng để chàng mạo hiểm, nên gật đầu nói :

- Ca ca nói phải đó. Ca ca phải tập trung tu luyện để sớm hồi phục. Tiểu muội cũng sẽ ở lại đây để chăm sóc ca ca.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng. Nàng thoáng đỏ mặt, gật đầu nói :

- Người cứ yên tâm mà luyện công. Ta sẽ ở lại chờ người.

Ba người đang mãi nói chuyện, chợt nghe có tiếng cười trong trẻo vang lên bên tai, tiếp đó là giọng oanh vàng thánh thót :

- Vương gia đi đón khách gì mà lâu thế ?

Mọi người quay lại nhìn, thấy một vị Hoàng y nữ lang đang từ trong mai lâm nhẹ bước tiến ra. Nàng ta dung nghi xinh đẹp, nhan sắc diễm kiều, vóc dáng thướt tha, phong thái đường bệ, cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhượng Hồng đều không thể sánh bằng. Một thoáng ghen hờn vô cớ chợt thoáng len nhẹ vào hồn.

Hoàng y nữ lang nhìn hai nàng tươi cười nói :

- Nhị vị muội muội là Vân muội và Hồng muội đây chẳng ? Tỷ tỷ đã nghe vương gia nói nhiều về hai người. Đến nay mới được gặp.

Nàng tiến đến nắm tay hai nàng, nói tiếp :

- Sao lại đứng ở đây nói chuyện thế. Nào. Mời vào. Nơi đây gọi là Phiêu Hương Tiểu Trúc, nhị vị muội muội vào chơi cho biết.

Đoạn nàng kéo hai người đi thẳng vào mai lâm. Giang Thừa Phong mỉm cười, nhẹ nhàng cất bước theo sau.

Mai lâm vây quanh Phiêu Hương Tiểu Trúc rất rộng lớn, nằm trong một sơn cốc hùng vĩ. Tứ bề núi non vây bọc, đồi dốc chập chùng hiểm trở.

Cuối khu rừng mai là chân núi. Trên lưng chừng núi có một hang đá nhỏ. Xung quanh cửa hang mọc um tùm những đám cỏ u du cao quá đầu người, thật tươi tốt xanh rậm. Ai đã vào trong tiểu thạch động rồi, từ ngoài nhìn vào khó mà phát hiện được. Nơi đây lại yên tĩnh, quả là một nơi luyện công lý tưởng.

Mấy hôm nay, Giang Thừa Phong lên đây luyện công. Chàng cố hoàn thành thật sớm, vì hiện còn rất nhiều việc đang chờ chàng xử lý. Suốt bấy lâu nay, chàng đã hao phí thời gian quá nhiều rồi.

Vàng dương đã xế về tây ...

Giang Thừa Phong đang đứng tại đám cỏ u du phía trước tiểu thạch động. Chàng đứng ung dung nhàn nhã, tay chấp sau lưng, mắt ngược nhìn lên, chăm chú ngắm nhìn một chùm hoa tử đằng trên vách đá.

Bấy lâu nay, chàng đã hao phí rất nhiều thời gian chỉ vì những chuyện không đâu. Sắp tới chàng có quá nhiều chuyện phải làm. Thêm vào công việc mà phụ thân vừa giao cho. Chàng cảm thấy trách nhiệm quá nặng nề.

Trầm tư hồi lâu, chợt thấy lòng xao động, cảm hứng dâng tràn, chàng cất tiếng ngâm nga khe khẽ :

“Chẳng vương chút bụi hồng trần,

Mái tranh sơn dã vẹn phần thanh cao.

Lánh xa thế sự ba đào,

Lâm tuyền một cõi biết bao an nhàn.

Ngày xem mai tắm nắng vàng,

Đêm nghe mai kể chuyện nàng Hằng Nga ...”

Chàng chưa kịp hát tiếp câu kệ thì bỗng đâu nghe thấy một giọng nói trong trẻo của nữ nhân :

- Ai là Hằng Nga vậy ca ca ?

Vừa nghe tiếng nói, chẳng cần nhìn thấy người chàng cũng đã biết ngay người đó là ai rồi. Chàng mỉm cười hỏi :

- Sao hiền muội không chờ tiểu huynh xuống mà lại lên đây ?

Có tiếng cười hồn nhiên trong trẻo vang lên bên tai, khiến chàng cũng cảm thấy vui lây. Chàng từ từ quay lại.

Ngay lúc đó, bóng hồng thấp thoáng, trước mặt chàng đã xuất hiện một thiếu nữ vận y phục màu hồng nhạt, xinh đẹp kiều diễm, vui vẻ hồn nhiên, chính là Vân Tuyết Nghi. Nàng chạy đến bên chàng, thổ lộ nói :

- Ca ca. Tiểu muội có một chuyện muốn được nói riêng với ca ca.

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Có chuyện chi thế ? Sao hiền muội lại có vẻ quan trọng quá vậy ? Tiểu huynh đang chờ nghe đây.

Vân Tuyết Nghi cúi đầu nhìn xuống đất, tay vờ vờ tà áo, hơi thoáng đỏ mặt. Giang Thừa Phong không giục, vẫn đứng yên lặng nhìn nàng chờ đợi.

Hồi lâu, nàng cố lấy lại vẻ bình tĩnh, ngược mắt nhìn chàng, nói ra câu mà nàng đã ấp ủ trong lòng từ lâu :

- Ca ca. Tiểu muội muốn biết ca ca đối với tiểu muội thế nào ?

Giang Thừa Phong khẽ buông nhẹ tiếng thở dài. Vân Tuyết Nghi vẫn chăm chú nhìn chàng, chờ câu trả lời. Chàng đưa mắt ngắm nhìn nàng, rồi âu yếm nói :

- Tấm lòng của tiểu huynh, hiền muội chưa hiểu hay sao ?

Vân Tuyết Nghi thoáng ngẩn người ngơ ngác. Nhưng rồi nàng lập tức chạy bay tới, ôm chầm lấy Giang Thừa Phong, gục đầu vào ngực chàng mà khóc nức nở. Chàng nhẹ nhàng vòng tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Nàng rưng rưng ngấn lệ, khóe mắt long lanh, thổ thổ nói :

- Ca ca. Tiểu muội hạnh phúc lắm.

Đêm xuống ...

Bầu trời đêm nay thật đẹp.

Không gian cao thẳm, không một gợn mây đen, không một chút sương mù. Ánh trăng bàng bạc soi sáng cảnh vật nơi hạ giới, cơ hồ chẳng một khóm cây ngọn cỏ nào mà chẳng tắm ánh nguyệt quang.

Giang Thừa Phong cùng Vân Tuyết Nghi ngồi trên thảm cỏ, dưới bầu trời đêm lồng lộng ánh trăng ngà. Gió đêm nhẹ thổi từng cơn. Làn tóc mây của Vân Tuyết Nghi khẽ phất phơ lay động.

Đã khá lâu rồi, cả hai đều im lặng.

Vân Tuyết Nghi ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng bàng bạc đang lơ lững giữa bầu trời cao thẳm thẳm. Đột nhiên nàng khẽ bật lên tiếng cười trong trẻo. Giang Thừa Phong quay sang nhìn nàng, hỏi :

- Hiền muội cười chuyện chi thế ?

Vân Tuyết Nghi đáp :

- Từ bé đến lớn, cho đến tận lúc này, tiểu muội đã từng ngồi ngắm trăng chẳng biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng chưa có lần nào mà tiểu muội lại cảm thấy ánh trăng đẹp bằng ánh trăng đêm nay.

Giang Thừa Phong ngả người nằm xuống thảm cỏ, dùng tay gối đầu, mắt ngắm nhìn vầng trăng, bất giác khẽ thở dài :

- Thế à ? Vậy mà tiểu huynh lại chẳng thấy nó đẹp tí nào cả. Lẽ nào tiểu huynh là một kẻ vô tình chẳng ?

Vân Tuyết Nghi vội nói :

- Không phải vậy đâu. Ca ca là nam nhi, chí tại tứ phương, đâu có nhi nữ thường tình như tiểu muội.

Giang Thừa Phong khẽ bật cười. Vân Tuyết Nghi ngồi bên cạnh chàng, khẽ thủ thủ tâm tình, đôi lúc lại bật lên tiếng cười trong trẻo.

43. 42

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi ba

TRÁNH NẮNG DỪNG CHÂN NƠI TỬU QUÁN

VÔ TÌNH GẶP PHẢI KỂ THÔ HÀO

Nguồn : Tàng Thư Viện

Thời gian thấm thoát trôi nhanh.

Giang Thừa Phong đã ở lại Phiêu Hương Tiểu Trúc khoảng hơn nửa tháng. Mỗi ngày chàng đều lên tiểu thạch động luyện công trong sáu canh giờ. Môn công phu chúa thượng truyền cho chàng bác đại tinh kỳ, không dễ tu luyện, nhưng chàng vốn thông minh đỉnh ngộ nên việc tu tập cũng chẳng gặp khó khăn gì.

Lúc này, các luồng khí âm hàn trong người chàng đã được hóa giải hết, hòa hợp cùng chân lực dương cương của chàng mà tạo thành Âm Dương Hòa Hợp Thần Công, đủ bảo vệ chàng trước các loại kỳ độc. Không chỉ có thế, nội lực của bản thân chàng giờ đây cũng đã tăng gia gấp bội. Và cũng như những người thuộc Thiên giới khác, vũ công của chàng càng tinh tiến thì dung mạo chàng càng trẻ hơn, anh tuấn hơn.

Quả đúng là chàng nhân họa được phúc.

Đến khi công phu thành tựu, chàng quyết định cùng Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng rời nơi đây.

Sau khi chia tay Thúy Bình tiên tử, rời khỏi Phiêu Hương Tiểu Trúc, chàng cùng Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng vào thành, ghé qua Đường gia trang xin được bái yết Diêm Thương Tài Thần. Chàng định đến cảm tạ lão vì lão đã giúp đỡ Vân, Lý hai người suốt thời gian qua. Đường Tài Thần là bậc trưởng bối, chàng không thể thất lễ.

Nhưng khi đến nơi, chàng mới hay Đường Tài Thần đã đi lo chuyện làm ăn ở xa, mấy hôm sau mới hồi trang. Lão là một đại thương gia nên những chuyến đi xa thế này là rất thường xuyên. Viên Nội sự Tổng quản mời ba người vào trong trang tạm nghỉ ngơi, chờ Tài Thần trở về.

Giang Thừa Phong cũng không muốn lại làm phiền Đường gia, nên đã từ tạ, gửi lời tạ ơn Đường Tài Thần đã giúp đỡ, rồi đưa Vân, Lý hai người đi tìm khách điểm thuê phòng trọ. Chàng thuê bao cả gian hậu viện của Phúc Lai Hiên, tòa khách điểm sang trọng nhất thành, một nơi mà chỉ có hàng đại phú gia mới dám ghé qua.

Vì đây là lần đầu tiên Lý Nhược Hồng đến Thành Đô nên chàng muốn dành chút ít thời gian để đưa nàng đi tham quan du ngoạn các danh thắng trong vùng. Vân Tuyết Nghi giành phần làm hướng đạo.

Mấy ngày liền, ba người cùng đi viếng mấy chỗ hữu danh : miếu Vũ Hầu, chùa Chiếu Giác, chùa Thảo Đường ... Đáng vẻ thư sinh thanh tú hào hoa của chàng đã hấp dẫn nhãn quang của du khách không ít. Dĩ nhiên, trong số đó phải có nhiều thiếu nữ đang ấp ủ mộng tình. Bọn họ nhìn hai thiếu nữ đi cùng chàng bằng ánh mắt ghen tị, và mong sao có cơ may như hai nàng, được cùng chàng sánh bước nhàn du ...

Một hôm, ba người đến Thanh Dương Cung.

Vừa mới đến trước cửa cung, chàng chợt trông thấy hai hàng đạo nhân nghiêm trang tề chỉnh đứng dàn hai bên lối đi. Những người xung quanh nhìn các đạo nhân với vẻ ngạc nhiên pha lẫn hiếu kỳ. Chuyện này suốt mấy chục năm nay chưa từng xảy ra. Vân Tuyết Nghi cũng xuất xoa :

- Bọn họ đón tiếp ai mà long trọng quá vậy. Trước giờ tiểu muội chưa từng nghe nói bọn họ dàn hàng trước cửa cung đón khách bao giờ. Chẳng hiểu ai mà lại được bọn họ kính trọng đến mức này ? Tiểu muội muốn được gặp người đó quá đi.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Hiền muội muốn gặp người đó là vì ngưỡng mộ hay hiếu kỳ ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Chỉ vì hiếu kỳ thôi. Còn về ngưỡng mộ thì ... Tiểu muội chỉ ngưỡng mộ duy nhất một mình ca ca mà thôi.

Giang Thừa Phong bật cười. Lý Nhược Hồng nói :

- Chúng ta đứng đây một lát, ắt sẽ gặp được người đó thôi.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Nếu chúng ta cứ đứng ở đây mãi thì hai người sẽ chẳng bao giờ gặp được người đó đâu.

Vân Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca. Sao vậy ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, tiến lên mấy bước. Ngay lúc ấy, một vị đạo nhân ước độ lục tuần tiến đến chỗ hai người. Đạo nhân bước đến trước Giang Thừa Phong, liền vòng tay vái chào, cung kính nói :

- Bần đạo xin tham kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc. Kính mừng vương gia quang lâm Thanh Dương Cung.

Lão đạo nhân kia chính là Nhất Minh Tử, người đã nghênh đón Giang Thừa Phong lúc trước. Vân Tuyết Nghi cùng Lý Nhược Hồng đều giật mình sửng sốt, không ngờ nhân vật được Thanh Dương Cung nghênh đón long trọng như vậy lại chính là Giang Thừa Phong. Bọn họ cũng biết chàng thân phận tôn quý. Nhưng không ngờ lại tôn quý đến mức cả Thanh Dương Cung cũng tôn kính. Chàng khẽ mỉm cười nói :

- Đạo trưởng không nên quá đa lễ.

Lão đạo nhân cung kính nói :

- Dạ. Cung chủ sư tôn hiện đang chờ đón ngọc giá ở đại điện. Thỉnh vương gia di giá vào trong.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Chúng ta hãy mau vào trong kéo lão đạo trưởng trông đợi.

Lão đạo nhân cung kính vâng dạ, đi trước dẫn đường. Giang Thừa Phong dẫn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đi theo lão đạo vào Thanh Dương Cung. Vân Tuyết Nghi đi sát chàng, hỏi nhỏ :

- Ca ca. Sao bọn họ tôn kính chàng thế ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Ta nào có tài đức chi đâu. Các vị đạo trưởng tôn kính ta cũng chỉ vì kính nể gia phụ đấy thôi.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Tiểu muội nghe nói địa vị của lão cung chủ ở đây rất cao trọng. Người ta tôn vinh lão như là bậc thần tiên. Cho dù là hoàng thân quốc thích, hay cả Hoàng đế cũng còn chưa được tôn kính như ca ca vậy.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Vì gia phụ địa vị còn cao hơn Minh đế, thế lực còn mạnh hơn Minh triều. Hơn nữa, giữa gia phụ và Huyền Đô Quan chủ quan hệ rất thân mật. Mà lão cung chủ ở đây lại là một trong hai mươi bốn đại đệ tử của Huyền Đô Bát Cảnh Cung.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Nhưng mà ... Huyền Đô Bát Cảnh Cung địa vị rất cao cả. Lão cung chủ lại là một trong hai mươi bốn đại đệ tử thì địa vị không thấp rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Đúng thế. Nhưng tiểu huynh ... may mà cũng không tệ lắm. Xét về bối phận, tiểu huynh ngang hàng với lão cung chủ. Vị Nhất Minh đạo nhân kia còn phải gọi tiểu huynh là sư thúc đấy.

Vân Tuyết Nghi kinh ngạc nói :

- Thế ư ?

Đi qua chính điện, quanh qua nhiều đình viện, đạo xá, cuối cùng mọi người đã đến trước tòa đại điện nguy nga đồ sộ. Lão cung chủ hiện đang đứng tại cửa đại điện chờ đợi. Vừa thấy Giang Thừa Phong, lão tươi cười nói :

- Vương gia lại quang lâm, thật hân hạnh cho bản đạo.

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp lễ, nói :

- Đạo trưởng khách sáo quá. Bản vương lại đến làm phiền đạo trưởng, thật ngại quá đi.

Lão cung chủ cười nói :

- Vương gia khách sáo quá rồi.

Đoạn lão mời chàng cùng Vân, Lý hai nàng vào bên trong. Cũng như Vương Bội Ngọc lúc trước, hai nàng đều cảm thấy chấn kinh. Chính điện nguy nga đồ sộ, tứ bề khảm châu dát ngọc, trang hoàng long lẫy có lẽ hơn hẳn chốn vương cung hầu phủ. Khi bước vào chính điện, cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đều cảm thấy choáng ngợp trước vẻ long lẫy tráng lệ của nơi này. Vân Tuyết Nghi bản tính hồn nhiên, nên nghĩ gì nói nấy. Nàng ngẩng nhìn cảnh trí xung quanh một lúc, rồi xuýt xoa :

- Rực rỡ long lẫy quá đi. Chắc cả hoàng cung đại điện cũng không hơn thế này đâu nhỉ ?

So với nơi này, Bách Hoa Cung của Vân Tuyết Nghi thật không thể xem là cung điện. Lão cung chủ nghe nói, liền mỉm cười bảo :

- Thế này đã là gì đâu. Cung thất của vương gia chắc chắn phải còn hơn thế này nữa ấy chứ.

Vân Tuyết Nghi nắm tay Giang Thừa Phong, thỏ thẻ hỏi :

- Ca ca. Có thật vậy không ạ ?

Chàng chỉ khẽ mỉm cười. Trường Thanh Cung có quy mô, khí thế không hề thua kém Huyền Đô Bát Cảnh Cung, nơi này đương nhiên không thể sánh bằng. Sau khi phân ngôi chủ khách, trà nước chuyện vãn một lát, lão cung chủ bỗng nhìn Vân, Lý hai nàng hỏi :

- Nhị vị có định đi du ngoạn nơi đây hay không ? Để bản đạo phái người hướng dẫn nhị vị tham quan các nơi.

Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đưa mắt nhìn nhau, rồi Vân Tuyết Nghi nhanh nhẩu nói :

- Đi chứ. Đi chứ. Đã đến đây rồi thì cũng nên đi một vòng tham quan mới phải. Chúng ta lên Nhân Duyên Phong cầu duyên đi.

Nhân Duyên Phong của Thanh Dương Cung rất nổi danh, cả Vân Tuyết Nghi cũng rất tin tưởng. Nàng nói xong liền đứng dậy, nắm tay Giang Thừa Phong, định kéo chàng cùng đi. Nhưng chàng đã nói :

- Tiểu huynh có chút chuyện cần bàn với đạo trưởng đây. Không đi được. Hai người cứ đi đi thôi.

Vân Tuyết Nghi xụ mặt nói :

- Tiểu muội định rủ ca ca lên Nhân Duyên Phong cầu duyên mà ca ca không đi ư ? Tiểu muội với Hồng tỷ đi một mình mà không có ca ca thì đâu còn vui nữa.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu huynh có công việc thật mà. Hiền muội cầu nguyện xong rồi thì cầu dùm tiểu huynh luôn nhé.

Vân Tuyết Nghi phụng phịu :

- Tiểu muội biết cầu gì chứ ?

Giang Thừa Phong bật cười nói :

- Hiền muội muốn cầu gì cũng được. Nếu hiền muội giận tiểu huynh thì hiền muội cứ cầu cho tiểu huynh phải chịu khổ sở suốt đời vậy.

Vân Tuyết Nghi phụng phụ :

- Tiểu muội sao dám giận ca ca chứ ? Ca ca là ca ca của tiểu muội mà. Ừ ... ư ... Ca ca cứ trêu tiểu muội không hà.

Giang Thừa Phong bật cười, và lão cung chủ cũng mỉm cười. Đoạn lão bảo Nhất Minh đạo nhân đưa hướng dẫn hai nàng đi tham quan. Sau đó, lão lại bảo các đạo nhân đang túc trực lui ra hết. Giang Thừa Phong cười nói :

- Sự việc xem chừng nghiêm trọng à nghe ?

Lão cung chủ không cười mà lại lộ vẻ nghiêm trọng, nói :

- Sắp tới dường như ở vùng này có sự gì nghiêm trọng sắp xảy ra ? Vương gia có thể tiết lộ cho bản đạo biết hay không ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Sao đạo trưởng lại nói thế ?

Lão cung chủ nói :

- Vì bản đạo thấy Tứ hải quân chủ đến, vương gia đến, rồi cả thiếu công tử của Tây phương Bá chủ cũng đến. Hơn nữa, Giang lão Bá chủ cũng phái đại đội nhân mã đến đây bảo vệ vương gia. Vậy thì chắc phải xảy ra sự gì nghiêm trọng lắm ?

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Cả thiếu công tử của Lỗ huynh cũng đến đây ư ?

Lão cung chủ cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Vương gia không biết ư ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Bản vương lần này vào Xuyên là có chút việc riêng. Bấy lâu nay vì những việc riêng tư mà bản vương bận rộn quá, cũng không có thời gian theo dõi động tĩnh trên giang hồ. Nhưng mấy hôm trước, bản vương có nghe chúa thượng nói võ lâm sắp đại loạn đến nơi. Có phải là chuyện này chăng ?

Lão cung chủ thở phào nói :

- Nếu chỉ là chuyện của giới võ lâm thì không có việc gì đáng lo. Vậy mà ... Mấy hôm nay bản đạo lo lắng quá.

Nhưng rồi lão lại nói :

- Bản đạo nghe đâu dường như lần này còn có cả mấy vị Bá chủ cũng đến nữa đấy.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Thật thế ư ? Những ai thế ?

Lão cung chủ nói :

- Bản đạo cũng không rõ mà chỉ nghe nói thế thôi. Hành tung của các vị Bá chủ người ngoài sao biết được.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Nếu quả như thế thì tình hình nghiêm trọng rồi đa. Dù là việc trong võ lâm, nhưng một khi các vị Bá chủ nhúng tay vào thì ... không còn là việc của võ lâm nữa rồi.

Lão cung chủ gật đầu nói :

- Bản đạo cũng lo ngại chuyện ấy đấy.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Đạo trưởng có cao kiến gì chăng ?

Lão cung chủ nói :

- Bần đạo muốn cùng vương gia hợp tác. Trước nay Huyền Đô Quan vốn không can thiệp vào chuyện giang hồ. Nhưng lần này thì ... Bần đạo chỉ mong nơi đây được yên ổn, nhưng thực lực của Thanh Dương Cung yếu quá, sợ sẽ không đối phó nổi nếu như có chuyện bất trắc xảy ra.

Giang Thừa Phong ngần ngừ :

- Bản vương cũng như đạo trưởng thôi chứ có hơn gì đâu?

Lão cung chủ nói :

- Nếu chúng ta hợp tác hành động, may ra có thể ứng phó được.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Được rồi. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Nhưng ... Bản vương chỉ mong được yên ổn. Nếu như người ta không động chạm đến chúng ta thì thôi. Bọn họ làm gì thì cứ mặc kệ bọn họ.

Lão cung chủ gật gù nói :

- Bần đạo nghĩ đó là cách tốt nhất trong lúc này.

Thế là cuộc hợp tác đã được quyết định. Bề ngoài đó chỉ là cuộc hợp tác tạm thời giữa Giang Thừa Phong và Thanh Dương Cung, nhưng cũng có thể xem đó là cuộc hợp tác của Trường Thanh Cung và Huyền Đô Quan, hai thế lực được xem là có uy thế nhất mà cũng cầu an nhất trong giang hồ.

Thành Đô ...

Trung tuần tháng tư.

Trời đã vào hạ nên không khí có phần oi bức. Lúc này đang độ giữa trưa. Ánh thái dương chói chang như muốn thiêu đốt mọi vật nơi hạ giới.

Trên đường phố, người qua kẻ lại vẫn đông đúc nhộn nhịp, ngoài những người mua bán còn có khách nhàn du. Trong số những người này có Giang Thừa Phong, Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng. Sau khi rời Thanh Dương Cung, ba người đang trên đường trở về nơi nghỉ trọ trong thành.

Cái nắng như thiêu đã làm chậm bước chân lũ khách.

Nhìn thấy Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng cứ thỉnh thoảng đưa tay quạt mồ hôi, Giang Thừa Phong nói :

- Chúng ta tìm nơi nào đó nghỉ chân vậy.

Hai nàng lập tức ủng hộ ngay. Xa xa phía trước có một tửu lâu. Ba người liền ghé vào nơi đó.

Trong tửu lâu lúc này có rất đông người, đa phần cũng là du khách ghé vào tránh nắng. Thực khách chiếm gần như hầu hết các bàn, không khí ồn ào náo nhiệt vô cùng. Những tiếng cười tiếng nói thoát ra, sau khi rượi vào, cùng với những tiếng gọi tiểu nhị ới ới vang lên khắp bốn phía.

Giang Thừa Phong cùng hai nàng vừa ghé vào, tiểu nhị đã đơn đả chạy ra đón tiếp, thu xếp cho ba người một chiếc bàn còn trống trong góc khuất, tuy vị trí không được tốt lắm, nhưng có vẫn còn hơn không.

Sau khi gọi món ăn, vốn tính cẩn thận, Giang Thừa Phong kín đáo quan sát các thực khách trong quán để lượng định tình hình. Ở đây hiện diện đủ mọi hạng người, từ bình dân bách tính cho đến khách võ lâm đều có cả. Trong số họ cũng có vài người vận y phục sang trọng hoa lệ chẳng kém gì chàng.

Thấy không có đối tượng nào đặc biệt khả nghi, chàng cũng không để ý đến nữa. Tiểu nhị đã dọn thức ăn lên. Chàng liền cùng Vân, Lý hai nàng dùng bữa. Vân Tuyết Nghi đang lúc vui vẻ, tíu tít kể lại chuyện đi cầu duyên của nàng và Lý Nhược Hồng trên Nhân Duyên Phong khi nãy.

Nghe nàng kể, Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Vậy hiền muội đã cầu giúp tiểu huynh điều chi thế ? Có phải là cầu cho tiểu huynh phải chịu khổ cả đời hay không ?

Vân Tuyết Nghi đáp :

- Có đâu. Tiểu muội cầu cho ca ca luôn được hạnh phúc, đường tình duyên không trắc trở mà gặp toàn điều như ý.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Mong sao được như thế.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng cười cười. Nàng thoảng đỏ mặt, ra vẻ tức giận hừ lạnh một tiếng. Nhưng chàng vẫn cứ mỉm cười nhìn nàng. Còn Vân Tuyết Nghi thì lại nhìn chàng với vẻ âu yếm thân thương.

Vừa lúc đó, trên con đường nhộn nhịp có tiếng ngâm nga vang lên, giọng ngâm nghe ồ ồ như trâu rống :

“Mỗi tháng ta say độ mấy hồi,

Gặp nhau thì cứ chén mềm môi,

Mặc cho thời khắc qua theo gió,

Vàng cứ tay vung mãi chẳng thôi!”

Bài ca đó không theo cái ý của cổ nhân diễn tả cái hào sảng của trang hiệp khách giang hồ, lời ca cũng không được thanh cao lắm, song nó có phong độ của hạng người vung vàng qua cửa sổ để mong một cuộc tao phùng.

Lời ca vừa dứt, một đại hán trẻ tuổi có dáng dấp ngang tàng từ vệ đường bước vào tửu lâu, đi thẳng lên lầu.

Đại hán cao hơn tám thước, mày rậm mắt to, mặt tím sạm, lưng giắt nhuyễn tiên, tóc rối bông thông đến ngực, chân vận giày bố, mặc áo vải thô, trông có vẻ phiêu linh lạc phác, sớm đói chiều no, đêm rừng ngày núi. Vì thế mà nãy giờ chưa thấy tiểu nhị ra đón tiếp như đối với những thực khách khác.

Tuy nhiên, đại hán cũng chẳng thềm để tâm đến thái độ của bọn tiểu nhị, cứ rảo bước đi thẳng lên lầu. Gã lại có cái khí độ hào sảng bưng bưng, thần thái cao ngạo như xem trước mắt không người.

Gã lên tới trên lầu, đảo mắt nhìn quanh các thực khách một vòng, thấy không còn bàn nào trống, liền cất giọng oang oang :

- Tiểu nhị đâu. Mau kiếm cho ta một chỗ ngồi coi.

Thái độ kẻ cả ăn to nói lớn cùng với thanh nhuyễn tiên giắt sau lưng đại hán chứng tỏ thân phận giang hồ hào khách của gã, đã làm cho bọn tiểu nhị sợ hãi, chẳng dám chậm trễ, vội chạy đến cung kính nói :

- Xin đại gia lượng thứ cho. Tệ quán hôm nay đông khách quá, các bàn đều đã đầy hết người rồi. Hay là đại gia lát sau ghé lại ?

Đại hán hừ một tiếng, nói :

- Ta đến đây là để ăn uống, còn chờ sao được. Các người hãy mau thu xếp cho ta một bàn.

Vừa nói gã vừa quăng cho tiểu nhị một đĩnh bạc trông chừng khá nặng. Hơi bạc đã làm cho tiểu nhị đối với gã cung kính hơn. Nhưng trên lầu đều là những thực khách sang trọng, hay ít ra thì cũng không kém gì đại hán. Yêu cầu của gã ta làm cho tiểu nhị cảm thấy lúng túng khó xử.

Cử động của gã hết sức thô bạo. Lời nói của gã cũng hết sức thô bạo. Trong số thực khách đã có nhiều người nhìn gã với vẻ bất mãn. Song gã chẳng ngại ngùng gì, ngang nhiên nhìn trả lại mọi người. Quả là kẻ thô hào có khác. Lý Nhược Hồng thấy không thuận mắt, khề hừ một tiếng. Cả Vân Tuyết Nghi cũng có vẻ bất mãn. Chỉ riêng Giang Thừa Phong là không lộ vẻ gì. Chàng nhìn đại hán, trên môi điểm nhẹ một nụ cười.

44. 43

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi bốn

DẠ LAI THÀNH NGOẠI NHẤT XÍCH TUYẾT

TRUNG HỮU CÔ TÙNG, SẮC TỰ ĐAO

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Đêm qua ngoài thành tuyết hàng thước,

Giữa có nhành tùng, bén như đao.”

Lại nói, gã đại hán đang ngang nhiên nhìn trả lại mọi người, dáng vẻ thô bạo làm mọi người đều bất mãn. Tuy vậy, gã vẫn tỏ ra bất cần, có lẽ tự phụ vào thực lực bản thân nên ngênh ngang đắc ý. Chợt gã nhận thấy trong số thực khách có một người nhìn gã mỉm cười. Người đó vận y phục hoa lệ ra chiều một thế gia công tử quý phái sang trọng, nhưng lại có thần thái ôn nhu văn nhã vô cùng. Một thế gia công tử mà có phong thái như vậy là rất hiếm có. Ngồi bên cạnh chàng là hai thiếu nữ đều rất xinh đẹp cao quý.

Gã giật mình, bất giác trả lại một nụ cười, đoạn vòng tay nói :

- Huynh đài lượng thứ cho. Tại hạ thô lỗ quen tính, thành ra nói năng hành động có vẻ khô hài quá.

Ở trước mặt Giang Thừa Phong, gã chợt có cảm giác mình thật thô lỗ. Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nói :

- Túc hạ bản tính cương trực, ý khí hiên ngang, tỏ rõ phong sắc bậc hào hùng, đáng kính phục chứ có chi khô hài đâu. Được dịp gặp gỡ túc hạ đây đúng là một hạnh ngộ cho tiểu sinh đó.

Đại hán được chàng khen mấy câu, lại nghe mấy tiếng phong sắc, hào hùng thì thích lắm, cười lớn nói :

- Huynh đài quả là con người thanh nhã, đáng mến vô cùng. Kỷ Nhất Phàm này nhất định phải kết giao với huynh đài cho kỳ được.

Gã không đợi xem chàng có đồng ý hay không, vừa nói xong là đã rảo bước tiến đến bàn của chàng, kéo ghế ngồi xuống, rồi quát bảo tiểu nhị :

- Tiểu nhị đâu. Năm cân bún, một mâm thịt bò. Nhanh lên.

Tiểu nhị thấy đã giải quyết được vấn đề khó xử, cả mừng vội vàng dạ đi ngay. Đại hán lại quay sang Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Tứ hải chi nội giai huynh đệ. Tại hạ là Kỷ Nhất Phàm, còn huynh đài quý tính cao danh là gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh họ Giang. Còn nhị vị đây là Vân muội và Lý cô nương.

Chàng không xưng danh vì sợ tiết lộ lai lịch. Tình hình ở Thành Đô hiện thời khá là đặc biệt, long xà hỗn tạp, nên chàng càng phải cẩn thận giữ mình để khỏi trở thành đích nhắm của quần hùng.

Lúc này, tiểu nhị đã mau mắn mang các thức ăn bày lên trên bàn. Kỷ Nhất Phàm lại vẫy tay nói :

- Bảo nhà bếp cho thêm vài thức gì nhắm rượu nhé. Càng nhanh càng hay, không cần cầu kỳ lắm. Ta nhất định phải uống say với Giang huynh đệ bữa nay.

Tiểu nhị vâng dạ đi ngay. Kỷ Nhất Phàm nâng bình rượu trên bàn rót đầy vào chung, vừa cười vừa giục :

- Cạn chung đi. Giang huynh đệ. Bèo nước gặp nhau. Kỷ Nhất Phàm tôi kính mời Giang huynh đệ một chung.

Gã nốc cạn chén rượu, đột nhiên nhăn mặt, nói :

- Đây là thứ rượu gì vậy ?

Vân Tuyết Nghi bật cười khúc khích nói :

- Đó là trà chứ không phải rượu.

Kỷ Nhất Phàm trở mắt nhìn Giang Thừa Phong, hỏi :

- Huynh đệ không uống được rượu ư ?

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Vân Tuyết Nghi lại đỡ lời :

- Kỷ túc hạ là giang hồ hào khách, uống rượu là phải. Còn ca ca là thư sinh, uống rượu coi sao được ? Phải uống trà chứ.

Kỷ Nhất Phàm cười nói :

- Danh sĩ phải phong lưu. Ngày xưa Lý Bạch phải uống say mới làm thơ hay. Hôm nay Giang huynh đệ cũng nên uống say một bữa mới được.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày hỏi :

- Túc hạ đúng là khách vũ lâm phải không ?

Kỷ Nhất Phàm đáp :

- Đúng thế. Tại hạ là tục gia đệ tử của phái Thanh Thành. Nhưng sao huynh đệ lại hỏi vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chốn vũ lâm máu tanh xương trắng, nguy hiểm trùng trùng. Tiểu sinh vì giữ mình, không tiện kết giao với những nhân vật vũ lâm, sợ sẽ bị dính líu đến các mối ân oán trong giới vũ lâm mà bị liên lụy.

Kỷ Nhất Phàm nói :

- Trong vũ lâm cũng có kẻ này người khác. Tại hạ tuy là người vũ lâm, nhưng ít khi tham gia vào các ân oán trong vũ lâm, vấn đề này huynh đệ có thể yên tâm. Hiện tại hạ đang làm vũ sư hộ viện cho Tần gia trang ở phía Đông thành.

Vừa nói, gã vừa ăn vừa uống, ăn to uống đậm. Đoạn gã lại nói :

- Tại hạ dù là kẻ thô莽, song lại thích giao kết với bậc danh sĩ. Trước đây, tại hạ có kết giao với Tần công tử ở Tần gia trang, giờ lại gặp thêm huynh đệ nữa, đúng là một duyên may vậy.

Khi nói đến vị Tần công tử nào đó, gã bật cười thích thú, nước bọt bắn tung tóe, gã lộ vẻ kính phục rõ rệt. Giang Thừa Phong thầm nghĩ :

- Gã tuy thô lỗ, song bản tính cương trực, khí độ hào sảng. Gã lại kết giao với vị Tần công tử nào đó hẳn người này cũng là một tay phong lưu mới chịu đựng nổi tính tình phóng túng ngang tàng của gã. Nhưng Tần công tử đó là nhân vật thế nào ?

Đột nhiên, Kỷ Nhất Phàm hỏi :

- Theo khẩu âm của huynh đệ, tại hạ đoán huynh đệ là người ở đất Tứ Xuyên này.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Nguyên quán của tiểu sinh ở Gia Lăng, nhưng đã di cư lên phương Bắc hơn sáu chục năm rồi.

Kỷ Nhất Phàm vỗ tay nói :

- Sông Gia Lăng. Một thắng cảnh của đất Xuyên. Huynh đệ xuất thân từ nơi danh thắng, hèn gì có bản chất phong nhã của bậc danh sĩ.

Lời tán tụng quá lố của họ Kỷ đã làm cho Giang Thừa Phong phải bật cười thắm. Gia Lăng chỉ là cố quán chứ chàng chưa hề sống ở đó ngày nào. Kỷ Nhất Phàm bỗng ọ lên một tiếng, hỏi :

- Huynh đệ đến Thành Đô từ độ nào ?

Giang Thừa Phong không nói rõ thời gian đến đây, chỉ đáp :

- Tiểu sinh lần này vào Xuyên là về thăm cố quán. Nhân tiện đưa Vân muội và Lý cô nương du ngoạn các danh thắng.

Kỷ Nhất Phàm sáng mắt :

- Tam vị đến đây đúng lúc quá.

Giang Thừa Phong lấy làm lạ, thăm nghĩ :

- Đúng lúc. Chuyện chi thế nhỉ ? Các đại nhân vật tề tựu về Thành Đô phải chăng là vì việc này ?

Nhưng chàng vẫn giữ ý, không hỏi.

Tiểu nhị lại mang thức ăn đến. Kỷ Nhất Phàm uống thêm mấy chung rượu nữa, ăn thêm mấy tảng thịt nữa, đoạn nói :

- Tại Thành Đô không có dịp nào vui bằng ngày hội tưới hoa, hay tắm hoa cũng thế. Người địa phương gọi là Hoán Hoa Nhật. Ngày đó cũng sắp đến, chẳng phải là đúng lúc cho tam vị sao ?

Giang Thừa Phong ngạc nhiên :

- Hoán Hoa Nhật ?

Kỷ Nhất Phàm cười ha hả :

- Mười chín tháng tư là Hoán Hoa Nhật, tại suối tắm hoa có vô số giai nhân, du khách mặc tình trông ngắm. Ngày đó, thiên hạ quy tụ đông đảo tại Hoán Hoa Tuyền, đúng là một ngày hội tưng bừng, tấp nập.

Gã kể tiếp :

- Mỗi năm cứ vào dịp này, Tần công tử lại bao trọn tòa Vọng Giang Lâu để đón tiếp du khách bốn phương. Những ai đến đó, dù thân dù sơ, dù quen dù lạ, tất cả đều được tiếp đãi trọng hậu. Nhưng đến lúc dạo thuyền thì số tân khách được mời rất ít, chỉ gồm những bằng hữu thân thiết hoặc những nhân vật có lai lịch đặc biệt mà thôi.

Vân Tuyết Nghi thấy gã cứ nhắc mãi đến Tần công tử, liền hỏi :

- Tần công tử là ai thế ? Chừng như y hiều khách lắm ?

Kỷ Nhất Phàm búng ngón tay nghe bóc bóc, cười lớn :

- Nào chỉ hiều khách mà thôi đâu. Tần gia trang là một nhà cự phú ở đất Thành Đô. Tuy không dám sánh với Đường Đại Tài Thần, nhưng ngoài Đường gia trang ra thì có thể xem như Tần gia giàu có nhất vùng.

Gã nói thế cũng không sai, nhưng so sánh có hơi khiên cưỡng. Đường Đại Tài Thần phú khả địch quốc, trong trang cao thủ vô số, dù cho có cả trăm Tần gia trang cũng không thể sánh được với Đường gia trang. Tuy vậy, gã vẫn ngênh ngang đắc ý, giữa cổ uống cạn một chung rượu lớn, nuốt vội một tảng thịt to, rồi hăng hái nói tiếp :

- Tần gia trang luôn luôn mở rộng cửa, vô luận là hạng người nào, ra vào đều được, vô luận là giờ khắc nào, ra vào cũng được. Tần công tử tiếp tất cả, không khước từ một người nào. Chính Tần công tử đích thân đón tiếp, trừ những trường hợp vắng mặt hay bận việc thì mới đặt người đại diện.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Một Mạnh Thường Quân đời nay.

Kỷ Nhất Phàm vỗ tay bôm bốp :

- Đúng. Đúng. Tần công tử rất thích mình được ví với Mạnh Thường Quân thời Xuân Thu chiến quốc.

Giang Thừa Phong trầm nghĩ :

- Thì ra gã Tần công tử này chỉ là một kẻ chuộng tiếng mua danh. Những kẻ như thế khó mà làm nên chuyện gì.

Kỷ Nhất Phàm thấy chàng lẳng lẳng không nói gì, thì lại tiếp tục tán dương vị Tần công tử của hắn :

- Tần công tử tuy còn trẻ tuổi, song đã nổi tiếng là bậc danh tài, sự học vấn uyên thâm vô tưởng. Bất cứ thi, từ, ca, phú, thư, họa, cầm, kỳ môn nào cũng tinh diệu cả. Ngoài ra lại còn sở thích săn thú bắn chim, từng tổ chức những cuộc quét núi càn rừng, rồi bày tiệc cùng bằng hữu say sưa giữa cảnh thiên nhiên, có gió nội mây ngàn, hoặc thưởng cảnh hoàng hôn, hoặc chờ xem trăng sáng.

Giang Thừa Phong vẫn cứ thản nhiên, đôi lúc lại khê nhếch môi. Chàng không ưa săn bắn, nhất là những cuộc đi săn được tổ chức rầm rộ cốt chỉ để mua vui. Chàng cho như thế là tàn sát vô lý các loài thú rừng, đồng thời tranh mất sinh cơ của những thợ săn nghèo khổ. Chàng cho là những kẻ có tính tàn nhẫn mới thích làm thế. Và cũng vì thế mà chàng đã không có hảo cảm với vị Tần công tử kia.

Kỷ Nhất Phàm không để ý đến thái độ của chàng, uống mấy chung rượu nữa rồi lại tiếp tục tán dương :

- Chẳng những Tần công tử là một bậc kỳ tài, mà nhân phẩm lại phi phàm, khôi ngô tuấn tú, ôn nhu hòa dịu, trông thấy là mến ngay, tiếp xúc là khâm phục liền, cho nên du khách từ xa đến Thành Đô, nếu không được hội kiến với Tần công tử một lần, thì trên đường về sẽ ân hận vô cùng. Mỗi khi Tần công tử dạo thành, bao nhiêu thiếu nữ nhà lành đều không bỏ lỡ dịp nhìn trộm công tử, để rồi mơ mộng viễn vông.

Gã nói đến đó, chừng như cao hứng quá, lại rót đầy chung lớn, nốc cạn lại rót, rót đầy lại nốc. Sau đó lại tiếp :

- Tần công tử và Giang huynh đệ là hai viên ngọc cùng sáng chói, nếu công tử mà trông thấy huynh đệ thì không thể tưởng công tử sẽ cao hứng đến đâu.

Nói đến đây, gã lại bật cười lớn, trông có vẻ vô cùng cao hứng. Giang Thừa Phong trầm nghĩ :

- Gã khoa trương như thế thì chắc tên kia cũng có điểm gì đặc biệt. Đi xem qua hắn một chút chắc cũng không đến nỗi phí thì giờ.

Chàng điểm nhẹ một nụ cười, nói :

- Tiểu sinh đến đây đúng kỳ thịnh hội, thật may mắn vô cùng.

Không rõ Kỷ Nhất Phàm có nghe được câu nói của chàng hay không. Nhưng đột nhiên gã lại hỏi :

- Huynh đệ có muốn đi gặp Tần công tử chăng ?

Giang Thừa Phong khê mỉm cười, quay sang nhìn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng, hỏi :

- Hai người thấy sao ?

Vân Tuyết Nghi nói ngay :

- Hạng người háo danh cầu tiếng như thế thì gặp làm gì cho phí thì giờ. Ca ca đưa bọn tiểu muội đi du ngoạn còn hứng thú hơn.

Kỷ Nhất Phàm nghe nàng chê bai vị Tần công tử mà gã vô cùng ngưỡng mộ, liền vội cải chính :

- Không phải thế đâu. Cô nương đã hiểu lầm Tần công tử rồi. Công tử hiếu khách là thật lòng chứ không phải hạng háo danh cầu tiếng đâu. Cô nương mà nhìn thấy công tử là sẽ biết ngay tại hạ không nói sai đâu.

Vân Tuyết Nghi nhìn Giang Thừa Phong nói :

- Ca ca. Tùy ý ca ca thôi. Ca ca đi thì tiểu muội cũng đi.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng. Nàng nói :

- Người cứ quyết định đi.

Kỷ Nhất Phàm liền chăm chú nhìn Giang Thừa Phong, chờ đợi quyết định của chàng. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, mới nói :

- Tiểu sinh chỉ đến đó xem thử vị đó là người thế nào thôi, chứ chưa có ý định giao kết. Cần phải xem lại vị đó có vương mắc gì ân oán vũ lâm hay không đã.

Kỷ Nhất Phàm hỏi :

- Nếu Tần công tử mà có vương mắc gì với giới vũ lâm thì huynh đệ sẽ không chịu kết giao với y ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Đành phải vậy thôi. Kết giao tuy là chuyện tốt, nhưng cũng không thể vì chuyện kết giao mà để bản thân gặp nguy hiểm. Tiểu sinh là người kế nghiệp duy nhất của gia tộc, không thể xem nhẹ sinh mạng của mình được. Nếu như túc hạ thấy không tiện thì chúng ta cũng không cần đến đó.

Kỷ Nhất Phàm cười nói :

- Tại hạ hiểu ý huynh đệ. Huynh đệ là văn nhĩ thư sinh, thận trọng như thế cũng phải. Nhưng danh tài tương hội là điều hiếm có xưa nay. Tại hạ tin chắc rằng hai người gặp nhau sẽ vô cùng hoan hỉ, còn hận rằng gặp nhau quá muộn.

Đoạn gã vụt đứng lên, cười ha hả :

- Đi. Mình đi ngay. Đi gặp Tần công tử ngay.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên :

- Đi ngay lúc này ư ? Như thế có mạo muội quá chăng ?

Kỷ Nhất Phàm cười lớn :

- Tại hạ nhận thấy huynh đệ là người phong nhã hào hoa, có lẽ nào lại câu nệ tiểu tiết sao. Cơ may đưa đến khiến huynh đệ có mặt tại Thành Đô, đó là một điều may mắn hỷ hữu cho Tần công tử nghênh tiếp khách hào hoa, thiết tưởng Tần công tử sẽ chẳng bao giờ cho chúng ta là đường đột cả. Tại hạ tin chắc rằng Tần công tử sẽ còn trách tại hạ là sao không giới thiệu huynh đệ sớm hơn.

Gã lấy một đỉnh bạc lớn đặt lên bàn, cao giọng gọi :

- Tiểu nhị đâu. Trừ tiền rượu thịt, chỗ còn lại thưởng cho người đó.

Đoạn gã quay sang Giang Thừa Phong nói :

- Mình đi, huynh đệ.

Gã nắm lấy cánh tay của chàng. Chàng có cảm giác năm ngón tay của gã cứng như kẹp sắt, bất giác giật mình, đã toan phản ứng, song kịp nghĩ lại mình đang trong vai một văn nhũc thư sinh, liền cau mày nói :

- Túc hạ hãy nhẹ tay một chút.

Kỷ Nhất Phàm ạ lên một tiếng :

- Chết chưa. Tại hạ quên mất huynh đệ là một văn nhũc thư sinh.

Gã buông tay liền, nhưng rồi lại nắm tay chàng nhẹ hơn, kéo chàng xuống lầu. Chàng nói :

- Từ từ đã. Còn phải chờ Vân muội và Lý cô nương cùng đi nữa chứ.

Gã nghe nói liền đi chậm lại, chờ Vân, Lý hai người cùng đi. Tay gã vẫn nắm chặt tay Giang Thừa Phong, như sợ chàng đi mất.

Dưới phố hiện có mấy cỗ xe ngựa đang đậu bên lề đường chờ khách. Vừa xuống đến phố, Kỷ Nhất Phàm đã vẫy tay gọi một cỗ xe ngựa, bảo :

- Lại đây. Đưa bọn ta đến phủ Tần công tử ở thành đông.

Tần công tử tại thành đông, khắp Thành Đô này còn ai không biết. Phàm những xe đưa khách đến Tần gia trang đều do viên quân sự trong trang thanh toán tiền nong rất rộng rãi, nên xe nào cũng thích đi đến đó. Tự nhiên nghe bảo đưa khách đến Tần gia trang, phu xe mừng rỡ vô cùng, có khi nào lại dám chậm trễ.

Cỗ xe tiến tới, Kỷ Nhất Phàm giục :

- Huynh đệ cùng nhị vị cô nương lên xe đi.

Giang Thừa Phong có ý nghi ngờ :

- Gã này tỏ rõ là một tay không vừa. Gã với ta bất quá bình thủy tương phù, có tình cảm đậm đà gì mà lại cố cưỡng bách ta đến Tần gia trang ? Lợi gì cho ta ? Lợi gì cho gã ? Hay là gã có mưu đồ gì ?

Nhưng đã đến bước này rồi, chàng cũng không tiện thoái lui nữa. Khi cỗ xe chạy đến trước mọi người, đậu yên lại, chàng liền cùng Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng lên xe. Ngay khi ấy, chàng bỗng phát giác ra một sự lạ, liền khẽ thì thầm với Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng :

- Hai người cần chú ý đề phòng. Lát nữa có biến cố gì thì hãy cố đương cự. Ta không tiện động thủ cước, nhưng sẽ ám trợ cho.

Hai nàng ngạc nhiên định hỏi, nhưng chàng đã đưa mắt ra hiệu cho cả hai yên lặng, vì lúc này Kỷ Nhất Phàm cũng đã leo lên xe. Hai nàng đành gặt đầu tỏ vẻ hiểu ý dù không hiểu chàng muốn nói đến chuyện gì.

Trong khi đó, họ Kỷ vừa bước lên vừa giục phu xe :

- Nhanh lên.

Tên phu xe vâng dạ, nhảy lên ngồi vào băng ghế phía trước, vung roi quất ngựa. Cỗ xe lóc cọc chạy đi.

Xe đi một lúc đã ra tới cửa thành, rồi vẫn tiếp tục chạy đi. Đến lúc này, Kỷ Nhất Phàm mới chợt nhận thấy có điều khác lạ, ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay ! Ta bảo đến phủ Tần công tử, sao lại ra ngoài thành ?

Tên phu xe đáp :

- Tệ chủ nhân muốn mời các vị đến hàn xá một chuyến.

Kỷ Nhất Phàm hỏi :

- Quý chủ nhân là ai ?

Tên phu xe nói :

- Chuyện này ... xin lượng thứ tại hạ không tiện nói ra. Khi đến nơi thì các vị sẽ biết ngay thôi.

Kỷ Nhất Phàm nói :

- Xin các hạ trở về hồi báo là bọn ta không đi.

Tên phu xe cười nhạt không đáp, vẫn cứ vung roi giục ngựa chạy tới. Cỗ xe lướt chạy băng băng.

Kỷ Nhất Phàm tức giận vung chưởng đánh vào sau lưng tên phu xe. Hắn đã có đề phòng từ trước, liền vung ngọn roi về phía sau, đầu ngọn roi cuốn vào cổ tay họ Kỷ. Nhưng Kỷ Nhất Phàm cũng không phải tay vừa, vội xoay cổ tay một cái, tức khắc đã nắm được đầu ngọn roi, rồi giật mạnh về phía sau.

Tên phu xe thấy đối phương ứng biến mau lẹ, khẽ cười nhạt một tiếng, rung nhẹ cổ tay một cái. Kỷ Nhất Phàm bỗng nhiên cảm thấy các ngón tay nóng ran tê buốt, lòng thâm kinh hoảng, vội buông đầu ngọn roi ra. Tên phu xe lại rung cổ tay chuyển đầu ngọn roi ra phía trước, rồi chợt nghe “chát” một tiếng, con ngựa kéo xe đã bị đánh vỡ đầu, ngã lăn ra chết tốt. Sau đó hắn chuyển thân nhảy xuống đất.

45. 44

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi lăm

THÀNH ĐÔ HỮU DANH TẦN GIA TRANG

PHONG ĐỘ PHIÊN PHIÊN NGỌC CÔNG TỬ

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Thành Đô có tiếng Tần gia,

Phong lưu công tử tài hoa hơn người.”

Lại nói, khi bị Kỷ Nhất Phàm tấn công, gã phu xe giả mạo ứng biến mau lẹ, sau khi quá chiêu mấy lượt đã đánh chết con ngựa kéo xe. Cỗ xe mất thăng bằng, lão đảo muốn ngã. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng kinh hãi thất sắc, đã định nhảy ra ngoài, nhưng đã bị Giang Thừa Phong nắm tay giữ lại. Chàng giữ hai nàng ngồi yên lại trong xe. Tình cảnh lúc này, bọn chàng ra ngoài không có lợi.

Trong khi đó, Kỷ Nhất Phàm đã nhảy ra khỏi xe, đang đứng đối diện với tên phu xe giả mạo. Gã cao giọng quát hỏi :

- Người là ai ? Thuộc phe phái nào ? Lừa chúng ta ra đây là định giở trò gì ?

Tên phu xe giả mạo cười nhạt nói :

- Hạng người như ngươi chưa đủ tư cách để hỏi ta.

Giọng điệu của hắn hết sức kiêu ngạo khiến cho Kỷ Nhất Phàm vô cùng tức giận. Bên trong xe, Lý Nhược Hồng cũng tức khí, khẽ bảo Giang Thừa Phong :

- Người thử hỏi xem hắn thuộc phe nào ?

Nàng cho rằng chàng là một nhân vật có thân phận đặc biệt. Một khi chàng đã lên tiếng thì chắc đối phương sẽ kính nể mà trả lời. Hoặc nếu không thì chàng sẽ có biện pháp buộc đối phương phải trả lời. Nhưng chàng đã lắc đầu, tỏ ý chưa muốn lộ diện lúc này. Chàng tuy là tù nhân của nàng, nàng có thể ra lệnh bắt chàng phải nghe theo. Nhưng những sự việc thuộc về ân oán giang hồ, nàng không có mấy kinh nghiệm nên cũng không tiện tác chủ, trước giờ vẫn cứ để mặc cho chàng xử lý. Lần này cũng vậy.

Bên ngoài, Kỷ Nhất Phàm và tên phu xe giả mạo kia đã bắt đầu khai diễn một trường quyết chiến. Họ Kỷ đã rút nhuyễn tiên ra, trong khi tên phu xe giả mạo kia vẫn sử dụng chiếc roi ngựa làm vũ khí. Hai người vũ lộng vũ khí trong tay, đánh ra những thế hết sức hiểm ác. Thế roi vun vút bao trùm cả nơi hai người đang đứng xem có vẻ vô cùng hung hiểm. Thật ra thì chỉ có Kỷ Nhất Phàm là cảm thấy hung hiểm. Còn gã phu xe giả mạo kia thì vẫn ung dung chiến đấu, kiến chiêu sách chiêu, thái độ nhàn nhã vô cùng, thỉnh thoảng còn buông ra những lời trêu chọc khiến cho họ Kỷ giận dữ quát tháo không ngừng.

Cũng ngay lúc ấy, từ phía xa có sáu kỵ mã đang phi đến như bay, để lại phía sau cát bụi mù trời. Lý Nhược Hồng không nén được lòng hiếu kỳ liền vén rèm lên xem, thì chợt nghe một giọng hung bạo quát hỏi :

- Tiểu tử kia. Người có phải là bộ thuộc của công tử hay không ?

Kỷ Nhất Phàm cùng tên phu xe chỉ mới đánh nhau được mấy chiêu, hãy còn chưa phân thắng bại, chợt thấy bọn này rầm rộ kéo đến liền lập tức dừng tay lùi lại. Nghe hỏi, Kỷ Nhất Phàm đắc ý đáp :

- Tại hạ chính là Phó Tổng giáo luyện trong phủ của Tần công tử.

Một giọng khác lạnh lùng tiếp :

- Tần công tử đó là tên chó chết nào vậy ? Những nhân vật có ít nhiều danh khí ở Thục Trung ta đều có biết, sao ta chưa từng nghe qua cái tên này ?

Một giọng lạnh lẽo lại vang lên :

- Đã là hạng chó chết thì người chưa nghe là phải rồi.

Kỷ Nhất Phàm tức giận nói :

- Tần công tử là một nhân vật rất có danh vọng ở đất Thành Đô này, ai ai cũng đều nghe danh. Còn các người là bọn vô danh tiểu tốt phương nào, sao dám buông lời miệt thị Tần công tử ?

Một tiếng cười nhạt, và tiếp theo đó là một giọng nói âm trầm :

- Hạng chó chết này để lại trên thế gian cũng chẳng ích gì, chỉ thêm chật đất. Mau xử hẩn đi.

Lời vừa dứt, một đại hán râu rậm từ trên lưng ngựa đã phóng xuống đất, rồi bóng người thấp thoáng, một đạo hàn quang lóe lên, chụp xuống đầu Kỷ Nhất Phàm. “Choang” một tiếng. Họ Kỷ đã vùng nhuễn tiên đánh bật đơn đao của đại hán ra. Nhưng gã cũng thấy hổ khẩu tê rần, phải thối lui hai bước.

Đại hán râu rậm cười nhạt nói :

- Hảo. Không ngờ người cũng có được mấy miếng võ giữ nhà. Ta quả đã khinh thường người.

Kỷ Nhất Phàm thấy đối phương công phu thâm hậu, không khỏi kinh hãi, hỏi :

- Các hạ là cao nhân phương nào ?

Đại hán râu rậm liếc mắt nhìn về phía cỗ xe, rồi lạnh lùng nói :

- Đối với hạng người như người có lẽ ta không cần phải báo danh tính. Người cứ tận lực thi triển công phu đi.

Thấy đại hán này võ công lợi hại, tiên hạ thủ vi cường, vừa nghe nói vậy, Kỷ Nhất Phàm đã tung người phi lên, nhuễn tiên trong tay vạch một đạo hàn quang sáng quắc cuốn vào giữa ngực đại hán.

Thế nhưng, đại hán kia đã kịp hoành đao chống đỡ. “Choang” một tiếng đinh tai nhức óc. Kỷ Nhất Phàm lại bị đánh bật lại, phải thối lui về phía sau mấy bước, hổ khẩu tê rần đau nhức khôn tả. Trong khi đại hán kia vẫn an nhiên đứng vững như trụ đồng. Kỷ Nhất Phàm kinh hãi thầm nghĩ :

- Nội lực của tên này không phải tầm thường. Ta không nên dùng sức với hẩn.

Nghĩ đoạn, gã vùng nhuễn tiên lên múa tít mấy vòng, rồi bất ngờ bổ xuống đỉnh đầu đại hán râu rậm.

Đại hán bật cười ha hả, hoành thân sang trái rồi bất thần xông thẳng về phía trước, thanh đao trong tay ánh lên một đạo hàn quang chiếu thẳng vào giữa ngực đối thủ. Thế đao quá nhanh, lại cực kỳ hung hiểm, Kỷ Nhất Phàm không kịp thu roi về ngăn đỡ, mà cũng không kịp hoành thân hay lui lại tránh né, đành nhắm mắt chờ chết. Xem ra lần này gã khó bề thoát khỏi nạn nhất đao phân thân.

Giữa lúc ấy, chợt có tiếng hô :

- Đao hạ lưu nhân.

Tiếng hô của nam nhân từ bên trong cỗ xe phát ra, đương nhiên là của Giang Thừa Phong. Đại hán kia vừa nghe tiếng hô, ứng biến mau lẹ, liền nghiêng thanh đao một chút, sóng đao chém mạnh vào ngực Kỷ Nhất Phàm. Gã tuy thoát chết, nhưng lực đao quá mạnh đã khiến gã ngã lảo ra bất tỉnh.

Lúc này, bọn đại hán kia đều đã nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, rồi đồng hướng vào phía cỗ xe cung kính nói :

- Bọn tại hạ phụng mệnh nghênh tiếp đại giá công tử.

Lý Nhược Hồng này giờ vẫn chưa hết hiếu kỳ, vừa định bảo Giang Thừa Phong hỏi xem chủ nhân của bọn chúng là ai thì đã nghe chàng nói :

- Các người về nói lại với Lỗ huynh là thịnh ý của Lỗ huynh ta xin tạm lĩnh. Hiện ta đang có nhiều cấp sự. Xin được hẹn lại vài hôm nữa.

Bọn đại hán kinh hãi sững người :

- Sao ... công tử ...

Bọn họ đều kinh hãi không hiểu do đâu mà chàng lại nhận ra được lai lịch của bọn họ, cũng như của chủ nhân bọn họ. Bây giờ bọn họ chưa hề xưng danh tính, và chàng cũng chưa nhìn ra ngoài lần nào. Bọn họ muốn ẩn dấu thân phận để mời chàng đi, mục đích là để chàng không biết lai lịch bọn họ, tránh hậu hoạn nếu như công việc bất thành. Nhưng nay thì không được nữa rồi.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, chưa biết nên quyết định thế nào cho phải thì lại nghe chàng nói :

- Muốn liên lạc với ta thì có thể thông qua Thanh Dương Cung. Nếu Lỗ huynh có việc cần gặp ta thì có thể phái người đến túc trực tại Thanh Dương Cung. Ta sẽ cố thu xếp công việc. Chậm nhất là ba ngày nữa sẽ có tin phản hồi.

Bọn đại hán cung kính vâng dạ. Chàng lại nói :

- Nếu không còn việc gì nữa thì các người có thể lui. À. Mà con ngựa kéo xe đã chết mất rồi. Các người hãy để lại cho ta một con ngựa vậy.

Bọn đại hán vâng dạ, để lại một con ngựa rồi kéo nhau rút lui, nhanh chóng chẳng kém lúc xuất hiện. Lúc này, nơi đây không còn người lạ, Lý Nhược Hồng đã có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Nàng hỏi :

- Bọn kia là người thuộc phe nào thế ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Bọn chúng là thủ hạ của Lỗ huynh.

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Ta đâu có điếc. Chuyện đó vừa nghe người nói khi nãy thì ta đã biết rồi. Nhưng Lỗ huynh của người là nhân vật thế nào ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Trong khắp thiên hạ này chỉ có một người duy nhất mà tiểu sinh phải gọi là Lỗ huynh mà thôi.

Lý Nhược Hồng vẫn không nghĩ ra, tức giận gắt :

- Người úp mở như vậy ta làm sao biết được. Người mà không chịu nói rõ là ta sẽ cho người một trận đó.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nhưng vẫn chưa chịu nói rõ, khiến Lý Nhược Hồng rất bực tức, liên tục hăm dọa chàng. Thỉnh thoảng, chàng vẫn trêu nàng như thế, gọi là thay đổi không khí, bồi dưỡng cảm tình. Vân Tuyết Nghi lịch duyệt giang hồ hơn, nên sau một lúc ngẫm nghĩ thì cũng đã nghĩ ra. Nàng tỏ vẻ hỏi :

- Ca ca. Có phải là Tây phương Bá chủ hay không ? Tiểu muội nghe nói Tây phương Bá chủ cũng ở họ Lỗ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đúng rồi đấy. Hiền muội quả là kiến văn quảng bác.

Vân Tuyết Nghi được chàng khen sung sướng đỏ mặt, nói :

- Có đâu. Tiểu muội chỉ biết Tây phương Bá chủ họ Lỗ thôi, chứ không biết lai lịch cũng như chưa được gặp mặt lần nào. Nghe nói trước giờ Tây phương Bá chủ chỉ mới xuất hiện trong giang hồ có một lần hồi Phong Thiên Đại hội gần hai chục năm trước. Đó là một nhân vật rất thần bí.

Nói đến đây, nàng chợt nhớ đến những câu chuyện hào hùng năm xưa mà sư phụ đã kể cho nghe. Sư phụ nàng cũng là một trong những người đã từng tham dự sự kiện Phong Thiên Đại hội, cuộc hội họp của các đại nhân vật trong giang hồ để phân chia địa bàn. Đương nhiên, sư phụ nàng cũng như đại đa số những người khác đều chỉ đến xem nhiệt náo. Chỉ có các phương Bá chủ ở Trung Nguyên như Đông Phương Bá chủ, Tây Phương Bá chủ, Nam Phương Bá chủ, Đông Hải Bá chủ mới là nhân vật chính.

Giang Thừa Phong nói :

- Lỗ huynh tên là Lỗ Trọng Hùng, lĩnh Tây phương Bá chủ, kiêm lĩnh giáo chủ Bách Độc Giáo, là môn đệ của Thượng Thiên Thánh Đế Bách Độc Chân Quân. Lỗ huynh địa vị tôn cao, đâu cần phải xuất hiện trong giang hồ làm gì, mọi việc cứ giao cho bọn thủ hạ dưới trướng lo liệu là được rồi.

Lý Nhược Hồng trước giờ chưa từng nghe nói đến danh hiệu Tây phương Bá chủ nên cũng chẳng hiểu đó là nhân vật thể nào. Nàng liền hỏi :

- Người đó là ai vậy ? Địa vị so với người thì thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu chỉ luận về địa vị, Bát phương Bá chủ đều ngang hàng nhau. Tây phương Bá chủ ngang hàng với gia phụ. Nhưng Trường Thanh Cung thực lực hùng mạnh hơn Vạn Thánh Cung nhiều. Do vậy mà Tây phương Bá chủ cũng có phần trọng nể tiểu sinh. Còn nếu như chỉ xét giới hạn trong cõi Trung Nguyên, Minh đế phải tôn trọng Tây phương Bá chủ chứ Tây phương Bá chủ không cần phải tôn trọng Minh đế. Như thế cô nương đã hiểu Tây phương Bá chủ là nhân vật thể nào rồi chứ ?

Lý Nhược Hồng gật gù nói :

- Như vậy là địa vị của y rất tôn cao ?

Giang Thừa Phong đỡ lời :

- Bát phương Bá chủ và Cửu Thiên Đại Đế là những nhân vật đứng đầu thiên hạ, chia nhau quản trị chính sự và giang hồ các cõi.

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Chuyện đó cho qua đi. Giờ ta muốn biết do đâu mà người biết bọn kia là thủ hạ của Tây phương Bá chủ ? Người có nhìn thấy bọn họ đâu ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không nhìn thấy, nhưng nghe thấy. Công phu của bọn môn hạ Bách Độc Giáo rất đặc biệt, chú ý một chút là sẽ nhận ra ngay. Cũng như các môn hạ Trường Thanh Cung, dù cho ở cách xa mười dặm tiểu sinh cũng nhận ra ngay.

Lý Nhược Hồng có vẻ hứng thú, nói :

- Người nghe cách nào mà hay vậy ? Có bí quyết gì không ? Chỉ cho ta với.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- E là không được đâu. Khả năng này, ngoài những hiểu biết đặc biệt ra thì ít nhất cũng phải có công phu tu vi trên giáp tử mới có thể nhận biết được. Cô nương cố gắng luyện công thêm chừng năm sáu chục năm nữa, đến khi nội lực đã đạt trên giáp tử rồi thì tiểu sinh sẽ hướng dẫn cho.

Lý Nhược Hồng hứ một tiếng, nói :

- Đợi đến lúc đó thì ta đã thành bà già mất rồi, mà cũng chẳng biết có còn sống được đến lúc đó không nữa.

Nàng chợt trừng mắt nhìn chàng, đoạn nói tiếp :

- Người cũng chỉ chừng bằng tuổi ta thôi. Người đã luyện tập được thì sao ta lại không luyện tập được chứ ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Tiểu sinh là ái tử của một vị Bá chủ, đương nhiên là phải khác người thường. Tiểu sinh từ nhỏ đã được gia phụ đích thân rèn dạy, sau lại được Tứ Hải Quân chủ thân truyền tuyệt nghệ cho, nên mới có được như ngày hôm nay đây chứ.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh một tiếng, hỏi sang chuyện khác :

- Sao lúc đầu người nhận biết được là sắp có biến cố xảy ra ? Ta có thấy triệu chứng nào khả nghi đâu ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tại cô nương không để ý đấy thôi. Triệu chứng quá rõ ràng mà.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ta có thấy gì khả nghi đâu nào ? Vân cô nương. Cô nương có thấy gì lạ không ?

Vân Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Tiểu muội mỗi khi ở bên ca ca là luôn cảm thấy yên tâm, nên chẳng chú ý gì đến chuyện ngoài cả.

Lý Nhược Hồng hừ một tiếng. Giang Thừa Phong mỉm cười giải thích :

- Khi chúng ta ra khỏi tử lâu, Kỷ Nhất Phàm vẫy tay gọi xe. Thông thường, thể lệ của bọn phu xe là xe nào đậu hàng đầu thì được đón khách trước, sau đó mới đến những xe kế tiếp. Trong khi đó thì chiếc xe ta đang đi đây đậu gần cuối hàng, mà hần vọt xe ra, không tên phu xe nào dám phản đối. Đó là một điều bất thường. Lúc hần ghìm cương cho ngựa dừng lại, hần chỉ chống một tay mà tung người xuống xe nhẹ nhàng, chứng tỏ nội công hần cũng khá cao thâm. Đó là hai điều bất thường. Khi hần ra roi cho ngựa chạy, tay không vung lên mà chiếc roi co lại rồi vươn ra như con rắn, tên phu xe bình thường làm sao có được khả năng đó. Đó là ba điều bất thường.

Nghe chàng giải thích thì mọi chuyện cũng đều không có gì là khó hiểu, cả hai gật gù tỏ ý đã thông suốt. Và khi nghe chàng đề cập đến Kỷ Nhất Phàm, Lý Nhược Hồng liếc mắt qua cửa sổ nhìn gã đang nằm lẩn lóc trên mặt đất, hỏi :

- Gã đó thì ta xử lý thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Cô nương còn có ý định đến Tần gia trang hay không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nếu như không có việc gì gấp thì đến đó cũng được. Ta cũng muốn xem thử cái gã Tần công tử đó thật ra là hạng người thế nào.

Giang Thừa Phong nói :

- Vậy thì phải cứu tỉnh gã họ Kỷ thôi.

Chàng còn định nói thêm gì đó, nhưng bỗng ngừng lời, ra vẻ như đang lắng nghe chuyện gì đó. Lý Nhược Hồng ngạc nhiên nói :

- Lại có chuyện gì nữa vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không chuyện gì đâu. Chỉ là gã họ Kỷ kia đã sắp tỉnh lại. Vậy là đỡ phải mất công cứu chữa cho gã.

Lý Nhược Hồng hừ khê một tiếng, nói :

- Gã ta lúc đầu ra vẻ ta đây như thế mà sau lại không chịu nổi một đòn của đối thủ, thật tệ hết chỗ nói.

Giang Thừa Phong khê mỉm cười nói :

- Lát nữa khi gã tỉnh lại, hai người đừng nói gì về những chuyện vừa xảy ra nhé. Cứ nói là bọn kia không bị ai đánh đuổi cả mà chỉ tự động bỏ đi thôi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh :

- Người muốn bọn ta nói dối ư ?

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Không phải nói dối, mà chỉ không nói hết sự thật thôi. Đúng là bọn kia đâu có bị ai đánh đuổi, phải không nào ?

Lý Nhược Hồng khẽ hừ lạnh, nhưng không thể bài bác được. Nàng chuyển ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, Kỷ Nhất Phàm đã từ từ tỉnh lại. Gã mở mắt, ngơ ngác nhìn quanh, rồi nhảy phắt dậy. Gã vốn chỉ bị chấn động mạnh, kinh mạch bế tắc khiến phải bất tỉnh, nhưng không bị thương gì cả. Hay nói đúng hơn là gã chỉ bị nội thương rất nhẹ, sau một lúc là khí lực đã hồi phục khiến gã tỉnh lại.

Gã ngơ ngác nhìn quanh, thấy cỗ xe vẫn còn đó, liền vội hỏi :

- Giang huynh đệ, nhị vị cô nương. Tam vị không sao chứ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vẫn bình thường. Túc hạ không sao chứ ?

Kỷ Nhất Phàm nói :

- Không sao. May mà vẫn toàn mạng. Nhưng bọn kia đâu cả rồi ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nãy giờ tiểu sinh không có nhìn ra bên ngoài. Không phải túc hạ đã đánh đuổi bọn chúng đi sao ?

Kỷ Nhất Phàm nói :

- Nói ra thật hổ thẹn. Tại hạ không chịu nổi một chiêu của hần, còn sống được đã là may, làm sao mà có được khả năng đó ?

Giang Thừa Phong nói :

- Hay là bọn họ nghe túc hạ nói đến vị Tần công tử của túc hạ, vì nể vị đó mà buông tha cho chúng ta.

Kỷ Nhất Phàm gượng cười nói :

- Bọn họ mắng cả tại hạ và Tần công tử đều là ... là lũ chó chết thì làm sao vì nể Tần công tử mà buông tha cho chúng ta được. Chắc cũng phải có nguyên nhân gì đó chứ. Mà sao ở đây lại có con ngựa thế này ?

Giang Thừa Phong nói :

- Giờ không phải là lúc tìm hiểu nguyên nhân. Nơi này không nên ở lâu. Chúng ta cần sớm rời khỏi đây.

Kỷ Nhất Phàm gật đầu khen phải, vội thắng con ngựa vào cỗ xe thay cho con ngựa vừa chết, rồi nhảy lên băng ghế phía trước, đánh cỗ xe đi. Trước giờ gã chưa từng đánh xe, nhưng giờ buộc phải làm vì chẳng lẽ lại bảo Giang Thừa Phong hay hai vị cô nương kia đánh xe. Mà trong bọn cũng chỉ có mình gã là biết đường lối.

46. 45

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi sáu

HOÀN TỰ KIM TRIỆU CA TỬU TỊCH

HOAN LẠC TAM PHẦN GIẢM NHỊ PHẦN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Chẳng khác sớm nay trên tiệc rượu,

Ba phần vui vẻ giảm đi hai.”

Lại nói, Kỷ Nhất Phàm đánh cỗ xe đi. Vì khi nãy tên phu xe đã đưa cỗ xe đi quá ra ngoại thành nên giờ cỗ xe phải lọc cọc chạy ngược trở về.

Không bao lâu sau, cỗ xe đã dừng lại trước cổng một tòa nhà to lớn rộng rãi. Kỷ Nhất Phàm nhảy xuống đất trước, chờ cho Giang Thừa Phong xuống theo xong, mới nắm cánh tay chàng, nói :

- Mình cứ vào đi, huynh đệ. Ở đây không có cái lệ thông báo trước. Thật ra, xe chưa đến nơi là đã có người thông báo trước rồi.

Giang Thừa Phong ngẩng nhìn lên, quả thấy cửa cổng đã mở rộng tự lúc nào. Một tên quân sự bước ra, đảo mắt nhìn quanh, rồi hỏi :

- Vị nào là phu xe ?

Kỷ Nhất Phàm cười hì hì, tiến tới trước mặt hắn, nói :

- Cỗ xe này do ta đánh đến đây. Cứ kể như ta là phu xe cũng được.

Tên quân sự trở mắt nhìn gã, ngập ngừng hỏi :

- Kỷ đại gia đích thân đánh xe ?

Kỷ Nhất Phàm nói :

- Ta không đánh xe thì ai đánh, chẳng lẽ lại bảo quý khách đánh xe à ? Nói cho người biết, phải vất vả lắm ta mới mời được quý khách tới đây. Chỉ suýt chút nữa là ta đã phải đi châu Diêm chúa rồi. Dù ta với Tần công tử là chỗ bằng hữu, nhưng làm ăn là làm ăn. Người hãy đưa tiền công cho ta.

Nói đoạn gã chìa bàn tay ra. Tên quân sự sững sờ nhìn gã, nhưng không sao được, đành phải lấy ra hai lượng bạc đưa cho gã. Nhưng rồi nghĩ lại, hắn lại đưa thêm cho họ Kỷ một đỉnh bạc mười lượng, nói :

- Kỷ đại gia đích thân đánh xe thì không thể kể như lúc thường được.

Kỷ Nhất Phàm cả cười, thu cất ngân lượng, đoạn chỉ cỗ xe nói :

- Người cho người đem cất cỗ xe đó giúp ta, kể như chiến lợi phẩm ta vừa thu được, bỏ đi cũng tiếc.

Lý Nhược Hồng thấy gã công nhiên đòi tiền như vậy, khẽ hừ một tiếng. Trong khi đó Giang Thừa Phong lại khẽ mỉm cười. Chàng rất hài lòng câu nói vừa rồi của gã : làm ăn là làm ăn. Chàng vốn thích những người rõ ràng như vậy. “Huynh đệ mình toán trướng”, cỗ nhân đã nói vậy. Nếu không vấn đề tiền bạc có thể làm mất cảm tình.

Trong lúc đó thì Kỷ Nhất Phàm đã nắm tay kéo chàng đi qua cổng, tiến vào trong. Gã vừa đi vừa thốt :

- Có lẽ Tần công tử đang ở tại thư phòng, mình cứ đi thẳng đến đó.

Giang Thừa Phong không nói năng gì, chậm rãi bước đi theo gã, và chờ cho Vân Tuyết Nghi cùng Lý Nhược Hồng theo kịp, nhưng cốt ý là để quan sát tình hình, cảnh quang trong trang. Chàng vốn có thói quen như thế mỗi khi đến một nơi lạ nào đó. Chàng có thân phận đặc thù nên phải đặc biệt chú ý vấn đề an toàn, không thể không cẩn trọng được. Cẩn tắc vô ưu mà. Kỷ Nhất Phàm rảo bước đi nhanh, trong khi chàng lại đi rất chậm, thành ra gần như là chàng bị gã nắm tay kéo đi.

Bốn người đi sâu vào bên trong. Vượt qua một con đường rộng lát Đại Lý Thạch, rồi qua một hành lang dài, đến tòa đại sảnh có trồng đủ loại hoa hồng. Bỗng chàng nghe có tiếng nói từ nơi thư phòng ở đầu dãy phía đông vọng đến :

- Kỷ Lão Tam, người đến đúng lúc quá.

Kỷ Nhất Phàm cất giọng ồ ồ bật cười vang, rồi thốt :

- Báo cho Tần huynh hay gấp. Kỷ tôi đã mời được vị khách quý đến đây.

Không bao lâu, Tần công tử bước vội ra, à lên một tiếng :

- Kỷ huynh có đưa khách quý đến ư ? Tại hạ thất lễ quá. Tại hạ chỉ tưởng có mỗi một mình Kỷ huynh đến mà thôi.

Tần công tử, đúng như Kỷ Nhất Phàm đã tả, là một trang thiếu niên anh tuấn quý phái, y phục hoa lệ huy hoàng, vừa bước nhanh đến đón mọi người, vừa vòng tay chào hỏi, miệng điểm một nụ cười nhã nhặn :

- Tại hạ không hay quý khách hạ cố đến tể xá, nên không nghênh tiếp kịp thời, thật có lỗi quá. Xin mời tất cả vào thư phòng đàm đạo.

Hắn thoáng nhìn Giang Thừa Phong, bất giác giật mình, chừng như bị ánh mắt cùng phong thái của chàng hấp dẫn trọn vẹn. Hắn vừa đi tới, vừa cười nói :

- Vị huynh đài này hạ cố đến chơi, làm cho tể xá ngời sáng vinh quang, vậy mà Kỷ huynh không sớm giới thiệu cho tại hạ được hân hạnh giao kết quý nhân. Nghĩ cũng đáng trách Kỷ huynh mà cũng đáng hận cho tại hạ.

Kỷ Nhất Phàm cười lớn :

- Làm sao mà giới thiệu sớm được. Tiểu đệ vừa gặp Giang huynh đệ đây ở trong thành hồi lúc trưa, nào phải lâu gì.

Gã giới thiệu :

- Đây là Giang công tử, bậc danh sĩ ở Gia Lăng, còn đây là Tần Vũ Thanh, bậc hào hoa tại Thành Đô. Hai vị đồng là phong lưu tuấn kiệt, trời sinh ra làm một đôi tương tri, thì sự tao phùng hôm nay hẳn do ý trời định vậy.

Giang Thừa Phong trông thấy vị Tần công tử này quả có phong thái phi phàm, Kỷ Nhất Phàm khoa trương hẳn nghĩ cũng không ngoa chút nào. Chàng thầm nghĩ :

- Ánh mắt của hắn sáng rực như sao, chứng tỏ võ công của hắn đã đạt mức thượng thừa. Nhưng hắn giữ vẻ ngoài văn nhã mà không biết che giấu nhãn lực, kẻ cũng không phải là nhân vật thượng đỉnh.

Trong khi đó thì Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng kín đáo quan sát Tần Vũ Thanh. Hai nàng trông thấy hắn anh tuấn chẳng kém gì Giang Thừa Phong, cộng với phong thái hào hoa và khí chất trượng phu hào hiệp, đối với nữ nhi giang hồ thì trông hắn còn có sức thu hút hơn cả Giang Thừa Phong. Đó chẳng qua là vì Giang Thừa Phong thường ngày vẫn giữ vẻ ngoài văn nhược yếu đuối, xem thấy chẳng có một chút khí chất trượng phu nào cả. Nhưng hai nàng đã quá biết chàng là người như thế nào rồi, nên xem Tần Vũ Thanh kém chàng xa. Cả hai đều nghĩ rằng nếu chàng trở lại chân tướng thật sự, thì có thể xem là một nam nhân toàn mỹ toàn bích, thiên hạ khó tìm được người thứ hai. Tuy vậy, với phong thái hiện giờ của chàng thì cũng đã có một sức thu hút rất lớn.

Vả lại, hai nàng lại thấy Tần Vũ Thanh khoa trương vẻ ngoài lộ liễu quá, mà những người như thế thì thường là những kẻ bất tài, nên trước đối với hắn hai nàng đã mất cảm tình nhiều, thì giờ lại càng thấy hắn thêm khó coi.

Trong lúc đó, Giang Thừa Phong cùng Tần Vũ Thanh chào hỏi nhau, trao đổi mấy lời khách sáo thông thường. Chàng không lộ vẻ gì, trong khi Tần Vũ Thanh thì lại hân hoan ra mặt, có vẻ rất cao hứng.

Sau mấy câu hàn huyên, Giang Thừa Phong giới thiệu Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng. Tần Vũ Thanh trông thấy hai nàng xinh đẹp cao quý tuyệt luân, hai mắt chợt sáng lên, vui vẻ chào hỏi ra chiều rất là thân thiết. Hai nàng cũng chào hỏi đáp lễ, nhưng thái độ hơi có phần lãnh đạm.

Năm người cùng bước vào thư phòng, phân ngôi thứ ngồi xuống. Thư đồng mang trà thơm đến.

Giang Thừa Phong quan sát thư phòng, nhận ra cách trang trí vừa tề chỉnh vừa huy hoàng, biểu lộ rõ rệt tính ý của chủ nhân là thích khoa trương vẻ ngoài, cùng với khả năng biết hưởng thụ cuộc sống.

Câu chuyện bắt đầu, trải qua việc trên trời dưới đất một lúc, Tần Vũ Thanh ra lệnh cho gia nhân bày tiệc khoản đãi Giang Thừa Phong cùng hai giai nhân.

Trong tiệc, Giang Thừa Phong và Tần Vũ Thanh lại đàm luận văn chương thi phú, thư họa cầm kỳ. Giang Thừa Phong vẫn như trước, còn Tần Vũ Thanh thì lại tỏ ra tương đắc vô cùng. Kỷ Nhất Phàm không chen một lời nào cả, chỉ uống chỉ ăn, lắng lắng ngồi ăn uống. Còn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng ngồi yên lắng nghe câu chuyện của hai người. Mà Vân Tuyết Nghi lại có vẻ bất mãn.

Giang Thừa Phong nhận ra, nói gì thì nói, nhưng chẳng bao giờ Tần Vũ Thanh nói đến võ học. Chàng lại nhận thấy, ngoài đôi mắt sáng ngời biểu lộ một công lực tu vi thâm hậu, hấn cử động như hạng tư văn bạc nhược, quen sống cảnh phong lưu nhàn nhã, không chịu nổi mọi cảnh tranh chấp trên giang hồ máu tanh xương trắng. Nhưng chàng lại đã có chủ kiến về con người này, nên tỏ ra khá lãnh đạm thờ ơ.

Tần Vũ Thanh lại khác hơn chàng, cười cười nói nói, vui vẻ ba hoa, chốc chốc lại tỏ ý hận gặp nhau quá muộn.

Tiệc rượu kéo dài cho đến lúc tà dương lả bóng, đầu canh hoàng hôn sắp xuống, chờ đón đêm về. Giang Thừa Phong chỉ mân mê chung rượu. Chàng uống rất ít, trong suốt buổi tiệc cũng chỉ uống chưa hết ba chung. Tần Vũ Thanh cho rằng chàng không quen uống rượu, nên cũng chẳng nài ép. Trong khi đó thì Kỷ Nhất Phàm đã say thật sự, song gã có sức chịu đựng nên cũng không đến nỗi nào mất bình tĩnh.

Trải qua thời gian, Tần Vũ Thanh cũng là người tinh tế nên cũng đã dần dần nhận ra vẻ lãnh đạm của Giang Thừa Phong. Hấn ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ tiếp đãi không được chu đáo, hay là có điều gì thất lễ khiến Giang huynh phật lòng chăng ?

Giang Thừa Phong chỉ khẽ nhếch mép, không nói gì. Chàng thật sự không có hảo cảm với họ Tần. Khi y thắc mắc, không hiểu mình có chỗ nào thất lễ hay không thì chàng không nói gì, chỉ có Vân Tuyết Nghi lộ vẻ bất mãn, nói :

- Tần túc hạ nói năng chẳng ý tứ gì hết ?

Tần Vũ Thanh ngạc nhiên nói :

- Tại hạ có điều chi lỡ lời mong cô nương lượng thứ cho.

Vân Tuyết Nghi càng không vui, lạnh nhạt nói :

- Trông Tần túc hạ còn trẻ quá đó.

Tần Vũ Thanh càng thêm kinh ngạc, nói :

- Tại hạ chỉ mới hai mươi hai, vẫn là còn trẻ. Nhưng thế thì sao ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Túc hạ còn quá trẻ, thân phận cũng bình thường, xưng huynh gọi đệ với ca ca là không hợp phép, thật khiến người ta bất mãn.

Đến lúc này thì ngay cả Kỷ Nhất Phàm cũng vô cùng ngạc nhiên, nói xen vào :

- Nhưng trông tam vị cũng chưa quá đôi mươi ?

Vân Tuyết Nghi lạnh nhạt nói :

- Mới sáng nay, chúng ta cùng ca ca du ngoạn Thanh Dương Cung. Các đạo nhân trong Thanh Dương Cung ra xếp hàng trước cửa cung nghênh đón ca ca, thế mà vẫn lo là chưa tròn lễ. Trong cả Thanh Dương Cung, chỉ có lão cung chủ là có thể xưng hô ngang hàng với ca ca, còn lại tất cả đều là sư đệ của ca ca cả. Trước nay, ta chỉ thấy những người trên bảy tám mươi tuổi mới có thể xưng huynh gọi đệ với ca ca mà thôi. Ngay cả lệnh tôn hầy còn chưa xứng, nói gì đến túc hạ.

Cả Tần Vũ Thanh và Kỷ Nhất Phàm đều vô cùng kinh hãi, trở mắt nhìn Giang Thừa Phong. Vân Tuyết Nghi lại nói :

- Lúc trước thấy Kỷ túc hạ là người thô莽, nên ta không muốn nói ra. Còn túc hạ trông cũng có vẻ văn nhã, ta thấy không nói không được.

Tần Vũ Thanh ngập ngừng nói :

- Vậy Giang ... Giang công tử hấn có thân phận vô cùng tôn cao.

Giang Thừa Phong nói :

- Vân muội tuy nói vậy mà cũng không phải vậy. Chuyện giao kết có thể không cần kể đến địa vị và bối phận. Nhưng ta chưa muốn kết giao với Tần túc hạ chính là vì lời nói với Kỷ túc hạ ở tửu lâu khi trưa.

Tần Vũ Thanh ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Kỷ Nhất Phàm dò hỏi. Kỷ Nhất Phàm ngơ ngác một lúc, rồi chợt nhớ ra, liền kể lại những việc ở tửu lâu, nhân tiện lại kể luôn những chuyện xảy ra trên đường đi. Sau mới kết luận :

- Trên đường tới đây tại hạ suýt nữa là đã đi chầu Diêm chúa rồi. Đường như có kẻ nào đó không muốn để cho Giang ... Giang công tử tới đây.

Tần Vũ Thanh ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi :

- Tại sao bọn kia lại đột ngột rút đi ? Có phải là Giang công tử đã ra tay đánh đuổi bọn chúng không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta không muốn dính líu đến những chuyện ân oán trong võ lâm. Lúc đó ta chỉ ngồi yên trong xe, không hề nhìn ra bên ngoài. Vân muội và Lý cô nương lúc đó cũng ngồi yên bên cạnh ta.

Tần Vũ Thanh tư lự nói :

- Bọn người đó là ai vậy kìa ? Nếu chỉ trong một chiêu mà đã có thể đả thương được Kỷ huynh thì nhất định thân phận không phải tầm thường rồi. Mà sao tự nhiên bọn chúng lại rút đi kia chứ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Uyên nguyên chuyện này thế nào ta vốn không để tâm. Nhưng khi đến đây rồi ta mới nhận thấy khí sắc túc hạ không được tốt, vài ngày tới đây e khó tránh khỏi họa sát thân. Vì thế mà chuyện kết giao cần phải xem lại.

Lời nói của chàng khiến cả Tần, Kỷ đều thất sắc. Nhưng Tần Vũ Thanh rất mau chóng lấy lại bình tĩnh, ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Công tử đã không muốn giao kết thì tại hạ cũng không dám miễn cưỡng, chỉ mong công tử có thể lưu lại đây vài ngày để tại hạ trọn tình địa chủ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng có lẽ ta cũng nên ở lại ít lâu để xem sự tình thế nào. Biết đâu ta có thể giúp được túc hạ điều gì đó.

Tần Vũ Thanh đoán biết thân phận Giang Thừa Phong cực kỳ tôn quý nên cũng đang mong mỗi chuyện này, nhưng lại không tiện nói ra. Giờ được nghe chàng nói vậy khiến hắn thầm hoan hỷ. Hắn liền quát bảo gia nhân mau chóng thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho chàng cùng Vân, Lý hai nàng. Chàng lại bảo hắn cho gia nhân đến khách điểm lấy hành trang của ba người mang lại đây.

Đêm trường tĩnh mịch ...

Tiếng trống trên thành đã hai lần điểm canh.

()

Cả ngày qua dù đã mệt nhiều, nhưng Giang Thừa Phong vẫn mãi thao thức, chưa ngủ được. Bỗng đâu chàng nghe có tiếng gõ nhẹ cửa phòng. Hơi thở của người bên ngoài đối với chàng rất quen thuộc. Chàng mỉm cười nói :

- Cửa phòng không cài then. Hiền muội cứ vào.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, rồi Vân Tuyết Nghi từ bên ngoài bước vào. Nàng nhìn chàng ngáp ngừng nói :

- Ca ca. Tiểu muội không ngủ được, định sang tìm ca ca nói chuyện chơi. Có phiền ca ca không ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Có gì đâu mà phiền. Hiền muội hãy vào đây.

Vừa nói chàng vừa khẽ phất nhẹ tay. Cửa phòng nhẹ nhàng khép kín lại. Chờ cho Vân Tuyết Nghi ngồi xuống rồi, chàng mới cười hỏi :

- Hiền muội có chuyện gì muốn nói với tiểu huynh thế ?

Vân Tuyết Nghi đỏ mặt ấp úng nói :

- Tiểu muội ... tiểu muội không ngủ được, chỉ muốn cùng ca ca nói chuyện cho đỡ buồn mà thôi.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nàng, dịu dàng âu yếm hỏi han trò chuyện. Được chàng ân cần chiều chuộng, Vân Tuyết Nghi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Thỉnh thoảng, nàng lại bật cười khúc khích.

Đã quá nửa đêm ...

Vân Tuyết Nghi vẫn còn ở bên phòng Giang Thừa Phong. Nàng rất vui nên chẳng hề thấy buồn ngủ chút nào. Giang Thừa Phong thấy nàng vui vẻ như thế, cũng không nỡ giục nàng đi ngủ.

Hai người đang thì thầm trò chuyện. Đột nhiên cửa phòng kệt mở. Lý Nhược Hồng từ bên ngoài ngã chúi vào. Thì ra nàng cũng sang bên này tìm Giang Thừa Phong. Chợt nghe tiếng hai người thì thầm nói chuyện trong phòng, nàng sinh lòng hiếu kỳ, chưa vội gõ cửa mà tựa vào cửa phòng lắng nghe. Nào ngờ cửa phòng không cài then. Không chịu nổi sức nặng, cửa phòng bật mở khiến nàng ngã chúi vào bên trong.

Nàng gượng đứng dậy, nhìn Giang Thừa Phong và Vân Tuyết Nghi với vẻ thẹn thùng bên lên. Nhưng Giang Thừa Phong không trêu cười nàng mà đứng dậy nhắc ghế mời nàng ngồi, hỏi với giọng ân cần :

- Cô nương có sao không ? Tiểu sinh lỗi quá.

Chuyện không liên quan gì đến chàng mà chàng vẫn nhận lỗi, khiến Lý Nhược Hồng cảm thấy nao lòng. Nàng khẽ thở ra, nói :

- Ta có chuyện nghĩ mãi vẫn không ra, muốn sang hỏi người nhưng lại ngại người đã ngủ rồi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Chuyện gì thế ? Có liên quan gì đến tiểu sinh không ?

Thấy chàng không nhắc nhở gì đến chuyện nàng vừa định nghe lén hai người nói chuyện, nàng thấy cũng nhẹ lòng. Ngần ngừng giây lát, nàng mới hỏi :

- Khi này người có bảo tên họ Tần khí sắc không được tốt, e khó tránh khỏi họa sát thân. Ta nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra do đâu người lại nói thế. Người không định hù dọa hấn đó chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Tiểu sinh giống hạng người thích hù dọa người khác lắm sao ?

Vân Tuyết Nghi bỗng nói :

- Tất nhiên là không phải vậy rồi. Ca ca là chính nhân quân tử, lời nói nặng bằng non, sao có thể hù dọa ai được ?

Lý Nhược Hồng lườm nàng, nói :

- Cô nương bênh ca ca của mình quá đó ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Nhưng đúng là như vậy mà. Tỷ tỷ hãy nói thật lòng mình xem thử có phải ca ca là người như thế hay không ?

Lý Nhược Hồng ngẩn người một lúc, rồi nói :

- Cũng có thể cô nương nói đúng. Nhưng ta nghĩ mãi vẫn không ra tại sao hấn lại nói vậy.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Có gì đâu. Suy đoán một chút là nghĩ ra thôi. Vài ngày nữa là Hoán Hoa Nhật, lễ hội lớn nhất ở Thành Đô. Theo như lời của Kỷ Nhất Phàm thì tòa Vọng Giang Lâu là nơi thường lắm lễ hội tốt nhất phải không ?

Cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đều gật đầu nói :

- Đường như là vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Lỗ huynh lần này vào Xuyên tất phải mang theo nhiều bộ hạ. Lỗ huynh hoặc là đám bộ hạ dưới trướng chắc cũng có người muốn đi xem lễ hội. Và với địa vị của họ, đương nhiên là phải chọn tòa Vọng Giang Lâu rồi. Mà đó cũng là nơi mà hằng năm họ Tần đều bao trọn để tiếp đãi tân khách. Nếu như để người khác giành mất thì hẳn sẽ thấy mất mặt mà phải ra sức tranh giành. Bọn bộ hạ của Lỗ huynh chẳng đời nào lại đi nhường nhịn một kẻ như họ Tần đâu. Mà xem ra họ Tần cũng là một kẻ ham chuộng hư danh, chắc cũng chẳng chịu buông xuôi. Song phương tất sẽ xung đột, và nếu như họ Tần không nhường nhịn thì tất sẽ gặp phải họa sát thân.

Những lời của Giang Thừa Phong cũng chỉ là suy đoán, nhưng theo lẽ thì cũng không sai. Nếu ai mà có thân phận địa vị như Tây Phương Bá chủ hẳn đều sẽ làm vậy.

47. 46

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi bảy

THÀNH ĐÔ CỔ TỰ NGỌA HẠ VẤN

LẠC NHẬT THIÊN BÀNG TẶNG SONG MINH

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Thành Đô chùa cổ giữa chiều hè,

Nằm trước song thiên tắm dương quang.”

Lại nói, khi nghe những lời suy đoán của Giang Thừa Phong, cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đều cùng gật gù nói :

- Chắc là đúng như vậy rồi.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Người có định cứu giúp hắn không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Để xem sao đã. Việc này ít nhiều có liên quan đến Lỗ huynh, ít dính líu đến có lẽ hay hơn. Vả chăng, cô nương cũng đã biết là tiểu sinh chẳng bao giờ muốn làm việc gì mà chẳng mang lại lợi ích gì đó, trừ phi đó là do cô nương sai bảo, bởi tiểu sinh là tù nhân của cô nương, không thể trái lệnh cô nương được.

Lý Nhược Hồng phì cười hỏi :

- Nếu ta ra lệnh cho người phải cứu hắn thì sao ?

Giang Thừa Phong ngần ngừ nói :

- Nếu đã là lệnh của cô nương thì tiểu sinh đành phải cố gắng thu xếp mà thôi. Nhưng không thể đảm bảo là sẽ thành tựu hoàn toàn được. Vì dù sao Lỗ huynh cũng là một vị Bá chủ, địa vị ngang hàng với gia phụ.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Người yên tâm. Tên họ Tần đó trông khó ưa lắm. Ta chẳng bắt người phải cứu hần đâu, mà chỉ cần người làm một việc dễ dàng thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Việc gì thế ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Trước giờ ta chưa từng gặp một vị Bá chủ nào. Nay nhân dịp này muốn xem thử Tây phương Bá chủ oai phong ra sao ?

Vân Tuyết Nghi nghe nàng nói vậy cũng lên tiếng :

- Ca ca. Tiểu muội cũng muốn đi nữa.

Giang Thừa Phong ngần ngừ một lúc, rồi nói :

- Được rồi. Để tiểu huynh thu xếp.

Vân Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca. Chẳng lẽ có điều chi bất tiện chăng ? Chính Tây phương Bá chủ đã mời ca ca đến gặp mà. Ca ca chỉ cần nhận lời mời, sau đó dẫn tiểu muội cùng Hồng tỷ đi theo là được rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Thật ra thì không nhận lời vẫn hơn. Tiểu huynh vốn chưa có ý định giao thiệp với Lỗ huynh trong lúc này. Nhưng không sao. Hai người đã nói vậy thì tiểu huynh sẽ thu xếp, không làm hai người phải thất vọng đâu.

Vừa nói đến đây, chàng bỗng ngừng lời, dường như vừa nghe thấy điều gì đó. Đoạn chàng khẽ nói :

- Có kẻ dạ hành đến đây. Chúng ta đừng nói gì nữa. Và cũng để đề phòng bất trắc, hai người hãy ở lại đây, đừng về phòng nữa. Chỉ có một chiếc giường đó, hai người đành phải tạm ngủ chung vậy.

Vân Tuyết Nghi hỏi :

- Thế còn ca ca ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cũng như trước giờ, tiểu huynh ngủ dưới đất.

Thu xếp xong chỗ ngủ, chàng quạt tắt đèn. Cả gian phòng chìm vào bóng tối.

Sáng hôm sau, do mọi người đều không có hảo cảm với họ Tần nên từ sáng sớm đã rời khỏi Tần gia trang, ra ngoài du ngoạn. Riêng Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng vẫn còn hậm hực vì tối qua có kẻ lén lút đến theo dõi bọn họ. Thậm chí Lý Nhược Hồng còn cổ động Giang Thừa Phong sớm rời khỏi Tần gia trang.

Gió nhẹ thổi ...

Vằng dương chênh chếch đầu non. Con đường trải đá sỏi lạo xạo theo từng bước chân du khách.

Một chàng thiếu niên anh tuấn quý phái cùng hai giai nhân xinh đẹp kiêu diễm đang thả bước nhàn du. Cũng như mọi ngày, Giang Thừa Phong lại đưa Vân Tuyết Nghi, Lý Nhược Hồng đi du ngoạn.

Nhưng những danh sơn thắng tích nổi tiếng ở đất Thành Đô ba người đã đi qua hết rồi, nên lúc này ba người chỉ thong thả dạo phố phường, xem cảnh náo nhiệt khi người dân chuẩn bị lễ hội.

Phố phường mấy hôm nay đông nghịt người, việc mua bán vô cùng nhộn nhịp. Các hàng quán bày bán đủ các thứ đặc sản của đất Xuyên. Và đặc sản của các vùng khác cũng hầu như không thiếu. Vân Tuyết Nghi

và Lý Nhược Hồng vô cùng hứng thú, bay nhảy như đôi chim non, thấy thứ gì lạ cũng muốn mua. Thành ra Giang Thừa Phong hiện đang phải ôm một đồng đồ trên tay.

Lúc này, ba người đang đi dạo bên bờ sông. Tòà Vọng Giang Lâu sừng sững phía xa xa, ngạo nghễ vươn mình giữa trời mây bát ngát.

Giang Thừa Phong bỗng dừng bước, đưa mắt ngắm nhìn tòà Vọng Giang Lâu đồ sộ ven sông, ánh mắt ra chiều tư lự. Chàng đã dừng lại thì hai nàng cũng dừng theo. Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy ? Sao không đi tiếp ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đó là nơi thị phi, không nên đến gần.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy giờ chúng ta đi đâu ? Quay trở lại ư ?

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn quanh. Thấy xa xa có một tòà sơn cảnh, tuy không cao nhưng thâm u, sơn đạo quanh co uốn khúc. Chàng nói :

- Chúng ta lên đó du ngoạn đi.

Biết không thể miễn cưỡng chàng đi tiếp, Lý Nhược Hồng đành gạt đầu tán đồng. Giờ nắng đã lên cao, không khí nóng dần lên, đến nơi đó nghỉ ngơi hóng mát cũng tiện. Thế là ba người đổi hướng đi.

()

Ngọn đồi tuy trông thấy rất gần, nhưng cũng phải đi độ nửa canh giờ mới đến nơi. Một phần vì xa, nhưng phần khác là vì ba người đi rất chậm. Giang Thừa Phong đang phải ôm một đồng đồ trên tay nên không thể đi nhanh được.

Lên đến lưng chừng núi, ba người chợt trông thấy một ngôi miếu nhỏ nằm ven sơn đạo, trông đã đổ nát. Một tiểu hòa thượng đang hì hục lau dọn bên trong miếu. Khi đến gần mới trông rõ tiểu hòa thượng kia không phải là hòa thượng, chỉ là một đồng tử vận tăng bào. Giang Thừa Phong đứng bên ngôi miếu, nhìn đồng tử làm việc.

Thấy chàng không đi nữa, Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao thế ?

Đưa mắt nhìn đồng tử, nàng lại nói :

- Nếu người muốn hỏi thăm thì cứ hỏi đi, sao còn đứng đó ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu hài tử kia đang làm việc, không nên quấy rầy y. Chúng ta cũng chẳng có việc gì phải vội, chờ lát nữa cũng được mà.

Đồng tử đang hì hục làm việc trong miếu, nhưng cũng đã nghe tiếng người bên ngoài. Y dừng công việc, bước ra chấp tay hỏi :

- Chẳng hay các vị thí chủ cần chi ạ ? Tiểu tăng có thể giúp các vị thí chủ được việc gì không ?

Đồng tử chỉ chừng độ chín, mười tuổi, vận bộ tăng bào đã cũ, đôi mắt sáng có vẻ linh lợi, giọng nói lịch sự và thánh thót dễ nghe, trông lại càng thêm đáng yêu. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cũng chẳng có chuyện chi. Ta chỉ muốn hỏi thăm tên hiệu của quý tự và tên của tòà núi này thôi.

Đồng tử chấp tay nói :

- Tệ tự là Từ Nguyên Cổ Sát. Ngọn núi này không có tên mà cũng không có người ở nên được gọi là hoang sơn

Vân Tuyết Nghi cười hỏi :

- Chẳng phải có quý tự ở đây là gì ? Sao lại bảo là không có người ở ?

Đồng tử đáp :

- Tệ tự chỉ có hai người là tiểu tăng và sư phụ, xưa nay ít giao thiệp với bên ngoài. Người ngoài cũng ít biết đến tệ tự.

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Chúng ta đi qua đây, định đến viếng quý tự, chẳng biết có làm phiền hiền sư đồ hay không ?

Đồng tử vội nói :

- Không dám. Tự viện là nơi luôn mở rộng cửa đón khách thập phương. Được các vị thí chủ quang lâm, tệ tự vô cùng vinh hạnh. Tiểu tăng xin được dẫn đường.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Tiểu huynh đệ đang làm việc, đi như thế có tiện không ?

Đồng tử nói :

- Không sao. Việc đó để đến chiều tiểu tăng làm tiếp cũng được. Giờ cũng đã đến giờ nghỉ trưa rồi.

Nói đoạn đồng tử đi trước dẫn đường, đưa ba người lên núi. Vân Tuyết Nghi đi sát Giang Thừa Phong, thỏ thẻ nói :

- Tiểu hài tử kia đáng yêu quá phải không ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nhìn Lý Nhược Hồng hỏi :

- Cô nương thấy sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Một viên ngọc chưa được mài giũa, kể cũng đáng tiếc. Sao người không làm công việc đó đi ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Ý cô nương là ...

Lý Nhược Hồng nói :

- Hài tử trông cũng thông minh linh lợi. Để y phải chịu mai một ở nơi hoang sơn này thật tội nghiệp. Ta thấy người nên nhận y về nuôi dạy. Hay hơn hết là người hãy nhận y làm nghĩa tử.

Giang Thừa Phong nói :

- Nghĩa tử ư ? Chuyện này ... Thu làm đệ tử được không ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta muốn người nhận y làm nghĩa tử để y được hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng nếu người thấy không tiện thì thôi. Ta cũng không miễn cưỡng người.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Được rồi. Để tiểu sinh thu xếp.

Ba người theo đồng tử đi một lúc thì đến một khoảng bình nguyên nhỏ trên đỉnh núi. Giữa khoảng bình nguyên tọa lạc một tòa cổ tự mái cong xiêu vẹo, trông hết sức hoang tàn. Đồng tử mời Giang Thừa Phong cùng Vân, Lý vào nơi chính điện, rồi vào phía sau bấm báo sư phụ.

Lát sau, một lão hòa thượng râu tóc bạc phơ được đồng tử dìu đỡ từ gian phía sau bước ra, chấp tay vái chào mọi người, nói :

- A di đà phật. Lão nạp không hay các vị thí chủ quang lâm, nên không kịp nghênh tiếp, mong các vị thí chủ lượng thứ cho.

Lão hòa thượng thân hạc mình gầy, bộ tăng bào cũ kỹ, trông thật tội. Cả ba người đồng chấp tay đáp lễ. Giang Thừa Phong nói :

- Không dám. Bọn tiểu sinh nhàn du văn cảnh, không dám làm phiền pháp giá của đại sư. Xin đại sư hãy cứ nghỉ ngơi.

Lão hòa thượng chấp tay nói :

- Lão nạp xin cáo lỗi.

Đoạn lão quay sang đồng tử, nói :

- Đức Minh. Con hãy thay ta đưa các vị thí chủ đây đi văn cảnh nghe.

Đồng tử tên là Đức Minh cung kính vâng dạ, rồi đưa lão hòa thượng vào trong. Giang Thừa Phong cùng Vân, Lý hai nàng ngồi lại tại nơi gian chính điện nghỉ ngơi nói chuyện. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng bày biện các thứ vừa mua được ra xem xét, cười nói chuyện trò vui vẻ. Giang Thừa Phong ngồi bên cạnh nghe hai người cười nói, cũng thấy vui lây.

Ngay khi ấy, từ bên ngoài có tiếng người cười nói :

- Giang huynh đệ. Được gặp huynh đệ ở đây, thật là hân hạnh.

Ba người kinh ngạc đồng quay nhìn ra phía cửa. Từ bên ngoài có một người đang rảo bước tiến vào. Người này trạc độ hai mươi hai, hai mươi ba, đầu đội mũ ngọc, mình vận hoàng bào, lưng thắt đai ngọc, chân mang long hài, phong thái oai vệ, thật có khí phách của một vị đế vương.

Giang Thừa Phong nhìn người này giây lát, rồi mỉm cười nói :

- Huynh chắc là Triển huynh rồi. Tiểu đệ thật hân hạnh.

Người kia thấy chàng nhận được mình, ngẩn người nói :

- Ta nghe bọn thuộc hạ báo lại mới biết Giang huynh đệ. Sao huynh đệ lại có thể nhận biết được ta ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Những người có thể gọi tiểu đệ là huynh đệ không nhiều. Trong các vị Bá chủ, chỉ có Lữ huynh, Dương huynh và Triển huynh là thành nghiệp khi còn trẻ. Vận hoàng bào thì chỉ có Lữ huynh và Triển huynh thôi. Mà Lữ huynh lại đội mũ Bình Thiên. Vậy huynh chắc chắn là Triển huynh rồi.

Người kia chính là Miêu Cương Bá chủ Triển Quân, ồ lên nói :

- Huynh đệ luận việc thật sáng suốt. Hèn gì mà Trường Thanh Cung càng lúc càng thêm hùng mạnh.

Giang Thừa Phong nói :

- Mời huynh ngồi.

Đội Triển Quân ngồi xuống rồi, chàng lại nói :

- Nơi đây là hoang sơn cổ tự, chẳng có trà nước gì để tiếp đãi, thật lỗi quá.

Triển Quân bật cười nói :

- Nói về lỗi thì ta có lỗi mới phải. Huynh đệ đến thăm mà ta không có gì để tiếp đãi, thật ngại quá.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Thấy Triển Quân xuất hiện như vậy thì chàng đã đoán biết y ở ngay nơi đây hay cũng ở gần đây rồi, nên cũng chẳng lộ vẻ ngạc nhiên. Khách sáo vài câu, Triển Quân bỗng hỏi :

- Huynh đệ đến gặp ta chắc có việc chi ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp :

- Cũng chẳng việc gì. Tiểu đệ nhân đi ngang qua đây, nên ghé vào thôi. Huynh không phiền trách tiểu đệ chứ ?

Triển Quân cười nói :

- Không dám. Ta nghe nói Lỗ sư huynh cử người đi đón huynh đệ mà không được. Trong khi đó ta lại được huynh đệ đến thăm, thật hân hạnh quá.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Triển Quân lại nói :

- Lỗ sư huynh muốn mời huynh đệ mà lại dùng cách bá đạo quá, hèn gì huynh đệ không nhận lời mời.

Giang Thừa Phong lại khẽ mỉm cười. Triển Quân hỏi :

- Việc ở đây huynh đệ thấy thế nào ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Nói thật với Triển huynh. Tiểu đệ bấy lâu nay vì phải lo chút việc riêng mà ít có thời gian chú ý đến động tĩnh trong giang hồ. Ngay cả việc các vị Bá chủ cùng đến Xuyên Trung lần này tiểu đệ cũng mới được nghe lão cung chủ ở Thanh Dương Cung cho biết. Còn như sắp xảy ra việc gì thì tiểu đệ cũng không hiểu.

Triển Quân ngạc nhiên hỏi :

- Huynh đệ không biết ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Triển Quân thoáng trầm ngâm ra chiều nghĩ ngợi, hồi lâu mới hỏi :

- Huynh đệ không biết mà sao không thấy hỏi ta ? Chẳng lẽ huynh đệ không quan tâm đến việc này ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ cùng với lão cung chủ bên Thanh Dương Cung đã ước định với nhau cùng đứng ngoài việc này. Nếu như việc này không liên quan gì đến tiểu đệ thì tiểu đệ cũng không can thiệp vào làm gì.

Triển Quân cười nói :

- Sao lại không liên quan ? Huynh đệ là nhân vật chính ấy chứ. Thế nên Lỗ huynh mới muốn mời huynh đệ đến để cùng thương lượng.

Giang Thừa Phong ngẩn người :

- Vậy ư ? Thế là sao ?

Triển Quân trầm ngâm một lúc, mới hỏi :

- Ta nghe nói gần đây lệnh tôn phái khá nhiều người vào Trung Nguyên. Chuyện này thật hư thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nhiều thì cũng không nhiều. Chỉ độ năm mươi đội thiết kỵ được vũ trang đầy đủ mà thôi.

Triển Quân ồ lên nói :

- Đến năm mươi đội ư ? Hèn gì mà ... Các đội thiết kỵ của Trường Thanh Cung đã nổi tiếng khắp thiên hạ về sự tinh nhuệ và thiện chiến. Mà lệnh tôn lại cho tiến vào Trung Nguyên một lực lượng khá là hùng hậu. Tin này đã làm kinh động toàn thể giang hồ các giới. Các vị Bá chủ ở Trung Nguyên mới vội vã họp nhau lại tìm đối sách. Ta ở tận Miêu Cương xa xôi. Đúng ra thì việc này cũng không liên quan gì đến ta. Nhưng kể từ cuộc hội Phong Thiển đến giờ ta chưa được gặp lại các huynh đệ, nên mới nhân cơ hội này mà đến đây hội họp.

Giang Thừa Phong thoáng tư lự. Triển Quân lại hỏi :

- Nếu như không có gì trở ngại, huynh đệ có thể cho ta biết nguyên nhân của việc này được không ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Thật ra thì cũng chẳng có việc gì lớn lao. Chỉ là chuyện làm ăn bình thường thôi. Chắc huynh cũng biết Trường Thanh Cung chuyên cung cấp các loại hỏa dược, hỏa khí, hỏa pháo, ... cho toàn thể giang hồ các giới. Gần đây, nhu cầu về những thứ này đột nhiên tăng vọt. Có rất nhiều người đặt hàng. Kho dự trữ ở Trung Nguyên không đủ đáp ứng. Gia phụ đã phải cho vận chuyển liên tục vào Trung Nguyên. Mà những

thứ này lại quá nguy hiểm, cần phải bảo vệ cẩn thận mới được. Sắp tới đây, chắc chỉ vài hôm nữa thôi là sẽ lại có thêm một chuyến hàng do một vị trong Ngũ lộ Pháp vương đích thân hộ tống đến đây đây.

Triển Quân kinh hãi nói :

- Có việc ấy sao ? Chẳng lẽ giang hồ sắp nổi phong ba ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đường như là thế. Tiểu đệ cũng nghe chúa thượng nói tình hình sắp tới sẽ rất hỗn loạn, nhưng không hiểu rõ lắm.

Triển Quân nói :

- Chúa thượng đã nói thì chắc chắn là thế rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy nên đã ước thúc bọn thuộc hạ dưới trướng không được dính líu đến những việc trong giang hồ.

Triển Quân hơi cau mày, nói :

- Ta cũng nghĩ như huynh đệ. Sự tình đã vậy thì chắc ta cũng phải làm vậy thôi. Nhưng ta thắc mắc một điều là sao chúng ta lại không phát hiện được điều gì khác lạ vậy nhỉ ? Uy thế của Bát phương Bá chủ chúng ta bao trùm cả giang hồ. Việc gì mà có thể qua mắt được chúng ta ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vì thế tiểu đệ mới nghĩ rằng vấn đề lần này là đặc biệt nghiêm trọng, không liên can đến hay hơn.

Triển Quân ngồi thẩn người tư lự, có vẻ như đang suy nghĩ rất lung. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chúng ta đều ở những nơi xa xôi. Nếu như giang hồ thật sự có nổi phong ba thì chắc cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến chúng ta đâu. Không chừng còn có thể mang lại khá nhiều lợi ích nữa đấy.

Triển Quân ngơ ngác hỏi :

- Lợi ích gì ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Trường Thanh Cung nổi tiếng về các loại hỏa khí. Còn chỗ của huynh lại nổi tiếng về hoạt độc. Bọn họ càng đánh nhau loạn xạ thì chúng ta càng có nhiều cơ hội làm ăn. Tiểu đệ định đề nghị với huynh một sự hợp tác.

Triển Quân hỏi :

- Hợp tác thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tháng trước tiểu đệ có gặp mấy tên thủ hạ của huynh, và được bọn họ nhượng lại cho một ít giải được.

Triển Quân gật đầu nói :

- Việc đó ta có nghe bọn chúng báo lại. Ta đã trách bọn chúng vì đã dám nhận tiền của huynh đệ.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Sao huynh lại trách bọn họ. Thật ra việc này tiểu đệ lại thấy có lỗi với huynh. Tiểu đệ cho bọn thủ hạ của huynh có một vạn lượng bạc. Nhưng sau gặp được cơ hội tốt, đã thu về đến gần ba vạn lượng.

Triển Quân nói :

- Có gì đâu. Việc làm ăn thì phải vậy thôi. Ta hiểu ý của huynh đệ rồi. Cũng được đấy chứ.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy là huynh đồng ý ?

Triển Quân gật đầu, rồi khẽ thở phào, chừng như vừa giải tỏa được một mối ưu tư lo lắng.

48. 47

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi tám

TAM VẠN LÝ HÀ ĐÔNG NHẬP HẢI

NGŨ THIÊN NHẬN NHẠC THƯỢNG MÔ THIÊN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Xuôi biển sông dài ba vạn dặm

Chọc trời núi ngắt mấy nghìn tầm.”

Lại nói, Miêu Cương Bá chủ Triển Quân sau khi đồng ý đề nghị của Giang Thừa Phong, liền tỏ ra nhẹ nhõm, chừng như vừa giải tỏa được một mối ưu tư nào đó. Y trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, rồi chợt quay lại nhìn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng hỏi :

- Hai vị tuyệt thế giai nhân này là người thế nào với huynh đệ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đáp :

- Đây là Vân muội. Còn đây là Lý cô nương, ... ơ ... tiểu đệ hiện đang là tù nhân của Lý cô nương đây.

Triển Quân hơi thoáng ngạc nhiên hết nhìn chàng lại nhìn Lý Nhược Hồng, rồi bỗng bật cười nói :

- Huynh đệ thật là diễm phúc. Chúc mừng. Chúc mừng.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Lý Nhược Hồng lại hết sức thẹn thùng. Triển Quân lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ đàn hương, cười nói :

- Nhân dịp gặp gỡ này, ta có chút quà tặng huynh đệ đây.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vật gì thế ạ ?

Triển Quân mở chiếc hộp. Bên trong là một con rắn nhỏ màu trắng, giữa thân có một đường chỉ bạc lấp lánh ngân quang. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng thấy con rắn thì nhất thời kinh hãi bật lùi ra xa. Triển Quân cười nói :

- Nhị vị cô nương đừng sợ. Đây là Ngân Tuyền Linh Xà, tính đã thông linh, không có gì đáng sợ đâu.

Đoạn y quay sang Giang Thừa Phong nói :

- Ta nghe bọn thủ hạ báo lại rằng có tặng cho huynh đệ một con Ngân Tuyền Xà. Nhưng nó chưa thông linh. Còn đây là Linh Xà, ta chỉ nuôi được ba con. Nay tặng huynh đệ một con vậy.

Vừa nói y vừa thăm thì điều gì đó với Linh Xà. Và lạ thay, Linh Xà gật gù chiếc đầu nhỏ xíu ra vẻ như đã hiểu. Sau đó y quấn Linh Xà vào quanh sợi lụa buộc tóc của Giang Thừa Phong, đoạn dùng phép truyền âm nhập mật truyền lại các hiệu lệnh điều khiển Linh Xà cho chàng hiểu. Khi đã nhớ rõ các hiệu lệnh, chàng mỉm cười nói :

- Huynh đã tặng cho tiểu đệ Linh Xà thì tiểu đệ cũng phải tặng lại huynh một bảo vật gì đó mới phải.

Triển Quân cười nói :

- Để ta xem huynh đệ có bảo vật gì nào ?

Giang Thừa Phong trút tay áo. Một vật theo đó rơi ra. Chàng đưa tay hứng lấy vật đó. Hiện trên bàn tay chàng là ba viên bảo châu màu tím lóng lánh, chỉ nhỏ bằng hạt đậu. Chàng mỉm cười nói :

- Đây là bảo vật trấn cung của Trường Thanh Cung, Giang Phong Lôi Hỏa Châu, là một loại hỏa khí có sức công phá mạnh nhất ở Trường Thanh Cung hiện nay. Trong giang hồ cũng chẳng có mấy người biết đến thứ này.

Triển Quân cười hỏi :

- Giang Phong Lôi Hỏa Châu ư ? Sao giống tên huynh đệ vậy ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thì chính là tên tiểu đệ đó. Nó được chế ra ngay vào năm tiểu đệ chào đời nên gia phụ đã lấy tên tiểu đệ đặt cho nó.

Đoạn chàng trao ba viên bảo châu lại cho Triển Quân, đồng thời cũng dùng phép truyền âm nhập mật hướng dẫn cách sử dụng. Triển Quân nhận lấy, cười nói :

- Huynh đệ đem cả bảo vật trấn cung tặng cho ta ư ? Cám ơn huynh đệ nhé.

Vừa nói y vừa thu cất cẩn thận, xong lại hỏi :

- Cuộc phong ba trong giang hồ sắp tới, theo huynh đệ thì nguyên nhân xuất phát từ đâu, từ lực lượng nào ?

Giang Thừa Phong trầm ngâm suy nghĩ, lát sau mới hỏi :

- Huynh có biết Thông Thiên Giáo không ?

Triển Quân gật đầu nói :

- Ta có nghe thiên hạ đồn đãi. Nhưng cũng không rõ lắm. Huynh đệ có biết tôn chỉ của bọn chúng là gì không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Độc bá vô lâm. Thống nhất giang hồ.

Triển Quân cười nhạt :

- Láo thật nhỉ. Dám mưu toan thống nhất giang hồ ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Theo tiểu đệ thì bọn chúng không phải thuộc Vũ Nội. Mà bọn người Vũ lâm thì không có gan ấy đâu. Chắc chỉ là Thế Ngoại thôi. Và chẳng, bọn chúng có thực lực như thế mà vẫn có thể giữ được sự thần bí thì chắc chắn phải được một nhân vật nào đó trong Thế Ngoại hậu thuẫn.

Triển Quân gật đầu nói :

- Có lý lắm.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Dù bọn chúng có lai lịch thế nào, được ai hậu thuẫn thì tiểu đệ cũng chẳng mấy quan tâm. Điều tiểu đệ quan tâm là phải làm sao cho hàng hóa bán được giá nhất. Nếu như bọn Thông Thiên Giáo, hay bất kỳ tổ chức nào khác chịu trả giá cao thì tiểu đệ sẵn sàng giao dịch.

Triển Quân sửng người nhìn chàng, hỏi :

- Ngay cả bọn chúng mua hàng hóa của huynh đệ để nhiễu loạn giang hồ thì huynh đệ cũng vẫn bán ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Miễn sao cái phần giang hồ đó không có Đại Mạc là được rồi. Tiểu đệ không có trách nhiệm gì đối với vùng Trung Nguyên hay những nơi khác.

Triển Quân hỏi :

- Huynh đệ không sợ sẽ bị Điện hạ trách phạt vì tiếp tay cho bọn nhiều loạn giang hồ ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đành phải vậy thôi. Vùng Đại Mạc khó khăn quá. Vì sinh kế của hàng trăm vạn người, nếu Điện hạ trách phạt thì tiểu đệ đành chịu vậy. Còn chúa thượng thì dường như ít nhiều thông cảm cho tiểu đệ nên đối với chủ trương của tiểu đệ chúa thượng không phiền trách chi cả.

Đoạn chàng lại hỏi :

- Huynh vẫn ở đây chứ ạ ?

Triển Quân có vẻ trầm tư, nói :

- Huynh đệ đã có thể tìm được ta ở đây thì người khác cũng có thể tìm đến. Ta còn ở lại đây sao được ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Huynh không đem theo thị vệ sao ?

Triển Quân nói :

- Có. Nhưng hiện tình đang phức tạp, cẩn thận vẫn hơn. Lát nữa ta sẽ dời đến nơi khác bí mật hơn.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ không có việc chi gấp, chỉ nhân du vân cảnh nên còn ở lại đây tránh nắng đến quá trưa mới lên đường. Nếu huynh có việc gì thì xin cứ tùy tiện. Sau này huynh có việc gì cần đến tiểu đệ thì xin hãy thông tri cho lão cung chủ ở Thanh Dương Cung, lão sẽ chuyển tin tức đến cho tiểu đệ.

Triển Quân gật đầu nói :

- Vậy ta đi trước. Tạm biệt huynh đệ nhé. Tạm biệt nhị vị cô nương. À. Mà huynh đệ cũng cần nên cẩn trọng. Nếu huynh đệ mà có bề gì. Lệnh tôn nổi giận cho đại đội nhân mã tràn vào Trung Nguyên thì ... phiền phức lắm đó.

Vừa nói y vừa rảo bước rời khỏi ngôi cổ tự. Đợi y đi khuất, Lý Nhược Hồng này giờ vẫn im lặng chưa hề lên tiếng, giờ mới nói :

- Y là một vị Bá chủ đấy ư ? Trông cũng bình thường, chẳng có gì đặc biệt nhỉ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Cô nương không nhìn ra chỗ đặc biệt ư ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Nào có thấy gì đâu ? Cũng bình thường như bao nhiêu người khác, chỉ có phần oai vệ hơn thôi.

Đoạn nàng quay sang Vân Tuyết Nghi hỏi :

- Vân cô nương. Cô nương có thấy gì không ?

Vân Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Tiểu muội nhận thấy vị Miêu Cương Bá chủ này có một điểm gì đó rất đặc biệt, nhưng không hiểu đó là gì.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Triển huynh dựng nên đại nghiệp, trở thành Miêu Cương Bá chủ ngay trước cả khi tiểu huynh được sinh ra.

Cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đồng sững sốt :

- Thế ư ? Sao trông y còn trẻ thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vì Triển huynh đã được gia nhập Thiên giới. Những ai thuộc Thiên giới đều như vậy cả.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Thế người thì sao ? Ta nhớ người từng bảo người cũng thuộc Thiên giới mà ?

Giang Thừa Phong nói :

- Phải rồi. Tiểu sinh đã được gia nhập Thiên giới, đã được xóa tên khỏi Sinh Tử Bộ, thoát vòng Luân hồi. Hiện giờ chính là chân diện mục của tiểu sinh. Và mấy mươi năm sau nữa tiểu sinh cũng vẫn sẽ như thế này.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Thật sự là người bao nhiêu tuổi rồi ? Có thật là người mới mười mấy tuổi không ?

Giang Thừa Phong không đáp, chỉ khẽ mỉm cười. Vân Tuyết Nghi nắm chặt bàn tay chàng, thỏ thẻ nói :

- Tiểu muội cũng muốn được như ca ca. Có được không ạ ?

Nàng nghĩ nếu Giang Thừa Phong cứ trẻ mãi mà nàng thì già đi thì chuyện của hai người không thể thành được. Chàng mỉm cười nói :

- Nếu như hai người muốn được gia nhập Thiên giới thì tiểu huynh có thể thu xếp được, nhưng phải có thời gian, không gấp được đâu.

Vân Tuyết Nghi vội nói :

- Tiểu muội cũng không gấp. Chỉ cần được ở bên cạnh ca ca là tiểu muội mãn nguyện lắm rồi.

Lý Nhược Hồng nghe Vân Tuyết Nghi nói thế thì lờm nàng ta một cái. Nàng không ghen, bởi đi cùng Vân Tuyết Nghi bấy lâu, từng cùng trải qua hoạn nạn, nàng cũng đã biết nàng ta yêu thương Giang Thừa Phong, và nàng cũng đã thông cảm với nàng ta. Nhưng nàng lại cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Vân Tuyết Nghi công khai gần gũi Giang Thừa Phong, thường xuyên nắm tay chàng, trong khi nàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng khiến giữa nàng và chàng vô tình có một khoảng cách.

Thấy Lý Nhược Hồng lờm mình, Vân Tuyết Nghi bật cười khúc khích, quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Ca ca. Sao ca ca biết Miêu Cương Bá chủ trú ở đây ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu huynh có biết đâu. Khi đến đây rồi mới biết. Miêu Cương nổi tiếng về hoạt độc. Chỉ nhìn cách bố trí bên ngoài là biết ngay.

Nàng lại nói :

- Tiểu muội thấy vị Miêu Cương Bá chủ đó tuy có phong thái đế vương nhưng chẳng có oai phong của một vị đế vương gì cả.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Một vị đế vương nếu không có được oai phong của một vị đế vương thì thường chỉ do hai nguyên nhân.

Không muốn để Vân Tuyết Nghi độc quyền nói chuyện với chàng, Lý Nhược Hồng liền hỏi xen vào :

- Hai nguyên nhân gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thứ nhất là quá văn nhã, hoặc quá chất phác. Ví như Dương huynh ở Quân Sơn, vì quá văn nhã nên cũng thiếu đi phần oai phong bệ vệ. Nhưng không vì thế mà bọn thủ hạ dưới trướng lại kém phần tôn kính. Dương huynh được quần hùng Giang Nam xem như là một vị thần minh.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Cũng giống như ca ca vậy phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Ta xem họ Triễn kia chẳng phải người văn nhã mà cũng không chất phác. Còn nguyên nhân thứ hai là gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Là vì thực lực yếu kém. Triễn huynh thuộc dạng này, bởi vì Triễn huynh là vị Bá chủ có thực lực yếu nhất trong Bát phương Bá chủ.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy vị Bá chủ nào mới có thực lực mạnh nhất ?

Vân Tuyết Nghi nói ngay :

- Đương nhiên là bá phụ rồi, phải không ca ca ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Phải rồi. Cũng chính vì thế mà mấy vị Bá chủ ở Trung Nguyên mới họp nhau lại đây để tìm phương sách đối phó với bản cung đây.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Thế người không lo lắng gì ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Lo lắng gì bây giờ. Bất quá thì bọn họ cũng chỉ bắt giữ tiểu sinh lại để uy hiếp gia phụ mà thôi.

Vân Tuyết Nghi hỏi :

- Vậy hôm trước là Tây phương Bá chủ định bắt ca ca đó phải không ? Chứ mời thì làm gì bá đạo thế ?

Giang Thừa Phong thở dài, khẽ gật đầu. Lý Nhược Hồng hỏi :

- Bọn họ định đến bắt giữ người mà sao người chỉ nói một câu là bọn họ lại chịu đi ngay một cách dễ dàng thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vì lai lịch bọn họ đã bị tiểu sinh nhìn ra. Bọn họ không chắc có thể bắt giữ được tiểu sinh nên không dám mạo hiểm.

Lý Nhược Hồng nói :

- Vậy từ nay người phải cẩn thận hơn mới được. Tình hình đã như vậy rồi thì người đừng đi lang thang một mình bên ngoài nữa.

Giang Thừa Phong ra vẻ ngờ ngác :

- Tiểu sinh có bao giờ đi một mình đâu.

Lý Nhược Hồng phì cười :

- Chúng ta hành hạ người thì được chứ không bảo vệ nổi người đâu. Người ta là Tây phương Bá chủ kia mà.

Giang Thừa Phong thoáng ngần ngừ. Lúc này, tiểu hài tử Đức Minh từ bên trong bước ra, trên tay mang bình trà và mấy chiếc chung cũ kỹ, bày ra, nói :

- Tiểu tăng đã định mang trà nước ra cho các vị thí chủ dùng, nhưng vì thấy các vị đang bàn công việc, không tiện làm phiền. Tệ tự nghèo nàn nên chỉ có mấy thứ này, mong các vị thí chủ thông cảm.

Bất chợt cậu bé nhìn thấy những món đồ chơi cùng đồ ăn thức uống mà Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng vừa mua. Vì còn là trẻ con nên lộ vẻ ham thích. Giang Thừa Phong nhìn thấy liền nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của cậu bé, kéo ngồi vào trong lòng chàng, mỉm cười nói :

- Hải tử thích món gì thì cứ lấy, ta tặng cho đấy.

Cậu bé lộ vẻ mừng rỡ, vừa thò tay ra định lấy, nhưng rồi lập tức rút tay về ngay, có vẻ ngần ngại. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng vốn ưa thích cậu bé. Lý Nhược Hồng liền cười nói :

- Tiểu huynh đệ thích thứ gì cứ lấy. Lát nữa vào thành ta sẽ mua thứ khác.

Đoạn hai nàng ngồi xuống bên cạnh giúp cậu bé lựa chọn. Xưa nay sống nơi hoang tự với vị sư phụ đã già yếu, cậu bé vốn không được hưởng những tình cảm yêu thương chiều chuộng, nên lúc này vui lắm, rơm rớm nước mắt, úp mặt vào ngực Giang Thừa Phong để che giấu đôi dòng lệ. Chàng ôm chặt cậu bé trong lòng, âu yếm hỏi :

- Hải tử quê quán ở đâu ? Tên họ là chi ?

Cậu bé ấp úng nói :

- Tiểu tăng ... tiểu tăng không biết. Từ nhỏ tiểu tăng đã được sư phụ nuôi dạy, đặt cho pháp danh là Đức Minh. Tiểu tăng không có họ.

Nói đến đây, cậu bé lại trào nước mắt. Giang Thừa Phong nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm, đoạn hỏi :

- Hải tử có muốn ta đặt tên họ cho không ?

Cậu bé ngước mắt nhìn chàng, ánh mắt long lanh, ngập ngừng hỏi :

- Sao ạ ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Hải tử có muốn báỉ ta làm nghĩa phụ hay không ?

Cậu bé ngần ngại một lúc, mới ngập ngừng nói :

- Nhưng còn sư phụ ...

Giang Thừa Phong mỉm cười xoa đầu cậu bé, nói :

- Ta biết hải tử hiếu thảo với sư phụ. Nhưng hải tử còn nhỏ thế này, lệnh sư cũng đã già yếu. Hai người sống ở nơi hoang sơn hẻo lánh thế này có điều không ổn. Nếu hải tử về với ta, ta có thể phái đến đây vài mươi người, sửa sang lại tự viện cùng chăm nom cho lệnh sư. Hải tử thấy sao ?

Cậu bé ngần ngại giây lát, mới nói :

- Việc này ... tiểu tăng phải hỏi lại sư phụ mới được.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Hải tử hãy đưa ta vào gặp lệnh sư.

Cậu bé vâng dạ, đứng dậy đưa mọi người vào gian sau. Khu phía sau chỉ có một gian nhà nhỏ, trông hầy còn đồ nát hơn cả Phật điện. Vì hai sư đồ một người còn nhỏ, một người đã già yếu nên không thể sửa sang lại được. Giang Thừa Phong thoáng chạnh lòng, khẽ buông nhẹ tiếng thở dài.

Vào trong gian nhà, thấy lão hòa thượng đang ngồi trên một chiếc bồ đoàn đã cũ rách, chàng lại khẽ thở dài. Có lẽ chàng cũng là một người đa cảm.

Trong gian nhà quá nhỏ này không có ghế ngồi mà cũng không có bất kỳ thứ đồ đạc gì khác. Mọi người chào hỏi nhau xong thì lão hòa thượng bảo Đức Minh lấy chiếc chiếu mà cậu bé vẫn dùng để ngủ mang ra trải cho khách ngồi. Chiếc chiếu tuy sạch sẽ nhưng cũng đã rách nát.

Xong đầu đây, cậu bé đến bên lão hòa thượng, thì thầm nói lại ý của Giang Thừa Phong cho lão hòa thượng nghe. Nghe xong, lão ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngẩng lên nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Thí chủ muốn nhận Đức Minh làm nghĩa tử ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Hải tử rất đáng yêu, lại thông minh linh lợi, ta rất ưa thích. Hơn nữa, gia phụ đã lớn tuổi mà vẫn chưa có cháu nội nên cứ trách ta mãi. Ta muốn nhận hải tử về nuôi dạy, nhưng không biết ý đại sư thế nào ?

Lão hòa thượng quay sang cậu bé hỏi :

- Ý con thế nào ?

Cậu bé cúi đầu nói :

- Đệ tử xin nghe theo ý sư phụ.

Lão hòa thượng mỉm cười hiền từ, xoa đầu cậu bé, nói :

- Con theo ta bấy lâu, phải chịu cực chịu khổ, thật tội cho con.

Cậu bé cúi đầu nói :

- Đệ tử không thấy cực khổ.

Giang Thừa Phong mỉm cười đỡ lời :

- Ta thấy nơi đây đồ nát quá rồi, cần trùng tu lại. Điện thờ Tam bảo không nên để đồ nát thế này mà có lỗi với chư thần chư phật. Ta có thể phái ít người đến đây sửa sang tự viện và cùng đại sư trông nom hương khói, phụng thờ chư phật.

Lão hòa thượng vội đứng dậy chấp tay nói :

- A di đà phật. Thí chủ có lòng như thế tất sẽ được phật tổ phù hộ độ trì.

Giang Thừa Phong cũng đứng dậy vòng tay đáp lễ, cười nói :

- Không dám.

Lão hòa thượng quay sang Đức Minh nói :

- Vị thí chủ đây đã thu xếp mọi việc như thế rồi, việc hương khói ở đây sẽ có người cùng sư phụ lo liệu. Con có thể yên tâm được rồi. Sư phụ nghĩ con nên bái vị thí chủ đây làm nghĩa phụ.

Cậu bé quay sang nhìn Giang Thừa Phong, thấy chàng đang nhìn cậu mỉm cười với ánh mắt hiền hòa từ ái, đầy vẻ yêu thương. Bất giác cậu bé chạy đến dưới chân chàng, phục lạy gọi :

- Nghĩa phụ.

Chàng cúi xuống đỡ cậu bé dậy, ôm cậu vào lòng, mỉm cười nói :

- Hải tử hãy gọi ta là phụ vương.

Cậu bé ngơ ngác nói :

- O ... phụ vương ấy ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giờ hải tử đã là một vị tiểu vương gia rồi đấy. Để ta đặt cho hải tử một cái tên. Chư Minh nghe không hay, vậy nên đổi lại là ... Đức Anh vậy. Giang Đức Anh. Tên nghe hay lắm.

Cậu bé được chàng đặt cho tên mới, rất xúc động, gục đầu vào lòng chàng mà nức nở nghẹn ngào.

49. 48

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bốn mươi chín

TÁI THƯỢNG THÀNH ĐÔ KHÔNG TỰ HỨA

KÍNH TRUNG SUY MẮN DĨ TIÊN BAN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Thành Đô trở lại hoài nuôi chí,

Mái tóc soi gương sớm điểm màu.”

Lại nói, khi được Giang Thừa Phong đặt cho tên mới, cậu bé rất xúc động, gục đầu vào lòng chàng mà nước nở nghẹn ngào. Trong khi đó thì lão hòa thượng nhìn chàng với ánh mắt khác lạ, nói :

- Thí chủ bảo chữ Minh nghe không hay, vậy chắc thí chủ không phải là người của Minh triều ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Giang gia của ta là thiên hạ đệ nhất thế tộc. Chu đế đối với ta còn phải trọng nể.

Chàng ngồi xuống, để tiểu hài tử ngồi trong lòng, rồi hỏi :

- Đại sư tôn hiệu thế nào ?

Lão hòa thượng thở dài nói :

- Đã mấy chục năm nay lão nạp không dùng đến danh hiệu rồi. Lâu quá nên đã quên mất.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu ta đoán không lầm thì pháp danh của đại sư đối với Minh triều có đôi chỗ khúc mắc nên Chu Nguyên Chương đã bắt đại sư phải cải danh. Đại sư không muốn cải danh nên đã bỏ luôn tôn hiệu.

Nhân quang lão hòa thượng bỗng sáng rực, hỏi :

- Thí chủ gọi Minh Hồng Vũ là Chu Nguyên Chương ?

Chu Nguyên Chương sau khi xưng đế, dựng nên Minh triều thì xưng hiệu là Hồng Vũ Hoàng Đế, nên thường được gọi tắt là Minh Hồng Vũ hay Hồng Vũ Đế. Cũng giống như Chu Lệ vẫn thường được gọi là Minh Vĩnh Lạc hay Vĩnh Lạc Đế vậy. Còn các tôn hiệu Thái Tổ, Thành Tổ là sau khi qua đời mới được Hoàng Đế đời sau đặt cho. Trong khi đó, ánh mắt sáng ngời của lão hòa thượng đã chứng tỏ lão phải là một võ lâm cao thủ. Giang Thừa Phong có nhìn thấy nhưng vẫn không lộ vẻ gì. Chàng mỉm cười nói :

- Chu Nguyên Chương nghịch thiên phạm thượng, nhiễu loạn thiên hạ, làm nhiều điều bạo ngược khiến bách tính phần uất, chư thần phần nộ. Đức Điện hạ không chỉ bắt y phải chết trong đau khổ, phải chịu cực hình nơi Âm giới mà còn trừng phạt đến cả con cháu y nữa.

Lão hòa thượng hỏi :

- Đức Điện hạ là ai ? Sao có thể trừng phạt y được ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đức Điện hạ là Đấng Chí Tôn thống trị cả Tam Giới Cửu Thiên. Người muốn trừng phạt ai thì chỉ cần giáng chỉ cho Diêm Quân ở Âm giới bắt người đó về chịu tội. Dù có là Cửu Thiên Đại đế cũng không thoát được.

Lão hòa thượng hỏi :

- Thế sao họ Chu vẫn cứ được làm Hoàng đế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vĩnh Lạc để được vài vị trong Thần giới ủng hộ, nên được Đức Điện hạ cho tạm chấp chương quyền chính ở cõi Trung Nguyên. Nhưng vì tội của Chu Nguyên Chương mà Chu tộc đã bị giáng xuống hàng thứ sáu trong các đại thế tộc ở thiên hạ. Minh triều cũng vì thế mà suy yếu, hiện chỉ còn nắm giữ năm mươi vạn binh mã trong số hai trăm vạn binh mã của cõi Trung Nguyên.

Lão hòa thượng khẽ thở dài. Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Ta có thể biết danh hiệu đại sư rồi chứ ?

Lão hòa thượng thở dài nói :

- Tục danh của lão nạp là Minh Ngọc Toàn.

Giang Thừa Phong ồ lên, kinh ngạc nhìn lão hòa thượng. Cả Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng cũng đều kinh ngạc. Hai nàng không hiểu lai lịch của lão hòa thượng. Nhưng sự kinh ngạc của Giang Thừa Phong đã là một điều đáng kinh ngạc rồi. Tiểu hài tử Anh nhi thì lại ngơ ngác nhìn mọi người. Toàn trường yên lặng hồi lâu.

Lát sau, lão hòa thượng thở dài, hỏi :

- Thí chủ nhận biết lão nạp ?

Giang Thừa Phong hỏi lại :

- Xem niên kỷ của đại sư, có lẽ đại sư là huynh đệ của Hạ vương năm xưa ?

Lão hòa thượng gật đầu nói :

- Thí chủ kiến văn thật quảng bác.

Giang Thừa Phong nói :

- Minh Ngọc Trân tài giỏi mưu lược, lại được lòng dân chúng nên mới dựng nên đại nghiệp. Chỉ tiếc một điều, y lại quên đi công việc quan trọng hàng đầu là phải dạy dỗ tử tôn, để khi y qua đời rồi thì kẻ nối nghiệp lại hèn yếu quá, đã xa hoa trụy lạc, lại tin dùng gian thần, nên mới để mất nước vào tay Minh triều. Thật tiếc lắm thay.

Lão hòa thượng lại thở dài. Giang Thừa Phong thấy chuyện này chỉ làm lão thêm đau lòng, liền hỏi sang chuyện khác :

- Đại sư tịnh tu ở đây chắc cũng đã lâu rồi ?

Lão hòa thượng tư lự giây lát, mới đáp :

- Cũng lâu lắm rồi. Chắc cũng đã hơn năm mươi năm rồi ấy chứ. Sau khi đã phò tá Hạ vương dựng nghiệp lập quốc, lão nạp không thích sống cảnh phú quý nên đã rời khỏi triều đình đến đây ẩn cư tu hành.

Mỗi khi nói đến Hạ vương, đôi mắt lão hòa thượng lại rực lên ánh hào quang với một niềm tôn kính vô biên. Với ánh mắt sáng ngời, trông lão cũng oai nghi quắc thước hơn, chắc là vì đã gọi cho lão nhớ đến quá khứ hào hùng năm xưa. Anh nhi tròn mắt nhìn lão. Có lẽ xưa nay cậu bé chưa từng nhìn thấy sư phụ lại oai nghi như vậy.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Nghe Anh nhi nói hài tử đã sống ở đây với đại sư từ nhỏ. Chẳng hay thân thế của Anh nhi thế nào ?

Lão hòa thượng nói :

- Năm trước lão nạp vô tình tìm thấy Anh nhi dưới một gốc cây trong khu rừng cạnh chân núi, nên đem về nuôi dưỡng. Lão nạp không biết thân thế của hài tử nên không đặt tên mà chỉ đặt cho pháp danh là Đức Minh.

Anh nhi nghe kể về thân thế của mình, thương cảm trào dâng, bất giác rưng rưng đôi dòng lệ. Cậu bé úp mặt vào ngực Giang Thừa Phong mà thổn thức. Chàng ôm chặt cậu bé trong lòng, dịu dàng vỗ về an ủi. Chàng muốn chuyển hướng câu chuyện nên lại nhìn lão hòa thượng hỏi :

- Ta thấy tám biển “Từ Nguyên Cổ Sát” ngoài kia có vẻ mới hơn ngôi tự viện rất nhiều. Chắc đó cũng là kiệt tác của Chu Nguyên Chương rồi ?

Lão hòa thượng gật đầu nói :

- Đúng thế. Tệ tự nguyên có tên là “Từ Minh Cổ Sát”, Minh triều bảo như thế là phạm húy nên bắt đổi lại là “Từ Nguyên Cổ Sát”. Khi lão nạp xuất gia, đến đây ẩn cư tu hành cũng lấy pháp hiệu là Từ Minh. Sau bị buộc phải bỏ đi.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Và đại sư bất mãn nên không đổi tên mới, thà chịu làm vô danh tăng.

Lão hòa thượng thở dài, gật đầu. Chàng ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Nay ta dùng quyền lực của ta cho phục hồi lại tên cũ của tự viện là “Từ Minh Cổ Sát”. Đại sư cứ dùng lại pháp hiệu Từ Minh đại sư, phương trượng trụ trì Từ Minh Cổ Sát. Ta sẽ cử sang đây vài chục tăng chúng giúp đại sư sửa sang tự viện. Tuy rằng không nên công khai tỏ ra chống đối Minh triều, nhưng cũng không cần phải trọng nể bọn họ. Sau này có ai hỏi đại sư thuộc lực lượng nào thì cứ trả lời là thuộc Trường Thanh Cung. Tin rằng Minh triều chẳng dám làm khó dễ gì đại sư đâu.

Vốn không ưa gì Minh triều, lão hòa thượng liền vòng tay cảm tạ, dù rằng không biết Trường Thanh Cung là tổ chức thế nào. Hơn nữa, lão rất yêu thương Anh nhi, muốn cậu bé được sống sung sướng nên đã nhận lời Giang Thừa Phong để cho cậu bé được yên tâm mà đi theo chàng.

Trò chuyện thêm một lúc nữa thì trời đã xế chiều. Thấy trời đã râm mát, Giang Thừa Phong bảo tiểu hài tử Anh nhi bái biệt sư phụ. Hai thầy trò quyến luyến hồi lâu rồi Anh nhi mới theo chàng rời ngôi cổ tự. Chàng nắm tay cậu bé dắt đi, cùng Vân, Lý hai nàng lững thững xuống núi.

Vừa xuống đến chân núi, Lý Nhược Hồng hỏi :

- Giờ chúng ta đi đâu ?

Giang Thừa Phong nói :

- Anh nhi thế này đi theo chúng ta không tiện. Phải cho đưa Anh nhi về cung trước mới được.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người định đưa Anh nhi về Thái Chính Cung ?

Giang Thừa Phong lắc đầu :

- Không nên để Anh nhi liên quan đến các ân oán trong giang hồ. Đưa Anh nhi về Nghi cung là tiện nhất.

Lý Nhược Hồng kinh ngạc hỏi :

- Nghi cung ư ? Chỗ này ...

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh phong hiệu là Nghi vương, cung điện của tiểu sinh gọi là Nghi cung. Còn Trường Thanh Cung là của gia phụ.

Ngay khi ấy, một bóng người từ xa lướt đến như bay, thân pháp hết sức nhanh nhẹn. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng vội lùi sang hai bên, chia thể chân vạc sẵn sàng đề phòng. Nhưng người kia chỉ đến trước Giang Thừa Phong cách chừng ba trượng là dừng lại, cung thân hành lễ, nói :

- Thuộc hạ Trần Hồng Linh xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong nói :

- Trần thống lĩnh hãy bình thân. Đây là tiểu vương gia, Anh nhi.

Trần Hồng Linh vội hướng về Anh nhi vái chào :

- Tiểu vương gia.

Anh nhi ngơ ngác không biết làm sao. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thống lĩnh hãy thay ta đưa Anh nhi về Nghi cung trước. Ta còn có chút việc phải giải quyết, sẽ về sau.

Đoạn chàng cúi xuống hôn nhẹ vào trán Anh nhi, cười nói :

- Anh nhi theo Trần thống lĩnh về trước nhé.

Anh nhi cúi đầu vâng dạ. Trần Hồng Linh nhẹ nhàng ôm Anh nhi vào lòng, dang lời từ biệt rồi động thân lướt đi.

Họ Trần đi rồi, Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao trùng hợp thế ? Y lại đến đây ngay lúc này.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Có trùng hợp đâu. Tiểu sinh triệu y đến để đưa Anh nhi về cung mà.

Lý Nhược Hồng ngơ ngác hỏi :

- Người triệu y lúc nào ?

Giang Thừa Phong chỉ mỉm cười mà không trả lời. Thực ra thì kể từ khi chàng rời khỏi Phiêu Hương Tiểu Trúc, lúc nào bên chàng cũng có cao thủ bí mật đi theo bảo giá, chỉ xuất hiện khi có lệnh triệu. Nhưng chàng đã không nói cho hai nàng biết. Ba người cứ lững thững vừa đi vừa nói chuyện.

Lần hồi ba người đã đi vào trong thành, thả bước dạo qua các đường phố lớn. Giang Thừa Phong định đến tối sẽ đưa hai nàng đi chợ đêm. Vừa đi dạo, chàng vừa kể cho hai nàng nghe sự tích về chợ đêm.

Từ thời cổ đã có nhiều chợ để buôn bán trao đổi hàng hóa. Chợ họp vào ban ngày, khi mặt trời tắt nắng thì phải tan, vì bị cấm. Cả đời thịnh trị, chợ kinh đô Trường An cũng không được họp quá hoàng hôn, ai vi phạm sẽ bị xử tội nặng.

Đến đời Tống mới có chợ buôn bán suốt năm canh, đến lúc bình minh thì tan, người đương thời gọi đấy là “Quý Tứ Thị” (chợ ma quỷ). Loại chợ này có nhiều ở các thành thị lớn như Dương Châu, Khai Phong, Kim Lăng, Lạc Dương, ... chỉ chuyên hoạt động về đêm, vô cùng náo nhiệt.

Trong sách Đông Kinh Mộng Hoa Lục có chép : “Thời bấy giờ, dãy phố phía đông có các cửa hàng quần áo, tranh ảnh, vòng hoa, linh lựu, ... thấp đèn mua bán tấp nập suốt năm canh, đến khi trời sáng thì tan”. Ngoài ra, chợ đêm còn là nơi bán hàng ăn thức uống, thu hút rất nhiều du khách.

Chợ đêm tồn tại cả trong đời Nguyên, vì khi giới quý tộc cần tiền thì chẳng thể ban ngày ban mặt xách đồ ra chợ bán, hay công khai đến tiệm cầm đồ giữa lúc thanh thiên bạch nhật, mà phải chờ đến tối.

Đến đời Minh, chợ đêm lại càng nở rộ, vì có nhiều thứ hàng hóa không thể buôn bán công khai giữa thanh thiên bạch nhật do Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương vì ghét thương nhân mà ra lệnh cấm.

Lúc này, chợ đêm được gọi là Hắc thị. Hắc thị chỉ họp khi tắt nắng, đến rạng sáng thì tan. Vì mua bán trong cảnh tranh tối tranh sáng nên không thể nào tránh khỏi việc lừa lọc. Việc thẩm định hàng hóa chủ yếu chỉ dựa vào kinh nghiệm hay nhờ may mắn. Việc giao dịch rất bấp bênh. Thế mà chợ đêm vẫn cứ tồn tại, bởi đời nào cũng có những thứ hàng hóa không thể mang ra mua bán công khai giữa thanh thiên bạch nhật. Thành Đô là một thành thị lớn, dân cư đông đúc, nên đương nhiên cũng có chợ đêm.

Hai nàng say mê nghe chàng kể chuyện, có vẻ rất hứng thú, thán phục chàng biết nhiều hiểu rộng.

Giữa lúc ấy, bỗng có một đại hán hồi hải chạy tới chỗ ba người, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu gọi :

- Giang công tử. Giang công tử.

Mọi người trên phố cũng như trong các hàng quán quanh đó nghe tiếng gã kêu gọi đều quay lại nhìn. Đại hán kia dáng vóc thô mẫm, áo thô tóc bông, chính là Kỷ Nhất Phàm. Giang Thừa Phong sa sầm nét mặt, lộ vẻ không hài lòng. Chàng khẽ hừ một tiếng, rồi tiếp tục bước đi, chẳng thèm để tâm đến lời kêu gọi của gã họ Kỷ. Lý Nhược Hồng vừa rảo bước theo chàng, vừa khẽ hỏi :

- Người biết hẳn đến tìm chúng ta làm gì không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Trông dáng vẻ gã ta hơi hãi thế kia, mười phần hết chín là gã họ Tần đã gặp phải họa sát thân rồi. Hừ. Giữa đường phố mà gã lớn tiếng kêu gào như thế thì còn ra thể thống gì nữa. Cứ mặc kệ gã. Chúng ta đi thôi.

Chàng vừa nói mà chân vẫn cứ bước đi, mặc cho tiếng kêu gọi của Kỷ Nhất Phàm. Nhưng rồi gã cũng vượt qua được đám đông người đi đường, chạy đến phía sau ba người. Gã vừa thở hào hển vừa nói :

- Tại hạ tìm công tử vất vả quá.

Giang Thừa Phong khẽ hừ một tiếng, không thèm nhìn lại phía sau, quay sang nói với Vân, Lý hai nàng :

- Chúng ta tìm nơi nào đó ăn uống chút gì đi.

Đoạn không nhìn ngó gì đến họ Kỷ, chàng dẫn hai nàng đi thẳng vào một phạn điểm ở gần đó. Kỷ Nhất Phàm thấy chàng tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng vì có việc cần nên vẫn cố lèo đèo theo sau, gạn hỏi :

- Tại hạ có điều chi thất lễ khiến công tử không hài lòng chăng ?

Giang Thừa Phong hừ lạnh nói :

- Người lớn tiếng gọi ta giữa đường phố như thế thì còn ra thể thống gì nữa. Lần này ta vào Xuyên đã cố gắng giữ kín tung tích. Người làm như vậy thì bao công sức giữ gìn của ta hóa ra đổ sông đổ biển hết rồi.

Kỷ Nhất Phàm cúi mặt nói :

- Tại hạ nhất thời lỗ mãng. Nhưng tình hình nguy cấp quá ...

Giang Thừa Phong ngắt lời :

- Nếu là chuyện tranh đoạt hư danh của gã họ Tần thì đừng nói với ta. Ta vốn ghét nhất những chuyện đó.

Chàng đã vào đến phạn điểm, chọn một bàn sạch sẽ ngồi xuống. Kỷ Nhất Phàm cũng ngồi xuống cạnh đó, hỏi :

- Sao công tử biết chuyện của Tần công tử ?

Giang Thừa Phong không nói gì, gọi tiểu nhị đến bảo dọn thức ăn lên. Kỷ Nhất Phàm lại kể lể :

- Tòa Vọng Giang Lâu là nơi Tần công tử đặt thuê từ mấy tháng trước dùng để tiếp đãi tân khách trong kỳ Hoán Hoa Nhật. Xưa nay đều thế, chẳng xảy ra chuyện gì. Thế mà vừa rồi có người đến tranh giành. Tần công tử đương nhiên không đồng ý. Thế là phát sinh xung đột, rồi sau Tần công tử bị bọn chúng bắt đi mất. Tại hạ đi tìm công tử để hỏi xem có cách gì cứu Tần công tử về không ?

Giang Thừa Phong khẽ hừ một tiếng nói :

- Y dám cả gan sinh chuyện với bọn họ, có chết cũng chẳng ai thương, không chừng còn bị cho là phường ngu dại, hữu nhân vô châu.

Kỷ Nhất Phàm kinh ngạc hỏi :

- Công tử nói thế là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Biết nói thế nào nhỉ. À. Giả như người lên Bắc Kinh, đã đặt thuê chỗ từ cả năm trước, nhưng rồi Minh đế lại muốn chỗ đó. Người không đồng ý, nhất quyết tranh giành, rồi bị tru di Cửu tộc. Người nghĩ thử xem thiên hạ sẽ xem người là hạng người thế nào ? Anh hùng hảo hán hay là phường ngu dại ?

Kỷ Nhất Phàm ngó người nói :

- Đương nhiên là chỉ có kẻ ngu dại mới dám đi tranh giành với Hoàng đế. Nhưng chuyện đó ... đâu có liên quan gì đến chuyện này ?

Giang Thừa Phong nói :

- Sao lại không ? Tứ Xuyên là vùng quân hạt của Tây phương Bá chủ và Tín Quốc Công, ngay cả Minh đế cũng không có quyền hạn gì ở đây. Thế mà bọn các người lại dám cả gan đi sinh sự với Tây phương Bá chủ, có phải là muốn đâm đầu đi tìm cái chết hay không ? Hạng người như thế có chết cũng chẳng ai thương đâu.

Kỷ Nhất Phàm kinh hãi sửng sốt :

- Sao ... sao công tử lại biết đó là Tây phương Bá chủ ?

Tây phương Bá chủ uy danh lừng lẫy ngay từ hồi còn Hồng Phát Ma Vương và Bạch Cốt Hung Thần, thời kỳ đại kiếp của cả giới vũ lâm. Khi đó nhờ có Đông phương và Tây phương lưỡng vị Bá chủ đứng ra hàng yêu phục ma, giải thoát cho cả vũ lâm. Do đó, khi nghe nhắc đến Tây phương Bá chủ, gã họ Kỷ kinh hãi vô cùng. Bình thường thì không sao, Tây phương Bá chủ không hay can thiệp vào những chuyện của người vũ lâm. Nhưng một khi có ai phạm đến thì cơn thịnh nộ của Tây phương Bá chủ có thể dẫn đến họa diệt môn, diệt tộc. Tần gia kham ưu a !

Nghe họ Kỷ nói thế, Giang Thừa Phong hỏi lại :

- Các người không biết ư ?

Kỷ Nhất Phàm bần thần nói :

- Nếu biết trước đó là Tây phương Bá chủ thì ai mà dám đụng vào.

Giang Thừa Phong nói :

- Ta không biết chắc chuyện đó là do đích thân Tây phương Bá chủ làm hay là do ái tử của Tây phương Bá chủ làm. Nhưng đã động vào đó rồi thì dù thế nào đi nữa họ Tần kia cũng chết chắc. Ta nghĩ các người nên chuẩn bị hậu sự cho y ngay lúc này là vừa. Và cũng cần nên chuẩn bị sẵn tinh thần. Không chừng chuyện đó còn làm liên lụy đến cả bọn các người nữa đó.

Kỷ Nhất Phàm lo lắng hỏi :

- Công tử không giúp gì được ư ?

Giang Thừa Phong thoáng trầm ngâm, rồi nói :

- Nếu các người muốn thu xác y về để chôn cất thì ta có thể giúp được.

Kỷ Nhất Phàm ngơ ngẩn :

- Thu xác ư ?

Giang Thừa Phong cười nhạt nói :

- Sinh sự với Tây phương Bá chủ mà được chết toàn thân đã là may mắn lắm rồi. Thôi. Người mau về đi. Để còn nói cho bọn họ biết mà chuẩn bị. Kéo không thôi đại họa lâm đầu mà vẫn không biết nguyên nhân vì đâu.

Chàng đã nói vậy rồi, không biết làm sao hơn, Kỷ Nhất Phàm bần thần đứng dậy, lê bước ra khỏi phạm điểm, đáng vẻ hết sức thiếu náo.

50. 49

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi

THU PHONG NHIỆM TẬN TAM THIÊN KHOẢNH

BẠCH LỘ PHI LAI VÔ XỬ ĐÌNH

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Gió thu nhuộm biếc ba nghìn khoảnh

Cò trắng bay về biết đỗ đâu.”

Lại nói, khi Kỷ Nhất Phàm đã thất vọng đi rồi, Lý Nhược Hồng mới hỏi Giang Thừa Phong :

- Người thật không giúp gã ư ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương mũi lòng rồi ư ? Cô nương đừng quên chính tiểu sinh cũng đang bị bọn họ tìm cách bắt giữ. Giúp thế nào đây ?

Lý Nhược Hồng giật mình nói :

- Phải rồi. Ta lại quên mất chuyện này. Người cũng phải cẩn thận giữ mình. Nếu người mà bị người ta bắt mất thì phiền cho chúng ta lắm đó. Giờ chúng ta đi đâu đây ?

Giang Thừa Phong nói :

- Để xem. Tình hình thế này thì chúng ta không nên ở lại Tần gia trang nữa. Nhưng trước hết chúng ta cũng cần ghé qua đó để lấy hành lý, nhân tiện xem thử tình hình ở đó thế nào. Sau đó sẽ đến tạm trú ở Thanh Dương Cung.

Quyết định của chàng cũng chính là quyết định chung của cả ba người nên hai nàng không bàn cãi gì nữa. Ăn uống xong, ba người lại lững thững đi về phía Tần gia trang ở thành đông, vừa đi vừa nói chuyện như khách nhàn du, dáng vẻ ung dung tự tại, xem như chẳng có việc gì đáng phải bận tâm.

Hành trình chậm chạp. Mãi đến khi trời đã chập choạng tối ba người mới đến trước cổng Tần gia trang. Mấy tên võ sư giữ cửa vừa thấy ba người liền tiến đến chào hỏi, rồi định chạy vào trong phi báo. Nhưng Giang Thừa Phong đã gọi lại, bảo cho biết rằng chàng chỉ đến lấy hành trang rồi đi ngay, không cần phiền đến gia chủ. Sau đó chàng cùng Vân, Lý hai nàng đi đến dãy phòng mà Tần Vũ Thanh đã thu xếp dành riêng cho ba người. Đoạn ai về phòng nấy lo thu xếp hành trang.

Giữa lúc đó, Kỷ Nhất Phàm dẫn một lão nhân ước độ ngũ tuần cùng bốn nam đại hán võ phục đến tìm Giang Thừa Phong. Lão nhân chính là Tần trang chủ, thân phụ của Tần Vũ Thanh. Còn mấy người kia đều làm giáo luyện trong Tần phủ. Sắc mặt cả bọn ai nấy đều đầy vẻ lo lắng bất an.

Tần trang chủ ngày thường chắc cũng phương phi khỏe mạnh, nhưng lúc này đôi mắt trũng sâu, trên trán có nhiều nếp nhăn, lưng khom xuống, xem có vẻ đã già đi rất nhiều. Lão vừa nhìn thấy Giang Thừa Phong đã vội chấp tay vái dài, nói :

- Lão phu gặp phải cảnh gia biến, lòng rối như tơ vò, cúi mong công tử có thể chỉ cho một con đường sáng.

Giang Thừa Phong thoáng động lòng, khẽ thở dài nói :

- Lệnh lang đã rơi vào tay Tây phương Bá chủ. Muốn cứu được y cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tần trang chủ nói :

- Lão phu chỉ có một mình Thanh nhi nối dõi tông đường, chỉ mong sao cứu được nó về, dù có mất hết cả sản nghiệp này cũng không tiếc.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như đã lỡ đắc tội với Tây phương Bá chủ, dù cho có trốn tránh vào nơi thâm sơn cùng cốc cũng chưa chắc đã có thể thoát khỏi họa sát thân, sản nghiệp của lão dù lớn đến đâu cũng có ích lợi gì. Dù lão có hy sinh cả sản nghiệp cũng chưa chắc đã có thể cứu được lệnh lang về.

Tần trang chủ ngẩng người hỏi :

- Vậy là không có cách gì ư ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Chuyện đã như vậy rồi, ta chỉ nghĩ ra được một cách mà thôi. Nhưng cũng chưa chắc cách này đã có hiệu quả.

Tần trang chủ vội nói :

- Xin công tử chỉ dạy.

Giang Thừa Phong nói :

- Giờ chỉ còn cách đi cầu viện một nhân vật địa vị tôn cao mà Tây phương Bá chủ phải trọng nể thôi. Lão đến cầu người đó, nhờ ra mặt nói giúp với Tây phương Bá chủ để cứu mạng lệnh lang.

Tần trang chủ trầm ngâm một lúc, lại thở dài nói :

- Chắc chỉ còn cách đó. Nhưng Tây phương Bá chủ địa vị cực kỳ tôn quý, biết nhân vật thế nào mới khiến y nể trọng ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đã từ lâu rồi ta nghe nói đất Thành Đô có Tứ đại Kỳ Nhân. Lão thử đến nhờ họ xem sao.

Không chỉ riêng Tần trang chủ mà hết thảy những người hiện diện đều nhìn nhau ngơ ngác, lẩm bẩm :

- Tứ đại Kỳ nhân ư ?

Thái độ cả bọn như vậy cho thấy trong bọn họ chưa có ai từng nghe nói đến danh hiệu Tứ đại Kỳ nhân. Giang Thừa Phong nói :

- Diêm Thương Tài Thần, Tín Quốc Công, Thúc Bình tiên tử và Thanh Dương Cung chủ là Tứ đại Kỳ nhân của đất Thành Đô.

Bọn người Tần gia đưa mắt nhìn nhau hội ý. Trong khi đó, Kỷ Nhất Phàm bỗng xúc động linh cơ, hỏi :

- Giang công tử. Tam vị thu xếp hành trang định đi đâu thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ở đây xem ra không được an toàn. Ta định đến Thanh Dương Cung lánh nạn. Thanh Dương Cung là phân viện của Huyền Đô Bát Cảnh Cung, người thiên hạ chắc hẳn có ai dám động đến. Ở đó an toàn hơn.

Bọn người Tần gia lại đưa mắt nhìn nhau. Những người kia bọn họ chưa từng nghe nói đến hoặc địa vị quá cao cả khó thể với đến được. Riêng Thanh Dương Cung thì có vẻ dễ tiếp xúc hơn. Tần trang chủ lẩm bẩm nói :

- Có lẽ lão phu cũng nên đến Thanh Dương Cung một chuyến.

Và thế là ba người bọn Giang Thừa Phong đi đến Thanh Dương Cung, có bọn người Tần gia tháp tùng đi theo.

Thanh Dương Cung ...

Một tòa đạo quán cổ kính nơi đất Thành Đô, sau trở thành một phân viện của Huyền Đô Bát Cảnh Cung, và đã trở nên nổi tiếng từ khi ấy. Thanh Dương Cung lúc nào cũng tấp nập du khách viếng thăm hay khách thập phương đến chiêm bái nên các vị đạo nhân trong cung rất bận rộn, cũng nhờ thế mà hương khói ở đây vô cùng thịnh vượng.

()

Hôm nay, Thanh Dương Cung lại được chào đón quý khách quang lâm. Khi Giang Thừa Phong cùng mọi người vừa đến trước sơn môn thì tri khách đạo nhân đã thấy chàng, vội tiến đến cung kính đón chào.

Chỉ lát sau, Nhất Minh đạo nhân được tin liền chạy ra nghênh đón, đưa tất cả vào nơi đại điện để hội kiến cùng lão cung chủ.

Lão cung chủ đã nhận được tin hồi báo nên đã ra tận trước cửa đại điện chào đón. Vừa trông thấy Giang Thừa Phong, lão đã tiến lại chấp tay tươi cười nói :

- Vương gia lại quang lâm, thật vinh hạnh cho bọn bản đạo.

Bọn người Tần gia nghe lão cung chủ gọi Giang Thừa Phong là vương gia đều giật mình thất sắc. Cả bọn thầm lo lắng, không biết có phải vì mấy hôm nay bọn họ cư xử với chàng có phần thất lễ nên chàng đã bắt nạt mà có vẻ lạnh nhạt như thế chăng. Kỷ Nhất Phàm len lén quan sát thái độ của chàng.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong mỉm cười vòng tay đáp lễ, cùng lão cung chủ chào hỏi nhau, nói vài câu khách sáo, rồi lão cung chủ mời mọi người vào trong. Chợt lão trông thấy bọn người Tần gia, ngạc nhiên hỏi :

- Những người này là bộ thuộc của vương gia ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải. Bọn họ đến đây là có việc nhờ cậy đạo trưởng, chỉ vì đi chung một đường nên mới đi cùng nhau như thế.

Lão cung chủ đưa mắt nhìn bọn người Tần gia. Và bọn họ này giờ cũng đang chăm chú ngắm nhìn lão cung chủ.

Những người ở Tần gia trước giờ chỉ mới nghe danh lão cung chủ của Thanh Dương Cung, một nhân vật được người thiên hạ tôn sùng vào hàng tiên thánh, chứ chưa từng có cơ hội được diện kiến. Nay được gặp mới thấy lão uy nghi quắc thước, râu tóc bạc phơ nhưng sắc diện hồng hào đầy vẻ tiên phong đạo cốt, quả là tiếng đồn chẳng sai. Lão cung chủ địa vị cực kỳ cao trọng, người thường ít khi nào được gặp. Nhờ có Giang Thừa Phong mà bọn họ mới có cơ hội được gặp lão hôm nay.

Cả bọn thấy lão cung chủ nhìn lại liền vội tiến đến hành lễ :

- Bọn tại hạ xin tham kiến lão thần tiên.

Lão cung chủ gật đầu, quay sang Nhất Minh đạo nhân nói :

- Ta còn phải bồi tiếp vương gia. Con hãy thay ta tiếp đãi các vị thí chủ đây cho thật chu đáo nhé.

Nhất Minh đạo nhân cung kính vâng dạ. Đoàn lão cung chủ hướng dẫn Giang Thừa Phong cùng hai nàng vào trong.

Nhất Minh đạo nhân lại mời bọn người Tần gia cùng đi ra ngoài tiền điện, bởi đại điện là chỗ tịnh tu của lão cung chủ, là nơi thâm nghiêm nhất Thanh Dương Cung, không tiện cho người phàm tục tiến vào. Tần trang chủ muốn được trực tiếp thưa chuyện với lão cung chủ, nhưng thấy lão đã đi vào trong rồi, đành phải vâng lời mà đi theo Nhất Minh đạo nhân trở ra phía ngoài.

Còn Giang Thừa Phong cùng Vân Tuyết Nghi, Lý Nhược Hồng theo lão cung chủ vào trong. Hai nàng đã không còn vẻ bối ngỡ trước vẻ tráng lệ của đại điện như lần trước. Lão cung chủ mời ba người ngồi, quát bảo đạo đồng hầu cận dâng trà nước, hàn huyên đôi câu, rồi mới cười hỏi :

- Vương gia lại đến đây chắc có điều chi hệ trọng ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cũng chẳng có chi. Bản vương đến đây chủ yếu là muốn nhờ uy đạo trưởng để lánh nạn đây.

Lão cung chủ cả cười nói :

- Bần đạo làm gì có được cái uy như thế. Với lại địa vị và gia thế của vương gia, đến các vị Bá chủ còn ngại động chạm, thế mà có kẻ nào lại khiến vương gia phải đi lánh nạn, chắc chỉ là giai nhân thôi.

Giang Thừa Phong bật cười :

- Đạo trưởng cũng biết nói đùa. Nếu là giai nhân thì bản vương hãy còn vui mừng nữa cơ, việc gì phải đi lánh nạn. Nếu đạo trưởng không thích dùng chữ “lánh nạn” thì xem như là tránh mặt cũng thể.

Lão cung chủ hỏi :

- Chắc vương gia đã phát hiện ra điều gì trọng đại rồi chăng ?

Giang Thừa Phong nói :

- Mới trưa nay bản vương có gặp Miêu Cương Bá chủ ở Từ Minh Cổ Sát. Hai bên hội đàm cũng khá lâu.

Lão cung chủ ồ lên nói :

- Chắc là vương gia đã biết được manh mối gì rồi ?

Giang Thừa Phong nói :

- Theo Triển huynh cho biết, lần này các vị Bá chủ hội nhau tại đây là để mưu việc đối phó với bản vương đây.

Lão cung chủ sững sốt hỏi :

- Có việc ấy ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Đã ít nhất một lần, Tây phương Bá chủ định bắt giữ bản vương làm con tin nhằm uy hiếp gia phụ.

Lão cung chủ kinh hãi hỏi :

- Sao lại có việc ấy được ? Chẳng lẽ các vị ấy không sợ Giang lão Bá chủ nổi cơn thịnh nộ mà động binh đao ư ? Trước nay quan hệ giữa các bên vẫn tốt đẹp kia mà ? Chắc phải có hiểu lầm gì rồi ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thật ra Lỗ huynh hành động như thế cũng không phải hoàn toàn vô lý. Chỉ có điều dùng cách bá đạo quá mà thôi. Sở dĩ có chuyện này là do gần đây gia phụ đã phái những đội thiết kỵ tinh nhuệ nhất tiến vào Trung Nguyên, làm kinh động các giới giang hồ nên mới gây ra cơ sự.

Lão cung chủ càng thêm kinh hãi :

- Có chuyện ấy ư ? Sao Giang lão Bá chủ lại cho thiết kỵ tiến vào Trung Nguyên ? Chẳng lẽ giang hồ sắp nổi phong ba ?

Giang Thừa Phong nói :

- Có lẽ thế. Chính chúa thượng cũng từng nói vũ lâm sắp đến hồi náo loạn. Nhưng Trường Thanh Cung vẫn giữ chủ trương cầu an như từ trước đến giờ. Việc khiến bản cung quan tâm hơn hết vẫn là các việc kinh thương.

Lão cung chủ ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Trường Thanh Cung là nơi cung cấp chủ yếu các loại hỏa khí, hỏa dược cho toàn thể giang hồ. Nếu như bần đạo đoán không lầm thì gần đây nhu cầu về các thứ đó tăng cao. Giang lão Bá chủ phải phái thiết kỵ tiến vào Trung Nguyên để bảo vệ con đường vận chuyển hàng hóa.

Giang Thừa Phong nói :

- Đạo trưởng thật sáng suốt. Đúng là như vậy đấy. Nhưng không chỉ có thế. Vì tình hình không được yên ổn cho lắm nên mỗi chuyến hàng phải có một vị trong số Ngũ lộ Pháp vương theo hộ tống cơ đấy.

Trầm ngâm giây lát, rồi chàng thở dài nói :

- Nhưng bọn Lỗ huynh lại không nghĩ ra được như đạo trưởng, mà có lẽ đã cho rằng gia phụ mưu toan thống nhất giang hồ nên mới ra có sự thế này.

Lão cung chủ hỏi :

- Vương gia định đối phó thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tùy ngộ nhi an. Mọi việc đều do ở nơi thiên mệnh an bày. Và chẳng, chúa thượng từng bảo bản vương phúc trạch thâm hậu, còn giao cho trọng nhiệm, chắc là cũng không có việc gì đáng ngại đâu.

Lão cung chủ nói :

- Tuy vậy vương gia cũng cần nên cẩn trọng. Đối với các vị Bá chủ thì thật không dễ ứng phó. À. Mà chủ kiến của Triễn Bá chủ thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Triễn huynh chỉ đến đây cho đủ mặt. Đối với bản vương, Triễn huynh xem ra cũng dành cho nhiều cảm tình. Sau một hồi bàn luận, bản vương và Triễn huynh đã ước định một sự hợp tác lâu dài.

Lão cung chủ tươi ngay nét mặt :

- Vương gia thật tài giỏi. Được thêm sự ủng hộ của Triễn Bá chủ, minh ước của chúng ta càng thêm vững chắc.

Giữa lúc ấy, Nhất Minh đạo nhân từ bên ngoài rón rén đi vào, rồi lặng lẽ chấp tay đứng hầu một bên, không dám xen vào cuộc thảo luận giữa hai vị tôn trưởng. Lão cung chủ trông thấy liền hỏi :

- Nhất Minh. Có việc gì thế ?

Nhất Minh đạo nhân cung kính nói :

- Kính bẩm sư tôn. Bọn người Tần gia ở thành đông đến đây cầu sư tôn ra mặt nói giúp với Tây phương Bá chủ để cứu công tử của họ về. Chẳng hay sư tôn định thế nào ạ ?

Lão cung chủ cau mày hỏi :

- Chuyện là thế nào ? Sao lại có Tây phương Bá chủ ở đây ?

Nhất Minh đạo nhân đáp :

- Theo như lời họ thì giữa song phương tranh nhau quyền thuê tòa Vọng Giang Lâu rồi Tần công tử bị Tây phương Bá chủ bắt đi.

Lão cung chủ nói :

- Bọn họ lớn gan ghê nhỉ. Dám tranh hơn thua với Tây phương Bá chủ cơ à ?

Nhất Minh đạo nhân hỏi :

- Ý sư tôn thế nào ạ ?

Lão cung chủ ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Ta có ra mặt chắc cũng chẳng ích lợi gì. Tây phương Bá chủ vốn cao ngạo tự phụ, nào có xem ta vào đâu. Người liệu lời mà từ chối bọn họ vậy.

Nhất Minh đạo nhân ngần ngừ nói :

- Nhưng ... bọn họ tình cảnh đáng thương lắm ạ.

Lão cung chủ hỏi :

- Bọn họ cứng đường với số mục lớn lắm phải không ?

Nhất Minh đạo nhân đáp :

- Mười vạn lượng bạc ạ.

Lão cung chủ ngẫm nghĩ một lúc, đoạn nói :

- Mười vạn lượng tuy không phải là con số lớn. Nhưng đã nhận cúng đường thì phải giúp người ta tiêu tai giải họa. Nếu không giúp được thì cũng nên cho họ một lời khuyên. Thôi được rồi. Đưa bọn họ vào đây đi.

Nhất Minh đạo nhân cung kính vâng dạ, lui ra ngoài. Nhưng chỉ trong chốc lát là lão đã lại trở vào, có dẫn theo bọn người Tần gia. Cả bọn vừa thấy lão cung chủ đã vội tiến đến hành lễ, hô :

- Lão thần tiên.

Không mời bọn họ ngồi, vì đứng ra cả bọn không đủ địa vị để được ngồi tại đây, lão cung chủ ngẩng nhìn cả bọn giây lát, đoạn hỏi :

- Ta đã nghe Nhất Minh báo lại, nhưng cũng chưa hiểu rõ cho lắm. Thật ra thì vì nguyên nhân nào mà các người lại có xung đột với Tây phương Bá chủ ? Theo ta nghĩ, người bình thường chẳng ai dám mạo phạm đến y đâu.

Tần trang chủ ấp úng nói :

- Kính bẩm lão thần tiên. Việc này là do khuyến nhi ngu đại, không biết đại giá Tây phương Bá chủ nên lễ gặp nên lễ lầm, chứ không phải cố ý mạo phạm đâu ạ. Cúi xin lão thần tiên cứu mạng.

Lão cung chủ cau mày nói :

- Nếu chỉ là chuyện hiểu lầm thì ta còn có thể nói giúp một câu với Tây phương Bá chủ, nhưng đằng này lệnh lang lại mạo phạm đến y, dù rằng lệnh lang có cố ý hay không thì cũng đã khiến y động nộ, việc này ta vô phương can thiệp rồi.

Tần trang chủ cố khấn nài :

- Xin lão thần tiên thi ân cứu giúp cho ạ.

Lão cung chủ tỏ vẻ trầm ngâm, hồi lâu mới nói :

- Trong việc này ta không giúp gì được các người, nhưng có thể chỉ cho các người một con đường sáng.

Tần trang chủ vội nói :

- Xin lão thần tiên chỉ dạy.

Lão cung chủ nói :

- Nếu nói đến một nhân vật mà Tây phương Bá chủ phải nể trọng thì không phải ta mà chính là vương gia đây. Chỉ có vương gia may ra mới có thể giúp được các người.

Tần trang chủ nghe nói thì ngơ ngác một lúc, rồi quay sang Giang Thừa Phong vái dài cầu khẩn :

- Cúi xin vương gia mở lượng hải hà ...

Giang Thừa Phong ngắt lời :

- Không phải bản vương không muốn giúp các người. Nhưng với tình thế hiện tại, chưa chắc ta đã có thể giúp được gì.

Lão cung chủ đỡ lời :

- Tuy Tây phương Bá chủ đối với vương gia hiện có đôi chút hiểu lầm. Nhưng với uy thế của vương gia, y cũng không dám công khai đối đầu đâu.

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện đó bản vương cũng có nghĩ đến rồi. Nhưng ý bản vương không phải vậy. Bản vương ở nơi xa xôi, còn nơi đây lại là vùng quân hạt của Lô huynh. Dù bản vương nói một câu, có thể Lô huynh nể lời mà nghe theo, nhưng biết đâu trong lòng Lô huynh lại ngầm ngầm tức giận. Hậu quả sau đó khó mà biết được.

Lão cung chủ gật gù :

- Vương gia nói cũng phải. Dù cho Tây phương Bá chủ đại lượng, nhưng bọn thủ hạ cũng có thể ngấm ngầm hạ thủ đoạn, Tần gia e khó thoát khỏi kiếp nạn rồi.

Tần trang chủ nghe qua thất sắc. Theo thói thường mà luận thì chuyện đó cũng chẳng lạ gì. Tây phương Bá chủ là đại nhân vật, có thể không chấp nhất, nhưng đối với đám thủ hạ dưới trướng thì khó nói lắm. Bọn họ nếu như không vui, ngấm ngầm hạ thủ đoạn thì đối với Tần gia cũng là đại kiếp nạn.

Trả Lời Với Trích Dẫn

51. 50

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi một

LÂU THUYỀN DẠ NGUYỆT GIANG CHÂU ĐỘ

THIỆT KỶ TRUY PHONG ĐẠI TÂN QUAN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Gió thu nhuộm biếc ba nghìn khoảnh

Cò trắng bay về biết đỗ đâu.”

Lại nói trong lúc Tần lão trang chủ đại kinh thất sắc thì Kỷ Nhất Phàm có vẻ bình tĩnh hơn. Gã ngập ngừng nói :

- Giang công ... ơ ... vương gia. Nếu như Tây phương Bá chủ còn nể mặt vương gia thì vương gia hãy cho phép bọn tại hạ di cư đến vùng quản hạt của vương gia, hy vọng có thể tránh khỏi được Tây phương Bá chủ.

Lão cung chủ nói :

- Cách đó cũng không phải dở.

Thấy còn có cơ cứu vãn, Tần trang chủ liền nói :

- Xin vương gia chuẩn thuận.

Giang Thừa Phong nói :

- Địa hạt của ta ở tận phương Bắc xa xôi, khí hậu khắc nghiệt, sinh kế khó khăn. Các người dời cư đến đó, không những chẳng mang lại lợi ích gì cho ta mà các người cũng chưa chắc đã có thể sinh sống được.

Thấy cả bọn có vẻ thất vọng, chợt sinh lòng tội nghiệp, Vân Tuyết Nghi nắm tay Giang Thừa Phong thủ thỉ nói :

- Ca ca. Ca ca có cách chi không ? Ca ca của tiểu muội tài giỏi lắm mà.

Giang Thừa Phong xoa má nàng, mỉm cười nói :

- Hiền muội quá đề cao tiểu huynh rồi.

Vân Tuyết Nghi nũng nịu nói :

- Có đâu.

Giang Thừa Phong bật cười, quay sang Tần trang chủ nói :

- Bản vương có đặt một hành cung tại Xuyên Trung để thay mặt bản vương quản lý các việc kinh thương ở vùng Trung Nguyên. Gần đây công việc khá là bận rộn, nhân lực thiếu hụt chưa kịp bổ sung, thôi thì bản vương tạm nhận các người về giúp việc tại hành cung. Các người làm việc dưới trướng Nghi cung, được sự bảo trợ của bản vương, chắc Lỗ huynh cũng không tiện gây khó dễ các người. Còn việc của lệnh lang, để bản vương thảo luận với Lỗ huynh xem sao.

Tần trang chủ cả mừng, vội chấp tay vái dài, cung kính nói :

- Tạ vương gia gia ân.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Đúng ra thì không nên tùy tiện nhận thêm người ngoài để bảo đảm sự bí mật cho công việc. Nhưng đây lại là trường hợp đặc biệt. Vậy tạm thời các người cứ phụng sự Nghi cung trên danh nghĩa, và cứ ở lại Tần gia trang. Mọi việc bản vương sẽ gặp Lỗ huynh để bàn bạc thu xếp. Nhưng các người cần phải nhớ kỹ là từ nay về sau các việc giao thiệp phải thận trọng hơn mới được.

Tần trang chủ kính cẩn vâng dạ, hứa sẽ hết sức chú ý giữ gìn. Giữa lúc này, bỗng có một đạo nhân trung niên lấp ló bên ngoài cửa điện với dáng vẻ lo lắng bất an. Lão cung chủ bảo Nhất Minh đạo nhân ra xem thử chuyện gì. Nhất Minh đạo nhân tuân mệnh đi ra hỏi chuyện trung niên đạo nhân một lúc, rồi hối hả trở vào với sắc diện nghiêm trọng. Lão cung chủ cau mày hỏi :

- Chuyện gì thế ?

Nhất Minh đạo nhân đáp :

- Trình sư tôn. Hiện có nhiều đạo nhân mã đang rầm rộ kéo tới bản cung. Xin sư tôn liệu định.

Lão cung chủ chưa kịp nói gì thì Giang Thừa Phong đã đỡ lời :

- Xem lại có phải là thiết kỵ hay không ? Nếu đúng là thiết kỵ thì chính là bộ thuộc của bản vương đến bảo giá. Lúc trưa bản vương đã phát lệnh báo động khẩn cấp.

Nhất Minh đạo nhân vâng dạ định đi xem thử thì trước cửa điện lại xuất hiện một đạo nhân nữa. Người này chính là tri khách đạo nhân mà lúc nãy đã tiếp đón mọi người. Theo sau tri khách đạo nhân là đại hán râu rậm, thân hình khôi vĩ, vận kim khôi kim giáp, đeo bảo kiếm nạm ngọc theo thể thức một vị đại tướng quân.

Tri khách đạo nhân còn chưa kịp lên tiếng thì đại hán kia đã nhìn thấy Giang Thừa Phong, vội cung thân hành lễ :

- Thuộc hạ Trương Cát, lĩnh Vũ Uy tướng quân, xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Vũ Uy tướng quân oai phong lẫm lẫm, khôi giáp sáng ngời nổi bật lên hẳn. Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Trương tướng quân hãy bình thân.

Vũ Uy tướng quân Trương Cát cung kính tạ ân, nhưng vẫn còn đứng ngoài cửa điện, chưa dám tiến vào. Giang Thừa Phong cũng không gọi y vào, hỏi tiếp :

- Tướng quân đưa đến đây bao nhiêu nhân thủ ?

Trương Cát cung kính đáp :

- Trình vương thượng. Vương thượng ngọc thể tôn quý, thuộc hạ không dám sơ suất nên vừa nhận được lệnh là đã lập tức huy động ba mươi đội thiết kỵ do thuộc hạ đích thân thống lĩnh đến đây bảo giá.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Hay lắm. Tình hình đang hồi phức tạp. Vậy tướng quân hãy chia nhân thủ làm năm toán, phân ra bảo vệ bốn phía chân núi và giữ lại một toán làm trừ bị, để tiếp ứng các toán khác khi cần thiết.

Trương Cát cung kính vâng dạ, rồi vội đi ngay. Giang Thừa Phong quay lại nhìn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng, chợt hỏi :

- Mọi người có muốn ra ngoài kia xem các đội thiết kỵ hay không ?

Lý Nhược Hồng còn ngần ngại thì Vân Tuyết Nghi đã đứng ngay dậy, nắm tay kéo chàng đi, vừa đi vừa nói :

- Đi. Chúng ta ra xem thử đi ca ca.

Giang Thừa Phong bị nàng kéo đi rồi, Lý Nhược Hồng cũng ra theo. Và cả các đạo nhân Thanh Dương Cung và bọn người Tần gia cũng nổi gót, bởi ai cũng muốn được xem các đội thiết kỵ hùng danh thiên hạ của Trường Thanh Cung trông như thế nào. Trong thâm tâm mọi người, nơi đây hẳn phải tập trung kỵ mã đông đảo lắm, bởi có đến ba mươi đội thiết kỵ kia mà.

Nhưng khi ra đến nơi, ai nấy mới bật ngựa ra vì chỉ thấy có hai chục thớt ngựa đang dàn hàng tại khoảng đất trống dưới chân núi ngay trước sơn đạo dẫn lên Thanh Dương Cung trên đỉnh núi, mà không thấy có một bóng người nào. Trên núi đèn đuốc sáng trưng, nhưng dưới núi cũng như con đường lên núi không hề có đèn đuốc chi cả, chỉ được ánh trăng chiếu sáng mờ ảo. Bốn phía chân núi yên ắng như tờ.

Vân Tuyết Nghi ngơ ngác hỏi :

- Ca ca. Sao mà ... ?

Giang Thừa Phong mỉm cười đỡ lời :

- Bọn họ có trách nhiệm phòng thủ thì phải ẩn kín một nơi, chứ nếu hiện thân lộ liễu bên ngoài thì làm sao mà ngăn địch được. Tọa kỵ dàn sẵn ở đó chẳng qua là để phòng lúc cần dùng đến như khi phải truy đuổi địch nhân. Hiền muội hãy xem. Những con ngựa kia không phải giống thường đâu.

Vân Tuyết Nghi cũng như mọi người nhìn lại hai chục con tuấn mã, thấy đều không tầm thường, con nào con nấy đầu ngẩng cao, chân dài, toàn thân đen tuyền, dáng vóc lực lưỡng, quả là giống danh câu thần mã, trên mình lại được khoác Ngưu bì giáp che phủ toàn thân, trông vô cùng oai phong hùng tráng, bất giác phục thắm.

Giang Thừa Phong chỉ những thiết kỵ kia, mỉm cười nói :

- Những tấm áo da phủ trên mình tuấn mã được chế tạo theo phương pháp đặc biệt, phải tinh thuộc trăm ngày mới thành, tốt hơn cả giáp sắt, không sợ đao kiếm cùng ám khí, mà lại rất nhẹ, không vướng víu. Kỵ sĩ cũng được trang bị áo da loại này để bảo hộ toàn thân, xưa nay giao chiến chưa từng gặp thất bại, vì thế mà các đội thiết kỵ của Trường Thanh Cung mới nổi tiếng khắp thiên hạ.

Ngay giữa lúc ấy, ngay đầu sơn đạo chợt có hai hàng người đột ngột xuất hiện, như vừa từ dưới đất chui lên. Bọn họ khoác áo choàng đen mỏng viền lông cừu trắng tinh, bên trong là áo gấm cũng màu đen, chân mang giày da, thắt lưng to bản, dáng vóc uy mãnh hùng dũng. Những người tại đây, trừ Giang Thừa Phong và lão cung chủ, không ai kịp nhìn thấy bọn họ từ đâu đến, nên kinh ngạc đến sửng sờ.

Toán người kia gồm đúng hai chục người, chia thành hai hàng, vừa xuất hiện đã khom lưng hành đại lễ, tung hô :

- Chúng thuộc hạ xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong xua tay nói :

- Ta miễn lễ. Các ngươi hãy tiếp tục phận sự.

Cả bọn cung kính vâng dạ. Rồi mọi người chợt thấy mắt hoa lên, bọn họ đều đã biến mất, đột ngột cũng như lúc xuất hiện, thân pháp quả cao siêu tuyệt thế, khiến Vân, Lý hai nàng cùng bọn Tần gia đều ngẩn ngơ.

Đứng yên ngẫm nghĩ giây lát, mỗi người theo đuổi một ý riêng, không ai lên tiếng nói lời nào.

Chợt đâu, Giang Thừa Phong bỗng ngưng thần như đang nghe ngóng, chừng như chàng đã phát hiện được điều gì đó. Lão cung chủ tuy tuổi đã quá bát tuần, nhưng công lực lại không bằng chàng nên chưa nghe thấy gì, mỉm cười hỏi :

- Vương gia đã phát hiện được điều gì rồi ư ?

Bọn người Tần gia vốn không nghĩ Giang Thừa Phong biết võ công nên kinh ngạc nhìn chàng. Nhưng chàng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn xuống dưới. Mọi người cũng nhìn theo ánh mắt chàng, và bỗng kinh ngạc sửng sốt.

Từ phía xa, một làn khói màu lam biếc đang tràn tới phía chân núi nhanh như gió lốc. Dưới ánh trăng mờ ảo, làn khói đó trông lại càng hư ảo. Lão cung chủ là người tinh minh lịch duyệt nên đã nhận ra đó là một người đang thi triển tuyệt đỉnh khinh công, bất giác chép miệng nói :

- Kể nào mà thân pháp cao thâm thế nhỉ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Vận y phục màu lam, nếu không là bộ thuộc của Lão huynh thì chắc cũng là bộ thuộc của Triển huynh.

Trừ chàng ra, chưa một ai nhìn thấy được người đang tiến đến vận y phục màu gì, chỉ có lão cung chủ là đoán ra được qua màu sắc của làn khói. Lão gật gù tỏ ý đã hiểu, trong lúc những người khác thì ngơ ngác.

Làn khói kia tiến đến sát chân núi bỗng nhiên đứng phắt lại, tức thì hiện ra một trung niên đại hán vận lam y hoa lệ, tư thái oai phong bệ vệ. Lam y đại hán chợt thấy phía trước có đoàn thiết kỵ dàn hàng nghiêm chỉnh, đã hiểu là chuyện gì rồi, không dám đường đột sấn tới, vội vòng tay nói :

- Bản nhân là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo, vâng mệnh Giáo chủ đến xin bái kiến lệnh vương gia, mong các vị vào báo giúp.

Ở trên núi, Giang Thừa Phong hơi thoáng cau mày. Chàng đã nhận thấy có điểm bất thường nhưng vẫn vẫy tay nói :

- Bất tất phải đa lễ, mau lên đây.

Chàng nói năng nhỏ nhẹ, âm hưởng từ hòa, nhưng đêm tối yên tĩnh, lam y đại hán lại có công phu cao cường nên đã nghe rất rõ. Hắn ngược nhìn lên, chợt biến sắc, vội ứng tiếng vâng dạ, rồi động thân chạy lên núi. Tuy nhiên, ở trước mặt Giang Thừa Phong, hắn cũng không dám thất lễ nên đã không thi triển tột đỉnh khinh công như lúc nãy, mà chỉ tiến bước từ từ một cách nghiêm cẩn.

Đến trước Giang Thừa Phong cách độ ba trượng, Phong Kỳ Sơn dừng bước, cung thân hành lễ :

- Tại hạ Phong Kỳ Sơn, lĩnh Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo, xin tham kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Khanh hãy bình thân.

Phong Kỳ Sơn kính cẩn tạ ơn, dâng lời vãn an, đoạn hỏi :

- Đường như vương gia biết trước tại hạ sắp đến đây nên đã chờ sẵn ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt tinh tú bao la huyền ảo. Thiên mệnh biến hóa khôn lường. May mà bản vương cũng có nghiên cứu chút ít về toán thuật, nên cũng tính ra được ít nhiều.

Lời nói của chàng chứa đầy huyền cơ khiến ai nấy đều ngơ ngác, chỉ riêng có Phong Kỳ Sơn là thoáng biến sắc, nhưng rồi điềm tĩnh lại ngay. Đường như hắn ta đã nghĩ ra ẩn ý trong lời nói của chàng.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Lão huynh chắc có thư hàm gửi cho bản vương ?

Phong Kỳ Sơn cung kính vâng dạ, đệ trình lên một phong thư dán kín, ngoài có đóng dấu ngự bảo. Giang Thừa Phong vừa giờ tay định nhận lấy phong thư thì bỗng đâu có tiếng người nói :

- Xin vương thượng cẩn trọng. Xin hãy giao cho thuộc hạ xem thử trước.

Lời nói vừa dứt thì đã có một người xuất hiện bên cạnh Phong Kỳ Sơn. Người này vận kim khôi kim giáp, đeo bảo kiếm nạm ngọc, phong thái oai vệ, chính là Vũ Uy tướng quân Trương Cát. Phong Kỳ Sơn nhìn y, chợt thoáng biến sắc, nhưng rồi bình tĩnh lại ngay, hắng giọng hỏi :

- Các hạ là ai ?

Trương Cát đáp :

- Vũ Uy tướng quân.

Vừa nói, Trương Cát vừa giơ tay định cầm lấy phong thư, nhưng Phong Kỳ Sơn đã thu trở về, nói :

- Đây là mật hàm của giáo chủ bản giáo gửi cho vương gia, không thể để người khác xem được.

Trương Cát gần giọng nói :

- Ta phụng mệnh bảo vệ vương thượng, không thể sơ suất được, nhất là lúc này tình hình đang hồi đặc biệt.

Phong Kỳ Sơn nói :

- Giáo chủ bản giáo đã dặn dò rất kỹ. Mật hàm này chỉ một mình vương gia là có thể xem được thôi.

Trương Cát vẫn không chịu, nói :

- Vương thượng ngọc thể tôn quý, không thể sơ suất được. Dù sao thì cũng phải để ta xem xét trước đã.

Nói rồi liền xòe bàn tay ra trước mặt Phong Kỳ Sơn. Họ Phong lưỡng lự giây lát, rồi lại lắc đầu nói :

- Trừ vương gia ra, không thể để người ngoài xem được.

Lão cung chủ Thanh Dương Cung nhận thấy thái độ của lam y đại hán có vẻ khả nghi, liền hỏi :

- Thí chủ xưng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo, vậy có thể cho bản đạo xem lệnh bài minh định thân phận được không ?

Hắn chưa kịp phản ứng thì Giang Thừa Phong lại nói :

- Khanh có Sơn Hà Ngọc Bội không ? Đưa ta xem.

Phong Kỳ Sơn ngần ngừ nói :

- Bản giáo danh lừng tứ hải, uy chấn vạn phương. Chẳng lẽ còn có người dám mạo danh bản giáo ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu quả có người dám mạo danh thì người đó chính là người đó.

Phong Kỳ Sơn biến sắc nói :

- Vương gia nói vậy là ý gì ?

Lão cung chủ cũng hỏi :

- Vương gia đã nhận ra điểm nào khả nghi rồi chăng ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, lại hỏi Phong Kỳ Sơn :

- Người đúng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo ?

Phong Kỳ Sơn gật đầu nói :

- Tại hạ đúng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu người đã tự nhận là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo mà không thể xuất trình Sơn Hà Ngọc Bội thì bản vương đã đủ cơ sở để nghi ngờ rồi. Mà bản vương tin rằng người không có. Người nên hiểu, tội lừa dối các đấng quân thượng không phải nhẹ. Chối cãi cũng bị xử tử, còn nặng thì bị tru di Cửu tộc.

Trong khi Phong Kỳ Sơn biến sắc, chàng lại nói tiếp :

- Lỗ huynh tính toán mọi sự rất chu đáo, nhưng đáng tiếc lại tính thiếu điểm này khiến đại sự hỏng cả, lại khiến người uống mạng.

Đoạn chàng quay sang lão cung chủ, mỉm cười hỏi :

- Đạo trưởng đã nhìn ra điểm khả nghi chưa ?

Lão cung chủ vuốt râu ngẫm nghĩ, rồi chợt ồ lên nói :

- Nếu quả y đúng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo thì khi ở trước vương gia chẳng khi nào lại tự xưng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo.

Phong Kỳ Sơn vội nói :

- Tại hạ đúng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo, sao lại không thể tự xưng là Tả Hộ pháp của Bách Độc Giáo được ?

Lão cung chủ chẳng thêm để tâm đến lời nói của y, lại nói tiếp :

- Nếu y đúng là môn hạ của Vạn Thánh Cung thì cũng không nên xưng là tại hạ trước mặt vương gia, quả là phường gian tế rồi.

Vũ Uy tướng quân Trương Cát bỗng quát lớn một tiếng, vung chưởng bổ xuống người Phong Kỳ Sơn. Họ Phong trần người né tránh, rồi vội nhảy lui về phía sau mấy bước, lớn tiếng nói :

- Tại hạ đến đây chỉ để đưa thư, sao các vị lại động võ ?

Giang Thừa Phong khẽ cười nhạt, quay sang Trương Cát, hỏi :

- Trương tướng quân. Tướng quân giữ chức vụ gì, hãy nói cho hần nghe.

Trương Cát cung kính chấp tay nói :

- Thuộc hạ là Vũ Uy tướng quân của Thiên Hỏa Giáo.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Nếu ở trước mặt Lỗ huynh, tướng quân sẽ tự xưng là gì ?

Trương Cát nghiêm trang nói :

- Trình vương thượng. Nếu ở trước mặt Lỗ Bá chủ, thuộc hạ sẽ phải tự xưng là Vũ Uy tướng quân của Trường Thanh Cung.

Giang Thừa Phong lại hỏi tiếp :

- Tướng quân có được xưng mình là tại hạ hay không ?

Trương Cát đáp :

- Trình vương thượng. Như thế là bất kính với các đấng quân thượng. Thuộc hạ may cũng có một chút địa vị nên phải xưng là hạ chức mới hợp lễ.

Giang Thừa Phong gật đầu, quay sang Phong Kỳ Sơn hỏi :

- Thế nào ? Người đã hiểu ra chưa ?

Phong Kỳ Sơn cúi đầu ra vẻ ngẫm nghĩ, nhưng rồi bỗng vung song chưởng lên dụng toàn lực đánh thẳng vào người Giang Thừa Phong. Lão cung chủ đang đứng bên cạnh chàng, thấy vậy liền giơ tay mặt lên khẽ phát tay áo một cái ngăn chặn trước mặt chàng. Luồng kinh lực của Phong Kỳ Sơn đụng vào tay áo lão cung chủ khiến cho hần cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, khác nào chạm phải một bức tường dày, mặt ngoài mềm như bông mà bên trong cứng rắn tựa gang thép.

Bị kinh lực chấn ép, hần không tự chủ được nữa, vội lùi lại ba bước, cơ hồ ngã ngửa về phía sau. Hần muốn phát huy kinh lực để đứng lại, nhưng chân không đứng vững, lại phải lùi thêm ba bước nữa, rồi đột nhiên luồng lực đạo xô đẩy biến mất. Cũng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, luồng lực đạo trong người hần cũng tiêu tan.

Hắn cực kỳ kinh hãi, khí lực biến mất khiến cả hai chân nhũn ra, sắp phải ngồi phệt xuống, liền than thầm :

- Hồng rồi. Phen này chắc mình khó thoát.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn vừa định nghiêng chặt hàm răng thì bỗng đâu cảm thấy toàn thân tê dại, ra là đã bị Trương Cát phóng chỉ điểm huyết. Rồi lập tức họ Trương đưa tay nắm chặt đầu vai hắn, giữ người hắn đứng yên.

Giang Thừa Phong truyền lệnh :

- Kiểm tra trong miệng hắn xem.

Trương Cát vâng dạ, thò ngón tay vào trong miệng hắn mò mẫm một lúc, lát sau lôi ra một viên sáp, bên trong có chứa độc dược. Thì ra vừa rồi hắn ta đã định cắn vỡ bao sáp, nuốt thuốc độc tự sát, nhưng vừa kịp bị Trương Cát điểm huyết nên đã không thể thực hành ý định.

52. 51

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi hai

VÔ BIÊN LẠC MỘC TIÊU TIÊU HẠ

BẤT TẬN TRƯỜNG GIANG CỎN CỎN LAI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Rào rào lá rụng cây ai đếm

Cuồn cuộn sông dài nước đến đâu.”

Lại nói, Trương Cát phụng mệnh kiểm tra trong miệng gã họ Phong, phát hiện được một viên sáp bên trong có bọc chất độc. Y trình viên sáp kia lên cho Giang Thừa Phong xem xét, nhưng chàng lại xua tay nói :

- Xem xét thêm một lần nữa.

Trương Cát vâng dạ, bóp miệng gã họ Phong kia cho mở to ra để xem xét thêm một lần nữa. Y kiểm tra thật kỹ, lát sau nhận thấy có một chiếc răng trông có vẻ khả nghi. Y bẻ chiếc răng đó ra xem thử, liền thấy bên mặt trong chiếc răng có gắn thêm một hoàn độc dược nữa. Hoàn này rất nhỏ, tiếp với màu răng, lại nằm ở mép trong nên khó phát hiện nếu không quan sát kỹ. Nó được gắn chặt vào đầu răng, chỉ cần nghiêng chặt hai hàm răng là sẽ vỡ ra ngay. Y cười nhạo nói :

- Bọn này dự bị cẩn thận quá đấy. Chưa hành sự là đã lo việc tự sát trước rồi.

Kiểm tra cẩn thận một lúc nữa, thấy không còn gì khả nghi, y quay sang Giang Thừa Phong nghiêng mình chờ lệnh. Giang Thừa Phong nói :

- Cứ đem hắn đi tra hỏi. Hắn đã là gian tế thì không cần phải khách sáo gì cả. Cứ chiếu phép thi hành.

Trương Cát vâng dạ, gơ tay nắm cổ hắn xách đi. Giang Thừa Phong trầm ngâm giây lát rồi truyền lệnh xuống cho các đội nhân mã tăng cường đề phòng, sau đó chàng vẫy tay bảo mọi người cùng vào trong.

Vào trong đại điện rồi, lão cung chủ vẫn còn có vẻ trầm tư, xem chừng đã phát hiện ra điều gì đó. Giang Thừa Phong mỉm cười bảo Nhất Minh đạo nhân :

- Cũng đã khuya lắm rồi. Hãy thu xếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Nhất Minh đạo nhân biết chàng có chuyện muốn bàn riêng với lão cung chủ, liền kính cẩn vâng dạ, rồi hướng dẫn mọi người đi sang khu hậu viện. Các đạo nhân túc trực hầu hạ cũng được lệnh lui ra ngoài. Ở đây, mệnh lệnh của chàng cũng có hiệu lực như mệnh lệnh của lão cung chủ vậy.

Xong đầu đầy, chàng quay sang lão cung chủ hỏi :

- Đạo trưởng nhận ra rồi ư ?

Lão cung chủ ngần ngừ nói :

- Bần đạo nhận thấy trong chuyện này có điểm gì đó chưa hợp lý, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tên gian tặc đó e rằng đúng là môn hạ của Bách Độc Giáo, nhưng không phải là Tả Hộ pháp của Vạn Thánh Cung.

Lão cung chủ ngơ ngác hỏi :

- Thế là sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Môn hạ của Bách Độc Giáo thì có vô số, nhưng Tả Hộ pháp của Vạn Thánh Cung chỉ có một người, không thể tùy tiện phái đi chịu chết được. Ta nghĩ gã kia đúng là thủ hạ của Lỗ huynh, nhưng cũng chỉ là thủ hạ thông thường mà thôi.

Lão cung chủ gật gù nói :

- Như thế mới hợp lý !

Giang Thừa Phong lại nói :

- Theo như bản vương suy đoán, Lỗ huynh sai hấn đến đây hành động như thế, cố ý để chúng ta phát hiện ra chỗ sơ hở, rồi truy xét. Sau đó hấn sẽ tự sát để Lỗ huynh nhân cơ hội mà trách cứ chúng ta cố ý sinh sự. Chứ nếu là người ngoài thì làm sao có thể biết được những quan hệ giữa chúng ta.

Lão cung chủ kinh hãi hỏi :

- Vậy là chúng ta đã rơi vào bẫy của Lỗ Bá chủ rồi ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Lão cung chủ lại nói :

- May mà tên kia chưa chết.

Giang Thừa Phong nói :

- Hấn chết hay sống cũng chẳng quan hệ gì lắm. Nếu Lỗ huynh cứ nhất mực đề quyết chúng ta gây sự trước thì chúng ta cũng khó mà biện luận được.

Lão cung chủ nghĩ ngợi một lúc, rồi nói :

- Nhưng hấn ta còn sống đó. Nếu chúng ta lấy được khẩu cung của hấn thì Lỗ Bá chủ cũng khó mà chối cãi được.

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện đó khó nói lắm. Nhưng nếu được thế thì chắc là Lỗ huynh sẽ không thể trách cứ chúng ta được nữa. Chỉ phiền một điều là hấn ta đã nuôi chí tự sát, chưa chắc đã chịu cung khai.

Lão cung chủ nói :

- Vậy thì chúng ta sẽ làm mọi cách buộc hấn phải cung khai ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chuyện này cũng không có gì phải ngại. Mọi việc đều tự nơi bản vương mà ra cả. Đạo trưởng cứ trút hết mọi trách nhiệm cho bản vương là được rồi.

Lão cung chủ cau mày nói :

- Như thế sao được ? Nếu làm thế thì sau này bản đạo biết ăn nói thế nào với Giang lão Bá chủ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao ? Bản vương đã quyết định là sẽ gánh vác hết mọi trách nhiệm. Nếu Lỗ huynh trách cứ thì bản vương sẽ nhận chịu hết.

Lão cung chủ nói :

- Vương gia hãy nên suy xét thật kỹ. Nếu làm như thế thì hậu quả không phải tầm thường đâu.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như Lỗ huynh không hại đến tính mạng của bản vương thì bản vương sẽ nhận chịu hết mọi trách nhiệm. Bản vương sẽ có cách trình bày với gia phụ.

Lão cung chủ trầm ngâm giây lát, đoạn nói :

- Vương gia quyết định thế nào thì bản đạo cũng đều ủng hộ vương gia.

Rồi lão quay ra ngoài gọi :

- Người đâu.

Lập tức có mấy đạo nhân xuất hiện trước cửa điện, chấp tay nghiêm cẩn chờ lệnh. Lão cung chủ nói :

- Truyền dụ cho môn hạ toàn cung tăng cường đề phòng. Tạm thời phong tỏa khu vực ngoại vi bản cung.

Cả bọn cung kính vâng dạ, lập tức chạy đi truyền lệnh ngay. Trong đại điện giờ chợt yên ắng như tờ. Giang Thừa Phong cùng lão cung chủ đưa mắt nhìn nhau. Cũng đã quá khuya rồi. Một ngày dài nhiều biến động đã trôi qua. Thấy không còn việc gì nữa, hai người lặng lẽ ngồi điều tức.

Trời vừa rạng bình minh ...

Nơi vườn hoa nằm bên cạnh tòa đại điện, Giang Thừa Phong đang ung dung dạo bước, ngắm cảnh mây trời.

Chàng đã thức dậy từ rất sớm. Hôm qua là một ngày có lắm biến động. Chàng cùng lão cung chủ đã phải bàn bạc công việc đến tận khuya, nên nghỉ ngơi rất muộn. Cả đêm chàng chỉ chợp mắt được chưa đầy hai canh giờ.

Nhưng cũng như mọi khi, chàng có thói quen thức sớm, ra ngoài đi dạo đón ánh bình minh, để thư giãn đầu óc, giúp cho tinh thần được minh mẫn trước khi bắt đầu giải quyết những công việc trong ngày.

Lúc này, vầng thái dương vẫn chưa lộ dạng. Những giọt sương mai vẫn còn long lanh trên những cành cây ngọn cỏ. Khí trời mát mẻ. Gió nhẹ thổi khua động cành lá xào xạc. Bầu trời trong xanh chỉ điểm chút mây trắng. Đâu đó, tiếng oanh ca ríu rít, chim hót líu lo. Cảnh sắc thanh bình.

Chàng là một người yêu thiên nhiên nên trong những lúc thế này chàng luôn cảm thấy tinh thần sảng khoái, khí lực sung mãn lạ thường. Chàng vừa thả bước đi dạo vừa ngắm nghĩ về công việc.

Nhưng chàng chỉ mới dạo bước được một đoạn thì đã thấy lão cung chủ từ trong đại điện bước ra. Lão cười hỏi :

- Vương gia thức sớm nhỉ. Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa ?

Sắc diện lão cung chủ vẫn hồng hào tươi nhuận chứng tỏ lão đã dày công tu luyện. Giang Thừa Phong cười đáp :

- Đã thành thói quen rồi. Bản vương rất thích ngắm cảnh bình minh.

Lão cung chủ cười nói :

- Vương gia quả là người phong nhã.

Hai người vừa đi dạo vừa nói chuyện. Từ nơi chân trời, ánh thái dương đã le lói, những tia hồng quang rực rỡ của buổi bình minh chiếu xuống cảnh núi rừng hùng vĩ tạo nên một bức tranh tuyệt tác.

Đứng trước cảnh sắc tuyệt mỹ của rừng núi mây trời, tức cảnh sinh tình, chàng khẽ ngâm nga :

“Thanh sơn hoành Bắc quách

Bạch thủy nhiễu Đông thành.

Thử địa nhất vi biệt,

Cô bồng vạn lý chinh.

Phù vân du tử ý,

Lạc nhật cố nhân tình,

Huy thủ tự tư khứ,

Tiêu tiêu ban mã minh.”

Lão cung chủ mỉm cười, cũng khẽ ngâm :

“Phong cấp thiên cao, viên khiêu ai,

Chữ thanh sa bạch, điệu phi hồi.

Vô biên lạc một tiêu tiêu hạ,

Bất tận trường giang cổn cổn lai.”

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng ngắm nhìn xuống dưới chân núi một lúc lâu, rồi khẽ hỏi :

- Hôm nay mười tám rồi nhỉ ?

Lão cung chủ gật đầu đáp :

- Phải rồi. Hôm nay là mười tám tháng tư.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Vậy mai là mười chín tháng tư, đúng kỳ Hoán Hoa Nhật.

Lão cung chủ lại gật đầu. Chàng nói tiếp :

- Ngày mai là ngày nhộn nhịp nhất ở đất Thành Đô. Thanh Dương Cung đã bị phong tỏa, du khách không đến được thì thiệt hại lắm đấy.

Lão cung chủ nói :

- Tình hình đã vậy rồi, đành phải chịu thôi chứ biết sao hơn. Lỗ Bá chủ đã phái tử gián đến thì có lẽ đã cương quyết lắm rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Có lẽ hôm nay bản vương phải đi gặp Lỗ huynh để kết thúc cho xong chuyện này. Ngày mai Thanh Dương Cung sẽ mở cửa trở lại được.

Lão cung chủ lắc đầu nói :

- Vương gia đã suy nghĩ kỹ chưa ? Lỗ Bá chủ đang lúc hăng hái. Đến gặp lúc này không ổn đâu.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng để dây dưa mãi thì hiểu lầm càng thêm sâu nặng, càng khó thu xếp hơn. Chẳng thà chịu thiệt thòi một chút mà kết thúc cho xong.

Lão cung chủ không cho là vậy, đang định tìm lời khuyên chàng thì giữa lúc này bỗng nghe thấy trên không trung có tiếng hạc kêu. Hai người ngẩng nhìn lên, chợt thấy một con hạc trắng đang từ phía đông lướt tới. Ngồi trên lưng hạc là một lão đạo râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt.

Lão cung chủ kính hãi, vội phục xuống lạy, cao giọng hô :

- Đệ tử xin nghênh đón sư tôn.

Biết người cười hạc bay đến chính là Huyền Đô quan chủ Linh Huyền Thượng Nhân, một người ngang vai với phụ thân, Giang Thừa Phong cũng nghiêng mình chấp tay nghênh đón. Bọn môn hạ Thanh Dương Cung nghe tiếng hạc kêu, rồi nghe tiếng hô của lão cung chủ cũng vội chạy ra phục lạy nghênh đón sư tổ, hay thái sư tổ, thái thái sư tổ, bởi ngoài lão cung chủ là đệ tử đời thứ hai, tất cả môn hạ Thanh Dương Cung đều là đệ tử đời thứ ba, thứ tư, thứ năm của Huyền Đô Bát Cảnh Cung.

Quang cảnh bỗng chốc yên ắng như tờ. Mọi người đều nghiêm cẩn cung nghênh pháp giá lão tổ sư giáng lâm.

Chỉ trong chớp mắt, tiên hạc đã bay đến nơi, chao lượn trên không một vòng rồi đáp xuống ngay chỗ Giang Thừa Phong và lão cung chủ. Lão cung chủ cung kính hô :

- Đệ tử cung nghênh pháp giá sư tôn.

Giang Thừa Phong cũng nghiêng mình hành lễ :

- Tiểu đệ xin bái kiến sư bá.

Linh Huyền Thượng Nhân rời lưng hạc bước xuống đất, trước tiên là ngẩng nhìn Giang Thừa Phong, rồi mỉm cười hiền từ nói :

- Hồ phụ sinh hồ tử. Trường Thanh Cung đã có truyền nhân. Ta với lệnh tôn cũng không xa lạ gì. Hiền đệ không nên quá đa lễ.

Linh Huyền Thượng Nhân tuổi đã hơn trăm, vóc hạc mình gầy, râu tóc bạc phơ nhưng sắc diện hồng hào, giọng nói hiền hòa từ ái, phong thái đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Giang Thừa Phong vâng dạ, dâng lời vãn an.

Đoạn Linh Huyền Thượng Nhân lại quay sang đám đồ tử đồ tôn đang cung kính phục lạy xung quanh, xua tay nói :

- Ta miễn lễ. Các ngươi hãy mau bình thân.

Cả bọn kính cẩn vâng dạ, đứng dậy chấp tay nghiêm cẩn đứng hầu. Linh Huyền Thượng Nhân lại nhìn đám đồ tôn, nói :

- Các ngươi không cần phải tụ tập ở đây. Hãy đi tiếp tục công việc. Khi cần ta sẽ cho gọi.

Mọi người kính cẩn vâng dạ, cáo lui. Tại trường chỉ còn lại Linh Huyền Thượng Nhân, Giang Thừa Phong và lão cung chủ. Linh Huyền Thượng Nhân quay lại vỗ nhẹ đầu tiên hạc, khẽ nói :

- Hạc nhi cứ đi chơi. Nhưng đừng đi xa quá. Khi cần ta sẽ gọi.

Tiên hạc gục gặc đầu ra vẻ hiểu ý, rồi vỗ cánh bay lên, chao mình một vòng sau đó hạ xuống lẫn vào một cánh rừng nơi hậu sơn. Linh Huyền Thượng Nhân lại nhìn Giang Thừa Phong, mỉm cười nói :

- Ta đang vân du, chợt nghe được tin tức ở đây nên đến xem thử thế nào. Tình hình đang lúc nghiêm trọng như thế mà xem ra hiền đệ chẳng lo lắng chút nào nhỉ.

Chàng vòng tay nói :

- Trình sư bá. Tiểu đệ đã nghĩ ra cách ứng phó nên cũng chẳng có điều chi phải lo lắng ạ.

Linh Huyền Thượng Nhân hỏi :

- Cách gì thế ?

Chàng đáp :

- Dạ. Mọi việc đều do nơi tiểu diệt mà ra. Tiểu diệt định sẽ nhận chịu hết mọi trách nhiệm, để tùy Lỗ huynh xử trí thì chuyện lớn sẽ hóa nhỏ ngay.

Linh Huyền Thượng Nhân cau mày nói :

- Chỉ sợ chuyện lớn lại càng thêm lớn ấy chứ.

Chàng mỉm cười nói :

- Không đến nỗi như thế đâu ạ. Tiểu diệt đã nghĩ kỹ rồi. Chỉ cần Lỗ huynh không hại đến tính mạng của tiểu diệt thì tiểu diệt sẽ có cách phúc đáp với gia phụ, không để xảy ra chuyện gì đâu.

Lão cung chủ lại nói thêm :

- Trình sư tôn. Vương gia còn định ngày hôm nay sẽ đi gặp Lỗ Bá chủ đấy ạ. Đệ tử thấy đi lúc này không tiện nhưng vương gia không muốn để sự hiểu lầm kéo dài rồi sẽ xảy ra chuyện đáng tiếc.

Linh Huyền Thượng Nhân ngẩng nhìn Giang Thừa Phong, trầm ngâm ngẫm nghĩ hồi lâu. Chàng liền nói :

- Đứng ở đây nói chuyện không tiện. Xin thỉnh sư bá vào đại điện ạ.

Linh Huyền Thượng Nhân khẽ gật đầu, và ba người rảo bước đi vào trong đại điện. Phân ngôi thứ xong, Linh Huyền Thượng Nhân vẫn ngồi yên ngẩng nhìn chàng. Chàng và lão cung chủ đưa mắt nhìn nhau, nhưng không dám lên tiếng, sợ sẽ làm đứt luồng suy nghĩ của lão nhân gia.

Lát sau, Linh Huyền Thượng Nhân mới vẫy tay nói :

- Hiền đệ đến ngồi bên cạnh ta đây.

Giang Thừa Phong vâng dạ, chuyển đến ngồi xuống bên cạnh Linh Huyền Thượng Nhân. Lão cầm lấy bàn tay chàng, xem một lúc rồi hỏi :

- Trong người hiền đệ có một luồng chân lực rất lạ, chuyển vận không theo đường lối thông thường. Trong khắp hoàn vũ chỉ duy có Đức Điện hạ và Tứ Hải Quân chủ là tu tập theo lối đó. Có phải hiền đệ đã được Đức Điện hạ hay Tứ Hải Quân chủ truyền thụ tuyệt kỹ cho phải không.

Giang Thừa Phong nghiêng mình đáp :

- Trình sư bá. Tiểu diệt may mắn đã hai lần được triều kiến chúa thượng và được chúa thượng ưu ái mà thân truyền tuyệt kỹ cho.

Linh Huyền Thượng Nhân mỉm cười nói :

- Hiền đệ phong tư tuyệt mỹ, ngọc lộ kỳ lân, quả là lương tài đệ nhất thiên hạ. Trong đám đệ tử của ta không có ai sánh được với hiền đệ. Mà trong khắp thiên hạ này e rằng cũng không có mấy ai sánh được với hiền đệ đâu. Giang gia phúc Trạch cao dày mới có được một người kế nghiệp là hiền đệ đây.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Sư bá quá thương yêu mà nói như vậy thôi. Tiểu diệt rất hổ thẹn. Cúi mong sư bá tài bồi cho.

Linh Huyền Thượng Nhân bật cười nói :

- Hiền đệ đã có trên trăm năm công lực, lại được chân truyền của Tứ Hải Quân chủ, chưa chắc đã kém lệnh tôn đâu.

Lão nói vậy nghĩa là Tây phương Bá chủ cũng không thể bằng chàng được. Chàng cúi đầu nói :

- Sư bá quá khen thôi.

Linh Huyền Thượng Nhân mỉm cười, lại hỏi :

- Hiền đệ đã nhất định hôm nay sẽ đi gặp Tây phương Bá chủ.

Chàng vâng dạ nói :

- Giang gia xưa nay vẫn chủ trương cầu an, chỉ mong sao được yên ổn, không muốn vướng vào những sự thị phi. Tiểu diệt sẽ đến nhận lỗi với Lỗ huynh. Nếu Lỗ huynh chịu lượng thứ cho thì may lắm. Bằng không thì dù có phải làm tù nhân ở Vạn Thánh Cung tiểu diệt cũng chịu.

Linh Huyền Thượng Nhân xoa đầu chàng nói :

- Hiền diệt hiền lành trung hậu thật đáng khen. Nhưng cũng phải tùy người tùy việc mà hành động. Đối với Tây phương Bá chủ mà hiền diệt hành động như thế chỉ chịu thiệt thòi mà thôi. Vả chăng, hiền diệt đâu có lỗi gì trong vụ này.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu diệt chỉ mong sao có thể hóa giải được chuyện này, dù cho phải chịu thiệt thòi cũng không sao.

Linh Huyền Thượng Nhân trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Nếu hiền diệt đã quyết định như thế thì lát nữa ta sẽ đi cùng hiền diệt đến gặp y. Có mặt ta tại trường, chắc y cũng phải úy kỵ phần nào.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu diệt không dám kinh động đến pháp giá của sư bá. Nếu sư bá có lòng thương yêu tiểu diệt thì chỉ mong sư bá làm thanh viện giúp cho.

Linh Huyền Thượng Nhân hỏi :

- Ý hiền diệt là ... ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Ngày mai là đúng kỳ lễ hội, khách thập phương rất đông đảo, tiểu diệt cung thỉnh sư bá đăng đàn thuyết pháp tại đây.

Linh Huyền Thượng Nhân gật đầu nói :

- Được rồi. Hiền diệt đã nói vậy thì ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng hiền diệt cũng phải cẩn thận giữ mình đấy nhé.

Nghe dặn dò cẩn thận, Giang Thừa Phong rất cảm động, kính cẩn vâng dạ. Linh Huyền Thượng Nhân quay sang lão cung chủ nói :

- Thông Tâm. Hãy lo liệu thu xếp mọi sự cho thật chu đáo để ngày mai ta đăng đàn thuyết pháp nhé.

Lão cung chủ vâng dạ, nhưng lại hỏi :

- Ngày mai ở Hoán Hoa Tuyền có lễ tắm hoa, đa phần du khách đều tập trung ở đó. Mọi năm việc tổ chức do Tản gia trang bảo trợ. Nhưng năm nay đã bị Tây phương Bá chủ chiếm lấy, chắc Tây phương Bá chủ sẽ ra sức khuếch trương vụ này để hư trương thanh thế. Nếu chúng ta không tổ chức thật rầm rộ thì khó mà thu hút được khách thập phương đến đây. Chẳng biết ý sư phụ thế nào ạ ?

Linh Huyền Thượng Nhân quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Đây là chủ ý của hiền diệt. Vậy hiền diệt nghĩ sao ?

Chàng ngẫm nghĩ giây lát, mới đáp :

- Theo ý tiểu diệt, chúng ta cần phải tổ chức thật rầm rộ, xem như cạnh tranh với Lỗ huynh cũng được. Nếu thành công thì có thể khiến cho khí thế của Lỗ huynh chùn nhụt đi, không còn hăng hái như trước nữa. Theo tính cách của Lỗ huynh mà luận, nếu thấy khó khăn ắt sẽ bỏ qua, không làm tới nữa.

Cả Linh Huyền Thượng Nhân và lão cung chủ cũng đều gật gù khen phải.

53. 52

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi ba

GIAN NAN KHỔ HẬN PHỒN SƯƠNG MẮN

LẠO ĐẢO TÂN ĐÌNH TRỌC TỬU BÔI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Khó khăn ngao ngán bao là nỗi

Rượu uống không ngon sớm bạc đầu.”

Lại nói, đề nghị tổ chức lễ hội của Giang Thừa Phong được cả Linh Huyền Thượng Nhân và Thanh Dương Cung chủ tán đồng. Chàng lại nói thêm :

- Tiểu diệt cũng sẽ tham gia vào vụ này. Chúng ta nên hết sức khuếch trương cuộc hội ở đây. Phải làm sao cho trung tâm của lễ hội chuyển từ Hoán Hoa Tuyền về nơi đây mới được. Sau khi sư bá thuyết pháp xong, tiểu diệt cũng sẽ bảo Từ Minh đại sư ở Từ Minh Cổ Sát đến đăng đàn thuyết pháp, rồi lại mời thêm vài vị danh nho nào đó đến bình thơ, xem như là lễ hội Tam Giáo Đồng Nguyên. Đồng thời sẽ tổ chức thêm các việc vui chơi mua bán dưới chân núi để giúp vui.

Chàng nói đến đâu thì lão cung chủ lại gật gù đến đấy, có vẻ rất hoan hỉ. Vì nếu trung tâm lễ hội mà chuyển về nơi đây được thì thịnh danh của Thanh Dương Cung sẽ lại càng lẫy lừng hơn nữa, và kèm theo đó đương nhiên là những nguồn lợi vô cùng to lớn. Danh và lợi vẫn thường đi chung với nhau kia mà. Kế hoạch này “danh lợi song thu” nên lão cung chủ hết sức ủng hộ. Chỉ có điều, quyết định cuối cùng vẫn ở nơi Linh Huyền Thượng Nhân. Lão cung chủ ngược nhìn Thượng Nhân chờ đợi.

Linh Huyền Thượng Nhân lại hỏi :

- Từ Minh đại sư đó là ai thế ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Dạ. Từ Minh đại sư là huynh đệ của Minh Ngọc Trân nước Hạ năm xưa, hiện cũng đã bát tuần, và ngang vai với tiểu diệt.

Linh Huyền Thượng Nhân gật gù nói :

- Có thêm một người như y có thể tăng thêm thanh thế cho lễ hội. Thế cũng tốt.

Đoạn Thượng Nhân quay sang lão cung chủ nói :

- Mau đi thu xếp công việc đi.

Lão cung chủ kính cẩn vâng dạ, lui ra. Giang Thừa Phong cũng cho gọi Vũ Uy tướng quân Trương Cát đến dặn dò công việc, rồi chàng lại cùng Linh Huyền Thượng Nhân bàn bạc sắp xếp mọi sự trước khi chàng đi gặp Tây phương Bá chủ.

Vấn đề quan trọng là phải tra ra hạ lạc của Tây phương Bá chủ. Nhấn tin đến để Tây phương Bá chủ cho người đến đón cũng được, nhưng tự đi đến đó thì hay hơn. Linh Huyền Thượng Nhân hỏi :

- Hiền diệt có biết y trú ở đâu không ?

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Dạ. Vẫn chưa tra ra được. Manh mối duy nhất là tên tù nhân vừa bị bắt hôm qua, nhưng hắn vẫn chưa chịu cung khai. Nếu như vẫn không tra ra được thì chắc là tiểu diệt phải bắn tin để Lỗ huynh cho người đến đón thôi.

Linh Huyền Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tên tù nhân nào thế ?

Chàng liền kể về vụ mạo danh ám tập hôm qua, cũng như những suy đoán của chàng về tên thích khách và thâm ý của Tây phương Bá chủ. Linh Huyền Thượng Nhân vuốt râu nghĩ ngợi giây lát, rồi nói :

- Để ta đi xem thử. Hiền diệt ở đây chờ ta.

Đoạn lão đứng dậy, rảo bước ra ngoài. Chàng nghe lời lão dặn, vẫn ở yên trong đại điện chờ đợi. Linh Huyền Thượng Nhân thần thông quảng đại, hẳn có phương pháp thích hợp để xử lý việc đó.

Chàng đang ngồi tĩnh tâm nghỉ ngơi thì chợt thấy Vân Tuyết Nghi tung tăng chạy vào, rảo bước theo sau nàng là Lý Nhược Hồng. Nàng chạy đến bên Giang Thừa Phong, nắm tay chàng tíu tít hỏi :

- Ca ca. Có phải Huyền Đô Quan chủ vừa đến đây không ?

Chàng khẽ gật đầu, nói :

- Sư bá vừa ở đây xong.

Nàng lại hỏi :

- Lão nhân gia đâu rồi ạ ?

Chàng mỉm cười kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, nói :

- Sư bá có việc mới vừa ra ngoài. Có việc gì không ?

Nàng lắc đầu nói :

- Không. Tiểu muội chỉ muốn được bái kiến lão nhân gia mà thôi.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nhìn Lý Nhược Hồng đang từ bên ngoài bước vào, tươi cười nói :

- Lý cô nương. Ngồi đi.

Lý Nhược Hồng kéo ghế ngồi xuống đối diện với chàng, hỏi :

- Hôm nay người có định đi đâu không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Lát nữa tiểu sinh sẽ đi gặp Lão huynh, nhưng tiếc là tiểu sinh chỉ có thể đi một mình, không thể đưa hai người đi theo được.

Lý Nhược Hồng trừng mắt hỏi :

- Sao vậy ? Người sợ chúng ta làm vướng tay vướng chân người phải không ?

Vân Tuyết Nghi cũng nũng nịu nói :

- Sao vậy ca ca ? Ca ca đã hứa với tiểu muội rồi mà.

Giang Thừa Phong nhẹ vuốt tóc nàng, mỉm cười nói :

- Không phải tiểu huynh không muốn đưa hai người đi cùng. Nhưng lúc này chưa tiện cho lắm. Khi này tiểu huynh cùng sư bá thảo luận kế hoạch thì lần này tiểu huynh chỉ nên đi một mình mà thôi.

Thấy nàng xụ mặt phụng phịu, chàng bật cười nói :

- Ngày mai ở đây có lễ hội lớn, sư bá sẽ đăng đàn thuyết pháp, nơi đây chắc chắn sẽ rất nhộn nhịp, hai người không sợ buồn đâu.

Nàng phụng phịu nói :

- Vắng mặt ca ca, tiểu muội sao vui được ạ.

Chàng khẽ an ủi :

- Hiền muội thông cảm đi. Vì công việc mà.

Nàng nũng nịu nói :

- Vậy nhân lúc này còn rảnh ca ca cùng bọn tiểu muội đi dạo đi.

Giang Thừa Phong nói :

- Hiền muội cứ đi. Tiểu huynh hiện không đi được. Sư bá đã dặn tiểu huynh phải chờ lão nhân gia ở đây.

Vân Tuyết Nghi xụ mặt phụng phịu. Chàng vỗ về an ủi. Ba người ngồi lại trong đại điện chuyện trò tâm sự. Hồi lâu, chợt có tri khách đạo nhân tiến vào bẩm báo :

- Trình vương gia. Có một vị thí chủ xưng là họ Tiêu ở phương Bắc muốn vào gặp vương gia.

Giang Thừa Phong nói :

- Chắc là Tiêu huynh rồi. Mau mời vào.

Tri khách đạo nhân vâng dạ lui ra, lát sau đưa vào một đại hán trung niên vận hoàng bào hoa lệ, mắt hổ mày kiếm, mặt chữ điền vuông vức, râu ngắn bó cằm, uy vũ khiếp người. Vừa thấy Hoàng bào đại hán tiến vào, Giang Thừa Phong liền vội đứng dậy, vòng tay vái chào, tươi cười nói :

- Tiêu huynh. Đã lâu không gặp. Không biết ngọn gió nào đã đưa Tiêu huynh giá lâm nơi này ?

Họ Tiêu bật cười ha hả, nói :

- Huynh đệ lúc nào cũng vậy, lễ nghi phiền phức quá. Chúng ta là người phương Bắc, không nên quá chuộng lễ nghi như thế mới phải.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Trọng lễ đã thành thói quen, mong Tiêu huynh lượng thứ cho.

Đoạn chàng quay sang bảo tri khách đạo nhân :

- Hãy mau thông báo cho cung chủ cùng Linh Huyền sư bá biết là Bắc phương Bá chủ đã quang lâm.

Thì ra họ Tiêu chính là Bắc phương Bá chủ Tiêu Kỳ Linh. Tri khách đạo nhân nhìn Tiêu Bá chủ sững sốt, rồi vái dài nói :

- Bần đạo không nhận biết đại giá Bá chủ, nếu có điều chi thất lễ, cúi mong Bá chủ lượng thứ cho.

Tiêu Bá chủ xua tay nói :

- Chúng ta là người thô lậu nơi phương Bắc, không quá chuộng lễ nghi, các người hà tất phải để tâm đến những chuyện đó.

Giang Thừa Phong vẫy tay ra hiệu cho tri khách đạo nhân lui ra. Y vâng dạ, cáo lui. Tiêu Bá chủ lại hỏi :

- Theo lời huynh đệ vừa nói thì Huyền Đô Quan chủ đã đến đây rồi ư ?

Giang Thừa Phong gật đầu đáp :

- Vâng. Cũng vì chuyện của tiểu đệ mà đã phiền đến pháp giá của Linh Huyền sư bá, tiểu đệ thật áy náy vô cùng.

Tiêu Bá chủ cười nói :

- Huynh đệ phúc trạch thật thâm hậu. Được Huyền Đô Quan chủ đỡ đầu cho thì còn điều chi phải lo nữa.

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, quay sang Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng lúc này cũng đã đứng dậy, giới thiệu :

- Tiêu huynh. Tiểu đệ xin giới thiệu. Đây là Vân muội cùng Lý cô nương, là ... là hảo hữu của tiểu đệ.

Cả hai cùng vòng tay vái chào. Lý Nhược Hồng cúi mặt lặng im, trong khi Vân Tuyết Nghi bản tính vui vẻ hồn nhiên, tươi cười nói :

- Tiêu đại ca. Tiểu muội là Vân Tuyết Nghi xin ra mắt đại ca. Tiểu muội đã nghe đại danh của đại ca từ lâu mà mãi đến hôm nay mới được gặp mặt.

Tiêu Bá chủ ngắm nhìn cả hai người một lượt, rồi cười nói :

- Giang huynh đệ. Huynh đệ thật là diễm phúc. Chúc mừng. Chúc mừng.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Hôm qua tiểu đệ có gặp Triển huynh, và cũng nghe đã Triển huynh nói đúng câu đó đấy.

Tiêu Bá chủ cười nói :

- Anh hùng tương thức mà.

Hai người nhìn nhau cả cười. Vân, Lý hai người nghe mãi đã quen nên cũng không còn ngượng ngùng nữa.

Tiêu Bá chủ lại nghiêm mặt hỏi :

- Huynh đệ đã gặp Triển huynh đệ, vậy chủ kiến của y thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu đệ cùng Triển huynh đã định ước hợp tác lâu dài.

Tiêu Bá chủ lập tức tươi cười nói :

- Huynh đệ thật là tài giỏi. Vậy thì kể thêm đám Lạt ma ở Tây Tạng nữa là chúng ta lấy năm chống bốn, lợi thế rõ ràng đã nghiêng về phía chúng ta rồi. Hay lắm. Hay lắm.

Tiêu Bá chủ bảo có thêm đám Lạt ma, bởi trước nay Trường Thanh Cung, Đại Chiêu Tự và Tinh Hà Bang của họ Tiêu có quan hệ rất mật thiết, đã kết thành minh ước tương trợ lẫn nhau, cùng tiến cùng lui. Sở dĩ có minh ước này là vì ba vùng Tây Tạng, Đại Mạc và Quan Đông ở sát cạnh nhau, mà Trường Thanh Cung ở giữa thực lực quá hùng mạnh, hai nơi còn lại buộc phải chấp nhận liên minh mới tồn tại được. Riêng về Tiêu Bá chủ, sinh ý chính của Tinh Hà Bang là buôn bán lừa ngựa, dưới tay Tiêu Bá chủ có đến mấy chục mục trường lớn, mà Trường Thanh Cung lại là khách hàng lớn nhất nên việc liên minh là đương nhiên.

Trong khi Tiêu Bá chủ hoan hỉ vì lợi thế nghiêng hẳn về phe mình thì Giang Thừa Phong lại khẽ thở dài. Chuyện tranh hùng trong giang hồ chàng chẳng thích thú tí nào. Hồi lâu, chàng mới nói :

- Tiêu huynh đến đây vừa thật đúng lúc.

Tiêu Bá chủ hỏi :

- Có chuyện gì thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ngày mai là đúng kỳ lễ hội lớn nhất hàng năm ở Thành Đô. Tiêu huynh có định tham gia hay không ?

Tiêu Bá chủ cười nói :

- Có chuyện náo nhiệt sao lại không tham gia ?

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Tiêu huynh định tham gia ở đâu. Tại nơi đây hay bên Hoán Hoa Tuyền.

Tiêu Bá chủ đáp :

- Ở đâu cũng tham gia hết. Tính ta xưa nay vẫn thích náo nhiệt mà.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Tiểu đệ nói tham gia ở đây là theo nghĩa khác cơ. Mỗi năm, trung tâm chính của lễ hội là lễ tắm hoa ở Hoán Hoa Tuyền, do Tần gia trang, một phú hào ở Thành Đô bảo trợ tổ chức. Đến năm nay, khu vực đó đã bị Lỗ huynh chiếm lấy. Có lẽ Lỗ huynh muốn khuyếch trương uy thế nên đã giành lấy quyền tổ chức lễ hội. Tiểu đệ đã bàn với Linh Huyền sư bá, cùng hợp tác tổ chức lễ hội ở đây để giành lấy quyền chủ động.

Tiết mục chính của lễ hội sẽ là cuộc đăng đàn thuyết pháp của Linh Huyền sư bá và Từ Minh đại sư bên Từ Minh Cổ Sát, sau nữa là cuộc bình thơ của vài danh nho. Ngoài ra còn có thêm các cửa hàng buôn bán, vui chơi ở dưới chân núi để thu hút du khách đến tham dự.

Tiêu Bá chủ nói :

- Rằm rộ đến thế cơ à ? Tam giáo cửu lưu đủ cả ?

Giang Thừa Phong hỏi :

- Tiêu huynh có định tham gia không ?

Tiêu Bá chủ chưa đáp, hỏi lại :

- Từ Minh đại sư là kẻ nào thế ? Được ra thuyết pháp cùng Linh Huyền sư bá chắc phải là cao tăng đắc đạo ? Nhưng sao trước giờ ta chưa từng nghe qua ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Từ Minh đại sư là sư phụ của Anh nhi, nghĩa tử của tiểu đệ. Lão ta là huynh đệ của Minh Ngọc Trân nước Hạ năm xưa, cũng đã trên bát tuần rồi. Hiện lão đang làm trụ trì ở Từ Minh Cổ Sát.

Tiêu Bá chủ nói :

- Thế ư ? Hèn gì mà lão ta lại lấy pháp hiệu là Từ Minh. Cả tự viện cũng lấy tên là Từ Minh nữa.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Từ Minh Cổ Sát là một tòa cổ tự đã mấy trăm năm rồi. Lão vào trụ trì rồi lấy luôn pháp hiệu là Từ Minh.

Tiêu Bá chủ hỏi :

- Chứ không phải vì khúc mắc với Minh triều ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không phải đâu. Lão đã xuất gia từ khi Minh Ngọc Trân còn tại thế cơ. Nhưng mà ... Huynh tham gia vụ này chứ ?

Tiêu Bá chủ cười nói :

- Sao lại không ? Vụ náo nhiệt này ta cũng phải có phần. Không thể để cho họ Lỗ kia chiếm ưu thế được.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Huynh định tham gia các tiết mục trên núi hay dưới núi ?

Tiêu Bá chủ nói :

- Ở đâu cũng tham gia hết. Chỗ ta không có cao tăng hay vị đạo nhân nào đạo cao đức trọng, nhưng danh nho thì có đấy. Tiếc là Từ lão đệ không có ở đây. May mà có chuông môn Hạc Bút Môn cùng đi theo. Ta sẽ bảo y tham gia cuộc bình thơ vậy.

Giang Thừa Phong nói :

- Vậy tiểu đệ sẽ cho thu xếp. Nhưng huynh cũng cần phải sớm chuẩn bị mới được. Chúng ta chỉ còn một ngày để chuẩn bị thôi đấy.

Tiêu Bá chủ gật đầu, đoạn lại hỏi :

- Huyền Đô Quan chủ sư bá có phải đang nghỉ ngơi không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Sư bá hiện đang thăm cung tên thích khách bị bắt hôm qua để tra ra hạ lạc của Lỗ huynh. Suốt từ hôm qua đến giờ hấn vẫn không chịu khai nên mới phải nhọc đến pháp giá của sư bá đấy.

Tiêu Bá chủ ngơ ngác nói :

- Tên thích khách nào thế ? Sao phải thăm cung hắc để tra ra hạ lạc của tên họ Lỗ ? Chẳng lẽ hắc ta là người của y ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Hôm qua Lỗ huynh có phái thích khách đến ám toán tiểu đệ. Nhưng hắc ta kém quá, không chịu nổi một cái phát tay áo của lão cung chủ Thanh Dương Cung nữa.

Tiêu Bá chủ càng thêm kinh ngạc, nói :

- Dưới trường của y đâu có thiếu người, sao lại phái tới đây một tên thích khách kém cỏi như thế nhỉ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ được bảo vệ rất cẩn mật. Dù cho Lỗ huynh có phái tới đây một đại cao thủ cũng chưa chắc đã có thể ám toán được tiểu đệ. Thật ra mục đích của tên thích khách không phải là đến ám toán tiểu đệ. Lỗ huynh chỉ muốn hắc ta chết tại đây để có cơ động binh ấy mà. Trong miệng hắc ta đã ngậm sẵn đến hai viên độc được để phòng xa. Hắc cũng đã định tự sát, nhưng may mà không thành.

Tiêu Bá chủ ồ lên nói :

- Không ngờ y lại dùng đến biện pháp cực đoan ấy. Y hung hăng quá đấy, chẳng biết phân biệt lợi hại gì cả.

Giang Thừa Phong nói :

- Chắc là Lỗ huynh đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ lâu, định khởi sự trước trong lúc chúng ta bắt phòng đấy mà.

Tiêu Bá chủ hỏi :

- Vậy huynh đệ định xử trí thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ đã định đến gặp Lỗ huynh nhận lỗi. Thà chịu thiệt thòi một chút mà hóa giải được những rắc rối không đáng có.

Tiêu Bá chủ vội nói :

- Làm thế không được đâu. Y đang lúc hung hăng. Huynh đệ đến gặp y lúc này chỉ e lành ít dữ nhiều.

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao đâu. Tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi. Dù bị đối xử thế nào thì tiểu đệ cũng sẽ cố nhận chịu hết, chỉ mong sao được việc là tốt rồi. Nếu huynh có lòng thì xin hãy ở lại đây làm thanh viện giúp cho tiểu đệ. Chúng ta mà chuẩn bị chu đáo thì chắc Lỗ huynh cũng không tiện làm quá.

Tiêu Bá chủ hỏi :

- Huynh đệ định nhượng bộ ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu chỉ về cá nhân tiểu đệ thì tiểu đệ sẵn sàng nhượng bộ cho Lỗ huynh có được chút thể diện. Còn về đại cuộc thì không thể nhượng bộ được. Lỗ huynh trấn giữ con đường tiến vào Trung Nguyên. Sinh ý của chúng ta phụ thuộc vào việc có khai thông được con đường này hay không ?

Tiêu Bá chủ gật gù nói :

- Huynh đệ nói rất phải. Tuyệt đối không thể nhượng bộ được. Hơn thua nhau chỉ ở lần này mà thôi.

Ngẫm nghĩ giây lát, y lại nói tiếp :

- Dù thế nào thì ta cũng ủng hộ huynh đệ hết mình.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện thì Linh Huyền Thượng Nhân từ ngoài đi vào. Mọi người liền đứng dậy vái chào. Thượng Nhân nhìn Tiêu Bá chủ mỉm cười hỏi :

- Tiêu hiền diệt cũng đến rồi đấy ư ?

Tiêu Bá chủ chấp tay nói :

- Tiểu diệt vừa nhận được tin của Tà pháp vương bên Trường Thanh Cung đưa sang là vội lên đường đi ngay. May mà đến đây cũng vừa kịp.

Linh Huyền Thượng Nhân lại hỏi :

- Hiền diệt mang theo bao nhiêu người ? Có đủ lực lượng để tham gia thịnh hội ngày mai hay không ?

Tiêu Bá chủ đáp :

- Trình sư bá. Cuộc vui như thế đương nhiên tiểu diệt phải tham gia chứ ạ. Tiểu diệt đưa theo sang đây cả Cửu đại chương môn của Quan Ngoại Cửu đại môn phái, chắc cũng không vấn đề gì đâu.

Linh Huyền Thượng Nhân nói :

- Thế thì hay lắm. Cũng còn không bao nhiêu thời gian nữa. Hiền diệt hãy mau đi lo chuẩn bị đi. Để đề phòng bất trắc, hay hơn hết là hiền diệt hãy đưa tất cả bọn họ đến đây. Chúng ta cùng ở chung một chỗ là bảo đảm nhất.

Tiêu Bá chủ vâng dạ, cáo lui đi ngay. Sau khi y đi khuất, Linh Huyền Thượng Nhân trầm giọng nói :

- Hiền diệt. Ta đã tra ra được hạ lạc của Tây phương Bá chủ.

54. 53

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi bốn

MẠC SÀU TIỀN LỘ VÔ TRI KỶ

THIÊN HẠ THUYỀN NHÂN BẤT THỨC QUÂN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Chớ buồn nẻo trước không tri kỷ,

Thiên hạ nào ai chẳng biết chàng.”

Tứ Xuyên, Thành Đô.

Thành Đô là vùng đất nổi tiếng từ nghìn xưa, là thủ phủ của đất Thục, là một chốn phồn hoa đô hội, xung quanh lại có núi hiểm đèo cao, là một nơi mà những người nuôi mộng bá vương đều muốn tranh đoạt.

Thành Đô có dòng Cẩm Giang uốn khúc chảy quanh. Cẩm Giang là một dòng sông hiền hòa nên bao đời nay đất Thành Đô ít khi nếm trải thiên tai lũ lụt.

Ngày hôm ấy, vầng dương đã dần xế về tây, trên dòng Cẩm Giang trong xanh biêng biếc, yên ba mờ mịt, bỗng có một chiếc thuyền con xuất hiện giữa đám thuyền buồm lớn nhỏ đang căng gió lướt đi. Phía sau lái thuyền, một thiếu nữ xinh đẹp đang đẩy nhẹ mái chèo khua nước bì bõm.

Chiếc thuyền con đang tiến dần về phía một chiếc thuyền lớn. Chiếc thuyền lớn này trông cũng bình thường, không có điểm nào đặc biệt đáng chú ý. Nhưng trái với lệ thường, nó lại đang neo đậu ngay giữa dòng sông. Và lúc này, cửa khoang thuyền đóng chặt, các cửa sổ đều được buông rèm dày, tuy bên trong có ánh đèn lửa sáng trưng nhưng từ ngoài nhìn vào không thấy được gì.

Khi tiến gần đến nơi, chiếc thuyền con dừng lại. Từ trong mũi, một giọng nói trong trẻo hiền hòa nhẹ nhàng cất lên :

- Lỗ huynh. Tiểu đệ xin được hội kiến.

Bên thuyền lớn, khoang thuyền chọt mở ra. Nhờ ánh đèn hắt ra nên thấy một đại hán râu rậm, vận thanh y, bước ra hỏi :

- Kẻ nào đó ?

Từ trong mũi chiếc thuyền con, một vị thiếu niên công tử anh tuấn phong nhã quý phái cao sang chậm rãi bước ra. Thanh y đại hán chọt ồ lên một tiếng thảng thốt, rồi vội chấp tay kính cẩn nói :

- Xin vương gia chờ cho một lát. Hạ chức xin vào bẩm báo.

Nói rồi y còn vái chào thêm lần nữa, sau đó lập tức đi vào trong khoang ngay. Trong khi đó, chiếc thuyền con lại hơi tròng trành, bởi thiếu nữ chèo thuyền nghe người kia nói vị khách nhân của mình lại là một vị vương gia nên thoáng rung mình, bàn tay cầm mái chèo bỗng chốc run run.

Chàng thiếu niên công tử đó đương nhiên chính là Nghi vương Giang Thừa Phong. Chàng ung dung đứng tại đầu thuyền chờ đợi. Chẳng bao lâu sau, thanh y đại hán lại trở ra, hướng vào Giang Thừa Phong vòng tay nói :

- Vương gia. Tệ thượng có lời mời.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Chàng bảo thiếu nữ chèo thuyền áp sát mạn chiếc thuyền lớn. Sau khi đã bước sang thuyền lớn rồi, chàng lại vẫy tay ra hiệu cho nàng chèo thuyền trở về.

Thanh y đại hán vòng tay nói :

- Xin mời vương gia.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, theo y đi vào khoang thuyền. Thì ra bên trong bày biện rất hoa mỹ, bốn bên đều treo gấm tía. Giữa khoang có một chiếc bàn gỗ rất sang trọng, trên bàn là một ngọn đèn lưu ly sáng rực. Một đại hán ước độ tứ tuần, vận hoàng bào đội mũ miện theo lối vương giả ngồi ở chủ vị, sau lưng có hai thanh y đại hán sắc diện âm trầm nghiêm cẩn đứng hầu.

Vào đến nơi, Giang Thừa Phong nghiêng mình chấp tay vái chào, khẽ nói :

- Tiểu đệ xin bái kiến Lỗ huynh.

Hoàng bào đại hán ngẩng nhìn chàng một lúc, rồi lạnh nhạt hỏi :

- Người đến đây làm gì ?

Giang Thừa Phong vẫn nhã nhặn nói :

- Tiểu đệ không hiểu vì nguyên nhân gì mà hôm qua Lỗ huynh lại cho người đến hỏi tội tiểu đệ, nhưng chắc là tiểu đệ đã lỡ gây ra chuyện gì đó đắc tội với Lỗ huynh. Nay tiểu đệ đến đây thỉnh tội, cầu mong Lỗ huynh lượng thứ cho.

Hoàng bào đại hán cười nhạt :

- Người đến hỏi tội ta phải không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không dám. Tiểu đệ nào đâu dám thế. Tiểu đệ đến đây là để thỉnh tội, xin để tùy Lỗ huynh xử trí, chỉ mong sao có thể hóa giải được chuyện này.

Toàn trường nghe chàng nói câu này thấy đều sững sốt. Hoàng bào đại hán trở mắt nhìn chàng một lúc lâu, rồi gằn giọng nói :

- Người làm vậy là có ý gì ? Có phải định thi hành khổ nhục kế để phụ thân người có cơ động binh phải không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không có đâu. Tiểu đệ thật lòng nhận lỗi, tuyệt không có ý gì khác. Tiểu đệ đã chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng làm tù nhân của Vạn Thánh Cung. Lỗ huynh muốn đối xử với tiểu đệ thế nào cũng được, tiểu đệ nhận chịu tất cả. Chỉ mong sao Lỗ huynh không hại đến tính mạng của tiểu đệ thì tiểu đệ sẽ có cách phúc đáp gia phụ. Vả chăng, Trường Thanh Cung chỉ có tiểu đệ là người kế nghiệp duy nhất. Tiểu đệ ở trong tay Lỗ huynh rồi thì sẽ không có chuyện gì đâu.

Hoàng bào đại hán hơi ngạc nhiên, trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi :

- Người chỉ đến đây một mình ư ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Vâng ạ. Tiểu đệ đến đây là để nhận lỗi, còn chưa biết huynh sẽ xử trí tiểu đệ thế nào mà.

Hoàng bào đại hán cau mày hỏi :

- Thật sự người có ý gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ thật lòng nhận lỗi, tuyệt không có ý gì khác. Huynh định xử trí tiểu đệ thế nào ạ. Dù thế nào thì tiểu đệ cũng xin nhận chịu hết.

Hoàng bào đại hán cau mày, không nói gì, đưa mắt nhìn bọn thủ hạ. Nhưng cả bọn ai nấy cũng đều ngơ ngác. Sự việc phát sinh theo chiều hướng này là điều mà trước nay bọn họ chưa từng tưởng đến. Thấy vậy, Giang Thừa Phong lại nói :

- Nếu như huynh chưa nghĩ ra cách xử trí tiểu đệ thì xin hãy tạm giam tiểu đệ lại, rồi sẽ liệu sau.

Hoàng bào đại hán ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu nói :

- Được rồi. Tạm thời hãy đem y đi giam lại, chờ ta nghĩ cách xử trí.

Bọn thủ hạ cung kính vâng dạ, rồi áp giải Giang Thừa Phong đi. Đây chính là chủ ý của chàng nên chàng ngoan ngoãn để bọn họ đưa đi. Bọn họ đưa chàng đi vào khoang sau, rồi theo một chiếc thang nhỏ dẫn xuống khoang dưới, nằm bên dưới sàn thuyền.

Một chiếc thuyền lớn thông thường gồm có hai tầng. Tầng trên là phần hiển lộ bên ngoài, có thể nhìn thấy được, và là nơi sinh hoạt chủ yếu của khách nhân đi trên thuyền. Còn tầng dưới nằm bên dưới sàn thuyền, dưới cả ngăn nước, là nơi dành cho bọn thủy thủ nghỉ ngơi sau những lúc làm việc và cũng là chỗ chứa các vật dụng, thực phẩm cần dùng cho những chuyến du hành.

Khoang dưới vốn là một nơi tối tăm ẩm thấp, quanh năm lại không có ánh sáng mặt trời, khó thể xem là một chỗ con người có thể ở được. Tuy vậy, đối với bọn thủy thủ thì lại không quan hệ gì. Điều khiển tàu thuyền khác với đánh xe trên bộ, công việc khó nhọc hơn nhiều. Suốt ngày bọn họ làm việc mệt nhọc, nằm xuống là ngủ say như chết, còn để ý chi đến quang cảnh xung quanh, có chỗ ngã lưng là tốt lắm rồi.

Giang Thừa Phong lặng lẽ đi theo bọn thủ hạ của Tây phương Bá chủ, tuy bề ngoài không lộ vẻ gì, tỏ ra hết sức ngoan ngoãn, nhưng suốt dọc đường đi chàng vẫn kín đáo quan sát quang cảnh xung quanh.

Kho chứa nằm ở ngay đầu cầu thang bên dưới, gồm mấy gian phòng nhỏ hẹp được khóa kỹ lưỡng. Mỗi phòng là một nhà kho, dùng để chứa những đồ vật khác nhau. Trên thuyền không có phòng giam nên tù nhân thường được giam giữ ở những gian phòng chứa đồ đạc thế này.

Và lần này cũng vậy.

Một thanh y đại hán lấy chìa khóa mở cửa một gian phòng, đoạn quay sang Giang Thừa Phong, ngăn ngừa nói :

- Có lẽ vương gia phải chịu khuất tất một chút. Xin vương gia lượng thứ, cho phép hạ chức điểm huyệt.

Vì chàng có gia thế rất lớn, địa vị rất cao, võ công lại không phải tầm thường, nên dù hiện giờ chàng đã là một tù nhân, đối với chàng, gã ta vẫn có phần kiêng dè kính nể. Chàng gật đầu nói :

- Bản vương giờ đã là một tù nhân. Các khanh cứ xem bản vương như một tù nhân bình thường, không cần phải biệt lệ. Bản vương rất mong Lỗ huynh có thể hiểu được thành ý của bản vương.

Đoạn chàng đứng yên để cho gã điểm huyết. Gã chấp tay xin lỗi, rồi mới xuất thủ điểm vào mấy trọng huyết trên người chàng, chỉ phong tỏa công lực của chàng chứ không khiến chàng phải hôn mê hay bất động. Chàng vẫn có thể cử động bình thường được, nhưng không thể vận dụng chân lực. Hiện tại chàng chỉ như một thường nhân, mà có thể xem như kém cả một thường nhân. Một người bình thường có chút khí lực là đã có thể đẩy ngã chàng được không khó khăn gì.

Bởi võ công của chàng chưa chắc đã kém hơn Tây phương Bá chủ, thủ lĩnh của bọn họ, nên gã kia mới phải thận trọng mà hành động như vậy. Nếu không, một khi chàng muốn rời bỏ nơi đây thì những người ở đây, kể cả Tây phương Bá chủ đích thân xuất thủ, cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản chàng nổi. Và nếu chuyện đó mà xảy ra thật sự thì ... hậu quả thật khó lường trước được.

Chờ cho gã động thủ xong, chàng lại hỏi :

- Bản vương có cần mang xiềng xích hay không ?

Gã kia vội nói :

- Không dám. Hạ chức nào dám thế.

Ngần ngừng giây lát, gã lại nói tiếp :

- Sở dĩ hạ chức phải hành động thế này cũng là bất đắc dĩ. Cúi mong vương gia lượng thứ cho.

Chàng khẽ mỉm cười :

- Không sao đâu. Khanh nên để bản vương mang xiềng xích thì mới giống một tù nhân. Có thể Lỗ huynh mới hiểu được thành ý của bản vương.

Gã kia nói :

- Cảm tạ vương gia đã thông cảm cho hạ chức. Nhưng ở nơi đây không có sẵn những thứ đó.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Vậy khanh hãy tạm thời lấy dây trói bản vương lại vậy. Tù nhân không bị xích thì cũng nên bị trói lại chứ.

Đoạn chàng xoay người lại, quay lưng về phía gã, giơ hai tay ra sau lưng để cho gã trói lại. Nhưng gã không dám làm thế, cứ trân trối nhìn chàng. Thấy gã ngần ngại, chàng lại nói thêm :

- Đây là chủ ý của bản vương, khanh không cần phải e ngại. Nếu như Lỗ huynh có hỏi đến thì khanh cứ bảo là do ý bản vương muốn thế. Vả chăng, có như thế mới tiện cho việc canh giữ chứ.

Nghĩ chàng nói vậy cũng phải, gã ngần ngừng giây lát rồi lấy một đoạn dây thừng trói chặt hai tay chàng lại. Ở những nơi thế này, dây thừng vốn luôn có sẵn. Thế là giờ đây hai tay chàng đã bị trói quặt ra phía sau, không còn cử động được nữa. Đoạn dây khá chắc chắn, chàng lại không còn công lực, thế nên lúc này dù muốn dù không thì chàng cũng đã hoàn toàn trở thành một tù nhân theo đúng nghĩa thật sự, bất cứ ai muốn làm gì chàng thì chàng cũng không thể phản kháng được nữa.

Xong đâu đấy, chàng bước vào trong gian phòng được dùng làm phòng giam, đưa mắt nhìn quanh. Gian phòng nhỏ hẹp, lại chất đầy những chiếc giường lớn nhỏ đủ loại cùng vô số vật dụng khác nên hầu như không còn chỗ trống.

Chàng nhìn ngắm khắp gian phòng giây lát, rồi ngồi đại xuống đồng vật dụng ngổn ngang, tựa lưng vào một chiếc giường lớn, đoạn bảo gã kia đóng cửa, khóa lại, bắt đầu thời kỳ làm tù nhân của mình.

Sau khi cửa phòng đã đóng lại, trong phòng trở nên tối đen như mực, giơ tay cũng không nhìn thấy ngón. Nơi đây đã chật chội, lại tối tăm ẩm thấp, bị giam ở đây thật không thoải mái chút nào. Nhưng Giang Thừa Phong đã quyết định an phận tù nhân, mong dùng thành ý để dập tắt nộ hỏa của Tây phương Bá chủ cùng mấy vị Bá chủ không ưa thích chàng. Thế nên chàng không lộ vẻ gì, chỉ âm thầm chịu đựng.

Ngả người tựa lưng vào chiếc giường, chàng thả lỏng cơ thể, nhắm mắt tĩnh tâm, chờ đợi thời gian trôi qua.

Ở một nơi tối tăm ẩm thấp không có ánh sáng mặt trời thế này, đương nhiên là không còn khái niệm ngày đêm gì nữa. Và ... một ngày ở đây có thể xem như dài bằng cả một năm ở bên ngoài.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu ...

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng chân người đang đi đến chỗ chàng. Người này bước đi rất nhẹ nhàng, chàng lại đang bị phong tỏa công lực, thính giác kém linh mẫn nên mãi đến khi người kia đến thật gần chàng mới nhận ra.

Có tiếng thì thầm ngay trước cửa gian phòng đang giam giữ chàng. Thật ra cũng không hẳn là tiếng thì thầm, nhưng chàng không nghe rõ được những người bên ngoài đang nói gì. Ngày thường thì tiếng người nói chuyện ở cách xa hàng mười dặm chàng cũng còn có thể nghe được. Nhưng lúc này lại khác.

Một lát sau, lại có tiếng mở khóa lạch cạch, rồi cửa phòng chọt mở ra. Trước mắt chàng bỗng nhiên sáng lòa. Một ngọn đuốc được đưa vào soi sáng gian phòng vốn dĩ tối tăm ẩm thấp. Một người xuất hiện nơi cửa phòng, tư thái bệ vệ, đang chăm chú nhìn chàng, ngấm nhìn dáng vẻ thiếu niên của chàng.

Chàng từ từ mở mắt ra, ngược nhìn lên.

Người đứng ngay cửa phòng vận hoàng bào hoa lệ, chính là Tây phương Bá chủ. Chàng khẽ gật đầu chào :

- Lỗ huynh.

Tây phương Bá chủ ngấm nhìn chỗ chàng đang ngồi, lại thấy hai tay chàng bị trói ra phía sau, cười nói :

- Trông ngươi đã có vẻ an phận rồi nhỉ.

Chàng khẽ thở dài, nói :

- Từ trước tiểu đệ vốn đã quyết định an phận chịu đựng. Chỉ mong sao huynh hiểu được thành ý của tiểu đệ.

Tây phương Bá chủ nói :

- Giờ ngươi không muốn an phận cũng không được. Ngươi đã bị phong tỏa công lực, có muốn trốn cũng không thoát được đâu.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Tiểu đệ có định trốn đâu.

Tây phương Bá chủ gật gù nói :

- Thế thì tốt.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Nếu tiểu đệ có định trốn đi thì ngay lúc đầu đã không đến đây. Dù huynh định đối xử với tiểu đệ thế nào thì tiểu đệ cũng xin nhận chịu hết. Có phải là huynh đã nghĩ ra cách xử trí tiểu đệ rồi phải không ?

Tây phương Bá chủ nhìn chàng một lúc, mới nói :

- Chưa. Vấn đề đặc biệt, ta phải suy nghĩ thật kỹ mới được. Ta chỉ xuống đây xem thử ngươi đang thế nào thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Giờ này đã là lúc nào rồi ạ ?

Tây phương Bá chủ đáp :

- Vào khoảng giữa canh hai.

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu :

- Chưa hết một ngày ư ?

Trầm ngâm giây lát, Tây phương Bá chủ lại nói :

- Người hiện đang là tù nhân của ta. Từ giờ người nên tỏ ra ngoan ngoãn thì sẽ có lợi cho người hơn.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói khẽ :

- Vâng. Tiểu đệ lúc nào cũng ngoan ngoãn mà.

Tây phương Bá chủ chợt nói :

- Người lại gần đây.

Giang Thừa Phong khẽ dạ một tiếng, ngoan ngoãn đứng dậy đi ra. Tây phương Bá chủ lại bảo :

- Quỳ xuống đi.

Chàng ngần ngừ giây lát rồi lại ngoan ngoãn quỳ xuống dưới chân Tây phương Bá chủ, thái độ hết sức nhu thuận. Thấy chàng ngoan ngoãn vâng lời, Tây phương Bá chủ lộ vẻ hài lòng, gật gù nói :

- Hay lắm. Người ngoan ngoãn như thế là rất tốt. Giờ thì hãy lạy ta đi nào.

Giang Thừa Phong lại khẽ dạ một tiếng, rồi phục xuống lạy. Tuy nhiên, chàng đã mất hết khí lực, hai tay lại bị trói ra phía sau nên cử động rất khó khăn, cố gắng lắm cũng chỉ mới lạy được hơn năm chục cái thì đã toát mồ hôi thở dốc. Nhưng chàng vẫn cố tiếp tục quỳ lạy. Trông tình trạng của chàng lúc này thật là tội nghiệp.

Thấy chàng nhu thuận như vậy, Tây phương Bá chủ cũng cảm thấy thương hại, liền xua tay nói :

- Đủ rồi. Không cần phải lạy nữa.

Giang Thừa Phong cúi đầu khẽ nói lời tạ ơn, sắc diện chàng đỏ bừng trông lại càng anh tuấn. Tây phương Bá chủ cười nói :

- Người thế này nên hiểu là hiền lành hay nhút nhát đây ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Có lẽ tiểu đệ là một kẻ tham sinh úy tử.

Tây phương Bá chủ bật cười ha hả, nói :

- Thật thế ư ? Nếu người quả đúng là một kẻ tham sinh úy tử thì sao lại dám đến đây chịu chết.

Giang Thừa Phong buông nhẹ tiếng thở dài, hỏi :

- Vậy là huynh đã quyết định sẽ xử tử tiểu đệ phải không ?

Tây phương Bá chủ cười nói :

- Cũng có thể lắm. Nếu ta xử tử người thì người nghĩ sao ?

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Tiểu đệ đã cố biểu lộ thành ý, mong huynh thương tình mà tha thứ cho. Nhưng nếu huynh đã quyết định như thế thì tiểu đệ cũng đành chịu theo số mệnh thôi. Huynh định khi nào sẽ động thủ ?

Giọng chàng buồn buồn, nét mặt u sầu càng thêm đáng thương. Tây phương Bá chủ khẽ thở dài, xoa đầu chàng nói :

- Người ngoan ngoãn như thế, ta cũng không nỡ làm khó dễ người.

Giang Thừa Phong nói khẽ :

- Cảm ơn huynh.

Tây phương Bá chủ lại nói :

- Chỉ cần người chịu đáp ứng ta một điều là mọi chuyện xem như xong hết, chúng ta bắt tay làm hòa.

Chàng ngước mắt nhìn lên, hỏi :

- Chuyện gì thế ạ ?

Tây phương Bá chủ hỏi :

- Ta nghe nói ở Trường Thanh Cung của người có hai khẩu thần pháo uy lực vô song, được xem là bảo vật trấn cung, có phải thế không ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Vâng ạ.

Tây phương Bá chủ nói :

- Vậy người hãy viết thư gửi về cho phụ thân người, bảo cho ta mượn hai khẩu thần pháo trấn cung đó để dùng ít lâu.

Giang Thừa Phong ngần người sửng sốt, hỏi lại :

- Sao ạ ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Ta chỉ mượn dùng thôi, xong việc sẽ trả lại ngay.

Giang Thừa Phong trầm ngâm giây lát rồi lắc đầu nói :

- Không được đâu. Chuyện gì thì tiểu đệ cũng có thể nhượng bộ hết, nhưng riêng chuyện đó thì không được đâu.

Tây phương Bá chủ nói :

- Ta có lấy luôn đâu, chỉ mượn dùng thôi mà, lâu nhất là sau nửa tháng ta sẽ trả lại cho người. Xong việc rồi ta còn hậu tạ người nữa.

Giang Thừa Phong vẫn lắc đầu :

- Không được đâu.

Khi này thái độ của chàng vô cùng ngoan ngoãn nhu thuận thì giờ đây lại trở nên hết sức kiên quyết. Sự thay đổi thái độ của chàng khiến Tây phương Bá chủ có hơi bất ngờ. Lão thật không ngờ chàng lại giữ nguyên tắc như thế, được là được, không là không.

55. 54

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi lăm

YÊN TIÊU NHẬT XUẤT TƯƠNG KIẾN HỮU

ÁI NÃI NHẤT THANH SƠN THỦY LỤC

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Khói tan vàng dương hiện

Mừng bằng hữu gặp nhau,

Một tiếng vang nước biếc

Hiệp non xanh một màu.”

Lại nói, thái độ của Giang Thừa Phong lúc trước vô cùng ngoan ngoãn nhu thuận thì giờ đây lại trở nên hết sức kiên quyết. Sự thay đổi thái độ của chàng khiến Tây phương Bá chủ có hơi bất ngờ. Lão thật không ngờ chàng lại giữ nguyên tắc như thế, được là được, không là không, nhưng rồi lão vẫn cố dễ dàng :

- Ta bảo đảm là sẽ không hề gây hại điều gì cho Trường Thanh Cung của ngươi. Và khi xong việc rồi, những gì ta thu được cũng sẽ chia cho ngươi phân nửa.

Song chàng vẫn kiên quyết lắc đầu :

- Không được đâu.

Dễ dàng không được, Tây phương Bá chủ đành phải hăm dọa :

- Nếu như ngươi không đồng ý thì ta sẽ đem ngươi đi xử tử. Sao, giờ ngươi chịu viết thư hay chịu chết ?

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Chuyện gì chứ chuyện đó thì không được đâu. Nếu huynh không lượng tình thì tiểu đệ đành phải chịu chết vậy.

Tây phương Bá chủ gần giọng hỏi :

- Ngươi thật không đồng ý ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Tây phương Bá chủ tức giận thật sự, vẩy nhẹ bàn tay một cái, một đoạn dây thừng khá dài đã nằm gọn trong lòng bàn tay. Dây thừng dùng để cột buồm, dây neo, ... là thứ luôn có sẵn rất nhiều trên thuyền. Tây phương Bá chủ đã dùng phép Hư Không Hấp Vật để lấy nó.

Cầm đoạn dây thừng trong tay, Tây phương Bá chủ thắt thành một chiếc thòng lọng, rồi đeo vào cổ Giang Thừa Phong. Chàng vẫn giữ nguyên tư thế quỳ dưới chân Tây phương Bá chủ như từ nãy tới giờ, lặng yên để y muốn làm gì chàng thì làm. Con người ai sắp chết cũng cố vùng vẫy kháng cự, nhưng chàng thì không, bởi biết có kháng cự cũng vô ích, đành để tùy theo số mệnh.

Nhìn chàng vẫn đang lặng lẽ quỳ dưới chân, dáng điệu ủ rũ. Tây phương Bá chủ lại thấy thương hại, nên hỏi lại lần nữa :

- Thế nào ? Ngươi có đồng ý hay không ?

Chàng vẫn một mực lắc đầu, mắt nhắm nghiền lại, chờ Tây phương Bá chủ động thủ xiết cổ chàng.

Thấy chàng vẫn cứ mãi từ chối, Tây phương Bá chủ liền một tay nắm cổ chàng, tay kia kéo mạnh sợi dây. Tỷ lực của Tây phương Bá chủ nào phải tầm thường. Lập tức có một vết hằn đỏ in đậm trên làn da trắng trẻo, và còn có máu rỉ ra. Chàng cảm thấy nơi cổ đau rất như bị ai đó dùng dao cứa mạnh vào cổ, đồng thời còn bị nghẹt thở, sắc mặt đỏ bừng lên. Nhưng chàng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

Song cũng không được bao lâu sau, chàng đã gần như kiệt sức. Tuy chàng vẫn còn thoi thóp thở, tâm trí vẫn còn tỉnh táo, nhưng hơi thở đã yếu ớt như tơ, khí lực trong người mất hết cả. Người chàng mềm nhũn, rũ xuống không sao gượng lại được, sở dĩ còn chưa ngã xuống chỉ vì cổ chàng đang bị Tây phương Bá chủ nắm giữ. Chính Tây phương Bá chủ hiểu rõ điều này hơn hết, bởi sức nặng của cả thân người chàng đang tựa cả vào đôi bàn tay của y. Nếu y buông tay ra thì chàng sẽ ngã xuống tức thì.

Thế nhưng, mệnh chàng trước giờ vẫn rất lớn. Và hơn nữa, bản tính chàng hiền lành trung hậu, ai cũng có hảo cảm nên thường luôn gặp may mắn.

Trong lúc chàng đang thoi thóp thở, một thanh y nhân thủ hạ của Tây phương Bá chủ đang đứng sau lưng y khẽ nói :

- Bá chủ. Xem ra hãn ta đã không còn chịu đựng nổi nữa rồi. Nhưng để hãn chết trong lúc này không có lợi.

Chính Tây phương Bá chủ cũng nghĩ vậy, nên đã buông tay thả sợi dây thừng đang xiết cổ Giang Thừa Phong ra. Chàng không còn bị nghẹt thở, nhưng khí lực cùng sức lực vẫn chưa hồi phục, và với tình trạng hiện tại của chàng, xem ra hãy còn lâu lắm chàng mới có thể hồi phục lại được.

Tây phương Bá chủ chợt buông bàn tay đang nắm cổ Giang Thừa Phong ra. Không còn điểm tựa, cả thân người chàng lập tức đổ gục xuống ngay dưới chân y. Chàng không còn sức lực để có thể gượng ngồi dậy, đành nằm yên tại đó.

Tây phương Bá chủ ngẩng nhìn chàng đang nằm yên trên sàn thuyền giữa đồng đồ đạc ngổn ngang, toàn thân không hề động dậy, ngoài lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở nhẹ như tơ. Tuy bị lâm vào tình trạng nửa phần sống nửa phần chết thế này, nhưng chàng vẫn còn nguyên vẻ anh tuấn phong nhã, cùng tư thái cao quý uy nghi, Tây phương Bá chủ cũng phải khen thầm.

Hồi lâu sau Tây phương Bá chủ mới lên tiếng :

- Ta cho ngươi thêm một đêm để suy nghĩ. Hãy suy xét thiệt hơn rồi sáng mai sẽ trả lời cho ta biết. Ta mong rằng ngươi sẽ đổi ý.

Giang Thừa Phong ngược mắt lên nhìn y, cố gượng nói khẽ :

- Cám ... ơn ... huynh.

Giọng chàng cũng yếu ớt như hơi thở, nghe như có như không, song những người hiện diện tại nơi đây đều toàn là cao thủ nên cũng đã nghe rõ được. Tuy nhiên, chàng đang ở vào tình trạng thế này mà lại nói lời cám ơn khiến ai nấy vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười. Tây phương Bá chủ bật cười nói :

- Ta vừa định giết ngươi mà ngươi lại cám ơn ta ư ?

Chàng chớp chớp đôi mi, khẽ nói :

- Nhưng ... ít ra huynh cũng dung cho tiểu đệ được sống hết đêm nay. Tiểu đệ phải cám ơn huynh.

Tây phương Bá chủ hỏi :

- Vậy ra ngươi đã chắc là ngày mai phải chết ư ? Nếu như ngươi đồng ý thì sẽ hóa hung thành kiết ngay. Ta mong ngươi hãy nghĩ lại.

Giang Thừa Phong nói khẽ :

- Chuyện này ... không thể khác được, dù huynh có cho tiểu đệ suy nghĩ thêm bao nhiêu lâu thì cũng vậy thôi. Nhưng mà ... để tiểu đệ sống thêm hết đêm nay đã, sáng mai sẽ trả lời huynh.

Tây phương Bá chủ vẫn cố cứu vớt hy vọng cuối cùng :

- Ngươi suy nghĩ lại nhé.

Giang Thừa Phong khẽ buông nhẹ một tiếng thở dài, cúi mặt không nói gì. Chàng từ từ nhắm mắt lại. Tây phương Bá chủ lắc đầu, lui trở ra. Cửa phòng đóng sập lại. Trong phòng lại tối đen như trước.

Không gian yên ắng như tờ ...

Giang Thừa Phong vẫn đang nằm yên lặng lẽ trên đồng vật dụng ngổn ngang trong gian phòng giam chật hẹp, tối tăm ẩm thấp.

Kể từ lúc Tây phương Bá chủ xuống gặp chàng, chàng vẫn nằm yên với một tư thế như lúc đầu khi chàng gục xuống. Chàng không hiểu đã trải qua bao lâu, nhưng lại có cảm giác là đã rất lâu rồi. Tuy nhiên, chàng biết là vẫn chưa qua hết một đêm, bởi Tây phương Bá chủ đã cho chàng thời hạn suy nghĩ là đến sáng hôm sau, rồi sẽ phúc đáp yêu cầu của y. Mà từ đó đến giờ chàng vẫn chưa gặp lại y.

Bốn phía tối đen ...

Chàng nằm lặng lẽ trong bóng tối, mắt không nhìn thấy được gì bởi công lực đã không còn. Hiện giờ không biết là đang ngày hay đêm, và chàng cũng không còn khái niệm gì về thời gian nữa. Trong hoàn cảnh hiện tại, không còn cách nào khác, chàng chỉ còn biết chịu đựng và chịu đựng.

Nhưng chàng không buồn, cũng không tuyệt vọng, vẫn an phận, chờ đợi nghịch cảnh qua đi. Tứ Hải Quân chủ đã có việc giao cho chàng làm thì lúc này chàng chưa thể chết được. Vả chăng, chàng là con tin rất đắt giá, sự sinh tử của chàng có quan hệ rất lớn đến đại cuộc nên chưa chắc Tây phương Bá chủ đã dám mạo hiểm giết chàng. Chàng tin tưởng vào số phận nên vẫn an nhiên, thanh thản.

Khí lực của chàng cũng đã dần dần hồi phục. Nhưng chàng vẫn cứ nằm yên một chỗ, không hề cử động suốt từ lúc đầu đến giờ. Nằm trên đồng vật dụng ngổn ngang thật không dễ chịu chút nào. Nhưng từ trưa hôm qua đến giờ chàng chưa được ăn uống chút gì, và từ giờ sắp tới cũng chưa chắc đã được cho ăn uống, chàng đành phải hạn chế cử động để khỏi hao phí sức lực vô ích.

Đột nhiên, chàng lại nghe thấy những tiếng lạch cạch mở khóa. Do sức lực đã yếu đi nhiều nên chàng không kịp nhận ra có người đi đến, mãi đến khi có tiếng mở khóa chàng mới hay biết. Nghĩ rằng trời đã sáng, Tây phương Bá chủ xuống nghe câu trả lời của chàng, chàng vẫn nằm yên, nhưng mở mắt nhìn lên.

Cánh cửa phòng giam từ từ mở ra. Ánh sáng của ngọn đuốc đột ngột tràn vào phòng làm chàng chói mắt. Chàng phải chớp mắt mấy lượt mới có thể nhìn rõ được cảnh vật xung quanh. Một thanh y hán tử trên tay đang cầm ngọn đuốc đứng ngay cửa phòng. Gã chính là người đã đưa chàng đến đây hôm qua. Sau lưng gã còn hai tên nữa. Gã cúi xuống ngắm nhìn chàng, khẽ hỏi :

- Vương gia có sao không ạ ?

Chàng khẽ lắc đầu, nói :

- Không sao. Chỉ mệt và đói thôi.

Gã vội nói :

- Hạ chức ... Xin vương gia lượng thứ cho. Không có lệnh của Bá chủ lão nhân gia, hạ chức không dám ...

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao. Lỗ huynh muốn gặp bản vương phải không ?

Gã kính cẩn đáp :

- Vâng ạ. Xin vương gia đi theo bọn hạ chức.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, nhưng chàng lại không thể tự mình đứng lên được, đành phải nói :

- Khanh hãy giúp bản vương đứng lên đi.

Biết chàng thật sự không thể tự đứng lên được, gã kính cẩn vâng dạ, trao ngọn đuốc cho bọn thủ hạ rồi cúi xuống nâng đỡ chàng đứng dậy. Nằm yên thì không sao, nhưng khi đứng dậy rồi thì chàng lại cảm thấy toàn thân mỗi một chỗ không sao chỉ trừ nổi, đành phải tựa vào hai tay gã thanh y đại hán đang đỡ chàng, cố đứng vững, hít thở thật sâu, một lúc sau mới gắng gượng bước đi từng bước một. Gã thanh y đại hán đi sát bên cạnh dìu đỡ chàng rời khỏi phòng lên khoang trên.

Đi đến khoang thuyền chính, nơi Tây phương Bá chủ đã tiếp chàng hôm qua, chàng thoáng giật mình khi thấy nơi đây không chỉ có một mình Tây phương Bá chủ mà còn có khá nhiều tân khách, trong số đó có cả Miêu Cương Bá chủ Triển Quân. Xem phong thái những người kia thì cũng đều là nhất phương Bá chủ cả. Tây phương Bá chủ đang ngồi ở chủ vị tiếp đãi mọi người.

Những tân khách kia gồm có ba người, ngoài Triển Quân còn có một nhân vật trung niên vận hoàng bào đội mũ miện thể thức giống hệt như Tây phương Bá chủ, cùng một lam y thư sinh vận y phục rất hoa lệ, phong thái trang nhã thoát tục. Sau lưng ba người còn có một số thủ hạ thân tín chấp tay đứng hầu.

Mọi người đang nói cười vui vẻ, chợt nhìn thấy Giang Thừa Phong bước vào đều giật mình kinh ngạc, ngừng nhìn lên. Riêng Triển Quân nhận biết chàng nên thần tình sững sốt, kinh hãi thất sắc.

Vì hai tay bị trói ra phía sau, không thể chấp tay vái chào được, chàng đành nghiêng người nói khẽ :

- Tiểu đệ xin chào mọi người.

Triển Quân vẫn chưa hết kinh hãi, vội hỏi :

- Giang huynh đệ. Thế này là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ có lỗi nên phải chịu phạt, không sao đâu ạ.

Hai người kia, Hoàng bào đại hán và lam y thư sinh, chính là Đông phương Bá chủ Hà Long và Nam phương Bá chủ Dương Lâm. Cả hai người đều chăm chú nhìn Giang Thừa Phong, đoạn hỏi :

- Huynh đệ đây là ... ?

Cả hai người họ chỉ mới nghe danh chứ chưa gặp Giang Thừa Phong lần nào. Triển Quân liền đỡ lời :

- Giang huynh đệ là thế tử của Trường Thanh Cung đây mà.

Cả hai người kia đồng ồ lên, rồi quay lại nhìn Tây phương Bá chủ dò hỏi. Việc bắt giữ Giang Thừa Phong, nhất là lại đối xử với chàng như thế này là một việc không phải tầm thường, hậu quả không sao lường hết được. Chàng đã bị trói, dằng vặc một mối tiểu tụy, trên cổ còn đeo thêm sợi dây thừng mà hôm qua Tây phương Bá chủ đã xiết cổ chàng vẫn chưa được tháo ra, xem chừng chàng đã bị bạc đãi nhiều.

Tây phương Bá chủ vốn định đưa Giang Thừa Phong ra để thị uy với ba vị Bá chủ kia, nhưng không ngờ lại bị mất thế chủ động, để chàng lên tiếng trước mà được lòng ba người họ. Tuy vậy, y vẫn thản nhiên, cười nói :

- Hắn tự đến đây chịu tội chứ ta làm sao có thể bắt giữ được hắn. Hắn cam tâm chịu phạt mà không kêu ca gì cả.

Ba người kia lại ồ lên kinh ngạc, rồi quay lại nhìn Giang Thừa Phong. Không ai hiểu chuyện này ra làm sao cả. Chàng khẽ mỉm cười nói :

- Có gì đâu. Tiểu đệ có lỗi nên tình nguyện chịu phạt, làm sao lại dám kêu ca.

Nam phương Bá chủ khẽ cau mày hỏi :

- Chuyện lỗi phải này ở đâu ra thế ? Huynh đệ đã làm điều chi đắc tội với Lão sư huynh chăng ?

Giang Thừa Phong nét mặt băng khuâng, khẽ đáp :

- Đường như là vậy.

Nam phương Bá chủ ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại đường như là vậy ?

Giang Thừa Phong ngược mắt nhìn Tây phương Bá chủ rồi cúi đầu không đáp. Nam phương Bá chủ quay sang hỏi :

- Sư huynh. Chuyện là thế nào vậy.

Tây phương Bá chủ không đáp, thật ra thì cũng không biết nên đáp thế nào cho phải, liền quay sang Giang Thừa Phong lạnh lùng nói :

- Mọi chuyện phiền phức đều do người mà ra cả.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Vâng ạ. Mọi chuyện lỗi lầm đều do nơi tiểu đệ mà ra cả. Tiểu đệ biết mình có lỗi, vì thế mới đến đây nhận lỗi, xin được chịu phạt. Huynh muốn xử trí tiểu đệ thế nào tiểu đệ cũng xin nhận chịu hết.

Ngập ngừng giây lát, chàng lại nói tiếp :

- Còn về chuyện đó ... tiểu đệ vẫn không thể ưng thuận được. Huynh cứ đem tiểu đệ ra hành hình đi.

Tây phương Bá chủ trừng mắt hỏi :

- Sao ?

Chàng cúi mặt đáp :

- Tiểu đệ đã suy nghĩ suốt đêm, vẫn thấy không thể ưng thuận được. Xin huynh cứ đem tiểu đệ đi hành hình.

Tây phương Bá chủ hỏi :

- Người vẫn không đồng ý ?

Chàng gật đầu đáp khẽ :

- Vâng.

Tây phương Bá chủ gần giọng nói :

- Người đừng tưởng là ta không dám giết người.

Chàng lắc đầu nói :

- Không. Không. Tiểu đệ đâu dám nghĩ thế.

Tây phương Bá chủ lại nói :

- Lúc này ta chưa tiện lấy mạng người. Nhưng cho dù ta không giết người thì vẫn có cách khác xử trí người. Người đừng vội đắc ý.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói khẽ :

- Có đâu. Tiểu đệ nào đâu dám thế. Xin huynh cứ việc động thủ. Tiểu đệ cam lòng nhận chịu.

Tây phương Bá chủ vẫy tay nói :

- Người lại đây.

Giang Thừa Phong khẽ vâng dạ, tiến lại gần bên Tây phương Bá chủ. Chàng cúi đầu đứng yên, vẫn với dáng vẻ nhu thuận như đang chờ chịu tội. Cho dù chàng bị bạc đãi, bị hành hạ, chịu mọi điều khổ nhục, chàng vẫn luôn giữ thái độ ngoan ngoãn như thế, khiến mọi người đều ngạc nhiên, và sinh lòng thương cảm.

Tây phương Bá chủ đưa bàn tay hộ pháp lên nắm lấy cổ chàng giống như tối qua đã làm, khiến chàng khẽ rung mình. Y cho rằng chàng đã biết sợ, khẽ cười nhạt, chưa vội động thủ mà lại hỏi :

- Ta hỏi người lần cuối. Người có ưng thuận hay không. Người không cần nói nhiều, chỉ việc gật đầu hay lắc đầu.

Thật ra thì Tây phương Bá chủ vốn không muốn để mấy vị Bá chủ kia biết được ý định của mình. Nay dù chuyện đã lỡ, nhưng y vẫn cố vớt vát, không muốn Giang Thừa Phong nói lộ ra điều kiện mà y đòi chàng phải đáp ứng.

Chàng thoáng ngần ngừ. Tây phương Bá chủ tưởng đâu chàng đã đổi ý, mừng thầm trong dạ, lại nói thêm :

- Người gật đầu thì đôi bên đều có lợi. Còn như người lắc đầu thì sẽ phải chịu khổ đó. Nghĩ kỹ đi.

Giang Thừa Phong ngẩn người, rồi buông nhẹ tiếng thở dài, kiên quyết lắc đầu. Tây phương Bá chủ tức giận, tay kia chụp lấy đầu sợi dây thừng đang quấn quanh cổ chàng, còn bàn tay hiện đang nắm giữ cổ chàng đẩy mạnh một cái. Toàn thân chàng như một mũi tên lao nhanh qua cửa sổ khoang thuyền, rơi tòm xuống nước. Sợi dây thừng kéo căng. Chàng chìm luôn xuống đáy sông.

Lát sau, Tây phương Bá chủ lại giật mạnh sợi dây. Giang Thừa Phong được kéo lên khỏi mặt nước, lại như mũi tên bay vút trở vào.

Nhưng Tây phương Bá chủ chỉ dụng lực vừa phải, Giang Thừa Phong không được kéo hoàn toàn vào trong thuyền. Thân người chàng vẫn nằm bên ngoài, chỉ có phần đầu là lọt được vào bên trong cửa sổ. Sợi dây thừng kéo căng xiết mạnh cổ chàng thành dấu hằn đỏ rướm máu. Chàng bị nghẹt thở, cổ đau rát, nhưng vẫn cố chịu đựng, đôi môi mím chặt, mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng.

Tây phương Bá chủ gần giọng hỏi :

- Thế nào ? Người có đồng ý hay không ?

Mặc dù khó có thể chịu đựng được lâu thêm nữa, nhưng Giang Thừa Phong vẫn kiên quyết lắc đầu. Hơi thở yếu dần, chàng nghĩ đã đến lúc sức cạn hơi tàn, nên từ từ mở mắt ra nhìn mọi người, khe khẽ mỉm cười, như muốn thay lời từ biệt. Nhưng sự đau đớn đã khiến cho nụ cười của chàng thành ra gượng gạo.

Tây phương Bá chủ thấy chàng vẫn một mực từ chối, đã định ném chàng xuống sông trở lại. Đột nhiên, bóng vàng thấp thoáng, Đông phương Bá chủ đã lướt tới bên cửa sổ khoang thuyền, một tay nắm vai Giang Thừa Phong kéo chàng vào trong, tay kia giơ ra đụng nhẹ vào sợi dây thừng đang xiết cổ chàng. Công lực của y thật cao siêu, đầu ngón tay vừa chạm vào là sợi dây đã đứt phụt.

Quăng đoạn thừng còn lại trong tay, Tây phương Bá chủ hậm hực nói :

- Lão muốn gì ?

Đông phương Bá chủ cười nhạt không đáp, bàn tay xoa nhẹ một cái, dây trói đều đứt hết. Đoạn lão truyền chân lực giúp chàng hồi phục. Nhận thấy chàng bị điểm huyết phong tỏa công lực, mà thủ pháp điểm huyết tuy cũng khá cao minh nhưng đối với lão vẫn chẳng đáng vào đâu, liền giải khai luôn.

Xong đâu đó, lão trở về chỗ ngồi, mắt vẫn ngó chừng Tây phương Bá chủ, đề phòng y có hành động gì gây hại cho Giang Thừa Phong.

Giang Thừa Phong công lực cực kỳ thâm hậu nên khi huyết đạo đã được giải khai thì chàng hồi phục rất nhanh chóng. Chỉ trong giây lát là sắc diện chàng đã hồng hào trở lại, vẻ anh tuấn càng thêm lộ rõ.

Trả Lời Với Trích Dẫn

56. 55

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi sáu

THỐN LỘC BẮT TRIÊM NĂNG CẬP THỦ

TẾ THINH CHỈ ÍCH HẬU NGÔ NHAN

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Chút lộc chẳng mang còn biết thế,

Lẳng nghe luống những thẹn cho ta.”

Lại nói, Giang Thừa Phong công lực cực kỳ thâm hậu nên khi huyết đạo đã được giải khai thì chàng hồi phục rất nhanh chóng. Chỉ trong giây lát là sắc diện chàng đã hồng hào trở lại, vẻ anh tuấn càng thêm lộ rõ. Chàng xoa xoa vết hằn đỏ trên cổ tay chỗ dây trói, rồi cúi người nói khẽ :

- Cám ơn huynh.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Chuyện thế này là sao ? Huynh đệ nói rõ ta nghe.

Chàng chưa kịp đáp thì Tây phương Bá chủ đã vội nói :

- Chuyện riêng giữa ta và hắn, liên can gì đến lão mà lão lại xen vào.

Lão sợ Giang Thừa Phong vì trung hậu mà nói rõ chuyện riêng của lão cho mọi người biết, trong khi chuyện đó cũng không hay ho gì. Hình ảnh Giang Thừa Phong trong mắt mọi người là một người hiền hòa trung hậu, rất thân thiện dễ mến.

Nghe lão nói thế, Đông phương Bá chủ cười nhạt bảo :

- Dù gì cũng là huynh đệ với nhau. Nếu không nghĩ đến tình nghĩa thì cũng nên nể mặt Giang sư thúc. Người đối xử với Giang huynh đệ như vậy, thật chẳng còn đạo nghĩa gì nữa, ta lại không xen vào được ư ?

Đoạn lão quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Cứ mặc kệ hần. Huynh đệ mau nói ta nghe.

Giang Thừa Phong ngần ngừ, ngược mắt nhìn Tây phương Bá chủ rồi lại cúi đầu, không nói gì. Đông phương Bá chủ vỗ vai chàng, cười nói :

- Huynh đệ hiền quá đấy. Không cần để ý đến hần, cứ nói ta nghe. Chẳng lẽ huynh đệ lại không xem trọng ta bằng hần hay sao ?

Giang Thừa Phong vội nói :

- Tiểu đệ không dám.

Đông phương Bá chủ gật đầu nói :

- Thế thì hay lắm. Chuyện như thế nào ? Huynh đệ hãy mau nói cho ta nghe.

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Tiểu đệ ... Lỗ huynh ... Lỗ huynh muốn tiểu đệ cho huynh ấy mượn hai khẩu thần pháo trấn cung để dùng.

Ba vị Bá chủ đều ồ lên, đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên sửng sốt. Đông phương Bá chủ vội hỏi :

- Thần pháo trấn cung ư ? Đó là gì thế ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Ở Trường Thanh Cung chỗ tiểu đệ có hai khẩu thần pháo uy lực cực mạnh, được xem là bảo vật trấn cung. Lỗ huynh muốn tiểu đệ viết thư cho gia phụ để cho huynh ấy mượn dùng ít lâu, nếu không thì sẽ đem tiểu đệ ra xử tử.

Ngập ngừng giây lát, chàng lại nói tiếp :

- Dù huynh ấy hứa chắc là sẽ không gây hại gì cho bản cung, cũng như sau khi xong việc sẽ còn chia cho tiểu đệ phân nửa những gì thu được, nhưng tiểu đệ vẫn thấy không thể ưng thuận được, dù cho có bị hành hình cũng đành chịu vậy.

Đông phương Bá chủ hơi thoáng cau mày, rồi nói :

- Có chuyện đó ư ? Nhưng huynh đệ không sợ hần dùng huynh đệ làm con tin uy hiếp Giang sư thúc hay sao ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không có đâu. Gia phụ đã giao quyền chính cho tiểu đệ. Mọi sự ở bản cung đều do tiểu đệ toàn quyền quyết định. Nếu như không được tiểu đệ ưng thuận thì huynh ấy không thể mượn được đâu.

Cả mấy vị Bá chủ, kể cả Tây phương Bá chủ, thấy đều giật mình sửng sốt. Không ai ngờ là có chuyện ấy. Lát sau, Đông phương Bá chủ cười ha hả nói :

- Huynh đệ còn trẻ mà đã sớm được nắm giữ đại quyền. Giỏi thật đấy.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Gia phụ muốn tiểu đệ phải sớm làm quen với công việc để sau này khỏi bỡ ngỡ. Nhưng cũng vì thế mà trách nhiệm của tiểu đệ thật nặng nề.

Tây phương Bá chủ bỗng hỏi :

- Người nhất quyết không cho ta mượn phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, cúi mặt nói :

- Tiểu đệ xin lỗi.

Đông phương Bá chủ liền xen vào :

- Huynh đệ làm thế thật phải lắm. Sao lại phải xin lỗi. Thiên hạ đang lúc thái bình. Hẳn mượn thần pháo của huynh đệ để làm gì chứ ?

Vừa nói lão vừa gườm gườm nhìn Tây phương Bá chủ. Tây phương Bá chủ tức giận gần giọng hỏi :

- Lão đến đây là giúp ta đối phó hắc hạo hay giúp hắc hạo đối phó ta hả ?

Đông phương Bá chủ cười nhạt nói :

- Ta chỉ hành sự theo công đạo mà thôi. Người hành động trái với đạo nghĩa thì ta không thể ủng hộ người được.

Tây phương Bá chủ lớn tiếng quát hỏi :

- Lão muốn gì ?

Đông phương Bá chủ cũng quát trả :

- Câu đó để ta hỏi người mới đúng ? Thật ra là người muốn gì ?

Tây phương Bá chủ tức khí lớn tiếng nói :

- Lão đừng tưởng là ta sợ lão ?

Đông phương Bá chủ cười ha hả nói :

- Thế chẳng lẽ ta lại sợ người hay sao ?

Nam phương Bá chủ, Miêu Cương Bá chủ với Tây phương Bá chủ đều là huynh đệ đồng môn, thấy vậy liền lựa lời khuyên giải. Hai người cũng nhận thấy hành động lần này của Tây phương Bá chủ là có điều quá lắm, nhưng vì tình đồng môn huynh đệ nên cũng không tiện trở mặt hay nặng lời trách cứ.

Mặc cho hai người họ hết lời khuyên giải, Đông phương và Tây phương hai vị Bá chủ vẫn lớn tiếng tranh cãi, không ai chịu nhường ai. Việc tranh giành hơn thua giữa hai bên thật ra đã có từ thời sư phụ của họ, đến thời bọn họ thì lại càng sâu nặng thêm. Dù không còn tranh chấp công khai nhưng vẫn ngầm ngầm diễn ra. Nhất là việc tranh hơi giành tiếng thì ... lại càng kịch liệt.

Tranh cãi thêm một lúc nữa, cả hai người đều đỏ mặt tía tai, khoa chân múa tay làm như sắp sửa động thủ. Dương bá chủ và Triển bá chủ khuyên ngăn cách mấy cũng không thể nào làm giảm nộ khí của hai người.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Giang Thừa Phong liền vội can ngăn :

- Hà huynh. Lỗ huynh. Xin hai người đừng tranh cãi nữa mà.

Đông phương Bá chủ quay lại hỏi :

- Hắc hạo đối xử với huynh đệ tệ bạc như thế mà huynh đệ lại bỏ qua cho hắc hạo ư ?

Chàng khê nói :

- Tiểu đệ có lỗi nên phải chịu phạt, cũng phải thôi mà.

Đông phương Bá chủ tức mình nói :

- Lỗi phải gì chứ ? Huynh đệ còn định nhận lỗi thay hắc hạo ư ?

Chàng buồn rầu nói :

- Những chuyện phiền phức ở đây chắc đã làm kinh động đến các vị lão nhân gia ở trên. Ngay cả Linh Huyền sư bá thường ngày vân du tứ hải mà cũng hay tin mà tức tốc đến đây. Chuyện không còn tầm thường nữa rồi.

Tây phương Bá chủ kinh ngạc hỏi :

- Người nói sao ? Linh Huyền sư bá cũng đến đây ư ?

Chàng gật đầu nói :

- Người mà huynh phái đến hỏi tội tiểu đệ đã lọt vào tay Linh Huyền sư bá. Cũng từ nơi sư bá mà tiểu đệ mới biết chỗ này mà đến tìm huynh đây. Đúng ra sư bá cũng định đến đây với tiểu đệ, nhưng vì còn phải lo chuẩn bị để hôm nay đăng đàn thuyết pháp nên mới không đến được.

Mọi người cau mày trầm ngâm, nhận thấy sự tình đã có phần nghiêm trọng. Giang Thừa Phong lại nói :

- Mọi việc rắc rối đều từ nơi tiểu đệ mà ra. Thôi thì xin để một mình tiểu đệ gánh vác hết mọi trách nhiệm. Nếu các vị lão nhân gia có hỏi đến, tiểu đệ sẽ nhận lỗi và xin chịu phạt, không nên để liên can đến ai cả. Hôm qua, trước mặt Linh Huyền sư bá và Tiêu huynh, tiểu đệ cũng đã bảo là mọi chuyện phiền phức đều do lỗi của tiểu đệ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Hiện tình đã có phần hòa hoãn. Riêng Tây phương Bá chủ thần tình ra chiều khác lạ, vừa thất vọng vừa bi thương. Điều này trái hẳn với phong thái thường ngày của y. Giang Thừa Phong chợt thấy nao lòng. Chàng nghĩ trong việc này chắc phải còn có nguyên nhân gì khác chứ không phải như chàng và mọi người vẫn tưởng. Nhưng chàng vẫn không thể nghĩ ra tâm ý của y thật sự là gì.

Trầm ngâm giây lát, chàng mới hỏi :

- Lỗ huynh. Huynh cần dùng thần pháo để làm gì ? Xin huynh hãy nói ra để tiểu đệ xem có thể giúp huynh được không ?

Không ngờ chàng lại nói thế, Tây phương Bá chủ kinh ngạc hỏi :

- Người chịu nghĩ lại rồi ư ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Vâng. Xin huynh hãy cho tiểu đệ biết với.

Tây phương Bá chủ ngần ngừ :

- Ta ... ta muốn dùng thần pháo để mở thông đường lấy một vật.

Mọi người đồng ồ lên kinh ngạc. Sự việc quả ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Đông phương Bá chủ hỏi :

- Vật người muốn lấy chắc phải là một bảo vật vô giá ? Nhưng đó là thứ gì thế ?

Tây phương Bá chủ ngập ngừng nói :

- Gọi là bảo vật cũng được.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Nói thế là sao ? Thật ra đó là thứ gì vậy ?

Tây phương Bá chủ trầm ngâm lưỡng lự, khẽ đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong. Chàng vẫn xuôi tay đứng đó với vẻ nhu thuận ngoan ngoãn như từ đầu đến giờ. Nhưng hiện tình đã đổi khác. Chàng được mấy vị bá chủ kia thông cảm ủng hộ, y trở nên cô thế, không thể uy hiếp chàng như lúc trước được nữa.

Ngần ngừ một lúc, y mới nói :

- Đó là một thứ lương dược dùng để chữa bệnh cho Thiên Phúc, nhi tử của ta.

Giang Thừa Phong hỏi với vẻ hết sức quan tâm :

- Lệnh lang có bệnh ư ? Phải chăng đó là tuyệt chứng nan y nên huynh mới phải khổ công tìm kiếm lương dược ?

Tây phương Bá chủ gật đầu nói :

- Phúc nhi từ khi sinh ra tiên thiên đã khiếm khuyết, theo lý thì không thể sống quá mười sáu tuổi. Nhưng Lỗ gia của ta trước nay nhất mạch đan truyền. Dù bất cứ giá nào cũng phải tìm mọi cách để cứu mạng Phúc nhi mới được.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Lệnh lang tuy bị tuyệt chủng, nhưng Điện hạ nhất định sẽ có cách cứu chữa. Sao huynh không cầu điện hạ giúp cho ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Sao lại không ? Ta đương nhiên đã nghĩ đến chuyện đó. Và ta cũng đã đưa Phúc nhi đến cầu điện hạ cứu chữa cho rồi. Điện hạ xem xong lại bảo rằng tuy lão nhân gia có thể cứu chữa được nhưng Phúc nhi cũng không thể sống thọ. Người dạy ta phải cố tìm lương dược để chữa trị, may nhờ cơ duyên xảo hợp mà có thể thành công. Còn như đến hạn mà vẫn chưa tìm được thì mới đem y đến cho Điện hạ cứu chữa.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Người đường đường là một vị Bá chủ, lại được gia nhập Thiên giới, uy đức hội đủ, sao lại sinh ra nhi tử tiên thiên bất túc được.

Tây phương Bá chủ thở dài nói :

- Việc này cũng tại nơi ta. Ái phi của ta dường như có điều gì đó không hợp thức. Lúc đầu gia sư đã không đồng ý cho ta cưới về. Điện hạ tuy không nói gì nhưng có bảo ta phải coi chừng hậu vận. Khi đó quả thật ta không hiểu thánh ý là thế nào, vì quá yêu mến nàng nên đã cưới nàng về. Không ngờ ...

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi :

- Dường như muốn trị chứng này phải dùng đến một thứ linh dược gọi là Huyết long thủy lấy từ địa long linh huyết ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Huynh đệ kiến văn thật quảng bác. Đúng thế đấy. Có được Huyết Long Thủy là tốt nhất. Ngoài ra cũng có thể dùng Thiên phù huyền trân là tinh anh của bảo ngọc.

Rốt cuộc rồi Tây phương Bá chủ cũng đã gọi Giang Thừa Phong là huynh đệ khiến chàng hết sức vui mừng. Vậy là bao công sức cùng sự hy sinh của chàng cuối cùng cũng đã được đền đáp. Chàng cau mày, với vẻ lo lắng nói :

- Nhưng những thứ này linh bảo của thiên địa, trân quý vô song, trăm năm chưa chắc đã có thể tìm gặp được.

Tây phương Bá chủ nói :

- Sau mười mấy năm cố công tìm kiếm, thật may là rốt cuộc rồi ta cũng đã tìm ra được nơi có Thiên phù huyền trân. Chỉ có điều ...

Chàng vội hỏi :

- Sao ạ ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Thiên phù huyền trân nằm trong một khối ngọc. Mà khối ngọc này lại nằm dưới đáy một hồ lớn chứa đầy lãnh thủy. Vấn đề ở chỗ thứ lãnh thủy đó. Nó quá lạnh đi. Bọn thủ hạ của ta công phu không phải kém thế mà vẫn không thể chịu đựng nổi. Ngay cả ta cũng đã thử, nhưng chẳng chịu được bao lâu là đã tê cóng cả người, khí lực tiêu tan, không sao hành sự được nữa.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Vậy chỉ còn cách đào kênh dẫn sang một cái hồ khác, tháo nước ra.

Tây phương Bá chủ gật đầu nói :

- Ta cũng đã từng nghĩ thế. Nhưng lại nảy sinh một vấn đề khác. Bờ hồ do một thứ đá vô cùng cứng rắn kết thành, muốn đào kênh cũng không làm sao xẻ đá nổi. Ta đã dùng đến hơn nghìn cân thuốc nổ mà cũng chỉ đào được một cái hố rộng cỡ mặt bàn, sâu chừng hơn tấc. Thật là ngán ngấm.

Mọi người kinh ngạc xuýt xoa, cho đây là sự lạ thể gian hi hữu. Tây phương Bá chủ lại nói tiếp :

- Nghe nói ở Trường Thanh Cung của huynh đệ có hai khẩu thần pháo uy lực vô song, ta muốn mượn nó, hy vọng có thể bắn vỡ bờ đá tháo nước ra. Ngoài cách đó ra ta không còn nghĩ ra được cách nào khác.

Giang Thừa Phong ngẩn người giây lát, rồi hướng về Tây phương Bá chủ cúi người vòng tay nói :

- Tiểu đệ thật có lỗi, đã hiểu sai về huynh, cúi mong huynh tha thứ cho.

Tây phương Bá chủ xua tay nói :

- Huynh đệ đừng nên nói vậy. Ta chỉ mong huynh đệ cho mượn thần pháo để dùng cứu mạng tiểu nhi. Nếu như thành công, lấy được Thiên phù huyền trân thì ta sẽ chia cho huynh đệ một nửa.

Giang Thừa Phong vòng tay cúi đầu nói :

- Tiểu đệ thật có lỗi. Xin huynh hãy phạt tiểu đệ phải hết sức giúp huynh việc này, khi nào xong việc mới được trả tự do.

Tây phương Bá chủ cả mừng hỏi :

- Vậy là huynh đệ chịu giúp ta ư ?

Giang Thừa Phong vẫn cúi đầu, nói :

- Vâng ạ. Từ giờ tiểu đệ xin chịu sự sai khiến của huynh cho đến khi nào xong việc mới thôi.

Tây phương Bá chủ vội nói :

- Không. Chỉ cần huynh đệ chịu giúp ta là ta biết ơn vô cùng.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Không đâu ạ. Tiểu đệ có lỗi, cần phải chịu phạt. Tiểu đệ xin nghe theo sự sai khiến của huynh cho đến khi xong việc.

Đông phương Bá chủ cười hỏi :

- Giang huynh đệ. Nếu như dùng đến thần pháo mà vẫn không xong thì sao. Chẳng lẽ huynh đệ sẽ phải để hấn sai khiến suốt đời ư ?

Giang Thừa Phong ngẩn người giây lát, mới nói :

- Nếu vậy ... thì đến khi Lỗ hiền diệt mười sáu tuổi sẽ được điện hạ chữa trị cho, không cần phải tìm linh dược nữa. Khi đó tiểu đệ sẽ được tự do.

Đông phương Bá chủ cau mày nói :

- Cần gì phải làm vậy. Huynh đệ chịu cho hấn mượn thần pháo là được rồi.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không đâu ạ. Tiểu đệ cần phải chịu phạt để chuộc lại lỗi lầm vì đã nghĩ xấu về Lỗ huynh.

Tây phương Bá chủ nói :

- Huynh đệ không nên nói thế. Chính ta mới cần phải xin lỗi vì đã đối xử không tốt với huynh đệ.

Giang Thừa Phong vội nói :

- Không. Không. Mọi lỗi lầm đều do nơi tiểu đệ. Chỉ duy nhất một mình tiểu đệ là có lỗi mà thôi.

Thấy chàng cứ tranh nhận lỗi thay cho Tây phương Bá chủ, Đông phương Bá chủ lộ vẻ không hài lòng, nói xen vào :

- Hai người không cần tranh nhau nữa. Dẹp hết chuyện lỗi phải lại đi. Trông Giang huynh đệ tiêu tụy thế này chắc đã phải chịu khổ nhiều. Họ Lỗ người phải mau cho dọn lên những thức ăn ngon nhất để Giang huynh đệ bồi bổ mới được.

Được Giang Thừa Phong ưng thuận cho mượn thần pháo là Tây phương Bá chủ vô cùng hứng khởi nên việc gì cũng dễ dãi. Y liền quát bảo bọn thủ hạ mau mau lo liệu. Đoạn quay sang chàng cười hề hã nói :

- Huynh đệ. Ngồi đi. Ngồi đi.

Chàng khẽ lắc đầu :

- Không đâu ạ. Từ giờ tiểu đệ tự xem mình là thuộc hạ của huynh, không dám ngồi ngang hàng với các huynh. Xin các huynh cho tiểu đệ được đứng hầu mọi người là được rồi.

Đông phương Bá chủ có vẻ yêu thương chàng hơn hết, liền bật cười ha hả, nắm tay chàng, kéo chàng ngồi vào trong lòng lão, vừa cười vừa nói :

- Huynh đệ hiền quá đó. Việc gì cũng đều nhường nhịn như thế thì làm sao làm nên đại sự được ?

Chàng khép nép ngồi trong lòng lão, cúi đầu nói khẽ :

- Tiểu đệ chủ trương cầu an, chỉ mong được yên thân, không dám mơ tưởng đến những chuyện cao xa.

Đông phương Bá chủ bật cười :

- Huynh đệ thân cầm quyền chính, nếu không hiển lộ thần uy thì làm sao người khác chịu phục được ?

Giang Thừa Phong cúi mặt nói :

- Có lẽ ở chỗ tiểu đệ khác với những nơi khác. Đối với mọi người, tiểu đệ không dùng uy mà ai nấy cũng đều hết lòng hết sức vì tiểu đệ.

Đông phương Bá chủ bật cười xòa, càng ôm chàng chặt hơn, tươi cười nói :

- Ước gì mấy đứa con trai vô dụng của ta bằng được nửa phần huynh đệ thì hay biết mấy.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài nói :

- Tiểu đệ có gì hay đâu ạ. Tiểu đệ mà đi đến đâu chỉ đều mang thêm phiền phức đến đó thôi.

Trầm ngâm giây lát, chàng lại quay sang Tây phương Bá chủ nói :

- Lỗ huynh. Giang Phong thần pháo mỗi khẩu nặng đến một vạn hai nghìn cân, dù đã được gắn thêm bánh xe thì cũng phải cần đến năm mươi con ngựa lực lưỡng mới kéo đi nổi. Mà từ Đại Mạc vào Trung Nguyên đường xá xa xôi, đồi núi hiểm trở, việc chuyển vận chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Có lẽ huynh nên đưa tiểu đệ đến lãnh trì xem thử tình hình thế nào. Nếu như không còn phương sách nào khác thì tiểu đệ mới cho đưa thần pháo vào Trung Nguyên.

Đến lúc này mấy vị Bá chủ mới biết thần pháo trấn cung của Trường Thanh Cung tên gọi là Giang Phong thần pháo, nặng đến một vạn hai nghìn cân. Ngay cả Tây phương Bá chủ cũng không tưởng như thế.

57. 56

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi bảy

HOÀI KHAN THIÊN TẾ HẠ TRUNG LƯU

NHAM THUỢNG VÔ TÂM VÂN TƯƠNG TRỰC

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Xuôi dòng ngoảnh lại trời cao,

Đầu non mấy đám mây treo lững lờ.”

Lại nói, đến lúc này mấy vị Bá chủ mới biết thần pháo trấn cung của Trường Thanh Cung tên gọi là Giang Phong thần pháo, nặng đến một vạn hai nghìn cân. Ngay cả Tây phương Bá chủ cũng không tưởng như thế. Lão đàn gậy đầu nói :

- Chắc phải thế thôi.

Đông phương Bá chủ chép miệng nói :

- Nặng đến thế cơ à ? Vậy thì uy lực của nó chắc phải khủng khiếp lắm ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nó được xem là lợi khí uy lực mạnh nhất thiên hạ đấy ạ. Khi nó ra đời, Đức Điện hạ đã truyền dụ xuống là phải hết sức thận trọng, không được khinh dùng kéo gây ra hậu quả cực kỳ thảm khốc. Và từ trước đến nay nó chỉ mới được sử dụng trong các kỳ đại lễ, dùng làm lễ pháo chào mừng, chứ chưa từng được đưa ra chiến trường.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân hỏi :

- Giang Phong thần pháo ? Vậy chắc là nó cũng ra đời nhân dịp huynh đệ chào đời phải không ?

Giang Thừa Phong gậy đầu đáp :

- Đúng thế đấy ạ.

Triển Quân cười hỏi :

- Vậy còn thứ nào khác có tên là Giang Phong nữa không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Bản cung có Giang Phong tứ bảo, mà Giang Phong thần pháo chính là một trong số đó.

Triển Quân lại hỏi :

- Thế hai thứ còn lại là gì ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Giang Phong bảo châu và Giang Phong Y.

Triển Quân càng thêm hiếu kỳ, lại hỏi tiếp :

- Những thứ đó diệu dụng thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Giang Phong bảo châu chính là viên minh châu đính trên dải lụa buộc tóc của tiểu đệ đó.

Mọi người ngược nhìn, thấy đó cũng chỉ là một viên minh châu bình thường, có khác chăng là bên trong có ửng sắc hồng lấp lánh. Đông phương Bá chủ đang ôm chàng trong lòng liền giơ tay sờ thử, bất giác ồ lên kinh ngạc nói :

- Nóng quá đấy. Có phải là Liệt Hỏa Thần Châu hay không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Không phải đâu. Nó còn quý hơn nữa, công dụng tương tự như Tỳ Hàn Châu vậy. Để mừng ngày đầy năm của tiểu đệ, gia phụ đã dụng công chế ra nó, quy tập rất nhiều nhiệt khí vào bên trong, nên nó mới có sắc hồng và nóng như vậy. Nếu tiểu đệ truyền thêm công lực vào, nó sẽ nóng đến mức có thể làm nước sôi lên nữa đấy. Đúng ra thì ở nơi nóng bức như Đại Mạc phải cần đến Tỳ Hỏa Châu mới phải. Nhưng những công phu của bản cung chỉ toàn mang tính Hỏa, gia phụ chỉ chế được thứ này. Dù sao đó cũng là tâm huyết của gia phụ nên lúc nào tiểu đệ cũng mang theo bên người. Vả lại, nó cũng rất tiện dụng. Khi đi lại ở những nơi hoang vắng, tiểu đệ thường dùng nó để nấu chín thức ăn, cũng như để sưởi ấm những khi lạnh giá.

Tây phương Bá chủ cả mừng nói :

- Hay quá. Nó đã có công dụng tỵ hàn thì không cần phải lo ngại lãnh thủy nữa. Công việc có cơ thành tựu rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ cũng mong như vậy. Chỉ tiếc một điều là muốn phát huy công dụng tối đa thì công lực phổ vào phải mang tính Hỏa mới được. Nhưng mà ... tiểu đệ sẽ cố hết sức giúp huynh hoàn thành công việc.

Tây phương Bá chủ mừng rỡ nói :

- Cảm ơn huynh đệ.

Giang Thừa Phong vội nói :

- Không dám. Đó là bổn phận của tiểu đệ.

Không muốn để hai người lại tranh nhau chuyện ân nghĩa hay lỗi phải, Triển Quân liền hỏi xen vào :

- Thế còn Giang Phong Ý là sao ? Chẳng lẽ đó là một chiếc ghế đúc bằng vàng, chạm đầy bảo ngọc ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Không phải đâu. Nó chỉ là một khối ngọc thạch được chạm trở thành long ý, được đặt trong tấm cung của tiểu đệ, và rất hữu dụng cho việc luyện công. Ngồi trên nó luyện công một năm bằng sáu, bảy năm khi tu tập bình thường cơ đấy. Công phu của tiểu đệ có được như ngày hôm nay một phần cũng là nhờ có nó.

Mọi người đều trầm trồ thán phục. Triển Quân nói :

- Vậy thì nó trân quý thật đấy. Còn quý hơn cả ghế vàng chạm ngọc nữa ấy chứ. Nếu huynh đệ vui lòng cho ta mượn dùng ít lâu thì thật là hay quá.

Giang Thừa Phong nói :

- Không phải là tiểu đệ không muốn cho huynh mượn. Nhưng gia phụ đã căn cứ vào địa mạch để thiết kế nó. Nó được cố định một chỗ, không thể di chuyển được. Biết làm sao bây giờ ?

Nam phương Bá chủ Dương Lâm này giờ cứ mãi yên lặng lắng nghe mọi người nói chuyện, vì ngại làm mất lòng cả Giang Thừa Phong và Tây phương Bá chủ, giờ mới lên tiếng hỏi :

- Tiểu huynh nghe nói công phu của huynh đệ không hề thua kém Giang sư thúc, không biết có phải thế không ?

Giang Thừa Phong ngập ngừng đáp :

- Việc đó ... tiểu đệ cũng không rõ nữa. Tiểu đệ có nghe nhiều người nói vậy, nhưng có lẽ vì mọi người quá ưu ái tiểu đệ nên đề cao tiểu đệ đấy thôi.

Nam phương Bá chủ hỏi :

- Thế chẳng lẽ trong lúc luyện võ hai người chưa từng thử đối chiêu ư ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Tiểu đệ là phận nhi tử, không thể động thủ cước với gia phụ được dù là trong lúc luyện võ, vì như thế là khiếm lễ.

Nam phương Bá chủ lắc đầu nói :

- Không ngờ ở Trường Thanh Cung của huynh đệ lại xem trọng lễ nghi đến vậy. Chuyện đó cũng thường thôi mà. Có gì đâu ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười không nói gì. Lễ nghi ở Trường Thanh Cung tuy nghiêm, nhưng cũng không quá phiền phức, chỉ cần chú ý một chút là được. Người ở Đại Mạc vốn quen cuộc sống phóng khoáng tự tại, nên lễ nghi cũng không đến nỗi phiền phức như ở đất Trung Nguyên. Lúc này, bọn thủ hạ của Tây

phương Bá chủ đã dọn thức ăn lên, toàn là trân vị cùng những đồ đại bổ. Đông phương Bá chủ gật đầu bảo :

- Hay lắm. Như thế mới được chứ.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong lại lắc đầu nói :

- Có cần phải như thế hay không ?

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Sao lại không ? Huynh đệ cần phải được tắm bổ. Làm việc gì thì cũng phải có sức khỏe thì mới làm được chứ.

Đoạn lão cầm đũa đích thân gấp thức ăn bắt ép chàng phải ăn. Lão dứt chàng ăn mà trông có vẻ rất hứng thú. Có lẽ lão tưởng tượng rằng mình đang chăm sóc đứa con thân yêu nên mới có vẻ hứng thú như vậy. Nhìn thấy chàng phải cố nuốt cho hết những thức ăn mà lão liên tục đút vào miệng, mọi người cũng phải bật cười, thậm chí còn cảm thấy tội nghiệp cho chàng.

Ăn uống hồi lâu, dù đã cố hết sức để làm vừa lòng Đông phương Bá chủ, nhưng chàng đã thấy không còn ăn thêm được nữa, đành lắc đầu nói :

- Hà huynh. Tiểu đệ đã no lắm rồi. Bữa ăn này đã bằng ba bốn lần ngày thường rồi đấy ạ. Tiểu đệ không nuốt nổi nữa đâu.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Gì mà nhiều ? Huynh đệ hãy còn chưa ăn hết một nửa mà.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng số thức ăn này dành cho đến mười người ăn cơ mà. Một mình tiểu đệ ăn sao hết nổi ?

Đông phương Bá chủ cả cười nói :

- Gì mà mười người ? Số thức ăn này chỉ dành cho huynh đệ tắm bổ đấy thôi. Huynh đệ ăn ít quá đó.

Giang Thừa Phong một mực lắc đầu :

- Tiểu đệ no quá rồi ạ.

Đông phương Bá chủ bật cười buông đũa, không bắt ép chàng ăn nữa, nhưng vẫn giữ chặt chàng trong lòng. Ăn uống xong cũng là lúc bàn đến chính đề. Chàng quay sang Tây phương Bá chủ hỏi :

- Lỗ huynh. Không biết hiện giờ huynh có mệnh lệnh gì cho tiểu đệ hay không ? Nếu không thì xin huynh cho phép tiểu đệ được trở về thu xếp chút việc. Rồi ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu công việc ngay.

Tây phương Bá chủ vội nói :

- Huynh đệ không nên nói thế. Ta nào có tài đức gì mà dám ra lệnh cho huynh đệ. Huynh đệ muốn làm gì thì cứ việc tự nhiên.

Y nói câu này rất đặc thế, vì ba vị Bá chủ kia hiện đã nhìn y bằng con mắt khác. Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Cám ơn huynh. Nhưng mà ...

Tây phương Bá chủ lại đỡ lời :

- Nếu huynh đệ có lòng thì xin hãy nhận đỡ đầu cho Phúc nhi. Và ta xin mời huynh đệ làm Phó giáo chủ Bách Độc Giáo, địa vị ở Vạn Thánh Cung chỉ dưới ta mà thôi. Hai chúng ta sẽ cùng tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau. Huynh đệ thấy sao ?

Y nói câu này lại càng thêm đặc thế, bởi Vạn Thánh Cung mà có được sự giúp đỡ của Giang Thừa Phong thì bằng uy thế tăng đôi. Chàng lại ngăn ngừa nói :

- Tiểu đệ không dám.

Tây phương Bá chủ nói :

- Ta yêu cầu như thế là đã khuất tất huynh đệ nhiều lắm. Luận về địa vị, danh vọng, uy quyền, và cả võ công nữa huynh đệ đều đâu có kém ta. Nếu huynh đệ không muốn thì ta cũng không dám miễn cưỡng.

Chàng vội nói :

- Không. Không. Tiểu đệ không dám nghĩ thế. Xin cảm ơn huynh.

Đối với chuyện liên kết này Đông phương Bá chủ có vẻ không hài lòng, nhưng chàng đã lỡ nói vậy rồi, lão không tiện phản bác, liền cười nhạt nói :

- Hay lắm. Chúc mừng hai người.

Giang Thừa Phong ngơ ngác hỏi :

- Huynh có vẻ không hài lòng ?

Đông phương Bá chủ chỉ hừ lạnh, không nói gì. Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ một lúc, mới nói :

- Nếu huynh ưu ái tiểu đệ thì xin hãy nhận tiểu đệ làm đệ đệ, đặt cho tiểu đệ một cái tên theo họ của huynh. Tiểu đệ xin tôn huynh làm ca ca và đối với huynh tiểu đệ sẽ dùng tên mà huynh đã đặt cho.

Đông phương Bá chủ tươi ngay nét mặt, cười nói :

- Hay lắm. Tuyệt lắm. Đệ đệ thật đáng yêu. Ta tên Hà Long. Vậy đệ đệ sẽ là Hà Lân nhé.

Vừa nói lão vừa ôm chàng chặt hơn, thái độ trìu mến thương yêu. Không thể bước xuống hành lễ ra mắt, chàng đành cúi đầu vâng dạ mà gọi ca ca, thanh âm trong trẻo hiền hòa khiến Đông phương Bá chủ nở lòng hởi dạ. Mấy vị bá chủ kia cũng lên tiếng chúc mừng.

Lát sau, Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Các huynh có định đi cùng tiểu đệ đến Thanh Dương Cung bái kiến Linh Huyền sư bá hay không ?

Tây phương Bá chủ gật đầu nói :

- Đi chứ. Phải đi chứ.

Mọi người cũng đều nói vậy, bởi đã biết Huyền Đô Quan chủ quang lâm mà không đến chào là không thể được. Dù sao thì Linh Huyền Thượng Nhân cũng có bối phận ngang hàng với sư phụ bọn họ, lại đức cao vọng trọng, là linh tụ tinh thần của nghìn vạn tín đồ đất Trung Nguyên.

Mười chín tháng tư ...

Hoán Hoa Nhật mỗi năm một kỳ, vào ngày mười chín tháng tư, do cổ tục lưu truyền từ đời Đường. Cổ tục Hoán Hoa đã bị dân gian phế bỏ từ lâu, nó không còn được noi theo một cách nhiệt liệt như thuở ban đầu. Mãi đến mấy năm gần đây, từ khi được Tần gia, một hào phú địa phương tài trợ, mới có cảnh ồn ào náo nhiệt trở lại. Hoán Hoa Nhật còn có vẻ quan trọng hơn cả tiết Thanh Minh, Đoan Dương mấy phần. Quan trọng không phải vì tính chất của nó, mà là vì cách tổ chức rầm rộ xa hoa. Người thời bấy giờ chẳng có mấy trò giải trí, nên các hội lễ như thế được dân chúng hưởng ứng rất nhiệt liệt.

Mọi năm, lễ Hoán Hoa được tổ chức cạnh bờ Cẩm Giang, mà trung tâm chính là tòa Vọng Giang Lâu bên bờ sông. Do đó con sông này còn mang thêm cái tên Hoán Hoa Tuyền, chứ thực sự không phải suối khe nào cả.

Năm nay, lễ Hoán Hoa cũng được tổ chức tại đây, và lại còn được tổ chức rầm rộ hơn những năm trước, nhưng đã không còn cảnh náo nhiệt như mọi năm, dù cho có được Tây phương Bá chủ bảo trợ. Chi phí và quy mô của lễ hội rất lớn, số người tổ chức cũng rất đông, nhưng số du khách đến tham dự lại quá ít ỏi. Thậm chí mọi người còn cảm thấy rằng ở đây số người thuộc ban tổ chức còn đông hơn số du khách.

Sở dĩ có chuyện như thế là bởi cùng lúc ấy, tại Thanh Dương Cung cũng tổ chức hội lễ với quy mô không kém, và quan trọng nhất là cuộc đăng đàn thuyết pháp của Huyền Đô Quan chủ, Linh Huyền Thượng Nhân, Hộ quốc đại pháp sư, người vẫn được dân chúng tôn xưng là Hoạt Thần Tiên. Ngoài ra còn có thêm sự tham gia của nhiều danh nhân khác nữa. Hội lễ tại đây được tổ chức rầm rộ, quảng bá rộng rãi, nên đã thu

hút phần lớn du khách cùng dân bản địa đến chiêm bái, tham dự. Khách thập phương quy tụ về đây tạo thành một biển người nhộn nhịp như sóng cồn với muôn hình vạn trạng.

Đã quá giờ Ngọ, vầng thái dương chói chang như đổ lửa trên đỉnh đầu, nhưng khách nhân không hề giảm bớt. Người thiên hạ tụ tập đông hàng hà sa số, trên núi dưới núi đều náo nhiệt ồn ào, người người chen chúc chật như nêm.

Tiếng huyền náo vang dậy, rền xa đến mấy dặm đường.

Đúng lúc đó, trên đường cái quan có năm con tuần mã đang từ phía xa chậm rãi tiến dần đến chân núi. Kỵ sĩ gồm ba thiếu niên và hai trung niên đại hán. Đó chính là Giang Thừa Phong cùng tứ vị Bá chủ. Năm người ung dung cho ngựa chậm bước, thả lỏng tay cương. Bọn thủ hạ chỉ ngấm ngấm bám theo bảo vệ chứ không hộ tống rầm rộ để khỏi gây sự chú ý.

Nhìn số người đông đảo, cùng quang cảnh nhộn nhịp nơi chân núi, Tây phương Bá chủ chép miệng nói :

- Đông thật đấy. Nơi đây có điều gì hay mà sao mọi người cứ lũ lượt đổ xô đến đây thế nhỉ ?

Y có vẻ không vui, vì đã chiều ý ái tử mà tiêu phí khá nhiều tài lực, nhân lực cho lễ hội tẩm hoa ở Vọng Giang Lâu mà chẳng có mấy người đến xem, trong khi ở đây lại đông đảo thế này. Đồng thời y cũng cảm thấy mất mặt trước Giang Thừa Phong và mấy vị Bá chủ kia.

Vì đã từng đi qua chỗ Vọng Giang Lâu, nơi Tây phương Bá chủ tổ chức lễ hội, Đông phương Bá chủ vuốt râu cười nói :

- Nơi đây vừa có chỗ ăn uống, vừa có nơi giải trí. Trà đình, tửu quán, thanh lâu, đồ trường, hý viện đều đủ cả, lại còn được nghe Linh Huyền sư bá thuyết pháp, bảo sao bọn họ không kéo đến đây. Ở chỗ của người có gì nào ?

Tây phương Bá chủ thở dài, thăm hỏi hận là mình đã không suy nghĩ chu đáo. Thật ra thì y không có khiếu kinh thương, việc tổ chức kinh doanh hãy còn kém cả Đông phương Bá chủ chứ chưa nói gì đến Giang Thừa Phong là một người mà bọn họ đều công nhận là rất có tài kinh tế. Y mời chàng làm Phó Giáo chủ cũng chẳng ngoài mục đích muốn lợi dụng tài năng của chàng. Chàng cũng hiểu vậy, nhưng lại nghĩ rằng đó chính là cách tốt nhất để hai nhà gần nhau hơn.

Quan sát khắp toàn trường một lượt, Tây phương Bá chủ chợt hỏi :

- Hội lễ này tuy lấy danh nghĩa của Thanh Dương Cung, nhưng thật sự là do huynh đệ đứng ra tổ chức phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Tiểu đệ chủ trương. Quan Ngoại Tiêu huynh, Thanh Dương Cung chủ Thông Tâm đạo huynh cùng tiểu đệ phối hợp tổ chức.

Tây phương Bá chủ lại hỏi :

- Để tổ chức cuộc lễ với quy mô thế này, chắc huynh đệ đã phải chuẩn bị kỹ lưỡng lắm phải không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Tiểu đệ chỉ mới nghĩ đến vào sáng hôm qua, khi Linh Huyền sư bá đến đây. Cuộc đăng đàn thuyết pháp của sư bá chính là tiết mục chính của hội lễ. Chỉ có một ngày chuẩn bị, chắc cũng phải có khá nhiều khiếm khuyết, có gì mong mọi người đừng chê cười.

Tây phương Bá chủ chép miệng nói :

- Chỉ có một ngày chuẩn bị mà hội lễ đã có quy mô thế này thì tài năng của huynh đệ khỏi nói cũng biết.

Đông phương Bá chủ tươi cười nói :

- Chỉ có một ngày để chuẩn bị. Đã thế, Lân đệ lại không thể thân hành thu xếp mọi sự, chắc chắn phải giao phó hết cho bọn thủ hạ lo liệu, vậy mà đã được thế này. Nếu như hội lễ do chính Lân đệ tổ chức thì chắc còn phải quy mô hơn nữa. Lân đệ quả là nhân vật thượng đỉnh trong thiên hạ, khó ai sánh bằng.

Biết lão muốn nhắc đến chuyện chàng đã bị cầm giam suốt từ hôm qua đến nay, Tây phương bá chủ gượng cười nói :

- Đệ cũng nghĩ vậy.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân cũng nói theo :

- Giang huynh đệ tài giỏi như thế, chẳng trách sao Trường Thanh Cung càng lúc càng thêm hùng mạnh.

Nghe mọi người khen ngợi, chàng khẽ lắc đầu nói :

- Mọi người vì quá ưu ái tiểu đệ nên mới nói thế, chứ tiểu đệ thấy mình cũng bình thường thôi mà.

Đông phương Bá chủ cười ha hả nói :

- Lân đệ khiêm tốn quá đấy. Chúng ta ai ai cũng đều nhận thấy là Lân đệ rất tài giỏi, thiên hạ khó ai sánh kịp.

Lão đã nhận chàng làm đệ đệ, đặt cho chàng cái tên Hà Lân, nên rất cao hứng, cứ gọi chàng là Lân đệ, xem chàng như một người thuộc Hà gia. Lão cười nói lớn tiếng, thanh âm vang dội giữa đám đông ồn ào khiến nhiều người chú ý, quay lại nhìn. Và hầu như tức khắc, trong các hàng quán gần đấy có nhiều người hối hả chạy ra, đến trước chàng cung thân hành lễ, kính cẩn nói :

- Chúng thuộc hạ xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Chàng khẽ gật đầu, nói :

- Được rồi. Các khanh cứ tiếp tục công việc. Chỉ cần cử vài người mở đường đưa ta lên núi là được rồi.

Cả bọn cung kính vâng dạ, lập tức giải tán trở về vị trí, tiếp tục công việc bán buôn, chỉ để lại bốn người mang cờ lệnh đưa chàng cùng các vị Bá chủ lên núi. Đông phương Bá chủ trầm trồ khen :

- Bọn thủ hạ của Lân đệ hành sự nhanh nhẹn, chu đáo và có kỷ luật quá nhỉ. Lân đệ giỏi thật đấy.

Lão không lúc nào chịu bỏ lỡ cơ hội ngợi khen người đệ đệ tài hoa của mình. Nhưng lời khen của lão cũng không phải vô lý. Các vị Bá chủ cũng phải thán phục tài tổ chức kinh doanh của Giang Thừa Phong.

58. 57

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi tám

GIANG HÀ THỦY BẠCH HOÀNG VÂN THU

ĐƯỜNG LÊ DIỆP CHIẾN PHONG SƯU SƯU

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Nước sông trắng mây vàng bay,

Đìu hiu ngọn gió loạn rung lá đường.”

Đường lên núi tuy đông nghịt người, nhưng nhờ có bọn thủ hạ của Giang Thừa Phong cầm cờ hiệu đi trước mở đường nên mọi người cũng không phải chen lấn gì, có thể dễ dàng tiến thẳng lên núi. Trên núi tuy không đông đúc bằng dưới núi, nhưng số du khách cũng phải đến vài nghìn, người người chen chân đông nghịt. Và nơi đông đảo nhất chính là bình đài ở khu trung tâm sân lễ.

Đông phương Bá chủ thấy hầu hết mọi người đều vây quanh nơi đó, tiếng bàn tán râm ran, nhưng cũng không quá ồn ào, liền hỏi :

- Ở đó có chuyện chi thế nhỉ ?

Giang Thừa Phong nhìn một lúc, rồi đáp :

- Cứ theo chương trình thì lúc này đang có cuộc bình văn luận phú giữa các danh nho. Theo như Tiêu huynh cho biết thì cả mấy vị túc nho dưới trướng Tiêu huynh ở Quan Ngoại cũng có tham gia.

Vốn là người hiếu văn, Nam phương Bá chủ Dương Lâm liền nói :

- Chúng ta hãy đến đó xem thử.

Vừa nói xong là đã rảo bước đi ngay đến đó, rẽ đám đông tiến sâu vào. Đông phương Bá chủ lắc đầu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Giang Thừa Phong, dắt chàng đi theo. Hai vị còn lại cũng phải nổi gót theo sau. Giang Thừa Phong khẽ vẫy tay cho phép bốn tên thủ hạ đã đưa chàng lên đây được lui về.

Xung quanh bình đài có đến hàng nghìn người tụ họp. Nhưng mọi người thấy bọn Giang Thừa Phong có phong thái đường bệ, y phục hoa lệ, đầy vẻ tôn quý nên không dám cản trở, vội vã nhường lối cho bọn họ đi qua.

Tiến gần vào trong, bọn họ mới thấy trên bình đài có hai văn nhân đang tranh luận khá gay gắt. Một lão nhân gầy gò, da ngăm đen, tuổi quá lục tuần, y phục văn nhân màu lam nhạt đang đối diện với một trung niên văn sĩ y phục sang trọng, dáng vẻ phương phi béo tốt. Nhận ra lão nhân kia là ai, Đông phương Bá chủ cười nói :

- Tiêu lão nhi cho cả chương môn Hạc Bút Môn đăng đài nữa ư.

Thì ra lão nhân gầy gò kia chính là Hắc Hạc Tử Tư Đồ Sang, chương môn phái Hạc Bút Môn ở Quan Đông, dưới quyền quản trị của Bắc phương Bá chủ. Lúc này, trung niên văn sĩ đang nói oang oang :

- Khổng tử dạy rằng : Di bất khả loạn Hoa. Từ sau khi nhà Tấn suy vong, thì đã xảy ra đại nạn Ngũ Hồ loạn Hoa, bọn rợ phương Bắc vượt Trường Thành tiến vào Trung Nguyên. Tuy bọn chúng đã làm loạn Trung Nguyên một thời gian, nhưng rồi cũng bị diệt vong, chẳng những mất nước mà bị mất gốc luôn. Sau này Kim, Liêu cũng thế. Tự trung, bọn man di chẳng thể nào làm loạn Hoa Hạ được. Người man di chẳng thể nào hơn được người Trung Nguyên chúng ta.

Dường như đôi bên đang tranh luận thì gã kia khinh thường Hắc Hạc Tử là bọn man di phương bắc nên đưa ra trường thiên đại luận kia, khiến lão ta lộ vẻ tức khí, mặt đỏ tía tai, gần giọng hỏi :

- Người ám chỉ người Quan Đông chúng ta là man di phải không ?

Trung niên văn sĩ cao giọng đáp :

- Không phải ta muốn ám chỉ mà Khổng phu tử đã dạy thế. Lời Thánh nhân đã dạy thì chắc chắn phải thế.

Những người bàng quan đều gật gù khen phải. Hắc Hạc Tử càng thêm tức giận, giậm chân tức tối, nhưng không thể đưa ra được lý lẽ nào để phản bác một luận điệu được gọi là lời dạy của Thánh nhân, mà quả thật đó đúng là lời nói của Khổng tử, thủy tổ của nho gia, mà lão cũng là một thành phần.

Dưới này, Miêu Cương Bá chủ cũng cười nhạt nói :

- Tên này quả là lớn lối. Theo như lời hấn thì ta cũng là man di hay sao ?

Thấy Hắc Hạc Tử không phương phản bác, Giang Thừa Phong vốn thân thiết với Tiêu Bá chủ, liền cao giọng nói :

- Theo lời túc hạ thì Hoa Hạ chính là trung tâm của thiên hạ, phải vậy không ?

Gã trung niên văn sĩ nhìn xuống, thấy người hỏi là một chàng thiếu niên công tử uy nghi đường bệ, quý phái vương giả, không dám thất lễ, liền vòng tay nói :

- Đúng thế đấy ạ.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Thế nào gọi là Hoa Hạ, mong túc hạ luận giải rõ hơn ?

Vốn đã đọc thông cả Tứ Thư, Ngũ Kinh, Bách gia chư tử, lại nghe chàng hỏi đúng vào sở trường, gã ta hứng chí, cố lấy vẻ trang nghiêm, cao giọng nói :

- Thưa công tử cùng mọi người. Nguyên từ thời thượng cổ, tộc Hoa chúng ta đã cư trú quanh vùng lưu vực Hoàng Hà. Còn bốn phương là các tộc khác. Vì là giống dân có lễ nghĩa, chúng ta tự xưng là Hoa Hạ. Chữ Hoa Hạ được giải thích trong Tả truyện : miện phục thái chương viết Hoa, đại quốc viết Hạ. Như vậy, Trung Nguyên là Hoa Hạ, các tộc xung quanh phải theo gió mà quy phục. Chu Lễ, thiên Vương chế viết :

Đông phương viết Di,

Tây phương viết Nhung,

Nam phương viết Man,

Bắc phương viết Địch.

Di, Nhung, Man Địch gọi chung là Tứ di, đều phải thần phục Hoa Hạ, hướng về Trung Nguyên mà triều bái.”

Luận điệu này đã động chạm đến mấy người, bởi Đông phương, Tây phương, Nam phương cũng có thể được hiểu là Đông phương Bá chủ, Tây phương Bá chủ, Nam phương Bá chủ. Đông phương Bá chủ nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Sao Lân đệ lại tạo cơ hội cho gã nhục mạ chúng ta ?

Như đã có chủ kiến, Giang Thừa Phong vẫn tươi cười, hỏi tiếp :

- Vậy ra Tứ Di đều phải thần phục Hoa Hạ ?

Gã văn sĩ trung niên vội đỡ lời :

- Không chỉ có thế đâu ạ. Hoa Hạ là trung tâm của thiên hạ, vạn quốc đều phải quy phục Hoa Hạ. Cho nên chúng ta rất vinh dự đã được làm người Hoa Hạ, là những người văn minh nhất thiên hạ.

Khách quan vỗ tay tán thưởng, vì bọn họ ai cũng xem mình là người Hoa Hạ, chỉ có một số người không phải là người Trung Nguyên mới lộ vẻ tức giận, trong số đó đương nhiên có Hắc Hắc Tử. Lão đã biết Giang Thừa Phong là ai, nên nhìn chàng ngạc nhiên, không hiểu sao chàng lại theo phe gã kia.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Túc hạ hãy giải thích nghĩa Thiên Hạ đi. Cổ thư giải thích thế nào ?

Gã kia liền nói :

- Thưa công tử. Kinh Thư, thiên Thái Thệ viết : trời sinh ra dân, đặt ra vua, đặt ra thầy, đều là để giúp Thượng đế vỗ yên dân thiên hạ. Tả truyện cũng viết : làm chủ thiên hạ là trời, nối trời cai trị thiên hạ là vua. Kinh Thư, thiên Vũ Cống gọi thế giới ta ở là thiên hạ. Thiên hạ chia làm chín châu. Đất đai trong thiên hạ chia làm năm cõi, gọi là Ngũ phục, ở giữa là kinh thành. Vậy nên, kinh thành, nơi Thiên Tử trị vì chính là trung tâm của thiên hạ.

Khách quan lại ồ lên tán thưởng những hiểu biết sâu rộng của gã, khiến gã càng thêm hứng chí, lấy hơi nói tiếp :

- Mạnh tử, thiên Ly Lâu viết : thiên hạ là quốc gia. Gốc của thiên hạ là ở quốc. Gốc của quốc là ở gia. Thế cho nên suốt hàng nghìn năm qua, trải Tam hoàng, Ngũ đế, khắp thiên hạ đều nhớ nằm lòng, vạn quốc đều hướng về Hoa Hạ. “Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ. Xuất thổ chi tân, mạc phi vương thân” (khắp thiên hạ, không đâu là đất của vua, tất cả dân trong thiên hạ đều là thân tử của vua). Kinh Thư, thiên Quán Thích từng thuật lời của Chu công rằng : ta muốn hoàn thành công nghiệp của Văn Vương mãi mà không nản. Công nghiệp đó là che chở khắp cho dân, mang đức tới tận góc biển chân trời, không đâu là không thần phục. Trong Sử ký, Tư Mã Thiên thuật lời thừa tướng Lý Tư nói với Tần Thủy Hoàng : ngày

xưa đất Tần chẳng qua nghìn dặm, nay nhờ bệ hạ anh linh sáng suốt, nên bình định được bốn biển, đuổi được man di, mặt trời mặt trăng chiếu đến đâu là nơi ấy phải quy phục.

Mọi người lại một lần nữa tán thưởng. Về mặt của mấy vị Bá chủ lại càng khó coi. Riêng Giang Thừa Phong vẫn cứ mỉm cười. Gã trung niên văn sĩ chấp tay vái tạ mọi người đã cổ vũ, rồi hướng về Giang Thừa Phong hỏi :

- Công tử còn điều chi thắc mắc nữa không ?

Gã thấy chàng tạo điều kiện cho gã thi thố sở học nên đối với chàng rất mực tôn kính. Thấy gã tuy sắc diện vui vẻ nhưng hơi thở đã hào hển, ra chiều mệt mỏi, nói nữa tất sẽ lẫn, chàng liền mỉm cười nói :

- Túc hạ hãy giảng thêm về Ngũ phục.

Gã hứng khởi nói tiếp :

- Sách Thuyết văn giải tự lại nói : xét cổ thời, bờ cõi thuộc nội canh, đô ở trong giao, chỗ chư hầu được thực ấp gọi là quốc. Đất đai trong thiên hạ chia làm năm cõi, gọi là Ngũ phục, ở giữa là kinh thành. Tiếp với bốn phía Đông Tây Nam Bắc của kinh thành năm trăm dặm là cõi Điện phục. Phía trong Điện phục là Giao. Phía trong Giao một trăm dặm là Quốc. Trong Quốc có thành gọi là Đô. Đô là nơi Thiên Tử trị vì. Cõi thứ hai là Hầu phục, ở bên ngoài, cách Điện phục năm trăm dặm. Trong Hầu phục thì cách Điện phục một trăm dặm là thái ấp phong cho các khanh đại phu, xa hơn hai trăm dặm là thái ấp phong cho chư hầu tước Nam, còn lại ba trăm dặm là thái ấp phong cho các chư hầu tước Công, Hầu, Bá, Tử. Ngoài Hầu phục là Tuy phục. Ở cõi Tuy phục, trong ba trăm dặm là nơi truyền bá văn chương, giáo hóa, hai trăm dặm ngoài là nơi tổ chức võ bị bảo vệ nước. Ngoài cõi Tuy phục là Yêu phục. Trong ba trăm dặm là cho rợ Đông Di. Ngoài hai trăm dặm là nơi đầy những kẻ có tội. Cõi cuối cùng là Hoang phục, cũng cách Yêu phục năm trăm dặm. Trong ba trăm dặm dành cho rợ Nam Man, ngoài hai trăm dặm để đầy những kẻ có tội nặng. Như vậy, khắp thiên hạ đều thuộc về Hoa Hạ. Hay nói cách khác, Hoa Hạ thống lĩnh cả thiên hạ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Túc hạ thật biết nhiều hiểu rộng.

Gã ta thích chí cả cười, vòng tay vái dài, nói :

- Công tử quá khen.

Chàng bỗng hỏi :

- Từ Lạc Dương đến Khúc Phụ khoảng bao nhiêu dặm ?

Gã ta ngớ người, không hiểu sao chàng lại hỏi một câu lạ lùng như thế, nhưng lại nghĩ rằng chàng đang thử tài gã, liền lẩm nhẩm suy nghĩ, rồi đáp :

- Chắc không dưới năm nghìn dặm.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Theo lời túc hạ, kể từ Yêu phục, cách kinh thành một nghìn năm trăm dặm đã là cõi rợ. Mà thuở bấy giờ, trong hai kinh, không kể Tây Kinh Trường An thì Đông Kinh Lạc Dương cũng đã cách xa Khúc Phụ, quê hương Khổng phu tử đến hơn năm nghìn dặm. Vậy ra Khổng phu tử cũng là rợ ư ? Mà không hiểu Khổng phu tử là rợ nào trong Tứ Di ? Túc hạ có thể cho ta biết được không ?

Gã ta ngớ người luống cuống, giờ mới biết đã rơi vào bẫy của chàng, đành đứng sượng trân. Trong khi khách quan ồ lên tán thưởng chàng và các vị Bá chủ cả cười, lộ vẻ hài lòng thích thú. Chàng lại nói tiếp :

- Từ Lạc Dương đến Bắc Bình, nơi ngự của Minh đế còn xa hơn nữa. Vậy chẳng lẽ Minh đế cũng là rợ ? Mà là rợ nào kia ?

Khách quan lại ồ lên kinh hãi trước luận điểm này, còn đang ngớ ngác không biết thế nào thì gã văn sĩ trung niên chợt biến sắc mặt, cặp mắt đảo quanh như muốn tìm cách ứng phó. Giang Thừa Phong lại còn bồi thêm :

- Theo như túc hạ đã luận thì Tứ Xuyên cũng là cõi rợ, và được gọi là Nhung Khuyển. Vậy chẳng lẽ mọi người ở đây đều là Nhung Khuyển cả sao ? Ta không tin có chuyện đó đâu ?

Đến lúc này thì mọi người dưới đài không còn yên lặng được nữa. Ai nấy đều nhao nhao chửi mắng gã ta, lời cả mười tám đời tổ tông của gã ra thống mạ, bởi không ai chịu nhận mình là Nhung Khuyển cả. Thậm chí, có người chửi mắng chưa hả còn lấy đá ném gã ta nữa. Hắc Hạc Tử phải nhảy vội xuống đài để tránh bị lụy oan và chẳng mấy chốc là trên đài đầy đá sỏi.

Mọi người thi nhau kẻ chửi mắng người ném đá. Hàng nghìn cái miệng không ngớt tuôn ra đủ mọi lời mắng chửi tệ hại nhất dành cho gã kia. Quang cảnh ồn ào hỗn loạn không sao ngăn nổi.

Cả cục trường náo động.

Đương nhiên, gã ta cũng biết tình thế bất diệu nên đã vội vã phi thân chạy trốn. Tuy gã vận y phục theo lối văn nhân, nhưng khinh công không phải tầm thường, chứng tỏ đã dày công tu tập, và cũng là một nhân vật thuộc giới giang hồ. Nhưng chưa hiểu gã thuộc phe phái nào.

Chỉ tiếc một điều là số mạng của gã hôm nay không được may mắn, đã gặp phải đại cao thủ như Giang Thừa Phong. Chàng chỉ khẽ vẩy tay là gã ta đang lao đi chợt lự lên một tiếng, mất hết sức lực, rơi thẳng xuống giữa đám đông.

Đám đông đang lúc phấn nộ, thấy đối tượng rơi xuống liền lập tức lao vào đám đá, chẳng mấy chốc là gã đã đoạn khí, thi thể rơi tả bầy nhầy máu thịt. Đến lúc ấy mọi người mới chịu dừng tay.

Giang Thừa Phong cùng mấy vị Bá chủ tiến đến chỗ thi thể gã. Nhìn thấy thảm trạng thi thể, Nam phương Bá chủ cau mày nói :

- Gã này chết thật thê thảm. Thật tội nghiệp.

Đông phương Bá chủ nói :

- Gã này dám công khai khiêu khích Tiêu lão nhi, không chết cách này thì cũng chết cách khác thôi.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân lạnh lùng nói :

- Không chỉ riêng Tiêu huynh. Ngay tiểu đệ đây cũng muốn cho độc xà đớp hấn một cái. Gã này không hiểu đã ăn gan hùm mật gấu gì mà lại dám công nhiên thốt ra những lời khiêu khích đó.

Mặc cho mọi người bàn luận, Giang Thừa Phong lặng lẽ cúi xuống xem xét thi thể. Chàng mò mẫm trong miệng tử thi, lát sau lôi ra một viên sáp nhỏ. Mấy vị Bá chủ đương nhiên rất biết nó là vật gì rồi, thấy đều kinh ngạc, trở mắt nhìn chàng dò hỏi. Bọn họ đều nghĩ rằng chàng chắc biết lai lịch gã ta.

Nhưng chàng lại không giải thích, cất kỹ viên sáp, rồi từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn khắp toàn trường, nghiêm giọng tuyên bố :

- Gã này đã tự sát bằng độc dược.

Đám đông thở phào nhẹ nhõm, lũ lượt giải tán, mang theo lời đồn đãi về vị công tử tài hoa xuất chúng, uyên bác tuyệt luân. Mọi người kéo nhau đi sang các chỗ vui chơi, bởi cuộc bình văn vì chuyện này mà đã kết thúc.

Hắc Hạc Tử đương nhiên đã nhìn ra Giang Thừa Phong từ nãy, giờ mới nhận biết các vị Bá chủ, liền vội tiến đến vãn an, dâng lời chúc tụng. Lão đã từng tham dự Phong Thiên Đại Hội, được gặp đủ cả Bát phương Bá chủ, dù sự việc đã trải qua gần hai chục năm mà dung diện các vị Bá chủ vẫn không mấy thay đổi nên lão đã nhận ra rất dễ dàng. Đoạn lão lại vãi tạ Giang Thừa Phong vì chàng đã giúp lão giải vây, lấy lại danh dự cho người phương Bắc và cho gã kia một bài học thích đáng.

Hắc Hạc Tử dù là cường môn một võ phái trong giang hồ, nhưng xuất thân là một văn nhân nên nói năng chúc tụng dài dòng văn vẻ, và Giang Thừa Phong cũng đáp lễ bằng lời lẽ khách sáo. Đông phương Bá chủ nóng lòng muốn hỏi chàng về lai lịch gã kia, không chờ được nữa liền hỏi xen vào :

- Lân đệ nhận ra lai lịch gã này chăng ?

Giang Thừa Phong ngần ngừ chưa đáp thì Miêu Cương Bá chủ lại nói tiếp :

- Huynh đệ hãy mau nói đi. Sự việc này ta không thể nuốt trôi được. Xem chừng gã này chỉ là một tên thuộc hạ. Dù gã đã chết rồi nhưng ta cũng muốn tìm tên chủ sử để cho hắn một bài học.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Tiểu đệ chỉ suy đoán chứ chưa chắc chắn. Ở đây nói chuyện không tiện. Chúng ta hãy vào trong văn an Linh Huyền sư bá rồi sẽ bàn tiếp.

Mọi người đồng ý, rời cục trường đi vào nội điện, rồi theo chân mấy đạo nhân đến nơi tĩnh tu của Linh Huyền Thượng Nhân, Huyền Đô Quan chủ.

Ở Huyền Đô Bát Cảnh Cung cũng như tất cả các đạo quán trực thuộc đều có một tòa đạo am nơi hậu viện, được dựng bằng trúc, tinh khiết thanh nhã. Đây là nơi dành cho Huyền Đô Quan chủ tĩnh tu mỗi khi quang lâm, và ngày thường thì vị quan chủ tại đây sẽ đích thân chăm lo gìn giữ, xem đây là thánh địa.

Lúc này, Giang Thừa Phong ung dung đi cùng bốn vị Bá chủ qua các dãy đạo xá và khu vườn rộng, đến một khoảng rừng trúc phía hậu sơn. Thấp thoáng xa xa có bóng đạo am. Quang cảnh thanh thoát tĩnh lặng.

Trước cửa đạo am, Thanh Dương Cung chủ Thông Tâm Tử, cao đồ của Huyền Đô Quan chủ đang nghiêm cẩn chờ đón. Mọi người tươi cười đáp lễ, rồi theo lão bước vào bên trong.

Tòa đạo am này vô cùng tinh khiết thanh nhã, hương trầm thoang thoang. Cuối phòng có một sập gỗ, trên đó là một đạo nhân, tuổi đã hơn trăm, râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiền hòa, tiên phong đạo cốt. Lão đạo trưởng có đầy đủ mọi phong thái của bậc tiên nhân. Mọi người đều sinh lòng kính ngưỡng, vội tiến tới chấp tay vái dài, dâng lời văn an. Đủ lễ số, mọi người chấp tay đứng hầu bên cạnh sập.

Đông phương bá chủ bỗng đưa tay chỉ Giang Thừa Phong, tươi cười nói :

- Sư bá. Đây là Hà Lân, đệ đệ của tiểu diệt.

Vừa nói lão vừa nhìn chàng nháy mắt, rồi bảo :

- Lân đệ. Hãy mau thỉnh an sư bá đi nào.

Chàng khẽ mỉm cười, chấp tay nói :

- Tiểu diệt xin thỉnh an sư bá.

Thanh Dương Cung chủ Thông Tâm Tử kinh ngạc nhìn chàng sững sốt. Linh Huyền Thượng Nhân cũng nhìn chàng, rồi mỉm cười nói :

- Hiền diệt thật tốt phúc. Mà Hà gia cũng tốt phúc. Chúc mừng Hà gia có thêm một anh tài như hiền diệt.

Thượng Nhân dùng từ “có thêm” tức là đã đoán ra phần nào chân tướng sự việc. Giang Thừa Phong cũng tươi cười vòng tay vái tạ. Trong khi đó, Thông Tâm Tử vẫn chưa hiểu ra duyên cớ, ngơ ngác hỏi :

- Công tử đây là Hà công tử chứ không phải là Giang công tử ư ?

Mọi người bật cười. Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Và cả Linh Huyền Thượng Nhân cũng mỉm cười.

59. 58

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ năm mươi chín

KÝ HOÀI XUẤT TỔ LƯƠNG HUNG TRUNG

VĂN THUYẾT VI NGÔN Ý DOẢN TÒNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Như muốn lìa xa cõi bụi hồng,

Lắng nghe lời diệu hỷ vui lòng.

Lại nói, khi Thanh Dương Cung chủ Thông Tâm Tử thắc mắc Giang Thừa Phong họ Giang hay họ Hà, mọi người đều bật cười. Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Và cả Thượng Nhân cũng mỉm cười, đoạn nói :

- Người hồ đồ vừa thôi chứ. Y là Hà công tử mà cũng là Giang công tử.

Giang Thừa Phong chấp tay nói :

- Sư bá thật đúng là tiên nhân. Việc gì cũng không thể qua được pháp nhãn của sư bá.

Thượng Nhân mỉm cười, hỏi :

- Công việc thế nào rồi ?

Chàng cúi đầu nói :

- Trình sư bá. Mọi việc đều được như ý nguyện. Huynh ấy đã chịu tha thứ cho tiểu diệt rồi ạ.

Thượng nhân vui vẻ nói :

- Thế thì hay lắm. Chúc mừng hiền diệt.

Đông phương Bá chủ chợt nói xen vào :

- Chẳng có gì đáng chúc mừng đâu ạ. Để được có như thế, Lâm đệ đã phải chịu thiệt thòi nhiều. Đã vậy, Lâm đệ còn phải chịu hạ mình làm thuộc hạ, giúp việc cho hần. Thật là tội nghiệp cho Lâm đệ.

Tây phương Bá chủ tức mình, đã định biện bạch, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì Giang Thừa Phong đã đỡ lời :

- Sư bá. Không phải vậy đâu ạ. Đây là do tiểu diệt mình làm mình chịu, không liên can đến ai cả. Lỗ huynh đối xử với tiểu diệt cũng rất tốt đấy ạ.

Tây phương Bá chủ nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích. Linh Huyền Thượng Nhân cũng mỉm cười độ lượng, nói :

- Chuyện này ta biết rồi. Có phải là Lỗ hiền diệt muốn nhờ hiền diệt giúp tìm Thiên phù huyền trân phải không ?

Giang Thừa Phong cung kính vâng dạ. Ai nấy đều thán phục sự linh mẫn của Thượng Nhân. Thượng Nhân đưa mắt nhìn khắp lượt mọi người với dáng vẻ hiền từ, đoạn lại nói với Giang Thừa Phong :

- Lỗ gia trước nay nhất mạch đan truyền. Lỗ hiền diệt chỉ có một nhi tử duy nhất, lại chẳng may mắc phải tuyệt chứng. Hiền diệt cũng nên cố hết sức giúp y cho được việc, sẽ được nhiều công đức đó.

Chàng cúi đầu vâng dạ. Tây phương Bá chủ cũng lên tiếng cảm tạ. Thượng Nhân lại nói tiếp :

- Ta có mấy lời này, mong các sư diệt hãy lưu tâm.

Mọi người vâng dạ, kính cẩn lắng nghe. Thượng Nhân khẽ ngâm :

“Ký hoài xuất tổ lương hưng trung,

Văn thuyết vi ngôn, ý doãn tông,

Tham dục truat trừ thiên lý ngoại

Hy di chi lý, nhật bao dung.”

Tạm dịch :

Như muốn rời xa cõi bụi hồng

Lắng nghe lời diệu hỷ vui lòng,

Phế trừ nghìn dặm điều tham muốn

Để lẽ huyền vi thấu ở trong.

Mọi người lẩm nhẩm lời bài kệ, rồi hứa sẽ luôn ghi nhớ. Nhưng dường như là chỉ có một mình Giang Thừa Phong là liễu ngộ được lẽ huyền vi. Đông phương Bá chủ chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi :

- Lân đệ. Tên tặc nhân khi nãy ... dường như Lân đệ biết được lai lịch của hắn. Hãy nói cho ta biết với.

Thượng Nhân tuy tĩnh tu tại đây, nhưng có lẽ mọi chuyện bên ngoài đều biết rất rõ, nên khẽ lẩm bẩm :

- Tội nghiệt. Tội nghiệt.

Đông phương Bá chủ ngạc nhiên hỏi :

- Sư bá bảo sao ạ ?

Thượng Nhân nói :

- Trong ngày vui mà có sự chết chóc, thật là điều không hay.

Giang Thừa Phong cúi đầu nói :

- Việc này tiểu đệ thật có lỗi ...

Đông phương Bá chủ vội ngắt lời :

- Lân đệ không nên nói vậy. Tên đó không biết đã ăn gan hùm mật gấu gì mà dám ngông cuồng lớn lối, công khai phỉ báng quần hùng thiên hạ, chết là đáng kiếp. Lân đệ đã hành động rất đúng.

Miêu Cương Bá chủ cũng nói thêm :

- Phải đấy. Tên đó hỗn láo vô cùng, không thể tha thứ được. Nếu như hắn không tự sát thì ta cũng sẽ giết hắn thôi.

Đông phương Bá chủ lại nói :

- Hắn ta nuốt thuốc độc tự sát đã chứng tỏ thân phận giang hồ. Mà hắn ta lại ngậm sẵn độc được trước khi đến đây cho thấy hắn phải có mưu đồ bất lương. Hạng người như thế không thể tha thứ được.

Thượng Nhân chỉ gật đầu, không nói gì. Đông phương Bá chủ lại nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Lân đệ. Thế nào ? Lai lịch tên đó ra sao ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu đệ chỉ mới suy đoán chứ cũng chẳng hiểu rõ cho lắm.

Vừa nói chàng vừa lấy ra hai viên sáp, trong đó có một viên đã bị cắn vỡ, chính là viên chàng vừa lấy từ trong miệng tên tặc nhân hồi nãy. Mọi người đều nhận thấy bề ngoài hai viên sáp đó rất giống nhau, nên đều khẽ gật gù ra vẻ đã hiểu. Chàng lại nhìn Tây phương Bá chủ nói :

- Lão huynh. Huynh tinh thông độc môn. Nhờ huynh xem giúp chất độc trong hai viên sáp này thế nào ?

Tây phương Bá chủ gật đầu, nhận lấy hai viên sáp xem qua một lượt, đoạn mỉm cười nói :

- Đây là hoạt độc, được chiết xuất từ nọc rắn. Độc tính của nó ... có lẽ Triển huynh đệ hiểu rõ hơn ta. Nhưng ta cũng có thể chắc chắn rằng chất độc trong cả hai viên sáp này chỉ là một loại.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân nhận lấy viên sáp từ tay Tây phương Bá chủ, xem xét cẩn thận, đoạn cười nói :

- Đây chẳng qua chỉ là loại chất độc thông thường, chẳng có chi lợi hại. Người nào có nội lực trên Hoa giáp, nếu lỡ trúng phải chỉ cần vận công dùng Tam muội chân hỏa thiêu rụi chất độc trong nội thể là xong.

Đối với bọn họ, có công lực trên Hoa giáp cũng chẳng có chi đặc biệt. Nhưng giới vũ lâm có mấy người có được công lực trên Hoa giáp. Giang Thừa Phong hỏi :

- Thế thời gian phát tác là bao lâu ạ ?

Triển Quân đáp :

- Bao lâu ư ? Đối với người bình thường thì gần như là ngay tức khắc. Vừa trúng độc là nạn nhân sẽ chết ngay. Nhưng nếu người trúng độc công lực thâm hậu thì thời gian phát tác có thể sẽ lâu hơn, đủ để vận công giải trừ chất độc.

Ngẫm nghĩ giây lát, y lại nói thêm :

- Chất độc này không có thuốc giải. Nhưng có điều đó cũng chưa phải là vấn đề đáng quan tâm.

Tây phương Bá chủ hỏi :

- Thế vấn đề nào mới đáng phải quan tâm ?

Triển Quân nói :

- Vấn đề là ở chỗ chất độc này được chiết xuất từ loại độc xà chỉ sống được ở vùng Cam, Thiểm. Vậy kẻ dụng độc phải là cao thủ trong vùng này. Nhưng huynh không nhận biết được gã tất gã cũng có chỗ đáng quan tâm.

Tây phương Bá chủ nghe qua tức thì biến sắc. Chuyện xảy ra trên địa bàn của y mà y lại chẳng hay biết gì hết. Và chủ nhân của thứ chất độc này là nhân vật thể nào, có mưu đồ bất lợi gì cho y chẳng ? Càng nghĩ, y càng thấy bất an. Giây lâu, y mới hỏi lại :

- Huynh đệ có chắc là nguồn gốc của nó chỉ có ở vùng Cam, Thiểm hay không ?

Triển Quân gật đầu nói :

- Tiểu đệ nghĩ rằng mình đã không nhận lầm. Loại độc xà này nếu mang đi nơi khác thì khó sống được quá nửa tháng.

Nói đến đây, Triển Quân cau mày ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Nếu ta đoán không lầm thì bọn này chính là Thông Thiên Giáo mà có lần huynh đệ đã nói với ta ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu trong khi mọi người lại lộ vẻ ngạc nhiên. Đông phương Bá chủ nói :

- Danh hiệu Thông Thiên Giáo chỉ mới được nhắc đến độ hơn tháng nay, nhưng đâu đâu cũng đều nghe người thiên hạ bàn tán về nó. Chỉ có điều, giáo phái này hành sự quá thần bí. Chưa ai hiểu rõ về nó cả.

Nam phương Bá chủ cũng gật gù, tỏ vẻ tán đồng lời nhận xét của Đông phương Bá chủ. Các cuộc tranh chấp giữa Thái Chính Cung và Thông Thiên Giáo chủ yếu diễn ra trên địa bàn của hai người nên hai người họ đã được nghe nhắc đến nhiều. Nghe nói vậy, Triển Quân đặc ý nói :

- Vậy mà đệ cũng biết được chút ít đấy. Mọi người có biết tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là gì không ?

Các vị Bá chủ giật mình sửng sốt, vì Triển Quân ở tận đất Miêu Cương xa xôi, sao lại có thể biết được việc này, trong khi những người ở Trung Nguyên lại không hề hay biết. Tây phương Bá chủ chính là người quan tâm đến vấn đề Thông Thiên Giáo nhiều nhất, nên vội hỏi ngay :

- Tôn chỉ của bọn chúng là gì thế ?

Triển Quân đáp :

- Độc bá vô lâm. Thống nhất giang hồ. Các huynh thấy bọn chúng có ngạo nghễ quá không ?

Mọi người giật mình kinh hãi. Tây phương Bá chủ thầm lo lắng, trong khi Đông phương Bá chủ cười nhạt nói :

- Láo thật nhỉ ! Dám cả gan mưu toan thống nhất giang hồ ư ?

Lời nói của lão cũng tương tự như lời của Triển Quân khi mới nghe qua tôn chỉ của Thông Thiên Giáo, đúng là anh hùng tương thức, nên có ý nghĩ giống nhau. Đoạn lão lại nhìn Triển Quân nói thêm :

- Tin tức này chắc là Lân đệ đã nói cho huynh đệ biết chứ gì ?

Triển Quân thấy lão đã nhìn ra nội tình đành ngượng ngùng gật đầu. Lão liền nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Lân đệ. Bọn Thông Thiên Giáo đó là bọn nào, thực lực ra sao ?

Chàng khe khẽ lắc đầu, đáp :

- Tiểu đệ cũng không hiểu rõ cho lắm. Nhưng theo tiểu đệ nhận thấy, bọn chúng đã dám ngông cuồng như thế tất phải có chỗ sở cậy. Nếu không thì đã chẳng dám công nhiên đối địch với toàn giới giang hồ.

Mọi người lẩm nhẩm gật đầu. Chàng lại nói tiếp :

- Theo tiểu đệ suy đoán, nhân vật đứng đằng sau hậu thuẫn cho Thông Thiên Giáo hẳn phải thuộc Thế Ngoại. Chứ người thuộc Vũ Nội sẽ không hành động như thế. Mà bọn người vũ lâm cũng không có gan ấy đâu.

Mọi người gật gù khen phải, công nhận lời chàng nói rất hữu lý. Tây phương Bá chủ càng thêm lo lắng, vội hỏi :

- Huynh đệ có lương sách gì không ?

Giang Thừa Phong trầm ngâm giây lát, mới nói :

- Tiểu đệ đã định đứng ngoài chuyện này. Đại Mạc xa xôi cách trở, những rắc rối trong giang hồ rất ít khi ảnh hưởng đến đây. Vả chăng, giang hồ càng náo loạn thì việc kinh doanh của tiểu đệ càng phát triển. Trước mắt, đã có rất nhiều đơn đặt hàng các loại hỏa khí, hỏa dược rồi đấy. Nhiều đến nỗi gia phụ đã phải phái đại đội nhân mã đi theo hộ tống xe hàng để đề phòng bắt trộm trên đường chuyển vận. Và mỗi chuyến hàng đều có một vị trong số Ngũ lộ Pháp vương đích thân hộ tống.

Mọi người đều kinh ngạc sửng sốt, không ngờ chàng lại nói vậy. Và đến lúc này bọn họ mới hiểu nguyên nhân mà Trường Thanh Cung đã phái thiết kỵ tiến vào Trung Nguyên. Tuy vẫn còn lo về bọn Thông Thiên Giáo, nhưng các vị Bá chủ cũng đã yên tâm được phần nào, vì mối họa không phải đến từ Trường Thanh Cung, một thế lực mà bọn họ đều e ngại. Chỉ có Linh Huyền Thượng Nhân và Thông Tâm Tử vì đã biết trước hiện tình nên không lộ vẻ gì.

Đông phương Bá chủ lại hỏi :

- Lân đệ định buông tay không hỏi đến việc này ư ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu đệ nói đứng ngoài tức là chỉ Trường Thanh Cung. Còn riêng về phần tiểu đệ, đã lỡ vào Trung Nguyên rồi, đứng ngoài coi sao được.

Tây phương Bá chủ vội nói :

- Đúng thế. Đúng thế.

Rồi y lại hối hận vì đã sơ ý để lộ sự khiếp nhược trước mặt đồng đạo. Y liền trấn tĩnh lại, hỏi tiếp :

- Huynh đệ định hành động thế nào ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tiểu đệ cũng không định trực tiếp can thiệp, mà muốn mượn tay giới vũ lâm chống đối lại Thông Thiên Giáo. Bọn chúng mãi lo đàn áp người vũ lâm, tất chẳng còn thời gian gây hấn với chúng ta.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Lân đệ thật thông minh. Đó cũng là một diệu sách đấy.

Tây phương Bá chủ lắc đầu nói :

- Dù đó cũng là một diệu sách. Nhưng bọn người vũ lâm hèn yếu kém cỏi, sợ rằng không làm nên việc.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Có tiểu đệ đứng sau hậu thuẫn, tình hình chắc phải khá hơn.

Nam phương Bá chủ cười nói :

- Hóa ra vì thế mà huynh đệ đã tổ chức nên Thái Chính Cung. Xem ra Thái Chính Cung cũng đủ sức đương cự lại Thông Thiên Giáo đấy.

Thái Chính Cung gần đây rất nổi danh, mọi người đều đã nghe nói đến, nhưng không ngờ rằng Giang Thừa Phong lại chính là người chủ sử. Chàng biết Nam phương Bá chủ đã được Tuần Giang đô đốc Trần Vũ ở Hán Khẩu trình báo nên mới hiểu được nội tình. Chàng cười nói :

- Không hẳn vậy đâu. Tiểu đệ không định dùng Thái Chính Cung để chống đối Thông Thiên Giáo.

Mọi người ngạc nhiên nhìn chàng. Chàng mỉm cười giải thích :

- Bọn Thông Thiên Giáo thực lực không phải tầm thường. Thái Chính Cung tuy cũng khá, nhưng chưa chắc đã có thể áp đảo được bọn chúng. Tiểu đệ tính kế lâu dài, định để Thái Chính Cung đứng sau hậu thuẫn cho các bang phái trong vũ lâm chống nhau với Thông Thiên Giáo. Nếu như bọn họ thất bại thì ta có thể phủ sạch bàn cờ, gầy lại ván mới. Thái Chính Cung sẽ tìm đối tượng khác hậu thuẫn để bọn họ tiếp tục công cuộc chống đối Thông Thiên Giáo. Bọn Thông Thiên Giáo mưu toan thống nhất giang hồ, tất không thiếu gì kẻ chống đối.

Mọi người gật đầu khen phải, khâm phục chàng tính toán chu đáo. Đã có chỗ sở cậy, trút được mối lo trong lòng, Tây phương Bá chủ liền nói :

- Huynh đệ cứ phóng tay hành động. Ta sẽ hết lòng ủng hộ huynh đệ.

Y nói vậy là vì tình riêng, vì Thông Thiên Giáo có vẻ như phát xuất từ địa bàn của y, biết đâu chẳng phải Thông Thiên Giáo chủ đang định thay y làm Tây phương Bá chủ. Y đang rất lo lắng, vì không hiểu lai lịch đối phương nên không biết sẽ phải đối phó thế nào. Nay đã có Giang Thừa Phong đứng ra lo liệu việc chống đối lại Thông Thiên Giáo, thật còn gì hơn nữa.

Mọi người cũng đều lên tiếng ủng hộ Giang Thừa Phong, để chàng làm Thống soái trong công cuộc thảo phạt Thông Thiên Giáo. Bọn họ sẽ không nhúng tay vào, chỉ đứng sau hậu thuẫn cho chàng. Thật ra thì chàng cũng không mong bọn họ can thiệp, nên vội vòng tay vái tạ.

Bàn bạc thảo luận thêm một lúc nữa, mọi người mới kính cẩn cáo lui để Linh Huyền Thượng Nhân tĩnh tu.

Ra đến bên ngoài, chợt thấy Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng đang đứng chờ đợi với vẻ nôn nao, Giang Thừa Phong vội bước tới hỏi han an ủi, rồi đưa hai nàng đến ra mắt các vị Bá chủ.

Chào hỏi xong. Đông phương Bá chủ vốn tự xem mình là huynh trưởng, ngắm nhìn hai nàng, khen :

- Lân đệ thật diễm phúc mới được hai trang tuyệt sắc giai nhân quan tâm lo lắng. Nhớ là không được phụ lòng hai nàng đấy nhé.

Giang Thừa Phong vui vẻ vâng dạ. Sau đó mọi người chia tay nhau, hẹn sáng sớm ngày mai sẽ gặp lại.

Riêng Giang Thừa Phong cùng Vân, Lý hai nàng đi về gian tiểu xá vốn đã được dành cho ba người. Vân Tuyết Nghi cứ nắm chặt tay chàng, tíu tít hỏi han trò chuyện. Còn Lý Nhược Hồng đi bên cạnh, lặng lẽ ngắm nhìn chàng mà không nói tiếng nào. Chàng cũng biết nàng vẫn quan tâm đến chàng, nhưng tính cách nàng đã như thế, chàng đành tôn trọng sự im lặng của nàng.

Đến nơi, Vân Tuyết Nghi vội chạy đi pha trà rót nước mời ca ca, rồi cứ lú lo như oanh ca chim hót, cứ tíu tít chuyện trò. Thấy vậy, Lý Nhược Hồng không nén lòng được nữa, hừ lạnh nói :

- Giờ ngươi hãy nghe ta hỏi tội đây.

Giang Thừa Phong nhìn nàng ngơ ngác, nhưng vẫn gật đầu :

- Vâng.

Vân Tuyết Nghi cũng ngơ ngác hỏi :

- Ca ca có lỗi gì với tỷ tỷ ư ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Hắn dám cả gan dối gạt ta, không nghiêm trị không được.

Giang Thừa Phong ngăn người nói :

- Thế ư ? Tiểu sinh không hiểu. Nhưng nếu quả tiểu sinh đã có lỗi với cô nương thì tiểu sinh xin được chịu phạt. Cô nương cứ nghiêm trị thẳng tay, tiểu sinh không dám cầu xin tha thứ.

Vân Tuyết Nghi càng thêm ngơ ngác, hỏi :

- Ca ca dối gạt tỷ tỷ khi nào ? Sao tiểu muội không hay biết gì hết vậy ?

Đưa mắt nhìn chàng, nàng lại nói thêm :

- Không đâu. Chắc là tỷ tỷ đã hiểu lầm ca ca rồi. Ca ca đối với tỷ tỷ rất tốt, lại rất tôn trọng tỷ tỷ, lúc nào cũng nghe lời tỷ tỷ hết mà. Chắc chắn là không có chuyện ca ca dối gạt tỷ tỷ đâu.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Thế nào ? Người đã biết tội chưa ?

Chàng khe khẽ thở dài, nói :

- Tiểu sinh vẫn chưa hiểu lắm. Nhưng cô nương đã nói vậy thì nhất định là đúng vậy rồi. Để trị tội hồ đồ, tiểu sinh xin chịu phạt gấp đôi.

Lý Nhược Hồng có vẻ hậm hực nói :

- Rõ ràng Đông phương Bá chủ gọi người là Lâm đệ, sao người lại dám nói với ta người tên là Giang Thừa Phong ?

Nàng lườm chàng một thoáng, rồi lại nói tiếp :

- Trước kia người đã bị phạt đòn vì tội dám lừa dối ta, thế mà nay lại tái phạm. Người tính sao đây hả ?

Giang Thừa Phong chợt mỉm cười, không ngờ lại là chuyện này. Vân Tuyết Nghi cũng kinh ngạc, nắm tay chàng hỏi :

- Ca ca. Ca ca tên Lâm hay tên Phong vậy ạ ?

Chàng vuốt tóc nàng, cười nói :

- Tên nào cũng đúng cả. Ca ca gọi tiểu huynh là Lâm đệ, còn gia phụ gọi tiểu huynh là Phong nhi.

Đoạn chàng nhìn Lý Nhược Hồng nói :

- Tiểu sinh vì tôn trọng cô nương nên mới dùng cái tên mà gia phụ gọi đấy, chứ không phải muốn dối gạt cô nương đâu.

Lý Nhược Hồng thoáng sững sốt, nhưng rồi nàng bản tính hiếu thắng, vẫn không muốn chịu thua, liền nói :

- Hừ. Dù người không nói dối. Nhưng rõ ràng là người đã không nói sự thật. Tội này cũng tương tự như tội lừa dối thôi.

Giang Thừa Phong mỉm cười gật đầu :

- Cô nương nói rất phải. Vậy tiểu sinh xin chịu đòn.

Vân Tuyết Nghi vội nói xen vào :

- Tỷ tỷ. Ca ca chỉ chưa nói chứ đâu phải cố ý dấu giếm tỷ tỷ đâu. Tỷ tỷ đừng đánh ca ca. Tội nghiệp ca ca mà.

Lý Nhược Hồng có vẻ ngần ngừ chưa quyết. Trong khi Giang Thừa Phong lại thoáng mỉm cười.

60. 59

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi

TIỂU CÁCH HÀ HOA CỘNG NHÂN NGŨ

NHẬT CHIẾU TÂN TRANG THỦY ĐỂ MINH

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Mặt hoa cười cách đóa hoa,

Cùng ai nói nói mặn mà thêm xinh

Áo quần mặc mới trắng tinh

Nắng soi đáy nước lung linh bóng lồng.

Lại nói, Lý Nhược Hồng muốn phạt đòn Giang Thừa Phong, nhưng vì Vân Tuyết Nghi khuyên can nên nàng còn ngần ngại chưa biết có nên đánh chàng hay không. Thấy vậy, chàng liền nói :

- Tiểu sinh cam nguyện chịu tội. Nếu cô nương định phạt đòn thì xin hãy động thủ. Còn như cô nương không nỡ đánh tiểu sinh thì có thể đổi hình phạt khác. Chẳng hạn như phạt tiểu sinh hôm nay không được ăn cơm vậy.

Lý Nhược Hồng bật cười, gật đầu nói :

- Được lắm. Thế thì ta phạt người hôm nay không được ăn cơm.

Giang Thừa Phong đáp khẽ :

- Vâng.

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Nhưng mà ... Không được. Người rất giỏi chèo chống biện bác. Ta phạt người không được ăn cơm thì không chừng người sẽ cho là có thể ăn mì, ăn thịt. Còn nếu như không cho người uống nước thì người sẽ uống rượu, uống trà. Có phải thế không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thế thì cô nương hãy phạt tiểu sinh phải nhịn đói nhịn khát, không được ăn uống bất cứ thứ gì vậy.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Phải lắm. Cứ như thế đi.

Vân Tuyết Nghi rất lo cho ca ca của mình, liền vội xen vào :

- Tỷ tỷ. Ca ca đã tiêu tụy thế này, chắc là đã phải chịu khổ nhiều. Tỷ tỷ phạt ca ca nhịn đói thì làm sao ca ca chịu nổi cơ chứ ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Hắn có lỗi thì phải chịu phạt chứ ? Phạt như thế đã là nhẹ lắm rồi đấy.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Nhưng lỡ ca ca không chịu nổi mà ngắt xỉu thì biết tính sao ? Sức khỏe ca ca xưa nay vốn không được tốt cho lắm.

Lý Nhược Hồng nhìn Giang Thừa Phong, cười nói :

- Nếu hắn ngắt xỉu thì ta sẽ đem hắn đi cầu sấu chứ còn sao nữa.

Giang Thừa Phong cũng mỉm cười :

- Phải đấy.

Vân Tuyết Nghi còn định nói giúp chàng nhưng chàng đã nháy mắt ra hiệu nên nàng đành thôi, dù trong lòng đang rất lo lắng cho chàng. Nàng cũng biết chàng xuất thân vương giả, khả năng chịu đựng rất kém. Đi cùng chàng cũng đã khá lâu, đã nhiều lần nàng thấy chàng chỉ ăn muện một chút là đã muốn không chịu nổi rồi. Còn hôm nay chàng lại phải nhịn đói cả ngày.

Lý Nhược Hồng cũng cảm thấy lạ, và lại thấy chàng nháy mắt ra hiệu cho Vân Tuyết Nghi nên hỏi :

- Thật sự người có ý gì ?

Giang Thừa Phong khẽ cười hỏi lại :

- Ý gì là sao ?

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, nói :

- Người còn hỏi lại ta nữa ư ? Ta hỏi người có ý đồ gì ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ý gì đâu. Tiểu sinh nào dám có ý đồ gì với cô nương. Xin cô nương đừng nghĩ oan cho tiểu sinh tội nghiệp.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ta mà nghĩ oan cho người ư ? Hừ hừ. Bả mặt người trông gian làm sao ấy. Khôn hồn thì hãy mau khai thật. Ta sẽ nghĩ tình mà xử nhẹ cho.

Giang Thừa Phong khấn khoản nói :

- Tiểu sinh không dám. Không dám đâu.

Lý Nhược Hồng gặng hỏi :

- Vậy hãy mau nói thật đi.

Để nàng thúc giục một hồi nữa, chàng mới nói :

- Mới hồi sáng này tiểu sinh uống nước no căng cả bụng, giờ chẳng thể nào ăn uống thêm thứ gì nữa cả.

Thấy đáng vẻ ra chiều khổ sở của chàng, Lý Nhược Hồng bắt tức cười, nhưng cố nín, lấy giọng lạnh lùng nói :

- Ai bảo người uống nước nhiều làm chi, giờ lại than khổ.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh nào có muốn uống đâu. Nước sông chứ đâu phải là trà rượu mà muốn uống. Nhưng khi Lỗ huynh trối tiểu sinh lại quãng xuống sông, tiểu sinh đã cố ngậm chặt miệng lại mà vẫn bị uống nước đấy chứ.

Vân Tuyết Nghi lo lắng hỏi han :

- Tội nghiệp ca ca. Rồi ca ca có sao không ạ ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Không sao. Tiểu huynh không sao. Lỗ huynh chỉ muốn dọa thôi chứ không phải định dìm chết tiểu huynh. Sau nhờ ca ca cứu tiểu huynh lên, nói giúp mấy câu, Lỗ huynh mới chịu tha thứ cho tiểu huynh.

Vân Tuyết Nghi lộ vẻ thương cảm, cứ mãi nắm bàn tay chàng mà giữ chặt trong lòng, ánh mắt long lanh, thổ thê nói :

- Tội nghiệp ca ca. Tội nghiệp ca ca.

Lý Nhược Hồng nghe nói chàng bị dìm dưới sông, cũng thấy tội nghiệp, nhưng không muốn để chàng biết liền hắng giọng nói :

- Thôi được rồi. Nghĩ tình người vừa mới chịu khổ, ta cũng nương tay cho. Nhưng lời ta đã nói ra rồi thì không thể thay đổi được nữa. Vậy cứ xem như ta phạt người suốt ngày hôm nay, đến tối người sẽ được phép ăn uống lại.

Giang Thừa Phong vòng tay nghiêng mình nói :

- Cảm tạ cô nương. Cảm tạ cô nương.

Điệu bộ của chàng khiến hai nàng phải bật cười. Chàng lại hỏi han hai nàng những việc đã xảy ra khi chàng vắng mặt. Ba người chuyện vãn một lát thì có tiếng một đạo nhân bên ngoài nói :

- Trình vương gia. Có bọn người Tần gia đến xin cầu kiến. Hiện đang đứng chờ bên ngoài. Xin vương gia liệu định.

Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Vân, Lý hai nàng, rồi trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, mới nói :

- Được rồi. Truyền gọi bọn họ vào đây.

Đạo nhân bên ngoài ứng tiếng vâng dạ, lát sau dẫn bọn người Tần gia đi vào. Tất cả đến trước Giang Thừa Phong cung kính hành lễ bái kiến.

Trong số những người Tần gia, ngoài những người đến đây tỵ nạn hôm trước, giờ có thêm Tần Vũ Thanh công tử. Tây phương Bá chủ đã nghĩ tình Giang Thừa Phong mà cho thả hần về.

Giờ trông Tần Vũ Thanh tiều tụy phong trần, không còn phong độ như hôm trước nữa. Chắc trong thời gian bị giam giữ hần đã phải chịu nhiều điều tủi cực. Xét những gì Giang Thừa Phong đã phải chịu đựng hôm qua cũng có thể đoán được hần đã phải nếm trải những gì.

Tần trang chủ dăng lời vấn an, đồng thời cảm tạ Giang Thừa Phong đã can thiệp với Tây phương Bá chủ để cứu thoát ái tử của lão trở về. Chàng hỏi han Tần Vũ Thanh vài câu, rồi nói :

- Giờ các người đã có thể hồi trang được rồi. Lão huynh đã hứa với ta là sẽ không làm khó dễ các người nữa.

Cả bọn vâng dạ, nói lời cảm tạ. Chàng an ủi họ Tần vài câu nữa, dặn dò những điều cần thiết, rồi bảo bọn họ mau chóng hồi trang, lo chỉnh trang gia sự. Cả bọn lại vâng dạ, lui ra.

Bọn họ đi rồi, chàng ngồi lại chuyện trò với Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng một lúc nữa, đợi trời bớt nắng rồi dẫn hai nàng đi xem lễ hội.

Bên bờ hồ gió lạnh hiu hiu, ngay chính Ngọ mà Giang Thừa Phong còn cảm thấy hơi lạnh len lỏi vào cơ thể, khiến chàng bất giác khẽ rung mình. Tây phương Bá chủ thấy vậy, liền nói :

- Đến huynh đệ còn vậy đủ thấy lãnh thủy lợi hại đến mức nào ?

Giang Thừa Phong khe khẽ gật đầu. Sau khi lễ hội kết thúc, chàng cùng mọi người đã rời Thanh Dương Cung đi theo Tây phương đến lãnh trì để tìm bảo vật. Chàng đương nhiên phải đi vì lời hứa. Còn các vị Bá chủ cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội chứng kiến việc tầm bảo hy hữu này.

Giang Thừa Phong đang đứng bên bờ lãnh trì, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn mặt nước đen ngòm không trông thấy đáy. Mấy vị Bá chủ đứng cách chàng hơn trượng mà vẫn còn thấy lạnh run người, phải vận công chống lạnh.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân công lực kém nhất, lại không muốn phí sức vô ích nên chỉ đứng đó một lúc là đã bước lùi về phía sau mấy trượng để tránh cái lạnh cắt da kia. Ba người còn lại vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhưng ai nấy đều phải ngấm ngấm vận khí, không có được phong thái tự nhiên như Giang Thừa Phong. Mọi người đều thầm phục công lực thâm hậu của chàng.

Tây phương Bá chủ lại chỉ cho mọi người xem nơi y đã cho đặt hỏa dược để phá đá đào kênh. Đó chỉ là một cái hố rộng cỡ mặt bàn, sâu chừng hơn tấc. Thật không thể nào ngờ được rằng nghìn cân hỏa dược chỉ tạo được một cái hố cỡ như thế. Bờ đá ở đây quả cứng rắn dị thường.

Để kiểm tra lại, Đông phương Bá chủ vận đủ mười thành công lực nhấn bàn chân xuống mặt đá. Nhưng mặt đá lại không hề suy sụp. Phải biết, công lực của lão cao siêu tuyệt thế. Trong các vị Bá chủ hiện

diện, công lực của lão là cao nhất. Thông thường, chỉ cần vận năm thành công lực là lão đã có thể đâm lún cả bề mặt sắt thép. Thế mà giờ thì ... Mọi người nhìn nhau ngán ngẩm.

Đông phương Bá chủ lắc đầu ngao ngán :

- Đá ở đây còn cứng rắn hơn cả sắt thép nữa ấy chứ.

Tây phương Bá chủ nói :

- Ta đã mượn thanh thần kiếm của gia sư dùng thử, nhưng cũng vô dụng. Lão nhân gia bảo rằng phải dùng thần pháo để phá đá may ra mới thành công. Vì thế ta mới biết ở Trường Thanh Cung có thần pháo mà hỏi mượn.

Miêu Cương Bá Chủ ngắm nghía bờ đá cùng cái hố một lúc, bất chợt nghĩ ra một ý, liền nói :

- Để đệ thử xem sao. Mọi người hãy mau tránh xa nơi đó.

Mọi người đều không hiểu ý định làm gì, nhưng cũng vội nghe lời mà tránh ra xa khỏi cái hố kia. Chỉ riêng Giang Thừa Phong là hiểu việc ý sắp làm. Chàng đã định nói gì đó, nhưng rồi không hiểu sao lại thôi. Chàng đã tính trước được kết quả sẽ như thế nào nên vẫn đứng yên tại chỗ, quay lại nhìn. Thật ra thì vị trí đứng của chàng cũng cách cái hố kia khá xa.

Mọi người chăm chú chờ đợi.

Triển Quân ngắm ngẫm lượng định địa thế, rồi khẽ phát nhẹ tay áo. Một viên bảo châu màu tím lóng lánh từ trong tay áo bay vút ra, hướng thẳng đến mặt đá gần cái hố kia. Diễn biến nhanh như chớp. Ai nấy đều không hiểu sự tình, trừ Giang Thừa Phong, nên rất hồi hộp, ngưng thần trở mắt nhìn.

Khi viên bảo châu vừa chạm vào mặt đá, một tiếng nổ ầm khùng khiếp vang lên rung chuyển cả một vùng trời đất. Bụi đá bắn tứ tung hòa với những đốm lửa đỏ tung tóe khắp nơi nơi.

Không chỉ có bụi đá, hơi nóng từ vùng khói lửa phụt ra mới thật khùng khiếp. Các vị Bá chủ giật mình vội vã nhảy lùi mới tránh khỏi được sức nóng cùng cơn mưa bụi đá bắn thẳng vào người. Cũng may là bọn thủ hạ của mọi người đều đứng tận ngoài xa nên không ai bị gì.

Chỉ riêng có Giang Thừa Phong là vẫn an nhiên đứng nhìn. Không phải là không có các mảnh bụi đá bắn đến chỗ chàng đang đứng. Nhưng tất cả đều đã hóa thành tro bụi ngay khi đến cách chàng hơn trượng. Thần công đạt đến mức này quả là hiếm có, bốn vị Bá chủ kia không một ai có thể sánh được. Điều đó cho thấy công lực của chàng thâm hậu hơn bọn họ nhiều.

Định thần lại rồi, Đông phương Bá chủ tươi cười nói :

- Lân đệ. Thần công quả là tuyệt thế. Ta vô cùng kính phục.

Giang Thừa Phong khiêm tốn nói :

- Không phải đâu. Chỉ vì tiểu đệ đứng khá xa. Vả lại công phu của tiểu đệ có tính Hỏa mà.

Tây phương Bá chủ nói :

- Huynh đệ không cần phải khiêm tốn. Huynh đệ công phu tuyệt thế, chúng ta ai cũng nhận thấy mà.

Giang Thừa Phong nói mấy câu khiêm tốn. Chàng đứng bên bờ hồ. Gió nhẹ thổi tà áo tung bay phất phới. Trông chàng thật anh tuấn, một mỹ nam tử thiên hạ vô song. Đông phương Bá chủ tấm tắc khen :

- Lân đệ thật là một mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ. Sau này ta phải tìm một giai nhân tuyệt thế kết hợp với Lân đệ mới được.

Giang Thừa Phong gượng cười nói :

- Ca ca có biết chỉ vì gia phụ bắt phải nạp phi mà tiểu đệ rời cung trốn vào Trung Nguyên hay không ?

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Chuyện đó ta cũng có nghe nói. Nhưng Lâm đệ đã gọi ta là ca ca thì dù thế nào ta cũng phải tìm một cô dâu xứng đáng cho Lâm đệ mới được. Mà Lâm đệ cứ yên tâm đi. Ta không bắt buộc Lâm đệ phải lấy người mà Lâm đệ không thích đâu.

Chàng vô cùng cảm động trước mối thâm tình mà lão đã dành cho chàng, vội nghiêng mình cảm tạ.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tây phương Bá chủ vì nóng lòng muốn xem kết quả nên đã tiến lại gần, vung chưởng xua tan khói bụi. Võ công của y cũng rất cao siêu, nếu không thì đã không thể làm được Bá chủ. Chỉ sau vài cái xua tay nhẹ nhàng là khói bụi đã tan đi rất nhanh chóng.

Đến khi đó, mọi người mới nhìn thấy một cái hố khác hiện ra bên cạnh cái hố cũ, nhưng rộng hơn một chút và sâu hơn một tí.

Ai nấy đều cả kinh thất sắc. Chỉ một viên đạn nhỏ bằng hạt đậu mà đã có sức công phá hơn cả nghìn cân hỏa dược. Nếu có ai đó mang ném vào giữa đám đông người thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc. Đúng là một thứ vũ khí kinh thần khiếp quỷ. Tây phương Bá chủ hỏi :

- Triển huynh đệ. Đó là thứ gì mà có oai lực khủng khiếp như thế ?

Triển Quân tuy đã được cho biết trước, nhưng cũng không ngờ thứ này lại có oai lực khủng khiếp đến vậy. Y ngẩn ngơ nói :

- Giang Phong Lôi hỏa châu.

Nghe nói đến hai chữ “Giang Phong”, Đông phương Bá chủ đã đoán được xuất xứ, liền hỏi :

- Có phải Lâm đệ đã tặng cho huynh đệ thứ này không ?

Triển Quân đã định thần lại, đáp :

- Đúng thế. Đây là một trong Giang Phong tứ bảo, là bảo vật trấn cung của Trường Thanh Cung đấy. Đệ may mắn được Giang huynh đệ tặng cho mấy viên, nhưng chưa dùng đến bao giờ.

Đông phương Bá chủ quay sang nhìn Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, có ý trách chàng sao lại khinh xuất tặng cho Triển Quân thứ vũ khí khủng khiếp như thế. Chàng cúi đầu khẽ nói :

- Triển huynh đã tặng tiểu đệ một bảo vật nên tiểu đệ phải có vật gì đó để tặng lại huynh ấy mới phải phép. Nhưng Giang Phong tứ bảo tiểu đệ chỉ mang theo được hai thứ, mà Giang Phong bảo châu là tâm huyết của gia phụ dành cho tiểu đệ, không thể đem tặng. Chỉ còn có thứ đó thôi.

Ngừng lời một lát, chàng lại nói :

- Nếu ca ca thích, tiểu đệ cũng xin tặng ca ca một ít.

Đông phương Bá chủ xua tay nói :

- Ta là ca ca của Lâm đệ, đáng ra phải có bảo vật tặng cho Lâm đệ mới phải. Có lý đâu lại lấy đồ của Lâm đệ được chứ.

Lão quả là người trọng nghĩa khinh tài. Giang Phong Lôi Hỏa Châu lợi hại dường ấy, chàng lại nguyện ý dâng tặng mà lão lại từ chối không nhận. Chàng vô cùng kính phục, vội cúi mình nói :

- Cảm ơn ca ca. Tiểu đệ không dám nhận đâu.

Thấy Giang Phong Lôi Hỏa Châu lợi hại đến như vậy, Tây phương Bá chủ cũng muốn có mấy viên, nhưng nghe Đông phương Bá chủ nói thế, y không thể muối mặt hỏi xin được. Ngẫm nghĩ giây lát, y mới ngập ngừng nói :

- Giang huynh đệ. Giang Phong thần pháo quá nặng nề, việc chuyển vận đúng là rất khó khăn. Thứ này đã có sức công phá mạnh như thế, chắc có thể sử dụng thay cho thần pháo được đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Huynh nói cũng phải. Chỉ tiếc một điều là thứ này chế tạo rất khó khăn nên không có nhiều, không đủ dùng đâu. Còn thần pháo chỉ dùng loại hỏa pháo thông thường, xướng hỏa khí nào cũng có thể sản xuất được nên muốn bắn mấy nghìn, mấy vạn phát cũng không thành vấn đề.

Tây phương Bá chủ lo lắng hỏi :

- Vậy bắt buộc phải dùng đến thần pháo hay sao. Nếu đã vậy thì huynh đệ hãy mau truyền chỉ cho đưa thần pháo đến đây ngay đi. Việc chuyển vận thần pháo tốn nhiều thời gian lắm đấy.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Để tiểu đệ xem lại đã.

Ngắm nhìn mặt hồ một lúc, lượng định địa thế cảnh vật xong xuôi, Giang Thừa Phong chợt quay lại nói :

- Có lẽ tiểu đệ cần xuống nghiên cứu đáy hồ thử xem sao.

Đông phương Bá chủ đối với chàng rất quan tâm, liền hỏi với giọng lo lắng :

- Lân đệ định xuống hồ thật ư ?

Giang Thừa Phong gật đầu đáp :

- Vâng. Tiểu đệ cần phải điều nghiên địa thế trước rồi mới có thể định được phương cách hành động.

Tây phương Bá chủ nói :

- Lân thủy ghê gớm lắm. Huynh đệ liệu có chịu nổi không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ cũng không rõ nữa. Nhưng tiểu đệ sẽ cố gắng. Phiền huynh cho tìm một đoạn dây thật bền chắc. Tiểu đệ sẽ buộc dây vào người, rồi sẽ xuống hồ. Trên này các huynh giữ đầu dây giúp cho, khi có việc gì tiểu đệ sẽ giật dây báo hiệu để các huynh kéo tiểu đệ lên.

Đông phương Bá chủ gật gù nói :

- Lân đệ đã nhất quyết xuống hồ thì đó cũng là một phương cách khả dĩ.

Nói đến đây, lão lấy trong mình ra một sợi dây tơ trắng, nói tiếp :

- Sợi dây tơ này có thể treo được một vật nặng nghìn cân. Lân đệ hãy tạm lấy mà dùng.

Giang Thừa Phong nhận lấy, nói :

- Cám ơn ca ca.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Giữa chúng ta với nhau mà Lân đệ lại nói đến chuyện ân nghĩa chẳng hóa ra xa lạ lắm sao.

Giang Thừa Phong cảm động cúi đầu vâng dạ. Chàng cột dây vào mình trước, buộc ngang hông ba vòng thật chặt, đoạn đưa đầu dây kia cho Đông phương Bá chủ giữ. Sau đó, chàng từ từ nhẹ bước xuống hồ.

Đông phương Bá chủ dặn với theo :

- Có việc gì thì Lân đệ hãy giật dây báo hiệu ngay nhé.

Giang Thừa Phong quay lại, khẽ vâng dạ, rồi tiếp tục bước tới. Mọi người dõi mắt trông theo, vừa hồi hộp vừa lo lắng.

Viên bảo châu đính trên dải lụa buộc tóc của Giang Thừa Phong bỗng tỏa hồng quang rực rỡ. Chàng từ từ đi sâu xuống, rẽ nước rất nhẹ nhàng, chỉ trong chốc lát là đã lặn sâu xuống đáy hồ. Mặt nước đen ngòm sâu thẳm, không còn nhìn thấy hình bóng chàng, chỉ le lói ánh hồng quang, nhưng rồi chỉ trong giây lát là cũng chẳng còn thấy đâu nữa. Lại một điều, mặt nước vẫn phẳng lặng yên bình, không hề thấy sủi tăm.

61. 60

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi mốt

VẠN HÁC HỮU THANH HÀM VĂN LẠI

SỔ PHONG VÔ NGŨ LẬP TÀ DƯƠNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Hang hốc vi vu chào buổi tối

Núi non lặng lẽ dưới tà dương.”

Lại nói, khi Giang Thừa Phong đã lặn xuống hồ, trên bờ mọi người đều hồi hộp chờ đợi. Đông phương Bá chủ tâm trạng cực kỳ hồi hộp lẫn bất an. Lão vẫn giữ chặt sợi dây trong tay, từ từ bước dần ra sát mép hồ. Dù lão đã vận công hộ thể, nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh thấm vào người buốt cóng chẳng khác gì đang bước chân trong vùng băng tuyết. Lão cố nghiêng răng chịu lạnh, cúi nhìn xuống dưới mặt hồ, mong tìm ra bóng hình Giang Thừa Phong. Nhưng rồi cũng vẫn chỉ thấy một màu đen âm u lạnh lẽo.

Triển Quân nói :

- Hà huynh. Huynh hãy yên tâm. Giang huynh đệ thông minh tài trí, công lực phi phàm, chắc không việc gì đâu.

Tây phương Bá chủ cũng nói :

- Lão nên vào đây. Ngoài đó khí lạnh ghê người, lão phải vận công chống lạnh, sợ sẽ phân tâm, có gì không kịp ứng cứu Giang huynh đệ thì sao ?

Đông phương Bá chủ nghĩ cũng phải, liền lùi bước trở lại, đến đứng bên ba người kia. Lão chép miệng nói :

- Chỉ đứng trên bờ hồ thôi mà đã lạnh ghê gớm như thế. Lân đệ lại xuống dưới nước. Không biết có gì không nữa ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Giang huynh đệ có bảo châu mà. Không sợ lãnh thủy làm hại đâu. Chỉ lo dưới ấy có quái sự.

Đông phương Bá chủ lắc đầu nói :

- Hy vọng sẽ không có gì bất thường xảy ra.

Tây phương Bá chủ gật đầu nói :

- Cũng hy vọng là vậy.

Mọi người lại lặng yên chờ đợi. Hơn khắc trôi qua. Mặt hồ vẫn yên tĩnh. Và bóng dáng Giang Thừa Phong vẫn chẳng thấy đâu.

Mọi người bắt đầu lo lắng.

Đông phương Bá chủ vẫn là người lo lắng hơn cả. Lão vừa mới có một đệ đệ yêu quý, không muốn mất đi. Dù rằng thật sự nguy cơ Giang Thừa Phong gặp nguy hiểm về sinh mạng là rất nhỏ. Giang Thừa Phong có địa vị thế nào, bản thân thực lực phi phàm, nếu gặp phải nguy hiểm thì có vô vàn phương thức để tự bảo. Nhưng dù sao thì lão vẫn cứ lo lắng. Lão không nhìn xuống hồ nữa, tâm trí tập trung cả vào sợi dây, chờ tín hiệu. Thế nhưng ...

Lại thêm nữa khắc nữa ...

Sợi dây trong tay Đông phương Bá chủ dần dần căng thẳng ra, rồi bỗng nhiên giật mạnh một cái. Lão cả kinh, vội vận toàn lực kéo thật mạnh. Tỷ lực của lão thật không phải tầm thường. Lão chỉ kéo mạnh một cái, Giang Thừa Phong đã bị lão kéo về từ dưới nước bay ngược lên như một mũi tên. Lão vội đưa tay đỡ lấy người chàng.

Chợt lão kinh hãi thất sắc. Thần sắc chàng tím tái nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền, toàn thân cứng đờ, người lạnh như băng, hơi thở chỉ còn nhẹ như sợi tơ mảnh. Lão vội đỡ chàng ngồi tựa vào lòng, bàn tay áp vào lưng chàng, từ từ thúc chân khí vào. Mọi người cũng xúm lại, lo tìm phương cứu cấp.

Đột nhiên, chàng mở mắt ra, khẽ nói :

- Cám ơn ca ca. Tiểu đệ không sao đâu. Ca ca đừng phí công lực như vậy.

Đông phương Bá chủ nói :

- Lân đệ cả người lạnh như băng thế này mà còn bảo là không sao ư ? Lân đệ hãy cứ ngồi yên để ta cứu chữa cho.

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, nói :

- Ca ca đừng phí sức mà. Tiểu đệ có thể tự vận công được.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Lân đệ tự vận công được không đấy ? Đừng nên cố miễn cưỡng.

Chàng gật đầu nói :

- Được mà. Xin ca ca hãy đặt tiểu đệ nằm xuống.

Đông phương Bá chủ lưỡng lự giây lát rồi nhẹ nhàng đặt chàng nằm xuống nền đá lạnh. Chàng lại nói :

- Ca ca hãy lùi về phía sau một chút đi.

Đông phương Bá chủ tuy không hiểu, nhưng cũng chiều ý chàng, bước lùi về phía sau mấy bước. Chàng khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, viên bảo châu dính trên dải lụa buộc tóc của chàng chợt lóe sáng, chiếu ra hồng quang rực rỡ. Rồi ngay sau đó, từ người chàng chợt bùng lên ngọn lửa bùng bùng, phút chốc đã bao trùm toàn thân. Cả thân người chàng nhanh chóng chìm trong màn lửa đỏ. Dị biến bất thường này khiến mọi người cả kinh thất sắc. Đông phương Bá chủ gọi :

- Lân đệ. Lân đệ. Có sao không ?

Sau khi lão lớn tiếng gọi vài lần, ngọn lửa đang cháy bùng bùng bỗng nhiên tắt ngúm. Giang Thừa Phong vẫn bình yên. Y phục của chàng vẫn nguyên vẹn. Và khí sắc của chàng cũng đã tươi tỉnh hơn trước nhiều. Chàng mở mắt nhìn lên, khẽ nói :

- Ca ca đừng quá lo lắng. Tiểu đệ không sao đâu.

Đông phương Bá chủ thấy chàng vẫn bình an vô sự, khẽ thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ nói :

- Lân đệ làm ta lo quá đi.

Giang Thừa Phong cảm động nói :

- Cám ơn ca ca. Tiểu đệ không sao đâu mà.

Chàng chống tay gượng ngồi dậy. Đông phương Bá chủ vội tiến đến đỡ chàng, ôm chàng vào lòng. Chàng khẽ thở dài nói :

- Tiểu đệ thật vô dụng quá. Chỉ chút hơi lạnh mà cũng chịu không nổi.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Lân đệ không nên nói thế. Lạnh thủy lợi hại như thế mà Lân đệ chịu được bấy lâu là giỏi lắm rồi. Ta thật không bằng.

Chàng cúi đầu nói :

- Tiểu đệ sao bằng được ca ca.

Đông phương Bá chủ cười ha hả nói :

- Lân đệ khiêm tốn quá đấy.

Tây phương Bá chủ chợt hỏi :

- Giang huynh đệ. Tình hình dưới đó thế nào ? Có gì lạ không ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Đáy hồ khá sâu và tương đối bằng phẳng. Đặc biệt ở khoảng giữa có một khối đá nhô lên như một hòn núi nhỏ, cao khoảng bốn thước, chu vi hơn trượng, bề mặt trơn bóng tựa như ngọc bích.

Tây phương Bá chủ hỏi hộp hỏi :

- Khối đá đó màu xanh nhạt và có vân như phi thúy phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Vâng ạ.

Tây phương Bá chủ cả mừng nói :

- Đúng rồi. Đúng thật rồi. Theo cổ thư thì khối đá đó gọi là Thiên phù ngọc bích. Đúng là thứ mà chúng ta đang tìm kiếm. Thiên phù huyền trân nằm bên trong khối ngọc bích ấy đấy.

Giọng y run run cho thấy tâm trạng đang hết sức phấn khích. Trước đây y chỉ dựa theo cổ thư mà tìm kiếm, và cũng chưa chắc chắn lắm về vị trí của bảo vật. Nay đã được xác định, cũng đồng nghĩa với việc có được nửa phần cơ hội rồi. Giang Thừa Phong lại nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy nên đã định xẻ lấy khối ngọc bích ấy mang lên đây cho huynh. Chỉ tiếc là khi tiểu đệ dụng lực xẻ đá thì phần công lực còn lại không đủ sức kháng lạnh. Nếu không thì ... công việc sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tây phương Bá chủ giật mình hỏi :

- Khối ngọc bích đó còn cứng rắn hơn thứ đá trên này nữa đấy. Huynh đệ có thần binh lợi khí cực kỳ sắc bén ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng không sắc bén gì lắm đâu. Chỉ có điều, khi này tiểu đệ đâm mạnh mấy cái cũng khoét được một lỗ nho nhỏ.

Đông phương Bá chủ cười ồ, nói :

- Thế mà Lân đệ lại bảo là không sắc bén gì lắm ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng có thể khối ngọc bích đó bị ngâm lâu trong lãnh thủy nên đã không còn cứng rắn nữa chăng.

Tây phương Bá chủ nói :

- Không phải đâu. Lãnh thủy làm cho đá thêm cứng rắn đấy chứ. Càng ngâm lâu thì lại càng cứng rắn thêm. Do bởi tiếp xúc lâu với lãnh thủy nên đá trên bờ hồ này mới cứng rắn như thế. Đừng nói chỉ khối ngọc bích đó lại ngâm toàn diện trong lãnh thủy, Huynh đệ có thể khoét được nó cho thấy thứ bảo khí của huynh đệ cực kỳ sắc bén.

Đông phương Bá chủ nói :

- Hay quá. Lân đệ lấy cho ta xem thử đi.

Giang Thừa Phong vâng dạ, giơ tay áo trút nhẹ, lấy ra một thanh tiểu kiếm dài khoảng hơn thước, toàn thân tuyền một màu trắng bạc, chuôi nạm ngọc, rõ là một bảo vật quý giá. Chàng đưa thanh tiểu kiếm cho Đông phương Bá chủ. Mọi người xúm lại xem thứ bảo khí lợi hại kia.

Thanh tiểu kiếm tuy mới nhìn qua cũng đã biết đó là một bảo vật trân quý vô giá, nhưng lưỡi kiếm lại rất cùn, chẳng có vẻ gì là sắc bén cả. Tây phương Bá chủ lắc đầu thất vọng. Đột nhiên, Nam phương Bá chủ thốt lên :

- Linh Phong tiểu kiếm.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Huynh đệ nhận ra nó ư ?

Nam phương Bá chủ nói :

- Đệ chỉ mới nghe nói chứ chưa được thấy bao giờ. Linh Phong tiểu kiếm được xếp vào hạng nhị thập tứ khí, là một bảo khí cực kỳ sắc bén, khắc tinh của các thanh cổ kiếm. Nghe nói trước đây thanh Mạc Tà nổi tiếng sắc bén mà cũng đã bị nó chém gãy một đoạn khoảng hai tấc đấy.

Tây phương Bá chủ trầm trồ :

- Lợi hại đến thế ư ?

Y cầm lấy thanh tiểu kiếm, cúi xuống, vung tay đâm mạnh xuống mặt đá. “Soạt” một tiếng. Mặt đá tóe lửa. Mũi kiếm đã lút xuống hơn một nửa. Thanh tiểu kiếm này quả thật rất sắc bén. Nhưng Tây phương Bá chủ vẫn chưa hài lòng cho lắm vì đá quá cứng rắn, thanh kiếm chưa đâm lút cán.

Đông phương Bá chủ lấy lại thanh tiểu kiếm, định đâm thử. Giang Thừa Phong chợt thở dài nói :

- Đá quá cứng rắn. Khi này tiểu đệ phải vận đến tám phần công lực mới có thể đâm lút được.

Đông phương Bá chủ cả mừng vì chàng đã ngẫm nhắc nhở lão. Lão liền vận toàn lực đâm mạnh xuống. Quả thật thanh tiểu kiếm đã đâm vào đá đến lút cán. Nhưng lão chỉ có thể đâm thủng chứ không rạch ngang cắt đá được. Lão lắc đầu thở dài, thu thanh tiểu kiếm lại, giao trả cho Giang Thừa Phong.

Tây phương Bá chủ thở dài nói :

- Đâm được nhưng không cắt được thì cũng vô ích.

Nam phương Bá chủ nói :

- Giang huynh đệ. Huynh đệ thử xem sao ?

Đông phương Bá chủ liền gạt đi :

- Lân đệ còn chưa hồi phục. Có gì thì hãy để lát nữa.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu đệ không sao đâu.

Chàng ngẩng nhìn địa thế, thầm tính toán, đoạn vận khí, cầm thanh tiểu kiếm đâm xuống đá, rạch thành hai đường thẳng song song nhau từ bờ hồ cho đến khi hết chỗ đá cứng. Trông cử động của chàng thật nhẹ nhàng, chẳng có chút gì là phí sức. Nhưng sắc diện chàng thoáng đỏ hồng cho thấy chàng đã phải vận dụng nhiều sức lực. Tuy vậy, công lực của chàng cũng thật cao siêu. Mọi người đều tròn mắt nhìn, thâm khâm phục. Đông phương Bá chủ bật thốt :

- Công lực của Lân đệ thật phi phàm.

Giang Thừa Phong nói :

- Không đâu ạ. Ca ca vì quá thương yêu tiểu đệ mà nói vậy. Chứ cũng chỉ là quen tay thôi mà.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Lân đệ không cần phải khiêm tốn. Ta khen thật lòng đấy.

Xong đâu đấy, chàng nhìn Tây phương Bá chủ nói :

- Lỗ huynh. Huynh hãy cho đào hồ đi. Phải đào rộng hơn hồ này và sâu ít nhất ba trượng mới được.

Tây phương Bá chủ hiểu ý, gật đầu nói :

- Ta hiểu rồi và sẽ cho thực hiện ngay đây. Huynh đệ và mọi người hãy cứ việc nghỉ ngơi trước.

Đoạn y ra lệnh cho bọn thủ hạ nhanh chóng bắt tay vào việc. Bọn họ sẽ đào một cái hồ khác ngay cuối hai đường thẳng mà Giang Thừa Phong vừa vẽ. Sau này lãnh thủy sẽ được dẫn sang đó.

Để mặc cho Tây phương Bá chủ điều động thủ hạ tiến hành công việc, Đông phương Bá chủ dẫn Giang Thừa Phong đến một khu đất trống râm mát cách bờ hồ khá xa, rồi truyền thủ hạ bày tiệc. Lão ngồi xuống và để chàng ngồi trong lòng, sẵn sóc chàng cẩn thận từng ly từng tí.

Nam phương, Miêu Cương hai vị Bá chủ cũng ngồi xuống phía đối diện. Triển Quân cười nói :

- Hà huynh yêu thương Giang huynh đệ quá đấy.

Đông phương Bá chủ nói :

- Lân đệ đáng yêu thế này, không yêu thương sao được. Huynh đệ ganh tị với Lân đệ rồi phải không ?

Mọi người bật cười, sau đó cùng hàn huyên nói chuyện trên trời dưới đất, chờ đồ ăn thức uống được mang đến. Câu chuyện hết sức vui vẻ.

Tiệc được bày lên.

Cũng như mọi lần, Đông phương Bá chủ lại gấp thức ăn đút cho Giang Thừa Phong, bắt chàng phải ăn. Lão biết chàng thường ngày ăn rất ít nên lấy cớ chàng đang lúc không khỏe, cần phải tắm bổ mà bắt chàng ăn uống thật nhiều, mãi đến khi không còn nuốt nổi nữa mới thôi.

Sau khi ăn uống đã no nê, Đông phương Bá chủ lại bảo Giang Thừa Phong ngủ để dưỡng sức. Dù không muốn, nhưng vì không nỡ từ chối tấm lòng thương yêu của lão dành cho chàng, chàng đành vâng dạ, tựa vào người lão, nhắm mắt lại. Và rồi, vì quá mệt mỏi, chàng đã ngủ thiếp đi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Giang Thừa Phong bỗng choàng tỉnh giấc. Chàng mở mắt nhìn lên, chợt nhận ra chàng vẫn còn đang nằm trong lòng Đông phương Bá chủ. Lão đang ngồi dựa lưng vào một gốc đại thụ, và ôm chàng trong lòng, mắt lim dim, dáng vẻ ra chiều rất khoan khoái. Lão thương yêu chàng chẳng kém gì phụ thân chàng.

Thấy chàng đã tỉnh giấc, lão tươi cười nói :

- Lân đệ thức dậy thật đúng lúc. Đã đến giờ ăn rồi.

Chàng ngược mắt nhìn lên bầu trời. Vàng dương đã xế về tây. Những tia nắng cuối cùng đang le lói nơi phía chân trời. Và chẳng bao lâu nữa màn đêm sẽ buông xuống nơi này. Chàng ngượng ngùng khẽ nói :

- Tiểu đệ ngủ quên mất, làm phiền ca ca quá. Tiểu đệ thật có lỗi.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Lỗi phải gì. Lân đệ là đệ đệ của ta mà. Ta đương nhiên phải lo lắng chăm sóc Lân đệ chứ.

Chàng cảm động nói :

- Ca ca ...

Lão tươi cười ngắt lời :

- Ta là ca ca, chăm sóc Lân đệ là chuyện đương nhiên. Lân đệ không nên để tâm. Đây chính là những giây phút vui vẻ hiếm hoi của ta đấy.

Chàng nắm chặt bàn tay lão, ngập ngừng nói :

- Ca ca tốt quá.

Chàng là con một, không có anh em thân thuộc nên trước đây chưa từng cảm nhận được tình cảm huynh đệ. Nay có được một vị ca ca đối với chàng quá tốt khiến chàng vô cùng cảm động. Đông phương Bá chủ cũng rất vui. Lão lại truyền bày tiệc và lại đích thân gấp thức ăn, đút cho chàng ăn.

Ăn uống xong, mọi người vây quần chuyện vãn. Giang Thừa Phong không uống rượu mà chỉ uống trà. Đông phương Bá chủ cũng uống trà với chàng. Chỉ có ba vị Bá chủ kia là uống rượu.

Vì bọn thủ hạ của Tây phương Bá chủ chưa đào hồ xong nên chưa thể bắt tay vào việc được. Vì rất nóng, mong chóng xong việc nên Tây phương Bá chủ đã huy động đến hàng mấy trăm người luân phiên làm việc suốt ngày đêm, nhưng cũng phải đến sáng mai mới có thể đào xong cái hồ theo đúng yêu cầu. Thế là Giang Thừa Phong có thể nghỉ ngơi đến sáng mai.

Mọi người cùng ăn uống chuyện vãn. Câu chuyện xoay quanh sự sắc bén của Linh Phong tiểu kiếm và công lực thâm hậu của Giang Thừa Phong. Ai nấy đều trầm trồ thán phục, khen ngợi hết lời khiến chàng ngượng ngùng, khẽ nói :

- Tiểu đệ nào có đáng gì. Chỉ chút hơi lạnh mà cũng không chịu nổi. Nếu như có gia phụ ở đây thì công việc sẽ đơn giản hơn nhiều. Lãnh thủy kia không thể làm khó gia phụ được đâu.

Tây phương Bá chủ hồ nghi hỏi :

- Ta nghe nói công phu của huynh đệ không hề kém Giang sư thúc mà ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nói là nói vậy thôi chứ chút tạp học của tiểu đệ làm sao sánh được với thuần Hỏa công phu của gia phụ. Tiểu đệ luyện Âm Dương Hòa Hợp Thần Công, tính Hỏa đã giảm đi nhiều, không được thuần nhất như gia phụ.

Nam phương Bá chủ hỏi :

- Âm Dương Hòa Hợp Thần Công là công phu gì thế ? Ta chưa từng nghe qua, có phải là tuyệt học của Thánh cung hay không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Đó chỉ là sự hợp nhất của luồng chân lực thuần Hỏa với luồng chân lực có tính Âm hàn, chỉ là môn tạp học thông thường chứ không phải Thánh cung tuyệt học.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Ở Trường Thanh Cung mà cũng có công phu mang tính Âm hàn nữa ư ? Ta tưởng là chỉ có công phu thuần Hỏa thôi chứ.

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng có đấy ạ. Chỉ là vì nó không mấy lợi hại nên ít người chịu luyện đấy thôi. Chỉ có tiểu đệ tham lam gặp gì cũng luyện mới nên cảnh cỡ dang như hiện giờ, môn nào cũng biết mà môn nào cũng chẳng tinh thông.

Đông phương Bá chủ cả cười nói :

- Không phải thế. Lân đệ lại quá khiêm tốn rồi. Phải nói rằng Lân đệ môn nào cũng biết và môn nào cũng tinh thông. Ta rất tự hào vì có một người đệ đệ tài hoa xuất chúng như Lân đệ.

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, nói sang chuyện khác :

- Lỗ huynh. Tiểu đệ muốn xin huynh một việc.

Tây phương Bá chủ ngạc nhiên hỏi :

- Có gì huynh đệ cứ nói. Sao lại khách sáo như vậy chứ ?

Giang Thừa Phong nhìn về phía hồ, nói :

- Huynh chắc không cần dùng đến số lãnh thủy kia phải không ạ ? Nếu được thì mong huynh nhượng lại cho tiểu đệ.

Tây phương Bá chủ nói :

- Được thôi. Nhưng huynh đệ dùng nó để làm gì thế ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Vùng Đại Mạc khí hậu khắc nghiệt, nắng nóng kinh người. Muốn bớt nóng bức, chỉ có cách lấy băng trên Đại Tuyết Sơn về dùng. Nhưng đường xá xa xôi, băng lại rất mau tan nên đã tốn kém mà lại chẳng mấy hiệu quả. Tiểu đệ thấy lãnh thủy này còn lạnh hơn cả băng tuyết, lại ở dạng lỏng nên rất tiện dụng.

Đông phương Bá chủ cười nói :

- Huynh đệ thật cao kiến.

Mọi người trò chuyện đến quá canh hai thì đi nghỉ. Trải qua bao năm tháng tìm cách lấy Thiên Phù Huyền Trân dưới hồ, Tây phương Bá chủ đã cho dựng hẳn một tòa trang viện ở gần đấy làm chỗ trú chân. Tuy chỉ là trú sở tạm thời, nhưng cũng có thể xem là một hành cung, nên được bày biện trang hoàng đầy đủ tiện nghi xứng đáng với địa vị của một vị Bá chủ.

Và Tây phương Bá chủ cũng đã hứa rằng sau khi lấy được linh dược sẽ tặng lại tòa trang viện này cho Giang Thừa Phong, để chàng dùng làm nơi đóng thùng lãnh thủy, chuyên chở về Đại Mạc.

62. 61

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi hai

THỦY QUANG LIỄM DIỄM TÌNH PHƯƠNG HẢO

TRÌ THUỢNG HÀN PHONG HỮU NHẤT XUY

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Cửa báu trên đời đâu dễ kiếm,

Lạnh lẽo trên hồ trận gió bay.”

Trời vừa rạng bình minh. Sương đêm hãy còn đọng trên cành lá. Những tia nắng đầu ngày rực hồng nơi phía chân trời.

Cũng như mọi ngày, Giang Thừa Phong có thói quen dậy sớm. Hiện chàng đang đi dạo quanh hoa viên bên trong trang viện, vừa đón nắng sớm đầu ngày, vừa thư giãn cho tinh thần minh mẫn trước khi bắt đầu công việc.

Chàng đã thức thì Đông phương Bá chủ cũng thức theo. Lão đang ngồi trong tòa tiểu đình giữa hoa viên, chờ tỳ nữ dọn trà bánh điểm tâm. Trong khi đó, những người kia vẫn hãy còn chưa tỉnh giấc.

Trà bánh đã được dọn lên. Đông phương Bá chủ vẫy gọi :

- Lân đệ. Mau vào đây cùng ta dùng điểm tâm nào.

Giang Thừa Phong vâng dạ, vội bước đi vào. Trà bánh nóng hổi thơm phức. Hai người ăn uống chuyện trò vui vẻ. Đông phương Bá chủ từng trải giang hồ, biết nhiều hiểu rộng. Giang Thừa Phong đọc nhiều sách vở, kiến văn quảng bác. Hai người nói chuyện rất tâm đầu ý hợp.

Chuyện trò được một lúc, bỗng đâu Tây phương Bá chủ từ ngoài trang đi vào, tiến thẳng đến chỗ hai người, hỏi :

- Dương huynh đệ và Triển huynh đệ vẫn chưa thức dậy ư ?

Đông phương Bá chủ gật đầu, hỏi lại :

- Mới sáng sớm mà người đã đi đâu thế ?

Tây phương Bá chủ đáp :

- Đệ lên trên ấy xem thử bọn họ đã làm đến đâu rồi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Thế bọn họ đã làm đến đâu rồi ạ ?

Tây phương Bá chủ đáp :

- Xong cả rồi.

Giang Thừa Phong nói :

- Hay quá. Vậy lát nữa chúng ta sẽ bắt tay vào việc ngay. Công việc hoàn thành sớm được lúc nào hay lúc nấy.

Tây phương Bá chủ nói :

- Ta cũng nghĩ vậy. Chỉ sợ nhọc sức huynh đệ mà thôi.

Giang Thừa Phong nói :

- Không sao đâu ạ. Tiểu đệ sẽ cố gắng.

Tây phương Bá chủ ngồi xuống cùng dùng điểm tâm với hai người. Mãi đến lúc này mới thấy Nam phương Bá chủ Dương Lâm đi ra, nhìn mọi người nói :

- Mọi người thức sớm quá nhỉ ?

Tây phương Bá chủ cười nói :

- Không phải mọi người thức sớm mà là huynh đệ dậy muộn đấy thôi.

Nam phương Bá chủ đưa mắt nhìn trời, rồi mỉm cười nói :

- Vẫn còn sớm mà.

Tây phương Bá chủ nói :

- Tuy vẫn còn hơi sớm đấy. Nhưng chúng ta không có thói quen dậy muộn. Khi mặt trời lên là phải thức giấc.

Nam phương Bá chủ hỏi :

- Triển huynh đệ vẫn chưa dậy ư ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Y vẫn còn đang say giấc Vu Sơn.

Giữa lúc ấy có tiếng người từ bên trong nói vọng ra :

- Ai nói gì đệ thế ?

Rồi sau đó thấy Miêu Cương Bá chủ Triển Quân lĩnh thừng đi ra. Tây phương Bá chủ cười nói :

- Huynh đệ đang vui cùng Vu Sơn Thần nữ nên dậy muộn phải không ?

Triển Quân cười hì hì nói :

- Nếu được vậy thì tốt quá rồi. Chỉ vì lạ chỗ nên tối qua khó ngủ, thành ra sáng nay dậy muộn ấy mà.

Tuy ngày xưa bọn họ từng là người vũ lâm, nhưng sau mấy mươi năm vị cao quyền trọng, bọn họ đã quen với cuộc sống hưởng thụ rồi. Nếu như không thật cần thiết thì cũng chẳng cần bận tâm làm gì. Đông phương Bá chủ cười nói :

- Mọi người dùng điểm tâm đi nào.

Mọi người cùng ngồi vào bàn. Ăn uống xong là lại ra ngay chỗ lãnh trì, chuẩn bị công việc.

Buổi sáng sớm ...

Bầu trời trong xanh cao vút. Vầng thái dương vừa ló dạng, chiếu ra những tia hồng quang le lói nơi phía chân trời. Sương đêm vẫn còn đọng ướt lá cây cùng mọi vật xung quanh. Gió sớm nhẹ nhẹ thổi. Trên bờ lãnh trì, hơi lạnh từ dưới hồ bốc lên quyện vào sương sớm, đã lạnh lại càng thêm lạnh.

Ngay vị trí đã định trước, tức ngay đầu của hai đường thẳng song song mà Giang Thừa Phong đã vạch làm dấu trên nền đá cứng, một cái hồ lớn sâu hun hút đã được đào xong. Vì để phòng xa, Tây phương Bá chủ đã cho đào hồ rất rộng và sâu đến gần bốn trượng, bởi theo y nghĩ, thừa còn hơn thiếu. Hàng trăm nhân công đã ra sức làm việc suốt một ngày một đêm mới hoàn thành công trình.

Khi ra đến nơi, nhìn cái hồ vừa mới được đào, Giang Thừa Phong lắc đầu nói với Tây phương Bá chủ :

- Huynh cẩn thận quá đó.

Tây phương Bá chủ nói :

- Cẩn tắc vô ưu mà. Rộng một chút, sâu một chút cũng chẳng hại gì.

Giang Thừa Phong khẽ vâng dạ. Tây phương Bá chủ lại hỏi :

- Giờ huynh đệ định thế nào ?

Giang Thừa Phong nhìn quanh một lượt, đoạn nói :

- Việc đào kênh dẫn để tháo nước ra là nhiệm vụ của tiểu đệ. Tiểu đệ sẽ cố gắng để hoàn thành sớm. Huynh cứ yên tâm.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Lân đệ làm việc một mình ư ? Có cần ta giúp không ?

Tây phương Bá chủ nói :

- Trong chúng ta đây chỉ có mình Giang huynh đệ là có đủ công lực để xẻ đá đào kênh. Lão có muốn giúp cũng không được.

Đông phương Bá chủ nói :

- Nhưng chẳng lẽ để một mình Lân đệ làm việc cực nhọc trong khi ta lại ngồi không ? Thế sao được.

Giang Thừa Phong cảm động, nhìn Đông phương Bá chủ với ánh mắt đầy vẻ thân thiết. Chàng khẽ nói :

- Cám ơn ca ca. Khi tiểu đệ kiệt sức, mong ca ca tìm cách giúp tiểu đệ mau hồi phục. Như thế là đã giúp tiểu đệ rất nhiều rồi.

Đông phương Bá chủ gật đầu nói :

- Việc đó đương nhiên rồi. Nhưng Lân đệ cũng nên lượng sức, không nên làm việc quá sức mà có hại cho sức khỏe.

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Dạ.

Không chần chừ, chàng bắt tay vào việc ngay. Khởi đầu từ mép đá nơi cái hồ mới đào, chàng dùng thanh tiểu ngân kiếm cẩn thận cắt ra từng khối đá vuông vắn. Tây phương Bá chủ ngạc nhiên hỏi :

- Huynh đệ sao lại làm vậy ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Thứ đá này cứng rắn như thế, dùng làm gạch lát rất tốt, nhất là để lát nền võ đài sẽ không sợ bị phá vỡ khi hai cao thủ giao đấu tỷ chiêu. Tiểu đệ định dùng nó để xây dựng một sở võ đài.

Tây phương Bá chủ nói :

- Huynh đệ thật cao kiến.

Miêu Cương Bá chủ Triển Quân cười nói :

- Huynh đệ thật tài giỏi. Những thứ tưởng chừng vô dụng mà huynh đệ vẫn nghĩ ra được chỗ sử dụng, hay thật đấy. Huynh đệ mà đi theo nghiệp kinh doanh thì tài bảo cả thiên hạ chắc sẽ vào tay huynh đệ hết.

Đông phương Bá chủ cả cười nói :

- Lân đệ không cần phải theo nghiệp kinh doanh cũng vẫn có thể thu hết tài bảo trong thiên hạ. Chẳng phải mấy năm gần đây tài bảo trong thiên hạ vẫn cứ lũ lượt đổ về Trường Thanh Cung hay sao ?

Triển Quân gật đầu nói :

- Huynh nói rất phải. Giang huynh đệ là nhân tài hiếm có trong thiên hạ.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không dám đâu ạ.

Chàng hì hục làm việc, thật sự rất cố gắng. Khi đã quá mệt mỏi, chàng tạm nghỉ dưỡng sức, và được Đông phương Bá chủ truyền công lực, giúp chàng mau hồi phục. Và khi đã tạm hồi phục, chàng lại tiếp tục công việc, mặc cho Đông phương Bá chủ trách chàng không chịu nghỉ ngơi.

Chàng vẫn cố sức làm việc, cả ngày lẫn đêm. Chỉ trừ những lúc quá mệt mỏi phải tạm nghỉ dưỡng sức và những lúc ăn uống, còn thì chàng làm việc liên tục, không lúc nào ngơi tay, ngay cả việc ngủ cũng không. Thấy chàng như vậy, mấy vị Bá chủ ai cũng thương chàng nên cứ thay phiên nhau túc trực bên cạnh, để truyền công lực giúp chàng lấy lại sức mỗi khi mệt mỏi.

Dù chàng đã hết sức cố gắng, nhưng công việc nặng nhọc, lại quá khó khăn, mà chỉ có một mình chàng làm, nên tiến độ không thể nào nhanh được. Chàng đã làm việc cật lực cả ngày lẫn đêm mà cũng phải mất gần nửa tháng mới đào xong con kênh chỉ dài gần hai trượng.

Khi chỉ còn lại bức vách đá mỏng cuối cùng nằm sát bờ hồ, chàng dừng tay, khẽ thở phào, nói :

- Áp lực quá lớn, không thể đào tiếp được nữa. Giờ chúng ta hãy dùng toàn lực hợp chưởng phá vỡ bức vách này vậy.

Đông phương Bá chủ nhìn bức vách, nói :

- Có lẽ nên phải vậy thôi. Nhưng Lân đệ đã có vẻ kiệt sức rồi đấy, hãy nghỉ ngơi một lúc đi đã.

Chàng chưa kịp nói gì thì Tây phương Bá chủ cũng nói thêm :

- Huynh đệ hãy yên tâm nghỉ ngơi. Công việc cũng đã gần hoàn thành rồi, có chậm thêm một lúc nữa cũng chẳng hề gì đâu.

Đông phương Bá chủ gật đầu khen phải. Rồi chẳng cần biết chàng có đồng ý hay không, lão nắm tay kéo chàng đi về phía một bóng râm dưới gốc đại thụ, bắt chàng phải nằm xuống nghỉ ngơi. Trước nay, lão đã quyết điều gì là nhất định phải làm cho bằng được nên chàng chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo. Vả chăng, với vị ca ca này, chàng hết mực hiếu kính, nghe lời.

Nơi đó đã có trải sẵn một tấm gấm, bên cạnh lại có bình trà. Lão đã quan tâm lo lắng cho chàng như vậy, chàng không nỡ chối từ, đành phải nghe lời. Sau khi uống một chung trà, chàng liền nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, chàng nghe nổ ầm mấy tiếng thật dữ dội, chấn động cả một vùng trời đất. Mặt đất rung chuyển cùng với những tiếng ầm ầm như sấm động. Chàng vội bật ngồi dậy xem thử chuyện gì.

Thì ra trong lúc chàng đang nằm nghỉ, bốn vị Bá chủ đã cùng hợp sức phát chưởng phá vỡ bức vách đá cuối cùng kia. Đây là đề xuất của Đông phương Bá chủ và được mọi người nhiệt liệt tán thành. Với chuyện nhỏ nhặt này, bọn họ dư sức làm được nên không muốn làm phiền đến Giang Thừa Phong, cứ để yên cho chàng nghỉ ngơi vì mấy hôm nay chàng đã làm việc quá sức.

Dù bờ đá vô cùng cứng rắn, nhưng hợp chưởng do cả bốn vị Bá chủ cùng vận toàn lực phát ra nào phải tầm thường, lại thêm áp lực rất mạnh của lãnh thủy phía bên trong, sau mấy lần phát chưởng, cuối cùng thì bức vách cũng đã bị phá vỡ. Lãnh thủy ào ạt tràn qua kênh dẫn, đổ sang hồ bên kia trong sự vui mừng của Tây phương Bá chủ và mọi người.

Đông phương Bá chủ quay lại, thấy Giang Thừa Phong đã ngồi dậy, liền đến bên chàng, cười nói :

- Lân đệ. Công việc đã xong rồi. Lân đệ có thể yên tâm mà ngủ một giấc cho lại sức. Mấy hôm nay Lân đệ đã mệt mỏi nhiều.

Quả thật chàng đã vô cùng mệt mỏi, liền khẽ vâng dạ, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt, chẳng mấy chốc là đã chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ say sưa, chợt Giang Thừa Phong có cảm giác thân mình bỗng bênh, dường như ai đó đang bồng chàng lên. Chàng mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên tay Đông phương Bá chủ. Chàng vội nói :

- Ca ca. Xin ca ca để tiểu đệ xuống.

Đông phương Bá chủ mỉm cười, thả chàng xuống đất. Chàng nhìn quanh, thấy trời đã về chiều, các toán nhân thủ cũng đã bắt đầu triệt thoái.

Mấy vị Bá chủ cũng đang chuẩn bị trở về, thấy chàng đã tỉnh giấc liền đứng lại chờ chàng cùng đi. Sau sự việc lần này, chàng đã được cảm tình của tất cả mọi người. Ai ai cũng đều có hảo cảm với chàng, thương yêu chàng. Vị thế của chàng ở Trung Nguyên nhờ vậy cũng đã gia tăng đáng kể.

Đông phương Bá chủ lấy ra một chiếc lọ ngọc, trao cho chàng, nói :

- Phần của Lân đệ đây.

Chàng ngơ ngác hỏi :

- Gì thế ạ ?

Đông phương Bá chủ nói :

- Thiên phù huyền trân đấy. Theo như thỏa thuận thì Lân đệ được chia một nửa. Ta đã lấy giúp huynh đệ.

Chàng khẽ nói :

- Cám ơn ca ca. Nhưng tiểu đệ đâu cần dùng đến nó. Lỗ huynh mới cần, và tiểu đệ đã định nhường lại hết cho Lỗ huynh.

Đông phương Bá chủ nói :

- Lân đệ đã phải hao tổn rất nhiều công sức mới lấy được nó. Lân đệ phải được chia phần mới hợp lý.

Lúc ấy, Tây phương Bá chủ cũng đang từ đằng xa tiến lại, nghe hai người nói vậy liền nói :

- Hà huynh nói phải đó. Huynh đệ hãy cứ nhận phần của mình. Phần của ta cũng đủ dùng rồi.

Đông phương Bá chủ cũng nói :

- Cứu người đâu cần nhiều đến thế. Phần của y cũng đủ dùng cho mấy người rồi. Lân đệ không cần phải ngại. Hãy cứ nhận lấy.

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Dạ. Cám ơn Lỗ huynh. Cám ơn ca ca.

Chàng nhận lấy lọ ngọc, đoạn lấy từ trong người ra thêm hai chiếc lọ ngọc khác nữa, cả hai đều là những thứ chuyên dùng để chứa linh dược. Chàng trút hết linh dược từ trong một chiếc lọ sang lọ kia, rồi đem cất lọ chứa linh dược. Sau đó, chàng cẩn thận chia lấy một nửa Thiên phù huyền Trân vào trong chiếc lọ không. Mọi người đều nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên.

Đông phương Bá chủ hỏi :

- Lân đệ làm gì thế ?

Giang Thừa Phong đưa lại một chiếc lọ chứa nửa phần Thiên phù huyền Trân của chàng cho Đông phương Bá chủ, khẽ nói :

- Ca ca. Tiểu đệ xin tặng lại ca ca.

Đông phương Bá chủ ngạc nhiên nói :

- Vô công bắt thụ lộc. Vật này rất quý. Ta không nhận đâu.

Giang Thừa Phong nói :

- Không. Ca ca đã giúp tiểu đệ rất nhiều. Xin ca ca hãy nhận đi ạ. Đây là tấm lòng của tiểu đệ mà.

Đông phương Bá chủ vẫn cứ từ chối không chịu nhận, mặc dù Thiên phù huyền Trân là một kỳ Trân cực kỳ quý báu. Đó là tinh túy của ngọc thạch, được linh khí của thiên nhiên nghìn năm hun đúc tạo thành, mỗi giọt có thể mang lại đến mười năm công lực cho người luyện võ, là thứ mà người giang hồ luôn khát khao thêm muốn, sẵn sàng đổi cả tính mạng để mong chiếm hữu được nó, dù chỉ là vài giọt. Mà phần của Giang Thừa Phong chia cho Đông phương Bá chủ ít ra cũng đến mười mấy giọt. Điều đó cũng đủ thấy tính cách trọng nghĩa khinh tài của lão.

Thấy lão vẫn cứ mãi từ chối, chàng đành phải nói :

- Ca ca. Đây là chút quà mọn của tiểu đệ gửi cho các vị hiền đệ. Xin ca ca hãy nhận đi ạ.

Đông phương Bá chủ bật cười nói :

- Kỳ Trân này mà Lân đệ lại bảo là quà mọn ư ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Đối với thường nhân mới có thể xem là kỳ Trân, còn với ca ca thì có đáng gì đâu. Đây là quà tặng của tiểu đệ gửi cho các vị hiền đệ, là cả tấm lòng của tiểu đệ. Ca ca hãy nhận đi ạ.

Đông phương Bá chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi nhận lấy, nói :

- Cám ơn Lân đệ nhé. Ta là ca ca, chưa có gì tặng cho Lân đệ mà lại nhận quà của Lân đệ rồi, thật không phải.

Giang Thừa Phong nói :

- Không đâu ạ. Ca ca đã giúp tiểu đệ rất nhiều. Tiểu đệ rất cảm kích.

Trong lúc ấy, Nam phương, Miêu Cương nhị vị Bá chủ đều đưa mắt nhìn Tây phương Bá chủ khiến y thâm lo lắng. Thấy Giang Thừa Phong khảng khái tặng kỳ Trân cho Đông phương Bá chủ, Tây phương Bá chủ dù rất tiếc cũng không tiện tỏ ra keo kiệt, đành chia lấy một ít Thiên phù huyền Trân tặng cho hai vị Bá chủ kia, vì dù sao bọn họ cũng là huynh đệ đồng môn với y, không thể để bọn họ bất mãn mà ngã sang phe Giang Thừa Phong và Đông phương Bá chủ được.

Xong đâu đấy, mọi người cùng nhau trở về tòa trang viện dưới chân núi, tạm nghỉ ngơi ở đấy, vì trời cũng đã gần tối, chờ sáng ngày mai sẽ cùng trở lại Thành Đô. Sau hơn nửa tháng vất vả, cuối cùng công việc cũng đã thành tựu.

Buổi ban trưa, trên đường quan đạo vắng người qua lại. Trời hè oi bức cộng với cái nắng gay gắt của đất Thục đã khiến cho khách lữ hành phải tìm nơi râm mát để tránh nắng. Các hàng quán ven đường đều chật ních người.

Lúc này, trên đường chỉ có một đôi thiếu niên nam nữ đang hời hả dong cương. Hai con ngựa trông khỏe mạnh khôn ngoan, sắc lông từ đầu đến chân đều trắng như tuyết, chính thực dòng lương câu thần mã. Trong khi đó, người ngồi trên lưng ngựa đều vận y phục hoa lệ, nam thì anh tuấn hào hoa, nữ thì xinh đẹp diễm kiều, quả rất xứng đôi. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng.

Lại nói hôm trước, sau khi tìm được kỳ trân, rồi chia tay các vị Bá chủ, Giang Thừa Phong đã trở về hội diện cùng Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng. Chàng đã phải hết lời biện bạch, năn nỉ, lại thêm mấy phen chịu phạt, Lý Nhược Hồng mới chịu tha thứ cho chàng cái tội đã bỏ đi mất biệt bấy lâu nay.

Lý Nhược Hồng cũng không muốn ở lại cái nơi có lắm sự thị phi này nên đã hối thúc Giang Thừa Phong mau chóng trở lại Trung Châu. Dù còn rất nhiều công việc cần chàng xử lý, nhưng chàng cũng chiều ý nàng, thu xếp công việc giao lại cho bọn thuộc hạ, rồi ba người cùng lên đường. Chàng đã chọn đi theo lối cũ đưa Vân, Lý hai nàng rời khỏi Xuyên Trung.

Đến Bách Hoa Cung, chàng chia tay Vân Tuyết Nghi. Thái lão cũng đang có mặt tại đó. Lão không chịu cho chàng lên đường ngay, bắt chàng phải ở lại cùng lão uống rượu một bữa thỏa thích.

Chàng không tiện từ chối. Nhưng lần này chàng chỉ nhấp môi vài chung, còn cả vò Bách Hoa Tửu hai mươi cân hầu như do Thái lão uống hết. Và lão đã say đến độ không thể nào dậy nổi nữa.

Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng chia tay Vân Tuyết Nghi, rồi cùng lên đường, tiếp tục đi về phía đông.

Và giờ này chính là lúc Lý Nhược Hồng trừng phạt Giang Thừa Phong. Chỉ còn lại hai người với nhau nên nàng chẳng cần phải e dè ngần ngại. Nàng bắt chàng phải đi suốt ngày, dãi dầu mưa nắng, không cho nghỉ ngơi. Chỉ đến khi trời sụp tối mới dừng chân tìm nơi nghỉ tạm ngoài hoang dã.

Trên đường đi, thỉnh thoảng hai người ghé lại các hàng quán bên đường mua thức ăn, và Lý Nhược Hồng đã giữ tất cả, dù tiền mua là của Giang Thừa Phong. Nàng chia cho thứ gì thì chàng ăn thứ ấy, nàng không cho thì chàng đành nhịn đói chứ không hỏi xin. Có khi suốt cả ngày kiêm trình chàng không được thứ gì cho vào bụng. Nàng là người vô lâm nên chẳng hề gì, nhưng chàng chỉ cố gắng được một ngày là đã mệt mỏi rã rời. Tuy vậy, chàng vẫn cố gắng chịu đựng, không dám than van.

Trả Lời Với Trích Dẫn

63. 62

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi ba

HỒNG THỤ THANH SƠN NHẬT DỤC TÀ

LAI VĂNG LỘ TIỀN KHỞI PHONG BA

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Non xanh cây thắm bóng chiều tà,

Trên đường đi lại khởi phong ba.”

Lại nói, Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng rời đất Xuyên đi về phía đông. Một hôm, khi đi gần đến Hán Khẩu, tuần mã đột nhiên hý vang, rồi ngừng bước không chịu đi tiếp nữa. Giang Thừa Phong khẽ cau mày nói :

- Chẳng lẽ chúng ta phải dừng chân nghỉ lại tại đây hay sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Chỉ còn chừng hơn mười dặm đường nữa là đã đến Hán Khẩu. Chúng ta cố đi thêm một quãng nữa. Đến nơi rồi người sẽ được nghỉ ngơi thoải mái.

Giang Thừa Phong nói :

- Tuấn mã hý vang không chịu đi tiếp, dường như phía trước có mùi tử khí. Chúng ta cần phải cẩn thận.

Lý Nhược Hồng lúc nào cũng luôn tin tưởng vào những tiên đoán của Giang Thừa Phong. Nghe nói phía trước có chuyện náo nhiệt, nàng cảm thấy hứng khởi, vừa giục ngựa tiến lên, vừa nói :

- Chúng ta hãy đến đó xem thử là chuyện gì.

Giang Thừa Phong thoáng nghĩ ngợi, rồi gật đầu nói :

- Cũng được. Nếu như phía trước có chuyện gì nguy hiểm thì chúng ta sẽ lùi lại ngay cũng không muộn.

Vừa nói chàng vừa giục tuấn mã lướt vó câu chạy theo Lý Nhược Hồng. Cả hai người tiếp tục sánh bước dong cương vừa đi vừa trò chuyện.

Trời đã ngả bóng hoàng hôn.

Đi thêm một quãng nữa, vượt qua một khúc quanh, cả hai bỗng thấy phía trước có một toán độ mười mấy người đang đứng chặn ngang đường. Tất cả đều che kín mặt, với vũ khí đủ loại lăm lăm trên tay.

Đến gần nơi đó mới hay bọn người kia gồm hai phe khác nhau, bởi đối diện với bọn môn đồ diện nhân là hai trung niên hán tử vận thanh y, tay cầm ngang trường kiếm. Song phương hằm hè nhau, có lẽ sắp sửa động thủ.

Không muốn lãnh thêm sự phiền phức không đáng có, do sợ Lý Nhược Hồng vì hiếu sự mà lại nhúng tay vào chuyện này, Giang Thừa Phong vội giục cương lướt ngựa tới trước đầu ngựa của nàng. Chàng hướng về bọn người đang đứng chặn ngang đường, vòng tay nhả nhận nói :

- Tiểu sinh có việc cần đi qua. Mong chư vị lượng tình mà mở đường cho.

Bọn môn đồ diện nhân hết thấy đều ngậm tằm, không một ai lên tiếng đáp lại. Nhưng những tia mắt hằn học dữ tợn của bọn họ lại chuyển hướng xạ thẳng vào Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Thấy thái độ của bọn họ như thế, Lý Nhược Hồng chợt nổi giận, đã định phát tác. Giang Thừa Phong vội vẫy tay ra hiệu cản nàng lại, rồi vẫn với giọng nhả nhận, chàng lại nói :

- Mong chư vị lượng tình mở đường cho bọn tiểu sinh đi qua.

Ngay lúc đó, một tên Hắc y môn đồ dáng vóc cao lớn, có vẻ là thủ lĩnh của cả bọn, ngạo nghễ lên tiếng :

- Hai đứa bé kia. May cho hai người là ta không có hứng thú đối phó với bọn trẻ con. Nếu còn muốn sống thì hãy mau tránh xa nơi này. Chờ ta giải quyết xong hai tên kia rồi sẽ mở đường cho hai người đi qua.

Lý Nhược Hồng càng nghe nói lại càng thêm tức giận. Nhưng Giang Thừa Phong đã vội nắm lấy dây cương kéo ngựa của nàng lùi lại. Hai con tuấn mã quay đầu, lui về phía sau độ hơn mười trượng rồi mới dừng lại. Tên thủ lĩnh bọn môn đồ diện nhân lộ vẻ đắc ý, cất tiếng cười ha hả, lớn tiếng nói :

- Hay lắm. Tốt lắm. Hai người đã biết điều như thế, ta cũng nghĩ tình mà không làm khó dễ hai người.

Còn hai thanh y hán tử có vẻ thất vọng lắm. Bọn họ thấy hai người đi đến, đã tưởng là có thêm người viện trợ. Nào ngờ sự thế lại như thế. Hán tử trông lớn tuổi hơn quay lại nhìn Giang Thừa Phong nói :

- Lão đệ. Bọn chúng công cuồng ngạo ngược như thế mà lão đệ vẫn có thể nhịn được sao ?

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười, không đáp lời. Tên thủ lĩnh bọn môn đồ diện nhân lớn tiếng cười nói :

- Bọn chúng biết điều như thế thì mới sống lâu được. Đâu như bọn các người. Rượu mời không chịu uống, lại muốn uống rượu phạt.

Hán tử nhỏ tuổi hơn cười nhạt nói :

- Bọn ta muốn uống rượu phạt đó. Rồi các người làm gì được bọn ta ?

Tên mông diện thủ lĩnh quát lớn :

- Tặc tiểu tử. Chớ có cuồng ngạo. Hãy mau nạp mạng đi.

Tiếng kêu nạp mạng của tên này vừa dứt thì bọn thủ hạ của hắn đã đồng loạt ủa lên một lúc, lao vào tấn công hai thanh y hán tử. Riêng hắn thì vẫn an nhiên đứng ngoài quan chiến, thảnh thơi lại liếc mắt ngó chừng Giang Thừa Phong. Tuy bề ngoài hắn có vẻ mạnh mẽ, nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn e ngại chàng cùng Lý Nhược Hồng tham gia vào cuộc chiến.

Do đã có chuẩn bị từ trước, cả hai thanh y hán tử đồng hét lớn một tiếng, tay vung trường kiếm, thân hình tức khắc dịch chuyển chiếm lĩnh hai phương vị trọng yếu, hết sức chống cự với bọn địch vốn đông người hơn nhiều. Hai người bọn họ cũng đáng gọi là cao thủ, tả xung hữu đột, trường kiếm loang lên vun vút, kiếm khí toát ra lạnh lẽo bảo hộ toàn thân, tuy chưa đủ sức sát địch nhưng cũng đủ để chặn đứng tất cả những đòn tấn công của bọn địch nhân.

Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng từ ngoài xa vẫn đang an nhiên thì thầm trò chuyện, dường như không hề bận tâm chú ý đến trận ác chiến giữa hai thanh y hán tử với cả chục tên địch nhân che kín mặt, thập phần hung ác. Tên mông diện thủ lĩnh có vẻ an tâm, liền quay sang chú tâm vào cuộc chiến.

Hắn chợt kinh hãi khi thấy bọn thủ hạ của hắn tuy đông người nhưng lại không đủ sức áp đảo được hai tên địch nhân kia. Hắn liền quát lớn một tiếng, xông ngay vào trận chiến, định nhanh chóng hạ thủ cho xong chuyện.

Quả nhiên, ngay khi hắn vừa tham chiến, tình hình đã có chuyển biến. Bọn mông diện nhân như hổ thêm cánh, càng thêm phấn khích, gia tăng sức lực tấn công rất rất, cố bắt sống đối phương.

Lúc này, tình thế của hai thanh y hán tử đã thập phần nguy ngập, chỉ còn cách đỡ gạt thế công mãnh liệt của đối phương. Trên thân thể hai người họ đã thọ thương đôi chỗ, y phục đầm huyết tươi. Nhưng cả hai vẫn cố gom hết sức tàn, quyết tìm phương xung phá vòng vây đào thoát.

Trận chiến càng thêm phần kịch liệt.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng đứng ngoài xa thì thầm trò chuyện, tỏ ra không hề quan tâm đến cuộc chiến khốc liệt phía trước. Nhưng thật ra Lý Nhược Hồng lúc nào cũng để tâm đến cuộc chiến. Vốn có hảo cảm với hai hán tử kia hơn bọn mông diện nhân, thấy hai người họ đã lâm vào hiểm cảnh, sắp ngộ nạn đến nơi, nằng nóng ruột vội quay sang Giang Thừa Phong thúc giục :

- Bọn họ sắp thất thủ đến nơi rồi kìa. Người hãy mau can thiệp đi. Nếu chậm chút nữa là muộn mất đó.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Cô nương muốn tiểu sinh cứu bọn họ ?

Lý Nhược Hồng hỏi lại :

- Người không muốn à ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Nếu như tiểu sinh muốn can thiệp thì đã can thiệp ngay từ đầu rồi chứ đâu có để đến lúc này. Tiểu sinh chủ trương cầu an, không bao giờ muốn rước lấy những sự phiền phức vào mình.

Lý Nhược Hồng thấy tình trạng hai người kia thập phần nguy ngập, không tiện can vãn nhiều lời, vội nói :

- Ta muốn người cứu bọn họ đấy. Người hãy mau ra tay đi.

Đột nhiên, Giang Thừa Phong thoáng ngẩn người. Và rồi chàng trở lại vẻ bình thường ngay, mỉm cười nói :

- Cô nương cứ yên tâm. Không cần tiểu sinh phải ra tay. Bọn kia không giết chết được hai người họ đâu.

Lý Nhược Hồng khẽ cau đôi mày liễu, nói :

- Sao người lại nói thế ? Chắc là người lại định thoái thác chứ gì ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Cô nương hãy thử lắng nghe xem.

Lý Nhược Hồng không hiểu chàng định nói về cái gì, nhưng cũng cố lắng tai nghe ngóng. Thính lực của nàng kém tinh tường hơn chàng nhiều nên mãi một lúc sau nàng mới nghe thấy những thanh âm rất kỳ lạ, nghe như tiếng ma kêu quỷ khóc âm u rờn rợn. Nàng khẽ rùng mình, quay sang Giang Thừa Phong hỏi :

- Có chuyện gì thế ?

Giang Thừa Phong nghiêm giọng đáp khẽ :

- Đoàn âm binh của Cửu U Địa Phủ đi bắt hồn phạm nhân. Lát nữa khi bọn họ đến nơi, cô nương nên giữ yên lặng, đừng nói gì hết nhé. Đụng chạm đến bọn họ là không yên thân được đâu.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Người cũng sợ bọn họ nữa ư ?

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Có ai lại muốn đi gây chuyện với bọn âm binh ở Địa Phủ đâu. Đức Diêm Quân mà kêu đến tên là khó thoát được.

Vừa lúc đó, bỗng đâu khắp cả bốn phía vang lên rất nhiều những tiếng ma rên quỷ khóc. Những thanh âm ấy âm u lạnh lẽo, tuy rất khẽ nhưng vang rền thật xa khiến ai ai nghe thấy cũng phải rợn người. Tiếp đó, từ khắp bốn phương tám hướng lại nghe vang rền những tiếng kêu rên như vậy, lúc to lúc nhỏ, lúc xa lúc gần, như phiêu du du dật trên nền trời cao.

Ngay sau đó, một giọng nói kỳ lạ như ma khóc đột ngột cất lên :

“Diêm Quân chú định tam canh tử,

Bất năng lưu nhân đáo ngũ canh.”

Rồi tại trường đột ngột xuất hiện một đám người kỳ dị, phục trang như âm binh quỷ sứ, trên tay đều cầm hình tượng hay xiềng xích khua vang rồn rỗng. Dẫn đầu đoàn âm binh là một nhân vật vận hắc y, tay cầm Cầu Hồn Bài, sắc mặt âm u lạnh lẽo như u hồn dạ quỷ nơi Âm giới.

Nhìn vào cục trường, thấy bọn mông diện nhân và hai thanh y hán tử vẫn còn đang tiếp tục kịch chiến, chẳng lý gì đến sự xuất hiện của đoàn âm binh, Hắc y nhân khẽ hừ lạnh một tiếng, quát lớn :

- Đoạt phách truy hồn.

Ngay lập tức, bọn âm binh xông thẳng tới, xiềng xích vung lên rồn rỗng. Mười mấy tên mông diện nhân, kể cả tên thủ lĩnh, lập tức bị đánh ngã lăn ra đất, rồi bị chúng âm binh áp tới dùng xiềng xích trói lại.

Hai thanh y hán tử đang lâm vào hiểm cảnh, tưởng chết đến nơi, đột nhiên thấy bọn địch nhân đều đã bị đánh ngã, trong lòng hết sức mừng rỡ, vội thu kiếm định thủ. Nhưng lúc này cả hai người họ đều đã dùng sức quá độ, lại thọ trọng thương nhiều chỗ, chân tay rũ liệt không còn chi trì được nữa, rồi cũng ngã lăn ra đất. Máu từ bên trong y phục rỉ ra thấm ướt cả mấy vạt cỏ. Hắc y nhân cầm đầu đoàn âm binh đưa mắt nhìn hai người họ, cau mày nói :

- Xem ra hai tên này cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Thôi thì hãy mang bọn chúng theo để khỏi phải mất công đi lại phiền phức.

Bọn âm binh ứng tiếng vâng dạ, rồi lập tức xiềng hai người họ lại, dẫn đi. Cả hai người tuy chưa bất tỉnh, nhưng khí lực đều đã mất hết, chân tay rũ liệt không còn sức phản kháng, đành để mặc cho bọn âm binh muốn làm gì thì làm.

Thấy tình hình trở nên cấp bách, Lý Nhược Hồng liền khẽ giật nhẹ tay áo Giang Thừa Phong, giục :

- Người phải tìm cách cứu hai người bọn họ cho ta. Nhanh lên.

Không sao được, Giang Thừa Phong khẽ buông nhẹ tiếng thở dài, đành phải miễn cưỡng gật đầu. Những ý muốn của nàng chàng không thể nào từ chối được, nhất là khi nàng yêu cầu chàng giúp chứ không phải là ra lệnh. Thấy bọn âm binh đang định giải phạm nhân đi, chàng liền gọi :

- Xin các vị lưu bộ giấy lát.

Hắc y nhân thủ lĩnh đoàn âm binh quay lại nhìn chàng, cau mày hỏi :

- Túc hạ là ...

Giang Thừa Phong liền lấy ngọc bài minh định vương vị đưa ra. Thật kỳ lạ, trong bóng đêm, ngọc bài tỏa sáng lấp lánh như minh châu. Hắc y nhân vừa nhìn thấy là đã nhận ra ngay, vội vòng tay nói :

- Thì ra là Nghi vương. Bản chức là Câu Hồn Sứ Giả phụng sự Diêm Quân nơi Âm giới, xin chào vương gia.

Giang Thừa Phong tuy vị cao quyền trọng, nhưng Câu Hồn Sứ Giả là trọng thần dưới trướng Cửu U Diêm Quân, địa vị cũng không kém. Giang Thừa Phong cũng vội vòng tay đáp lễ, tươi cười nói :

- Không dám. Tiểu vương xin chào Tôn sứ.

Câu Hồn Sứ Giả hỏi :

- Chẳng hay vương gia gọi bản chức lại có điều chi chỉ giáo.

Giang Thừa Phong đáp :

- Chỉ giáo thì không dám. Tiểu vương chỉ mong Tôn sứ lượng tình mà dung tha cho hai người họ.

Vừa nói chàng vừa đưa tay chỉ vào hai thanh y hán tử. Câu Hồn Sứ Giả cau mày ra vẻ khó nghĩ, hồi lâu mới nói :

- Chắc vương gia cũng biết luật lệ của Âm giới rất nghiêm minh, cả đến Đức Diêm Quân cũng phải tuân thủ. Bản chức chỉ chiếu phép thi hành, không thể vi luật. Mong vương gia lượng thứ cho.

Giang Thừa Phong nói :

- Tôn sứ có thể trình với Đức Diêm Quân rằng hai người họ là bộ thuộc của tiểu vương, chắc Đức Diêm Quân cũng lượng tình bỏ qua. Dù sao thì bọn họ cũng chưa đoạn khí, vẫn còn chút sinh cơ. Tiểu vương sẽ hết sức cứu chữa. Nếu không được thì đó là số mệnh của bọn họ vậy.

Câu Hồn Sứ Giả ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Rồi y khẽ phẩy tay, ra lệnh cho bọn âm binh tháo bỏ xiềng xích cho hai người họ. Giang Thừa Phong vòng tay cảm tạ, đoạn chàng nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, đi đến bên hai thanh y hán tử, cúi xuống xem xét thương thế. Cả hai chỉ bị thọ thương đôi chỗ, tuy cũng khá nghiêm trọng nhưng cũng chỉ là những vết thương ngoài da, chỉ vì bị mất máu quá nhiều nên mới kiệt lực chứ chẳng đến nỗi cử tử nhất sinh. Nhưng chàng lại khẽ cau mày, cố ý thở dài nói :

- Nguy quá. Nhưng để cố gắng xem sao. Biết đâu nhờ may mà ...

Vừa nói chàng vừa vung chỉ điểm vào mấy mươi huyết đạo trên người cả hai, sau đó lại điểm vào hôn huyết. Cả hai lập tức mê đi. Thấy Lý Nhược Hồng đã giục ngựa đến gần, chàng liền quay lại hỏi :

- Lý cô nương. Trong túi nước có còn chút nước nào không ?

Lý Nhược Hồng cầm túi nước treo bên yên ngựa lên xem, thấy đã hết sạch. Túi nước bên yên ngựa của Giang Thừa Phong cũng vậy. Trên đường kiêu trình, vừa mệt vừa khát nên hai người đã uống sạch từ lâu. Nàng liền nói :

- Người chờ một lát. Để ta đi tìm nước.

Đoạn nàng giục ngựa chạy đi ngay. Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Hễ mỗi lần giúp đỡ người khác là nàng lại sốt sắng như thế. Bản tính của nàng quá tốt, ưa giúp đỡ người khác, bất kể lợi hại. Bản tính quá

tốt không phải là không hay, chỉ có điều quá nông nổi lại không tốt, dễ rước họa vào thân. Nếu như nàng một mình hành tẩu giang hồ, không Chàng bên cạnh, hẳn đã bị hại từ lâu rồi.

Giang Thừa Phong từ từ đứng dậy, quay sang Câu Hồn Sứ Giả mỉm cười nói :

- Xin Tôn sứ lượng thứ. Tiểu vương hãy còn có việc muốn nhờ Tôn sứ.

Câu Hồn Sứ Giả nói :

- Vương gia muốn hỏi cung bọn chúng chứ gì ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Câu Hồn Sứ Giả lại nói tiếp :

- Chuyện đó chẳng hề gì. Vương gia cứ tự nhiên.

Giang Thừa Phong vòng tay nói :

- Cảm tạ Tôn sứ.

Đoạn chàng xách tên thủ lĩnh bọn mông diện đi vào khu rừng cạnh đó. Câu Hồn Sứ Giả hai tay chấp sau lưng, cũng thả bước theo sau. Vào sâu độ mười trượng, chàng ném tên đó xuống đất, rồi trầm giọng hỏi :

- Người là ai ?

Tên kia nhắm nghiền đôi mắt, im lặng không đáp. Chờ đợi hồi lâu, thấy hắn ta ngoan cố như vậy, Câu Hồn Sứ Giả tức mình, khẽ cười nhạt một tiếng, vung chỉ điểm vào tam âm tuyệt mạch của hắn, khiến hắn đau đớn lăn lộn dưới đất. Nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng, không lên tiếng.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Tên này ngoan cố không chịu khai. Nhưng trong bọn thủ hạ của hắn chắc cũng có kẻ không đến nỗi ngoan cố như hắn.

Câu Hồn Sứ Giả gật đầu khen phải, xách hắn ra ngoài, lát sau lại mang vào một tên mông diện khác, cười nói :

- Tên này có vẻ nhút nhát, vương gia thử hỏi hắn xem sao ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, lại nhìn hắn ta hỏi :

- Người thuộc bang phái nào ?

Hắn ta không lên tiếng đáp ngay mà có vẻ do dự. Câu Hồn Sứ Giả từ từ giơ tay lên, lạnh lùng nói :

- Người có muốn thử thủ pháp Tam âm tuyệt mạch hay không.

Tên kia lộ vẻ sợ hãi, lắp bắp nói :

- Xin ... xin các vị đại gia ... hãy tha cho tiểu nhân, tiểu nhân thuộc ... thuộc ... Cửu Trùng Giáo.

Giang Thừa Phong gật đầu hỏi tiếp :

- Tôn chỉ của Cửu Trùng Giáo là gì ?

- Dạ, là ... là Phát dương thánh giáo, Thống nhất vũ lâm.

- Cơ cấu tổ chức của Cửu Trùng Giáo là gì ?

- Dạ ... tiểu nhân ... tiểu nhân địa vị thấp kém nên ... không biết ạ. Tiểu nhân xin thề không dám nói dối các vị đại gia đâu ạ.

- Ta hãy tạm tin là người nói thật. Vậy người hãy nói về những gì người biết về Cửu Trùng Giáo.

- Dạ ... tiểu nhân chỉ biết mình thuộc Long Võ Đường, dưới quyền quản trị của phân cung Vu Hồ, ngoài ra thì không biết gì khác. Bọn tiểu nhân lúc bình thường thì phân tán đi các nơi, không ai nhận biết được ai. Chỉ khi có công vụ thì Hộ pháp bản đường mới phát hiệu lệnh triệu tập thuộc hạ, phân phó nhiệm vụ. Tiểu nhân còn chưa được thấy đường chủ bản đường lần nào nữa.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày ra chiều thất vọng, rồi lại quay sang Câu Hồn Sứ Giả nói :

- Xem ra hần chỉ biết có bấy nhiêu.

Câu Hồn Sứ Giả gật đầu hỏi :

- Vương gia còn định hỏi thêm tên khác hay không ?

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Như thế cũng đã tạm đủ rồi. Xin cảm tạ Tôn sứ đã giúp đỡ. Tiểu vương vô cùng cảm kích.

Câu Hồn Sứ Giả mỉm cười nói :

- Chuyện chẳng có chi, vương gia không nên quá khách khí.

Đoạn y xách tên môn hạ Cửu Trùng Giáo đi ra khỏi khu rừng. Giang Thừa Phong lững thững theo sau. Ra đến chỗ chúng âm binh, đôi bên vái chào từ biệt nhau, rồi Câu Hồn Sứ Giả thống lĩnh chúng âm binh áp giải phạm nhân đi. Giang Thừa Phong ở lại, chờ Lý Nhược Hồng đi lấy nước về.

64. 63

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi bốn

THANH HUYẾT HÓA VI NGUYỄN THƯỢNG THẢO

HƯƠNG HỒN DẠ TRỰC KIỂM QUANG PHI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Gò cao miền hoang vắng,

Máu nhuộm khắp cỏ cây,

Giữa đêm trường tịch mịch,

Kiểm khí xuất, hồn bay.”

Lại nói, sau khi Câu Hồn Sứ Giả suất lĩnh đám âm binh áp giải số phạm nhân mới bắt được đi rồi, Giang Thừa Phong ở lại chờ Lý Nhược Hồng đi lấy nước về. Trong khi đó, hai kẻ bị thương vẫn còn nằm hôn mê dưới đất.

Lát sau, Lý Nhược Hồng quay lại, trao túi nước vừa lấy được cho chàng. Chàng nhận lấy, rồi lấy ra một chiếc bình ngọc, trút ra hai viên linh dược cho vào túi nước, khẽ lắc nhẹ cho tan đều. Sau đó chàng dốc túi nước đổ cho hai thanh y hán tử uống. Xong đâu đấy, chàng mới giải hôn huyết cho hai người họ.

Linh đơn mà chàng vừa cho hai hán tử kia phục dùng tuy không là linh đan thần dược, nhưng cũng là một loại diệu dược trị thương vô cùng hiệu nghiệm. Chỉ trong chốc lát mà hai người bọn họ đã tạm hồi phục sức lực, đã có thể gượng ngồi dậy vận công điều hòa chân lực. Thấy hai người bọn họ đang như kẻ sắp chết mà lại có thể hồi phục nhanh chóng như vậy, Lý Nhược Hồng thâm khâm phục y thuật của Giang Thừa Phong. Nàng đâu biết rằng hai người họ chẳng qua chỉ là kiệt sức chứ thương thể cũng chẳng có chi đáng kể. Người vũ lâm bị ngoại thương chỉ là việc bình thường. Giang Thừa Phong chỉ cố ý ra vẻ nghiêm trọng đấy thôi.

Nhận thấy hai người bọn họ đã tạm bình phục, có thể tự hành công được, Giang Thừa Phong liền đi đến bên tuần mã, lên yên, giục ngựa ra roi, cùng Lý Nhược Hồng tiếp tục cuộc hành trình.

Hai hán tử kia tuy đang lúc vận công điều tức cố hồi phục sức lực, nhưng thấy Giang Thừa Phong định bỏ đi, liền vội vàng xả công, bật đứng dậy, vừa chạy theo sau vừa lớn tiếng hô hoán :

- Xin vương gia lưu bộ. Xin vương gia lưu bộ.

Bọn họ nghe Câu Hồn Sứ Giả gọi Giang Thừa Phong là vương gia nên cũng theo đó mà gọi. Giang Thừa Phong kìm cương tuấn mã dừng lại, và Lý Nhược Hồng cũng dừng lại theo. Chàng quay lại hỏi :

- Có chuyện gì ?

Hai thanh y hán tử chạy đến gần, chấp tay cung kính nói :

- Ân cứu tử của vương gia, huynh đệ bọn tại hạ vô cùng cảm kích.

Giang Thừa Phong trầm giọng nói :

- Hai người kêu bản vương lưu bộ chỉ để nói thế thôi ư ?

Rồi chàng lại định giục tuấn mã đăng trình. Chàng không có hứng thú với những lời khách sáo dư thừa của những kẻ có địa vị thấp hơn mình. Quan niệm của chàng là chỉ khách sáo với những người có địa vị tương đương, và đó chỉ là sự lễ phép xã giao. Nghe chàng bảo vậy, thanh y hán tử trông lớn tuổi hơn vội vàng phục xuống lạy, kính cẩn nói :

- Tại hạ là Triệu Chí Quân cùng nghĩa đệ Hàn Giang được vương gia cứu mạng, nguyện gắng sức đáp đền ân trọng. Lúc này vương gia cũng đã lên tiếng nhận huynh đệ bọn tại hạ là bộ thuộc. Nếu như vương gia không chê, xin cho huynh đệ tại hạ được theo hầu dưới trướng.

Người nhỏ tuổi hơn là Hàn Giang cũng phục lạy nói :

- Xin vương gia thu nhận. Huynh đệ bọn tại hạ nguyện sẽ tận tâm tận lực phụng sự vương gia.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Bản vương chỉ nói vậy để Câu Hồn Sứ Giả tha cho hai người. Chứ bản vương không có ý định bắt hai người phải theo hầu.

Triệu Chí Quân vội nói :

- Đây là bọn tại hạ nguyện ý. Xin vương gia thu nhận.

Giang Thừa Phong ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Bản vương không muốn liên can đến những sự ân oán trong giới vũ lâm. Nếu như hai người đi theo bản vương thì phải đứng ngoài các vụ tranh chấp giữa các phe phái trong vũ lâm mới được. Bản vương xem hai người có vẻ là nhân sĩ chính phái, e rằng sẽ không giữ được điều này.

Triệu Chí Quân cung kính nói :

- Bọn tại hạ nguyện tuân theo vương mệnh. Xin vương gia thu nhận.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Được rồi. Hai người đã theo bản vương, từ nay nếu có đi lại trong vũ lâm thì phải đứng giữa Hắc bạch lưỡng đạo, không được gây sự hiềm khích với bất kỳ phe phái nào. Trong trường hợp cần thiết thì có thể ra mặt điều giải cho song phương, nhưng cũng không được giúp phe này chống lại phe kia để chuốc thêm thù oán.

Triệu Chí Quân và Hàn Giang cả mừng, vội phục lạy nói :

- Lời dạy của vương gia, bọn thuộc hạ xin tuân theo. Từ nay bọn thuộc hạ sẽ không tham gia vào các vụ tranh chấp trong vũ lâm nữa.

Giang Thừa Phong vẫy tay nói :

- Được rồi. Hai người hãy mau bình thân.

Cả hai tạ ơn đứng dậy. Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Khi này vì đâu mà đôi bên lại xảy ra xung đột ?

Triệu Chí Quân kính cẩn đáp :

- Kính bẩm vương gia. Tên cầm đầu trong bọn chúng là Thất Tuyệt Ma Dao Trương Tùng Linh vốn có oán thù sâu đậm với bọn thuộc hạ. Năm xưa hắn hành hung hiếp đáp lương dân bị bọn thuộc hạ ngăn cản, ra tay đánh hắn bị thương phải bỏ chạy. Nay không biết hắn học võ công ở đâu mà công phu tiến bộ rất nhiều nên mới tìm bọn thuộc hạ để trả mối oán thù năm xưa.

Hàn Giang cũng nói :

- Thuộc hạ nhận thấy dường như hắn có một thể lực rất lớn đỡ đầu nên mới dám ngông cuồng ngạo ngược như thế.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Chuyện đó bản vương đã biết rồi. Hắn ta là Hộ pháp của một giáo phái đang trong giai đoạn tiềm ẩn.

Triệu Chí Quân và Hàn Giang nghe nói thì đều giật mình thất sắc. Họ Triệu kinh hãi lắp bắp nói :

- Không lẽ ... không lẽ là ... Thông Thiên Giáo ?

Thời gian gần đây, Thông Thiên Giáo đã chính thức hiển lộ lực lượng, tăng cường cướp bóc các nơi để bổ sung ngân quỹ sau khi bị mất mấy mươi vạn lượng về tay Thái Chính Cung. Đồng thời bọn chúng cũng ra sức lôi kéo, mua chuộc, uy hiếp, cưỡng bách hào kiệt vũ lâm cả hai đạo Hắc bạch phải cúi đầu quy phục. Các bang phái trong vũ lâm thì sức yếu thế cô, chỉ có thể tự lo cho chính mình, đâu giúp được ai. Cả vũ lâm ngập chìm trong một bầu không khí u ám thê lương, không ngày nào lại không có người đổ máu vì bọn Thông Thiên Giáo.

Kể cả những người thuộc giới vũ lâm cũng như lương dân bách tính mỗi khi nhắc đến Thông Thiên Giáo là kèm theo một nỗi khiếp sợ vô biên, bởi thể lực của bọn chúng quá lớn, hành động thần bí, thủ đoạn lại tàn độc vô tướng. Họ chỉ mong Thái Chính Cung ra mặt đối phó. Nhưng Thái Chính Cung lại rất thần bí, ngoài những lời đồn đãi xuất hiện rộng rãi trong giang hồ ra thì lại không thấy xuất hiện trở lại.

Chính vì thế, khi nghĩ đến kẻ thù là môn hạ Thông Thiên Giáo, bọn Triệu Chí Quân có vẻ rất sợ hãi. Giang Thừa Phong nhìn sắc diện tái xanh của hai người họ mà khẽ lắc đầu. Chàng mỉm cười nói :

- Không phải bọn Thông Thiên Giáo đâu. Bọn này vẫn chưa chính thức lộ diện, người vũ lâm chưa mấy ai biết. Còn về thực lực thì ... e rằng còn lợi hại hơn bọn Thông Thiên Giáo nhiều.

Lý Nhược Hồng thầm phục những hiểu biết của chàng, nhưng vẫn cười hỏi :

- Người vũ lâm chưa mấy ai biết thì sao người biết được ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh xem tinh tượng rồi tính ra thôi.

Chàng nói với vẻ như thật khiến nàng bật cười xòa. Chàng cũng khẽ mỉm cười, đoạn quay sang bọn Triệu Chí Quân nói :

- Nhưng hai người đã theo phụng sự bản vương thì đương nhiên bản vương sẽ phải giải quyết việc này. Hai người cứ yên tâm.

Triệu Chí Quân cả mừng vội chấp tay nói :

- Bọn thuộc hạ xin đa tạ vương gia hậu ái.

Hàn Giang cũng lộ vẻ mừng rỡ. Cả hai xin theo phụng sự Giang Thừa Phong một phần vì muốn đền đáp đại ân cứu mạng, nhưng phần khác cũng vì mong được chàng che chở cho. Bọn họ thấy chàng, và ngay cả Lý Nhược Hồng nữa cũng đều có vẻ xem thường bọn Thông Thiên Giáo nên nghĩ rằng chàng có một thể lực rất hùng mạnh. Hơn nữa, chàng lại còn là một vị vương gia, ngay cả Câu Hồn Sứ Giả cùng bọn âm binh nơi Âm giới đều phải kính trọng chàng.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Gia trang hai người ở đâu ?

Triệu Chí Quân đáp :

- Kính bẩm vương gia. Bọn thuộc hạ cư ngụ ở Tương Dương.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Được rồi. Giờ cũng đã quá khuya. Có vào thành lúc này cũng không được. Chúng ta hãy mau tìm chỗ tạm nghỉ ngơi vậy.

Bọn Triệu Chí Quân vâng dạ, nói :

- Hiện giờ tại Hán Khẩu tập trung nhiều nhân vật vũ lâm, long xà hỗn tạp, xin vương gia hãy lưu tâm.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Bọn người vũ lâm tập trung giữa nơi thành thị làm gì thế nhỉ ? Quanh nơi đây đâu có võ lâm thế gia hay môn phái, bang hội nào ? Hay là có một trường thịnh hội nào đó sắp khai diễn ?

Triệu Chí Quân kính cẩn nói :

- Bẩm vâng. Hai ngày nữa Lưu Hương Viện sẽ tổ chức một cuộc tỷ võ giữa hai đại cao thủ rất nổi danh. Vũ đài được thiết lập ở bên bờ Hán Thủy, cách trại thủy quân không xa. Hào khách giang hồ vì thế mà lũ lượt kéo đến quan chiến. Bọn thuộc hạ cũng đang định đến đấy.

Vừa nói y vừa kính cẩn trình cho Giang Thừa Phong xem một tờ giấy. Thì ra đó là tờ cáo thị về cuộc tỷ võ sắp diễn ra. Lý Nhược Hồng đang ở sát bên cạnh chàng cũng liếc nhìn xem. Thấy có đoạn ghi “lệ phí vào xem : ba mươi lượng bạch ngân”, nàng lườm Giang Thừa Phong nói :

- Bọn Công Tôn tiên sinh giỏi làm ăn quá nhỉ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đó là nghề của bọn họ mà. Nhưng muốn vào xem mà phải nộp lệ phí ba mươi lượng là có hơi đắt đấy.

Triệu Chí Quân vội nói :

- Kính bẩm vương gia. Những lần trước chỉ thu lệ phí có mười lượng thôi. Nhưng lần này nghe đâu vì là cuộc tỷ đấu rất quan trọng, liên quan đến thanh danh cả đời của hai đại cao thủ mà vị chủ nhân của Thái Chính Cung sẽ đích thân đến thẩm định. Do tính chất đặc biệt này mà lệ phí mới tăng lên đến ba mươi lượng.

Hàn Giang cũng nói thêm :

- Thế mà mọi người cũng chẳng ai chê đắt. Chẳng những thế mà số người đến xem còn đông hơn những lần trước nữa ấy chứ. Bọn thuộc hạ đang ở Trường Sa mà khi nghe tin cũng vội lên đường ngay.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày có vẻ trầm tư, trong khi Lý Nhược Hồng nhìn chàng cười nói :

- Bọn họ chịu tốn nhiều tiền để đến xem chỉ sợ chẳng phải thật sự muốn xem cuộc tỷ đấu mà là muốn xem người đó thôi.

Hóa ra thì Lý Nhược Hồng cũng đã hiểu được vấn đề vi diệu trong đó. Giang Thừa Phong khẽ thở dài, gượng cười nói :

- Có lẽ vậy. Nhưng bọn Công Tôn huynh đệ sao lại làm thế.

Riêng bọn Triệu Chí Quân cũng đã là lơ mờ hiểu ra vấn đề, hiểu được phần nào thân phận của Giang Thừa Phong. Triệu Chí Quân lấp bắp nói :

- Vương gia ... vương gia phải chăng là ... là ...

Giang Thừa Phong mỉm cười đỡ lời :

- Lưu Hương Viện do Công Tôn huynh đệ chủ trì cũng là một trong các tổ chức phụng sự bản vương.

Triệu Chí Quân cả mừng nói :

- Nếu bọn thuộc hạ được vào làm việc trong Lưu Hương Viện thì hay quá.

Y nói vậy là thật lòng, bởi sau cuộc hội khai trương ở gần thành Lư Giang hồi mấy tháng trước, Lưu Hương Viện đã trở nên rất nổi tiếng, sinh ý vô cùng thịnh vượng. Không chỉ người trong giới võ lâm mà cả lương dân bách tính cùng hào phú quan quyền cũng đều đặc biệt quan tâm. Vấn đề quan trọng là bọn họ chỉ làm sinh ý, không tranh quyền đoạt lợi, mà cũng không trực tiếp xâm phạm đến lợi ích của ai.

Nghe họ Triệu nói vậy, Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lưu Hương Viện cùng Thủy Hương Viện chỉ hoạt động trong phạm vi lưu vực Trường Giang, còn các người lại trú tại Tương Dương. Bản vương định sẽ lập tại đây một viện, giao cho hai người chưởng quản.

Nếu nói như thế thì địa vị của bọn họ cũng sẽ chẳng kém Lưu Hương Viện chủ. Triệu Chí Quân ngơ ngác nói :

- Việc ấy ...

Giang Thừa Phong mỉm cười bảo :

- Đương nhiên là bản vương sẽ có cách thu xếp. Hai người cứ yên tâm. Khi đã là viện chủ rồi thì bọn ta mà sẽ chẳng dám đến quấy rối hai người nữa đâu.

Cả hai cả mừng, vội vái lạy tạ ơn, lòng vô cùng cảm kích. Giang Thừa Phong lại vẫy tay nói :

- Thôi được rồi. Chúng ta hãy mau tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi tạm đêm nay. Đã khuya quá rồi đấy.

Cả hai người vội vàng dạ. Hàn Giang nói :

- Thuộc hạ có thấy một tòa hoang miếu ở gần đây. Xin thỉnh vương gia cùng tiểu thư đến đó.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, ra hiệu cho y đi trước dẫn đường. Đi thêm chừng nửa dặm quả nhiên nhìn thấy bên đường có một tòa miếu cổ. Tòa cổ miếu dãi dầu mưa nắng mà không được chăm nom nên đã hoang phế. Mái dột nát, khung cửa sổ không còn cánh. Hàn Giang ái ngại nói :

- Vương gia. Nơi này quá dột nát ...

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không sao. Có còn hơn không. Bấy lâu nay xuôi ngược giang hồ bản vương cũng đã quen chịu khổ rồi.

Nói đoạn, chàng quay sang nhìn Lý Nhược Hồng mỉm cười ý nhị. Nàng vừa tức giận lại vừa thẹn thùng, khẽ hừ lạnh một tiếng. Nhưng Giang Thừa Phong vẫn cứ nhìn nàng mỉm cười.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua. Nàng khẽ rung mình. Chàng thấy vậy liền cởi ngay áo bào trao cho nàng. Nàng hơi ngại, nhưng rồi cũng nhận lấy, khoác vào người. Áo bào của chàng tuy chỉ được may bằng lụa mỏng nhưng cũng ấm áp phi thường. Cảm giác lạnh lẽo không còn nữa.

Sau đó, mọi người vào cả trong tòa phế miếu. Huynh đệ Hàn, Triệu vội tiến vào trước, lo quét dọn sạch sẽ nền gạch rồi gom góp một ít gỗ của những bàn ghế gãy nát nằm rải rác trong miếu để nhóm lửa. Ngọn lửa bùng lên ấm áp. Bốn người quây quần vui vẻ bên đống lửa, lấy lương khô ra ăn.

Do đã nửa đêm nên sau khi ăn xong, Giang Thừa Phong đã bảo mọi người đi nghỉ sớm. Huynh đệ Triệu Chí Quân vì giữ ý nên ra mé ngoài vừa ngủ vừa canh gác. Giang Thừa Phong ngày thường vẫn cùng Lý Nhược Hồng ở chung một phòng nên giờ đây ngủ chung trong một tòa hoang miếu nhỏ hẹp hai người cũng chẳng việc gì phải câu nệ. Vì thế mà bọn Triệu Chí Quân mới hiểu lầm.

Đêm đã quá khuya ...

Cảnh vật im lìm tĩnh lặng. Đây đó chỉ nghe tiếng côn trùng kêu rả rích, cùng với tiếng gió thổi rì rào.

Đang lúc mơ màng, Giang Thừa Phong bỗng choàng tỉnh giấc. Chàng nghe từ phía xa có tiếng chân người đi lại. Chàng định thần nghe kỹ, phát hiện bọn chúng có trên mười tên, công phu cũng vào hạng khá. Lúc này đang phiên gác của Hàn Giang, nhưng vì đối tượng còn cách khá xa nên y chưa phát hiện ra.

Lát sau, bọn kia đã đến gần, và Hàn Giang cũng đã phát hiện ra. Y liền vội đánh thức Triệu Chí Quân dậy. Cả hai người tay lăm lăm trường kiếm, phục hai bên cửa miếu. Nếu bọn kia không đến đây thì thôi. Nhược bằng bọn chúng đến đây sinh sự thì vị trí của hai người sẽ khiến bọn chúng bất ngờ, có thể chiếm được tiên cơ. Triệu Chí Quân còn định dập tắt lửa, nhưng Giang Thừa Phong xua tay bảo không cần. Chàng sợ khi tắt lửa Lý Nhược Hồng sẽ bị lạnh. Lúc này, nàng vẫn còn đang ngon giấc, và chàng tự thấy mình phải có trách nhiệm chăm sóc nàng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, lát sau có thanh âm ồm ồm cất lên :

- Đây là tòa miếu thổ địa nhỏ bé.

Tiếp theo lại nghe thấy thanh âm của một người khác :

- Trong kia có ánh đèn lửa. Chắc là có người.

Một giọng lạnh lẽo như băng cất lên :

- Hừ. Nếu không có người chẳng lẽ là ma quỷ hiện lên đốt lửa.

Một giọng khác cũng lạnh lẽo không kém :

- Nói nhiều vô ích. Cứ tiến vào thì biết.

Quả nhiên bọn kia vừa bàn cãi vừa rào bước tiến thẳng đến tòa phé miếu. Rồi tên có giọng ồm ồm quát lớn :

- Lũ chuột nào đang nấp nánh trong đó ? Hãy mau chường mặt ra đây.

Huynh đệ Triệu Chí Quân thủy chung vẫn tiếp tục ẩn hai bên cửa miếu, không chịu lên tiếng. Lúc này, Lý Nhược Hồng cũng đã tỉnh giấc, ngồi dậy. Thấy nàng có vẻ tức giận, Giang Thừa Phong vội nắm tay nàng, thì thầm :

- Bọn này chẳng đáng để cô nương phải bận tâm.

Lý Nhược Hồng ngược mắt nhìn chàng, khẽ nói :

- Muốn ta không bận tâm cũng được. Nhưng ... bọn này thật đáng ghét. Người không được tha bọn chúng đi.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Được rồi. Không tha thì không tha.

Thấy chàng vẫn còn đang nắm tay, nàng đỏ mặt vội rút tay về. Chàng khẽ mỉm cười, có vẻ vui lắm. Tuy hai người nói chuyện rất nhỏ nhưng bọn ngoài kia cũng đã nghe thấy. Tên có giọng ồm ồm quát lớn :

- Lũ chuột nào đấy ? Sao còn không mau chường mặt ra ?

Trong miếu vẫn im lìm. Gã kia tức giận, vung chưởng đánh thẳng vào cửa miếu. Cánh cửa đã mục nát, sao chịu nổi luồng chưởng lực hung mãnh kia, lập tức vỡ nát, mảnh vụn bắn tứ tung. Một số bắn thẳng vào Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Nhưng những mảnh vụn đó chỉ đến gần Giang Thừa Phong là đã hóa thành tro bụi. Lý Nhược Hồng đang ngồi sát bên cạnh chàng nên cũng chẳng hề gì. Đến lúc này, nàng mới thấy được công lực kinh nhân hãn thế của chàng. Chứ những lần trước, chàng xuất thủ nhanh quá, nàng chẳng thể nào thấy kịp.

Trong lúc hỗn loạn, huynh đệ Hàn, Triệu đang ẩn nấp hai bên cửa miếu lập tức xông ra vùng kiếm đâm tới. Một tiếng rú thất thanh vang lên. Gã đại hán có giọng ồm ồm trong lúc bất phòng đã trúng kiếm ngã lăn ra đất. Huynh đệ Triệu Chí Quân hạ thủ xong liền chống kiếm đứng chặn ngay trước cửa miếu. Bọn họ tưởng Giang Thừa Phong không biết võ công nên lo bảo vệ chàng.

65. 64

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi lăm

HẢO THỦY HẢO SƠN KHAN BẮT TÚC

MÃ ĐỀ THÔI SẴN NGUYỆT MINH QUY

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Nước non xinh đẹp xem chưa khắp,

Vó ngựa theo trăng giục trở về.”

Lại nói, huynh đệ bọn Triệu Chí Quân sau khi hạ thủ xong liền chống kiếm đứng chặn ngay trước cửa miếu. Bọn họ tưởng Giang Thừa Phong không biết võ công nên lo bảo vệ chàng. Trong khi đó, bọn kia trông thấy đồng bọn thất thủ, tức thì giận dữ tiến tới dàn ra trước cửa miếu, đối diện với hai huynh đệ Hàn, Triệu, sắc mặt hầm hầm ẩn đầy sát cơ. Một tên có vẻ cầm đầu quát hỏi :

- Các người có phải là hai tên họ Triệu và họ Hàn đó không ?

Biết gặp phải cường địch, đồng bọn của kẻ thù, Triệu Chí Quân cố điềm tĩnh, ngạo nghễ đáp :

- Phải thì sao mà không phải thì sao ?

Tên kia cười lạnh đáp :

- Phải cũng tốt mà không phải cũng chẳng sao. Dù gì thì các người cũng chẳng thể sống được qua đêm nay.

Triệu Chí Quân hững hờ nói :

- Các người làm gì được Triệu mỗ ?

Tên kia lạnh lùng nói :

- Té ra đúng là bọn các người. Hay lắm. Ta có chuyện muốn hỏi các người. Nếu thành thật trả lời thì sẽ được chết nhẹ nhàng.

Triệu Chí Quân còn chưa kịp phản ứng thì ngay lúc ấy từ trong miếu có tiếng Giang Thừa Phong nói vọng ra :

- Không cần nói nhiều với chúng làm gì cho mất thời gian. Hai người hãy mau tránh sang hai bên.

Huynh đệ Triệu Chí Quân ngơ ngác không hiểu ý chàng ra sao. Nhưng vương mệnh buộc phải tuân theo, huynh đệ bọn họ kính cẩn vâng dạ rồi lập tức tránh sang hai bên. Bọn người kia tưởng đâu chàng bảo tránh đường để bọn chúng tiến vào nên bật cười âm trầm, có vẻ rất đắc ý.

Đột nhiên, một vầng sáng bạc lấp lánh hàn quang như con ngân long từ bên trong miếu lướt ra, đảo quanh một vòng nhanh như chớp, rồi lại lập tức bay trở vào. Tiếp đó là những tiếng phịch phịch vang lên liên tục không ngừng. Bọn kia đều đã bị khổng chế, liên tiếp ngã lăn ra đất.

Giang Thừa Phong xuất thủ quá nhanh, chàng thu kiếm lại rồi thì bọn kia mới ngã xuống. Huynh đệ Triệu Chí Quân nhìn thấy cảnh đó mà kinh hoàng khiếp đảm, không tưởng trên đời lại có người có võ công cao siêu đến vậy, nên vô cùng khâm phục, nguyện hết lòng tôn kính.

Xong đâu đấy, Giang Thừa Phong lại nói :

- Điềm vào hôn huyết bọn chúng rồi khiêng vào đây.

Huynh đệ bọn họ vâng dạ, vội tiến đến điểm huyết hết thấy bọn địch, sau đó lần lượt khiêng bọn chúng vào trong miếu. Bên trong quá chật hẹp, hai người ngần ngừ không biết nên để bọn chúng vào đâu. Lý Nhược Hồng cười nói :

- Bọn chúng giờ cũng như những khúc gỗ vô tri. Cứ ném bọn chúng chồng chất vào một góc như xếp củi là được rồi.

Mọi người bật cười. Rồi huynh đệ Triệu Chí Quân làm theo ý nàng, khiêng bọn địch để chất chồng vào một góc. Mười mấy tên nằm chồng chất lên nhau quả thật chẳng chiếm bao nhiêu diện tích.

Sáng hôm sau, Giang Thừa Phong chưa quyết định lên đường vội, vì cũng chỉ còn vài dặm đường nữa là đã đến Hán Khẩu. Chàng ở lại đó khảo sát và chỉ điểm vũ công cho huynh đệ Triệu Chí Quân.

Đến khoảng giữa giờ Thìn, đột nhiên nghe có tiếng bánh xe lộc cộc cùng tiếng vó ngựa vang lên từ xa vọng lại rồi tiến tới mỗi lúc một gần. Rõ ràng là đang chạy thẳng đến tòa phé miếu.

Tòa phé miếu tuy nằm bên đường nhưng không sát ngay quan đạo. Từ ngoài vào phải đi theo con đường mòn dài mười trượng. Có cỗ xe chạy đến đây quả là một sự lạ. Triệu Chí Quân và Hàn Giang vội rút kiếm đề phòng biến cố. Nhưng Giang Thừa Phong vẫn an nhiên, mỉm cười nói :

- Không hề gì đâu. Đó là Công Tôn huynh đệ đến đón bản vương đấy.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao người biết thế ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đêm qua tiểu sinh xem tinh tượng rồi tính ra thôi.

Lý Nhược Hồng tức mình khê hừ lạnh một tiếng, nói :

- Người mà làm thầy bói chắc sẽ giàu to.

Giang Thừa Phong bật cười nói :

- Tiểu sinh vốn đã giàu rồi. Cần gì phải đi làm thầy bói.

Trong lúc đó, Triệu Chí Quân và Hàn Giang tiến ra ngoài miếu nhìn xem. Quả nhiên một đoàn xa mã đang bon bon chạy thẳng tới trước tòa phé miếu. Dẫn đầu là bốn thanh y đại hán cao lớn oai dũng. Thấy có người đứng chặn phía trước, một người trong bọn lớn tiếng quát hỏi :

- Các vị là nhân sĩ phương nào ?

Bọn Triệu Chí Quân còn chưa kịp đáp thì từ trong miếu có tiếng Giang Thừa Phong hỏi vọng ra :

- Công Tôn huynh đệ đây phải không ?

Ngay lập tức có tiếng vang dạ. Liền đó, một trung niên văn sĩ thanh y tiểu mạo tể ngựa tiến tới trước cả bọn, rồi vội nhảy xuống đất, tiến thẳng tới trước cửa miếu chấp tay cung kính nói :

- Thuộc hạ Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long phụng lệnh triệu đã đến, xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Tuân theo chỉ ý của Tứ Hải Quân chủ, Giang Thừa Phong đã truyền lệnh cho bọn thủ hạ gọi chàng là vương thượng chứ không gọi công tử như lúc trước. Trong lúc đó, các kỵ sĩ đều đã xuống ngựa, nghiêm trang kính cẩn chấp tay chờ lệnh. Trong bọn họ lại tiến ra ba thiếu niên công tử y phục hoa lệ, phong thái cao sang, bước đến sau lưng Công Tôn Long, cung thân hành lễ :

- Chúng thuộc hạ là Lưu Hương Tam Kiệt xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Ba người họ chẳng phải ai khác, chính là Phương Nhân Kiệt, Lưu Đức Huy, Phạm Kinh Quốc, được Giang Thừa Phong xem là hộ vệ thân tín, ban cho mỹ hiệu Lưu Hương Tam Kiệt. Đến lúc này bọn Triệu Chí Quân mới để ý thấy ba con ngựa móng vàng yên bạc cực kỳ sang trọng của ba người họ. Cả hai đều chép miệng thán khen. Cỗ xe trang hoàng lộng lẫy sang trọng không nói làm gì, bởi đó là cỗ xe được dành cho Giang Thừa Phong, một vị vương gia, sử dụng. Nhưng ba chàng thiếu niên công tử kia không biết địa vị thế nào mà phong thái thật cao sang quý phái.

Cũng lúc đó, Giang Thừa Phong nói :

- Tất cả hãy bình thân. Tứ vị huynh đệ hãy vào đây.

Bốn người bọn Công Tôn Long vâng dạ tiến vào trong miếu, đến chào Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng. Bọn Phương Nhân Kiệt xuất hiện ở đây là điều chàng không ngờ đến, nên hỏi :

- Phạm huynh đệ. Công việc của huynh đệ xong cả rồi ư ?

Phạm Kinh Quốc cung kính nói :

- Bẩm vâng. Thuộc hạ đã ...

Giang Thừa Phong xua tay nói :

- Được rồi. Nơi này không tiện nói nhiều. Có gì sau này hãy nói.

Họ Phạm kính cẩn vâng dạ. Đến lúc này, cả bọn mới chợt nhìn thấy đám hắc y mông diện nằm chồng chất lên nhau trong góc miếu, và thấy đều giật mình sửng sốt. Công Tôn Long hỏi :

- Vương thượng. Bọn này chắc là một lũ cuồng đồ đã dám cả gan mạo phạm vương thượng ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Tối qua bọn chúng đến đây gây náo loạn nên ta tạm giữ bọn chúng lại đây. Nay giao lại cho huynh đệ xử trí.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ, rồi lại nói :

- Trông bọn này dường như là bọn Thông Thiên Giáo ?

Giang Thừa Phong nói :

- Không phải đâu. Bọn này là môn hạ Cửu Trùng Giáo, thuộc Long Võ Đường, dưới quyền quản trị của phân cung Vu Hồ.

Danh tự Cửu Trùng Giáo đối với bọn họ nghe khá lạ tai. Bốn người họ thấy đều ngạc nhiên, khẽ lẩm bẩm :

- Cửu Trùng Giáo ư ? Bọn nào vậy nhỉ ?

Đến cả Lý Nhược Hồng cũng ngạc nhiên. Nàng biết Giang Thừa Phong đã hiểu lai lịch của bọn này, nhưng mãi đến giờ nàng mới nghe chàng đề cập đến lai lịch bọn chúng. Nàng liền hỏi :

- Cửu Trùng Giáo ư ? Cái tên này nghe có vẻ ngông cuồng lớn lối lắm, có lẽ còn hơn cả Thông Thiên Giáo nữa ấy chứ. Vậy tôn chỉ của bọn chúng có giống Thông Thiên Giáo hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cũng tương tự vậy.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Tương tự là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tôn chỉ của bọn chúng là “Phát dương thánh giáo, thống nhất vô lâm”.

Lý Nhược Hồng nói :

- Lớn lối ghê nhỉ. Nhưng sao người biết được vậy ? Người chỉ mới gặp bọn chúng đêm rồi thôi mà ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh xem tinh tượng rồi tính ra thôi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Lại cũng câu đó nữa.

Giang Thừa Phong khẽ cười :

- Thì tiểu sinh có sao nói vậy thôi.

Lý Nhược Hồng lạnh lùng nói :

- Ta không cần biết. Ta cấm ngươi từ nay về sau không được nhắc lại câu đó nữa, nếu không thì đừng trách ta.

Giang Thừa Phong tươi cười nói :

- Vâng. Mệnh lệnh của cô nương tiểu sinh làm sao dám cãi lại. Mà từ trước đến giờ tiểu sinh có bao giờ dám phiền trách cô nương đâu. Chỉ có cô nương là thường hay trách phạt tiểu sinh mà thôi.

Lý Nhược Hồng cười nhạt nói :

- Ngươi hay lắm, tốt lắm. Thế thì lát nữa ta phải cho ngươi một trận mới được.

Giang Thừa Phong làm ra vẻ sợ hãi, nhưng ánh mắt lại hơi cười cười. Động tác này rất quen thuộc. Mỗi khi chàng bị Lý Nhược Hồng dọa, là chàng lại làm thế, và đã làm cho nàng vừa thẹn vừa tức, khẽ hừ lạnh, quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Chàng khẽ mỉm cười, đoạn quay sang Công Tôn Long hỏi :

- Hiện giờ huynh đệ đang trú tại đâu ?

Công Tôn Long cung kính nói :

- Trình vương thượng. Hiện bọn thuộc hạ đang trú tạm trong thủy trại Hán Khẩu.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên :

- Thế ư ?

Công Tôn Long vội nói :

- Trình vương thượng. Bọn thuộc hạ đang cùng Trần tướng quân hợp tác làm ăn nên cũng trú tại đó để tiện cho công việc.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Thôi được rồi. Hãy về đó trước đã, rồi mọi chuyện sẽ tính sau.

Công Tôn Long vâng dạ, rồi chợt quay nhìn ra ngoài, hướng về huynh đệ Triệu Chí Quân, hạ thấp giọng hỏi :

- Vương thượng. Hai người kia là ai thế ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Huynh đệ Triệu Chí Quân, Hàn Giang ở Tương Dương, vừa mới theo ta. Ta định sẽ lập một viện ở Tương Dương, giao cho bọn họ quản lĩnh.

Công Tôn Long khẽ ồ lên, nói :

- Trông bọn họ cũng chẳng có gì đặc biệt.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Trong Thái Chính Cung, địa vị của huynh đệ chỉ ở dưới Ngũ đại Tổng quản chấp chưởng ngũ đường. Triệu Chí Quân tuy cũng sẽ được làm viện chủ, nhưng sánh với huynh đệ thế nào được.

Công Tôn Long bị chàng nhìn thấu tâm can, ngượng ngùng nói :

- Thuộc hạ chỉ lo bọn họ không đủ năng lực để đảm đương trọng trách.

Giang Thừa Phong nói :

- Địa hạt Tương Dương cũng tương đối yên bình, nên ta mới yên tâm mà giao công việc cho bọn họ.

Công Tôn Long vâng dạ, rồi quay sang bọn Phương Nhân Kiệt nói :

- Lão phu còn phải ở lại đây xử lý đám tù nhân này. Việc bảo giá phiên tam vị huynh đệ vậy nhé.

Ba người bọn Phương Nhân Kiệt đồng nói :

- Bảo giá là trách nhiệm của bọn tiểu đệ, viện chủ cứ yên tâm.

Nói đoạn, bọn họ cung thỉnh Giang Thừa Phong ra xe. Chàng nắm tay Lý Nhược Hồng, cùng nàng sánh bước lên xe. Cỗ xe từ từ lăn bánh, do bọn Phương Nhân Kiệt thống lĩnh một toán nhân mã hộ tống tiến thẳng về Hán Khẩu. Huynh đệ Triệu Chí Quân cũng đi theo đoàn xa giá. Chỉ riêng Công Tôn Long cùng một số thủ hạ phải ở lại lo xử lý số tù nhân Cửu Trùng Giáo kia.

Thủy trại Hán Khẩu lại tưng bừng yến tiệc. Tuần Giang đô đốc cùng chúng tướng bày đại yến nghênh đón Nghi vương giá đáo. Tướng sĩ được dịp thỏa sức vui chơi. Tiếng cười nói vang dậy khắp mặt sông.

Trong khi đó, Giang Thừa Phong vì đang có điều nghĩ ngợi nên chỉ dự tiệc đến nửa chừng. Khi thấy Công Tôn Long đã lo xong công việc, về đến nơi, chàng liền cáo mệt, về tịnh thất nghỉ ngơi, đoạn cho gọi Công Tôn Long cùng bọn Phương Nhân Kiệt đến để hỏi han công việc.

Trong phòng riêng của chàng, phải nói là chung của chàng và Lý Nhược Hồng, bọn Công Tôn Long, Phương Nhân Kiệt được lệnh gọi đã tề tựu đông đủ. Trông tâm trạng của Phạm Kinh Quốc không còn nặng nề u uất như trước nữa, chắc mỗi gia thù đã được giải quyết xong. Chàng mỉm cười hỏi :

- Phạm huynh đệ. Công việc thế nào rồi ?

Phạm Kinh Quốc cung kính đáp :

- Trình vương thượng. Biểu thúc của thuộc hạ đã tự sát, mối oán thù đó thuộc hạ cũng không hỏi đến nữa.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Hay lắm. Có lẽ đó là cách giải quyết tốt nhất. Vậy số gia sản mà lệnh tôn để lại huynh đệ đã xử lý thế nào ?

Phạm Kinh Quốc nói :

- Biểu đệ của thuộc hạ là người hiền đức, tính tình rất tốt, mà thuộc hạ cũng không ở đó nữa nên đã giao lại hết cho y rồi ạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Thế ư ?

Phạm Kinh Quốc lại nói :

- Chỉ có điều ở Hà Bắc quan tham lại nhùng, chính lệnh hà khắc, mà cường khấu cũng rất nhiều nên sinh kế rất khó khăn.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Bần cùng sinh đạo tặc. Thiên hạ chẳng ai muốn làm đạo tặc, chỉ do chính lệnh hà khắc, sưu cao thuế nặng mà ra cả.

Phạm Kinh Quốc vâng dạ nói :

- Biểu đệ của thuộc hạ đã quen nhẫn nhịn chịu đựng mà sống qua ngày. Còn thuộc hạ mới ở đó có mấy ngày mà đã chịu không xiết. Nhưng chẳng lẽ lại xách kiếm đi giết bọn tham quan.

Phương Nhân Kiệt cũng nói :

- Đúng thế đấy ạ. Đến đó rồi thuộc hạ mới nhận thấy vùng Giang Nam của ta yên bình làm sao.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Vùng Giang Nam được chư vị Bá chủ bảo trợ, chư vị vương công cai quản, tình hình đương nhiên phải khác.

Phương Nhân Kiệt nói :

- Dạ phải. Các vị Quốc công tri dân rất phải phép, chính sự nhẹ nhàng, rất được lòng bách tính.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Chàng lại ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Phạm huynh đệ. Nếu biểu đệ của huynh đệ quả là người khá và được huynh đệ tiến dẫn thì ta sẽ cho y gia nhập bản cung. Minh để còn phải nể vì ta. Được sự bảo trợ của ta, mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

Phạm Kinh Quốc vội nói :

- Dạ. Nếu y được gia nhập bản cung thì còn gì hay bằng. Xin vương thượng gia ân thu nhận.

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Ta sẽ cho y làm viện chủ Bảo Hương Viện, phụ trách địa bàn Hà Bắc. Khu vực này khá phức tạp đấy. Để bảo đảm an ninh, có lẽ ta nên phái một số nhân thủ đến đó giúp đỡ y.

Phạm Kinh Quốc vâng dạ, tạ ân. Chàng lại hỏi :

- Các vị huynh đệ đi lên phía Bắc, vậy có nghe thấy thịnh sự hay vấn đề nào đáng quan tâm không ?

Phương Nhân Kiệt nói :

- Trình vương thượng. Tháng sau ở Lạc Dương có lễ mừng thọ lục tuần của Bang chủ Cái bang, và được tổ chức rất rầm rộ, số người được mời rất đông đảo. Hầu hết nhân sĩ hữu danh của phe Bạch đạo đều nhận được thiệp mời. Bọn họ dường như muốn nhân sự kiện này để tập hợp lực lượng, hầu đối phó với Thông Thiên Giáo. Nhưng chẳng biết rồi đây bọn họ có làm nên công chuyện gì hay không ?

Giang Thừa Phong nói :

- Phe bạch đạo trong vũ lâm rất thích cái trò phô trương lực lượng như thế đấy. Ngày trước, Linh Huyền sư bá vẫn thường gọi là trò hề vô bổ. Bọn họ chỉ là một đám ô hợp, không ai chỉ huy, tập hợp lại như thế vô hình trung trở thành miếng mồi ngon cho bất cứ thế lực nào có dã tâm.

Công Tôn Long nói :

- Đúng thế đấy ạ. Bọn Thông Thiên Giáo mà không nhân cơ hội đó quét một mẻ lưới thì mới là chuyện lạ.

Giang Thừa Phong lắc đầu :

- Không đâu. Lần này Cái bang tổ chức thịnh hội trong thành. Bọn Thông Thiên Giáo dù có muốn sinh sự cũng không thể làm gì được. Trong Dương quốc công phủ có rất nhiều cao thủ. Mà lực lượng quân binh Hà Nam cũng không phải kém, đủ sức dập tắt bất kỳ cuộc gây rối nào.

Lưu Đức Huy nói :

- Bọn Cái bang có có gửi thiệp mời cho bọn thuộc hạ nữa, mà là loại đặc biệt dành cho thượng khách đấy ạ.

Công Tôn Long cười nói :

- Chuyến Bắc du này chắc tam vị đã tạo lập được nhiều công tích nên mới được bọn người Cái bang xem trọng như thế.

Lưu Đức Huy nói :

- Trên đường đi, bọn tiểu đệ vô tình gặp một bọn người vũ lâm, gồm cả tăng ni tục đạo, đang bị lũ hung đồ vây đánh, tình thế rất nguy cấp. Đúng ra thì chuyện chẳng liên quan gì đến bọn tiểu đệ, nhưng lũ hung đồ kia lại ngông cuồng quá, chẳng xem ai ra gì. Việc chẳngặng đừng, bọn tiểu đệ đành phải động thủ đánh đuổi bọn chúng. Sau mới biết số người kia đều là cao thủ của Cửu đại môn phái. Vì thế mà bọn tiểu đệ bỗng nhiên trở thành đại ân nhân của bọn họ.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Chỉ một trận đó thôi mà danh hiệu của tam vị huynh đệ đã vang dậy khắp vũ lâm rồi đấy. Đúng là chuyện đáng mừng.

Lưu Đức Huy kính cẩn nói :

- Tất cả đều nhờ ân đức vương thượng ban cho thôi ạ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Phạm Kinh Quốc bỗng hỏi :

- Vương thượng. Chẳng biết lễ mừng thọ của bang chủ Cái bang bọn thuộc hạ có nên tham dự không ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tùy các huynh đệ thôi. Nếu không bận việc gì thì đến đó xem chơi cũng được. Nhưng tuyệt đối không được tham gia vào các toan tính, mưu đồ của bọn họ.

Cả bọn cung kính vâng dạ. Phương Nhân Kiệt lại nói :

- Khi đi ngang Nam Dương, bọn thuộc hạ có nghe nói Nam Dương Đại Hào Phùng Thế Tập đang bị bọn Thông Thiên Giáo dòm ngó. Bọn chúng ra tối hậu thư buộc họ Phùng phải quy phục.

Giang Thừa Phong quay sang hỏi Công Tôn Long :

- Phùng Thế Tập có khá không ?

Công Tôn Long ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Y tuy được gọi là Nam Dương Đại Hào, nhưng cũng chẳng có chỗ nào đặc sắc. Gia tư tuy cũng khá, nhưng theo thiên ý của thuộc hạ thì chẳng đáng cho chúng ta phải lao sư động chúng.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu.

Trả Lời Với Trích Dẫn

66. 65

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi sáu

DAO DẠ TRẦM TRẦM MẶN MẠC SƯƠNG

HỮU THÌ QUY MỘNG ĐÁO GIA HƯƠNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Bóng đêm mờ ngỗ tối

Sương xuống dầm màn the,

Đôi lúc đưa hồn mộng

Chợt nhớ tới quê nhà.”

Lại nói, sau khi hỏi han về tình thế vũ lâm bấy lâu nay, Giang Thừa Phong lại lấy tờ cáo thị về cuộc tỷ võ đưa cho Công Tôn Long, hỏi :

- Việc này là thế nào ?

Công Tôn Long vội đáp :

- Trình vương thượng. Đây là vụ hợp tác làm ăn giữa bọn thuộc hạ và Trần tướng quân đấy ạ. Bọn thuộc hạ lo phần tổ chức. Trần tướng quân lo địa điểm và việc bảo đảm trật tự. Lợi nhuận thu về sẽ chia đôi. Người giang hồ rất hiếu võ. Bọn thuộc hạ đã tổ chức được mấy cuộc tỷ võ rồi, doanh thu khá lắm đấy ạ.

Giang Thừa Phong nói :

- Đó cũng là việc làm ăn, huynh đệ cứ tùy nghi xử lý. Nhưng ta không hiểu là do đâu mà huynh đệ biết hôm nay ta sẽ đến đây ?

Công Tôn Long ngập ngừng nói :

- Thuộc hạ ... thuộc hạ vốn không biết vương thượng sẽ đến đây. Đến khi nhận thấy tiêu ký mới biết vương thượng giá lâm.

Thì ra chàng đã để lại tiêu ký trên đường đi để báo tin cho bọn Công Tôn Long biết mà ra đón. Thế mà lúc sáng, khi bọn họ đưa xa mã đến đón, chàng lại dám bảo nhờ xem tinh tượng mà tính ra. Lý Nhược Hồng vừa nghe Công Tôn Long nói vậy, tức thì đưa tay bấm thật mạnh vào lưng Giang Thừa Phong khiến chàng nhăn nhó vì đau. Nàng lại ghé tai chàng thì thầm :

- Lúc sáng ngươi dám dối gạt ta, phải xử sao đây ?

Giang Thừa Phong khẽ thở ra, nói :

- Cô nương xử sao tiểu sinh cũng xin nhận chịu hết.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Lát nữa ta sẽ cho ngươi một trận.

Giang Thừa Phong khẽ cười, làm ra vẻ sợ hãi khiến nàng phải bật cười. Đoạn chàng quay sang Công Tôn Long hỏi :

- Ta nghe nói những lần trước chỉ thu lệ phí mười lượng. Lần này lại thu ba mươi lượng là vì cuộc đấu đặc biệt, có ta đến thẩm định. Việc ấy thế nào ?

Công Tôn Long vội vái lạy nói :

- Thuộc hạ ... thuộc hạ ... cúi xin vương thượng thứ tha.

Giang Thừa Phong xua tay nói :

- Huynh đệ hãy bình thân. Ta chỉ muốn biết việc ấy thế nào mà thôi.

Công Tôn Long cung kính nói :

- Trình vương thượng. Thuộc hạ nhận thấy bọn Phương huynh đệ ba người họ không được dư dả cho lắm nên mới bày ra việc này. Người võ lâm chẳng ai nhận biết được vương thượng. Trong cuộc lễ khai trương mấy tháng trước, bọn họ cũng chỉ nhận diện được bọn Phương huynh đệ ba người. Thuộc hạ nghĩ chỉ cần có ba người họ ra mặt là đủ. Sau khi xong việc, hai cao thủ xuất chiến sẽ được chia một phần tư doanh thu. Số còn lại chia đều, bọn thuộc hạ cùng Trần tướng quân và ba người họ mỗi bên nhận một phần.

Giang Thừa Phong cau mày nói :

- Việc tổ chức làm ăn thì không hại gì. Nhưng ở Trung Nguyên này ta cũng quen biết không ít người. Lỡ như có ai đó đến tìm ta thì sao ? Nếu sự việc lộ ra thì còn gì uy tín của ta nữa.

Công Tôn Long vội vàng dạ nói :

- Thuộc hạ sơ xuất không nghĩ đến chuyện ấy, xin vương thượng thứ tha.

Giang Thừa Phong nói :

- Thôi được rồi. Việc cũng đã lỡ. Ngày mai ta sẽ đến đó một chuyến. Nhưng từ nay về sau không được làm thế này nữa đấy nhé.

Công Tôn Long thấy chàng không phiền trách gì cả, hết sức mừng rỡ, vội vàng vâng dạ, kính cẩn tạ ân. Không còn việc gì nữa, chàng cho bốn người lui ra để chuẩn bị cho công việc sáng mai.

Khi bọn họ đã lui hết, chàng mới khẽ thở ra, nói :

- Giờ đến lượt tiểu sinh phải chịu tội đây. Vậy cô nương định xử phạt tiểu sinh thế nào ?

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Theo người thì ta nên xử người thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh đã cam nguyện chịu phạt thì cô nương xử trí thế nào tiểu sinh cũng nhận chịu hết. Tùy ý cô nương thôi.

Lý Nhược Hồng ra vẻ khó khăn nói :

- Nếu đánh đòn người thì người sẽ chịu không nổi mà ngắt xỉu, ta lại phải tốn công chăm sóc người. Còn bắt người nhịn đói hay quỳ suốt đêm thì ngày mai làm sao đủ sức mà đi dự cuộc tỷ võ. Phải làm sao đây ?

Giang Thừa Phong khẽ cười :

- Vậy thì cô nương tha cho tiểu sinh là hơn.

Lý Nhược Hồng kiên quyết nói :

- Không được. Nếu không phạt người thì người sẽ không biết sợ, sau này sẽ lại tiếp tục tái phạm. Vậy phải phạt người mới xong.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Nếu tối nay không phạt được thì để sang ngày mai cũng được mà. Chỉ mong sao cô nương không tính lời thôi.

Lý Nhược Hồng bật cười nói :

- Hay lắm. Vậy tội của người để sang ngày mai sẽ xử cũng được. Nếu như ngày mai biểu hiện của người khá một chút thì có thể ta sẽ nương tay cho.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Cám ơn cô nương. Tiểu sinh sẽ cố gắng. Mong sao sẽ không làm cô nương phải thất vọng.

Lý Nhược Hồng nói :

- Thế thì tốt. À. Mà này. Người có định đi Lạc Dương hay không ?

Giang Thừa Phong trầm ngâm nghĩ ngợi, chưa đáp. Biết chàng đang cân phân lợi hại, tính toán đường đi nước bước, nàng cũng không thúc hỏi chàng phải trả lời ngay. Lúc này, trời đã tối, màn đêm đã che phủ mọi vật. Trời không trăng. Những vì tinh tú lấp lánh ngân quang trên nền trời cao thẳm.

Giang Thừa Phong bước đến mở toang cửa sổ, nhìn ra ngoài. Một làn gió đêm ùa vào phòng mát lạnh. Chàng đứng ngẩn người bên cửa sổ, ánh mắt ngược nhìn lên bầu trời. Chàng mê mải ngắm nhìn đến xuất thần. Lý Nhược Hồng đã bước đến bên cạnh mà chàng vẫn không hay.

Nàng thấy chàng cứ mãi đứng ngẩn người, bắt giắc cau mày, hỏi :

- Người sao vậy ?

Chàng chợt khẽ thở phào, rồi mỉm cười nói :

- Cô nương có thấy giờ đây ngôi Tử Vi lu mờ, các ngôi Hỏa Đức, Tả Phù tỏa sáng, còn ngôi Thái Bạch rực rỡ tinh quang hay không ?

Lý Nhược Hồng cũng bước đến bên cửa sổ, đứng song song với chàng, ngược mắt nhìn lên bầu trời. Nền trời đen thẫm lấp lánh vạn ánh tinh quang. Nhưng ... ngôi sao nào cũng đều chẳng khác gì nhau, nàng chẳng thể phân biệt được đâu là ngôi Tử Vi, đâu là ngôi Thái Bạch. Nàng liền hỏi :

- Người nói thế là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ngôi Thái Bạch sáng rực chiếu thẳng về phương Bắc. Vậy chúng ta đi lên phương Bắc là phải. Có điều ...

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Có điều thế nào ?

Giang Thừa Phong ngáp ngừng giây lát, rồi nói :

- Hung tinh cũng chiếu thẳng về phương Bắc. Cả một vùng trời ngập đầy sát khí. Vậy mà giữa vùng sát khí đó, ngôi Thái Bạch lại càng sáng rực hơn . Điều này thật lạ. Vậy là sao nhỉ ?

Lý Nhược Hồng cau mày nói :

- Nãy giờ người nói gì mà ta chẳng hiểu gì hết.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười nói :

- Thiên cơ bất khả tiết lộ.

Cho là nãy giờ chàng cố tình trêu đùa, nàng tức giận thẳng tay tát chàng mấy cái. Chàng vẫn đứng yên chịu trận. Má chàng sưng lên, in hằn dấu tay đỏ hồng. Khóe miệng rỉ máu. Chàng thở dài nói :

- Cô nương đã nghĩ oan cho tiểu sinh rồi. Nãy giờ là tiểu sinh nói nghiêm chỉnh chứ có dám trêu chọc cô nương đâu.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh nói :

- Ta thấy người có tội là người có tội. Không được cãi.

Thấy nàng thật sự đã có sắc giận. Chàng vội xuống nước, cúi mặt khẽ nói :

- Vâng. Vâng. Tiểu sinh có lỗi. Rất đáng bị phạt. Rất đáng bị phạt.

Dáng điệu buồn buồn cùng vẻ u sầu của chàng rất đáng tội nghiệp. Lý Nhược Hồng phì cười, lấy khăn tay ra lau máu trên khóe miệng chàng, rồi nói :

- Được rồi. Nếu người chịu nói rõ hơn thì ta sẽ không phạt người nữa.

Thấy nàng vui vẻ, lòng chàng nhẹ hẳn đi, như vừa cất bỏ được khối đá nghìn cân. Chàng ra vẻ ngơ ngác :

- Nói rõ chuyện gì ?

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, hỏi :

- Tử Vi, Hỏa Đức, Tả Phù, Thái Bạch là gì thế ?

Giang Thừa Phong khẽ ồ lên, làm ra vẻ rất ngạc nhiên, nói :

- Chuyện đó ư ?

Lý Nhược Hồng nhẹ giơ tay lên, nói :

- Người có muốn in lên mặt thêm mấy dấu tay nữa không ?

Nàng tuy nói vậy nhưng vẻ mặt không hề có sắc giận mà lại còn hơi cười cười. Chàng cũng làm ra vẻ sợ hãi, nói :

- Không. Không muốn.

Lý Nhược Hồng cười nói :

- Vậy mau nói đi.

Giang Thừa Phong nói :

- Tử Vi là một ngôi trong Cửu Thiên Đế Tinh.

Lý Nhược Hồng gật đầu :

- Ta hiểu rồi. Tử Vi Tinh là ứng với Minh đế chứ gì ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, lại nói tiếp :

- Hỏa Đức, Tả Phù, Thái Bạch là ba ngôi trong Cửu Diệu Tinh Quân.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Cửu Diệu Tinh Quân là gì, ứng với ai ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tám ngôi tượng trưng cho Bát phương Bá chủ. Ngôi Thái Bạch là của tiểu sinh.

Lý Nhược Hồng ngẫm nghĩ giây lát, lại hỏi :

- Ngôi Hỏa Đức là ứng với phụ thân người chứ gì ? Còn ngôi Tả Phù là của ai ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Tả Phù tượng trưng cho ca ca.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Ca ca của người cũng là một vị Bá chủ ư ?

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Ca ca là Đông phương Bá chủ.

Lý Nhược Hồng nói :

- Gia đình người quả là thiên hạ đệ nhất thế tộc. Chiếm đến ba ngôi trong Cửu Diệu Tinh Quân kia đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Địa vị đâu phải căn cứ vào đó ...

Cả hai còn đang nói chuyện, chợt Giang Thừa Phong bỗng im lặng. Lý Nhược Hồng có hơi ngạc nhiên, nhưng liền hiểu ra ngay, vì nàng nghe có những tiếng bước chân đang đi thẳng đến gian phòng của hai người.

Lát sau, bên ngoài có tiếng người nói với giọng kính cẩn :

- Trình vương gia. Có người từ Nghi cung đến, xin được triệu kiến.

Giọng nói đó chính là của Tuân giang Đô đốc Trần Vũ. Giang Thừa Phong hơi có vẻ ngạc nhiên, nói :

- Được rồi. Tướng quân hãy cho bọn họ vào đây.

Trần tướng quân vâng dạ, lui ra. Lý Nhược Hồng cũng thắc mắc, hỏi :

- Người có biết bọn họ đến tìm người để chi không ?

Giang Thừa Phong trầm ngâm giây lát, rồi mới nói :

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm thì bọn họ đưa Anh nhi đến.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Người cho gọi à ?

Giang Thừa Phong lắc đầu :

- Không.

Vừa lúc đó, có tiếng chân hối hả chạy đến, rồi cửa phòng bật mở, một cậu bé từ ngoài lon ton chạy vào, rồi rít gọi :

- Phụ vương. Phụ vương.

Cậu bé quả thật chính là Anh nhi. Giờ đây, cậu bé vận áo gấm hoa lệ, lưng giắt ngọc bội, búi tóc đính minh châu, y phục sang trọng theo hàng vương giả, sắc diện hồng hào tươi tắn, trông lại càng thêm đáng yêu. Vừa nhìn thấy Giang Thừa Phong, cậu vội chạy đến sà vào lòng chàng, gọi :

- Phụ vương. Anh nhi nhớ phụ vương quá.

Chàng đưa tay ôm cậu bé vào lòng, cười nói :

- Anh nhi ngoan. Phụ vương cũng nhớ Anh nhi lắm.

Lúc đó, nơi cửa phòng có hai người xuất hiện, chắp tay cung kính nói :

- Chúng thuộc hạ, Vũ Uy tướng quân Trương Cát, Vũ Đức tướng quân Diệp Thanh, xin tham kiến vương thượng, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Hai vị tướng quân đều khôi giáp chỉnh tề, uy nghi lẫm lẫm. Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, cho cả hai bình thân. Sau đó, chàng bế Anh nhi lên, để cậu bé ngồi trong lòng, rồi quay sang hỏi nhị vị tướng quân :

- Nhị vị khanh gia đến đây có việc chi không ?

Cả hai cung kính đáp :

- Trình vương thượng. Vì tiểu vương gia muốn gặp vương thượng nên bọn thuộc hạ mới hộ tống tiểu vương gia đến đây, chứ cũng chẳng có việc chi đâu ạ.

Anh nhi cũng nói :

- Phụ vương. Anh nhi nhớ phụ vương nên mới nhờ nhị vị tướng quân đưa đi tìm phụ vương đấy ạ.

Giang Thừa Phong khẽ cười :

- Thật vậy chẳng ?

Anh nhi đáp ngay :

- Vâng ạ. Anh nhi nhớ phụ vương lắm.

Chàng lại mỉm cười, xoa đầu cậu bé âu yếm nói :

- Anh nhi ngoan lắm.

Anh nhi gục đầu vào ngực chàng, khẽ nói :

- Anh nhi phải ngoan ngoãn vâng lời mới không phụ lòng thương yêu của phụ vương chứ ạ.

Chàng khẽ mỉm cười, đoạn quay sang bọn Trương Cát, hỏi :

- Tạ thúc thúc đã vào đến Trung Nguyên rồi chẳng ?

Cả hai ngơ ngác nói :

- Vâng ạ. Nhưng mà ...

Chàng cười nói :

- Được rồi. Sự lo nghĩ của mọi người ta đã hiểu. Ta cũng không bắt hai khanh phải quay về. Vậy hai khanh hãy đi lo liệu thu xếp mọi sự cho chu đáo.

Chàng đúng là một vị quân thượng anh minh, đã hiểu thấu lòng dạ của chúng thuộc hạ. Quả thật việc đưa Anh nhi đến đây chỉ là một cái cớ để bọn họ tìm đến bảo giá. Và chàng cũng hiểu ngay đây chính là chủ trương của đệ ngũ Pháp vương Tạ Thiên Thái. Bởi chàng đã truyền lệnh cho tất cả phải ở lại Nghi cung, với thân phận bọn họ thì chẳng bao giờ dám kháng lệnh.

Cả hai người bọn Trương Cát đã không bị trách mà còn được chàng chuẩn thuận cho ở lại, đều lộ sắc mừng rỡ, cung kính vâng dạ, lui ra. Khi chỉ còn lại ba người, chàng quay sang nói với Lý Nhược Hồng :

- Anh nhi đi cùng chúng ta, cô nương không phiền chứ ?

Lý Nhược Hồng hừ lạnh, nói :

- Gì đâu mà phiền ? Người hỏi vậy là có ý gì ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu sinh chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì cả.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn chàng, hỏi :

- Thật không có ý gì chứ ? Hay là ngươi lại muốn ăn đòn ?

Nghe nàng nói vậy, Anh nhi lộ sắc hoảng hốt, vội nói :

- Cô cô. Xin cô cô đừng đánh phụ vương. Tội nghiệp phụ vương mà.

Lý Nhược Hồng đưa mắt lườm cả hai người, nói :

- Hắn có chỗ nào đáng tội nghiệp đâu. Cái bản mặt của hắn càng nhìn càng thấy khó ưa, rất đáng đánh đòn.

Anh nhi nói :

- Anh nhi thương cô cô lắm. Cô cô đừng đánh phụ vương nữa nhé.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Vậy nếu ta đánh hắn thì hài tử sẽ không thêm thương ta nữa phải không ?

Anh nhi vội lắc đầu, nói :

- Không. Anh nhi không dám giận cô cô đâu. Nhưng nếu cô cô đánh phụ vương thì Anh nhi sẽ buồn lắm đó.

Lý Nhược Hồng trừng mắt nhìn Giang Thừa Phong, rồi bật cười nói :

- Phụ tử ngươi bênh nhau quá đó. Giờ ngươi đã có đồng minh rồi, đâu còn lo sẽ bị ta phạt nữa phải không ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười :

- Tiểu sinh đâu dám.

Lý Nhược Hồng cười hỏi :

- Có thật thế không ? Mặt ngươi trông gian quá.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Đoạn chàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán Anh nhi, khẽ nói :

- Đã muộn lắm rồi. Để phụ vương đưa con đi ngủ nhé.

Anh nhi vội lắc đầu nói :

- Anh nhi chỉ muốn ở lại đây với phụ vương thôi. Có được không ạ ?

Chàng khẽ cười, xoa đầu Anh nhi, nói :

- Cũng được. Nhưng phụ vương phải ngủ dưới đất, con có ngủ cùng phụ vương được không đấy ?

Anh nhi ngơ ngác hỏi :

- Phụ vương ngủ dưới đất ấy ạ ?

Chàng mỉm cười, đưa mắt nhìn Lý Nhược Hồng, rồi khẽ gật đầu. Anh nhi nắm chặt lấy bàn tay chàng, nói :

- Được ạ. Được ạ. Ngày trước khi còn ở cùng sư phụ, Anh nhi cũng vẫn ngủ dưới đất đấy thôi.

Chàng bật cười, rồi quay sang nói với Lý Nhược Hồng :

- Tối nay chúng ta nghỉ sớm một chút nhé ?

Nàng nhìn Anh nhi, rồi gật đầu :

- Cũng được. Chúng ta cũng nên nghỉ sớm. Mai còn rất nhiều việc phải làm.

Giang Thừa Phong đứng dậy, đến bên giường sửa soạn chăn nệm cho Lý Nhược Hồng. Đoạn, chàng lại lấy ra một chiếc lọ ngọc, rót vào chung sứ một thứ nước xanh biếc và trong vắt, trông như rượu mà không phải rượu, tỏa hương thoang thoang rất hấp dẫn. Lý Nhược Hồng hiểu kỳ hỏi :

- Đó là thứ gì thế ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đây là nước ngọt để cho Anh nhĩ uống trước khi ngủ. Tiểu sinh muốn Anh nhĩ tối nay ngủ được ngon giấc để ngày mai còn cùng chúng ta đến diễn võ trường quan chiến. Nếu như cô nương cảm thấy sẽ không ngủ được thì có thể uống một chút. Nhưng không thể uống nhiều được.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao không thể uống nhiều ?

Chàng cười nói :

- Vì uống nhiều sẽ rất có hại cho sức khỏe. Ngay như tiểu sinh đây cũng không thể uống quá nửa chung. Nếu uống nhiều hơn thế thì có thể cháy cả ruột gan, khổ không chịu nổi.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh hỏi :

- Người đã biết nó nguy hiểm như thế sao lại còn bảo Anh nhĩ uống ?

Chàng mỉm cười nói :

- Với thể chất của Anh nhĩ, chỉ bao nhiêu đây thì không sao hết.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Thế còn ta thì sao ?

Giang Thừa Phong đưa mắt ngắm nhìn nàng một lúc, rồi mới đáp :

- Tiểu sinh không dám nói chắc. Phải xem kỹ mới biết được.

Lý Nhược Hồng nói :

- Thế thì người xem đi.

Giang Thừa Phong ngần ngừ nói :

- Tiểu sinh không dám. Không dám đâu.

Lý Nhược Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không dám ?

Giang Thừa Phong khẽ thở ra, nói :

- Xem kỹ tức là thử khí lực, kiểm tra xương cốt. Chuyện ấy ...

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Người định giở trò tồi bại phải không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Tiểu sinh đâu dám. Đâu dám.

Đoạn chàng đưa chiếc chung cho Anh nhĩ, bảo cậu bé uống hết, rồi cười hỏi :

- Con thấy thế nào ?

Anh nhĩ đưa trả chiếc chung cho chàng, vui vẻ nói :

- Ngon lắm, thơm lắm ạ.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, khẽ ném nhẹ chiếc chung trở lại nằm ngay ngắn trên bàn. Sau đó, chàng bế Anh nhĩ lùi vào một góc phòng. Chàng vẫn ngồi dựa vào tường như mọi ngày, và để Anh nhĩ nằm trên người chàng, úp mặt vào ngực chàng. Chàng khẽ vẩy tay quạt tắt đèn, đoạn khẽ dỗ dành Anh nhĩ ngủ.

Được nằm trong lòng chàng, cậu bé cảm nhận được một sự ấm áp bình yên. Và chỉ sau một lát, cậu bé đã nằm phục trên người chàng mà ngủ thật say sưa.

Đỗ dành Anh nhi ngủ, bất giác chàng nhớ lại những tháng ngày thơ ấu được thân phụ vỗ về chăm sóc. Máu thân chàng mất sớm, bao nhiêu tình thương thân phụ đều dồn cả cho chàng. Chàng chợt thấy nhớ cha già vô hạn. Và suốt đêm ấy, chàng mãi thao thức, không sao chợp mắt được.

67. 66

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi bảy

BINH CƯƠNG TẾ THẢO MINH HOÀNG ĐỘC

TÀ NHẬT HÀN TÂM ĐIỂM MỘ NHA

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Đồi cao cỏ mượt con bò rống,

Đàn quạ rừng thưa điểm bóng tà..”

Hán Khẩu.

Mới tờ mờ sáng, gần vạn người gồm cả hào khách vũ lâm và lương dân bách tính đã tề tựu đông đủ cạnh bờ sông Hán Thủy. Họ đến để xem trận tỷ vũ giữa hai đại cao thủ do Lưu Hương Viện tổ chức.

Mặc dù phải đến giữa giờ Thìn trận đấu mới khai diễn, nhưng mọi người ai nấy đều đến thật sớm để mong chiếm lấy vị trí quan chiến tốt nhất. Quang cảnh vô cùng náo nhiệt như một ngày hội lớn. Tiếng ồn ào vang dậy cả một quãng sông. Các đội quan binh phải luân phiên tuần phòng để giữ gìn trật tự. Tuy vậy, chúng quan quân đều rất hứng khởi, bởi người đến càng đông thì càng có thêm nhiều thu nhập. Từ khi cùng Lưu Hương Viện chia nhau các khoản thu nhập từ Hán Khẩu Diễn Vũ Trường, sinh hoạt của quan quân thủy trại Hán Khẩu được cải thiện thấy rõ.

Trước mặt đám đông là một bờ tường cao hơn trượng vây quanh một khu đất rất rộng có thể chứa được hàng mấy vạn người, phía ngoài bờ tường còn có hào sâu hơn trượng, rộng ba trượng. Bên trong chính là Diễn Vũ Trường. Mười hai đại môn dẫn vào bên trong lúc này đều đóng im ỉm, điều kiêu cũng đã được kéo lên.

Mọi người đến đây từ sớm, chờ đợi đã lâu mà đại môn vẫn cứ mãi đóng im ỉm nên vô cùng sốt ruột, nóng nảy. Nếu không có sự hiện diện của bọn quan binh thì cục trường chắc khó tránh khỏi cảnh hỗn loạn. Và thể lực của Lưu Hương Viện cũng không phải dễ trêu vào nên những người có chút hiểu biết cũng đã cố gắng tự kiềm chế. Chỉ có một số là những kẻ mới đến lần đầu, chưa biết quy củ ở đây nên đã lớn tiếng mắng chửi, và những kẻ đó cũng mau chóng im miệng khi nghe người bên cạnh nhắc nhở. Trong khi đó, nhiều người khác lại cố chen lấn để tiến gần đến đại môn, sao cho khi cửa vừa mở là có thể vào ngay bên trong mà chiếm lấy chỗ tốt.

Quang cảnh càng lúc càng thêm náo nhiệt.

Mọi người vẫn cứ chờ đợi trong kiên nhẫn ...

Đến giữa giờ Mão, chợt nghe có tiếng đàn sáo vang lên, và quân tuần đã được tăng lên gấp bội. Theo thông lệ thì khi cử nhạc cũng chính là lúc bắt đầu mở cửa. Đám đông lại một phen xôn xao chen lấn.

Giữa lúc đang cử nhạc, trên nóc mười hai đại môn đã dựng lên mười hai lá đại kỳ. Lá cờ trắng viền xanh lớn hơn mảnh chiếu, giữa có hình thư bút là tiêu ký của Lưu Hương Viện ngạo nghễ tung bay trong gió sớm.

Sau khi tiếng âm nhạc đã ngừng hẳn, trên đại môn ở hướng chính Nam, một lão hán thanh y đứng ra đồng đạc nói :

- Kính cáo chư vị. Lão phu là Vương Tiến Bảo, chấp sự của Lưu Hương Viện, và cũng là người phụ trách Hán Khẩu Diễn Vũ Trường. Hôm nay nơi đây lại được vinh dự tổ chức một cuộc tỷ vũ giữa hai đồng đạo vũ lâm. Hân hoan chào đón chư vị đến chứng kiến. Hân hoan ... chào đón ... chư vị ... đến chứng kiến ...

Vừa nói lão vừa vòng tay chào khắp lượt mọi người. Thanh âm lão vang vọng khắp bốn phía, át cả tiếng ồn ào của đám đông. Sau đó, lão lại nói tiếp :

- Dù chư vị đã biết hay còn chưa biết, lão phu cũng xin được nhắc lại quy củ. Vé thượng hạng là một nghìn lượng bạc ngân, vé thường ba mươi lượng. Sau khi Diễn Vũ Trường mở cửa, thượng khách sẽ vào trước, sau đó sẽ đến lần lượt quý khách. Xin chư vị hãy chuẩn bị sẵn ngân lượng, đến trao cho nhân viên giữ cửa rồi cứ việc đi vào. Đa tạ chư vị đã chiếu cố. Đa tạ ... Đa tạ ... Đa tạ ...

Sau khi lão đã dứt tiếng, âm nhạc lại trỗi lên. Bốn cửa chính Đông, chính Tây, chính Nam, chính Bắc từ từ mở ra, và điệu kiều cũng được hạ xuống. Tiếp đó, lão Vương chấp sự lại hô lớn :

- Hãy trỗi khúc nghênh tân, cung nghênh thượng khách nhập trường.

Âm nhạc đổi cung chuyển điệu, trỗi khúc nghênh tân. Và cũng cùng lúc đó, đại môn đã mở rộng hoàn toàn. Bên ngoài cũng bắt đầu có sự chen lấn xô đẩy, cùng những tiếng la lối quát tháo. Nhưng những kẻ đứng ở hàng đầu chưa một ai tiến vào, bởi muốn tiến vào là phải mất nghìn lượng bạc.

Sau một lúc lộn xộn, đã có hơn trăm người rẽ đám đông tiến ra, đi vào Diễn Vũ Trường. Những người này gồm có cả nam phụ lão thiếu, có người y phục sang trọng, có người vận áo vải thô, có người dáng vẻ khệnh khạng, có người tiến bước ung dung. Bọn họ đều là nhà quyền quý, vũ lâm thế gia hay những người có địa vị cao cả trong vũ lâm, muốn đề cao địa vị của mình hoặc không muốn mất mặt nên đã chịu tốn nhiều ngân lượng để được ngồi vào ghế thượng khách, cao hơn người thường một bậc. Nhờ những người như bọn họ mà Lưu Hương Viện mới dễ phát tài. Chỉ riêng số người này thôi cũng đã mang lại cho Lưu Hương Viện hơn mười vạn lượng.

Tiếp đó là đến lượt những người thường. Cả mười hai đại môn đều mở rộng. Đám đông tràn vào như ong vỡ tổ khiến bọn môn hạ Lưu Hương Viện phụ trách giữ cửa thu tiền cuống cả chân tay, phải cố gắng lắm mới hoàn thành trọng trách.

Cảnh hỗn loạn kéo dài hơn nửa canh giờ. Và khi mọi người đã vào hết thì mọi chuyện cũng đâu vào đó cả. Tình hình dần dần ổn định trở lại.

Bên trong Diễn Vũ Trường, nơi chính giữa là một vũ đài được xây bằng đá khá kiên cố, xung quanh có cấm cờ xí và bày đủ thập bát ban binh khí. Phía Bắc có dựng nhà rạp thành hình cánh cung bao bọc lấy vũ đài, bên trong là những dãy đại ỷ phủ gấm đặt trên bệ cao, cạnh mỗi ghế lại có một chiếc kỷ trà. Tỷ nữ tú tít chạy qua chạy lại. Đó chính là nơi dành cho thượng khách.

Ba phía còn lại dành cho khách thường, không có nhà rạp mà cũng không có ghế ngồi, mọi người ngồi bệt cả xuống mặt cỏ. Lúc này, trong Diễn Vũ Trường đã có gần vạn người tụ tập chật ních. Hàng trăm quân binh cùng vũ sư hộ viện của Lưu Hương Viện phải luân lưu tuần phòng để giữ gìn trật tự.

Đến giữa giờ Thìn, một đoàn nhân mã từ cửa chính Nam rầm rộ tiến vào đấu trường, dẫn đầu là một lão nhân râu tóc bạc phơ nhưng sắc diện hồng hào. Lão nhân vận hoàng bào, đầu đội mũ Khổng Minh, dáng vẻ rất cao ngạo, nhìn mọi người bằng nửa con mắt. Đoàn tùy tùng của lão gồm hơn hai mươi người, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lùng, nhân thân sáng quắc và thái dương gồ cao. Khi đám người này tiến vào, quần hùng liền rẽ ra nhường một lối rộng để bọn họ đi qua.

Hoàng bào lão nhân nhìn lên vũ đài, rồi đưa mắt nhìn khắp cục trường một lượt, đoạn cất giọng rõ ràng như chuông đồng, hỏi :

- Thạch lão nhi chưa đến ư ?

Vương lão chấp sự từ trong khu nhà rạp tiến ra, vòng tay nói :

- Lão tiên sinh. Thạch lão tiên sinh vẫn chưa thấy đến.

Lão nhân trợn mắt nhìn lão chấp sự, hỏi :

- Người là người phụ trách ở đây ?

Thái độ của lão rất ngạo mạn, chẳng xem lão chấp sự ra gì. Nhưng lão chấp sự vẫn hòa nhã tươi cười đáp :

- Vâng. Tiểu lão họ Vương, là chấp sự của Lưu Hương Viện, phụng mệnh Viện chủ mà phụ trách Hán Khẩu Diển Vũ Trường.

Lão nhân lại hỏi :

- Thái Chính Cung chủ đã đến chưa ?

Vương lão chấp sự cười nói :

- Có lẽ lão tiên sinh đã hiểu lầm rồi chăng ?

Lão nhân gằn giọng hỏi :

- Lão phu hiểu lầm chuyện gì ?

Vương lão chấp sự nói :

- Thái Chính Cung tuy có chủ nhân nhưng lại không hề có chức danh cung chủ. Vậy nên, nhân vật mà lão tiên sinh vừa nêu đó vốn không tồn tại, thì sao lại có thể đến đây được ?

Toàn trường ồ lên kinh ngạc. Lão nhân cũng rất kinh ngạc, vội hỏi :

- Thế sao ta nghe nói ...

Nhiều người cũng nghĩ như lão, tưởng đâu mình đã bị lừa. Nhưng lẽ đâu đường đường là Lưu Hương Viện uy danh lừng lẫy lại đi lừa mọi người. Một số kẻ bản tính nóng nảy đã lộ vẻ tức giận, toan phát tác.

Vương lão chấp sự vẫn tươi cười, chậm rãi nói :

- Lời đồn cũng không sai. Cuộc tỷ đấu hôm nay, vương thượng sẽ thân hành đến thẩm định. Nhưng hiện vương thượng đang bận tiếp kiến quan quân địa phương, lát nữa mới đến đây được.

Lão nhân hỏi :

- Vương thượng là ai ?

Vương lão chấp sự chỉ mỉm cười mà không đáp. Hoàng bào lão nhân cũng không gặng hỏi, tung mình rời khỏi lưng ngựa, nhảy thẳng lên vũ đài, thân hình đang trên cao từ từ hạ xuống vị trí chính giữa vũ đài, tư thái rất lãng lệ. Quần hùng không nhìn được, bật tiếng hoan hô rầm rĩ.

Lão nhân đứng sững giữa đài, cất giọng sang sảng :

- Chư vị. Lão phu là Sở Nam Phi, môn chủ Hạo Thiên Môn ở Sơn Tây. Bao năm qua, người giang hồ vẫn cho rằng Cuồng Phong tam thập lục thức là khắc tinh của vũ học bản môn. Lão phu vốn không tin, nhưng vì Cuồng Phong Kiếm Khách đã sớm qua đời, lại không có hậu nhân nên lão phu không có cơ hội để nghiệm chứng. Gần đây nghe nói Lôi Phong Sơn chủ Thạch Hùng sở đắc bí kiếp của Cuồng Phong Kiếm Khách, và đã luyện thành tuyệt kỹ, nên lão phu mới ước hẹn lão ta đến so tài để chứng nghiệm sự thật. Được chư vị đến chứng kiến, lão phu vô cùng hân hạnh.

Quần hùng lại một phen nổi lên tiếng hoan hô, có vẻ rất phấn khích. Cuộc tỷ đấu tranh giành danh khí giữa hai nhà chắc chắn sẽ vô cùng quyết liệt, và đó là điều mà ai nấy đều mong đợi. Người vũ lâm vốn ưa náo nhiệt, đặc biệt là những tranh chấp giữa các vũ lâm thế gia hoặc danh môn đại phái càng thu hút sự quan tâm của mọi người.

Chờ cho tiếng hoan hô lắng xuống, lão lại cao giọng nói :

- Đến giờ này mà vẫn chưa thấy bóng dáng Thạch lão nhi đâu cả, chắc là lão ta đã sợ hãi nên bỏ cuộc rồi.

Từ phía đám đông chợt nổi lên những tiếng xì xào. Mọi người đến đây là để xem trận quyết đấu, nhất định không chịu về không. Vương lão chấp sự thấy vậy liền nhảy lên đài, lớn tiếng nói :

- Chư vị. Chư vị. Thạch lão tiên sinh cũng là nhân vật có địa vị cao cả trong vũ lâm. Chắc phải có lý do gì đó nên Thạch lão tiên sinh mới đến muộn. Xin chư vị hãy chờ thêm một lúc nữa. Nếu đến hết giờ Thìn mà Thạch lão tiên sinh vẫn chưa đến thì bản viện sẽ hủy bỏ cuộc tỷ vũ và hoàn trả ngân lượng lại cho chư vị.

Ngay lúc đó, một lão nhân từ trong khu nhà rạp thủng thủng tiến ra, chậm rãi bước đến dưới chân vũ đài. Lão nhân vận áo xám, lưng thắt dây tơ, chân đi giày cỏ ra vẻ một ẩn sĩ chốn sơn lâm. Nhưng từ nơi lão toát ra một phong khí bất phàm. Một số người đã nhận ra lão nhân này, bắt giác ồ lên kinh ngạc. Môn chủ Hạo Thiên Môn Sở Nam Phi cũng kinh hãi thất sắc, hỏi :

- Lão ... lão vẫn còn sống ư ?

Lão nhân cười nhạt nói :

- Thọ mạng do trời. Lão phu làm sao để chết thể được ?

Không thấy lão cất chân, nhưng cả thân hình lão bỗng nhấc lên, xéo xéo bay lên vũ đài. Quần hùng đồng loạt vỗ tay hoan hô vang dội.

Đứng trên vũ đài, lão nhân mặt mày rạng rỡ, vòng tay vái chào khắp bốn phía, rồi cao giọng nói :

- Kính cáo chư vị vũ lâm đồng đạo. Lão phu là Hàn Thái Lộc, năm xưa vì một cuộc tranh chấp nhỏ mà gây nên mối cựa thù với họ Sở kia, mãi đến nay vẫn chưa giải quyết xong. Có lẽ nên nhân lúc này giải quyết luôn thể. Nếu như Thạch huynh không đến được thì lão phu sẽ thay Thạch huynh phó ước.

Quần hùng không ai muốn về không, nên đều lớn tiếng tán thành. Sở Nam Phi nộ khí xung thiên, gằn giọng nói :

- Lão cho rằng lão phu sợ lão ư ? Hừ. Lát nữa lão phu đả bại Thạch lão nhi rồi thì sẽ tính tới lão.

Hàn Thái Lộc cười ha hả nói :

- Được thôi. Được thôi. Lão phu sẵn sàng hầu tiếp. Chỉ sợ lão không thể đứng vững được đến lúc đó mà thôi.

Sở Nam Phi hừ lạnh nói :

- Rồi lão phu sẽ cho lão thấy. Lão cứ chống mắt chờ xem.

Hàn Thái Lộc cười to, nói :

- Được. Được. Lão phu sẽ chống mắt chờ xem. Lão phu cũng muốn biết về mặt thảm bại của lão là như thế nào.

Sở Nam Phi lửa giận bùng bùng, lớn tiếng quát :

- Không cần chờ nữa. Lão phu sẽ cho lão một bài học.

Vừa nói lão vừa vung tay định xuất chiêu tấn công Hàn lão. Giữa khi ấy, bỗng nhiên có tiếng nói vang lên rất đột ngột :

- Như thế không được đâu. Nhị vị tiên sinh không nên động võ.

Mọi người đều quay nhìn về phía tiếng nói. Cả hai lão Sở, Hàn cũng không còn định đánh nhau nữa, mà quay lại xem kẻ vừa lên tiếng là nhân vật thể nào. Toàn trường bỗng chốc yên lặng như tờ. Sau khi nghe thấy có người lên tiếng khuyên ngăn hai cao thủ không nên động võ, mọi người đều sững sốt, kể cả hai nhân vật trên võ đài, đều đồng loạt quay nhìn về phía tiếng nói vừa thốt lên.

Nơi cửa chính nam, một chàng thiếu niên công tử diện mạo tuấn tú, vận hoàng y hoa lệ, cười trên một con danh câu thần mã cao to lực lưỡng, móng vàng yên bạc rực rỡ sang trọng, bên yên ngựa có treo túi sách và một thanh cổ kiếm. Tuy trông chàng văn nhã quý phái nhưng lại toát ra một khí thế bất phàm, khiến người nể phục. Trong đám đông có nhiều người kêu lên :

- Phương thiếu hiệp.

- Phương công tử.

Sở Nam Phi lúc đầu tưởng đâu người lên tiếng khuyên ngăn phải là một lão tiên bối tuổi cao đức trọng nên mới dám bảo mình đình thủ, nào ngờ chỉ là một thiếu niên công tử tuần tú văn nhã. Đang lúc nóng giận, lão cười gằn hỏi :

- Tiểu tử ngươi là ai ? Sao dám xen vào chuyện của lão phu ?

Thiếu niên công tử tươi cười vòng tay đáp :

- Tiểu sinh họ Phương, song danh Nhân Kiệt. Chẳng hay tiên sinh có phải là Sở môn chủ của Hạo Thiên Môn ?

Sở Nam Phi cười lạnh lùng :

- Chính là lão phu.

Phương Nhân Kiệt lại quay sang lão già họ Hàn, vòng tay hỏi :

- Còn tiên sinh đây có lẽ chính Hàn tiên sinh, trưởng lão của phái Không Động, sư thúc của Thạch chưởng môn ?

Hàn Vĩnh Lộc ngạc nhiên hỏi :

- Lão phu đã lâu không qua lại vũ lâm, sao công tử nhận biết được lão phu ?

Phương Nhân Kiệt cười nói :

- Đại danh tiên sinh lừng lẫy vũ lâm, sao tiểu sinh lại không biết.

Hàn Vĩnh Lộc nói :

- Công tử quá lời, quá lời.

Sở Nam Phi thấy hai người nói chuyện với nhau ra vẻ khách sáo như vậy, tức giận quát hỏi :

- Tiểu tử ...

Trong đám đông chợt có giọng âm trầm :

- Sở môn chủ. Môn chủ nên nói năng cẩn trọng, đừng để mất thân phận của mình. Nếu môn chủ xử sự vô lễ với Phương thiếu hiệp tức là chẳng nề mặt Cửu đại môn phái chúng ta rồi đấy.

Sở Nam Phi trợn mắt nhìn thẳng về phía người vừa phát ngôn, thấy đó là một lão ăn mày đầu tóc bù xù nhưng nhân thần sáng quắc. Trên áo lão khất cái có tám chiếc túi, chứng tỏ thân phận trưởng lão Cái bang. Nhiều cao thủ của Cửu đại môn phái, trong đó có cả lão khất cái, đã từng chịu ân cứu mạng của Phương Nhân Kiệt, nên rất kính trọng y. Nay thấy lão họ Sở tỏ ra vô lễ như vậy, một điều tiểu tử này, hai điều tiểu tử nọ, lão không nhịn được nên mới lên tiếng.

Nhưng Sở Nam Phi tự cho mình là cao nhân tiên bối, nên chẳng xem lão khất cái kia vào đâu. Lão hắng giọng nói :

- Đến Bang chủ của ngươi còn chẳng dám nói với lão phu bằng cái giọng đó, nữa là cái thứ như ngươi.

Lão khất cái giận tím mặt khi thấy đối phương khinh thường Bang chủ bản bang, liền đứng phắt dậy lớn tiếng nói :

- Dù Bang chủ có ở đây thì cũng nói vậy thôi. Cửu đại môn phái chúng ta đã từng chịu ơn của Phương thiếu hiệp. Lão gây sự với Phương thiếu hiệp cũng tức là gây hấn với Cửu đại môn phái chúng ta đấy.

Mọi người nghe lão khất cái nói Phương Nhân Kiệt đã từng thi ân cho Cửu đại môn phái, đều nhìn y sững sốt. Sở Nam Phi cũng thâm chột dạ, nhưng sự đã lỡ, trước đám đông mà rút lui thì bẽ mặt. Lão hừ lạnh nói :

- Người nghĩ lão phu sợ bọn Cửu đại môn phái các người ư ? Nếu lão phu cứ gây hấn với tên tiểu tử kia thì các người làm gì được lão phu ?

Lão khất cái giận quá, cười nhạt nói :

- Nếu lão muốn kiếm chuyện mà không sợ mang họa vào thân thì tùy lão.

Nói xong lão khoát tay ngồi phệt xuống đất, cười lạnh mấy tiếng ra chiều rất tức giận. Sở Nam Phi thấy lão khất cái kính trọng Phương Nhân Kiệt như thế, nghĩ y phải có chỗ hơn người. Nhưng thế như tên đã lên dây cung, không còn đường lùi nữa. Lão ngằm vận chân lực, rồi quát lớn một tiếng, dùng thế Đại Bàng Triển Dực phi tới tấn công Phương Nhân Kiệt lúc này vẫn còn đang ngồi trên yên tuần mã. Lão đã áp dụng sách lược tiên hạ thủ vi cường để chiếm tiên cơ.

Đúng ra với thân phận nhất môn chi chủ thì lão không thể hành động như vậy. Nhưng lão đã giận quá, không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ mong sao tổng cho họ Phương kia một chưởng để hả giận.

Sở Nam Phi xuất thủ tấn công quá đột ngột, không ai kịp can thiệp. Quần hùng chỉ còn biết ngưng thần theo dõi. Nhiều người thầm lo cho sinh mạng của vị thiếu niên công tử anh tuấn hào hoa kia.

Từ trên cao, Sở Nam Phi như một con đại bàng khổng lồ xòe cánh múa vuốt sà xuống bắt mồi. Trong khi đó, Phương Nhân Kiệt vẫn ngồi yên trên lưng ngựa như không kịp phản ứng vì biến diễn quá nhanh. Chỉ trong chớp mắt là thế trảo cường mãnh của họ Sở đã chụp xuống sát đỉnh đầu y. Nhiều người vội nhắm nghiền mắt lại, trong đầu tưởng tượng đến thảm cảnh. Một số bật thét lên.

Chỉ chừng một sát na nữa thôi là trảo thức của lão họ Sở đã đến đích. Lão đã nghĩ đến chiến thắng.

Mọi người ngưng thần theo dõi. Ai nấy đều rất hồi hộp, trừ một số ít người thuộc Cửu đại môn phái cùng môn hạ Lưu Hương Viện.

68. 67

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi tám

DIỄN VŨ TRƯỜNG THIẾU NIÊN XUẤT HIỆN

XUẤT KỲ CHIÊU OAI CHẤN QUẦN HÙNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Hạo Thiên Môn Chủ Sở Nam Phi bắt thần công kích Phương Nhân Kiệt, biến cố quá nhanh, mọi người đều giật mình kinh hãi, thầm lo lắng cho họ Phương. Trong khi đó, Sở Nam Phi thấy đối phương vẫn ngồi yên trên lưng tuần mã, không có phản ứng gì, nên nghĩ rằng chiến thắng đã nằm gọn trong tầm tay.

Đột nhiên, ngân quang lóe lên lấp lánh kết thành một mạng lưới dày đặc, xem thế mạnh như trời long đất lở, bao trùm lấy bóng vàng đang từ trên cao lao xuống. Rồi chỉ nghe thấy hai tiếng “chát, chát”, tiếp đó là một tiếng “soạt”, ngân quang tắt lịm, và bóng vàng đã bị đánh bật trở lại vô đài.

Khi đó, Phương Nhân Kiệt vẫn ngồi nguyên trên lưng ngựa, tư thế chẳng khác lúc đầu. Biến diễn xảy ra quá nhanh. Động tác rút kiếm, xuất chiêu, rồi tra kiếm vào vỏ chỉ trong chớp mắt. Trừ một số cao thủ, ngoài ra chẳng ai thấy kịp. Đến khi mọi người định thần lại thì đã thấy Sở Nam Phi đứng sững trên vô đài rồi. Tuy lão mặt mày thất sắc, nhưng chẳng hề thọ thương.

Đến lúc này, quần hùng mới rần rần vỗ tay hoan hô vang trời dậy đất. Bọn họ đến đây, tuy chưa được xem trận tỷ võ, nhưng lại được tận mắt chứng kiến một pho kiếm pháp khoáng tuyệt vô lâm như thế thì quả là

không uống phí. Nhiều hiệp khách trẻ tuổi, nhất là các nữ hiệp giang hồ, đều nhìn Phương Nhân Kiệt bằng ánh mắt ngưỡng mộ, xem y là thần tượng.

Giữa tiếng ồn ào, lão khắt cái vừa cười hổ hổ vừa lớn tiếng nói :

- Sở đại môn chủ oai phong ghê. Nếu vừa rồi Phương thiếu hiệp không kịp trở sống kiếm thì kết quả sẽ thế nào nhỉ ?

Thì ra hai tiếng “chát, chát” khi nãy là do Phương Nhân Kiệt đã trở sống kiếm đập vào vai Sở Nam Phi, đẩy bật lão trở về. Nếu không thì máu đã nhuộm đường trường. Giữa đám đông đang huyền não, bỗng có người lớn tiếng nói :

- Thì Sở đại môn chủ sẽ được về sum họp với ông bà chứ còn sao nữa.

Đám đông lại bật cười ồ. Thái độ hống hách ngạo mạn của họ Sở đã khiến cho mọi người thêm phản cảm. Khi đối diện với thiếu niên anh hùng như Phương Nhân Kiệt, lão bất giác biến thành nhân vật phản diện, bị mọi người đả kích. Đặc biệt là những người thuộc về Cửu đại môn phái, tranh thủ châm biếm mỉa mai Hạo Thiên Môn cũng như Sở Nam Phi để trả mối hận bị khinh thường lúc này.

Phương Nhân Kiệt khẽ vẩy tay ra hiệu cho quần hào hãy giữ yên lặng. Chờ cho tiếng ồn ào ngớt dần, y mới hướng về vô đài chấp tay vái dài, nhã nhặn nói :

- Tiểu sinh chẳng dám xen vào chuyện riêng của nhị vị tiên sinh, mà chỉ khuyên nhị vị không nên động võ trong lúc này. Nếu như có gì mạo phạm, mong tiên sinh cùng mọi người lượng thứ cho.

Sở Nam Phi vừa thẹn vừa giận, không chỗ phát tác, đành bật cười khan. Sau lần so chiêu vừa rồi, lão đã biết lợi hại nên không dám hách dịch, gọi Phương Nhân Kiệt bằng tiểu tử này, tiểu tử kia nữa. Đến lúc này, Vương lão chấp sự mới có dịp lên tiếng. Lão tiến ra hướng về Phương Nhân Kiệt chấp tay vái chào, kính cẩn nói :

- Hạ chức xin bái kiến Phương hộ vệ. Chẳng hay Phương hộ vệ đến đây có việc chi thế ạ ?

Phương Nhân Kiệt nói :

- Thạch sơn chủ trên đường đến đây gặp phải một số chuyện bất ngờ làm chậm trễ hành trình. Nhưng Thạch sơn chủ chắc chắn sẽ đến phó ước, dù sẽ đến chậm một chút. Ta đến thông báo cho mọi người biết để mọi người khỏi sốt ruột.

Trong đám đông có tiếng xôn xao. Vương lão chấp sự kinh ngạc hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì cho Thạch sơn chủ thế ạ ?

Hàn Vĩnh Lộc cũng lộ vẻ quan tâm :

- Thạch huynh đã gặp phải chuyện gì thế ?

Phương Nhân Kiệt nói :

- Trên đường đi, Thạch sơn chủ phát hiện một người thợ thương rất nặng nằm bên vệ đường, dường như người đó là môn hạ Không Động phái. Vì phải lo liệu cho người đó nên Thạch sơn chủ sẽ đến muộn một chút.

Hàn Vĩnh Lộc kinh hãi thốt lên :

- Có chuyện đó ư ? Nhưng người thợ thương là ai thế ?

Phương Nhân Kiệt đáp :

- Tiểu sinh cũng không rõ lắm. May là Lưu Hương Viện chủ đã kịp nhận được tin và đã cho đưa người đó đến phân sở Hán Khẩu trị thương, để Thạch sơn chủ có thể yên tâm phó ước.

Hàn Vĩnh Lộc khẽ thở ra nói :

- Thế thì may quá. Được Lưu Hương Viện chủ chữa trị cho thì dù thương thế có nặng đến đâu cũng không đáng lo nữa.

Phượng Nhân Kiệt mỉm cười :

- Tiên sinh cũng không nên đặt quá nhiều hy vọng như thế. Mà ... Chỉ có điều hơi lạ là tại sao người đó lại thọ thương ngay đúng lúc này, và lại đúng trên lộ trình của Thạch sơn chủ ? Y chẳng có lý do gì để xuất hiện ở đó cả.

Vương lão chấp sự cũng nói :

- Phương hộ vệ nói rất phải. Nếu người đó là môn hạ Không Động phái, đã đến vùng này thì phải có mặt ở đây để cổ vũ cho Thạch sơn chủ mới phải.

Lão nói như vậy là rất hợp lý, bởi chương môn nhân của phái Không Động, Long Quyền Phong Vân Thạch Vũ là cháu của Lô Phong Sơn chủ Thạch Hùng. Cho nên đệ tử phái Không Động phải đến cổ vũ cho thúc bá của chương môn nhân mới phải. Hơn nữa, trong lúc này, người vũ lâm đã đến Hán Khẩu mà không đến đây xem tỷ đấu cũng là chuyện bất thường. Trong đám đông bên ngoài chợt có người nói :

- Có kẻ cố ý cản trở để Thạch sơn chủ không kịp đến phó ước chăng ?

Mọi người đều nghĩ vậy nên không ai bảo ai, mọi ánh mắt đều đổ dồn về môn chủ Hạo Thiên Môn Sở Nam Phi. Cả Hàn Vĩnh Lộc cũng trợn mắt nhìn Sở lão, song quyền nắm chặt, ánh mắt tóe lửa, chờ nghe giải thích. Đồ tôn của lão bị hại, lão không thể bỏ qua không hỏi đến.

Bị hàng vạn ánh mắt nhìn chăm chăm, Sở lão vô cùng tức giận, nhưng không dám phát tác. Sau lần xuất thủ vừa rồi, bao nhiêu oai phong của lão đã mất sạch cả. Giờ mà lão lại phát tác thì không những chỉ chuốc thêm nhục nhã, mà còn có thể hứng chịu sự phẫn nộ của quần hùng. Lão hắng giọng nói :

- Người nhìn lão phụ làm gì ? Chuyện đó lão phụ không hề biết.

Hàn Vĩnh Lộc nói :

- Lão lấy gì chứng minh là lão không liên quan đến chuyện này ?

Sở Nam Phi cả giận hỏi :

- Thế người lấy gì chứng minh là lão phụ có liên quan ?

Hàn Vĩnh Lộc lạnh lùng nói :

- Không cần phải chứng minh. Ngoài lão ra còn ai lại đi làm chuyện này. Bản phái không thể bỏ qua được.

Lão khất cái trưởng lão Cái bang từ trong đám đông cũng bước ra nói :

- Lão tiền bối nói phải đó. Cửu đại môn phái đồng khí liên chi. Chuyện của phái Không Động cũng như là chuyện của Cái bang. Đệ tử của quý phái ngộ nạn thì chúng ta phải đồng tâm hiệp lực truy ra kẻ thủ ác mới được.

Vừa nói lão vừa rảo bước đi tới khu vực võ đài. Trong đám đông cũng có nhiều người tiến ra, kéo đến vây quanh đám người Hạo Thiên Môn. Bọn họ đều là đệ tử của Cửu đại môn phái. Bọn môn hạ Hạo Thiên Môn về mặt cũng đẳng đẳng sát khí, vũ khí nắm chặt trong tay, trừng trừng nhìn đối phương với ánh mắt sắc lạnh.

Tình hình đột nhiên căng thẳng.

Quần hùng bên ngoài đều yên lặng theo dõi, chẳng ai lên tiếng khuyên ngăn, bởi bọn họ đến đây là để xem đánh nhau. Cuộc phó ước gặp trở ngại thì Hàn, Sở đại chiến cũng được. Mà nhiều người hỗn chiến thì lại càng hay. Cuộc chiến càng khốc liệt thì mọi người lại càng hứng khởi. Đó vẫn là thông bệnh của giới vũ lâm bao đời nay.

Sở Nam Phi nhận thấy phe đối phương người đông thế mạnh, phe mình có vẻ yếu thế, liền hắng giọng quát lớn :

- Các người ý đông người mà khinh khi bản môn chăng ?

Hàn Vĩnh Lộc nói :

- Chỉ cần lão chứng minh mình không liên quan đến chuyện đệ tử bản môn ngộ hại thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Bằng không thì lão phu phải đòi lại công đạo cho đồ tôn của mình.

Nhìn bọn đệ tử Cửu đại môn phái ai nấy đều lăm lăm khí giới, riêng lão khất cái có vẻ đờ đờ sát khí, Sở Nam Phi thầm lo lắng, nói :

- Các người tin vào lời nói một chiều của tên tiểu tử kia ư ?

Lão khất cái đã xắn tay áo chuẩn bị động thủ, nghe thấy liền nói :

- Phương thiếu hiệp là một bậc chính nhân quân tử. Chúng ta hoàn toàn tin tưởng lời nói của Phương thiếu hiệp.

Vương lão chấp sự cũng rất không vui khi Phương Nhân Kiệt bị khinh dễ. Lão hắng giọng nói :

- Phương hộ vệ là nhân vật đứng đầu trong Lưu Hương Tam Kiệt, địa vị ngang hàng với viện chủ bản viện. Kẻ nào dám khinh thường Phương hộ vệ cũng tức là khinh thường bản viện, trở thành kẻ địch của bản viện. Mà xưa nay bản viện đối với kẻ địch chẳng khách sáo bao giờ.

Thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, Phương Nhân Kiệt vội xua tay nói :

- Chư vị hãy bình tĩnh. Đừng nên động võ. Chưa chắc chuyện này có liên quan đến Sở môn chủ đâu.

Mọi người đều sững sốt. Mọi ánh mắt đều nhìn Phương Nhân Kiệt. Lão khất cái ngạc nhiên hỏi :

- Sao thiếu hiệp lại nói thế ?

Phương Nhân Kiệt nói :

- Tiểu sinh theo tình hình mà luận thôi. Hiện tình vũ lâm đang lúc phức tạp. Có thể đó là mưu đồ của kẻ nào đó muốn các phái vũ lâm tương sát, để chúng ở giữa thủ lợi. Vậy nên khi sự việc chưa rõ ràng thì chư vị cần phải hết sức bình tĩnh.

Lão khất cái hỏi :

- Thiếu hiệp định nói đến bọn Thông Thiên Giáo chẳng ?

Phương Nhân Kiệt nói :

- Có thể là Thông Thiên Giáo, mà cũng có thể là bọn khác. Muốn hùng bá vũ lâm không phải chỉ có mình Thông Thiên Giáo.

Lão khất cái kinh ngạc hỏi :

- Ý thiếu hiệp là ... ?

Phương Nhân Kiệt nghiêm giọng nói :

- Tiểu sinh không rõ đó là bọn nào ? Nhưng người bị thương vẫn còn sống đó. Chỉ cần y hồi phục là chân tướng sự việc sẽ rõ thôi mà.

Vương lão chấp sự thừa cơ nói :

- Chư vị. Có chuyện gì thì mong chư vị để sau hãy giải quyết. Hôm nay bản viện tổ chức cuộc tỷ võ giữa Sở tiên sinh và Thạch tiên sinh. Chỉ một lát nữa là Thạch tiên sinh sẽ đến. Mong chư vị nể mặt mà không phá hỏng việc làm ăn của bản viện.

Lão đã tuyên bố vậy rồi, song phương không thể động thủ nếu không muốn đắc tội với Lưu Hương Viện, một điều không ai muốn. Hàn Vĩnh Lộc, lão khất cái, và bọn môn hạ Cửu đại môn phái liền rút lui, trở về chỗ cũ.

Thấy tình hình đã yên, Phương Nhân Kiệt liền vòng tay nói :

- Chư vị. Việc đã xong, tiểu sinh xin cáo lui.

Đoạn y giục ngựa rời khỏi Diễn Vũ Trường. Đám đông cũng xôn xao bàn tán về những chuyện vừa xảy ra.

Vì Lôi Phong sơn chủ trên đường đến phó ước gặp chuyện bất trắc, mọi người cũng thông cảm mà ngồi lại chờ đợi. Cũng vì chuyện trở ngại mà quần hùng càng cảm thấy hứng thú với cuộc tỷ võ này hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chừng nửa canh giờ sau, bên ngoài chợt có tiếng hô lớn :

- Lôi Phong sơn chủ Thạch lão đại hiệp giá đáo.

Toàn trường sôi động hẳn lên. Mọi người nhón nháo quay đầu nhìn về hướng vừa có tiếng xướng danh. Cũng từ cửa chính Nam, một con ngựa đang phi nước đại tiến thẳng vào, trên lưng là một kỵ sĩ vận áo lam.

Vào đến nơi, kỵ sĩ vội ghì cương ngựa. Do dừng lại quá đột ngột, tuần mã hý vang, dựng hai vó trước rồi mới đứng yên được. Kỵ sĩ lẳng không phi thẳng lên võ đài, hiện ra một lão nhân đã quá lục tuần, mặt mũi hồng hào tướng mạo phương phi. Lão vòng tay chào khắp lượt quần hùng, nói :

- Lão phu là Lôi Phong sơn chủ, vì có việc cản trở nên đến muộn, mong chư vị lượng thứ cho.

Mọi người nổi lên tiếng hoan hô vang dội. Xem ra phần lớn đều vì bất mãn Sở Nam Phi mà dành cảm tình cho lão sơn chủ. Sở Nam Phi thấy mọi người nhiệt liệt cổ vũ cho đối thủ, lòng rất tức giận, cao giọng hỏi :

- Thạch lão nhi. Lão có cần nghỉ dưỡng sức hay không ?

Thạch Hùng lắc đầu nói :

- Không cần. Chúng ta bắt đầu ngay đi.

Quần hùng lại vỗ tay hoan hô rền rĩ. Cuối cùng thì trận đấu mọi người mong đợi cũng đã diễn ra.

Giữa lúc ấy, đột nhiên từ bên ngoài có tiếng chiêng trống vang dậy, rồi tiếng tù và rúc lên lanh lảnh, khiến tất cả đều giật mình kinh hãi, tất nhiên là trừ bọn quan binh cùng chúng môn hạ Lưu Hương Viện.

Tiếp đó, có tiếng hô dẹp đường. Rồi từ cửa chính Nam, một toán quân binh tay cầm cờ phướng nghi trương chậm rãi tiến vào, dẫn đầu là hai tấm biển “Tĩnh túc” và “Hồi tỵ”. Đối với quan binh, mọi người có đôi chút kiêng dè nên đám đông lập tức tránh ra, nhường một lối đi thật rộng cho bọn họ đi qua.

Tiếp sau đám quan binh, một toán người vận áo gấm đai bạc, mang theo đủ cả đàn sáo chiêng trống, đang diễn tấu tung bừng. Tất cả cứ từ từ tiến tới, khi đến trước võ đài liền rẽ làm hai đội, đi vòng qua võ đài, tiến thẳng đến khu trung tâm của khu vực phía Bắc, dàn hàng nghiêm chỉnh.

Lúc này, toàn trường đều im phăng phắc, trừ tiếng âm nhạc vẫn đang tiếp tục diễn tấu tung bừng. Mọi người không hề để tâm đến tiếng âm nhạc mà cũng chẳng hề nhìn đến bọn quan binh cùng toán nhạc công. Tất cả đều trở mắt nhìn ra cửa chính Nam, nơi bọn họ tin chắc rằng nhân vật chính, nhân vật mà mọi người mong đợi, sắp xuất hiện. Đó là ... Thái Chính Cung chủ nhân, người đến thẩm định cuộc quyết đấu.

Ngay lúc đó, trước đại môn xuất hiện ba kỵ mã. Kỵ sĩ vóc người thanh tú, dung diện anh tuấn, y phục hoa lệ, phong thái uy nghi. Lương câu vốn dòng thân mã, dáng khỏe chân dài, móng vàng yên bạc, cách phục sức vô cùng sang trọng. Ba người vận hoàng y, lục y, lam y, mà hoàng y nhân chính là Phương Nhân Kiệt. Cả ba từ từ giục ngựa tiến vào diễn võ trường.

Tiếp theo ba người họ là một cỗ xe tứ mã cực kỳ sang trọng. Khi cỗ xe vừa xuất hiện, hết thảy đám quan binh cùng bọn người Lưu Hương Viện đều cung thân hành lễ, chấp tay kính cẩn hô :

- Cung nghênh vương thượng ngọc giá quang lâm. Cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giữa tiếng tung hô vang dội, cỗ xe từ từ tiến vào Diễn Vũ Trường. Vây quanh là lực lượng quan binh và thị vệ. Mọi người đều mong đợi nhân vật ngồi trong xe bước ra. Nhưng không, cỗ xe chỉ tiến thẳng đến vị trí đã định, rồi đậu lại đó. Phương Nhân Kiệt giục ngựa lùi lại sát bên cỗ xe, ghé sát cửa sổ để nghe chỉ thị của người ngồi bên trong. Lát sau, y đồng dục tuyên bố :

- Theo ý chỉ của vương thượng, vì đây là cuộc tỷ đấu ẩn chứng vũ học, hai đấu thủ chỉ được phép sử dụng vũ học bản môn, chính diện giao đấu, không được dùng cách ám tập hay sử dụng chất độc. Chẳng hay chư vị có ý kiến gì chăng ?

Mọi người đồng thanh khen phải nên hai đấu thủ cũng chẳng thể dè nghị chi. Sở Nam Phi hỏi :

- Thế có được sử dụng ám khí không ?

Khi này Phương Nhân Kiệt đã lên tiếng giải vây cho lão nên lão không còn cảm hận y như trước. Phương Nhân Kiệt thoáng trầm ngâm, rồi hỏi :

- Trong các tuyệt kỹ của quý môn có môn ám khí không ?

Sở Nam Phi đáp :

- Có. Và trong Cuồng Phong tam thập lục thức cũng có những thế thức chuyên dùng để phá ám khí.

Phương Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Lôi Phong sơn chủ. Lão gật đầu nói :

- Đúng đấy.

Phương Nhân Kiệt liền nói :

- Vậy thì vẫn có thể sử dụng ám khí, nhưng tuyệt đối không được dụng độc. Giờ nhị vị có thể bắt đầu.

Quần hùng phần khởi reo hò cổ vũ, đốc thúc hai đấu thủ nhanh chóng nhập cuộc. Lôi Phong sơn chủ nhỏ tuổi hơn nên được phép tấn công trước. Lão ôm kiếm chào rồi xuất ngay chiêu thứ nhất, Phong Ba Đột Khởi. Cuồng Phong kiếm thức quả danh bất hư truyền. Thân kiếm ngân nga như tiếng sấm, kiếm kinh hùng mãnh như trận cuồng phong trùm lấy thân hình đối phương.

Sở Nam Phi thoáng sửng sốt trước chiêu kiếm kỳ tuyệt, vội vận toàn lực dùng chiêu Thiên Địa Mang Mang chống đỡ. Lão luyện công từ nhỏ, nên đã có công lực trên hoa giáp. Kiếm chiêu hùng mạnh vững chắc, kiếm khí tỏa ra che kín các đại huyệt, bảo hộ toàn thân, phòng thủ vô cùng kín kẽ.

Hai lưỡi kiếm đều phổ đầy chân khí nên kiếm phong chạm nhau nổ vang rền. Hai bóng nhân ảnh vừa nhập vào đã tách ra. Cả hai đấu thủ đều vững vàng đứng trên võ đài, nhần thần lấp loáng nhìn trừng trừng vào nhau. Sau chiêu thứ nhất, cả hai đồng cân đồng lượng, chưa phân hơn kém.

Hai đấu thủ lạng lẽ đối diện nhau một lúc. Rồi Sở Nam Phi chợt vung kiếm lên, xuất chiêu Thiên Vương Đảo Hải vẽ nên nghìn vạn ánh kiếm đảo điên, tràn tới tấn công Lôi Phong sơn chủ.

Họ Thạch nghe kiếm khí rít như xé lụa, vội múa chiêu Nộ Ba Khấp Huyết, kiếm ảnh có sắc hồng và phiêu phưởng, cuồng phong cuốn cát bụi bay mù mịt. Đường kiếm của Sở Nam Phi liền bị chặn đứng.

Sở Nam Phi thầm kinh hãi trước kiếm thuật tinh kỳ của đối thủ, nghiêng rằng quán chú mười hai thành chân khí vào thanh kiếm, rồi lại xông tới tấn công. Lão mong có thể dựa vào ưu thế về nội lực để thủ thắng.

Nhưng Thạch Hùng cũng là tay lịch duyệt giang hồ, lẽ nào lại chẳng hiểu thâm ý của họ Sở. Lão múa kiếm loang loáng, khi tiến thì tấn công tới tấp, khi lùi thì phòng thủ kín kẽ, và cố tránh việc chạm kiếm với đối phương.

Hai người xuất thủ càng lúc càng nhanh. Kiếm quang chớp chồn như làn mây bạc, thoát tả thoát hữu, khí thế mãnh liệt song không kém phần uyển chuyển, linh hoạt. Càng đánh càng hăng, cả hai hứng chí xuất chiêu như vũ bão, thân kiếm phản chiếu ánh dương quang lấp lánh tạo nên màn kiếm ảnh vô cùng diễm lệ. Chốc chốc, quần hùng lại vỗ tay hoan hô rền rĩ.

Trải qua hơn hai trăm chiêu. Song phương vẫn còn ở thế dằng co, chưa phân thắng bại.

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn ...

Trả Lời Với Trích Dẫn

69. 68

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ sáu mươi chín

THẠCH GIA, SỞ LÃO NAN PHÂN THẮNG

NGỘ ĐỘC SONG PHƯƠNG BẮI ĐẤU TRƯỜNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Hạo Thiên Môn chủ Sở Nam Phi cùng Lôi Phong sơn chủ Thạch Hùng thượng đài giao đấu nhằm tranh giành một chút danh khí trong giang hồ. Song phương giỏi hết tuyệt nghệ giao tranh quyết liệt. Nhưng mỗi người đều có sở trường riêng nên trải qua hơn hai trăm chiêu mà vẫn chưa phân hơn kém. Các cuộc chiến đấu giữa các cao thủ vũ lâm kéo dài hàng nghìn chiêu vẫn là chuyện thường, nhất là khi các đấu thủ đều là những nhân vật nhiều danh vọng, địa vị hiển hách. Do đó quán chúng vẫn kiên nhẫn theo dõi, thậm chí còn rất hứng khởi hò reo cổ vũ mỗi khi hai đấu thủ xuất đại chiêu.

Lôi Phong sơn chủ được lợi thế là kiếm pháp tinh kỳ, mỗi chiêu mỗi thức có thể nói đều là khắc tinh của kiếm pháp Hạo Thiên Môn. Mỗi khi Sở Nam Phi xuất chiêu thì họ Thạch đều có thể giải phá dễ dàng. Nhưng Sở Nam Phi lại có nội lực thâm hậu hơn, khiến đối phương phải kiêng dè, không dám để cho hai thanh kiếm va chạm nhau, vì thế mà pho Cuồng Phong kiếm thức không đủ uy lực như vốn có.

Hai bên vẫn tiếp tục cầm cự.

Bên dưới võ đài, quần hùng trở mắt theo dõi cuộc quyết đấu, thỉnh thoảng lại nổi lên những tiếng hoan hô vang dội mỗi khi chứng kiến một đấu pháp xảo diệu hay một chiêu thức tinh kỳ.

Thấy đánh lâu không thắng nổi đối phương, Sở Nam Phi cả giận liền giở ngay tuyệt chiêu cuối cùng trong pho Hạo Thiên Kiếm pháp, là tinh túy nhiều đời của Hạo Thiên Môn, chiêu Thủy Lăng Thiên Hà. Lập tức, kiếm chiêu trùng trùng lớp lớp như sóng dậy giang hà, lại nặng tựa nghìn cân, dồn dập xô tới, liên miên bất tuyệt. Chiêu thức là tuyệt kỹ trấn môn của Hạo Thiên Môn, uy lực rất lớn, trước nay lão rất ít khi sử dụng, nhưng mỗi khi dùng đến là đối phương lập tức bị đả thương.

Thấy kiếm kinh mãnh liệt ồ ạt xô tới, Thạch Hùng không dám chần chờ, đem ngay tuyệt chiêu cuối cùng trong pho Cuồng Phong kiếm thức ra đối địch, đồng thời vận toàn lực phổ vào lưỡi kiếm. Chiêu Phong Vũ Táng Thiên là tâm huyết một đời của Cuồng Phong Kiếm Khách, khi xuất ra tức thì phong vân biến sắc, kiếm vụ tỏa ra ngời ngút như muốn che cả đất trời.

Hai bóng nhân ảnh nhập vào nhau. Kiếm kinh va chạm phát ra những tiếng nổ vang rền không ngớt. Rồi ngay sau đó, hai thân ảnh lại dội ra sau mấy trượng.

Sở Nam Phi chợt nghe trước ngực lạnh toát, cúi xuống nhìn thì ra ngực áo đã bị rạch một đường dài, định thần nhìn đối thủ thì vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có nét mặt trắng bệch và hiện đang đứng thở dốc. Vậy là chiêu kiếm vừa rồi họ Sở đã kém thế rõ ràng. Nếu như đối thủ không kém hơn về công lực thì tất lão đã thọ thương.

Quần hùng vỗ tay hoan hô vang dội. Toàn trường náo nhiệt hẳn lên. Nhất là những môn hạ của Cửu đại môn phái thì hân hoan vui mừng. Trong khi đó, Sở Nam Phi cúi đầu khẽ thở dài, lộ vẻ chán nản.

Ngồi trong xe, Giang Thừa Phong nhìn thấy tất cả, chàng gọi Phương Nhân Kiệt đến gần, khẽ thì thầm mấy câu. Y vàng mặt, lớn tiếng tuyên bố :

- Mọi người yên lặng nghe vương thượng bình phẩm trận đấu.

Nghe nói thế, quần hùng dần dần yên ắng trở lại. Ai nấy đều chú ý lắng nghe thử xem Giang Thừa Phong sẽ nói những gì, vì kết quả trận đấu đã quá rõ ràng. Hàng vạn ánh mắt đổ dồn về phía cỗ xe.

Chờ cho tiếng ồn ào ngớt hẳn, Giang Thừa Phong mới lên tiếng :

- Trận đấu giữa Sở môn chủ và Thạch sơn chủ, trừ chiêu cuối cùng thì có thể xem như ngang tài ngang sức. Quần hùng ồ lên thất vọng. Chuyện đó là quá rõ ràng, có gì đáng nói đâu. Giang Thừa Phong lại nói tiếp :

- Giờ luận về chiêu cuối cùng đó. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì Sở môn chủ đã kém thế. Nhưng xét toàn cục thì chưa biết ai hơn ai kém, còn phải tùy vào quan điểm của mỗi người. Nếu như xem danh tiếng quan trọng hơn sinh mạng thì có thể nói Thạch sơn chủ đã thắng. Còn như xem sinh mạng quan trọng hơn thì ngược lại, Sở môn chủ đã thắng. Bản vương thì lại cho rằng cả danh tiếng và sinh mạng đều quan trọng như nhau, nên xem như cả hai vẫn ngang tài ngang sức.

Quần hùng lại một phen ồ lên, nhưng là biểu thị một sự ngạc nhiên tốt độ. Chính ngay đương sự là Thạch Hùng và Sở Nam Phi cũng phải một phen giật mình ngơ ngác. Thạch Hùng sững sốt hỏi :

- Vương thượng dạy thế là sao ?

Giang Thừa Phong hỏi lại :

- Chiêu kiếm cuối cùng sơn chủ vừa thi triển đó dường như có tên là Phong Vũ Táng Thiên phải không ?

Thạch Hùng ngạc nhiên hỏi :

- Đúng thế. Sao vương thượng biết ?

Giang Thừa Phong không đáp, lại hỏi tiếp :

- Có phải sau mỗi lần thi triển chiêu đó xong, sơn chủ lại cảm thấy kinh mạch ngưng trệ, toàn thân gần như thoát lực. Không chỉ thế, ngay cả một ngày sau lồng ngực vẫn còn đau âm ỉ.

Thạch Hùng thấy chàng nói đúng ngay điểm yếu của Cuồng Phong kiếm thức, càng ngạc nhiên hơn, đáp ngay :

- Đúng thế.

Giang Thừa Phong chậm rãi nói :

- Năm xưa, Cuồng Phong Kiếm Khách qua đời rất sớm cũng là vì chiêu thức đó đấy. Chiêu thức đó quả thật khắc chế hoàn toàn tuyệt kỹ trấn môn của Hạo Thiên Môn, mà uy lực cũng không phải tầm thường. Nhưng tên gọi của nó lại mang hàm ý nghịch thiên phạm thượng, rất có hại cho người sử dụng. Mỗi lần thi triển chiêu thức đó là lại bị giảm đi vài năm dương thọ. Không chỉ thế, lúc đối chiêu nếu như không sát thương được đối thủ ngay mà để cho họ còn sức tiếp tục tấn công, trong lúc sơn chủ thoát lực thì ... hậu quả thật khó lường. Vậy nên, từ nay về sau, nếu như không thật cần thiết thì sơn chủ đừng nên sử dụng nó nữa.

Quần hùng ồ lên kinh ngạc, bán tín bán nghi, nhìn Thạch Hùng với vẻ nghi hoặc. Trong khi đó thì lão ta lại thần người sững sốt, nhưng khi ngẫm nghĩ lại thì thấy lời nói của Giang Thừa Phong quả không lầm. Ngừng lời một lát, chàng lại nói :

- Sau lần đối chiêu vừa rồi, tuy Sở môn chủ bị chém rách một mảng y phục, nhưng nếu Sở môn chủ không đình thủ, tiếp tục phản công nữa thì Thạch sơn chủ đã thọ hại. Vậy nên bản vương xem như trận đấu bất phân thắng bại.

Sở Nam Phi được chàng cứu vãn danh dự, lòng thâm cảm kích. Lão ngẫm nghĩ giây lát rồi nhìn Thạch Hùng nói :

- Thạch sơn chủ. Bản môn còn có sở trường về môn ám khí. Lão phu muốn được thử sức với sơn chủ về môn này. Ý sơn chủ thế nào ?

Thạch Hùng ngần ngừ nói :

- Cũng được thôi. Nhưng mà ...

Sở Nam Phi hỏi ngay :

- Nhưng mà thế nào ?

Thạch Hùng ngần ngại chưa đáp. Giang Thừa Phong liền nói :

- Nếu Sở môn chủ muốn tái chiến thì phải chờ thêm nửa canh giờ nữa, để Thạch sơn chủ có thời gian vận công điều tức. Thạch sơn chủ. Nửa canh giờ chắc đủ chứ.

Thạch Hùng khẽ gật đầu, lặng lẽ lui ra một góc võ đài, ngồi xuống vận khí điều tức. Sở Nam Phi không muốn phí thời gian nên cũng chiếm góc kia, ngồi xuống điều dưỡng. Trong lúc đó, Vương lão chấp sự rào bước đi lên võ đài, chấp tay vái chào một vòng, cười hì hì nói :

- Chư vị. Hôm nay chư vị đến đây, được xem một lúc mấy trận đấu là có lời nhiều lắm đấy nhé. Cung hỷ. Cung hỷ.

Trong đám đông có người hỏi :

- Lão nói thế là muốn thu thêm lệ phí hay sao ?

Vương lão chấp sự tươi cười nói :

- Không dám. Không dám. Chỉ có điều chúng ta có được nửa giờ giải lao, bản hiệu có sẵn rượu ngon nhắm tốt, mong chư vị chiêu cố.

Nghe nói đến rượu thịt, nhiều người chợt thấy thèm liền thúc hối lão mau đưa ra. Lão chấp sự lấy từ trong người ra một chiếc khay nhỏ, gõ ba tiếng. Lập tức, từ bên ngoài có hàng đoàn xe đẩy chở đầy rượu thịt lũ lượt kéo vào. Giờ cũng đã gần trưa, mà này giờ hồ hết cổ vũ cũng mau đói bụng nên các xe rượu thịt của Lưu Hương Viện được rất đông người đến chiêu cố.

Toàn trường náo nhiệt hẳn lên. Hán Khẩu Diên Vũ Trường giờ lại biến thành một quán ăn khổng lồ. Cảnh ăn nhậu ồn ào tưởng không cần phải thuật chi tiết.

Tuy nói chỉ giải lao nửa canh giờ, nhưng mãi hơn một canh giờ sau, quần hùng ăn uống no nê thì cuộc tỷ đấu mới có thể bắt đầu. Trận quyết đấu tranh giành danh khí giữa hai nhà mà không có quần hùng quán chiến thì đã mất đi ý nghĩa vốn có của nó rồi.

Trước khi hai đấu thủ giao đấu, Phương Nhân Kiệt lại đồng dục tuyên bố :

- Đây chỉ là cuộc tỷ thí vũ công, nhị vị tiên sinh không được sử dụng vũ khí có tẩm độc, và cũng nên kiềm chế, tránh làm tổn thương hòa khí.

Quần hùng lại một phen hoan hô ầm ĩ, cổ vũ cho hai đấu thủ. Sở Nam Phi đã lấy lại phong thái tôn sư của mình, chấp tay vái chào quần hùng và đối thủ, rồi mới xuất thủ. Lão vẫy nhẹ bàn tay, phóng ra một lúc ba mũi tụ tiễn nhắm vào thượng, trung, hạ bàn đối thủ. Âm khí rít gió bay vèo tới nhanh như chớp.

Cũng nhanh không kém, Lôi Phong sơn chủ đã rút xoạt trường kiếm khỏi vỏ. Lão múa tít trường kiếm, dẹt nên một màn lưới bạc chặn đứng ba mũi tụ tiễn kia. Sở Nam Phi lại ném tới từng loạt năm mũi, bảy mũi, rồi chín mũi, và tất cả cũng đều bị chặn đứng. Trường kiếm của Thạch Hùng đã tạo nên một màn kiếm quang kín kẽ tưởng chừng giọt nước cũng không lọt qua được.

Tiếng hoan hô càng lúc càng vang dội.

Sở Nam Phi tức khí, song thủ như có phép thần thông biến hóa đã vẩy liên tiếp về phía đối thủ. Hàng loạt những nắm Mai Hoa Châm được tung ra theo lối Mãn Thiên Hoa Vũ, bay đầy trời như mưa tuôn thác lũ.

Thạch Hùng càng cố sức vũ lộng thần oai. Trường kiếm xoay tít chặn đứng tất cả những loạt ám khí phóng tới. Người ngoài không còn nhìn rõ thân hình, mà chỉ thấy một màn lưới bạc che phủ toàn thân lão.

Đột nhiên, có tiếng quát vang như sấm :

- Hỡi mau dừng tay.

Thanh âm từ trong cỗ xe phát ra, đương nhiên là của Giang Thừa Phong. Hai đấu thủ đều giật mình kinh ngạc, vội đình thủ, quay nhìn lại. Toàn trường cũng đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Giang Thừa Phong lại lớn tiếng nói :

- Thạch sơn chủ. Sở môn chủ. Hỡi mau bế khí, đình hô hấp, phong tỏa kinh mạch, rời khỏi võ đài.

Cả hai thất kinh, phóng vội xuống đất. Khi nghe chàng nói vậy thì ai cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi. Lôi Phong sớn chủ ngấm ngấm vận khí, bất giác biến sắc, chỉ mặt Sở Nam Phi quát :

- Lão dám dùng độc ?

Sở Nam Phi ngơ ngác nói :

- Ta ... ta không có ...

Thạch Hùng gần giọng quát :

- Không phải lão thì là ai ?

Lời nói chưa dứt thì lão đã loạng choạng muốn ngã. Bọn môn hạ đệ tử phái Không Động trong đám đông vội vã chạy ra lo phương cứu cấp. Nhưng Không Động trưởng lão Hàn Vĩnh Lộc thấy tình thế đột biến, đã vội nhảy ra trước hết, chạy lại đỡ Thạch lão, hỏi :

- Thạch huynh. Huynh thấy sao ?

Thạch Hùng lắc đầu, ngồi phệt xuống đất. Vốn không ưa gì Sở Nam Phi, Hàn Vĩnh Lộc quay sang mắng lão :

- Lão đường đường là một môn chủ thế mà ...

Giữa lúc ấy, Giang Thừa Phong bỗng lớn tiếng truyền lệnh :

- Tất cả mọi người ai ở yên chỗ nấy, không được náo động. Các đội tuần tiểu nhanh chóng phong tỏa Diễn Vũ Trường, phòng kẻ gian đào tẩu.

Bên ngoài diễn võ trường chợt rộ lên những tiếng chiêng âm ỉ làm náo động cả bốn phía. Mười hai đại môn cũng đã được đóng lại. Bên trong Diễn Vũ Trường, cuộc tuần phòng càng thêm nghiêm mật. Hàn Vĩnh Lộc vốn đang định trách mắng Sở Nam Phi, chợt thấy thế liền im bặt.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Sở môn chủ. Xem sắc diện môn chủ thì dường như cũng đã bị trúng độc ? Môn chủ hãy thử soát lại xem.

Sở Nam Phi nghe nói tức thì ngấm ngấm vận khí, rồi lộ vẻ kinh hãi thất sắc, nhìn quanh quát hỏi :

- Là kẻ nào ...

Giang Thừa Phong nói :

- Là kẻ nào thì bản vương sẽ có cách truy tìm. Kẻ đó dám cả gan giở trò trước mặt bản vương, và lại phá cuộc làm ăn của Lưu Hương Viện, không thể tha thứ được. Còn môn chủ thì hãy mau phong bế kinh mạch.

Sở Nam Phi nghe lời, ngồi xuống vận khí trừ độc. Đám môn hạ của lão vội chạy đến vây quanh bảo vệ. Bọn người phái Không Động đang đẳng đẳng sát khí thấy tình hình như vậy cũng không tiện phát tác.

Không Động trưởng lão Hàn Vĩnh Lộc sau phút giây sững sốt, đã định thần lại, quay về chỗ Giang Thừa Phong đang ngồi, tức cổ xe, vòng tay hỏi :

- Vương thượng. Thế này là sao ạ ?

Giang Thừa Phong không đáp, nói :

- Phương huynh đệ. Đi lấy mấy mũi ám khí mà khi nãy Sở môn chủ đã phóng ra cho ta xem thử. Nhớ là phải tạm đình hô hấp đấy.

Phương Nhân Kiệt vâng dạ, chạy lại võ đài nhặt lấy mấy mũi tủy tiễn và Mai Hoa Châm đem đến cho Giang Thừa Phong. Chàng vẫn ngồi yên trong xe, khẽ vén mép rèm đưa tay ra đón lấy.

Anh nhi hiện đang ngồi trong lòng chàng thổ thê hỏi :

- Phụ vương. Nó có độc phải không ạ ?

Cậu bé đã cố hạ giọng nói thật khẽ, nhưng mấy vị võ lâm cao thủ bên ngoài có thính lực tinh tường nên cũng đã nghe rõ. Đến cậu bé chưa mấy hiểu sự đời hãy còn biết điều đó thì đương nhiên bọn họ cũng đã từng nghĩ đến rồi. Và đến giờ bọn họ mới hay bên trong cỗ xe không chỉ có một người.

Nghe Anh nhi hỏi, Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nói :

- Đúng đấy.

Anh nhi lại hỏi :

- Theo hài nhi thấy thì đây là loại độc phần, hễ hít phải là sẽ trúng độc.

Giang Thừa Phong mỉm cười, âu yếm xoa đầu cậu bé, nói :

- Anh nhi thật thông minh.

Lý Nhược Hồng cũng ngồi bên cạnh, liền hỏi :

- Nó có mang độc phần, sao ngươi lại dám cầm nó khơi khơi như vậy ? Tuy ngươi không sợ độc, nhưng còn ta và Anh nhi thì sao ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không sao. Đã vào tay tiểu sinh thì nó không còn có thể hại ai được nữa.

Bên ngoài, Hàn Vĩnh Lộc cũng đang chất vấn Sở Nam Phi :

- Sở lão nhi. Chất độc từ trong ám khí của lão. Lão giải thích thế nào ?

Sở Nam Phi hãy còn đang sửng sốt, chưa biết phải nói thế nào thì Hàn Vĩnh Lộc lại hỏi dồn :

- Lão đã hạ độc phải không ?

Họ Sở uể oải lắc đầu :

- Không. Ta không có ...

Hàn Vĩnh Lộc tức giận hỏi :

- Không phải lão thì là ma à ?

Sở lão cũng tức khí, quát trả :

- Ngươi đừng có ép người quá đáng. Ngươi tưởng ta sợ ngươi à ?

Giang Thừa Phong nói xen vào :

- Nhị vị không nên tranh cãi. Chất độc quả đến từ Hạo Thiên Môn, nhưng bản vương nghĩ rằng đây không phải là chủ trương của Sở môn chủ.

Hàn Vĩnh Lộc nghe nói thế tức thì chuyển hướng nhìn sang bọn môn hạ đệ tử Hạo Thiên Môn. Giang Thừa Phong lại nói :

- Chuyện tra hung phạm không cần phải gấp. Trước mắt cần lo việc giải độc trước đã. Cuộc tỷ võ hãy tạm kết thúc ở đây vậy.

Ngừng lời giấy lát, chàng lại nói tiếp :

- Nếu như chư vị không có cách giải độc thì hãy đến phân viện Hán Khẩu của Lưu Hương Viện, tất nhiên là phải kèm theo ngân lượng.

Hàn Vĩnh Lộc hỏi :

- Cứu người mà cũng đòi ngân lượng nữa ư ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện làm ăn mà. Con người mà không có ăn làm sao sống được. Tiền tài có thể tiêu tai giải hạn. Nếu tiếc tiền thì đành chịu theo số phận vậy.

Đoạn chàng gọi Vương chấp sự đến khẽ dặn dò mấy câu, sau đó truyền hồi giá. Đoàn quan binh thị vệ tiền hô hậu ủng đưa chàng rời khỏi Diển Vũ Trường, trở về thủy trại Hán Khẩu. Chàng không nghỉ ở phân viện của Lưu Hương Viện vì nơi đó không được an toàn bằng trong thủy trại.

Chiều hôm đó, sau lúc nghỉ ngơi, Lý Nhược Hồng vừa định hỏi tội Giang Thừa Phong như thường lệ thì Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long đến bẩm báo là Hạo Thiên Môn chủ Sở Nam Phi xin được bái kiến. Chàng ngẫm nghĩ suy tính một hồi rồi quyết định sẽ cho triệu kiến họ Sở, nhưng chàng sẽ ngồi sau rèm tiếp kiến chứ không để lão nhìn thấy mặt. Chàng dặn dò Công Tôn Long mọi sự thật cẩn thận. Lão cung kính lĩnh mệnh, vội đi chuẩn bị.

Lúc này, Lý Nhược Hồng lại nói :

- Ta thấy hơi mệt, cần nghỉ một lúc. Người cứ đi một mình.

Nàng không muốn đi chỉ vì không muốn lúc nào cùng đi kèm bên cạnh Giang Thừa Phong, nhất là những lúc chàng giải quyết công việc. Nhưng nghe nàng than mệt, chàng lại hết sức lo lắng, hỏi :

- Cô nương thấy sao ? Tiểu sinh cho gọi đại phu nhé ?

Lý Nhược Hồng lắc đầu nói :

- Không cần. Ta chỉ cần nghỉ một lúc là khỏe lại thôi.

Giang Thừa Phong vẫn không bớt lo lắng, nói :

- Cô nương đã không được khỏe thì tiểu sinh phải túc trực bên cạnh để chăm sóc cô nương mới được.

Lý Nhược Hồng nhìn bộ dạng lo âu của chàng mà trong lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt cố tỏ vẻ lạnh lùng, hừ lạnh nói :

- Người đừng ra vẻ để mong lấy lòng ta. Vô ích thôi. Hễ nhìn thấy mặt người là ta đã thấy bức mình rồi. Làm sao mà yên tĩnh nghỉ ngơi được. Nếu người biết khôn thì hãy tránh xa ta ra.

Giang Thừa Phong khe khẽ thở dài, nói :

- Được rồi. Tiểu sinh đi lo công việc một lát, xong sẽ đến chăm sóc cô nương. Nếu như thấy trong người khó chịu hay có chuyện gì xảy ra thì cô nương hãy cho người đến báo cho tiểu sinh biết ngay nhé.

Lý Nhược Hồng hừ lạnh :

- Ta không cần người lo. Người hãy mau cút đi.

Giang Thừa Phong chợt mỉm cười. Dù bị nàng xua đuổi nhưng chàng vẫn không buồn. Quan hệ giữa chàng và nàng hiện đã đến mức có thể nhìn thấu tâm sự của nhau rồi. Chàng nói đôi lời dỗ dành nàng rồi dẫn Anh nhi đi ra khu đại sảnh.

70. 69

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi

GIỮA SẢNH ĐƯỜNG TRUY TRA HUNG PHẠM

TƯỜNG SỰ THỂ TÌM CÁCH GIẢI NGUY

Nguồn : Tàng Thư Viện

Hán Khẩu thủy trại.

Nơi đại sảnh, bọn Công Tôn Long, Phương Nhân Kiệt đã tề tựu đông đủ. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng chu đáo. Trước chiếc ngai dành cho Giang Thừa Phong ngồi đã giăng một tấm rèm mỏng, bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy được bóng dáng người bên trong, chứ không thấy mặt.

Giang Thừa Phong đến ngồi trên ngai, rồi bé Anh nhi lên để ngồi trong lòng chàng. Cậu bé được ngồi cùng phụ vương trên long ngai, lòng rất thích thú, hớn hở vui cười. Sau đó, Giang Thừa Phong truyền cho Sở Nam Phi vào.

Liền đó, Vương lão chấp sự đưa Sở Nam Phi vào. Sở lão kính cẩn hành lễ bái kiến, đoạn nói :

- Hôm nay, nếu không nhờ vương thượng ra ân giúp đỡ thì cả bản môn lẫn lão phu đã không còn mặt mũi nào gặp người thiên hạ nữa rồi. Đại ân đại đức của vương thượng, lão phu nguyện suốt đời ghi nhớ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chỉ là chuyện nhỏ nhặt, Sở môn chủ không cần phải để tâm đến làm gì. Còn nếu như môn chủ có muốn cảm kích bản vương thì sau này thỉnh thoảng đến chiếu cố Lưu Hương Viện là được rồi.

Sở Nam Phi thở dài nói :

- Thú thật với vương thượng, sau trận này, e rằng bọn lão phu sẽ khó sống yên ổn được với bọn Cửu đại môn phái. Bọn họ trước nay vẫn tự cho mình là danh môn chính phái, không xem bọn lão phu vào đâu. Nay lại thêm chuyện này nữa, thế nào bọn họ cũng mượn cớ mà làm khó dễ bọn lão phu.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu đã biết vậy thì còn đi gây chuyện với bọn họ làm gì ?

Sở Nam Phi ngập ngừng nói :

- Trình vương thượng. Tất cả chỉ tại ... chỉ vì lão Thạch Hùng cứ rêu rao khắp nơi rằng Cuồng Phong kiếm thức của lão là khắc tinh của vũ công bản môn, khiến cả giang hồ xôn xao bàn tán, làm tổn hại danh tiếng của bản môn. Lão phu nhất thời nóng nảy, lại vừa lúc luyện thành tuyệt học bí truyền, nên đã không nhịn được mà gửi thư ước chiến. Không ngờ sự thể lại xảy ra như thế.

Anh nhi chợt hỏi :

- Trước đó môn chủ tin chắc rằng có thể đã bại được đối phương hay sao mà lại gửi thư đính ước thế ?

Sở Nam Phi đáp :

- Trình tiểu vương gia. Trước đó quả thật lão phu đã rất tin tưởng vào vũ công của mình. Lão phu chuyên cần luyện vũ suốt mấy mươi năm nay, gần đây bề quan rèn luyện tuyệt học bí truyền, đã đại công cáo thành. Trong khi vũ công tổ truyền của Thạch gia vốn không có gì đặc sắc. Tuy Thạch lão nhi có thu được pho Cuồng Phong kiếm thức, nhưng tập luyện cũng chưa được bao lâu. Nào ngờ Cuồng Phong kiếm thức quả là khắc tinh của vũ học bản môn. Nếu lão phu không có ưu thế về công lực thì đã không thể cầm cự được bấy lâu.

Thấy Anh nhi thông minh sáng suốt, biết hỏi câu đó, Giang Thừa Phong rất vui lòng. Cậu bé còn muốn hỏi nữa, liền ngược nhìn phụ vương, thấy chàng mỉm cười khuyến khích, liền vung dạ hỏi tiếp :

- Trận đấu đã kết thúc, phụ vương đã tuyên bố song phương hòa nhau. Đâu còn chuyện gì nữa mà môn chủ lại lo lắng. Nếu Cửu đại môn phái cố ý gây chuyện thì bọn họ đã vi phạm quy tắc vũ lâm rồi.

Sở Nam Phi lắc đầu cười khổ :

- Chuyện đâu có đơn giản như vậy. Chỉ khổ một điều là bọn Cửu đại môn phái cứ nhất mực đề quyết là lão phu đã phóng độc hại Thạch lão nhi, và quyết làm khó dễ bản môn. Lão phu cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Anh nhi nói :

- Vậy thì môn chủ chỉ cần giao hung phạm cho bọn họ là xong thôi mà. Kể có thể tắm độc vào ám khí của môn chủ chỉ có thể là người thân cận của môn chủ mà thôi, muốn tra ra chắc cũng chẳng khó gì. Hơn nữa, cả môn chủ và Lôi Phong sơn chủ đều ngộ độc, đối phương đâu có cơ gì để có thể làm khó dễ môn chủ được.

Sở Nam Phi khê thở dài, lộ vẻ khó khăn. Điều Anh nhi vừa nói là rất hữu lý, nhưng lại là điều khó khăn đối với lão. Anh nhi ngạc nhiên hỏi :

- Việc đó có gì mà lại khiến môn chủ khó nghĩ ? Kể đó còn muốn mưu hại cả môn chủ kia mà ?

Giang Thừa Phong khê bật cười. Biết chàng đã hiểu mọi chuyện, Sở Nam Phi cũng không dám dấu diếm, liền giải thích :

- Tiểu vương gia. Thật ra thì lão phu vốn không bị ngộ độc. Lúc sáng vương thượng bảo vậy là chỉ vì muốn giải nguy cho lão phu mà thôi. Đại ân này lão phu muôn vàn cảm kích.

Ngừng lời giấy lát, lão khê thở dài, rồi lại nói :

- Còn người đã hạ độc chắc chắn là đệ tử của lão phu. Người ngoài không thể nào sờ mó vào ám khí của lão phu được. Tuy chưa biết là ai, nhưng hẳn cũng chỉ vì bản môn nên mới làm vậy. Lão phu mà đã sử dụng đến ám khí tức là đã chịu thua đối phương về phương diện kiếm pháp. Hẳn làm vậy cũng chỉ vì nghĩ đến bản môn, lão phu không nỡ trao hẳn cho bọn chúng.

Anh nhi nói :

- Nếu kẻ đó nghĩ đến quý môn thì tất không nên hạ độc vào ám khí. Nếu hôm nay không có phụ vương hiện diện tại trường thì sự tình sẽ ra sao ? Chưa kể đến việc kết thù với Cửu đại môn phái. Nếu mọi người đều đề quyết môn chủ đã hạ độc thì môn chủ làm sao còn chỗ đứng trong vũ lâm. Đến lúc đó, không chỉ bản thân môn chủ, e rằng cả Hạo Thiên Môn cũng vì thế mà thanh danh lang tạ, bị người người thóa khí.

Thấy Anh nhi luận việc sáng suốt như vậy, Giang Thừa Phong rất hài lòng. Sở Nam Phi thì sững sốt nói :

- Tiểu vương gia luận rất phải. Lão phu thật tình chưa nghĩ đến điểm này. Nhưng nếu chịu giao người thì thiên hạ sẽ cho rằng bản môn khiếp nhược, bản môn cũng đâu còn đất đứng trong vũ lâm.

Công Tôn Long đứng bên cạnh chợt hỏi :

- Trong đám đồ đệ của lão đó, lão có nghi ngờ kẻ nào đã hạ độc hay không ? Chúng ta cũng nên điều tra kỹ càng. Biết đâu hẳn nghe lời xúi giục của kẻ nào đó nên mới đại dột làm vậy.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đó là kết luận hay nhất. Nhưng có lý tưởng quá chăng ?

Công Tôn Long nói :

- Trình vương thượng. Con người ta luôn muốn vươn tới những gì lý tưởng, bởi những gì lý tưởng cũng đều là hay nhất, tốt nhất. Vả lại, nếu sự việc không được lý tưởng thì với khả năng của bản cung, cũng vẫn có thể khiến nó thành lý tưởng.

Giang Thừa Phong nghe lão nói vậy, khê bật cười. Quả thật, với thực lực của chàng hoàn toàn có thể làm thế. Vấn đề ở chỗ có đáng hay không mà thôi. Sở Nam Phi ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Trình vương thượng. Trình viện chủ. Có thể động chạm vào ám khí của lão phu, nếu không phải là Lưu Kỳ Phương thì chỉ có Trịnh Đạt. Hai đứa nó là đệ tử thân tín của lão phu, vốn rất được lão phu thương yêu. Không lẽ nào ...

Công Tôn Long hỏi :

- Hai người họ vẫn còn ở đây chứ ?

Sở Nam Phi đáp :

- Vâng. Bọn chúng vẫn chờ lão phu ở bên ngoài.

Công Tôn Long quay về phía Giang Thừa Phong kính cẩn nói :

- Vương thượng. Xin cho thuộc hạ tra xét vụ này.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày, chợt hỏi Vương lão chấp sự :

- Vương chấp sự. Việc ta giao đã làm đến đâu rồi ?

Wương lão chấp sự cung kính nói :

- Trình vương thượng. Thuộc hạ tuân chỉ đã cho người giám sát các đối tượng. Kết quả chỉ có một kẻ khả nghi. Lúc nào hắn cũng có vẻ bồn chồn lo lắng, và thường hay tránh xa khỏi Sở môn chủ.

Nghe Vương lão chấp sự nói dài dòng này giờ, đến đây thì Sở Nam Phi mới biết lão chấp sự đang nói đến đồ đệ của lão. Lão ngơ ngác hỏi :

- Vương chấp sự đã từng cho người giám sát bọn lão phu ư ? Thế sao lão phu lại chẳng hay biết gì cả ?

Wương lão chấp sự bật cười nói :

- Nếu để môn chủ nhận biết thì còn theo dõi thế nào được. Vương thượng nghĩ rằng kẻ đã hạ độc phải là đồ đệ của môn chủ, nên đã truyền chỉ cho lão phu phải điều tra xem đó là tên nào.

Sở Nam Phi hỏi :

- Thế kẻ đó là ai thế ?

Wương lão chấp sự tươi cười nói :

- Chính là ái đồ mà môn chủ vẫn xem như con ruột ấy.

Sở Nam Phi kinh ngạc :

- Lưu Kỳ Phương ư ?

Wương lão chấp sự gật đầu :

- Chính hắn. Nhưng lão phu chỉ mới nhận định hắn là kẻ khả nghi chứ chưa dám đoán quyết hắn chính là thủ phạm.

Giang Thừa Phong truyền chỉ :

- Triệu Lưu Kỳ Phương vào đây.

Wương lão chấp sự cung kính tuân chỉ, sai thuộc hạ đi gọi Lưu Kỳ Phương đến. Với thân phận của lão thật không tiện đích thân đi. Trong lúc chờ đợi, Giang Thừa Phong lại hỏi Sở Nam Phi :

- Sắp tới đây môn chủ có dự tính gì không ?

Sở Nam Phi vòng tay nói :

- Kính bẩm vương thượng. Lão phu nghe nói gần đây vương thượng đại phong cho các huynh đệ, thiết lập phân viện ở khắp nơi. Nếu như có thể, cúi xin vương thượng hãy thu nhận bản môn vào dưới trướng. Lão phu nguyện một lòng phò tá vương thượng để đền đáp thâm ân.

Thấy chàng vẫn không nói gì, lão lại nói thêm :

- Vương thượng. Không phải lão phu tham chuộng hư danh hay mưu cầu chuyện gì. Nhưng sắp tới đây bản môn e sẽ khó sống yên được với Cửu đại môn phái. Mà bọn Cửu đại môn phái chắc chẳng khi nào dám đắc tội với vương thượng. Phương công tử đây hãy còn là đại ân nhân của bọn họ nữa mà. Thế nên, nếu như bọn lão phu được theo phò tá vương thượng thì bọn họ chắc cũng chẳng tiện làm khó dễ. Xin vương thượng hãy thương tưởng đến bản môn mà gia ân thu nhận.

Công Tôn Long cũng nói :

- Vương thượng. Hạo Thiên Môn cũng có chút thế lực ở Tinh Châu, mà Sở môn chủ đây cũng là một nhân tài. Xin vương thượng hãy suy xét.

Giang Thừa Phong nói :

- Huynh đệ nói cũng phải. Nhưng Sơn Tây là vùng trực tiếp cai trị của Minh triều, và cũng là một vùng đất phức tạp, ít dính líu đến thì hay hơn.

Sở Nam Phi thất vọng nói :

- Nếu như được vương thượng ân chuẩn thì lão phu nguyện sẽ di dời bản môn xuống Giang Nam.

Giang Thừa Phong vẫn có vẻ do dự. Anh nhĩ chợt nói :

- Phụ vương. Nếu được thì phụ vương có thể cho bọn họ tạm phụng sự phụ vương trên danh nghĩa, giống như Tần gia ở Thành Đô vậy.

Giang Thừa Phong bật cười nói :

- Anh nhĩ giỏi lắm. Nhưng hai việc này không thể xem giống nhau được. À, mà thôi ... được rồi. Cơ nghiệp của Thái Chính Cung sớm muộn gì cũng sẽ là của con. Nếu con đã muốn thế thì phụ vương sẽ chiều ý.

Thái Chính Cung là một đại thế lực trong vũ lâm, nhân lực tài lực đều hùng hậu. Chàng nói thế nghĩa là đã minh định danh phận : Anh nhĩ sẽ là người thừa kế cơ nghiệp của chàng ở Thái Chính Cung. Anh nhĩ hãy còn đang ngơ ngác thì bọn Công Tôn Long, Phương Nhân Kiệt đồng chấp tay nói :

- Chúc mừng tiểu vương gia.

Anh nhĩ ngơ ngác hỏi :

- Phụ vương nói Thái Chính Cung sẽ là của hài nhi ấy ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Khi con đủ mười sáu tuổi phụ vương sẽ giao Thái Chính Cung cho con. Nhưng con cũng phải cố gắng học hành mới có thể đảm đương trọng trách.

Anh nhĩ cúi đầu nói :

- Dạ. Anh nhĩ sẽ cố gắng.

Chàng trầm ngâm giây lát, đoạn hỏi :

- Địa phận Nhậm Môn Quan, Hạo Thiên Môn có thể đảm trách được không ?

Sở Nam Phi cả mừng nói :

- Nhậm Môn và Tinh Châu cũng chẳng xa cách gì mấy. Nếu được vương thượng tin tưởng, lão phu tin rằng có thể hoàn thành trọng trách.

Giang Thừa Phong nói :

- Thế thì hay lắm. Vùng này sẽ giao cho huynh đệ phụ trách. Nhậm Môn Quan là một trong các con đường xung yếu nối Quan Ngoại với Trung Nguyên, là một địa bàn chiến lược. Trách nhiệm của huynh đệ rất nặng nề đó.

Sở Nam Phi cung kính vâng dạ, hứa sẽ cố gắng chu toàn trọng trách. Giang Thừa Phong lại nói :

- Minh đế gần đây hay gây sự với các bộ tộc vùng Quan Ngoại, chinh chiến liên miên, tình hình Hà Bắc rất phức tạp. Huynh đệ đảm nhận trọng trách, không chừng sẽ gặp khó khăn với đám quan lại địa phương. Theo như thỏa thuận trước đây thì vùng Sơn Tây nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của bản vương, và do Minh triều trực tiếp cai trị. Vậy nên, huynh đệ cần nên cẩn trọng trong lúc hành sự.

Sở Nam Phi lại kính cẩn vâng dạ. Giang Thừa Phong nói tiếp :

- Bản vương sẽ truyền chỉ điều quan binh Cam Túc đến đóng gần lưu vực Hoàng Hà, đồng thời cũng sẽ thông tri cho Tiêu huynh điều phái cao thủ đến làm thanh viện cho huynh đệ. Nếu Minh triều cố ý sinh sự thì huynh đệ cũng không cần phải nhân nhượng, miễn sao tất cả lỗi lầm đều quy về cho Minh triều là được. Bản vương cần một cái cớ chính đáng mới có thể đưa quân vượt Hoàng Hà. Nhưng nếu Minh triều không gây khó khăn cản trở thì huynh đệ cũng nên yên phận làm ăn. Bản vương cũng không thích chuyện can qua. Tôn chỉ của Thái Chính Cung là “Phát triển kinh thương, thu gom tài bảo”, huynh đệ cần nên nhớ kỹ.

Sở Nam Phi có hơi ngạc nhiên pha lẫn kinh hãi khi nghe những lời chàng vừa nói, nhưng dù lòng đầy thắc mắc, lão vẫn không dám hỏi lại. Và chàng cũng không giải thích. Công Tôn Long hỏi :

- Vương thượng. Hạo Thiên Môn đã quy phục. Vậy có cần đổi tên thành Hạo Thiên Viện không ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Việc đó tùy các huynh đệ thôi. Đổi cũng được mà không đổi cũng không sao. Việc ấy không quan trọng. Chỉ cần thay đổi phương lược sao cho phù hợp với tôn chỉ của Thái Chính Cung là được.

Cả bọn vâng dạ, cùng nhau bàn bạc. Giữa lúc ấy, một thanh y hán tử môn hạ Lưu Hương Viện vào bẩm báo :

- Trình vương thượng. Hạo Thiên Môn đệ tử Lưu Kỳ Phương vâng lệnh triệu đã đến. Hiện đang chờ bên ngoài.

Giang Thừa Phong nói :

- Tuyên triệu.

Y kính cẩn vâng dạ, lui ra. lát sau lại đưa vào một hán tử tuổi quá tam tuần, mày kiếm, mắt hổ, tướng mạo hiên ngang kiêu dũng. Nhưng khi nhìn kỹ, Giang Thừa Phong đã phát hiện thấy nơi khóe mắt gã có ẩn hiện ít nhiều lo âu. Chàng đã từng luyện Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp trong Ma Kinh, một bí lục truyền đời của Thiên Hỏa Giáo, nên có khả năng đọc thấu tâm trạng người đối diện. Khả năng này chỉ không thành khi đối phương có nội lực cực kỳ thâm hậu, hay định lực thật vững vàng. Mà trong thiên hạ rất hiếm người có một trong hai điều trên.

Lưu Kỳ Phương vào đến nơi, vái chào khắp lượt mọi người, rồi quay sang Sở Nam Phi hỏi :

- Sư phụ cho gọi đệ tử chẳng hay có chuyện gì thế ạ ?

Sở Nam Phi đáp :

- Vương thượng có chuyện muốn hỏi con. Chuyện có liên quan đến bản môn. Con hãy thành thật trả lời nhé.

Gã hơi thoáng biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại ngay, hướng vào trong màn chờ đợi. Giang Thừa Phong thầm khen định lực của gã, khẽ cười hỏi :

- Vụ việc hạ độc lúc sáng đã gây tổn hại thanh danh của Hạo Thiên Môn không ít. Nếu không điều tra ra được hung phạm để phúc đáp với người vũ lâm thì Hạo Thiên Môn sẽ khó có đất đứng trong vũ lâm. Nghe nói người là đệ tử thân cận thường cận kề bên Sở huynh đệ, vậy người có phát hiện ra sự gì lạ không ?

Gã ta ấp úng hỏi :

- Sự gì lạ là sao ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Kẻ đã hạ độc chỉ có thể là sư huynh đệ các người mà thôi. Người ngoài sao có thể động chạm đến ám khí của Sở huynh đệ được ? Bản vương muốn biết gần đây trong bọn sư huynh đệ các người có kẻ nào có biểu hiện lạ hay không ?

Thấy gã ta có vẻ ngập ngừng, chàng lại nói :

- Người nên nhớ việc này có liên quan đến thanh danh và chỗ đứng của Hạo Thiên Môn trong tương lai đấy nhé.

Gã ta ngần ngại một lúc rồi bỗng phục xuống lạy, khóc nói :

- Sư phụ. Đệ tử thật có lỗi. Xin sư phụ hãy trừng phạt.

Sở Nam Phi biến sắc nói :

- Hóa ra là người ư ?

Lưu Kỳ Phương cúi đầu nói :

- Đệ tử thật có lỗi, đã hành động đại dột, phụ lòng tin yêu của sư phụ. Xin sư phụ hãy nghiêm trị.

Sở Nam Phi thở dài nói :

- Lão phu nuôi nấng ngươi từ nhỏ, lại xem ngươi như con ruột, hết lòng tin tưởng ngươi. Thế mà ...

Lưu Kỳ Phương gục xuống dưới chân lão, khóc :

- Đệ tử biết tội rồi. Xin sư phụ hãy trừng phạt đệ tử thật nặng. Hay là sư phụ hãy giao đệ tử cho bọn người Cửu đại môn phái, tội đệ tử gây ra đệ tử xin gánh chịu, chắc bọn họ sẽ không làm khó dễ bản môn nữa.

Giang Thừa Phong chợt nói :

- Bản vương chỉ mới nói mấy câu mà ngươi đã chịu nhận tội chứng tỏ ngươi vẫn còn có một điểm lương tâm. Vậy trong sự việc này có khúc mắc gì chăng ?

Lưu Kỳ Phương lắp bắp :

- Tại hạ suy nghĩ quá đơn giản nên đã gây họa cho bản môn. Cứ tưởng hạ thủ hại được đối phương là xong, nào ngờ ...

Giang Thừa Phong nói :

- Vấn đề là ở chỗ số độc được đó ngươi lấy ở đâu ra ? Thất Bộ Đoạn Trường Phấn không phải là chất độc thông thường.

Sở Nam Phi nghiêm giọng hỏi :

- Ngươi đã mua số chất độc đó ở đâu ?

Lưu Kỳ Phương ngẩn người nói :

- Không ... đệ tử không mua. Có người đã cho đệ tử. Chính kẻ đó cũng đã bày cho đệ tử cách hạ độc này. Hắn còn bảo rằng đây là loại chất độc phát tác rất chậm, kẻ bị trúng độc không thể nào nhận biết ngay được. Đệ tử nhất thời hồ đồ, cứ nghĩ làm như thế sẽ giúp ích được cho sư phụ. Có ngờ đâu sự thể lại đến nông nỗi này. Đệ tử lại trở thành kẻ tội đồ của sư môn.

Nói đến đây, gã lại gục xuống, nghẹn ngào nước mắt.

71. 70

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi một

THẾ THÀNH THỦ HẠN VÔ TRÚNG SỐ

THÂM GIANG HẠNH TỰ NHIỀU THÂM SƠN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi Lưu Kỳ Phương đã thú nhận lỗi lầm của mình. Giang Thừa Phong hỏi :

- Kẻ đã cho ngươi chất độc lai lịch thế nào ?

Lưu Kỳ Phương ấp úng nói :

- Tại hạ ... tại hạ cũng không biết. Tại hạ vô tình quen hắc tử trong một tử quán nên cũng không biết hắc tử là ai, lai lịch thế nào.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Thế tướng mạo gã ra sao ?

Lưu Kỳ Phương trầm ngâm nhớ lại, lát sau mới đáp :

- Hắc tử trạc độ tứ tuần, dáng người cao gầy, da ngăm đen, vận y phục thư sinh, vẻ ngoài bảnh bao, trông cũng khá dễ coi. À. Nghe khẩu âm thì dường như hắc tử là người Tứ Xuyên thì phải.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thế thì hay lắm. Vậy là chuyện này cũng đã có được chút ít manh mối, vẫn còn có hy vọng tra xét ra được. Nếu như người đối xứng là thuộc hạ thì bản vương sẽ nghĩ cách cứu người phen này.

Lưu Kỳ Phương ngập ngừng nói :

- Chuyện này ...

Sở Nam Phi nói :

- Vương thượng nói vậy là phúc phận của con đó. Con hãy mau hành đại lễ bái kiến vương thượng đi.

Lưu Kỳ Phương ngơ ngác nói :

- Sự phụ ...

Sở Nam Phi lại nói :

- Cũng vì chuyện hôm nay mà chúng ta đã phát sinh hiềm khích với Cửu đại môn phái. Bọn họ người nhiều thế mạnh, còn chúng ta thế đan lực bạc, không sao đương nổi. Ta đã vì sự an nguy tồn vong của bản môn mà xin theo phụng sự vương thượng, nhờ vương thượng che chở.

Công Tôn Long đứng bên cạnh cũng nói thêm :

- Chúng ta làm việc cho Thái Chính Cung, một trong Vũ lâm tam cung, cũng là một trong rất nhiều thế lực cùng phụng sự vương thượng. Chẳng những chúng ta không cần phải sợ bọn Cửu đại môn phái mà ngay đến Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo cũng chẳng có gì đáng phải e ngại.

Sở Nam Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cửu Trùng Giáo là tổ chức nào thế ?

Công Tôn Long điềm nhiên đáp :

- Cửu Trùng Giáo cũng tương tự như Thông Thiên Giáo, đều có dã tâm rất lớn. Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là “Độc bá vũ lâm, thống nhất giang hồ”, thì tôn chỉ của Cửu Trùng Giáo lại là “Phát dương thánh giáo, thống nhất vũ lâm”. Cả bọn cũng đều cùng một được với nhau cả thôi.

Sở Nam Phi thất kinh thốt :

- Thế thì giang hồ loạn to.

Công Tôn Long nghiêm giọng nói :

- Còn có Vũ lâm tam cung, còn có vương thượng đây, bọn chúng chỉ có thể gây náo loạn nhất thời chứ làm sao làm loạn giang hồ được.

Sở Nam Phi thầm mừng vì đã tìm được cây cao bóng cả để nương tựa, tránh được thời kỳ nạn kiếp của vũ lâm. Trong lúc đó, Lưu Kỳ Phương vội hướng vào trong rèm hành lễ bái kiến. Giang Thừa Phong truyền cho y bình thân, đoạn nói :

- Bản vương ban cho người vật này.

Nói xong chàng khẽ vẫy tay. Một vật màu trắng từ trong màn nhẹ nhàng bay ra, hướng thẳng về phía Lưu Kỳ Phương, và vừa bay tới trước mặt y thì dừng lại, từ từ rớt xuống. Họ Lưu vội đưa tay đón lấy. Thì ra đó là một quyển sổ mỏng, chỉ có vài tờ. Nhưng khi cầm vào trong tay rồi mà còn cảm thấy khá nặng. Bất giác trong lòng y ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Vương thượng ném quyển sổ mỏng dính có mấy trang mà chỉ bay đi rất chậm đủ rõ luồng lực đạo thật là ghê gớm, muốn ném xa hay gần theo ý mình đều được. Trung gian lại còn biến ảo khôn lường. Vậy câu nói : “cánh hoa bay có thể tấn công người, một mảnh lá là đủ đả thương người” là chuyện có thật.

Sở Nam Phi cũng nghĩ :

- Thủ kinh này mà phóng ám khí thì khó có kẻ đỡ gạt hay né tránh được. Vương thượng thần công cái thế, hèn gì mà lãnh đạo được bao nhiêu nhân vật tài ba lỗi lạc, thế lực hùng hậu như Thái Chính Cung, Lưu Hương Viện ...

Vì thế mà hai người bọn họ đối với Giang Thừa Phong lại càng thêm kính phục. Đợi Lưu Kỳ Phương xem sơ qua quyển sổ mỏng rồi, chàng mới nói :

- Đó là một pho kiếm pháp, tuy không thần diệu gì cho lắm, nhưng cũng đủ để đương cự với Cuồng Phong kiếm thức. Người có thể cùng các sư huynh đệ luyện tập, nhưng không được truyền cho người ngoài đây.

Lưu Kỳ Phương thấy pho kiếm pháp này tuy chỉ có vài chiêu, nhưng chiêu thức bát đại tinh kỳ, biến ảo tuyệt luân, càng nhìn càng thấy lợi hại thì hết sức mừng rỡ, liền cung kính vâng dạ, vái lạy tạ ân.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Sư phụ người là nhất đại tôn chủ, thân phận tôn quý, không thể mỗi việc đều đích thân liệu lý. Như người thấy đây, ở Lưu Hương Viện, viện chủ rất ít khi lộ diện, mọi việc thường chỉ do hàng chấp sự thay mặt giải quyết. Vậy từ nay người phải thay mặt sư phụ mà lo việc giao thiệp với bên ngoài, do đó mà phải tập luyện vũ công cho thật tinh thâm mới được.

Lưu Kỳ Phương cung kính vâng dạ. Chàng nói tiếp :

- Thế đủ rồi, hai người có thể lui.

Cả Sở, Lưu hai người kính cẩn vâng dạ, cáo lui. Chỉ còn lại mấy người bọn Công Tôn Long, Phương Nhân Kiệt. Giang Thừa Phong hỏi :

- Công Tôn huynh đệ. Đối với việc truy tìm kẻ đã giao độc phần cho Lưu Kỳ Phương, huynh đệ có ý kiến gì không ?

Công Tôn Long nói :

- Nếu đó đúng là Thất Bộ Đoạn Trường Phần thì thuộc hạ nghi ngờ chất độc có xuất xứ từ bản viện. Trước đây thuộc hạ đã ba lần cho phép bán ra thứ chất độc này. Còn nơi chế độc phần là Độc Thánh Môn chỉ cung cấp chất độc cho chúng ta chứ không trực tiếp bán ra bên ngoài.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Ta cũng nghĩ vậy. Thế trong số ba kẻ mua độc phần đó có kẻ nào là người Tứ Xuyên hay không ?

Công Tôn Long nói :

- Tất cả thuộc hạ đều có ghi trong sổ. Xin để thuộc hạ xem lại.

Vừa nói lão vừa lấy ra quyển sổ mà đi đâu lão cũng mang theo bên người, lật mấy trang xem sơ qua rồi nói :

- Trình vương thượng. Có Vạn Tiến Trung ở Gia Lăng. Chỉ có điều gã là người chính phái, đệ tử của Thái An Trương gia.

Giang Thừa Phong nói :

- Người chính phái thì cũng vẫn có thể là hung phạm chứ. Mà gã lại không phải là môn hạ của Cửu đại môn phái.

Phượng Nhân Kiệt chợt nói :

- Cái tên Vạn Tiến Trung này nghe quen quen.

Công Tôn Long cười nói :

- Đương nhiên là quen rồi. Gã là báỉ đệ của Giang Nam đại hiệp, cùng hợp xưng là Vạn Lý song hiệp đấy. Chính vì mối quan hệ vi diệu ấy mà lúc đó ta mới dễ dãi, cho xuất hàng mà không nghi ngờ gì gã.

Phượng Nhân Kiệt ồ lên nói :

- Té ra là thế.

Giang Thừa Phong thoáng cau mày, nhưng không nói gì. Đường như chàng đã nghĩ ra điều gì đó nên có vẻ trầm ngâm. Anh nhi thấy vậy liền hỏi :

- Phụ vương. Vị Giang Nam đại hiệp ấy có phải chính là thân phụ của Lý cô cô không ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, trong khi chàng vẫn trầm ngâm tư lự. Hồi lâu, chàng mới hỏi sang chuyện khác :

- Công Tôn huynh đệ. Việc điều tra bọn Cửu Trùng Giáo đã tiến hành đến đâu rồi ? Có phát hiện được điều gì mới không ?

Công Tôn Long thở dài nói :

- Thuộc hạ thật bất tài. Đến giờ công việc vẫn dậm chân tại chỗ, chẳng có chút ít tiến triển nào.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Bọn chúng ngoan cố quá chăng ?

Công Tôn Long nói :

- Bẩm không. Nhưng bọn chúng lại chẳng biết gì khác ngoài những điều mà vương thượng đã cho thuộc hạ biết.

Giang Thừa Phong thở dài nói :

- Bọn chúng hành sự quá thần bí, đó là một điều đáng lo.

Công Tôn Long cũng thở dài nói :

- Dạ. Vương thượng dạy rất phải. Thuộc hạ cũng đang lo điều ấy đấy ạ.

Giang Thừa Phong trầm ngâm giây lát, rồi khẽ mỉm cười, hỏi Anh nhi :

- Theo con thì chúng ta nên có thái độ thế nào với bọn Cửu Trùng Giáo ?

Anh nhi ngơ ngác nói :

- Việc này ... việc này quá quan trọng, hài nhi không dám luận bàn.

Giang Thừa Phong khẽ cười nói :

- Không sao. Con cứ nói. Còn việc đúng sai đã có phụ vương phân định.

Anh nhi ngập ngừng nói :

- Hài nhi ... Bình thư có câu : “tri bỉ tri kỷ, bách chiến bất đãi”. Hài nhi nghĩ rằng, nếu như chúng ta không nắm được thực lực của địch nhân thì không nên mạo hiểm đương đầu với chúng. Giữ thế trung lập là hay nhất.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Con luận việc thật thông minh, rất hợp ý phụ vương. Con giỏi lắm.

Anh nhi thoáng đỏ mặt, nói :

- Phụ vương quá yêu hài nhi mà nói vậy thôi. Hài nhi ...

Giang Thừa Phong bật cười xòa. Đoạn chàng quay sang Công Tôn Long nói :

- Công Tôn huynh đệ. Hãy truyền chỉ ý của ta cho các lộ được biết, tạm thời giữ thế trung lập, tránh xung đột với Cửu Trùng Giáo, đồng thời tăng cường điều tra thực lực của bang phái này.

Công Tôn Long cung kính vâng dạ. Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Hàn Hậu hiện giờ thế nào ?

Công Tôn Long kính cẩn nói :

- Trình vương thượng. Khi thuộc hạ ra ngoài, Hàn huynh đệ sẽ thay mặt thuộc hạ mà xử lý nội vụ. Hiện Hàn huynh đệ đang ở hội sở.

Giang Thừa Phong nói :

- Phân viện Hán Khẩu nằm quá xa hội sở, việc chỉ đạo, quản lý không được tiện lợi. Mà đây lại là địa bàn trọng yếu, sinh ý thịnh vượng, chỉ đặt chức chấp sự không đủ quyền hạn xử lý công việc.

Công Tôn Long ngạc nhiên hỏi :

- Ý vương thượng là ... ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta định nâng cấp phân viện Hán Khẩu của Lưu Hương Viện lên thành Vũ Hương Viện, giao cho Hàn huynh đệ làm viện chủ. Huynh đệ thấy thế nào ?

Công Tôn Long vội chấp tay nói :

- Vương thượng quyết định như vậy chính là phúc phận của Hàn huynh đệ. Thuộc hạ xin thay mặt Hàn huynh đệ vạn tạ đại ân của vương thượng.

Giang Thừa Phong nhìn lão một lượt, đoạn mỉm cười nói :

- Ta không làm giảm quyền hạn của huynh đệ đâu. Huynh đệ cứ yên tâm. Nay nhân dịp này ta sẽ ban cho huynh đệ một vật để chính danh.

Chàng khẽ vẫy tay áo một cái, một vật sắc vàng rực từ trong tay áo bay ra, từ từ bay về phía Công Tôn Long. Lão vội đưa hai tay ra kính cẩn đón lấy. Nhìn lại thì ra đó là một tấm kim bài có chạm khắc hình rồng rất tinh xảo, mặt kia chạm nổi hình Thái Dương Ấn Vân, là tiêu ký của Thái Chính Cung. Đây chính là Long Bài mà có lần lão đã thấy Đại tổng quản Lưu Quốc Hiên mang trên người.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Đây là tấm Long Bài thứ sáu mà ta đã ban ra. Huynh đệ theo ta chinh đông dẹp bắc, lập nhiều công trạng. Ta chính thức gia phong cho huynh đệ làm Hộ Cung Đô Vệ Sứ, đứng đầu các Hộ Cung Vệ Sứ của Thái Chính Cung, kiêm lĩnh Lưu Hương Viện chủ. Huynh đệ còn đồng thời lãnh đạo cả Vũ Hương Viện và Thủy Hương Viện, phụ trách lưu vực Trường Giang từ Hán Khẩu ra đến Đông Hải. Huynh đệ sẽ là nhân vật đứng hàng thứ bảy của Thái Chính Cung.

Công Tôn Long cả mừng vì sự vinh thăng bất ngờ này, nhưng trong lòng không khỏi có sự kinh ngạc, hỏi :

- Vương thượng. Thuộc hạ đứng hàng thứ bảy trong Thái Chính Cung. Vậy sáu vị kia, ngoài Ngũ đại Tổng quản, vị còn lại là ...

Giang Thừa Phong khẽ cười, âu yếm nhìn Anh nhi nói :

- Chính là Anh nhi đây. Anh nhi tuy chưa được giao đại quyền, nhưng vẫn là thiếu chủ của Thái Chính Cung.

Công Tôn Long trầm hổ thẹn, gượng cười nói :

- Thuộc hạ thật hồ đồ, quên mất là hãy còn có tiểu vương gia. Cúi xin tiểu vương gia lượng thứ cho.

Anh nhi vội nói :

- Không dám. Không dám. Tiên sinh đừng nên nói vậy.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, lại nhìn Lưu Hương Tam Kiệt hỏi :

- Tam vị huynh đệ có định đi Lạc Dương dự lễ mừng thọ bang chủ Cái bang Hà Vĩnh Tuấn hay không ?

Ba người nhìn nhau, rồi Phương Nhân Kiệt đại diện nói :

- Việc này bọn thuộc hạ xin thỉnh ý vương thượng ?

Giang Thừa Phong nói :

- Sắp tới ta sẽ đi lên phía bắc, và nếu thu xếp ổn thỏa thì cũng định ghé qua Lạc Dương một chuyến. Các huynh đệ có thể cùng đi.

Ba người đồng vâng dạ. Lưu Đức Huy hớn hởi nói :

- Nghe nói ái nữ của Hà bang chủ cũng là một giai nhân. Chuyến này thuộc hạ phải gặp mặt nàng để xem thử hư thực thế nào ?

Mọi người cùng bật cười. Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Huynh đệ có cần ta se duyên cho không ?

Lưu Đức Huy vội nói :

- Không ạ. Thuộc hạ chưa có ý định lập gia thất lúc này. Nếu cưới vợ sẽ bị bó buộc, chẳng còn được tự do tự tại nữa.

Giang Thừa Phong khẽ cười nói :

- Thôi được rồi. Mọi người hãy chuẩn bị. Sáng mai ta sẽ lên đường.

Mọi người đồng thanh vâng dạ, đoạn kính cẩn hộ tống chàng cùng Anh nhi trở về phòng. Sau đó tất cả giải tán, ai về phòng nấy.

Trên đường quan đạo Bắc Nam, địa phận ngoại vi thành Tương Dương, một đoàn xa mã đang chậm rãi bồn hành. Đó chính là Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng và đoàn tùy tùng đang ngược bắc.

Giang Thừa Phong cùng Anh nhi và Lý Nhược Hồng ngồi chung trên một cỗ xe lộng lẫy sang trọng do bốn con tuấn mã lông trắng như tuyết kéo. Cỗ xe chậm long trở phụng theo phong cách đế vương. Tuấn mã như rồng như hổ, kéo cỗ xe to lớn thật nhẹ nhàng. Hộ vệ chàng ngoài Lưu Hương Tam Kiệt còn có Vũ Uy tướng quân Trương Cát và Vũ Đức tướng quân Diệp Thanh. Dàn ra xung quanh cỗ xe là bốn mươi thiết kỵ thị vệ, cấm bào sang trọng, lẫm liệt oai phong.

Đi trước mở đường là hai lá đại kỳ màu trắng, ngạo nghễ tung bay. Trên nền lá đại kỳ có thêu một nhánh tường vi, một thanh ngân kiếm lồng vào giữa một quyển sách đang mở, đường chỉ thêu rất tinh xảo, hình ảnh vô cùng sinh động. Đây chính là tiêu ký của Giang Thừa Phong.

Tiếp theo là đến hai tấm biển sơn son có đề “Tĩnh túc”, “Hồi tự”. Sau đó nữa là đến cờ quạt nghi trượng dàn bày nghiêm chỉnh, rực rỡ trang nghiêm. Đoàn xa mã tuy đi chậm rãi, nhưng vì khách bộ hành vừa trông thấy từ xa đã vội tránh đường nhường lối nên cuộc hành trình không gặp trở ngại gì.

Trời đã quá trưa ...

Thấy mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, Giang Thừa Phong cho đoàn xa giá tạm thời dừng lại nghỉ ngơi trong một khu rừng râm mát bên vệ đường. Trong lúc Trương, Diệp nhị vị tướng quân lo bố trí việc bảo vệ, chàng nắm tay Anh nhi, cùng Lý Nhược Hồng thả bước đi dạo, vừa đi vừa nói chuyện cho thư giãn tinh thần. Anh nhi lúc nào cũng vui vẻ, líu lo ríu rít như chim non, rất đáng yêu. Sự có mặt của Anh nhi khiến cho khoảng cách giữa Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng như thêm gần hơn.

Đang thả bước chậm rãi, Giang Thừa Phong bỗng nhiên dừng chân đứng lại, ngưng thần lắng nghe. Cả Anh nhi và Lý Nhược Hồng đều rất ngạc nhiên, nhưng vẫn là Anh nhi lên tiếng trước :

- Phụ vương. Có chuyện gì thế ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Phía trước dường như có biển. Nhưng chưa rõ chuyện gì.

Đoạn chàng quay nhìn về phía toán thị vệ, truyền lệnh :

- Trương tướng quân. Phía trước dường như có biển. Tướng quân hãy đi xem thử đó là chuyện gì.

Vũ Uy tướng quân Trương Cát cung kính vâng dạ, động thân đi ngay. Giang Thừa Phong cũng không đi dạo nữa.

Chỉ chừng nửa khắc sau, mọi người chợt nghe thấy những tiếng vó ngựa lộp cộp phi đến. Nghe tiếng thì dường như có đến hơn mười thớt ngựa. Giang Thừa Phong thoáng mỉm cười, trong khi Lý Nhược Hồng lo lắng nói :

- Bọn chúng lại rần rộ kéo đến đây. Vậy chẳng lẽ Trương tướng quân đã thất thủ rồi sao ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Thanh âm bình hòa không ẩn chứa sát khí. Đó chính là Trương tướng quân đang trở lại đây.

Lý Nhược Hồng có vẻ không tin. Nhưng chỉ trong chớp lát, đã thấy Trương tướng quân trở về, dẫn theo một đoàn người ngựa. Lý Nhược Hồng đưa tay dụi mắt, dường như không dám tin vào mắt mình. Nàng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Vân Tuyết Nghi đang đi bên cạnh Trương Cát. Tại sao nàng ta lại có mặt ở đây. Và điều đáng ngạc nhiên hơn cả là đoàn người ngựa đi phía sau. Các kỵ sĩ đều ngồi vững trên yên như tượng gỗ, trông có vẻ như đã bị điểm huyết.

Vân Tuyết Nghi vừa nhìn thấy Giang Thừa Phong là đã vội phóng khỏi yên ngựa xuống đất, chạy bay đến ôm chầm lấy chàng, òa lên khóc nức nở. Chàng không rõ sự tình, đành âu yếm vỗ về, an ủi :

- Vân muội. Có chuyện gì thì hãy nói cho tiểu huynh biết. Tiểu huynh sẽ thu xếp giúp cho. Đừng khóc nữa mà.

Vân Tuyết Nghi nghẹn ngào nói :

- Ca ca. Tiểu muội ... Tiểu muội đi tìm ca ca khó nhọc quá.

Giang Thừa Phong dịu dàng nói :

- Thì hiền muội đã gặp được tiểu huynh rồi. Thì đừng khóc nữa, có chuyện gì thì hãy nói cho tiểu huynh nghe với.

Anh nhi lúc đó đang đứng bên cạnh, cũng nói :

- Vân cô cô. Cô cô đừng khóc nữa. Người lớn không được khóc. Cô cô mà khóc là xấu lắm đó.

Giang Thừa Phong bật cười xòa, nói :

- Anh nhi nói phải đó. Hiền muội đừng khóc nữa.

Vân Tuyết Nghi đỏ mặt ngượng ngùng, cố gạt đôi dòng lệ, nhưng vẫn úp mặt vào ngực Giang Thừa Phong mà nức nở.

Lại nói Vũ Uy tướng quân Trương Cát sau khi phân phó đám người bị điểm huyết kia cho bọn thủ hạ giải quyết xong đâu vào đấy rồi, liền tiến đến trước Giang Thừa Phong, cung kính nói :

- Trình vương thượng. Hạ chức phụng vương mệnh đi điều tra liền phát hiện bọn tặc nhân kia đang truy đuổi Vân công chúa. Còn nguyên nhân vì đâu thì hạ chức chưa kịp điều tra.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu nói :

- Được rồi. Tướng quân hãy đi lấy khẩu cung bọn tặc nhân kia xem bọn chúng thuộc phe nào ?

Trương Cát kính cẩn vâng dạ, cáo lui.

72. 71

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi hai

VÔ VI QUAN LÂM MƯU TẶC ĐẠO

TIỂU VƯƠNG GIA SƠ HIỂN KỲ TÀI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Sau khi phái Vũ Uy Tướng quân Trương Cát đi tra hỏi những kẻ vừa bắt được, Giang Thừa Phong đỡ Vân Tuyết Nghi ngồi xuống một vệt cỏ, rồi chàng cũng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi :

- Vân muội. Sao hiền muội lại bị bọn kia truy đuổi thế ? Hãy nói cho tiểu huynh nghe với nào.

Lý Nhược Hồng đến ngồi bên cạnh chàng, và cũng lộ vẻ quan tâm. Anh nhi ngồi xuống giữa hai người, nói thêm :

- Phải đó. Cô cô hãy nói đi. Rồi phụ vương sẽ giúp cô cô trả hận. Hay là Anh nhi giúp cô cô đánh bọn kia một trận nhé ?

Vân Tuyết Nghi đang thút thút cũng phải bật cười, rồi nghẹn ngào kể :

- Mấy hôm trước Thái lão nhận được thư cầu cứu của tên tiểu sư diệt Phùng Thế Tập ở Nam Dương. Hắn gặp phải cường địch nên cầu Thái lão đến giúp đỡ. Tiểu muội đang lúc mong nhớ ca ca, nên cũng muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa, và biết đâu nhờ may mà gặp được ca ca.

Giang Thừa Phong mỉm cười :

- Hiền muội đối với tiểu huynh thật hết lòng.

Vân Tuyết Nghi nhìn chàng với ánh mắt long lanh, vừa yêu thương vừa cảm kích, lát sau mới kể tiếp :

- Vừa đến Nam Dương lại gặp ngay lúc kẻ địch đến tấn công Phùng gia trang, tình thế của họ Phùng đang lúc hết sức nguy ngập. Thái lão cùng tiểu muội liền nhảy vào tương trợ, tạm thời đẩy lui được địch nhân. Nhưng sau đó viện binh của địch lại kéo đến, trong bọn chúng có nhiều hảo thủ võ công rất cao cường, ngay cả Thái lão cũng không đương nổi. Bọn tiểu muội đành phải rút vào trong trang cố thủ. Cũng may họ Phùng vốn là tay cẩn thận nên đã xây dựng gia trang rất kiên cố, nhờ thế mà tạm cầm cự được. Nhưng tình thế lúc này đang hồi nguy ngập, chỉ e khó giữ vững được lâu. Giữa lúc đó, tiểu muội chợt nghĩ đến ca ca, liền lén ra ngoài đi tìm ca ca.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Sao hiền muội biết tiểu huynh ở hướng này mà đi tìm ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Tiểu muội ... tiểu muội cũng không biết ca ca ở đâu, nhưng nghĩ chắc ca ca có ghé qua Hán Khẩu chỗ Trần tướng quân nên tiểu muội định đến đó hỏi thăm. Nào ngờ giữa đường lại gặp được ca ca. Thật là may quá.

Giang Thừa Phong lại hỏi :

- Bọn tặc nhân kia là bọn Thông Thiên Giáo phải không ?

Vân Tuyết Nghi ngơ ngác nói :

- Vâng ạ. Nhưng sao ca ca biết ?

Rồi nàng chợt bật cười, tự giải đáp :

- Tiểu muội thật hồ đồ. Ca ca của tiểu muội thần thông quảng đại, tài hoa xuất chúng, có việc gì mà lại không biết. Chắc là ca ca đang trên đường đi tiếp trợ tiểu muội phải không ạ ?

Giang Thừa Phong bật cười :

- Sao hiền muội lại nói thế ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Vì tiểu muội thấy nhân mã đông đảo thế này. Nếu là thường ngày thì chỉ có ca ca và Lý tỷ tỷ đi với nhau thôi mà.

Giang Thừa Phong nhìn Lý Nhược Hồng, khẽ mỉm cười. Nàng ngượng ngùng bẽn lẽn, khẽ hừ lạnh nói :

- Hắn đâu biết cô nương có ở Nam Dương mà đến đó tiếp trợ.

Vân Tuyết Nghi sụ mặt, nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Có phải vậy không, ca ca ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu huynh đang đến Văn Hương Viện ở Tương Dương. Chuyện ở Nam Dương tiểu huynh cũng có nghe nói. Nhưng các huynh đệ đều không muốn vì người ngoài mà phải lao sư động chúng. Tiểu huynh không ngờ lại có cả hiền muội tham gia vào vụ này. Có lẽ cần phải tính lại mới được.

Vân Tuyết Nghi nói :

- Cả Thái lão cũng cho rằng chỉ có ca ca mới có thể dẹp tan được bọn Thông Thiên Giáo. Tiểu muội có nói ca ca không muốn can thiệp vào những chuyện trong võ lâm, và Thái lão đã nghĩ ra một chủ ý.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Chủ ý thế nào ?

Vân Tuyết Nghi nói :

- Thái lão định đề nghị ca ca lập ra một phân viện ở Nam Dương, cho lão làm viện chủ, và để Phùng Thế Tập làm phó. Như thế thì việc ca ca can thiệp vào đã trở nên danh chính ngôn thuận.

Giang Thừa Phong trầm ngâm nói :

- Lúc ở Hán Khẩu, các huynh đệ có nói họ Phùng không có chỗ nào đặc sắc, không đáng để quan tâm. Nhưng nếu đây lại là ý muốn của Thái lão ca thì tiểu huynh sẽ xem xét lại.

Vân Tuyết Nghi nắm tay chàng, khẩn khoản nói :

- Ca ca. Tình hình đã nguy ngập lắm rồi. Nếu như không vì Thái lão thì xem như là vì tiểu muội đi. Ca ca hãy giúp tiểu muội đánh đuổi bọn Thông Thiên Giáo. Có được không ạ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, âu yếm nói :

- Yêu cầu của hiền muội có khi nào tiểu huynh lại không nghe theo. Hiền muội cứ yên tâm.

Vân Tuyết Nghi mừng rỡ nói :

- Ca ca tốt với tiểu muội quá.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười. Lát sau, nàng lại nói :

- Tiểu muội không dám mong ca ca thân chinh đến Nam Dương. Chỉ cầu ca ca phái Trương tướng quân dẫn theo một toán nhân mã đến Nam Dương là đủ lắm rồi. Trương tướng quân bản lĩnh cao siêu lắm đấy ạ. Khi này tiểu muội bị truy đuổi, vừa mới nhìn thấy Trương tướng quân là chỉ trong chớp mắt tướng quân đã lướt tới chế ngự cả chục tên địch võ công cao cường, đến tiểu muội cũng không kịp nhìn rõ. Trước nay tiểu muội chưa từng thấy ai lợi hại như thế.

Giang Thừa Phong khẽ cười. Nàng lại nói :

- Tất nhiên là trừ ca ca ra. Ca ca của tiểu muội mới là nhất, thiên hạ không ai sánh được với ca ca cả.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Hiền muội ca tụng tiểu huynh như thế, người ngoài mà nghe thấy được là họ sẽ cười cho đấy.

Vân Tuyết Nghi nũng nịu nói :

- Không có đâu ạ.

Giang Thừa Phong bật cười xòa. Anh nhích nắm tay chàng, nói :

- Phụ vương. Phụ vương còn có nhiều trọng sự cần phải giải quyết. Hay là phụ vương hãy cho hài nhi cùng Trương tướng quân đi Nam Dương thay phụ vương lo liệu việc này. Có được không ạ ?

Giang Thừa Phong khẽ cau mày. Anh nhích lại nói thêm :

- Hài nhi tài năng có hạn, nhưng cũng hy vọng có thể đỡ đần phụ vương những việc nhẹ nhàng.

Giang Thừa Phong khẽ cười hỏi :

- Việc này mà là việc nhẹ nhàng ư ?

Anh nhích nói :

- Thì ... thì hài nhi chỉ đến cho có mặt. Mọi việc đã có Trương tướng quân lo liệu hết rồi mà.

Giang Thừa Phong bật cười, xoa đầu Anh nhích, nói :

- Được rồi. Phụ vương cho con đi.

Anh nhích mừng rỡ nói :

- Cảm ơn phụ vương.

Giang Thừa Phong quay sang toán thị vệ, gọi :

- Trương tướng quân. Diệp tướng quân.

Cả hai vội ứng tiếng vâng ạ, cung kính cúi đầu chờ lệnh. Chàng nói :

- Nhị vị tướng quân chia lấy một nửa thiết kỵ, theo tiểu vương gia đến Nam Dương. Mọi việc cứ theo ý tiểu vương gia mà làm.

Cả hai kính cẩn vâng dạ. Anh nhích lại nói :

- Phụ vương. Hài nhi lên đường ngay nhé ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Được rồi. Con hãy cứ lên đường. Phụ vương thu xếp xong công việc rồi cũng sẽ đến Nam Dương với con.

Anh nhích vâng dạ, đứng dậy, cùng Trương, Diệp nhị vị tướng quân và hai đội thiết kỵ lập tức khởi hành ngay.

Giang Thừa Phong nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, rồi cũng hạ lệnh khởi hành.

Ngoại thành Nam Dương ...

Trời đã quá trưa.

Trên nền trời mây đen kéo phủ, tuy đang giữa trưa mà xem u ám như màu trời lúc hoàng hôn. Khí hậu oi bức ngột ngạt làm cho ai cũng thấy khó chịu cả. Nhưng chỉ một lát nữa thôi, chắc sẽ có mưa lớn.

Trên đường quan đạo, một đoàn nhân mã đang phi nước đại. Ngoài một con Bạch long câu rất xinh đẹp thì còn lại hai mươi hai con đều là thiết kỵ mặc giáp. Toán người này đương nhiên không ai khác ngoài Anh nhích và Trương Cát, Diệp Thanh nhị vị tướng quân cùng đoàn thị vệ.

Vì tình hình khẩn cấp, mọi người liên tục kiềm chế suốt cả ngày đêm, lại thêm tuần mã là giống danh câu, sức lực dẻo dai bền bỉ nên chỉ sau hai ngày là đã đến được Nam Dương thành.

Đi qua một khu rừng nằm cách không xa cửa Nam thành, chợt thấy bên trong thấp thoáng một tòa miếu vũ. Ngôi miếu nhỏ bé, lại nằm trong góc khuất, cho nên nếu không có nhãn quang tinh tường sẽ khó nhìn thấy. Vũ Uy tướng quân Trương Cát liền giục ngựa chạy đến sát bên Anh nhi, khẽ nói :

- Tiểu vương gia. Đã sắp vào thành rồi. Chúng ta tạm dừng lại ở đây để điều tra tình hình đã nhé ?

Anh nhi khẽ gật đầu, và Trương Cát liền truyền lệnh cho tất cả dừng lại, tạm ghé vào ngôi miếu kia nghỉ ngơi.

Đến trước ngôi miếu, Anh nhi chợt ngược mắt nhìn lên tấm biển gỗ đặt phía trên cửa quan, khẽ nói :

- Ký hiệu kia trông giống ở Thanh Dương Cung quá nhỉ ?

Mọi người đồng ngược nhìn lên. Đến giờ bọn họ mới chú ý đến điểm đặc biệt của tòa đạo quan này.

Tấm biển kia chỉ được làm bằng một loại gỗ tạp thông thường, và dùng sơn đen để vẽ ba chữ tên ngôi miếu : Vô Vi Quan, trông cũng không có gì đặc biệt. Nhưng phía trên tấm biển còn được khảm một tấm bát quái nhỏ bằng huyền thiết. Đó chính là tiêu ký biểu trưng của Huyền Đô Quan, thường được khảm trên biển hiệu của các phân viện. Độ lớn của tấm bát quái tượng trưng cho địa vị của vị đạo nhân trụ trì. Vậy ra tòa đạo quan này lại chính là một phân viện của Huyền Đô Bát Cảnh Cung. Và tấm bát quái ở đây nhỏ hơn tấm ở Thanh Dương Cung một chút, nên vị trụ trì ở đây có lẽ thuộc hàng chữ Nhất trong tám chữ đạo hiệu : Linh, Thông, Nhất, Nguyên, Quan, Tĩnh, Hư, Nghiêm mà Huyền Đô Quan dùng để xếp thứ tự.

Trương Cát té ngựa đến trước cửa miếu, vận khí truyền âm đưa giọng nói vào bên trong miếu :

- Xin hỏi quý quan do vị đạo trưởng nào trụ trì ? Có đồng đạo đến viếng.

Bên trong có giọng âm trầm vọng ra :

- Đồng đạo thuộc lộ nào ?

Trương Cát nghiêm giọng hô :

“Văn đức vũ thành kinh thiên hạ.

Hỏa đáo, Phong lai khiếp quỷ thần.”

Bên trong yên lặng giây lát, rồi lại có thanh âm hiền hòa vọng ra, khác hẳn giọng nói âm trầm khi nãy :

- Hóa ra chư vị thí chủ là cao nhân ở Trường Thanh Cung. Tệ quan thật vinh hạnh. Xin mời vào. Mời vào.

Thanh âm vừa dứt thì cửa miếu đột ngột mở rộng. Một vị đạo nhân trạc quá tứ tuần, vóc người to lớn, dáng vẻ hung bạo, thần quang sáng rực, từ trong bước ra chấp tay vái chào, nói :

- Bần đạo là Nguyên Giới. Cung thỉnh chư vị nhập quan. Gia sư đang kính cẩn chờ chư vị ở bên trong.

Anh nhi vòng tay chào đáp lễ. Trương Cát, Diệp Thanh phân phó thuộc hạ bố trí việc bảo vệ xong xuôi rồi cũng rời lưng ngựa, cùng tiến đến đỡ Anh nhi xuống đất, hộ tống cậu bé vào trong miếu.

Tòa miếu nhỏ bé đơn sơ nhưng sạch sẽ thanh khiết. Nơi gian giữa, một đạo nhân y quan tề chỉnh đang chấp tay đứng chờ. Lão đạo tuổi trạc lục tuần, sắc diện hồng hào phúc hậu, khác hẳn với đồ đệ.

Anh nhi tiến tới trước, chấp tay nói :

- Tiểu sinh họ Giang ở Nghi cung, xin chào đạo trưởng. Tiểu sinh mạo muội đến viếng, xin đạo trưởng miễn trách.

Lão đạo giật mình hỏi :

- Xin hỏi tiểu công tử chẳng hay có quan hệ thế nào với Nghi vương ở Trường Thanh Cung ?

Anh nhi nhả nhận đáp :

- Đó chính là phụ vương của tiểu sinh.

Lão đạo ồ lên, chấp tay vái dài nói :

- Hóa ra là tiểu vương gia đại giá quang lâm. Thất kính. Thất kính.

Anh nhi cũng vội vòng tay đáp lễ. Nguyên Giới đạo nhân lúc ấy đang đứng bên ngoài. Lão đạo liền vẫy tay gọi y vào, nói :

- Đây là tiểu vương gia của Nghi vương ở Trường Thanh Cung. Tiểu vương gia đồng bối phận với ta. Con hãy mau bái kiến tiểu vương gia.

Nguyên Giới đạo nhân kính cẩn vâng dạ, chắp tay vái dài dâng lời thỉnh an. Lão đạo mỉm cười nói :

- Nguyên Giới trước kia là một phần tử Hắc đạo, sau ngộ đạo rồi theo làm đồ đệ của bản đạo.

Vì thế mà chẳng trách diện mạo của Nguyên Giới đạo nhân trông có vẻ quá dữ dằn hung bạo, chẳng giống người xuất gia chút nào. Anh nhi tươi cười nói :

- Khổ hải mệnh mông, quay đầu là nhìn thấy bờ. Không phải ai cũng được như y. Thật đáng mừng thay.

Nguyên Giới đạo nhân chắp tay nói :

- Tiểu vương gia quá khen.

Trương Cát hăng giọng nói :

- Bản tướng là Vũ Uy tướng quân cùng Vũ Đức tướng quân phụng mệnh hộ giá. Chẳng hay đạo trưởng xưng hô thế nào ?

Lão đạo chắp tay nói :

- Vô lượng thọ phật. Bản đạo là Nhất Vi Tử. Cung thỉnh chư vị an tọa.

Trong miếu không có bàn ghế, chỉ có mấy chiếc bồ đoàn. Mọi người chia nhau ngồi xuống. Anh nhi thấy trong miếu vắng vẻ, liền hỏi :

- Đường như tại đây chỉ có đạo trưởng và lệnh đồ ?

Lão đạo đáp :

- Bản đạo còn có mấy đệ tử nữa, nhưng tất cả đều đang hành đạo ở ngoài, chỉ có mình Nguyên Giới là ở đây cùng bản đạo tu hành.

Diệp Thanh này giờ chưa lên tiếng, bỗng hỏi :

- Vũ lâm thường nghe đồn đãi về Vô Vi phái, có phải đạo trưởng chính là chủ môn nhân của phái này hay không ?

Lão đạo gật đầu nói :

- Huyền Đô Quan tuy không tham gia vào những việc trong vũ lâm, nhưng cũng không cấm môn hạ khai tông lập phái. Bản đạo có vài đệ tử đang hành đạo trong vũ lâm, và lại còn bọn đệ tử của chúng nữa, nên đã sáng lập ra Vô Vi phái để bọn chúng có danh nghĩa mà hành đạo.

Lúc này, Nguyên Giới đạo nhân đã đem trà nước ra mời. Mọi người dùng trà, đàm đạo một lúc, rồi lão đạo bỗng hỏi :

- Lần này tiểu vương gia cùng các vị đến đây chắc có việc chi quan trọng ?

Anh nhi nói :

- Chẳng dám giấu đạo trưởng, một vị bằng hữu của phụ vương hiện đang bị bọn Thông Thiên Giáo vây hãm trong thành Nam Dương. Tiểu sinh vâng lệnh phụ vương đến thu xếp việc này. Vì chưa hiểu tình hình trong thành hiện giờ thế nào nên tiểu sinh cùng mọi người không tiện vào thành, đành đến làm phiền đạo trưởng.

Lão đạo cười nói :

- Có gì đâu mà phiền. Việc tiểu vương gia đến đây là ngoài cả sự mong đợi của bản đạo nữa đấy.

Nhận thấy trong lời nói của lão có điều kỳ lạ, Anh nhi ngạc nhiên hỏi :

- Đạo trưởng nói vậy là sao ?

Đột nhiên, Trương Cát biến sắc nói :

- Người ... người không phải là Nhất Vi Tử.

Lão đạo cười nhạt nói :

- Người nhận ra rồi ư ?

Trương Cát tức giận quát hỏi :

- Thật ra người là ai ?

Lão đạo cười lạnh hỏi lại :

- Vậy người nói bản đạo là ai ?

Trương Cát gần giọng hỏi :

- Người là bọn Thông Thiên Giáo ?

Lão đạo lạnh lùng nói :

- Đúng thế. Thật không ngờ cơ trời run rủ khiến cho ta có trong tay một con tin đắt giá như y.

Vừa nói lão vừa đưa tay trở Anh nhi. Trương Cát cau mày hỏi :

- Người dám đắc tội với Trường Thanh Cung ư ? Người không sợ hậu quả ...

Lão đạo cười lạnh ngắt lời :

- Người hỏi câu đó là thừa. Tôn chỉ của bản giáo là “Nhất thống giang hồ”, có chi mà không dám đắc tội với Trường Thanh Cung ?

Anh nhi nhìn Trương Cát hỏi :

- Trương tướng quân. Sao thế ?

Trương Cát ngập ngừng nói :

- Trong trà ... trong trà có độc.

Anh nhi quay nhìn Diệp Thanh. Họ Diệp đang ngấm ngấm vận khí nhưng rồi sắc diện lại lộ vẻ thất vọng. Lão đạo cười lạnh nói :

- Người đừng phí sức vô ích. Chất độc ta dùng đây là Tán Công Tán rất lợi hại, không như những loại tằm thường khác đâu.

Lúc đó, tên đạo nhân có dáng vẻ dữ dằn hung bạo từ bên ngoài bước vào, cất tiếng rồn rảng nói :

- Bọn ngoài kia tình trạng hiện cũng giống như các người. Đừng trông mong vào bọn chúng vô ích.

Anh nhi lo lắng hỏi :

- Nhị vị tướng quân thấy trong người thế nào ?

Trương Cát đáp :

- Tứ chi bải hoải, khí lực tiêu tán. Công lực mất hết cả rồi.

Khê thở dài một tiếng, y uất ức nói :

- Vì không ngờ bọn này dám giả danh Huyền Đô Quan nên chúng ta mới rơi vào bẫy của chúng. Bọn hạ chức thật đã phụ lòng tin tưởng của vương thượng, không bảo vệ tiểu vương gia được chu toàn.

Anh nhi chợt mỉm cười nói :

- Không sao. Tuy chúng ta bị mắc bẫy, nhưng vẫn có được chút ít thu hoạch. Như vậy là lời tiên đoán của phụ vương quả không sai chút nào. Bọn chúng đúng là người trong Thế Ngoại.

Lão đạo trợn mắt hỏi :

- Sao ngươi lại nói vậy ?

Anh nhi nói :

- Lão không thể là người của Vũ Nội được. Mà nếu không là người thuộc Thế Ngoại thì lão làm sao biết được nội tình của chúng ta, làm sao biết được ta ngang vai với Nhất Vi Tử, và làm sao lại dám mạo danh Huyền Đô Quan.

Lão đạo cười to nói :

- Tiểu tử ngươi thật thông minh. Nhưng các ngươi đã nằm trong tay ta, dù biết được cũng có ích gì ?

Diệp Thanh bồng nói :

- Nhưng tám bát quái kia đúng là tiêu ký của Huyền Đô Quan, không thể làm giả được. Không lẽ ...

Anh nhi gật đầu nói :

- Có lẽ nơi đây đúng là phân viện của Huyền Đô Quan thật. Và việc lão ta có mặt cho thấy các vị đạo nhân ở đây lành ít dữ nhiều.

Lão đạo cười ha hả nói :

- Đúng thế. Bọn chúng cũng đang là tù nhân của ta. Tiểu tử ngươi thông minh như thế, ta cũng thấy thương thương. Thôi thì ngươi hãy ngoan ngoãn xuôi tay chịu trói. Ta sẽ không đối xử tệ bạc với ngươi.

Anh nhi khẽ thở dài, giơ hai tay ra, nói :

- Hiện tình đã vậy rồi, cũng đâu còn cách nào khác, đành phải chịu trói thôi chứ biết làm sao.

Trương, Diệp hai người đồng thốt :

- Tiểu vương gia. Không được.

Lão đạo cười lạnh :

- Nếu không được thì phải làm sao ?

Trương, Diệp hai người cúi đầu thở dài. Cả hai công lực thất tán, đâu còn cách nào để bảo vệ Anh nhi được. Thần sắc cả hai cực kỳ ảo não, chỉ hận sao không còn chút sức lực để phóng chưởng hạ sát lão tặc đạo kia. Lão đạo cực kỳ đắc ý, đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay của Anh nhi, toan bắt giữ cậu bé.

73. 72

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi ba

LÂU CAO MẠC CẬN NGUY LAN Ý

BÌNH VU TÂN XỨ THỊ XUÂN SƠN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi Anh nhi giơ hai tay ra chịu trói, lão tặc đạo kia cực kỳ đắc ý, đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay của Anh nhi, toan bắt giữ cậu bé. Đột nhiên, sự biến xảy ra làm mọi người đều chấn kinh. Anh nhi nhẹ

nhàng xoay cổ tay một vòng, lật ngược tay lại nắm luôn cổ tay của lão đạo. Bàn tay kia co lại, ngón trở khê bung ra một đạo chỉ phong. Lão đạo khê hự lên một tiếng, rồi gục luôn xuống.

Trong lúc đó, tên đạo nhân dáng hung bạo thấy tình thế bất ổn, nhân lúc đang đứng sau lưng Anh nhi, liền phóng chưởng ám toán. Sự tình quá đột ngột. Trương, Diệp nhị vị tướng quân chỉ vừa kịp kêu lên : “Coi chừng”, là chưởng của tên kia đã giáng thẳng vào lưng Anh nhi.

Nhưng ...

Chợt nghe một tiếng gào thảm thiết. Tên kia đã bị chấn dội trở lại, thân mình va mạnh vào bức vách đối diện rồi rơi xuống nền miếu, nằm yên bất động. Chấn kinh quá mạnh đã khiến hắn thọ thương cực kỳ nghiêm trọng.

Cả hai vị tướng quân thấy tình thế biến chuyển, hóa nguy thành an nên vô cùng mừng rỡ, đồng ồ lên thán phục tài trí của tiểu vương gia. Trước nay bọn họ tôn kính Anh nhi chỉ vì cậu bé là tiểu vương gia, giờ cả hai mới thật sự kính phục. Trong khi ấy, lão đạo lại mặt mày buồn so đầy vẻ thất vọng. Huyệt đạo của lão đã bị khống chế, kinh mạch bị phong tỏa, toàn thân không còn chút khí lực, không thể cử động được, tình trạng còn tệ hơn cả bọn Trương Cát. Lão thở dài nói :

- Ta không ngờ tiểu ... tiểu vương gia công lực quá thâm hậu, lại không sợ độc nên mới khinh xuất mà thất thủ.

Lão đã định gọi Anh nhi là tiểu tử, nhưng liền đổi cách xưng hô, vì dù thất thủ nhưng lão cũng rất phục tài trí của cậu bé. Nhất là nội lực và vũ công của cậu bé lại quá cao siêu, ra ngoài sự ước đoán của lão.

Anh nhi mỉm cười hỏi :

- Lão nói vậy nghĩa là nếu lão có đề phòng từ trước thì đã không thất thủ bị bắt phải không ?

Lão đạo ngẩn người một thoáng, rồi lại thở dài nói :

- Đúng ra ta không nên hạ độc thủ, cứ để cho mọi người tự nhiên ra đi ắt đã không xảy ra chuyện gì. Việc này là do ta khinh xuất từ đầu mà quên mất tiểu vương gia là ai. Trong Giang gia đâu có hạng bất tài.

Nghe lão nói câu này, cả hai vị tướng quân Trương, Diệp đều gật gù lộ vẻ đồng tình. Lời lão nói quả không hề sai. Đúng là trong Giang gia không thể có hạng bất tài. Điều đó đã được người giang hồ công nhận. Anh nhi mỉm cười bảo :

- Giờ lão trao thuốc giải cho ta được rồi.

Lão đạo đưa mắt nhìn bọn Trương Cát, rồi nhắm mắt lại, nói :

- Ta đã thất thủ bị bắt. Muốn giết thì cứ giết.

Trương Cát cười nhạt nói :

- Lão rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chăng ? Lão có chịu nổi mùi vị phân cân thác cốt không ?

Lão đạo cười nhạt nói :

- Chết thế nào thì cũng là chết. Có khác gì nhau.

Bọn Trương Cát tuy bị thất tán công lực, nhưng vẫn còn có thể cử động bình thường được. Họ Trương thấy lão đạo kia ngoan cố không sợ chết, liền tiến đến bên cạnh tên có dung mạo hung dữ, lạnh lùng hỏi :

- Còn người thế nào ? Có muốn chịu cực hình không ?

Gã ta hơi có vẻ sợ hãi, nói :

- Ta ... Thuốc giải ta không có giữ, chỉ sư phụ ta mới có. Dù các vị có tra khảo ta cũng vô ích.

Họ Trương thấy gã có vẻ nói thật, liền quay lại nhìn Anh nhi dò hỏi. Anh nhi nhìn lão đạo, tủm tỉm cười hỏi :

- Giờ chỉ có hai con đường cho lão chọn lựa. Không biết lão muốn chọn con đường nào đây ?

Lão đạo vẫn nhắm mắt, lạnh lùng nói :

- Ta chỉ chọn đường chết. Ý ta đã quyết. Không cần phải nói nhiều vô ích.

Anh nhi vẫn cười nói :

- Trong hai con đường ta để cho lão chọn lựa không có con đường chết.

Lão đạo lộ sắc ngạc nhiên, mở mắt ra nhìn cậu bé, hỏi :

- Hai con đường đó là gì ?

Anh nhi mỉm cười nói :

- Hoặc là lão tự nguyện quy thuận. Hoặc là lão sẽ bị buộc phải quy thuận. Lão chọn con đường nào ?

Lão đạo chợt phì cười nói :

- Ta không hiểu tiểu vương gia dùng cách nào để buộc ta phải quy thuận.

Anh nhi vẫn tươi cười, nói :

- Lão có vẻ biết nhiều hiểu rộng. Chắc lão cũng đã từng nghe nói ở Trường Thanh Cung có một pho kinh văn gọi là Ma kinh.

Lão đạo chợt biến sắc. Việc Thiên Hỏa Giáo có pho bí kíp gọi là Ma kinh từ lâu đã không còn là chuyện bí mật, người trong giới giang hồ rất ít kẻ không biết. Ma kinh ghi chép những công phu tà môn ghê gớm nhất, bá đạo nhất, mà mới chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy đáng sợ rồi.

Anh nhi lại nói :

- Đệ nhất tuyệt kỹ của Ma kinh là Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp, chẳng hiểu lão có nghe nói đến chưa ?

Lão đạo vừa nghe nói đến môn công phu Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp đã cả kinh biến sắc, nét mặt tái nhợt ra chiều sợ hãi. Chính bọn Trương Cát cũng thoáng bàng hoàng. Anh nhi nhìn lão, hỏi :

- Lão có muốn thử không ?

Ngừng lời giây lát, nhìn sắc diện tái xanh của lão đạo, Anh nhi khẽ cười nói tiếp :

- Thật ra thì ta cũng không muốn thuộc hạ của ta là một hình nhân vô tri vô giác. Dù sao thì người có lý trí, biết suy nghĩ vẫn hữu dụng hơn. Nhưng nếu không còn cách nào khác thì đành chấp nhận hình nhân làm thuộc hạ vậy.

Thấy lão đạo có vẻ sợ hãi như vậy, tên đạo nhân dáng vẻ hung bạo cũng rất kinh hãi, vội hỏi :

- Sư phụ. Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp là công phu gì vậy ?

Lão đạo ngập ngừng nói :

- Nó ... nó phá hủy lý trí con người, biến người ta thành một hình nhân vô tri vô giác, chỉ biết nghe lệnh hành sự.

Trương Cát cười khanh khách nói :

- Không chỉ có thế. Vì là hình nhân vô tri vô giác nên cũng không hề biết sợ chết, dù có bất phải tự sát cũng không hề ngần ngại. Những hình nhân như vậy khi giao chiến tất sẽ liều mạng, sẽ rất hữu dụng khi cự địch. Chỉ vì vương gia dùng văn đạo trị thiên hạ, dùng đức phục nhân nên mới ít khi dùng đến pháp bảo này. Chứ nếu là ta thì cứ biến các người thành hình nhân là ổn thỏa nhất, khỏi lo về sau.

Tên đạo nhân dáng vẻ hung bạo kinh hãi lắp bắp :

- Sư phụ. Giờ ta tính sao ?

Anh nhi mỉm cười nói :

- Phụ vương ta tính nhân hậu nên chủ trương dùng văn đạo trị thiên hạ. Ta không muốn làm trái ý phụ vương, chứ ta có trên trăm năm công lực, đủ sức thi triển Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp. Giờ lão tính sao ?

Lão đạo ngáp ngừng hỏi :

- Tiểu vương gia chỉ muốn bọn lão phu quy thuận Trường Thanh Cung, hay còn có thêm điều kiện nào khác ?

Anh nhi cười nói :

- Ta nghĩ tình khi này lão không đối xử tệ bạc với ta nên sẽ không bắt lão phải đối địch với Thông Thiên Giáo. Ta cũng không buộc lão phải về Đại Mạc. Lão có thể phục vụ dưới trướng Nghi cung của phụ vương ta ở Trung Nguyên.

Lão đạo cả mừng, vội nói :

- Cảm tạ tiểu vương gia đã khai ân. Thông Thiên Giáo chủ đối với lão phu rất tốt. Lão phu không thể bất nghĩa. Chỉ cần không buộc lão phu phải đối địch với Thông Thiên Giáo, việc gì lão phu cũng xin tuân theo.

Tên đạo nhân hung bạo chỉ chờ có thể, liền nói ngay :

- Tại hạ cũng xin quy thuận, nguyện tuân theo sự sai khiến của tiểu vương gia.

Anh nhi cúi xuống giải huyệt cho lão đạo, rồi nói khẽ :

- Lão có thể trao thuốc giải được rồi.

Lão đạo vâng dạ, lấy ra một lọ thuốc trao cho bọn Trương Cát. Họ Trương lấy một viên uống thử, ngấm ngấm vận khí, rồi gật đầu nói :

- Đúng là thuốc giải.

Đoạn y đưa cả lọ thuốc cho Diệp Thanh. Họ Diệp cũng lấy một viên uống, rồi xin phép Anh nhi đi ra ngoài giải độc cho bọn thủ hạ. Y đi rồi, Anh nhi đưa mắt nhìn tên đạo nhân đáng người hung bạo đang nhăn nhó vì đau đớn, thấy tội nghiệp, liền khẽ nói :

- Trương tướng quân. Lo trị thương cho hắn đi.

Trương Cát cung kính vâng dạ, lấy ra một lọ ngọc, trút ra một viên được hoàn cho gã kia uống, nói :

- Đây là Thiên Sơn Hùng Xà Hoàn, thánh dược trị thương. Người uống xong rồi nghỉ ngơi tịnh dưỡng, sau vài ngày là sẽ hồi phục.

Gã ta vừa nuốt viên thuốc xuống khỏi cổ, lập tức cảm thấy toàn thân mát lạnh sáng khoái, sự đau đớn biến mất, biết ngay đúng là thánh dược, ánh mắt lộ vẻ cảm kích. Trương Cát còn dựng gã ngồi lên, áp tay hữu vào hậu tâm, dùng nội công quy tụ chân khí khai thông những kinh mạch đang bị bế tắc. Nội lực của họ Trương cũng không phải tầm thường nên chẳng bao lâu sau là đã đánh thông được nhưng nơi kinh mạch tắc nghẽn, khí huyết ngưng trệ, giúp thương thể của gã mau hồi phục.

Hồi lâu, họ Trương buông tay, nói :

- Xong rồi. Tạm thời người có thể vận động bình thường được, nhưng không nên vận dụng chân lực. Công phu nội lực của tiểu vương gia rất cao thâm. Nội thương của người cũng không phải là nhẹ đâu, không được khinh xuất, cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng đầy đủ mới mau hồi phục.

Gã ta vâng dạ, tỏ lời cảm kích. Anh nhi đưa mắt nhìn gã, rồi lại quay sang nhìn lão đạo, sau đó mới hỏi :

- Hai người xưng hô thế nào ?

Lão đạo kính cẩn đáp :

- Trình tiểu vương gia. Thuộc hạ là Độc Tâm Ma Địch Thanh Phần. Còn kia là đệ tử của thuộc hạ, Huyết Kiếm Phùng An.

Trương Cát hỏi :

- Lão là nhân vật thứ sáu trong Thập Tam Tà ?

Độc Tâm Ma gật đầu :

- Bẩm vâng.

Trương Cát tư lự nói :

- Thập Tam Tà đầu đủ tư cách vào Thế Ngoại ?

Độc Tâm Ma nói :

- Lão phu vốn không phải là Thế Ngoại Cao nhân.

Trương Cát ngạc nhiên hỏi :

- Thế sao ngươi lại có thể biết được những mối quan hệ của bản cung cũng như của Huyền Đô Quan ?

Độc Tâm Ma ngần ngừ không đáp. Anh nhi mỉm cười nói :

- Chuyện đó cũng chẳng có chi kỳ lạ. Địch tiên sinh không thuộc Thế Ngoại thật. Nhưng có thể giáo chủ Thông Thiên Giáo đúng là Thế Ngoại Cao nhân. Những hiểu biết của Địch tiên sinh là do được y nói cho biết.

Đoạn Anh nhi quay sang Độc Tâm Ma nói :

- Giờ không bàn đến chuyện Thông Thiên Giáo nữa. Ta muốn biết vị trụ trì ở đây hiện giờ ra sao ?

Độc Tâm Ma đang lo Anh nhi sẽ hỏi chuyện về Thông Thiên Giáo, hay lai lịch của Thông Thiên Giáo chủ, mà vì đạo nghĩa lão không thể tiết lộ, không ngờ cậu bé lại thể tất cho thuộc hạ như thế, cung kính nói :

- Bẩm tiểu vương gia. Bọn họ hiện đang bị thuộc hạ giam giữ trong địa thất nằm bên dưới tòa đạo quan này.

Anh nhi nói :

- Các vị ấy vẫn còn ở đây chứ chưa bị đưa về Thông Thiên Giáo Tổng đàn ư ? Thế thì may quá.

Độc Tâm Ma nói :

- Thuộc hạ mới đến đây hôm kia, thời gian cấp bách nên chưa kịp cho giải về Tổng đàn. Mà thật ra thì thuộc hạ cũng định đợi cho đến lúc bọn trong thành hạ được Phùng gia trang rồi sẽ giao cho bọn chúng giải về Tổng đàn luôn thể.

Ngừng lời giây lát, lão lại chép miệng nói tiếp :

- Tên Phùng Thế Tập chẳng có gì đáng kể thế mà dám xưng là Nam Dương Đại Hào. Thuộc hạ tưởng đâu bọn kia sẽ giải quyết dễ dàng. Nào ngờ lần nữa đến tận hôm nay mà công việc vẫn chưa đâu vào đâu cả. À. Mà tiểu vương gia đến đây có phải định viện trợ tên Phùng Thế Tập hay không ?

Anh nhi lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Mọi người cũng đều có nhận xét giống như tiên sinh vậy. Họ Phùng chưa đáng để chúng ta phải lao sư động chúng. Chỉ vì một vị bằng hữu của phụ vương lại là sư bá của y, vì có đến Nam Dương nên cũng có liên quan đến chuyện này và hiện đang bị vây hãm trong Phùng gia trang. Vì thế mà chúng ta mới phải can thiệp. Ta vâng mệnh phụ vương đến đây, hy vọng là có thể thu xếp ổn thỏa.

Độc Tâm Ma lắc đầu nói :

- Sự việc lần này đã được quyết định từ bên trên, sợ rằng sẽ không thu xếp được đâu. Chỉ còn cách đánh nhau mà thôi. Cúi xin tiểu vương gia cho phép thuộc hạ được đứng ngoài chuyện này.

Anh nhi gật đầu, nói :

- Ta đã nói sẽ không buộc tiên sinh đối địch với Thông Thiên Giáo mà. Tiên sinh cứ yên tâm.

Độc Tâm Ma cảm kích chấp tay vái dài, nói :

- Tạ tiểu vương gia gia ân.

Anh nhi lại nói :

- Các vị đạo nhân ở đây vẫn bình yên cả chứ ? Các vị ấy là cao túc của Huyền Đô Quan, không nên đắc tội. Hãy mau giải thoát cho các vị ấy.

Độc Tâm Ma kính cẩn vâng dạ, rảo bước đi vào gian phía sau. Trương Cát vốn chưa hoàn toàn tin tưởng Độc Tâm Ma, để lão đi một mình y chẳng yên tâm chút nào. Thấy Diệp Thanh lúc này đã quay trở vào, y yên tâm để Anh nhi ở lại với họ Diệp, vội rảo bước theo sau họ Diệp.

Khi Diệp Thanh đến bên kính cẩn vâng an, Anh nhi gật đầu hỏi :

- Diệp tướng quân. Mọi sự ổn thỏa cả chứ ?

Diệp Thanh đáp :

- Trình tiểu vương gia. Tất cả đều đầu vào đấy cả rồi. Hạ chức đã bố trí việc bảo giá và sai phái một người vào thành thám thính địch tình.

Anh nhi gật đầu nói :

- Thế thì hay lắm. Sau sự việc lần này, chúng ta phải rút kinh nghiệm, nhất là trong việc ăn uống cần cẩn thận hơn mới được.

Diệp Thanh nói :

- Tiểu vương gia dạy rất phải. Sau này nếu có đồng đạo mời ăn uống mà không tiện từ chối thì cũng nên sắp xếp để người ăn uống người không. Như thế mới khỏi lâm vào tình trạng như hôm nay.

Anh nhi gật đầu khen phải, ngồi xuống một tấm bồ đoàn, rồi nói :

- Tướng quân ngồi đi.

Diệp Thanh vâng dạ, lôi một tấm bồ đoàn đến bên cạnh cậu bé, ngồi xuống. Hai người lặng lẽ chờ bọn Trương Cát trở lại.

Lát sau, Trương Cát, Độc Tâm Ma cùng với ba vị đạo nhân từ gian phía sau bước ra. Ba vị đạo nhân thì một người ước độ lục tuần, hai người còn lại cũng đã quá bốn mươi. Cả ba người tuy hơi có vẻ hốc hác nhưng nhân thần vẫn lấp lánh tinh quang. Có lẽ đã được Trương Cát cho biết từ trước nên cả ba vị đạo nhân đều bước vội đến trước Anh nhi chấp tay vái chào, nói :

- Bọn bản đạo xin bái kiến tiểu vương gia.

Anh nhi vội đứng dậy vòng tay đáp lễ, hòa nhã nói :

- Không dám. Tiểu sinh là Giang Đức Anh ở Nghi Cung, rất hân hạnh được diện kiến chư vị đạo trưởng.

Diệp Thanh cũng không dám ngồi yên, vội đứng lên, ở phía sau cậu bé vòng tay chào hỏi. Mọi người khách sáo vài câu rồi phân ngôi thứ cùng ngồi xuống. Đương nhiên là Anh nhi ngồi ở vị trí tôn cao nhất, kế đến là lão đạo cùng Trương, Diệp nhị vị tướng quân. Ba người sau một lúc nhường nhau đã cùng ngồi đồng hàng. Bọn Độc Tâm Ma và những người còn lại ngồi cả ở mé dưới.

Mọi người cùng thông tên họ. Hóa ra ba vị đạo nhân kia thì một người chính là Nhất Vi Tử, hai người còn lại là đồ đệ : Nguyên Giới, Nguyên Tướng. Bọn Độc Tâm Ma khi mạo danh đã sử dụng luôn danh hiệu của bọn họ. Chỉ vì sư đồ lão chỉ có hai người nên thiếu mất Nguyên Tướng đạo nhân.

Sau một lúc hàn huyên, Anh nhi bỗng nói :

- Mấy hôm nay Diệt tiên sinh lỡ có mạo phạm đến chư vị đạo trưởng, tiểu sinh xin thay mặt tạ lỗi với chư vị. Chư vị muốn bồi hoàn thế nào, hoặc có điều kiện gì thì tiểu sinh cũng xin nhận chịu ?

Vốn rất kính phục Anh nhi, nghe cậu bé nói thế, Độc Tâm Ma giật mình vội đứng dậy chấp tay vái dài, nói :

- Việc này do thuộc hạ gây ra thì xin để thuộc hạ một mình gánh chịu, xin tiểu vương gia ...

Anh nhi vẫy tay nói :

- Tiên sinh ngồi xuống đi.

Độc Tâm Ma nói :

- Tiểu vương gia ...

Anh nhi ngắt lời :

- Tiên sinh cứ ngồi xuống. Việc này ta tự có chủ trương.

Độc Tâm Ma kính cẩn vâng dạ, lặng lẽ ngồi xuống, trong lòng vô cùng cảm kích, nguyện với lòng sau này sẽ hết sức báo đáp thâm ân của tiểu vương gia. Trong khi đó, Nhất Vi Tử cười hiền hòa nói :

- Nếu tiểu vương gia không quang lâm thì bọn bản đạo đâu được bình yên như thế này, bọn bản đạo phải cảm kích tiểu vương gia mới phải. Việc tiểu vương gia muốn tạ lỗi, bản đạo thật không dám nhận.

Ngừng lời giây lát, lão đưa mắt nhìn Độc Tâm Ma, rồi nói tiếp :

- Nhưng chuyện này cũng không phải tầm thường. Để bỏ qua thì cần có một điều kiện mới được.

Anh nhi gật đầu hỏi :

- Điều kiện gì xin đạo trưởng cho biết ?

Nhất Vi Tử cười nói :

- Cũng không có gì. Dịch thí chủ đã mang thân phận đạo gia mấy hôm nay, âu cũng là cơ duyên. Bản đạo hy vọng Dịch thí chủ có thể xuất gia nhập đạo.

Anh nhi đưa mắt nhìn Độc Tâm Ma hỏi ý. Đúng ra việc này cậu bé hoàn toàn có thể quyết định được, nhưng cậu không muốn miễn cưỡng Độc Tâm Ma nên muốn biết ý kiến của lão. Lão ngập ngừng nói :

- Xuất gia nhập đạo cũng không hề gì. Nhưng thuộc hạ đã hứa theo phụng sự tiểu vương gia, không tiện đầu nhập Huyền Đô Quan.

Nhất Vi Tử cười nói :

- Bản đạo chỉ hy vọng thí chủ xuất gia nhập đạo chứ không dám yêu cầu thí chủ phải vào làm môn hạ Huyền Đô Quan. Bản đạo làm sao dám xui môn hạ Trường Thanh Cung ly khai. Với thế lực cực kỳ hùng mạnh của Trường Thanh Cung, thí chủ có thể xây dựng một đạo quan cho riêng mình, rồi khai tông lập phái mà làm nhất đại tôn sư, lưu danh vạn thuở.

Đề nghị của lão nghe cũng bùi tai. Độc Tâm Ma suy tính thật nhanh, và đã có quyết định.

74. 73

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi bốn

ĐÀO NGUYỄN VỌNG ĐOẠN VÔ TÂM XỬ

HOA TỰ PHIÊU LINH THỦY TỰ LƯU

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, khi Nhất Vi Tử đề nghị Độc Tâm Ma phóng hạ đồ đao, xuất gia nhập đạo, rồi khai tông lập phái mà làm nhất đại tôn sư, lưu danh vạn thuở. Đề nghị của lão nghe cũng bùi tai. Độc Tâm Ma suy tính thật nhanh, và đã có quyết định. Anh nhi cũng gật đầu khen phải, nói :

- Nếu tiên sinh thuận ý thì ta sẽ xây cho tiên sinh một tòa đạo quan. Còn vị trí thì tùy tiên sinh chọn lựa. Chỉ hiềm một điều hiền sư đồ chỉ có hai người, việc khai tông lập phái chắc không dễ dàng.

Nhất Vi Tử bật cười :

- Tiểu vương gia không biết đấy thôi. Môn hạ của Dịch thí chủ cũng hơn trăm người chứ không ít đâu.

Anh nhi ngạc nhiên nhìn Độc Tâm Ma. Lão gật đầu nói :

- Trình tiểu vương gia. Năm xưa thuộc hạ có thu nhận hai mươi tám tên đệ tử, gọi chung là Nhị Thập Bát Tú. Bọn chúng cũng đều có đệ tử, tính chung cũng trên trăm. Thuộc hạ ẩn cư đã lâu, bọn chúng đều hành đạo bên ngoài, chỉ có Phùng An là ở bên thuộc hạ suốt bấy lâu nay.

Anh nhi nói :

- Thế thì hay lắm. Mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lão ma lại nói :

- Nếu tiểu vương gia đặc biệt gia ân ban cho thuộc hạ một đạo quan thì xin hãy xây dựng trên Tung Sơn, gần Thiệu Lâm Tự. Từ lâu thuộc hạ đã muốn ... muốn dùng nơi đó làm nơi ẩn cư.

Mọi người đều phì cười. Tâm ý của lão ma đã quá rõ. Lão muốn ở sát bên cạnh Thiệu Lâm Tự để tranh thế với ngôi chùa nổi tiếng này. Nếu có thể áp đảo được bọn môn hạ đệ tử phái Thiệu Lâm thì lại càng hay. Anh nhi mỉm cười nói :

- Được rồi. Ta chuẩn y yêu cầu của tiên sinh. Để khi xong việc ở đây rồi ta sẽ cho người đến Tung Sơn xây dựng đạo quan. Nay tiên sinh xuất gia nhập đạo tại Vô Vi Quan, âu cũng là cơ duyên. Thôi thì hãy lấy đạo hiệu là Vô Vi chân nhân. Các môn hạ đệ tử hãy lấy bốn chữ : Vô, Hối, Thành, Đạo làm đạo hiệu.

Lão ma chấp tay nói :

- Tạ tiểu vương gia ban cho đạo hiệu.

Anh nhi lại nói :

- Theo thông lệ, mỗi người gia nhập Trường Thanh Cung đều được ban cho tuyệt học. Vũ công tuyệt kỹ ở Trường Thanh Cung rất nhiều. Để ta thỉnh ý phụ vương rồi sẽ đem tuyệt học truyền thụ cho.

Lão ma kính cẩn vâng dạ, tạ ân. Anh nhi lại nói tiếp :

- Giờ cũng đã muộn rồi, mọi người nên đi nghỉ ngơi. Còn nhị vị tướng quân hãy đi thu xếp công việc. Chỉ một hay hai ngày nữa là phụ vương sẽ đến đây. Ta hy vọng công việc có thể được giải quyết xong trước khi phụ vương đến.

Mọi người vâng dạ, cáo lui. Trương Cát, Diệp Thanh hai vị tướng quân chia nhau đi bố trí nhân thủ, thu xếp công việc. Nhất Vi Tử mời Anh nhi vào tịnh thất của lão ở gian phía sau đàm đạo.

Đến lúc này, nghe lão đạo kể lại, Anh nhi mới biết ba sư đồ bọn họ cũng gặp phải tình trạng tương tự như cậu bé vừa gặp phải. Độc Tâm Ma cùng đệ tử đến xin tá túc, và rồi lão ngấm ngấm hạ độc ba vị đạo nhân, phản khách vi chủ, chiếm lấy đạo quan và giam ba vị đạo nhân xuống địa thất. Nếu như cậu bé không vô tình ghé qua đây thì thầy trò lão đạo cũng chẳng biết phải làm sao.

Kể xong, lão đạo lại nói :

- Nghe Trương tướng quân kể lại những chuyện vừa xảy ra, bản đạo vô cùng khâm phục tài trí và vũ công của tiểu vương gia. Lời truyền tụng Giang gia không có hạng bất tài quả không ngoa. Tiểu vương gia tuổi trẻ tài cao, tất sẽ làm rạng rỡ tông môn, danh vang tứ hải.

Anh nhi khiêm tốn nói :

- Đạo trưởng khen quá lời rồi. Tiểu sinh thật không dám nhận. Tiểu sinh tài sơ đức bạc, nào có đáng gì đâu.

Lão đạo nói :

- Tiểu vương gia không nên quá khiêm tốn. Không nói chuyện gì khác. Chỉ riêng việc tiểu vương gia có trên trăm năm công lực, luyện thành Ma Nhân Di Hồn Đại Pháp là đã đáng kính phục rồi.

Anh nhi khẽ cười nói :

- Không dám giấu đạo trưởng. Trăm năm công lực đó không phải do tiểu sinh gia công tu tập có được mà là được phụ vương ban cho đấy. Hôm trước phụ vương được Lỗ bá bá tặng cho một ít Thiên phù huyền trân. Phụ vương hết mực thương yêu tiểu sinh nên đã cho tiểu sinh phục dùng để gia tăng công lực.

Lão đạo kinh ngạc nói :

- Bần đạo nghe nói Thiên phù huyền trân là chí bảo thánh dược cực kỳ trân quý, phục dùng một giọt là có thể giúp cho người luyện vũ gia tăng đến mười năm công lực. Tiểu vương gia được vương gia cho phục dùng thứ thánh dược đó cũng đủ thấy vương gia sủng ái tiểu vương gia đến mức nào.

Anh nhi thoáng băng khuôn, nói :

- Phụ vương yêu thương tiểu sinh hết mực. Vì thế tiểu sinh phải cố gắng để có thể giúp đỡ phụ vương những công việc nhẹ nhàng vừa sức.

Lão đạo ồ lên nói :

- Bần đạo vẫn chưa thỉnh giáo tiểu vương gia về mục đích đến đất Nam Dương này. Chẳng lẽ vì việc bọn Thông Thiên Giáo gây loạn ư ?

Anh nhi đáp :

- Đúng ra thì bọn Thông Thiên Giáo có gây náo loạn trong vũ lâm cũng chẳng có liên quan gì đến bản cung. Nhưng trong số những đối tượng của chúng lần này có một vị là bằng hữu của phụ vương. Vị đó hiện đang bị chúng vây hãm trong thành. Tiểu sinh đến đây là để thu xếp việc ấy đấy.

Lão đạo gật gù nói :

- Té ra là thế. Vị bằng hữu của vương gia hẳn là một nhân vật hữu danh. Và vũ công tất phải cao cường. Thế sao còn bị bọn nghịch đồ vây hãm ?

Anh nhi nói :

- Vị đó đến Nam Dương theo lời mời của một tên sư diệt. Nào ngờ lại đụng độ với bọn Thông Thiên Giáo. Nghe đâu trận đấu vị ấy đã đẩy lui được chúng. Nhưng viện binh của chúng lại kéo đến. Vị ấy quả bất địch chúng nên đã bị vây hãm. Phụ vương nhận được tin cấp báo liền cho tiểu sinh đi trước, rồi phụ vương sau khi đã thu xếp xong công việc cũng sẽ đến đây.

Lão đạo lại hỏi :

- Bần đạo có thể biết danh hiệu của vị đó chẳng ?

Anh nhi mỉm cười nói :

- Sao lại không được. Vị đó tên Thái Quảng Long, ngoại hiệu Thiên Cực lão nhân. Chắc đạo trưởng có biết ?

Lão đạo lại ồ lên nói :

- Thì ra là Thiên Cực lão nhân Thái lão đại hiệp. Thái lão đại hiệp đã ẩn cư từ hơn ba chục năm trước, nghe đâu lão nhân gia đã qua đời, không ngờ vẫn còn tại thế, mà còn kết giao với vương gia nữa chứ.

Hai người còn đang hàn huyên thì chợt thấy Vũ Uy tướng quân Trương Cát đi vào. Anh nhi ngạc nhiên hỏi :

- Trương tướng quân. Có tin gì mới chẳng ?

Trương Cát cung kính nói :

- Trình tiểu vương gia. Theo tin tức chúng ta thu thập được thì tối nay bọn Thông Thiên Giáo sẽ lại tấn công Phùng gia trang. Xin tiểu vương gia định đoạt.

Anh nhi trầm ngâm giây lát, rồi hỏi :

- Tình hình Phùng gia trang thế nào ?

Trương Cát đáp :

- Nhờ kiến trúc kiên cố, tạm thời thì Phùng gia trang vẫn còn có thể đứng vững, nhưng nghe đâu thực phẩm dự trữ đã gần hết. Nếu không có viện binh thì e khó cầm cự được mấy ngày nữa.

Anh nhi cau mày nói :

- Ta không dám hy vọng có thể đánh lui được bọn Thông Thiên Giáo, chỉ mong làm sao giúp Phùng gia trang đứng vững được cho đến khi phụ vương đến. Tướng quân có diệu sách gì không ?

Trương Cát ngẫm nghĩ rồi nói :

- Nếu tiểu vương gia đã quyết định như vậy thì tối nay chúng ta sẽ đến phục sẵn bên ngoài Phùng gia trang, rồi tùy tình hình mà liệu cách viện trợ bọn họ.

Anh nhi gật đầu nói :

- Được rồi. Hãy cứ quyết định như vậy đi. Tướng quân hãy đi thu xếp mọi việc cho chu đáo.

Trương Cát cung kính vâng dạ. Nhất Vi Tử bỗng nói :

- Lát nữa bản đạo cũng sẽ đi cùng các vị.

Anh nhi ngạc nhiên hỏi :

- Như thế có nên không. Đạo trưởng là môn hạ Huyền Đô Quan, không nên tham dự vào những việc tranh chấp trong vũ lâm.

Nhất Vi Tử cười nói :

- Bản đạo không xen vào thế sự mà cũng không tham dự vào những việc tranh chấp trong vũ lâm, chỉ đi theo giúp đỡ tiểu vương gia mà thôi. Trường Thanh Cung và Huyền Đô Quan có quan hệ rất mật thiết, lại vừa mới kết minh. Việc bản đạo giúp đỡ tiểu vương gia là rất hợp lý. Phải vậy không ?

Anh nhi ngập ngừng nói :

- Việc ấy ...

Nhất Vi Tử bật cười xòa :

- Có gì đâu. Tiểu vương gia vũ công cao cường. Bản đạo có đi theo cũng chỉ là hò hét trợ oai mà thôi. Việc này sẽ do tiểu vương gia chủ trương, bản đạo hoàn toàn tuân theo chỉ ý của tiểu vương gia.

Anh nhi còn chưa kịp nói gì thì lão đã nói tiếp :

- Chúng ta hãy cứ quyết định như thế đi. Chừng nào tiểu vương gia khởi trình thì báo cho bản đạo biết với. Đã quá lâu rồi chẳng có chuyện gì nóng nhiệt. Lần này không thể để lỡ được.

Lão đã nói thế rồi, Anh nhi đành gượng cười nói :

- Đạo trưởng cứ yên tâm. Trước khi vào thành tiểu sinh nhất định sẽ báo cho đạo trưởng biết mà.

Thế là tối hôm đó, Anh nhi, Nhất Vi Tử và Trương Cát, Diệp Thanh nhị vị tướng quân cùng bộ thuộc bí mật vào thành, chia nhau trú trong các khách điểm hoặc nhà dân xung quanh Phùng gia trang, lặng lẽ ẩn mình chờ đợi cuộc tập kích của bọn Thông Thiên Giáo. Nguyên Giới, Nguyên Tướng hai vị đạo nhân cũng muốn đi theo nhưng không được phép. Còn sư đồ Độc Tâm Ma thì đương nhiên sẽ ở lại.

Đến lúc này, Anh nhi mới tận mắt nhìn thấy kiến trúc của Phùng gia trang. Quả thật nó được xây dựng cực kỳ kiên cố. Tường cao hơn trượng, được xây bằng đá xanh chứ không phải bằng gạch. Trên đầu tường còn cắm rất nhiều chông sắt chia xéo ra ngoài. Bên ngoài tường vậy là hào nước rất rộng và sâu. Cổng lớn bằng thép đóng im ỉm. Trang viện kiên cố như thế chẳng trách đã có thể cầm cự được với đại quân của Thông Thiên Giáo đến gần nửa tháng.

Giữa đêm tĩnh mịch, cảnh vật im lìm tĩnh lặng, mọi nhà trong thành đều đã đi ngủ. Thấp thoáng đó đây là vài ánh đèn leo lét của các toán tuần tra, cùng những tiếng rao “đề phòng hỏa hoạn”.

Nhưng có một nơi trong thành hoàn toàn chìm trong bóng tối lạnh lẽo cùng sự yên ắng đến khiếp người. Một không khí âm u bao trùm cả khu vực. Các đội tuần đêm mỗi khi đến gần nơi đó đều rẽ sang ngã khác. Và ngay cả lúc thanh thiên bạch nhật, cũng không ai dám léo hánh đến nơi đó.

Đó là một tòa gia trang cao lớn hùng vĩ, hào rộng tường cao, đồ sộ nhất thành. Đó là cơ ngơi của Nam Dương Đại Hào Phùng Thế Tập, kẻ được xem là nhân vật giàu có nhất vùng Nam Dương.

Từ gần nửa tháng nay, tòa gia trang này lúc nào cũng cửa đóng then cài, không hề thấy người lai vãng. Những người bên trong như muốn sống cách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Thế nhưng ... Thỉnh thoảng, giữa đêm khuya canh vắng, những người lân cận lại nghe thấy những tiếng la hét huân oán cùng những tiếng vũ khí chạm nhau chát chúa như là đang có cuộc giao tranh chém giết. Nhưng vì mọi người quanh đây đều là lương dân nên ai nấy cũng đều chỉ mong được an thân thủ phận, không ai muốn bị liên can đến trường ân oán của những kẻ thuộc giới giang hồ.

Và mặc dù những cuộc giao tranh ở đó cứ vài đêm lại tái diễn một lần, gây náo động cả khu vực, nhưng vì không có ai đến báo án, mà hiện trường cũng không thấy để lại án tích nên quan binh cũng chẳng buồn đến can thiệp, cứ để mặc cho những người thuộc giới giang hồ tự giải quyết với nhau.

Đêm nay, một đêm không trăng, cảnh vật cũng yên ắng như mọi đêm. Phùng gia trang vẫn sừng sững trong bóng tối. Và những ngôi nhà quanh đó vẫn ngủ say trong đêm trường tĩnh lặng.

Đột nhiên, có nhiều bóng đen lặng lẽ áp sát Phùng gia trang. Bọn họ di chuyển rất nhẹ nhàng, lần từng bước chậm chạp, cố không để phát ra một tiếng động nào. Người không có thính lực tinh tường thì không thể nào phát hiện ra được. Rõ ràng bọn này đều là cao thủ đầy mình võ nghệ.

Số bóng đen xem chừng rất đông, chắc không dưới năm mươi tên. Tất cả cứ lặng lẽ lần tới áp sát bờ hào.

Trở ngại đầu tiên này trước đây đã có thể gây khó dễ được bọn họ, nhưng lần này thì không, bởi mỗi người trong bọn đều có mang theo một chiếc thang dài. Khi tiến đến sát bên bờ hào, bọn họ liền nhẹ nhàng gác một đầu thang lên đầu tường rồi chậm chạp leo lên. Đến lúc này, bọn họ vẫn hành động một cách lặng lẽ, cốt ý không cho người trong trang hay biết, để khi phát động tấn công thì thế sẽ như sét đánh không kịp bưng tai, và đối phương có muốn trở tay cũng đã muộn.

Đột nhiên, không hiểu do đâu mà mái ngói lợp trên cổng trang viện chợt cháy bùng lên. Ngọn lửa dựng đứng và bốc cao đến gần ba trượng, cộng thêm chiều cao của mái ngói trên đại môn phải đến gần trượng rưỡi, khiến trông cứ như ngọn lửa của trời sừng sững giữa không trung.

Tứ bề lập tức sáng rực lên. Ánh sáng của ngọn lửa hồng ma quái kia đã soi tỏ mọi cảnh vật xung quanh chu vi đến hơn trăm trượng.

Sau khi ngọn lửa bùng lên, trong trang lập tức náo động. Những người bên trong liền hiểu ngay có biến, và rối rít bảo nhau lo việc phòng thủ.

Và bên ngoài trang lúc ấy cũng đang náo động. Dưới ngọn lửa sáng rực kia, bọn hắc y nhân đã phơi mình ra ngoài ánh sáng.

Thế bất ngờ đã mất.

Nhưng rồi cũng có tiếng hô vang “Tấn công”. Vừa nghe hiệu lệnh, bọn hắc y nhân đồng loạt rút xoạt vũ khí, tung mình qua tường vây, nhảy ngay vào bên trong. Dù đã mất thế bất ngờ, nhưng lúc này những người trong trang cũng chỉ mới bắt đầu công cuộc phòng thủ, chắc chắn việc bố trí vẫn còn có ít nhiều sơ hở. Tên chỉ huy bọn hắc y nhân đến tập kích đã quyết định lợi dụng yếu tố này để mong giành chiến thắng, hay ít ra cũng chiếm được thế thượng phong, tiêu hao phần nào thực lực bên đối phương để cuộc chinh phục dễ dàng hơn.

Quả nhiên, bọn hắc y nhân đã tiến được qua bức tường vây một cách dễ dàng. Trở ngại thứ hai đã không còn nữa. Sau khi hạ thân xuống đất, bọn họ liền tiếp tục lướt đi như gió, tiến sâu vào phía trung tâm, tay vẫn lăm lăm vũ khí, sẵn sàng cho cuộc tàn sát khi trông thấy đối phương.

Song, kể từ lúc ấy những người cố thủ bên trong trang cũng đã bắt đầu công cuộc kháng cự. Từ những tòa nhà kiên cố tới tằm, những tiếng dây cung bật tanh tách, và tiếng tên rít gió vun vút lao thẳng đến địch nhân. Đã có một số tên trong bọn hắc y nhân đã gục ngã vì trúng tên.

Tên thủ lĩnh dẫn đầu đám hắc y nhân thấy phe mình chỉ vừa mới phát động, còn chưa nhìn thấy bóng dáng đối phương đâu mà bọn thủ hạ đã có mấy tên ngã gục, nộ khí xung thiên, gầm vang :

- Tiến lên.

Trong bọn hắc y nhân có sáu bảy tên công lực phi phàm, vội múa tít vũ khí, ẩn mình sau màn lưới thép dày đặc, lướt đi dưới trận mưa tên, chỉ phút chốc là đã áp sát vào những tòa nhà nơi ẩn náu của các cung thủ.

Vị trí song phương đã quá gần, cung tiễn trở nên vô dụng, các cung thủ đành phải rút vũ khí cự địch. Và ngay lập tức, lợi dụng lúc làn mưa tên vừa ngớt, bọn hắc y nhân liền tràn tới, múa tít vũ khí mở cuộc tàn sát.

Trận hỗn chiến bắt đầu.

Trong số những người cố thủ nổi bật lên một thanh y lão giả dáng vóc cao lớn, mặt đỏ như son. Lão múa tít song chưởng, hiển lộ thần oai, một mình đương cự với ba tên địch mà vẫn không hề kém thế.

Cạnh đó, một hán tử trung niên cũng dáng vóc cao lớn, mặt đỏ râu đen đang vũ lộng trường kiếm đương cự với một tên địch cũng sử kiếm. Cả hai đang hết sức thi triển tuyệt học mong giành thế thượng phong. Kiếm quang loang loáng phủ kín một chu vi gần hai trượng. Thật ra thì võ công của hán tử kia có vẻ kém hơn. Nhưng nhờ y xuất chiêu liều mạng nên tạm thời thế vẫn cầm đồng.

Trong khi đó, những người còn lại xem chừng yếu thế hơn phe hắc y nhân. Nhiều tiếng kêu la thảm thiết đã làm nao lòng hai tay thủ não. Nghĩa là phe cố thủ trong trang đã thương vong khá nhiều.

Ưu thế đang thuộc về bọn hắc y nhân, vì bọn họ đều gồm toàn những tay kiêu dũng, lại được chuẩn bị đầy đủ trước khi phát động tấn công. Ngược lại, đối thủ của bọn họ lại đang mệt mỏi kiệt sức bởi suốt gần nửa tháng bị vây hãm lúc nào cũng trong tâm trạng căng thẳng cực độ.

Giữa lúc ấy, đột nhiên toàn trường vang lên hàng loạt những tiếng kêu gào thảm thiết. Tiếng rên la như muốn xé nát màn đêm. Song điều đáng nói là những tiếng kêu rên kia không phải do những kẻ thất thế thốt ra mà lại xuất phát từ bọn hắc y nhân, những người đang thắng thế.

Chỉ trong chớp mắt, hơn nửa số hắc y nhân đã gục ngã mà chẳng hiểu nguyên nhân vì đâu. Những tiếng kêu rên thảm thiết của đồng bọn đã khiến bọn hắc y nhân còn lại chùn tay, nhờ thế mà những kẻ đối địch với chúng đã thoát qua hiểm cảnh. Bọn chúng thấy tình thế xoay chuyển bất ngờ, lòng thầm khiếp đảm nên cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tàn sát những con mồi trước mặt. Cái chết bất ngờ và đầy bí ẩn của đồng bọn đã khiến bọn chúng chột dạ, không còn hung hăng nữa.

Như đã được huấn luyện từ trước, vừa gặp tình thế bất lợi là bọn chúng lập tức họp nhau lại thành một nhóm, đứng đầu lưng vào nhau, tay lăm lăm trường kiếm sẵn sàng đối phó với những bất trắc. Đến khi ấy, bọn chúng mới yên tâm quan sát địch tình để tìm phương đối phó.

Thế nhưng, ... tại trường ngoài hai phe bọn chúng thì chẳng còn thấy ai khác. Dù vậy, bọn chúng vẫn giữ vững thế trận, không dám lơ là, sợ cái chết bất ngờ và bí ẩn kia sẽ đến với chính bọn chúng.

75. 74

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi lăm

PHÙNG GIA CỰ ĐỊCH TOÀN THẤT THỦ

NAM DƯƠNG THIẾU CHỦ LỘNG THẦN OAI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, biến cố bất ngờ khiến toàn trường đều chấn động. Dù không thấy ai xuất hiện, nhưng các cao thủ của cả song phương đều giữ vững thế trận, không dám lơ là. Đặc biệt là phe hắc y nhân lập tức hợp nhau lại thành một nhóm, đứng đầu lưng vào nhau, tay lăm lăm trường kiếm sẵn sàng đối phó với những bất trắc. Bọn chúng đều sợ cái chết bất ngờ và bí ẩn kia sẽ đến với chính bọn chúng. Cho dù bọn chúng không sợ chết thì cái chết bất minh bất bạch cũng chẳng hay tí nào.

Tên thủ lĩnh cả bọn là một trong ba tên hiện đang giao đấu với Hồng diện lão nhân, thấy tình thế biến chuyển theo hướng bất lợi cho bọn chúng, liền chém mạnh một đao bức đối phương phải lùi lại, sau đó lập tức thoát ly khỏi trận chiến. Những kẻ còn lại thấy vậy cũng liền đình thủ.

Tên thủ lĩnh định thần quan sát toàn trường một lượt, thầm ước lượng tình thế, đoạn cao giọng quát :

- Kẻ nào ? Đã dám đối địch với bản giáo mà còn dẫu đầu dẫu đuôi, chui rúc xó tối chẳng dám lộ mặt ra.

Có tiếng cười khẽ, rồi thanh âm trong trẻo cất lên :

- Bọn cuồng đồ các ngươi nào có đáng gì, sao ta lại không dám lộ diện ?

Ngọn lửa ma quái trên mái ngói phía trên cổng lớn đột nhiên tách ra làm đôi. Một đồng tử lối chín mười tuổi, y phục hoa lệ, xinh đẹp tuấn tú bỗng nhiên hiện ra giữa hai vùng lửa đỏ. Đồng tử hai tay chấp sau lưng, đang đứng ung dung nhìn xuống, thần thái tiêu sái thoát tục, như thiên thần giáng thế.

Cả hai phe đều sững người trước hiện tượng kỳ bí kia, mắt tròn nhìn đắm đắm vào đồng tử xinh đẹp. Cậu bé vóc người thanh tú, mày thanh mắt sáng, miệng luôn tươi cười, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Nếu nơi đây không phải là bãi chiến trường thì tất đã có người chạy đến ôm cậu bé vào lòng mà vỗ về tỏ vẻ yêu thương.

Hồi lâu, tên thủ lĩnh bọn hắc y nhân hắng giọng hỏi :

- Tiểu tử ngươi là ai ? Đến đây làm gì ?

Trong bóng tối chợt có tiếng quát :

- Cuồng đồ to gan. Dám vô lễ với thiếu chủ. Thật không muốn sống mà.

Ngay sau tiếng quát, một luồng chưởng kinh cực kỳ hùng hậu từ trên nóc một tòa đình viện cạnh đấy giáng thẳng xuống tên hắc y thủ lĩnh. Gã ta vội cử chưởng chống đỡ. Nhưng sức ép quá mạnh đã khiến gã phải bật lùi lại mấy bước, sắc diện nhợt nhạt. Rõ ràng, qua chưởng vừa rồi gã ta đã tỏ ra kém thế.

Nhận thấy đối phương thực lực quá mạnh, nhắm vô phương đương cự, gã không đợi đối phương hiện thân, liền vội quát lớn :

- Lui.

Và ngay tức khắc, gã tung mình qua tường vây nhảy ra ngoài, rồi vận tột đỉnh khinh công lao đi mất dạng. Thủ lĩnh đã chạy rồi, bọn thủ hạ cũng chẳng có tên nào to gan dám ở lại, tất cả đều nhanh chóng đào tẩu hết sạch. Cũng may là đối phương không hề có ý định truy kích nên bọn chúng mới an toàn thoát đi.

Cảnh huống biến hóa quá bất ngờ khiến những người trong trang đều ngơ ngác, chùng như không dám tin vào mắt mình. Tất cả đều trân trối nhìn đồng tử, đại ân nhân cứu mạng của cả bọn. Nếu như cậu bé đến trễ một chút nữa thôi thì e rằng phần lớn trong bọn họ đã mạng vong.

Đồng tử đang đứng trên cổng lớn ung dung quan sát cục trường, chợt nhận thấy Hồng diện lão nhân hơi thoảng biến sắc, liền khẽ động thân, nhẹ nhàng bay xuống, thân hình là đà như một áng mây, tư thái hết sức ngoạn mục. Những người hiện diện bất giác nổi lên tiếng hoan hô.

Đồng tử nhảy xuống bên lão nhân, vừa hạ thân xuống đất đã hỏi :

- Thái bá bá. Bá bá không sao chứ ạ ?

Lão nhân là Thiên Cực lão nhân Thái Quảng Long, lộ sắc ngạc nhiên, hỏi :

- Tiểu công tử đây là ...

Đồng tử mỉm cười nói :

- Tiểu diệt là Giang Đức Anh, phụng mệnh phụ vương đến tiếp trợ bá bá. May mà bá bá vẫn bình an. Nếu không thì tiểu diệt đã phụ lòng kỳ vọng của phụ vương rồi.

Chừng như sợ lão chưa hiểu rõ, cậu lại nói thêm :

- Tiểu diệt cùng phụ vương đang trên đường đến Văn Hương Viện thì bất ngờ gặp Vân cô cô. Vân cô cô lúc ấy đang bị bọn cuồng đồ truy sát. Phụ vương truyền Vũ Uy tướng quân bắt giữ bọn chúng, rồi được Vân cô cô cho biết tình hình ở đây. Tiểu diệt được phụ vương phái kèm trình đến đây trước để tiếp trợ bá bá. Xa giá của phụ vương cũng sắp đến đây trong nay mai.

Thái lão ồ lên nói :

- Té ra hiền diệt đây chính là công tử của Giang hiền đệ. Đã phiền hiền diệt phải bôn ba từ xa đến đây tiếp trợ, lão phu vô cùng cảm kích. Nếu hiền diệt không đến kịp thời thì bọn lão phu đã gặp nguy rồi.

Lão đưa mắt ngắm nhìn cậu bé, rồi khen :

- Hiền diệt tuần tú tài hoa, thật chẳng hổ là dòng dõi danh gia. Giang gia đã có truyền nhân, thật đáng mừng.

Cậu bé mỉm cười nói :

- Không dám. Tiểu diệt xem bá bá trong người có vẻ không được khỏe. Xin bá bá cho tiểu diệt xem mạch.

Thái lão đang định bảo không cần, nhưng rồi chợt nghĩ lại, không nỡ trái ý cậu bé, liền đưa bàn tay ra. Cậu bé nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lão, ấn ngón tay lên kinh mạch xem xét. Trông cậu bé chừng như cũng khá am tường y lý. Điều đó càng khiến cho mọi người thêm kính phục.

Xem xét một lúc, cậu bé chợt giật mình, khẽ nói :

- Bá bá xem chừng thọ nội thương không nhẹ. Hiện thời bá bá cảm thấy trong người thế nào ạ ?

Thái lão lắc đầu nói :

- Không sao. Mấy chục năm qua lão phu cùng người đối địch đã trên trăm trận, và cũng không ít lần vào sinh ra tử. Chút thương thế này nào có đáng kể gì.

Hán tử trung niên mặt đỏ râu đen, vóc người cao lớn, đang đứng cạnh đấy lộ vẻ quan tâm lo lắng hỏi :

- Sư bá không sao chứ ạ ?

Y chính là sư diệt của Thái lão, chủ nhân của tòa trang viện này, Nam Dương Đại Hào Phùng Thế Tập. Nãy giờ y mãi chăm chú ngắm nhìn cậu bé với vẻ vừa kính phục vừa cảm kích. Giờ nghe cậu bé nói Thái lão thọ nội thương trầm trọng, y mới giật mình vội lên tiếng hỏi han. Thái lão khẽ lắc đầu, nói :

- Không sao. Chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là hồi phục thôi mà.

Cậu bé chợt nhìn lên mái ngói một tòa đình viện cạnh đấy, nói :

- Trương tướng quân. Đưa cho ta một ít Thiên Sơn Hùng Xà Hoàn.

Từ trên cao có tiếng văng vẳng, rồi một bóng người nhẹ nhàng bay xuống, hạ thân bên cạnh cậu bé. Đó là một đại hán râu rậm, thân hình khôi vĩ, vận y phục hoa lệ, không phải ai khác, chính là Vũ Uy tướng quân Trương Cát. Vì phải bí mật mai phục trong những gian nhà xung quanh Phùng gia trang, và để không gây sự chú ý đối với bách tính trong thành nên y đã để kim khôi kim giáp ở lại Vô Vi Quan.

Trương Cát đối với những người hiện diện vốn chẳng để vào mắt, chỉ cung kính với Anh nhi mà thôi. Y lấy ra một chiếc lọ ngọc, trút ra ba viên dược hoàn, kính cẩn dâng cho Anh nhi. Cậu bé nhận lấy, rồi trao lại cho Thái lão, nói :

- Đây là Thiên Sơn Hùng Xà Hoàn, thánh được trị thương rất hiệu nghiệm. Bá bá dùng một viên, còn lại hãy giữ phòng thân.

Trương Cát chợt đưa mắt nhìn trời, rồi quay sang nói với Anh nhi :

- Tiểu vương gia. Cũng đã sắp sáng rồi. Chúng ta đi thôi.

Thái lão giật mình hỏi :

- Các vị không định ở lại đây ư ?

Phùng Thế Tập cũng vội nói :

- Xin tiểu vương gia cùng tướng quân hãy nán lại đây để tại hạ tỏ lòng tri ân. Đại ân tiếp trợ hôm nay bọn tại hạ vạn lần cảm kích.

Trương Cát lạnh lùng nói :

- Bọn cuồng đồ tuy đã rút lui, nhưng chưa chắc lại không kéo đến lần nữa. Nếu chúng ta ở lại đây chẳng hóa ra tự mình hãm thân giữa trùng vây ư ? Tiểu vương gia là kim chi ngọc diệp, thân phận tôn quý, không thể khinh xuất được.

Anh nhi nhìn Thái lão, khẽ nói :

- Tiểu diệt phải đi đây. Bá bá hãy tự bảo trọng thân mình, nghỉ ngơi điều dưỡng cho chu đáo để mau hồi phục.

Nói rồi cậu bé cùng Trương Cát chênh chếch lướt đi, thân hình phiêu hốt như gió thoảng mây bay, tuy xem nhẹ nhàng nhưng nhanh khôn tả, chỉ chớp mắt là đã mất dạng. Những người hiện diện ngơ ngẩn một hồi rồi hối hả lo thu dọn hiện trường, băng bó chữa trị cho những người thọ thương, cũng như bố trí phòng thủ đề phòng địch nhân lại đến lần nữa. Có vài ba người thọ thương rất nặng, nhưng nhờ thánh dược mà Anh nhi để lại nên cũng không đến nỗi nguy đến tính mạng.

Ngoại thành Nam Dương ...

Trên một ngọn đồi cao, dưới tàn cổ thụ, một chàng công tử đứng yên lặng ngắm nhìn quang cảnh xung quanh giữa buổi chiều tà.

Chàng công tử vận bộ y phục cực kỳ hoa lệ, dung diện tuấn tú, phong nhã hào hoa, nghi biểu đường bệ phi phàm. Đôi mày liễu kiếm rất sắc nhưng đầy vẻ thanh tú dịu hiền, chẳng mang chút sát khí. Nhân vật như vậy, còn ai nữa nếu như không phải là Nghi vương Giang Thừa Phong.

Sau khi cho Anh nhi gấp rút kiêm trình đi Nam Dương trước, chàng vội đến ngay Tương Dương, ở lại đó một đêm để giải quyết những công việc cần thiết, sáng sớm hôm sau liền tức tốc lên đường trực chỉ Nam Dương. Tuy rất tin tưởng Anh nhi, nhưng chàng cũng không muốn trao gánh nặng cho cậu bé. Việc đối phó với Thông Thiên Giáo chàng phải tự thân đảm nhận.

Nhận được tin hồi báo, chàng rất vui vì cách giải quyết vấn đề thông minh của Anh nhi. Và khi chàng đến Nam Dương, điểm dừng chân đầu tiên đương nhiên phải là Vô Vi Quan ở phía Nam thành. Và lúc này, kế hoạch đối phó với bọn Thông Thiên Giáo đã được chàng nghĩ ra và thực hiện.

Để kế hoạch được tiến hành thuận lợi, chàng quyết định sẽ chỉ hành động một mình. Rồi Vô Vi Quan, chàng gỡ tuyệt học khinh công dạo một vòng ngoại vi thành Nam Dương xem xét tình hình.

Cuối cùng, chàng nhận thấy chỉ có tại cánh rừng um tùm rậm rạp phía tây thành là có khả năng bọn Thông Thiên Giáo đang ẩn náu tại đây. Và chàng hiện đang đứng trên ngọn đồi cao nhất phía thành tây để quan sát toàn cảnh.

Đêm xuống ...

Bóng tối như chiếc màn đen buông xuống phủ trùm mọi vật. Nền trời trong veo không một gợn mây, ngàn sao lấp lánh trên bầu trời sâu thẳm. Đêm đầu tháng không trăng, ánh sao mờ nhạt chẳng đủ xua tan cảnh tối tăm lạnh lẽo.

Ngọn gió đêm thổi dịu dặt, cảnh vật tứ bề đều im phăng phắc, không gian tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng mới có tiếng thông reo vi vút, tiếng lá rừng xào xạc khi có ngọn gió thoảng qua.

Đêm đã vào khoảng canh ba ...

Đột nhiên, Giang Thừa Phong chợt nhận thấy có một bóng đen vừa lướt nhẹ vào bên trong khu rừng, thân pháp rất nhanh nhẹn. Chàng lập tức đề khí phóng vút theo, bám sát đối tượng. Kinh công của chàng vốn dĩ đã rất cao thâm, sau khi được Tứ Hải Quân chủ truyền thêm tuyệt kỹ, một khi chàng đã muốn ẩn thân thì mấy ai có đủ khả năng phát hiện được chàng.

Hai bóng thân ảnh một trước một sau càng lúc càng đi sâu vào trong rừng. Bóng đen đi trước cũng rất thận trọng, mấy lần đột ngột ngoái lại nhìn xem có kẻ nào theo dõi hay không. Nhưng hẳn ta làm sao phát hiện được Giang Thừa Phong giữa cánh rừng thâm u trong bóng đêm tăm tối.

Giang Thừa Phong bỗng vọt người bay thẳng lên tàn cây cao vút, rồi lướt nhanh về phía trước, đi song song với bóng đen kia. Thành ra, hai người một trên một dưới tiếp tục tiến sâu vào khu rừng.

Đi một lúc nữa, phía trước đột ngột vang lên một giọng nói âm trầm như từ dưới lòng đất vọng lên :

- Trúc Kinh Khoản Phi. Người huynh đệ nào đó ?

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng giữa đêm đen tĩnh lặng nên nghe rất rõ ràng. Bóng đen bên dưới đình bộ, hắng giọng đáp :

- Liễu Âm Ban Tịch. Bắc đường môn hạ thập nhất đội. Số hiệu mười sáu.

Giang Thừa Phong cũng dừng lại, đứng trên tàn cây lắng nghe hai bên đối đáp. Tiếng nói như phát ra từ lòng đất lại cất lên :

- Minh Nguyệt Đình Huy. Người huynh đệ đi đâu đó ?

Tên có số hiệu mười sáu đáp :

- Phù Vân Tróc Ảnh. Trình báo cấp tín với phó đường chủ.

Tiếng nói kia lại vang lên :

- Xuân Giang Triều Thủy. Người huynh đệ có thể đi.

Số hiệu mười sáu nói :

- Nguyệt Chiếu Hoa Lâm. Đa tạ đã mở đường.

Nói xong, hắc liên động thân phóng vút đi. Giang Thừa Phong cũng lướt theo sau. Cảnh vật lại trở nên tĩnh lặng như lúc đầu. Và bọn bên dưới chẳng ai ngờ rằng lại có người đang đi phía trên đầu chúng.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một ánh đèn lửa mờ mờ ảo ảo, leo lét như ánh lửa ma trời. Khi đến gần thì mới nhận ra đó là ánh sáng phát ra từ cửa sổ của một ngôi cổ miếu xiêu vẹo hoang phế. Cửa vào ngôi miếu đóng im ỉm. Bóng đen bên dưới dừng chân phía trước ngôi miếu, chấp tay cung kính nói :

- Thuộc hạ Bắc đường môn hạ thập nhất đội, số hiệu mười sáu, có cấp tín cần bẩm báo với phó tòa.

Bên trong có thanh âm lạnh lùng phát ra :

- Cứ vào.

Cửa miếu mở hé ra. Tên kia vội vàng lách vào. Giang Thừa Phong ẩn thân trên một tàn cây rậm gần ngôi miếu nhất. Chàng không ẩn trên nóc miếu vì ngại bị đối phương phát hiện. Thính lực của chàng rất tinh tường. Tuy không nhìn thấy sự việc diễn ra bên trong ngôi miếu, nhưng mọi thanh âm chàng đều nghe rất rõ. Từ đó chàng có thể đoán định được sự việc đang diễn ra.

Trong miếu vang lên giọng nói của tên có số hiệu mười sáu :

- Thuộc hạ xin tham kiến phó tòa.

Giọng lạnh lùng nói :

- Được rồi. Người cần bẩm báo chuyện gì ?

Giọng của tên có số hiệu mười sáu :

- Bẩm phó tòa. Mới vừa chiều nay bọn thuộc hạ phát hiện một đoàn nhân mã từ phương nam rầm rộ kéo đến Nam Dương, tiền hô hậu ủng với đầy đủ nghi vệ như của một bậc vương hầu. Nhưng khi gần vào đến thành thì cả đoàn đột nhiên biến mất, không rõ tông tích.

Giọng lạnh lùng :

- Các người có tra ra lai lịch bọn họ hay không ?

Giọng số hiệu mười sáu :

- Bẩm. Chúng thuộc hạ chưa tra ra được.

Giọng lạnh lùng khẽ hừ một tiếng. Một giọng nói khác lại lên tiếng :

- Người hãy tả lại những điểm đặc biệt đáng chú ý của bọn người kia thử xem. Bọn chúng có tiêu ký hay biểu trưng gì không ?

Giọng số hiệu mười sáu :

- Bẩm, có ạ. Đoàn nhân mã kia có hai lá đại kỳ màu trắng đi trước mở đường. Trên nền đại kỳ có thêu hình một nhánh tường vi, một thanh ngân kiếm cùng lồng vào giữa một quyển sách đang mở. Có lẽ đó là tiêu ký của bọn chúng.

Bên trong im lặng một lúc, rồi tên phó tòa khẽ hừ lạnh nói :

-Bọn chúng là ai kìa ?

Và bên trong lại tiếp tục yên ắng. Dường như cả bọn đang cố nghĩ xem tiêu ký kia biểu trưng cho thế lực nào. Sau mấy phen xuất quân đều gặp thất bại nặng nề, bọn chúng đã có phần thận trọng hơn trước. Cả bọn lặng yên nghĩ ngợi một lúc, cố tìm ra lai lịch đối phương. Hồi lâu, chợt có hai kẻ cùng ồ lên một lượt :

- Hay là ...

Trong hai giọng vừa thốt lên có giọng nói của tên phó tòa. Gã ta làm ra vẻ thượng cấp, nghiêm giọng nói :

- Tân hộ pháp. Nói thử suy nghĩ của người xem có giống bản tòa hay không ?

Tên được gọi là Tân hộ pháp nói :

- Theo thuộc hạ nghĩ có lẽ đó là bọn Thái Chính Cung. Bọn chúng thường gọi chủ nhân của chúng là vương thượng. Với nghi vệ đó, có lẽ đúng là nhân vật đứng đầu Thái Chính Cung đã đến đây.

Tên phó tòa gật gù nói :

- Suy đoán của Hộ pháp rất hợp lý. Ta cũng nghĩ vậy.

Tên Tân hộ pháp lại nói tiếp :

- Chủ nhân của Thái Chính Cung thân hành đến đây, mười phần hết chín là mưu đồ bất lợi cho chúng ta rồi. Thế lực của bọn chúng cũng không phải tầm thường. Xin phó tòa hãy phân phó mọi người cần cẩn thận đề phòng.

Trong miếu yên lặng một lát, rồi giọng tên phó tòa lại vang lên :

- Người hãy tiếp tục thi hành nhiệm vụ. Đồng thời hãy truyền lệnh của bản tòa : sáng mai tất cả phải tập trung tại đây chờ lệnh.

Có tiếng dạ của tên số hiệu mười sáu. Rồi cửa miếu hé mở, một bóng đen nhẹ nhàng lách ra, lao vút đi. Biết đó chính là tên có số hiệu mười sáu, Giang Thừa Phong không cần để ý đến hắn, vẫn tiếp tục ẩn trên tàn cây.

Trong khi ấy, bên trong miếu liên tục vọng ra những tiếng thì thầm, chắc là bọn đầu não đang mưu tính kế hoạch hành động. Nhưng thanh âm quá nhỏ, tàn cây nơi mà Giang Thừa Phong đang ẩn lại ở cách ngòi

miếu khá xa, bọn chúng đang bàn tính những gì chàng không nghe được rõ ràng cho lắm. Tuy nhiên, chàng đã có chủ định nên bất kể bọn chúng bàn bạc chuyện gì cũng chẳng cần phải quan tâm.

Một lúc lâu sau đó, giọng của gã Tân hộ pháp lại vang lên :

- Bẩm phó tòa, dù sao thì cẩn thận vẫn hơn.

Giọng lạnh lùng của tên phó tòa :

- Thôi được rồi. Hãy cứ thế mà làm. Nhân tiện Hộ pháp hãy đi điều động thêm nhân thủ tăng cường canh phòng, đề phòng đối phương đột nhập.

Có tiếng dạ của tên Tân hộ pháp. Giang Thừa Phong trên môi khẽ mỉm cười. Mãi đến lúc này bọn chúng mới lo tăng cường canh phòng. Muộn quá rồi.

Cửa miếu lại hé mở. Có một bóng người nhẹ nhàng lách ra, rời xa ngôi miếu tiến vào vùng bóng tối. Tên này chắc hẳn là Tân hộ pháp. Giang Thừa Phong đi theo hắn một quãng ngắn, tất nhiên là chàng vẫn di chuyển trên ngọn cây, rồi bất ngờ nhảy xuống phóng chỉ điểm huyết. Chàng xuất thủ rất đột ngột, thủ pháp lại điêu luyện tinh kỳ, hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì là đã ngã lăn ra bất tỉnh. Chàng mang hắn đem bỏ trên một ngọn cây cao, rồi quay lại chỗ ngôi cổ miếu.

76. 75

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi sáu

CẦM THỦ LĨNH KỲ MƯU THOÁI ĐỊCH

NAM DƯƠNG THÀNH TỬU QUÁN BẾ MÔN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Nam Dương thành ngoại.

Một ngôi cổ miếu nằm ẩn khuất trong một cánh rừng là trú sở tạm thời của bọn Thông Thiên Giáo ở Nam Dương. Giang Thừa Phong lại tiếp cận nơi đó. Chàng không ẩn mình trên tàn cây mà hạ thân xuống mái ngói của ngôi cổ miếu. Sau đó chàng nhẹ nhàng gỡ một viên ngói ra, quan sát sự vật bên dưới. Trong ngôi miếu, trên bàn thờ chỉ đốt một ngọn nến bé nhỏ. Dưới ánh sáng mờ mờ, một người mặc áo đen, mày rậm mắt hổ, diện mực ụy nghi đang ngồi dựa vào vách miếu, hai mắt lim dim. Chắc gã này chính là tên phó đường chủ Bắc đường, kẻ được bọn thuộc hạ gọi là phó tòa.

Giang Thừa Phong khẽ bóp vụn một mảnh ngói, rồi nhẹ nhàng vung tay ném thẳng vào tên hắc y nhân đang ngồi trong miếu. Gã ta không ngờ có chuyện này xảy ra nên chẳng kịp phản ứng, mấy huyết đạo quan trọng đều bị điểm trúng, lập tức ngất đi. Giang Thừa Phong đã biết chắc rằng tuy trong khu rừng này có rất nhiều người canh phòng, nhưng tại đây hiện chỉ có một mình tên này. Thế nên, chàng chẳng cần e dè, lập tức vạch mái ngói phóng xuống.

Chàng đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, rồi lấy từ trong người ra một tấm thiếp, đặt trên bệ thờ, dùng một mảnh ngói chặn lại cho khỏi bay mất. Tấm thiếp này chàng đã viết sẵn từ trước, trong đó đại khái viết rằng :

“Bản cung không muốn và cũng không hơi sức đâu đi can thiệp vào những chuyện tranh chấp trong vũ lâm. Dù cho có kẻ nào đó muốn xưng hùng xưng bá hay gây náo loạn vũ lâm thì việc đó cũng chẳng liên can gì đến bản cung.

Nhưng nếu như có kẻ dám xâm phạm đến lợi ích của bản cung thì bản cung nhất định không bỏ qua. Phùng Thế Tập là môn hạ bản cung phụ trách các việc kinh thương tại vùng này. Hễ kẻ nào gây sự với họ Phùng thì cũng tức là gây sự với bản cung. Mà trước nay bản cung đối với kẻ địch chẳng nề nang bao giờ.

Bọn Thông Thiên Giáo các người đã mấy phen gây hấn với bản cung. Không lẽ định cùng bản cung quyết chiến đến cùng hay sao. Đúng ra, theo thông lệ thì bản cung sẽ tiêu diệt tất cả những tên hiện diện tại thành Nam Dương này. Nhưng, vì đức hiếu sinh, nay chỉ tạm bắt giữ mấy tên đầu não, xem như cảnh cáo.

Nếu từ nay các người thay đổi thái độ, không tiếp tục gây hấn với bản cung nữa thì bản cung cũng sẽ chẳng cần biết đến những việc làm của các người trong vũ lâm. Nước sông không phạm nước giếng. Thủy hỏa không thể đứng chung. Các người muốn làm nước sông nước giếng hay làm nước với lửa thì tùy.

Hãy suy xét thật kỹ, để khỏi hối về sau.

Thái Chính Cung lưu tự.”

Xong đầu đấy, Giang Thừa Phong mới xách tên phó đường chủ lên, theo lỗ hổng trên mái ngói phóng ra ngoài. Sau đó, chàng đến tàn cây chỗ đặt tên Tân hộ pháp khi nãy. Rồi hai tay xách hai tên, chàng ung dung rời khỏi khu rừng.

Bọn môn hạ Thông Thiên Giáo canh gác phía ngoài vẫn chẳng hề hay biết những chuyện vừa xảy ra bên trong. Nhưng chỉ đến sáng mai thôi, khi bọn chúng đến tập hợp theo lệnh của tên phó đường chủ, tất sẽ phát hiện ra chuyện không hay, và có lẽ sẽ trải qua một phen kinh hoàng khiếp đảm.

Thành Nam Dương.

Mới vừa sáng sớm, trên các đường phố, quang cảnh vô cùng nhộn nhịp. Các hàng quán dọc hai bên đường đang hối hả bày hàng, hầu như tất cả đều bắt đầu một ngày mới với tâm trạng vui vẻ, mong muốn cả ngày được buôn may bán đắt.

Trên con đường rộng rãi và đẹp nhất, người qua kẻ lại tấp nập đông đúc, người mua kẻ bán ồn ào náo nhiệt. Trong số đó có không ít các nhân vật vũ lâm, mặc đủ loại sắc phục, mang vác đủ thứ vũ khí, nhõn nhõn đầy đường. Và nơi náo nhiệt nhất thường vẫn là các trà lầu tửu quán tọa lạc hai bên đường. Người vũ lâm thường quen ăn to nói lớn, và khi đã có chút rượu vào thì sự ồn ào tưởng không cần phải nói cũng đủ biết.

Mọi sinh hoạt vẫn diễn ra như mọi ngày.

Đột nhiên, chúng nhân nghe có tiếng hô dẹp đường. Từ cổng thành phía Nam rầm rộ tiến vào một đoàn xa mã nghi trượng trang nghiêm tề chỉnh. Hai tấm biển “Tĩnh túc” và “Hồi tỵ” khiến ai trông thấy cũng phải nhường lối.

Nhân mã uy nghi hùng tráng. Xa giá lộng lẫy sang trọng. Cờ phướng chỉnh tề. Lọng tán trang nghiêm. Thật có phong khí vương giả.

Đoàn xa giá dừng lại trước một tòa tửu lầu cũng khá là cổ kính, có lẽ đã lâu đời rồi, bảng hiệu thép mấy chữ vàng : “Nhất Phẩm Hương tửu lầu”, nét chữ thanh thoát, bút pháp danh gia. Tòa Nhất Phẩm Hương này hẳn phải là một hiệu ăn danh tiếng nên thực khách đông nghẹt, khắp các tầng lầu đều gần như chật hết chỗ.

Thấy khí thế cùng nghi vệ của đoàn xa giá, lão chưởng quầy cùng bọn tiểu nhị kinh hãi vội vã chạy ra đón tiếp. Lão chưởng quầy cúi mình sát đất cung kính nói :

- Các vị đại nhân quang lâm làm cho tệt điểm vô cùng vinh hạnh. Tiểu lão xin cầu chúc các vị đa phúc đa thọ, khí vận hanh thông ...

Một trong hai vị tướng quân vận kim khôi kim giáp, lưng đeo bảo kiếm, uy nghi đường bệ xua tay ngắt lời, hỏi :

- Nghe nói quán của người nổi tiếng nhất thành. Vương thượng muốn dùng bữa ở đây. Người hãy mau thu xếp.

Lão chưởng quầy khẽ đưa mắt liếc nhìn đám thực khách đông nghẹt trên các tầng lầu, trong số đó lại có không ít các nhân vật vũ lâm mang đao vác kiếm. Nhiều người trong bọn dáng vẻ hung bạo đáng sợ tựa

như hung thần ác sát. Lão thâm phân vân lo lắng. Đuổi đám người kia đi thì thật không ổn, nhưng trái vươg mệnh thì cũng không xong. Lão ấp a ấp úng nói :

- Việc này ... việc này ...

Viên tướng kia hắng giọng hỏi :

- Vậy là sao ? Người không muốn đón tiếp vươg thượng ư ?

Lão chươg quây cả sợ, hốt hải nói :

- Dạ. Không ... không ...

Một thanh âm hiền hòa từ trong xe nói vọng ra :

- Trên lầu đông quá. Xem chừng đã không còn một chỗ trống. Chúng ta đi nơi khác cũng được. Đừng vì một bữa ăn mà phiền nhiễu bách tính.

Thanh âm hiền hòa kia không phải ai khác, mà chính là Giang Thừa Phong. Còn viên tướng là Vũ Uy tướng quân Trương Cát. Tính Giang Thừa Phong vốn ôn hòa nhân hậu nên thường không muốn sinh sự thị phi chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu. Trương Cát liền vội nói :

- Thuộc hạ xem những hàng quán quanh đây cũng đều đã đông nghẹt thực khách cả. Nếu vươg thượng không muốn phiền nhiễu đến bách tính thì chỉ e sẽ không tìm được chỗ dừng chân.

Giang Thừa Phong nói :

- Sinh ý ở đây có vẻ hưng vươg quá nhỉ ?

Trương Cát quay lại hỏi lão chươg quây :

- Ngày thường ở đây cũng vẫn đông đúc thế này à ? Hay là có sự gì bất thường ? Bọn người mang đao vác kiếm kia xem chừng không phải là lương dân bách tính, mà có lẽ là bọn giang hồ lãng tử. Nếu như không có sự kiện gì đặc biệt thì chắc bọn chúng cũng chẳng tụ họp đông đảo thế này đâu.

Một tên đại hán thô mãng lưng giắt đại đao đang ngồi trên tầng lầu thứ hai nghe giọng điệu trịch thượng của Trương Cát, lộ vẻ bất mãn, quát hỏi :

- Người bảo ai không phải là lương dân bách tính ?

Trương Cát ngược mắt nhìn lên, nhìn gã, cười nhạt nói :

- Chính là lũ người như người đấy.

Tại một bàn đặt trong góc khuất, một văn sĩ trung niên vóc người cao gầy, ánh mắt âm hiểm cất giọng âm trầm :

- Thiên hạ có kẻ này người khác. Các hạ nói như thế chẳng phải là vợ dũa cả nắm hay sao.

Trương Cát cười nhạt nói :

- Lũ người các người không lo làm ăn lương thiện, quanh năm suốt tháng chỉ chuyên đi sinh sự khắp nơi, gọi là lương dân bách tính thế nào được ?

Bất thần nghe những tiếng quát tháo giận dữ, rồi từ trên lầu có hai vật lạ bay nhanh xuống hướng thẳng vào họ Trương. Nếu nhãn quang tinh tường một chút thì có thể nhận được hai vật ấy là một chiếc chung sứ và một đôi dũa tre.

Lão chươg quây kinh hải thất thần. Nếu bọn thực khách của lão mà đắc tội với mấy vị tướng gia đại nhân đây thì từ nay lão khó mà yên ổn làm ăn được nữa. Lão sợ quá đến sững người, tay chân bủn rủn, không kịp phản ứng gì cả. Trong lúc đó thì hai vật kia đã bay gần đến đích.

Giữa lúc ấy, Trương Cát chỉ phẩy nhẹ bàn tay. Một luồng kinh lực hùng hậu phát ra đẩy bắn hai vật kia trở lại theo đường cũ, tốc độ nhanh hơn gấp bội.

Một tiếng “bốp” và một tiếng “phụp”

Chiếc chung sứ đã giáng thật mạnh vào mặt gã đại hán thô mãng, làm bể mũi và gãy mất hai chiếc răng. Mũi miệng gã đầy máu tươi, trông thật ghê sợ. Nhưng gã vẫn còn may mắn hơn văn sĩ trung niên.

Đôi đũa bay đến gần văn sĩ trung niên thì đột nhiên tách đôi, rồi cùng lúc ghim vào hai bả vai hắn ta. Không chỉ có thế, dư lực còn đẩy hắn bật ngửa ra sau dựa lưng vào vách lầu, và hai chiếc đũa đã ghim luôn vào vách ván như đóng đinh. Tình trạng này khiến những người hiện diện đều kinh hãi thất sắc.

Ở bên dưới, Trương Cát như chẳng thêm chú ý đến kết quả, trừng mắt nhìn lão chưởng quầy, hất hàm hỏi :

- Thế nào ? Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta ?

Lão chưởng quầy nghe gọi sực tỉnh, run lấy bầy nói :

- Bẩm ... bẩm tướng gia đại nhân ... Các vị ... các ... bọn họ không phải là người bản thành. Bọn họ đến đây là để ... để ... đi xem bọn người thần bí nào đó đang tìm Phùng đại gia tâm thù.

Trương Cát hăng giọng hỏi :

- Phùng đại gia nào ? Phải tên Phùng Thế Tập không ?

Lão chưởng quầy vâng dạ nói :

- Vâng ạ. Phùng đại gia là người giàu có nhất bản thành đấy ạ.

Từ trong xe, Giang Thừa Phong nói :

- Không nên mất thời gian nữa. Nếu không có chỗ thích hợp để đình giá thì hãy đến Phùng gia trang vậy.

Trương Cát kính cẩn vâng dạ, vừa định hạ lệnh khởi trình, thì bỗng đâu từ xa có một đoàn nha dịch rầm rộ chạy đến, vừa chạy vừa quét tháo dẹp đường, dáng điệu có vẻ rất hối hả. Dẫn đầu cả bọn là một người mặc quan phục.

Những người đang đi trên đường thấy đám này học tốc chạy đến đều vội vã nép vào lề đường nhường lối. Kể cả những người vũ lâm vũ công cao cường cũng không muốn có chuyện rắc rối với quan phủ nên đều né tránh nhường đường. Những người dân địa phương đã nhận ra đám này là ai nên đều lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy tri phủ đại nhân hôm nay sao không ngồi kiệu mà lại chạy bộ thế này.

Những người kia chạy đến trước xa giá liền vội quỳ sụp xuống. Viên tri phủ cung cung kính kính nói :

- Hạ quan là Tri phủ Nam Dương Tiền Thông xin bái kiến vương gia, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Thừa Phong ngồi trong xe truyền ra :

- Tất cả hãy bình thân.

Tiền tri phủ kính cẩn tạ ơn, cùng đám nha dịch đứng dậy. Đoàn Tiền tri phủ lại chấp tay vái dài, nói :

- Hạ quan vừa tiếp được truyền thư của tri phủ Tương Dương đã vội thu xếp việc nghênh đón vương gia. Nhưng vì thời gian quá gấp rút, trong việc chuẩn bị có đôi điều trể nải, cúi mong vương gia đại lượng thứ tha.

Giang Thừa Phong truyền bảo :

- Không sao. Như thế mà lại hay. Bản vương cũng không muốn việc đón rước quá rình rang làm náo động dân tình.

Tiền tri phủ vâng dạ, nói :

- Hạ quan đã cho sửa sang hành cung, thỉnh vương gia quang lâm.

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Đến hành cung trước cũng được. Bản vương cũng có chút việc cần bàn với khanh.

Tiền tri phủ kính cẩn vâng dạ. Trương Cát truyền lệnh sửa soạn khởi giá, rồi quay sang Tiền tri phủ nói :

- Phiền tri phủ đại nhân dẫn đường.

Tiền tri phủ đối với họ Trương cũng rất khách khí, đáp một tiếng “vâng” rồi trở gót quay đi. Đoàn xa giá rầm rộ đi theo. Trước khi đi, Trương Cát còn quay sang lão chưởng quầy nghiêm giọng nói :

- Người hãy liệu mà thu xếp. Tửu nhập tâm như cầu cuồng tại thị. Lũ người không phải lương dân bách tính kia mà cứ còn ở trong quán của người sinh sự thì quán của người sẽ bị niêm phong đấy.

Lão chưởng quầy kinh sợ biến sắc, rồi rít văng dạ liên thanh. Lời nói của một vị tướng quân đại nhân không phải là lời hăm dọa suông. Lão nghĩ không còn cách nào khác ngoài việc tạm đóng cửa quán để bọn người đáng sợ kia bỏ đi, chứ bảo công nhiên đuổi bọn họ thì lão thật không dám. Và lão cũng chẳng có gan trái lệnh quan binh. Không chút chậm trễ, lão đã thực hiện ngay ý định của mình.

Thế là lần đầu tiên kể từ khi khai trương bản hiệu, Nhất Phẩm Hương tửu lâu tuyên bố đóng cửa, tạm dừng việc kinh doanh.

Vụ việc không chỉ dừng lại ở đó. Bọn người vũ lâm rời Nhất Phẩm Hương tửu lâu liền dời sang các hàng quán khác. Nhưng các hàng quán khác cũng đã nghe phong thanh sự tình. Bọn chủ quán, tiểu nhị ai lại muốn gặp rắc rối với quan binh. Thế nhưng, bọn họ vừa không dám tiếp nhận đám này, vừa không dám từ chối, lại còn lo ngại bọn người vũ lâm trong quán sinh chuyện lôi thôi, nên cũng đành phải noi theo Nhất Phẩm Hương tửu lâu mà tuyên bố tạm đóng cửa.

Thành ra, suốt cả ngày hôm đó, khắp thành Nam Dương không có một tửu quán nào mở cửa. Và cũng chẳng có một hàng quán nào dám bán rượu, chỉ sợ khách nhân uống say rồi sinh sự thị phi thì nhà hàng ắt sẽ gặp rắc rối to. Những tay tửu quỷ ở thành Nam Dương hôm đó đành phải nhịn thêm.

Lại nói về đoàn xa giá rời Nhất Phẩm Hương tửu lâu tiến thẳng đến nha phủ Nam Dương. Nam Dương hành cung cũng nằm ngay sát bên cạnh nha phủ, nguyên là một trong các tư dinh của Dương lão quốc công, được lão quốc công dùng làm chỗ nghỉ ngơi mỗi khi đi tra xét các phủ huyện, và cũng để đón tiếp các vị thượng khách quá bước đến địa phận Hà Nam. Tiền tri phủ nước Giang Thừa Phong vào đó, và cẩn thận điều phái quan binh, bộ đầu tuần tra bảo vệ nghiêm ngặt.

Nguyên vị Dương lão quốc công này tên là Dương Thiên Hành, là nguyên lão tam triều, đã làm Tổng đốc Hà Nam từ thời Hồng Vũ Hoàng đế. Sau cuộc chiến “Tĩnh nạn” đã được Vĩnh Lạc Hoàng đế luận công ban thưởng, gia phong tước quốc công. Việc phong thưởng này nằm trong kế hoạch thu hồi dần đại quyền quân chính của các trấn, bởi các vị Tổng đốc đều nắm giữ trọng binh cùng tất cả đại quyền quân chính trong vùng quản hạt, uy quyền quá lớn nên triều đình rất e ngại.

Các vị Tổng đốc được phân phong lúc ấy gồm có tám vị, gọi chung là Bát đại tướng gia. Trừ Tổng đốc Thiểm Tây Kim Vân Phi là nghĩa đệ của Vĩnh Lạc Hoàng đế, và Tổng đốc Sơn Đông Lương Khang Ninh là thân phụ của Tứ Hải Quân chủ nên được phong vương, những người còn lại đều được phong tước quốc công. Vì thế mà Bát đại tướng gia đã được cải thành Bát đại vương công.

Song song với việc gia phong tước vị, triều đình còn bổ nhiệm các chức danh tuần phủ và tổng trấn quân vụ, sai phái đến giữ việc trị dân tại các tỉnh các phủ, nhằm phân chia quyền hạn với các vị vương công. Những người này sẽ thay các vị vương công trực tiếp nắm quân quyền và chính sự, lo việc trị dân.

Thế nhưng, các vị vương công đã có sự chuẩn bị từ trước, vẫn nắm chắc quân quyền, đại phong cho những kẻ thân thuộc nắm giữ các vị trí trọng yếu, nên mọi việc rồi đâu cũng hoàn đấy, chẳng có gì thay đổi.

Hôm nay, Giang Thừa Phong chỉ tạm nghỉ tại Nam Dương hành cung một buổi, sau khi bàn bạc công việc với Tiền tri phủ xong, đến giữa giờ chiều là truyền lệnh khởi giá đến Phùng gia trang.

Bọn Phùng Thế Tập vừa được tin báo, dù chưa hiểu là chuyện lành hay dữ, nhưng cũng vội vã ra trước cửa lớn nghênh đón. Không giống như đa số nhân vật vũ lâm khác, họ Phùng là một đại phú gia, sinh ý chủ yếu nhờ vào các cửa hiệu trong thành nên đối với giới quan trường vẫn có ít nhiều úy kỵ, không dám đắc tội.

Cửa lớn của Phùng gia trang mở rộng. Phùng Thế Tập cùng bọn trang đinh dàn hàng nghênh đón. Nhưng đoàn xa giá đã không dừng lại, tiếp tục tiến thẳng vào trong. Đến khoảng sân lớn trước đại sảnh, cỗ xe mới dừng lại.

Vẫn ngồi yên trong xe, Giang Thừa Phong lên tiếng hỏi :

- Thái lão ca vẫn khỏe chứ ?

Riêng Vân Tuyết Nghi có phần lo lắng hơn về sức khỏe của Thái lão, liền vén rèm xe nhìn ra, hướng về Phùng Thế Tập hỏi :

- Nghe nói hôm trước lão nhân gia bị thương phải không ? Thương thế thế nào ? Đã bình phục chưa ?

Phùng Thế Tập vừa nhìn thấy Vân Tuyết Nghi ngồi trong long xa đã giật mình sửng sốt, vội hỏi :

- Vân cô nương đây ư ?

Vân Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Thương thế lão nhân gia thế nào ? Đã bình phục chưa ?

Nguyên trước đây sư phụ nàng và Thái lão có mối giao tình cũng khá là thâm hậu. Đúng ra thì nàng phải tôn Thái lão là trưởng bối. Nhưng vì nàng đã gọi Giang Thừa Phong là ca ca, mà chàng có bối phận rất cao, lại gọi Thái lão là lão ca, nên nàng tính theo bối phận của chàng, chỉ xem Thái lão là một vị lão ca ca. Nàng gọi Thái lão là lão nhân gia chỉ là để tỏ lòng tôn kính.

Vũ Uy tướng quân Trương Cát hắng giọng nói :

- Thái tiên sinh tuy có bị thương đấy, nhưng đã được phục dùng Thiên Sơn Hùng Xà Hoàn nên chẳng sao đâu. Chắc vì tiên sinh muốn giữ thân phận cao nhân nên mới chẳng thèm ra đây đấy mà.

Từ trong khu hậu sảnh có giọng sang sảng của Thái lão vọng ra :

- Ai bảo lão phu chẳng thèm ra nào ?

Tiếp đó lại nghe lão nói, thanh âm đã gần hơn :

- Lão phu vừa nghe như có tiếng nói của Giang hiền đệ. Phải Giang hiền đệ đến đấy không ?

Thanh âm vừa dứt đã thấy lão từ trong đại sảnh rảo bước tiến ra.

77. 76

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi bảy

MAI TU TỐN TUYẾT TAM PHÂN BẠCH

TUYẾT KHUỐC THÂU MAI NHẤT PHẨM HƯƠNG

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Sắc trắng vài phân mai kém tuyết,

Hương thơm một bậc tuyết nhường mai.”

Lại nói, Thái lão nghe tiếng nói của Giang Thừa Phong, nên từ trong đại sảnh rảo bước đi ra. Người chưa ra đến mà thanh âm đã đến trước. Chỉ có điều, khi ra đến bên ngoài, nhìn thấy đoàn xa giá, lão cũng giật mình sửng sốt. Vân Tuyết Nghi đã nhìn thấy lão, liền lộ đầu ra ngoài cửa sổ, vẫy tay nói :

- Lão nhân gia đã bình phục rồi. Thật là đáng mừng.

Thái lão sửng sốt nói :

- Là nha đầu người đấy ư ?

Vân Tuyết Nghi xụ mặt nói :

- Người ta đã lớn rồi mà lão nhân gia cứ nha đầu này, nha đầu nọ mãi. Người ta sẽ giận đấy.

Từ trong xe, Giang Thừa Phong bật cười khê. Chàng mở cửa xe, nắm tay dắt Anh nhi bước ra. Vân Tuyết Nghi cùng Lý Nhược Hồng cũng nói bước ra theo. Thái lão vừa thấy chàng đã nói ngay :

- Là hiền đệ đấy ư ?

Vừa nói lão vừa rảo bước tiến lại chỗ chàng. Nhưng rồi lão bỗng nghĩ lại, liền vội dừng bước, nói :

- Lần này hiền đệ xuất sư dùng nghi vệ rầm rộ quá nhỉ. Chẳng kém để vương tuần du chút nào.

Hóa ra là vì sự hiện diện của đoàn thị vệ đã khiến lão ngần ngại. Lão đã nhận ra Trương Cát, đã biết y là một vị tướng quân, và đã được tận mắt chứng kiến một thân vũ công cao siêu tuyệt thế của y, nên đối với Giang Thừa Phong cũng không tiện tỏ ra quá thân mật. Chàng khê cười nói :

- Như thế này nào đã đáng gì. Nếu dùng đủ nghi vệ thì phải huy động đến hàng vạn thiết kỵ. Đoàn hộ giá gồm đủ long châu phụng tiễn, phủ việt cờ mao rất phiền phức. Tiểu đệ không muốn làm náo động dân tình nên chỉ xuất hành một cách đơn giản, thị vệ bảo giá chỉ vài chục người như lão ca thấy đấy.

Đưa mắt nhìn lão, chàng nói tiếp :

- Tiểu đệ đang trên đường đến Văn Hương Viện thì được Vân muội cho hay tin. Nhưng vì còn bận chút việc nên đã đến hơi trễ. May mà mọi người vẫn bình yên.

Lúc ấy, Anh nhi hướng về Thái lão chấp tay gọi :

- Bá bá.

Thái lão thấy chàng nói năng nhã nhặn chẳng khác lúc trước nên khê thở phào, nhìn Anh nhi, cười nói :

- Hiền đệ không đến được mà cho tiểu công tử đến thay thì cũng vậy thôi. Nếu hôm trước tiểu công tử không đến kịp thì cái mạng già này đã đi chầu Diêm chúa thật rồi. Đại ân này ngu huynh ghi nhớ suốt đời.

Giang Thừa Phong khê mỉm cười :

- Giữa chúng ta với nhau lão ca ca còn khách sáo làm chi.

Ngừng lời giây lát, chàng lại nói tiếp :

- Đứng đây nói chuyện không tiện. Chúng ta vào trong đi. Tiểu đệ có chút việc muốn bàn với lão ca.

Thái lão gật đầu khen phải. Mọi người kéo nhau vào trong sảnh. Phùng Thế Tập thét bảo trang đinh bày đại tiệc.

Bữa đại tiệc chào mừng long trọng, nhưng chỉ có Giang Thừa Phong cùng Anh nhi, Vân Tuyết Nghi, Lý Nhược Hồng và Thái lão an tọa, còn bản thân Phùng Thế Tập thì kính cẩn đứng hầu một bên. Y đích thân bồi tiếp, thái độ cực kỳ cung kính. Y biết vận mệnh tương lai của y chỉ phụ thuộc vào cơ hội lần này nên cố hết sức lấy lòng Giang Thừa Phong, để mong được chàng che chở chống lại bọn Thông Thiên Giáo. Tình thế hiện tại của y thật vô cùng hung hiểm. Y chỉ còn cách lựa chọn một trong hai con đường, hoặc đầu phục Thông Thiên Giáo, hoặc theo về Thái Chính Cung. Trong hai con đường đó, việc theo về Thái Chính Cung rõ ràng về danh hay lợi đều tốt hơn rất nhiều. Cho dù trước đây y còn có nghi ngại chút nào thì giờ đây cũng đã hết rồi. Giang Thừa Phong là một vị đại vương, cả quan phủ cũng hết sức cung kính thị phụng, nên theo “phò tá” một vị đại vương sẽ có lợi cho sự nghiệp của y rất nhiều, do đó mà cảm giác “kỷ nhân ly hạ” cũng không còn. Thay vào đó là cảm giác tìm được minh quân thánh chúa, theo câu nói của người xưa “tôi hiền chọn chúa thánh để thờ”.

Giữa tiệc, Thái lão bỗng buông đũa, hỏi :

- Việc đối phó với bọn Thông Thiên Giáo hiền đệ định thế nào ?

Giang Thừa Phong khê mỉm cười nói :

- Có việc chi mà phải đối phó ?

Thái lão vội nói :

- Bọn chúng tuy đã bị đánh lui. Nhưng hiền đệ cũng đừng nên quá chủ quan. Trải qua nửa tháng cầm cự với bọn chúng, ngu huynh có kinh nghiệm rằng sau mỗi lần thất bại là lực lượng tăng viện của chúng lại càng mạnh hơn trước. Có lẽ chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ lại mò đến. Chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với cuộc tập kích sắp tới của chúng.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Không có đâu. Bọn chúng đã rút đi hết rồi. Chắc sẽ không có chuyện lại kéo đến đây lần nữa đâu.

Thái lão tròn mắt lộ vẻ không tin. Chàng mỉm cười nói :

- Sau khi mấy tên đầu lĩnh bị bắt, bọn tàn dư còn lại đều đã rút khỏi Nam Dương rồi. Tiểu đệ cũng đã truyền thư trách cứ giáo chủ Thông Thiên Giáo. Sắp tới có lẽ sẽ có cuộc nghị hòa.

Thái lão giật nảy mình, lắp bắp hỏi :

- Sao ... sao ... Bọn chúng đã ... rút chạy rồi ư ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Bọn giáo đồ Thông Thiên Giáo kéo đến Nam Dương lần này là môn hạ Bắc đường, do một tên phó đường chủ và một tên Hộ pháp thống lĩnh. Hai tên đó đã bị bắt thì bọn còn lại đương nhiên phải rút lui thôi.

Thái lão vẫn chưa dám tin, hỏi :

- Thật ư ?

Giang Thừa Phong khẽ cười, bảo :

- Đương nhiên là thật rồi.

Thái lão thoáng cau mày, ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi :

- Sao hiền đệ lại định nghị hòa với bọn Thông Thiên Giáo ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi :

- Vậy nếu không nghị hòa thì nên làm sao ?

Thái lão nói ngay :

- Đối với bọn tà ma ngoại đạo như bọn Thông Thiên Giáo thì nên tiêu diệt hết bọn chúng mới phải.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Tiêu diệt Thông Thiên Giáo thì có lợi gì ?

Thái lão ngó người, lát sau mới nói :

- Thông Thiên Giáo bị tiêu diệt thì vũ lâm sẽ được thanh bình.

Giang Thừa Phong lại cười hỏi :

- Vũ lâm thanh bình thì được lợi gì ?

Thái lão lại ngó người, lần này thật không biết đối đáp thế nào. Không gian yên ắng một lúc, rồi Giang Thừa Phong lại nói :

- Nếu tiêu diệt được Thông Thiên Giáo thì chưa chắc vũ lâm đã được thanh bình. Hết Thông Thiên Giáo thì còn Cửu Trùng Giáo. Hết Cửu Trùng Giáo lại đến ... Hà. Chúng ta cần phải thoát ra khỏi vũng nước đục đó. Người vũ lâm thường đam mê tranh danh đoạt lợi. Giới vũ lâm có khi nào thật sự được thái bình đâu ?

Chàng đưa mắt nhìn mọi người, rồi âu yếm nhìn Anh nhi lúc này vẫn đang ngồi trong lòng chàng, mỉm cười nói :

- Chiến dịch lần này, Anh nhi là người có công lớn nhất đấy.

Anh nhi cúi đầu nói khẽ :

- Không đâu ạ. Hải nhi có làm gì đâu ?

Giang Thừa Phong bật cười. Thái lão cũng gật gù khen phải, hết lời tán dương khiến cậu bé ngượng ngùng vội giấu mặt vào ngực phụ vương, phụng phịu nói :

- Có đâu. Nếu không nhờ phụ vương đại hiển thần thông bắt sống bọn thủ lĩnh thì bọn chúng đâu đã sợ hãi mà rút lui.

Thái lão nghe cậu bé nói vậy thì vô cùng hiếu kỳ, định hỏi đầu đuôi tự sự. Nhưng Giang Thừa Phong chỉ đáp cho có lệ, ra dáng mỗi một. Vân Tuyết Nghi lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho ca ca, thấy vậy liền nói :

- Ca ca đi đường đã mệt mỗi lắm rồi. Lão nhân gia đừng có hỏi han gì nữa, để ca ca nghỉ ngơi đã chứ.

Giang Thừa Phong cũng cảm thấy mệt. Thật ra thì một người có võ công cao siêu như chàng không thể nào dễ dàng mệt mỗi được. Chẳng qua là chàng muốn làm một văn nhợc thư sinh khi gần gũi Lý Nhợc Hồng nên đã phong tỏa công lực, thành ra đã trở nên yếu đuối hơn cả một thường nhân. Và chẳng, có như vậy mới tiện cho chàng hành sự. Có nhiều việc không phải cứ có võ công cao siêu là tốt. Chàng nói :

- Có lẽ cũng đã đến lúc tiểu đệ nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Giờ ta hãy bàn việc chính yếu đi đã.

Thái lão gật đầu khen phải. Chàng quay sang Phùng Thế Tập lúc đó đang đứng hầu một bên, nói :

- Trước tình thế hiện tại, có lẽ khanh cũng chỉ còn có hai con đường để chọn lựa, hoặc là đầu phục Thông Thiên Giáo, hoặc là theo về Thái Chính Cung. Vậy khanh chọn con đường nào ?

Phùng Thế Tập này giờ chỉ chờ đợi câu nói này nên không cần suy nghĩ gì nữa, vội đáp ngay :

- Bọn Thông Thiên Giáo là tà ma ngoại đạo, hành ác vô kể, là công địch của vũ lâm. Tại hạ quyết chẳng bao giờ theo chúng, trợ Trụ vi ngược. Nếu vương thượng thương tình thì xin cho tại hạ được theo hầu dưới trướng, phụng sự vương sư.

Thái lão cũng nói :

- Ngu huynh nghĩ cũng chỉ còn con đường đó thôi. Ngu huynh đề nghị hiền đệ cho lập ở đây một viện, để ngu huynh làm viện chủ, cho hấn làm phó. Hiền đệ thấy cách đó thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ở Thái Chính Cung, viện chủ cũng là một chức vụ không nhỏ.

Thái lão ngẩn người hỏi :

- Vậy là không được ư ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Người đảm nhận chức danh viện chủ vừa phải có mưu lược, vừa phải giỏi việc kinh doanh. Tiểu đệ không dám nói lão ca vô mưu, nhưng còn việc kinh doanh thì ... e là lão ca chẳng có mấy kinh nghiệm.

Thái lão vội nói :

- Nhưng còn có ...

Vừa mới nói đến đó, lão bỗng im bật. Lão định nói Phùng Thế Tập cũng rất giỏi việc kinh doanh. Nhưng nghĩ lại họ Phùng uy vọng chẳng có mấy, chẳng thể đương nổi trọng nhiệm. Lão cũng biết một vị viện chủ ở Thái Chính Cung địa vị thật không phải tầm thường, nên lời vừa định nói ra lão liền vội nuốt ngay vào bụng.

Giang Thừa Phong vừa nghe Thái lão ấp úng nói nửa câu là đã hiểu ngay lão muốn nói gì. Chàng mỉm cười nói :

- Lão ca đã nguyện ý gia nhập Thái Chính Cung, tiểu đệ xin mời lão ca giữ địa vị khách khanh. Còn chức vị viện chủ hãy cứ để cho Phùng khanh gia đảm trách. Nhưng Phùng khanh gia danh vọng chưa đủ, lão ca cần phải ở lại đây giúp y một tay mới được. Lão ca thấy thế nào ?

Thái lão hơn hở nói :

- Thế thì còn gì bằng.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Tiểu đệ sẽ lập ra ở Nam Dương một viện, ... à, cứ gọi là Phẩm Hương Viện, giao cho Phùng khanh gia phụ trách. Lão ca là khách khanh ở Nội đường, nhưng sẽ được đặc phái giám sát công việc ở Phẩm Hương Viện. Thế nhé.

Đó là điều còn vượt ngoài mong đợi. Thái lão luôn miệng khen phải, rồi quay sang Phùng Thế Tập nói :

- Sao ngươi còn không mau hành lễ bái kiến ?

Phùng Thế Tập giật mình, vội sụp xuống hành đại lễ. Giang Thừa Phong ngồi yên nhận lễ xong, dặn dò y vài câu rồi đi vào hậu đường. Họ Phùng truyền thu dọn tịnh thất, và phái người tăng cường canh phòng ở vòng ngoài. Còn xung quanh nơi Giang Thừa Phong nghỉ ngơi đã được các đội thị vệ luân phiên canh phòng chặt chẽ, không ai được tự tiện xuất nhập nếu như chưa được chàng cho phép, tất nhiên là trừ Vân Tuyết Nghi, Lý Nhược Hồng và Anh nhi.

Suốt ngày hôm đó, chàng nghỉ ngơi trong hậu đường, không tiếp một ai. Thấy Lý Nhược Hồng có vẻ buồn, chàng bảo Anh nhi và Trương Cát đưa nàng cùng Vân Tuyết Nghi đi dạo chơi cho khuây khỏa. Riêng Giang Thừa Phong, chàng ở lại một mình trong tịnh thất vừa nghỉ ngơi vừa suy tính công việc.

Hôm sau, mới vừa sáng sớm, Phùng Thế Tập đã đến bên ngoài tịnh thất, chấp tay kính cẩn dâng lời vấn an, rồi nói :

- Vương thượng. Có Đại Tổng quản đến xin cầu kiến.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Đại Tổng quản đã đến đây rồi ư ?

Phùng Thế Tập cung kính nói :

- Bẩm vâng. Đại Tổng quản cũng vừa mới đến, hiện đang nói chuyện với Thái sư bá ngoài đại sảnh.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Được rồi. Khanh cứ ra đó trước. Ta cũng sẽ ra ngay.

Phùng Thế Tập cung kính vâng mệnh, lui ra. Sửa soạn giấy lát, rồi Giang Thừa Phong cũng rời hậu đường, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Anh nhi trong tay, dắt cậu bé đi ra đại sảnh. Cậu bé lúc nào cũng quần quýt bên chàng, không phút nào rời. Có lẽ vì mồ côi từ nhỏ, thiếu thốn tình thương phụ tử nên giờ đây cậu bé rất quyến luyến chàng. Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng cũng theo chàng ra đại sảnh.

Lưu Quốc Hiên, Đại Tổng quản của Thái Chính Cung, lúc ấy đang ngồi chuyện vãn với Thái lão, vừa thấy Giang Thừa Phong đi ra đã vội vàng đứng dậy, nghiêng mình chấp tay vái chào :

- Thuộc hạ xin tham kiến vương thượng.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Ta không ngờ huynh đệ lại đến đây lúc này. Sao ? Công việc thuận lợi cả chứ ? Có gặp trở ngại nào không ?

Lưu Quốc Hiên cung kính nói :

- Nhờ phúc của vương thượng, mọi việc đều rất thuận lợi. Thuộc hạ đã dẹp xong Đông Nam nhị đường của Thông Thiên Giáo. Việc của Bảo Hương Viện cũng đã thu xếp xong. Thuộc hạ đến đây là để báo cáo kết quả.

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện đó để từ từ cũng được. Bọn Bắc đường của Thông Thiên Giáo kéo đến trú đóng ngoài thành Nam Dương, vừa mới rút đi. Ta định cùng huynh đệ đến đó quan sát cách bố phòng của chúng.

Lưu Quốc Hiên hiểu ý, vội nói :

- Dạ. Thuộc hạ xin đi cùng vương thượng.

Thái lão hỏi :

- Hiền đệ có cần ngu huynh đi cùng hay không ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thôi khỏi. Việc này không dám làm phiền đến lão ca.

Đoạn chàng cùng Lưu Quốc Hiên rời khỏi Phòng gia trang. Anh nhi đòi theo và được chàng cho phép, còn Vân Tuyết Nghi và Lý Nhược Hồng thì phải ở lại, bởi chàng bảo rằng một mình chàng khó thể chiếu cố cho cả ba người. Đối với Thông Thiên Giáo, Lý Nhược Hồng vẫn có đôi chút úy kỵ, nên cũng không nhất quyết đòi theo.

Giang Thừa Phong nắm tay dắt Anh nhi, cùng Lưu Quốc Hiên đi ra vùng ngoại vi phía tây thành, là chỗ trú đóng của bọn Thông Thiên Giáo hôm trước. Cả ba tiến vào khu rừng rậm, đi thẳng đến vị trí ngôi cổ miếu nằm giữa cánh rừng. Hiện giờ chung quanh hoàn toàn vắng lặng. Bọn Thông Thiên Giáo đã rút đi hết, còn người bình thường thì ai lại lần mò vào chốn âm u quỷ quái này.

Bất chợt, Giang Thừa Phong ôm choàng lấy Anh nhi, động thân phóng thẳng lên tàn cây cao vút rậm rạp. Lưu Quốc Hiên phản ứng linh hoạt, vừa thấy chàng phóng lên cây cũng lập tức nhảy lên theo. Lão không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Giang Thừa Phong im lặng nên cũng không dám lên tiếng. Ba người ẩn trên tàn cây, mắt chăm chú quan sát phía dưới.

Hồi lâu mà vẫn chưa thấy có chuyện gì ...

Một lát sau nữa, có một bóng người lần dò đi đến, đảo mắt quan sát khắp chung quanh, có vẻ như đang kiếm tìm ai đó. Lưu Quốc Hiên nhận ra đó chính là Thái lão nên rất ngạc nhiên. Cử động của Thái lão tuy không thể gọi là lén la lút lút, nhưng cũng chẳng thể gọi là quang minh chính đại được.

Thái lão nhìn ngó chung quanh một lúc rồi tiến thẳng vào trong ngôi cổ miếu. Nhưng rồi lão vội quay ra ngay. Lão đứng tần ngần trước cửa miếu, trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu. Lát sau, lão lại chạy một vòng khu vực quanh ngôi miếu. Cuối cùng, với dáng vẻ thất vọng, lão đành lui thủi rời khỏi khu rừng.

Đến lúc ấy, Giang Thừa Phong vẫn ngồi yên trên tàn cây rậm. Lưu Quốc Hiên thấy vậy đương nhiên cũng chẳng xuống đất làm gì. Lão nhìn Giang Thừa Phong với vẻ ngạc nhiên, hỏi :

- Lão ... lão ta ...

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thái lão định tìm chúng ta đây mà.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Tìm chúng ta ... để làm gì ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thái lão bản tính hiếu sự, việc gì cũng hiếu kỳ muốn biết. Vì thấy ta không muốn để lão đi theo nên lão lần dò theo dấu chúng ta đó mà.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Vương thượng đã cho lão giữ địa vị khách khanh. Vậy ... thuộc hạ phải cư xử với lão thế nào cho phải ?

Giang Thừa Phong nói :

- Huynh đệ là Đại Tổng quản, nắm giữ đại quyền ở Thái Chính Cung, và cũng là người có địa vị cao nhất trong cung. Còn Thái lão chỉ là một khách khanh. Tuy vậy, huynh đệ cũng cần nên đối xử với Thái lão nhã nhặn một chút. Dù sao thì lão cũng là nhân vật hữu danh trong vũ lâm mấy mươi năm trước.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Dạ. Thuộc hạ cùng lão nói chuyện với nhau cũng tương đối hợp ý. Đôi bên cũng chẳng đến nỗi có sự gì không vừa lòng nhau.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế thì tốt. Nhưng những việc đại sự trong cung, nếu như không cần thiết thì đừng nên cho lão biết, kể cả những việc của các viện bên ngoài cũng vậy.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng lại nói tiếp :

- Chỉ trừ việc của Phẩm Hương Viện thì không kể, vì ta đã cho lão ở lại giúp Phùng Thế Tập rồi.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Còn đối với Phùng Thế Tập thì sao ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Có thể đối đãi với y như với các huynh đệ khác. Nhưng việc cư xử với hai người họ cũng cần nên lưu ý đôi chút.

Lưu Quốc Hiên cung kính tuân mệnh. Đoạn lão báo cáo những việc đã làm được trong mấy tháng nay. Nói chung, trong suốt thời gian vừa qua, lão thống lĩnh thủ hạ nam chinh bắc phạt, gần như đã quét sạch Đông, Nam nhị đường của Thông Thiên Giáo. Và lẽ dĩ nhiên, cũng đã thu được không ít tài bảo.

Khác với các bang phái khác trong vũ lâm, thường xuyên đánh nhau chủ yếu chỉ vì tranh chấp danh vị, cũng như tranh giành ảnh hưởng. Thái Chính Cung lại đứng ngoài vũ lâm, đứng trên vũ lâm, chẳng quan tâm đến danh vị hay ảnh hưởng thế lực, mà chỉ có một mục đích chính yếu là thu gom tài bảo. Vì vậy, sau các trận chiến thắng lợi, Thái Chính Cung càng trở nên giàu có, tài bảo cứ lũ lượt đổ về.

78. 77

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi tám

SƠN HÀ PHONG CẢNH NGUYÊN VÔ DỊ

THÀNH QUÁCH LÂU ĐÀI BÁN DĨ PHI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Núi sông phong cảnh nguyên như cũ,

Thành quách lâu đài nửa khác xưa.”

Lại nói, Giang Thừa Phong nghe Lưu Quốc Hiên báo cáo tình hình kinh doanh của Thái Chính Cung và các phân viện. Xong đầu đầy chàng mới hỏi sang vấn đề khác :

- Huynh đệ có nghe nói gì đến Cửu Trùng Giáo hay không ?

Lưu Quốc Hiên ngăn người, ngơ ngác nói :

- Thuộc hạ chưa từng nghe nói đến bang phái này.

Giang Thừa Phong nói :

- Hiện chúng ta đang cầm giữ một số tù binh là giáo chúng Cửu Trùng Giáo. Ta đã giao cho Công Tôn huynh đệ khai thác bọn chúng, nhưng kết quả xem chừng không được khả quan cho lắm.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Tôn chỉ của bọn chúng là gì ạ ?

Giang Thừa Phong nói :

- Phát dương thánh giáo, thống nhất vũ lâm.

Lưu Quốc Hiên nói :

- Xem ra dã tâm của bọn chúng cũng chẳng kém gì bọn Thông Thiên Giáo.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Chàng lại hỏi :

- Theo ý huynh đệ thì chúng ta nên đối phó với bọn chúng thế nào ?

Lưu Quốc Hiên suy nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Theo thuộc hạ nhận thấy, vũ lâm càng lúc càng trở nên rối loạn. Các giáo phái cứ theo nhau xuất hiện, tất cả đều có dã tâm không nhỏ. Chúng ta tuy chẳng sợ gì chúng. Nhưng cũng không thể đối phó hết được. Chỉ bằng nên tránh xa vùng nước đục này, may ra mới được yên ổn lo việc kinh thương.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Lời huynh đệ và ý của Anh nhi thật giống nhau.

Anh nhi ngồi trong lòng chàng nói :

- Thì hài nhi thấy nên làm vậy mới là hay nhất.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, đoạn nói :

- Ta cũng nghĩ vậy. Sắp tới đây, nếu như bọn chúng biết điều, tỏ ý không xâm phạm công việc của chúng ta nữa thì chúng ta cũng nên tỏ ý cho chúng biết là sẽ không quan tâm đến những việc làm của chúng trong vũ lâm. Đương nhiên những việc nào mang lại lợi ích cho chúng ta thì vẫn cứ tiếp tục tiến hành.

Lưu Quốc Hiên hỏi :

- Nếu như bọn chúng có việc cần nhờ đến bản cung, lại đồng ý xuất ngân lượng trả cho bản cung thì sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu như bọn chúng muốn mua vũ khí, lương thực, dược liệu, độc chất ... các thứ vật tư, hay muốn mua tin tức thì tùy theo điều kiện mà có thể chấp nhận. Còn nhất thiết không nên ra sức giúp phe nào cả.

Hai người bàn bạc thêm một lúc nữa, thảo luận kế hoạch xong xuôi, đoạn Giang Thừa Phong đưa mắt nhìn Anh nhi, nói :

- Anh nhi là thiếu chủ của Thái Chính Cung. Ta muốn huynh đệ đưa Anh nhi về cung để mọi người được biết mặt.

Lưu Quốc Hiên cung kính vâng dạ. Nhưng Anh nhi lại nói :

- Phụ vương. Có cần thế không ạ ? Việc đó để sau này cũng được mà. Hài nhi muốn đi theo phụ vương cơ.

Giang Thừa Phong ôm cậu bé thật chặt trong lòng, cười nói :

- Anh nhi ngoan. Sắp tới phụ vương cùng Lý cô cô đi lên phía bắc có chút việc, không tiện đưa con đi cùng. Cả bọn Trương tướng quân phụ vương cũng sẽ cho theo hộ vệ con. Con cứ đến Thái Chính Cung một chuyến. Khi đã xong việc rồi, phụ vương sẽ đến đấy đón con.

Anh nhi gục đầu vào vai chàng, khẽ dạ một tiếng. Giang Thừa Phong bật cười xòa, âu yếm xoa đầu cậu bé, dỗ dành an ủi hồi lâu.

Ba người ngồi lại đó một lúc nữa, rồi mới quay trở lại Phùng gia trang. Giang Thừa Phong thu xếp mọi việc, để sáng mai lên đường. Đi Lạc Dương chỉ có năm người : chàng, Lý Nhược Hồng cùng Lưu Hương Tam Kiệt. Nhưng ba người bọn Phùng Nhân Kiệt sẽ đi riêng để khỏi tiết lộ lai lịch của Giang Thừa Phong. Vân Tuyết Nghi cũng rất muốn được đi theo nhưng đã không được chàng đồng ý. Nàng đành ở lại Phùng gia trang, rồi sau đó một mình quay về Bách Hoa Cung, chờ chàng trở lại.

Trên đường quan đạo dẫn về phía Lạc Dương Thành đang có hai nhân vật đang thông dong cười ngửa, vừa đi vừa thưởng thức cảnh vật hai bên đường, xem thái độ ung dung nhàn nhã, chẳng có chút gì là vội vã, khác hẳn những hành nhân khác cũng đang đi gần đó.

Nhân vật bên trái là một thiếu niên dung mạo phương phi anh tuấn, vận y phục rất hoa lệ, vẻ mặt luôn luôn tươi cười. Còn người bên phải là một thiếu nữ vận áo màu lục, trông cũng rất xinh đẹp nhưng sắc diện hơi có vẻ lạnh lùng. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Vì không có việc gì gấp gáp cho lắm nên hai người cứ việc thông thả mà đi, xem như đang xuất du ngắm cảnh.

Giang Thừa Phong chợt nhận thấy trên đường có rất nhiều võ lâm hào khách đều cùng hướng đến Lạc Dương Thành. Bọn họ gồm nhiều loại người : tăng ni tục đạo, nam phụ lão thiếu đủ cả. Có kẻ đi riêng một mình, một số lại tập hợp thành từng nhóm năm ba người, lại có nhóm trên chục người, vừa đi vừa chuyện trò rôm rả. Trên người bọn họ, ngoài vũ khí tùy thân đeo vác trên người còn mang theo các túi vải màu hồng đựng những chiếc hộp vuông vuông, dường như là lễ vật chúc thọ. Càng đến gần thành Lạc Dương, số người đi trên đường càng thêm đông đảo. Cảnh huống tấp nập cho thấy đang có thịnh sự diễn ra.

Đã trải qua một chặng đường dài, nhận thấy tuần mã cũng đã khá mỏi mệt, hai người liền dừng chân ghé vào một phạn điểm bên đường để dùng cơm và cho tuần mã nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đối với người Trung Hoa, phạn điểm cũng đồng nghĩa với tửu điểm, vì ít ai ăn xong mà không nhấp nháp vài chung rượu cho dễ tiêu hóa.

Đã giữa giờ thân mà nắng chiều vẫn còn gay gắt. Phạn điểm này cũng khá rộng rãi. Khách lữ hành đi ngang dừng chân ghé vào rất đông. Tiểu nhị thấy hai người có vẻ là dòng dõi quyền quý cao sang nên niềm nở chạy ra đón tiếp. Không ít thực khách trong quán đưa mắt nhìn hai người rồi thầm thì bàn tán với nhau.

Hai người đưa mắt nhìn khắp lượt phạn điểm rồi chọn một bàn trống cùng ngồi xuống. Tên tiểu nhị chấp tay cung kính hỏi :

- Chẳng hay nhị vị khách quan định dùng chi ? Bản điểm có rất nhiều món ngon nổi tiếng.

Giang Thừa Phong nói :

- Nếu vậy thì người hãy dọn ra vài món ngon nhất.

Tên tiểu nhị cả mừng, vui vẻ hỏi thêm :

- Nhị vị khách quan có dùng thêm rượu hay không ? Bản điểm hiện có mấy vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Vậy thì người cứ mang ra đây.

Tiểu nhị cung kính nói :

- Dạ. Xin khách quan chờ cho một lát. Tiểu nhân sẽ mang ra ngay.

Nói rồi tên tiểu nhị nhanh nhẹn chạy vào trong. Giang Thừa Phong lơ đãng nhìn về phía xa xa. Lúc này, vầng thái dương đỏ rực đang lơ lửng trên bầu trời. Nhưng chỉ còn hơn canh giờ nữa là bóng đêm sẽ buông xuống bao phủ khắp mọi nơi. Buổi chiều tà nên lũ khách ghé vào phạn điểm mỗi lúc một đông. Chẳng mấy chốc là đã không còn bàn nào bỏ trống.

Lát sau, nhà hàng đã mang ra mấy chục món ăn ngon nhất bày đầy trên bàn, trong đó có cả một vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng. Vì Giang Thừa Phong không định số lượng nên bọn họ cứ việc mang ra thật nhiều để thu được nhiều tiền. Số thức ăn này e rằng bốn năm người ăn cũng không hết.

Lý Nhược Hồng khẽ cau mày nói :

- Người lại phung phí nữa rồi.

Giang Thừa Phong chỉ mỉm cười, nâng vò rượu lên định rót vào chung. Bỗng từ bên ngoài tiến vào một lão già tuổi trạc thất tuần, da ngăm đen, tướng mạo không xấu nhưng toát ra vẻ kỳ quái khác thường.

Lão già đưa mắt nhìn khắp các bàn, chỉ thấy duy nhất bàn của Giang Thừa Phong đang ngồi là còn chỗ trống, liền rảo bước đi đến. Nhưng khi đến gần, nhìn thấy thức ăn bày đầy trên bàn thì lão chợt cau mày. Hơi rượu từ vò Nữ Nhi Hồng tỏa ra khiến lão không ngừng nuốt nước bọt.

Giang Thừa Phong nhìn lão, mỉm cười nói :

- Nếu tiên sinh không chê thì xin mời uống vài chung.

Lão già không hề khách sáo, liền ngồi ngay xuống. Giang Thừa Phong gọi tiểu nhị lấy thêm chén đĩa. Lão già cười hỉ hả nói :

- Số thức ăn này nhị vị ăn cũng không hết. Thôi thì để lão phu ăn tiếp cho.

Giang Thừa Phong chỉ mỉm cười. Chàng cũng không hỏi danh tính lai lịch của lão nhân. Nhưng lão đã nhanh nhẩu tự giới thiệu :

- Lão phu là Trang Sĩ Hùng. Chẳng hay nhị vị xưng hô thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh họ Giang. Còn đây là Lý cô nương.

Lúc này, tiểu nhị đã mang thêm chén đĩa ra. Lão nhân không e dè khách sáo, với tay lấy vò rượu rót đầy vào chung rồi đưa lên miệng uống ực một hơi, sắc mặt lộ vẻ khoan khoái. Nếu như không vì sự có mặt của Giang, Lý hai người thì lão đã bưng nguyên vò rượu lên uống cạn rồi chứ chẳng hơi đâu mà rót ra chung cho phiền phức. Hai người thấy tính tình của lão cũng có vẻ hay hay.

Vò rượu hơn mười cân mà hầu như chỉ có một mình Trang lão uống. Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng chỉ nhấp nháp chút ít thấm giọng. Rượu được vài tuần thì ba người bắt đầu dùng cơm. Xung quanh có rất nhiều tiếng cười nói rất ồn ào nhưng cả ba chỉ lặng lẽ ăn uống, không ai nói tiếng nào.

Lão nhân họ Trang nín lặng hồi lâu không chịu được, những muốn bắt chuyện, nhưng thấy hai người cứ một mực im lặng nên cũng không tiện mở miệng. Đợi sau khi đã ăn uống no nê, lão mới lên tiếng hỏi :

- Nhị vị đến Lạc Dương phải chăng là để chúc thọ ?

Giang Thừa Phong đã hiểu rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ ngờ ngác, lắc đầu nói :

- Chúc thọ gì thế ? Tiểu sinh cùng Lý cô nương đến thành Lạc Dương có chút việc riêng. Chẳng hay tiên sinh thì thế nào ?

Trang lão đáp :

- Lão phu đến dự lễ mừng thọ một tên sư diệt.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Chẳng hay vị đó là ai ? Tiểu sinh nhận thấy cũng có không ít người từ những nơi xa xôi đến chúc thọ.

Trang lão gật đầu nói :

- Đó là bọn họ đến dự lễ mừng thọ lục tuần của Hà Vĩnh Tuấn. Hắn có ngoại hiệu là Thần Hành Thiết Bổng, hiện là Bang chủ Cái Bang, cũng đáng kể là một nhân vật có chút tên tuổi trong vũ lâm.

Giang Thừa Phong khẽ lẩm bẩm :

- Bang chủ Cái Bang. Thần Hành Thiết Bổng Hà Vĩnh Tuấn.

Trang lão hỏi :

- Lão đệ có định đến dự hay không ? Có rất nhiều nhân vật vũ lâm đến đó, quang cảnh chắc hẳn là phải vô cùng náo nhiệt.

Lão nói với giọng hồ hởi, có vẻ như lão là một người rất ưa nhiệt náo. Giang Thừa Phong chưa trả lời ngay mà quay sang nhìn Lý Nhược Hồng hỏi ý. Nàng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

- Nơi đó xuất hiện rất nhiều nhân vật vũ lâm. Hay là chúng ta hãy đến đó một chuyến ? Dù sao thì chúng ta cũng chẳng có việc chi phải gấp gáp.

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng mà chúng ta lại chẳng hề quen biết họ Hà, đến đó sao tiện ?

Trang lão cười lớn nói :

- Lão đệ không cần phải ngại. Cứ đi theo lão phu là được rồi.

Giang Thừa Phong gọi tiểu nhị tính tiền rồi cùng Lý Nhược Hồng và Trang lão đi đến Lạc Dương. Vì Trang lão đi bộ nên hai người cũng cho tuần mã đi thông thả, vừa đi vừa nói chuyện.

Khi trời sập tối thì ba người cũng vừa vào thành. Theo thói quen, Giang Thừa Phong tìm đến Như Ý đại khách điểm, một tòa khách điểm sang trọng bậc nhất thành Lạc Dương. Đây là nơi ghé chân của các bậc vương tôn công tử, hào phú bốn phương, nên rất tiện nghi, trong khách điểm có phục vụ cả ăn uống, và giá cả cũng rất đắt. Người thường chẳng bao giờ dám bước chân đến đây.

Giang Thừa Phong tướng mạo anh tuấn quý phái, lại vận y phục rất hoa lệ. Lão chủ quầy là người dày kinh nghiệm trong nghề nên khi thấy chàng bước vào thì đã biết ngay là khách quý, hớn hờ chạy ra đón tiếp. Lão khom lưng cúi chào thật sâu, miệng trơn như bôi mỡ :

- Công tử nhân phẩm cao quý như rồng phượng. Ngài hạ giá vào đây khiến bản điểm muôn phần vinh dự.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu chào, bảo lão dành cho hai phòng thượng hạng, thực đơn loại đặc biệt. Tên tiểu nhị dắt ngựa và xách hành lý từ ngoài vào được chàng tiện tay thưởng cho một đỉnh bạc khiến hắn mừng rỡ cảm tạ rồi rút. Lão chủ quầy thấy chàng rộng rãi như vậy lại càng cung kính hơn. Lão cúi người thật thấp, nói :

- Xin công tử cho biết đại danh để tiểu nhân tiện xưng hô ?

Giang Thừa Phong nói :

- Ta họ Giang. Còn đây là Lý cô nương, Trang tiên sinh.

Lão chủ quầy bảo tiểu nhị đưa ba người về phòng. Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, ba người lại xuống khách sảnh dùng bữa tối. Bữa ăn đã được dọn sẵn, toàn là sơn hào hải vị, hương thơm ngào ngạt. Trang lão cười ha ha nói :

- Lão phu may mắn được đồng hành cùng Giang lão đệ nên mới có phúc được hưởng thụ sung sướng thế này.

Giang Thừa Phong chỉ khẽ mỉm cười. Mọi người cùng ngồi vào bàn. Chàng và Lý Nhược Hồng chậm rãi thưởng thức món ăn, còn Trang lão thì chỉ chú tâm uống rượu. Thấy lão uống rượu như uống nước, chàng mỉm cười nói :

- Tiên sinh uống rượu như uống nước, thật chẳng khác Thái lão ca. Hai người mà gặp nhau chắc là hợp ý lắm.

Trang lão cả cười hỏi :

- Vị Thái lão ca đó là ai thế ?

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Thiên Nam Địa Bắc ấy mà.

Trang lão cười lớn nói :

- Thì ra chính là lão ta. Lão phu nghe danh đã lâu nhưng chưa có dịp gặp gỡ. Lão đệ có quen biết lão ta ư ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu. Trang lão lại nói :

- Lão đệ đã gọi lão Thái là lão ca, vậy không thể gọi lão phu một tiếng lão ca được sao ?

Uy vọng và địa vị của Thiên Cực lão nhân trong giới võ lâm còn cao hơn Trang lão nhiều nên lão ta đối với Giang Thừa Phong lại càng kính nể hơn nữa. Nghe lão ta nói thế, chàng chỉ khẽ mỉm cười. Nhưng chàng không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, không biểu thị có đồng ý hay không. Trang lão cũng không để ý đến chuyện đó, cứ mãi huyền thuyên nói những chuyện trên trời dưới đất. Khác với lúc ở phạm điểm ngoài thành, lần này mọi người vừa ăn uống vừa vui vẻ chuyện trò.

Sau khi ăn xong, Lý Nhược Hồng bỗng nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Chúng ta đi dự lễ mừng thọ mà không lễ lại đi hai tay không hay sao ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Việc này cứ để tiểu sinh lo liệu. Cô nương và Trang lão ca hãy ở đây hàn huyên trò chuyện. Tiểu sinh ra ngoài một lát.

Nói xong là chàng đã rảo bước đi ngay. Lý Nhược Hồng và Trang lão ngồi lại vừa uống rượu vừa trò chuyện. Trang lão là võ lâm tiền bối, hiểu biết nhiều chuyện trong võ lâm nên Lý Nhược Hồng nghe lão kể chuyện rất say mê.

Hai người đang nói chuyện đến hồi hào hứng thì từ bên ngoài bỗng có một hán tử trung niên bước đến vái chào Trang lão, hỏi :

- Lão trượng đây có phải là Trang lão tiền bối ?

Trang lão nghe hỏi liền ngược mặt lên nhìn. Đại hán kia mắt hổ mày kiếm, mặt vuông chữ điền, khí phách hiên ngang, có vẻ một trang hán tử đỉnh thiên lập địa. Y phục của gã sạch sẽ nhưng trên áo có dính vài mảnh vá cho thấy đây là đệ tử Cái bang. Trang lão gật đầu nói :

- Lão phu chính là Trang Sĩ Hùng. Còn túc hạ là ...

Đại hán chấp tay nói :

- Văn bối là Dư Hóa Long, vâng lệnh Bang chủ cung thỉnh lão tiền bối hạ giá đến Tổng đà Cái bang để bản bang được trọn tình địa chủ.

Trang lão xua tay nói :

- Lão phu còn có mấy vị bằng hữu nên không thể đi trước được. Người cứ về nói với Hà Vĩnh Tuấn là ngày mai lão phu sẽ đến.

Dư Hóa Long nói :

- Vậy văn bối xin mời các vị ấy cùng đi luôn thế.

Trang lão lắc đầu nói :

- Không được. Người cứ về đi. Ngày mai lão phu sẽ đến.

Lão nói vậy cũng phải. Bởi Giang Thừa Phong thân phận tôn quý, dòng dõi cao sang, đến ở chung với đám ăn mày sao tiện. Họ Dư này nỉ một hồi, biết không sao mời được, đành phải cáo từ ra về. Trang lão và Lý Nhược Hồng lại tiếp tục cuộc chuyện trò còn đang dang dở.

Lát sau, Giang Thừa Phong quay về, trên tay cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương, trên mặt hộp có chạm trổ những hoa văn ngoằn ngoèo rất kỳ lạ. Không chỉ riêng hai người họ mà hầu hết những người hiện diện trong sảnh đều trở mắt nhìn chiếc hộp, đầy vẻ lạ lùng thắc mắc.

Giang Thừa Phong đi đến chỗ hai người, khẽ mỉm cười nói :

- Nhị vị nói chuyện có vẻ cao hứng lắm. Xem ra nhị vị rất hợp chuyện đây

Vừa nói chàng vừa đặt chiếc hộp lên bàn. Chiếc hộp vuông vắn mỗi bề khoảng một gang tay, cao độ nửa gang, không biết bên trong đựng vật gì mà xem chừng khá nặng. Phía trên nắp hộp có chạm khắc những nét hoa văn ngoằn ngoèo trông giống như văn tự mà không phải văn tự.

Đợi chàng ngồi xuống xong, Lý Nhược Hồng mới hỏi :

- Đây là vật gì thế ? Xem chừng khá là kỳ quái.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Không kỳ quái đâu. Nó rất hấp dẫn đấy. Nhất là đối với Trang lão ca. Hề mà lão ca nhìn thấy rồi là cầm lòng chẳng nổi đâu.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Đó là vật gì thế ?

Trang lão cũng lên tiếng :

- Lão đệ nói thế là sao ? Bên trong hẳn nhiên phải là một bảo vật rồi. Nhưng lão phu xưa nay vốn không ham mê bảo vật.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đương nhiên phải là bảo vật rồi. Trong này đựng một vật nguyên là cống phẩm của Ba Tư, đáng được xem là trân phẩm đấy.

Trang lão hiểu kỳ hỏi :

- Vậy rốt cuộc đó là vật gì thế ?

Giang Thừa Phong mỉm cười ra vẻ bí ẩn :

- Thiên cơ bất khả tiết lộ.

Chàng úp úp mở mở như thế lại càng khiến cho Trang lão và Lý Nhược Hồng thêm hiểu kỳ.

79. 78

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ bảy mươi chín

XUÂN SẮC MÃN VIÊN QUAN BẮT TRỤ

NHẤT CHI HỒNG HẠNH XUẤT TƯỜNG LAI

Nguồn : Tàng Thư Viện

“Sắc xuân khôn lấy then cài,

Một cảnh hồng hạnh chìa ngoài tường hoa.”

Lại nói, Giang Thừa Phong sau khi ra ngoài một lúc thì mang về một chiếc hộp gỗ khá nặng, nên ngoài được chạm trổ tinh xảo, mới nhìn qua cũng đủ biết phải là bảo bối. Nhưng chàng không chịu nói rõ đó là thứ gì, chỉ úp úp mở mở khiến cho Lý Nhược Hồng và Trang lão vô cùng hiểu kỳ. Thấy Trang lão hỏi không xong, Lý Nhược Hồng liền trờ trờ mắt nói :

- Người làm sao mà có được vật đó thế ? Đừng có nói với ta là mới vừa đi trộm về đó nghe.

Giang Thừa Phong cười hỏi :

- Bộ trông tiểu sinh giống kẻ trộm lắm hay sao ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Trông cũng giống lắm đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Vậy cũng chẳng giấu cô nương làm chi nữa. Tiểu sinh vừa mới lấy nó từ trong Vinh quốc công phủ mang về đây đấy.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người cả gan dám đến Vinh quốc công phủ trộm gà bắt chó hay sao ?

Giang Thừa Phong ra vẻ ngây thơ, nói :

- Đâu có. Tiểu sinh nào có trộm gà bắt chó gì đâu. Cô nương đừng nói oan cho tiểu sinh tội nghiệp.

Lý Nhược Hồng tức cười hỏi vặn :

- Vậy làm sao mà người có được nó thế ?

Giang Thừa Phong cười nói :

- Đó là do Dương đại nhân thể tình mà nhượng cho đấy chứ.

Nguyên vị Dương lão quốc công này có uy quyền rất lớn. Tại đất Hà Nam, lão muốn làm gì thì làm, triều đình cũng không tiện can thiệp. Lão quốc công tuy chưa hẳn đã là thanh quan liêm chính, nhưng suốt mấy chục năm làm quan cũng chưa gây ra điều tiếng chi. Hơn nữa, trong cuộc đối đầu nam bắc hai chục năm trước, khi Vĩnh Lạc Hoàng đế dựng cờ “Tĩnh nạn”, đất Hà Nam nhờ có lão quốc công tọa trấn mà cũng tạm được yên ổn, không bị cả đôi bên bắt lương vét lính, cũng như ít phải gánh chịu hậu quả của cuộc chiến. Do đó, bách tính Hà Nam rất tôn kính lão quốc công, và khách vũ lâm đối với lão quốc công cũng có đôi phần kính nể.

Trầm ngâm một hồi lâu, bỗng Trang lão nhìn Giang Thừa Phong hỏi :

- Lão đệ quen biết Vinh quốc công hay sao ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không. Chỉ biết chứ không quen.

Trang lão nghiêm mặt hỏi :

- Thật ra lão đệ có lai lịch thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Lão ca hỏi vậy là sao ?

Trang lão nói :

- Vinh quốc công uy quyền hiển hách một phương. Vậy gia thế của lão đệ chắc cũng chẳng phải tầm thường.

Giang Thừa Phong chỉ mỉm cười, yên lặng không đáp, mặc cho Trang lão nói xa nói gần tìm cách dò hỏi. Lý Nhược Hồng tuy đã biết, nhưng thấy Giang Thừa Phong không muốn tiết lộ nên nàng cũng chẳng nói ra. Hơn nữa, nàng đang mãi bận tâm suy nghĩ về vật đang nằm bên trong chiếc hộp kia.

Hôm sau, mới vừa sáng sớm mà trên đường phố Lạc Dương đã tấp nập nhân vật vũ lâm qua lại. Hàng nghìn người từ khắp các miền đại giang nam bắc lũ lượt kéo đến Lạc Dương thành dự lễ mừng thọ lục tuần của bang chủ Cái Bang, Thần Hành Thiết Bổng Hà Vĩnh Tuấn.

Một số đại diện cho các môn phái lớn nhỏ trong vũ lâm mà trước nay vốn có giao thiệp, quan hệ với Cái Bang. Tuy vậy, cũng có rất nhiều nhân vật đến chúc thọ chỉ vì kính ngưỡng, hay đơn giản hơn, chỉ do hiếu kỳ, thích nhiệt náo. Những người như vậy thường không thuộc một môn phái nào cả.

Trang lão thuộc về cả hai loại trên. Lão vốn là bạn hữu thân thiết lâu năm với sư phụ của Hà Vĩnh Tuấn, bang chủ Cái Bang đời trước. Nhưng mục đích của lão khi đến dự lễ chẳng phải là để chúc thọ mà là đến xem nhiệt náo. Vì thế, suốt cả ngày hôm ấy, lão đã cùng Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng lân la khắp

thành xem những trò nhiệt náo do bọn hào khách vũ lâm gây ra. Mãi đến gần chiều tối mới đi đến Tổng đà Cái Bang. Và ngay cả quà mừng của lão cũng chỉ là một vò rượu mà lão vừa mới ghé mua ở một tửu quán bên đường.

Phổ xá Lạc Dương hôm ấy thật là náo nhiệt. Hàng nghìn khát cái trông cũng có vẻ sạch sẽ hơn, nụ cười luôn hiện diện trên môi. Bọn họ tỏa ra khắp các ngã đường hướng dẫn quần hùng đến dự lễ, cũng như giữ gìn trật tự. Trong số này có cả các vị Trưởng lão tám túi đang túc trực sẵn sàng để đón tiếp các vị chưong môn, chưong giáo cũng như những nhân vật có thân phận cực cao trong vũ lâm.

Ba người bọn Giang Thừa Phong do Trang lão dẫn đầu vừa đi được độ nửa đoạn đường thì có một lão khát cái trên áo có tám chiếc túi từ trong một góc phố bước ra, tiến đến trước ba người. Lão khát cái hướng về Trang lão vòng tay thi lễ, nói :

- Trang sư thúc hôm nay đến dự khiến cho Cái Bang thêm phần vinh hạnh. Hiện bang chủ đang ở Tổng đà chờ đón sư thúc quang lâm.

Trang lão cười nói :

- Họ Cam ngươi không nên quá khách khí như thế. Lễ mừng thọ bang chủ của các ngươi đương nhiên lão phu phải đến quây quả một phen. Chỉ sợ Cái Bang không có đủ rượu thịt để tiếp đãi lão phu mà thôi.

Lão khát cái vốn là Trưởng lão tám túi, tên Cam Nhất Hòa, ngoại hiệu Thiên Thủ Cái. Lão cười hề hề nói :

- Sư thúc không cần phải lo chuyện đó. Bản bang đã chuẩn bị rất nhiều rượu thịt, đảm bảo đủ cho sư thúc say sưa suốt ba ngày ba đêm.

Trang lão chỉ Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng nói :

- Đây là Giang công tử và Lý cô nương, hai vị hảo hữu của lão phu, cũng cùng đến dự lễ mừng thọ.

Cam Nhất Hòa vội vòng tay nói :

- Được nhị vị quang lâm thật là vinh dự cho bản bang.

Giang Thừa Phong chấp tay đáp lễ :

- Cam trưởng lão khách sáo quá.

Chàng chỉ nói bấy nhiêu, tự hồ không muốn nhiều lời. Về mặt chàng tuy lúc nào cũng luôn tươi cười, nhưng khó mà đoán biết tâm ý của chàng thế nào. Còn Lý Nhược Hồng thì vẫn giữ thái độ lạnh lùng thường nhật. Cam Nhất Hòa tuy là người lịch duyệt mà cũng lúng túng không biết nên xử sự thế nào cho phải. Cũng may là Trang lão đã kịp thời lên tiếng :

- Chúng ta không nên đứng mãi ở giữa đường nói chuyện kéo làm cản trở người qua lại. Mau đi thôi.

Cam Nhất Hòa liền đi trước dẫn đường, ba người đi theo phía sau lão. Họ Cam đã đôi ba lần định bắt chuyện nhưng thủy chung Lý Nhược Hồng vẫn không lên tiếng, còn Giang Thừa Phong thì cũng không muốn nói nhiều. Hai người đang bận suy tính những việc cần làm. Cam Nhất Hòa đành quay sang nói chuyện với Trang lão.

Chẳng mấy chốc mà Tổng đà Cái Bang đã hiện ra trước mắt.

Đó là một tòa trang viện to lớn và rất rộng rãi. Gian chính viện kiến trúc đơn giản nhưng không kém phần uy nghi đồ sộ, được quây quanh bởi một vòng phòng ốc, tất cả đều bằng gỗ. Không có hoa viên, không nhà thủy tạ, chỉ có một khoảng sân trước rộng mênh mông dùng làm nơi hội họp hàng kỳ.

Hà Vĩnh Tuấn đã được bọn đệ tử Cái Bang về trước báo lại nên đã ra tận cổng trang nghênh đón. Vừa nhìn thấy Trang lão từ xa, lão đã vội bước đến đón, chấp tay vái chào, tươi cười nói :

- Sư thúc. Đã hơn mười năm không gặp sư thúc rồi. Suốt mấy năm qua lúc nào tiểu đệ cũng mong mỗi, nhưng mãi mà vẫn không thấy sư thúc hạ cố đến chơi. Hôm nay nhân ngày vui lại được sư thúc giá lâm, thật là may mắn.

Trang lão cười ha hả nói :

- Lão phu định đến quấy quả các ngươi một bữa đây.

Hà Vĩnh Tuấn cười nói :

- Bọn tiểu diệt đã chuẩn bị sẵn rất nhiều rượu thịt, sư thúc có uống suốt ba ngày ba đêm cũng không hết.

Trang lão bật cười lớn, quay sang Giang Thừa Phong giới thiệu :

- Còn đây là bằng hữu của lão phu : Giang công tử và Lý cô nương. Giang lão đệ. Hẳn là Hà Vĩnh Tuấn, bang chủ Cái Bang đấy.

Hà Vĩnh Tuấn vòng tay nói :

- Lão phu rất hân hạnh được nhị vị quang lâm.

Lão đưa mắt ngắm nhìn Giang Thừa Phong, thăm kinh ngạc trước dung mạo và phong độ của chàng. Lão vuốt râu nói :

- Giang công tử nhân phẩm tuyệt thế, phong thái như rồng phượng, sau này ắt hẳn sẽ danh lừng vũ nội.

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười, nói :

- Hà tiên sinh quá lời rồi. Hôm nay là ngày mừng thọ tiên sinh, tiểu sinh và Lý cô nương có chút lễ vật, chúc tiên sinh trường thọ khang an.

Vừa nói chàng vừa đưa chiếc hộp gỗ đàn hương cho họ Hà. Chỉ nhìn qua chiếc hộp cũng đủ biết vật bên trong hẳn phải là một kỳ trân. Hà Vĩnh Tuấn trình trọng đưa hai tay nhận lấy chiếc hộp, nói :

- Công tử ban cho vật quý thế này. Lão phu thật vô cùng cảm kích.

Trang lão cũng đưa vò rượu của lão cho Cam Nhất Hòa cầm, rồi nói :

- Lão phu chỉ có một vò rượu mang đến làm lễ vật chúc mừng, hy vọng các ngươi không chê lễ bạc.

Hà Vĩnh Tuấn vội nói :

- Đâu dám. Được sư thúc hạ cố đến dự là bọn tiểu diệt mừng lắm rồi. Sư thúc cần gì phải sắm sửa lễ vật chi cho phiền phức.

Tuy nói vậy, nhưng bọn họ ai cũng cười thầm về món lễ vật của Trang lão. Có ai đi chúc thọ lại mua một vò rượu làm lễ vật như vậy. Chỉ duy có Trang lão là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Hàn huyền khách sáo vài câu rồi Hà Vĩnh Tuấn mời mọi người cùng vào trong đại sảnh dự tiệc.

Trang Sĩ Hùng là một vị vũ lâm quái khách thuộc hàng tiền bối, có danh vọng khá lớn trong vũ lâm. Lão lại là sư thúc của Bang chủ Cái Bang nên các vị chưởng môn nghe lão đến vội kéo nhau ra đón. Đến dự có đủ các vị chưởng môn của Cửu đại môn phái. Bọn họ cùng ngồi tại dãy bàn chính giữa, nơi dành cho hàng trưởng bối. Ba người bọn Giang Thừa Phong cũng được mời ngồi tại đây.

Giang Thừa Phong thấy bọn Lưu Hương Tam Kiệt cũng đang ngồi ở đấy. Cả ba kín đáo chào chàng, rồi dịch ra ngồi ở phía xa xa, vừa để tránh tiết lộ lai lịch của chàng mà cũng để âm thầm bảo vệ chàng.

Trang lão được mọi người vây quanh hỏi han trò chuyện. Trong số những người hiện diện tại đây, lão là người có danh vọng cao nhất, nhiều người ở các bàn phía ngoài cũng không ngớt kéo đến chào hỏi, ra mắt.

Nhưng Trang lão chỉ nói chuyện lấy lệ, đôi mắt cứ đăm đăm nhìn chiếc hộp trên tay Hà Vĩnh Tuấn, những mong họ Hà mau mau mở hộp ra để biết bên trong là vật gì. Suốt đêm qua, lão cứ trằn trọc không yên, luôn cố vắt óc đoán thử xem đó là vật gì, nhưng vẫn hoài công.

Nhận thấy thái độ kỳ lạ của lão, Hà Vĩnh Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- Sư thúc sao vậy ?

Trang lão nói :

- Lão phu muốn người mau mau mở chiếc hộp đó ra để xem thử vật bên trong là vật gì. Hay là người muốn lão phu chết vì thắc mắc ?

Hà Vĩnh Tuấn hỏi :

- Sư thúc cũng không biết bên trong là vật gì ư ?

Trang lão trừng mắt nói :

- Chiếc hộp đó là của Giang lão đệ chứ có phải là của lão phu đâu ? Lão phu làm sao mà biết được ? Chỉ nghe nói vật bên trong là cống phẩm của Ba Tư, đáng xem là trân phẩm. Suốt đêm qua lão phu đã cố vất óc đoán thử xem thật ra nó là cái gì, mà vẫn không sao nghĩ ra được.

Mọi người nghe lão nói đến cống phẩm Ba Tư thì lập tức trở mắt nhìn chiếc hộp. Chính Hà Vĩnh Tuấn cũng nôn nao muốn biết. Lão liền đặt chiếc hộp ngay ngắn trên bàn rồi mở niêm phong. Sau đó mới trịnh trọng dùng hai tay nâng nắp hộp lên. Lập tức, một vầng sáng lấp lánh chiếu vào mắt mọi người.

Đến khi tất cả định thần nhìn kỹ lại thì đồng ồ lên kinh ngạc. Bên trong hộp là một chiếc bình lưu ly trong suốt chứa đựng một thứ chất lỏng đỏ hồng óng ánh, sủi tăm như hạt châu. Ngoài ra còn có thêm một cái chung uống rượu cũng bằng lưu ly. Chỉ riêng chiếc bình thôi cũng đã là một bảo vật vô giá rồi. Còn thứ chất lỏng kia, mọi người đều đoán là rượu mà không biết là thứ rượu gì, nhưng chắc chắn phải là một thứ hảo tửu vô cùng trân quý.

Chiếc bình lưu ly ánh sáng chói lòa, màu rượu xanh biếc lấp lánh khiến ai nấy đều kinh ngạc, thán khen là bảo vật vô giá.

Hà Vĩnh Tuấn trịnh trọng mở niêm phong.

Lập tức, hương rượu tỏa ra ngào ngạt lan tràn khắp cả đại sảnh. Mùi hương hấp dẫn lôi cuốn cả những người không quen uống rượu. Nhiều người tuy là tay sành rượu có tiếng nhưng khi vừa ngửi thấy mùi hương sực nức bất giác cũng ra chiều ngây ngất. Lắm người không nhận được, nuốt nước bọt ừng ực. Còn những người tửu lượng hơi kém một chút, vừa mới ngửi hơi rượu là đã thấy chéch choáng.

Hà Vĩnh Tuấn hướng về Giang Thừa Phong chấp tay nói :

- Giang công tử đã ban cho một bảo vật quý giá đến thế này. Lão phu vô cùng cảm kích.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Chỉ là chút quà nhỏ, Hà tiên sinh không nên quá khách sáo.

Trang lão chép miệng nói :

- Quả là một thứ hảo tửu trân quý hiếm có trên đời. Không biết hương vị của nó như thế nào nhỉ ?

Hà Vĩnh Tuấn liền nói :

- Sư thúc hãy uống thử thì sẽ biết liền.

Vừa nói lão vừa rót rượu ra chung ngọc lưu ly. Trang lão này giờ chỉ chờ câu nói đó, cả mừng thích chí, cười híp mắt nói :

- Vậy thì lão phu không khách sáo đâu đấy.

Nói rồi lão liền cầm chung rượu đưa lên môi nhắm nháp từng ngụm một, từ từ thưởng thức hương vị. Đôi mắt lão nhắm nghiền, vẻ mặt ra chiều khoan khoái cực độ. Mọi người chăm chú quan sát sắc mặt lão, chờ nghe nhận xét. Nhưng hai mắt lão cứ nhắm nghiền rất lâu khiến mọi người phải hồi hộp chờ đợi.

Mãi thật lâu sau đó, lão mới khẽ thở phào một tiếng, từ từ mở mắt ra, rồi lớn tiếng cười ha hả :

- Tuyệt. Tuyệt. Quả là hảo tửu. Được uống thứ rượu này một lần, dù có chết ngay lão phu cũng cảm thấy mãn nguyện.

Hà Vĩnh Tuấn cũng rót rượu ra uống thử, rồi lão cũng khen ngợi không ngớt lời. Sau đó lão đưa bình rượu cho mọi người uống thử, mà bắt đầu là Không Hư đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự. Lão cười hể hả nói :

- Mọi người cũng nên uống thử cho biết.

Người xuất gia lý ra phải giới tửu, nhưng Không Hư đại sư không dần được tính hiếu kỳ, cũng rót ra một ít nhấp thử. Vậy là lòng phàm của lão hòa thượng cũng chưa dứt. Sau đó đến phiên các vị chưởng môn khác. Vì bình rượu rất ít, chỉ độ chưa đến nửa cân, nên mọi người chỉ có thể nhấp nhấp chút đỉnh. Nhưng ai nấy đều tỏ vẻ khoan khoái, khen ngợi không ngớt lời.

Trong lúc mọi người đang mãi chú ý đến bình rượu, Giang Thừa Phong đã đưa mắt ra hiệu cho Lý Nhược Hồng. Cả hai cẩn thận quan sát tất cả những người hiện diện trong đại sảnh.

Giữa những người đang trở mắt ngắm nhìn chiếc bình ngọc lưu ly, Giang Thừa Phong nhận thấy có một kẻ cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía chàng và Lý Nhược Hồng, hành vi có vẻ kỳ lạ, khả nghi. Gã đó trạc tuổi trung niên, vóc người cao gầy, vận trường bào thư sinh, vẻ ngoài bảnh bao trông cũng dễ coi. Nhưng chàng lại thấy ánh mắt gã sắc lạnh, có vẻ gian hiểm xảo trá.

Chàng thấy gã rất đáng ngờ, nhưng không nói cho Lý Nhược Hồng biết, sợ nàng nôn nóng mà hỏng việc, chỉ lặng lẽ ghi nhớ nhân diện gã kia. Chàng cũng chỉ nhìn phớt qua hắn một lần rồi thôi.

Nhưng Lý Nhược Hồng thì lại không có được sự lịch duyệt như chàng. Nàng vẫn cứ mãi nhìn ngắm từng người một cách chăm chú. Lúc đầu, vì mãi chú tâm đến việc thưởng thức mỹ tửu, mọi người hãy còn chưa để ý. Nhưng dần dần rồi bọn họ cũng đã nhận ra ánh mắt của Lý Nhược Hồng đang nhìn bọn họ đăm đăm. Một số có vẻ chột dạ, vội quay mặt đi chỗ khác. Trang lão cũng đã nhận thấy. Lão vốn có cảm tình với nàng, nên hạ giọng hỏi :

- Cô nương nhìn mọi người như thế là vì chuyện gì vậy ?

Lý Nhược Hồng ngượng ngùng nói :

- Tiểu nữ bốn ba mấy tháng nay là định tìm gặp mấy vị bằng hữu của tiên phụ. Nhưng mỗi khi tiểu nữ tìm đến nhà thì chẳng hiểu sao các vị đó đều đi vắng cả. Tiểu nữ chỉ định tìm xem trong số các vị ở đây có ai quen hay không thôi.

Trang lão gật đầu hỏi :

- Vậy lệnh tôn là ai ?

Lý Nhược Hồng khẽ đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong hỏi ý. Thấy chàng gật đầu, nàng liền đáp :

- Tiên phụ là ... là Lý Thái.

Mọi người trong sảnh đường này giờ vẫn chú tâm lắng nghe hai người đối đáp, giờ nghe nàng nói thế, bất giác đều giật nảy mình. Bỗng trong đám đông có tiếng nắc, rồi một giọng hốt hải vang lên :

- Sao ? Lý đại ca đã qua đời rồi ư ?

Thanh âm nghẹn ngào, tỏ ra vô cùng đau thương. Đoạn, một phụ nhân tác độ bốn mươi, nhưng hãy còn xinh đẹp như đào lý, vận y trang bằng lụa hồng, dáng vẻ thiếu nữ, chạy ra nắm tay Lý Nhược Hồng, hỏi với giọng run run :

- Hài tử là Hồng nhi đấy ư ? Lý đại ca làm sao mà qua đời ?

Lý Nhược Hồng ngăn người nhìn trung niên mỹ phụ với vẻ ngơ ngác. Bà ta hiểu ý, liền nói :

- Ta là Hồng Liên Tiên tử Trần Huyền Sương. Mẫu thân con là tỷ tỷ của ta.

Lý Nhược Hồng chợt gục đầu vào người Hồng Liên Tiên tử, tuôn đôi dòng lệ. Hồng Liên Tiên tử đưa tay vỗ nhẹ vào lưng nàng, thăm thì an ủi.

Đợi nàng đã bình tâm lại, bà mới ôn tồn hỏi :

- Sao ? Lý đại ca làm sao mà qua đời ? Bị kẻ gian hãm hại chăng ?

Lý Nhược Hồng đôi mắt rướm lệ, chỉ nhẹ gật đầu trong tiếng nắc. Hồng Liên Tiên tử lại hỏi :

- Thế mẫu thân con đâu ? Sao con lại một mình đi khắp nơi thế này ?

Lý Nhược Hồng nghẹn ngào nói :

- Dạ. Gia mẫu vì quá đau buồn nên cũng đã qua đời.

Chỉ nói được đến đây, nàng lại òa lên khóc nức nở. Hồng Liên Tiên tử bất giác cảm thấy choáng váng, cả người loạng choạng một lúc, khước mắt cũng long lanh đôi dòng lệ.

80. 79

Vũ Lâm Kỳ Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi

LỄ MỪNG THỌ ĐỘT BIẾN PHÁT SINH

GIỮA SẢNH ĐƯỜNG DIÊM QUÂN TRA ÁN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Trong lúc Lý Nhược Hồng nhớ về phụ mẫu, nhớ về mối thù hận mà mình đang mang, nên òa khóc nức nở, thì Trang lão vốn có nhiều cảm tình với nàng, thấy nàng quá bi thương, liền tiến đến lựa lời an ủi :

- Lý cô nương. Cô nương đừng đau buồn nữa. Lão phu sẽ giúp cô nương trả mối gia thù. Lệnh tôn đã bị kẻ nào hãm hại, cô nương đã điều tra ra chưa.

Trong đám đông cũng đã có nhiều người đến chia buồn cùng Lý Nhược Hồng. Thanh vọng của Giang Nam đại hiệp Lý Thái trong giới võ lâm cũng khá là lừng lẫy, mà lúc sinh thời lão giao kết bằng hữu cũng rất rộng rãi. Trong sảnh đường hiện thời có rất nhiều người sẵn sàng vì lão mà ra mặt trả thù.

Hồi lâu, khi đã bình tâm lại, Hồng Liên Tiên tử chợt nhìn vào một người đang đứng trong đám đông, lạnh lùng nói :

- Vạn Tiến Trung. Sao nghe tin Lý đại ca qua đời, ngươi chẳng lộ vẻ gì là đau thương hết vậy ? Ta không ngờ ngươi lại là một con người vô tình bạc nghĩa đến thế. Lý đại ca kết giao làm người mất rồi.

Vạn Tiến Trung chính là thư sinh cao gầy vận trường bào, dáng vẻ bảnh bao ánh mắt sâu hiểm mà lúc đầu Giang Thừa Phong đã chú ý đến. Nãy giờ gã cứ lẩn khuất phía sau đám đông, có lẽ không muốn mọi người chú ý đến gã. Giờ nghe Hồng Liên Tiên tử nói thế, gã ta biết không lộ diện không được, liền sa sầm nét mặt, lững thững tiến ra, hừ lạnh một tiếng, nói :

- Ngươi đừng nói nặng ta như thế chứ ! Sao ngươi biết là ta không quan tâm ? Hừ ! Vì chuyện của Lý đại ca, ta đây đã phải vất vả chạy ngược chạy xuôi lo việc điều tra hung phạm suốt mấy tháng nay rồi. Nào có được thanh thoi như người đâu. Vậy mà ngươi còn dám nói ...

Hồng Liên Tiên tử thoáng cau mày, ngắt lời :

- Sao ngươi biết Lý đại ca qua đời mà không thông tin cho ta hay ?

Vạn Tiến Trung lạnh lùng nói :

- Ta phải liên tục chạy ngược chạy xuôi, mệt muốn bỏ hơi tai, có còn thời gian đâu mà thông tin cho người biết kia chứ.

Hồng Liên Tiên tử hỏi :

- Rồi ngươi có điều tra được gì không ?

Vạn Tiến Trung khề hừ lạnh, không đáp, quay sang Lý Nhược Hồng nói :

- Hồng nhi. Ta là báỉ đệ của phụ thân con. Mấy tháng trời nay, ta cũng như con, xuôi nam ngược bắc truy tìm thủ phạm đã âm mưu hãm hại gia đình con.

Lý Nhược Hồng hỏi với giọng run run :

- Thúc thúc có điều tra được chút manh mối nào không ?

Vạn Tiến Trung gật đầu nói :

- Sau mấy tháng trời bôn ba mà chẳng làm nên trò trống gì thì vừa may, độ nửa tháng trước đây, ta may mắn tìm được chút ít manh mối. Từ đó gia công tra xét, cuối cùng cũng đã biết được danh tính kẻ thủ ác.

Nghe gã nói mấy câu này, Giang Thừa Phong linh cơ xúc động. Xem ra gã ta đã không còn nhắm vào chàng nữa mà định chuyển sang giá họa cho kẻ khác. Nếu không thì đâu cần phải đến “nửa tháng trước đây mới tìm được chút manh mối”. Trong khi đó, Lý Nhược Hồng hết sức mừng rỡ, lấp bắp hỏi :

- Thúc thúc ... kẻ đó là ... ?

Hồng Liên Tiên tử Trần Huyền Sương cũng không kiềm chế được xúc động, lớn tiếng quát hỏi :

- Kẻ đó là ai ? Người còn chần chờ gì nữa chứ ? Có mau nói ra hay không ? Ta sẽ quyết liều sinh tử với kẻ đó để trả thù cho Lý đại ca và tỷ tỷ của ta.

Mọi người tại trường cũng đều trở mắt nhìn Vạn Tiến Trung, chờ y lên tiếng. Kẻ thủ ác là ai ? Một điều mà ai nấy đều quan tâm.

Cả sảnh đường im phăng phắc.

Vạn Tiến Trung đảo mắt nhìn khắp lượt quần hùng, ánh mắt có khê liếc về phía Giang Thừa Phong một thoáng. Lý Nhược Hồng lúc đó cũng đang nhìn chàng. Hồng Liên Tiên tử tuy đang lúc đau thương nhưng tâm tư cũng còn sáng suốt, đã nhận ra điều đó, liền tròn mắt nhìn chàng quát hỏi :

- Kẻ đó là người ư ?

Giang Thừa Phong khê mỉm cười nói :

- Nếu Lý cô nương đoan quyết là tiểu sinh thì tiểu sinh sẽ nhận.

Thấy thần thái của chàng vẫn an nhiên vô tư lự như thế, vả chăng, chàng lại là người đồng hành với Lý Nhược Hồng, Hồng Liên Tiên tử lại có vẻ hoang mang, quay sang Lý Nhược Hồng hỏi :

- Phải hán không ?

Lý Nhược Hồng không đáp, quay sang Vạn Tiến Trung hỏi :

- Thúc thúc. Kẻ đó là ai thế ?

Vạn Tiến Trung ngần ngừ nói :

- Kẻ đó có địa vị khá cao trong võ lâm. Nói ra chỉ sợ ...

Giang Thừa Phong cười thầm vì lối rào trước đón sau này. Bởi gã đã nói ra đến vậy rồi, dù không nói ra lai lịch kẻ thủ ác thì kẻ đó cũng sẽ chẳng tha cho lão nếu như thật sự muốn xóa dấu tích.

Nghe gã ngập ngừng mãi, Trang lão không nhịn được, nói ngay :

- Người không cần phải lo ngại. Ở đây có nhiều người như vậy, không ai dám làm gì người đâu.

Nhiều người cùng lên tiếng tán đồng. Hồng Liên Tiên tử quát hỏi :

- Làm gì mà cứ mãi co đầu rụt cổ thế ? Có mau nói ra hay không ?

Vạn Tiến Trung còn làm ra vẻ ngần ngừ do dự một lát nữa, đợi mọi người phải mấy phen thúc giục bức bách, rồi mới dứt khoát ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hà Vĩnh Tuấn, trầm giọng hỏi :

- Hà bang chủ. Lúc ở Chiêu Dương Các tại Hoài Giang trấn bang chủ đã nói gì ? Giờ có thể nhắc lại cho mọi người nghe thử được không ?

Mọi người lại chuyển ánh mắt chăm chú nhìn Hà Vĩnh Tuấn, thấy lão chột tái mặt đi. Vạn Tiến Trung lại cao giọng nói tiếp :

- Hà bang chủ. Tuy hôm đó tại hạ không hiện diện tại trường, nhưng những lời mà bang chủ đã nói ra có rất nhiều người nghe thấy. Bang chủ dù có muốn chối cũng không được đâu.

Bang chủ Cái Bang Hà Vinh Tuấn sắc diện đã trở nên tái xám như tro tàn, đáng vẻ vô cùng thiếu não, trái ngược hẳn với vẻ vui mừng hớn hở khi tiếp đón tân khách lúc này. Lão buồn rầu nói :

- Lão phu nhất thời hồ đồ, nghe tin báo thất thiệt của bang hữu mà chưa kịp cho kiểm chứng lại, trong lúc tử hống lại lỡ miệng nói ra, khiến Lý đại hiệp thọ hại. Lão phu vô cùng hối hận. Sau khi sự việc xảy ra, lão phu có tìm đến Lý gia trang, nhưng ... đã không còn ai ở đó nữa.

Mọi người đều giật mình sửng sốt, không ngờ lão lại nói vậy. Vốn không một ai dám tin lão là hung phạm. Chuyện lão tự nhận lỗi là một điều không ai ngờ. Vạn Tiến Trung cười nhạt nói :

- Chuyện đã đến nước này, bang chủ nói một câu hối hận thì cũng đã muộn rồi. Lý đại ca đâu thể nào sống lại được.

Lý Nhược Hồng khẽ liếc mắt nhìn Giang Thừa Phong. Đó là thói quen của nàng mỗi khi có điều khó xử. Trải qua quãng thời gian khá dài gần gũi, nàng đã quen nương tựa vào chàng. Lúc này, chàng vẫn ngồi lặng lẽ, thái độ hơi có chiều khác lạ. Chàng dường như đã nhận thấy một điều gì đó nên này giờ cứ ngồi lặng yên tại chỗ, không nói tiếng nào. Nàng rất ngạc nhiên khi thấy thái độ của chàng như vậy.

Hồng Liên Tiên tử bỗng quát lớn một tiếng, tung chưởng đánh vào Hà Vinh Tuấn, miệng thét lên lanh lảnh :

- Lão thất phu. Mau trả mạng cho Lý đại ca và tỷ tỷ của ta.

Mọi người còn đang ngơ ngác, chưa biết nên ứng phó thế nào cho phải. Ai nấy còn chưa theo kịp diễn tiến sự việc. Riêng Hà Vinh Tuấn thì nhắm mắt đứng yên không hề né tránh, dường như đã chấp nhận thọ mệnh.

Bỗng nhiên Trang lão đã nhanh nhẹn lao tới xô bắn họ Hà sang một bên, vừa kịp tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc. Phát chưởng của Hồng Liên Tiên tử mất mục tiêu, giáng thẳng vào một chiếc bàn cạnh đó nghe “chát” một tiếng. Chiếc bàn đã vỡ tan thành trăm nghìn mảnh vụn.

Trang lão sợ Hồng Liên Tiên tử tiếp tục đánh nữa, vội xen vào đứng giữa hai người, tìm lời khuyên giải :

- Trần cô nương. Xin hãy dần lòng. Chuyện đâu còn có đó. Hãy hỏi cho rõ ràng mọi sự đã.

Hồng Liên Tiên tử tức giận nói :

- Còn phải hỏi han gì nữa ? Chẳng phải lão ta đã thú nhận rồi đó sao ?

Trang lão chẳng biết nói sao, quay sang nhìn Hà Vinh Tuấn, định chờ lão lên tiếng giải thích. Ngờ đâu chỉ thấy lão ta sắc diện nhợt nhạt tím tái, đang đứng bần thần một chỗ. Chẳng biết làm sao, Trang lão đành quay sang Giang Thừa Phong cầu cứu, định nhờ chàng lên tiếng khuyên giải giúp. Nào ngờ lúc ấy Lý Nhược Hồng cũng nhìn chàng hỏi ý. Chàng buộc phải lên tiếng :

- Trang lão ca nói phải đấy. Mọi việc cần hỏi cho rõ ràng đã.

Lý Nhược Hồng cau mày hỏi lại :

- Đến cả ngươi mà cũng nói thế nữa ư ?

Giang Thừa Phong khẽ thở dài nói :

- Tiểu sinh cũng biết nếu việc này giải quyết không xong thì mọi trách nhiệm sẽ do tiểu sinh gánh vác hết. Nhưng mà ... tiểu sinh nghĩ rằng Hà tiên sinh cũng là đã bị người khác hãm hại đấy.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Ngươi dựa vào đâu mà lại nói thế ?

Giang Thừa Phong nói :

- Kể thật sự phao tin đồn thất thiệt không phải là Hà tiên sinh đâu. Kể đó hiện cũng đang có mặt ở đây. Dù hấn ản mặt cũng khá khéo léo đấy, nhưng tiểu sinh đã nhìn ra rồi. Hà tiên sinh cũng chỉ nghe hấn nói lại mà thôi.

Lý Nhược Hồng vội hỏi :

- Kể đó là ai ? Người nói thử ta nghe.

Giang Thừa Phong chợt thoáng mỉm cười, ra vẻ bí hiểm, nói :

- Có lẽ không cần tiểu sinh phải nói ra đâu. Thử phạm cũng sắp đến lúc phải lộ mặt thật ra rồi.

Lý Nhược Hồng cau mày hỏi :

- Người nói thế nghĩa là sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Cô nương lắng nghe thử xem.

Không chỉ một mình Lý Nhược Hồng mà tất cả mọi người hiện diện trong sảnh đường đều lắng tai nghe ngóng. Bất giác, mọi người nghe thấy có những tiếng ma rên quỷ khóc vắng vắng bên tai. Tiếng kêu rên lúc gần lúc xa, khi to khi nhỏ, nghe âm u rờn rợn, chẳng hiểu từ phương nào đưa lại, khiến ai nấy đều kinh hãi.

Lý Nhược Hồng đã hiểu đó là chuyện gì rồi, liền lặng lẽ đến ngồi bên cạnh Giang Thừa Phong chờ đợi. Còn những người khác đều không hiểu sự tình, sắc mặt hết thấy đều ra chiều ngơ ngác.

Chỉ riêng có Không Minh đại sư là nhận thấy tiếng kêu rên này nghe rất quen thuộc, bất giác biến sắc, kêu lên thất thanh :

- Đến rồi. Đến thật rồi. Nguy quá.

Rồi đại sư lập tức lùi vào một góc, ngồi ngay xuống nhắm mắt tĩnh tọa, tay lần tràng hạt, miệng lầm nhảm niệm phật hiệu không ngừng :

“Nam mô Thập phương phật,

Nam mô Thập phương pháp,

Nam mô Thập phương tăng,

Nam mô Bản sư Thích ca Mâu ni Phật.

Nam mô A di đà phật,

Nam mô Thiên Quang Vương Tịnh Trụ Phật,

Nam mô Thanh Tịnh Pháp Thân Tỳ Lô Giá Na.

Nam mô Quảng đại Viên mãn Vô ngại Đại Bi Tâm Đà Ra Ni,

Nam mô Cứu khổ Cứu nạn Quán Thế Âm Bồ Tát,

Nam mô Đại Thế Chí Bồ Tát,

Nam mô Địa Tạng Vương Bồ Tát,

Nam mô Tổng Trì Vương Bồ Tát,

Nam mô Linh Hương Thiên Bồ Tát ...”

Mọi người đều nhìn Không Minh đại sư với vẻ ngạc nhiên thắc mắc. Không Hư đại sư trầm giọng hỏi :

- Sư đệ. Chuyện gì vậy ?

Không Minh đại sư ngừng tụng niệm, lấp bắp nói :

- Bọn họ ... Cửu U Địa Phủ ... đã đến rồi ...

Nói đến đây, đại sư lại nhắm mắt tiếp tục niệm kinh, không quan tâm đến ngoại cảnh nữa. Lời nói của Không Minh đại sư, ngoài các vị chưởng môn Cửu đại môn phái cùng một số vị trưởng lão là có hơi hiểu đôi chút, quần hùng còn lại đều không hiểu gì cả. Ai nấy đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác. Hầu hết bọn họ đều không hiểu rằng một mối nguy cơ lớn lao đang đến rất gần.

Lúc này, tiếng ma rên quỷ khóc càng lúc càng đến gần, nghe phiêu du dàu dặt, như âm thanh từ cõi hư vô vọng về. Quần hùng đều là những kẻ từng vào sinh ra tử nhưng nghe tiếng kêu rên cũng hơi thấy rợn người.

Bỗng nhiên, cả sảnh đường ào ào nổi gió. Ánh đèn leo lét muốn tắt. Những luồng âm phong lạnh lẽo lan tràn khắp nơi, khiến nhiều người đã phải bắt rùng mình. Rồi từ bên ngoài có giọng nói âm u vọng vào :

“Diêm Quân chú định tam canh tử,

Bất năng lưu nhân đáo ngũ canh.”

Mọi người giật mình, quay nhìn ra hướng cửa sảnh. Mắt mọi người chợt hoa lên. Hai bóng thân ảnh ma mị đột ngột lướt vào, đứng sững ngay giữa cửa sảnh đường, hiện ra là một đôi quái nhân, một vận bạch y, một vận hắc y, sắc diện đều âm u lạnh lẽo, trên tay cầm Cầu Hồn Bài và Đoạt Hồn Chung.

Hai quái nhân đảo mắt nhìn khắp toàn trường một lượt, chợt trông thấy Không Minh đại sư đang ngồi tĩnh tọa niệm kinh trong một góc. Bạch y quái nhân liền cất tiếng cười lạnh lẽo, nói :

- Hòa thượng kia. Chỗ hồng trần là cõi phù hoa. Sự đời giống như giấc mộng. Lão vẫn chưa thức tỉnh hay sao mà vẫn còn chen chân vào thế sự ?

Không Minh đại sư nghe y nói mà giật nảy mình, bỗng chốc ngộ ra đạo pháp, nghiêm trang chấp tay niệm phật hiệu, rồi ngâm :

“Hồng trần là phù hoa,

Thế sự như mộng ảo,

Dưỡng tâm cùng tu đạo,

Mong giác ngộ thiên căn,

Chưa dẹp hết lòng trần,

Sao đạt thành chính giác.

A di đà phật. Thiên tai. Thiện tai.”

Đoạn đại sư lui vào dãy nhà phía sau đại sảnh, tránh xa đám đông náo nhiệt. Hắc bạch nhị quái cũng chẳng chú ý đến Không Minh đại sư nữa. Cả hai bắt thần tung chưởng nhằm thẳng vào giữa sảnh đường, khiến âm phong tuôn ra ào ạt, kinh lực vô cùng hùng hậu. Quần hùng bị kinh khí dồn ép, khí lạnh thấu xương nên hết sức kinh hãi, vội vã tới tấp tránh né. Thật ra thì tuy nhị quái xuất chưởng với khí thế kinh nhân, nhưng tốc độ rất chậm, quần hùng hoàn toàn có đủ thời gian tránh né, chẳng có ai bị thương cả.

Nhị quái lại tung chưởng thêm mấy lượt nữa. Một vệt dài kể từ ngoài cửa sảnh đường thẳng vào tận trong cùng đã được dọn sạch, tất cả bàn ghế đều bị chưởng phong quét bay sang hai bên, tạo thành một khoảng trống rộng rãi.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài lũ lượt kéo vào một toán âm binh quỷ tốt, khệ nệ khiêng vác theo rất nhiều thứ vật dụng : long án, nghi trượng, cờ quạt, long tán ... đủ cả. Chúng âm binh nhanh chóng sắp bày mọi thứ ngay giữa sảnh, tựa như một công đường tra án. Rồi tất cả bày nghi trượng, chia ra thị tập các nơi.

Tiếp đó, từ bên ngoài lại lướt vào một Đại đầu quái nhân, mặt đỏ hồng, vận áo bào đỏ rộng thùng thình, trên tay cầm một quyển sổ lớn, rất dày. Theo sau Đại đầu quái là bốn quái nhân vận y phục bốn màu khác nhau : hôi y, thanh y, lam y, tử y. Trên tay họ cầm những thứ binh khí rất kỳ quái : Chiêu Hồn Phướng, Nhiếp Hồn Phan, Tuyệt Hồn Bổng, Cầm Hồn Sách. Theo sau nữa là một toán âm binh quỷ tốt trên tay cầm xiềng xích khua rộn rặng. Sắc diện người nào cũng đều âm u lạnh lẽo.

Đại đầu quái vào đến nơi liền cao giọng hỏi :

- Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng chưa ? Canh ba sắp điểm. Đức Diêm Quân đã sắp thẳng điện.

Hắc Bạch nhị quái đồng cung thân nói :

- Bẩm Phán quan đại nhân. Tất cả đều đã sẵn sàng.

Đại đầu quái nhân là Hồng diện Phán quan khẽ gật đầu, rảo bước tiến đến đứng bên tả long án. Bốn quái nhân theo sau liền hợp cùng Hắc Bạch nhị quái chia nhau đứng hai bên, phía dưới Hồng diện Phán quan một chút. Bọn âm binh tay cầm xiềng xích tỏa ra xung quanh, bao vây cục trường.

Lúc ấy, ba người bọn Phương Nhân Kiệt, tức Lưu Hương Tam Kiệt, thấy tình hình có chiều khác lạ, liền lảng lảng lên đến bên cạnh Giang Thừa Phong. Chàng hiểu sự lo lắng của ba người họ, nhỏ nhẹ dùng lời trấn an.

Hồi lâu sau, ước chừng đã đến canh ba, bên ngoài lại có tiếng quát :

- Diêm Quân thẳng điện.

Mọi người đều hết sức hồi hộp, mắt chăm chú nhìn ra hướng cửa sảnh, chờ đợi vị Diêm Quân thần bí kia xuất hiện.

Đột nhiên, tất cả chợt nghe bọn âm binh quỷ tốt đồng thanh hô lớn :

- Cung nghênh Diêm Quân thẳng điện.

Rồi lại nghe một giọng nói nghiêm lạnh đột ngột phát ra từ phía sau :

- Truyền bình thân.

Ai nấy giật mình quay lại nhìn thì đã thấy một nhân vật vận cẩm bào, đội mũ miện đã ngồi trên chiếc ngai đặt phía sau long án từ lúc nào rồi. Vị đó trông độ tứ tuần, tướng mạo oai vệ, mặt vuông tai lớn, ánh mắt sắc lạnh mà có uy, râu ba chòm đen nhánh, chắc chắn đó là nhân vật được tôn xưng là Diêm Quân.

Đứng hầu hai bên ngai, phía sau lưng Diêm Quân, là hai nhân vật tuổi trạc trung niên, thân thể cao lớn khôi vĩ, hình dung cổ quái như quỷ Vô Thường. Một người da mặt trắng bạch không chút huyết sắc, nhợt nhạt như người mắc bệnh lâu ngày, vận áo trắng, tóc bạc trắng, trên cổ có đeo một chuỗi tiền giấy màu bạc. Người kia da mặt đen như than, vận áo đen, tóc đen nhánh, trên cổ đeo chuỗi tiền giấy màu đen.

Trong sảnh đường tụ tập có đến dư trăm người mà không một ai nhận biết được vị Diêm Quân cùng Hắc Bạch Vô Thường đã vào từ lúc nào và bằng đường nào. Mọi người đều kinh ngạc khôn tả.

Diêm Quân đưa mắt nhìn khắp toàn trường một lượt, chợt nhìn thấy Giang Thừa Phong, vẻ mặt hơi thoáng mỉm cười, đoạn quay lại nhìn Hồng diện Phán quan đang đứng nghiêm trang bên long án, trầm giọng hỏi :

- Các phạm nhân tra xét kỳ này đã tề tựu đông đủ chưa ?

Hồng diện Phán quan cung kính nói :

- Khỏi bẩm Diêm Quân. Tất cả đều đã có mặt.

Diêm Quân gật đầu ra vẻ hài lòng, rồi phán hỏi :

- Phạm nhân thứ nhất là ai ?

Hồng diện Phán quan giở sổ sinh tử ra tra xét. Quần hùng đều ngưng thần nghe ngóng, và thầm cầu thần khẩn phật sao cho sự thể không liên can đến mình. Vị Diêm Quân cùng đám âm binh quỷ quái kia chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết không dễ trêu vào.

81. 80

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi mốt

THÀNH TRUNG ĐÀO LÝ SẦU PHONG VŨ

DĨ THỊ HOÀNG HÔN ĐỘC TỰ BI

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi Diêm Quân hỏi phạm nhân thứ nhất là ai, Hồng diện Phán quan liền giở sổ sinh tử ra tra xét, làm cho quần hùng hồi hộp vô cùng, thăm cầu thần khẩn phạt cho sự thể không liên can đến mình. Giây lâu, Hồng diện Phán quan mới cung kính nói.

- Khỏi bẩm Diêm Quân. Phạm nhân thứ nhất : Vạn Tiến Trung.

Diêm Quân nghiêm giọng phán :

- Truyền phạm nhân tỵ vị.

Chúng âm binh đồng loạt hô lớn :

- Truyền phạm nhân tỵ vị.

Quần hùng giật nảy mình. Vạn Tiến Trung chợt biến sắc. Tiếng hô vừa dứt, thấy họ Vạn vẫn chưa tự động tiến ra, ngay tức khắc đã có bốn tên âm binh cầm xiềng xích áp tới trói gã lại, lôi ra bắt quỳ trước long án.

Họ Vạn đã toan chống cự, nhưng trước uy lực mạnh mẽ của bọn âm binh, gã vô phương phản kháng, đành phải chịu phép. Trong bọn quần hùng cũng có nhiều tiếng xôn xao, và một số người đã rút khí giới ra, nhưng khi thấy vẻ hùng hổ dữ tợn của bọn âm binh, không kẻ nào dám mở đường xuất thủ trước.

Chẳng thềm để tâm đến thái độ của bọn quần hùng, Diêm Quân lại phán :

- Hãy tuyên đọc hành trạng của phạm nhân.

Đây là phần tối quan trọng. Quần hùng lập tức yên lặng, chú tâm lắng nghe. Hồng diện Phán quan giở Sinh Tử Bộ ra, cao giọng đọc :

“Phạm nhân tính Vạn, danh Tiến Trung, sinh vào Thái Sơ nhị thập cửu niên, quán tại Gia Lăng phủ, Tứ Xuyên tỉnh, Trung Nguyên địa khu. Thân phụ là Vạn Bảo Long, thân mẫu là Kiều Quân. Trong bốn mươi tư năm tại thế đã gây ra rất nhiều sự việc thương thiên bại lý, khiến quỷ thần công phẫn, cả thiên địa đều phần nộ. Tội trọng bất khả xá.”

Diêm Quân trầm giọng phán :

- Hãy đọc chi tiết.

Hồng diện Phán quan kính cẩn vâng dạ, lại đọc tiếp :

“Thái Sơ tứ thập ngũ niên, phạm nhân mười sáu tuổi, được gửi đến Thái An phủ, Sơn Đông tỉnh, Trung Nguyên địa khu để học nghệ với Thái An Trương gia. Thái Sơ tứ thập bát niên, sau ba năm học nghệ, tự nhận thấy vũ công chậm tiến bộ, lại oán trách lão sư không hết lòng truyền nghệ, nửa đêm lên vào mật thất ám toán lão sư, trộm lấy bí lục của sư môn, trốn về cố quận, còn để lại tiếng oan cho chúng đồng môn.

Thái Sơ ngũ thập ngũ niên, phạm nhân hai mươi sáu tuổi, đã luyện thành công phu trong bí lục. Mới vừa xuất đạo, phạm nhân đã chặn giết khách thương trên quan lộ, giết chết hai người, cướp lấy sáu nghìn ba trăm lượng bạc ngân.

Sau đó hai ngày, gian dân và giết hai mạng người ở Vũ Đô. Cũng trong năm đó, phạm nhân đã thực hiện cả bảy mươi bốn vụ sát nhân đoạt bảo, giết chết bốn mươi bảy người, thu lấy chín vạn ba nghìn tám trăm mười sáu lượng bạc ngân, và tám vụ cưỡng dâm lương nữ, làm hại mười lăm mạng người.

Thái Sơ ngũ thập lục niên, phạm nhân hai mươi bảy tuổi, trở về nguyên quán, sửa sang lại Vạn gia trang. Tháng năm, bức bách Hà gia trang, thu lấy bốn vạn lượng bạc ngân. Tháng tám, bức bách Lưu gia trang phải gả ái nữ, thu lấy hai vạn lượng bạc ngân gọi là của hồi môn.

Kể từ Thái Sơ ngũ thập thất niên đến Khai Chính đệ cửu niên, phạm nhân tuy đã thành gia lập thất, ít ra ngoài, nhưng cũng đã thực hiện bốn mươi sáu vụ sát nhân đoạt bảo, mười bảy vụ cưỡng dâm lương nữ, cùng rất nhiều tội trạng khác.

Khai Chính đệ cửu niên, Lưu thị qua đời. Phạm nhân gia nhập vào hàng môn hạ Bạch Phát Đồng Tử, nhận nhiệm vụ gây náo loạn vũ lâm. Từ Khai Chính đệ cửu niên đến Khai Chính thập nhị niên, phạm nhân đã nhiều lần xui nguyên giặc bị, tạo ra hiềm khích giữa các gia phái, là nguyên nhân của nhiều vụ tranh chấp trong vũ lâm. Có sáu vụ việc gây đổ máu nghiêm trọng, rất nhiều người tử thương.

Khai Chính thập tam niên, phạm nhân mua được một ít Thất Bộ Đoạn Trường Phấn, đã mưu toan gây nên trường đại chiến giữa Hạo Thiên môn và Không Động phái. Tuy nhiên, sự việc bất thành.”

Hồng diện Phán quan đọc đến đây, quần hùng thấy đều kinh hãi. Suốt mấy năm qua, trong giới vũ lâm đột nhiên phát sinh những vụ tranh chấp giữa các môn phái mà nguyên nhân thì ... xem ra khá là mơ hồ. Chỉ vì những cuộc quyết chiến kịch liệt đó mà một số môn phái đã trở nên suy yếu do mất đi những phần tử tinh anh. Nay ngẫm lại, mọi người mới chợt nhận thấy một điều là ... dường như trong các vụ việc đó đều có sự hiện diện của Vạn Tiến Trung. Vậy thì ... Ai nấy đều đưa mắt nhìn gã.

Trên ngai, Diêm Quân trầm ngâm giây lát, chợt phán :

- Những tội nghiệt trên của phạm nhân cũng chưa lấy gì làm nghiêm trọng cho lắm, không cần trầm phải đích thân tra xét.

Quần hùng lại một phen kinh hãi, bởi những tội danh lớn lao đến độ kinh thần khiếp quỷ kia mà Diêm Quân lại bảo là chưa lấy gì làm nghiêm trọng. Ai nấy ngẩn ngơ đến độ xuất thần.

Hồng diện Phán quan lại chấp tay kính cẩn tâu :

- Khỏi bẩm Diêm Quân. Tội trạng của phạm nhân không chỉ có vậy. Sau đó phạm nhân còn phạm vào các cấm điều của Thiên giới, tức là đã phạm vào thập ác đại tội, không thể không tra xét.

Diêm Quân kinh ngạc phán :

- Tội này nghiêm trọng đây. Hãy mau tấu trình cho trẫm rõ.

Hồng diện Phán quan lại giở sổ ra đọc tiếp :

“Khai Chính thập nhị niên, tại Hoài Dương phủ, Hà Nam tỉnh, Trung Nguyên địa khu, phạm nhân cố ý tung tin cho mấy tên hành khất trong bang khất cái hay rằng có người tìm đến khiêu chiến với toàn thể quần hào Giang Nam. Lúc đó, tên đầu lĩnh của bọn khất cái cũng đang có mặt tại thành. Lẽ dĩ nhiên, bọn khất cái lập tức báo cáo tin tức trên cho đầu lĩnh của chúng, rồi tin tức đã từ miệng tên đầu lĩnh mà truyền đi.”

Hồng diện Phán quan chỉ mới đọc tới đây là mọi người đã hiểu ngay là chuyện gì rồi, ai nấy đều chăm chú lắng nghe, đặc biệt là đám môn hạ Cái Bang, thần tình phấn khích thấy rõ. Hà Vĩnh Tuấn có danh vọng rất cao trong Cái Bang cũng như trong giới vũ lâm, nên bọn họ đều không muốn y thân bại danh liệt. Cả Lý Nhược Hồng cũng không kìm được xúc động. Phán quan lại đọc tiếp :

“Việc chưa dừng lại tại đó. Phạm nhân lại tìm đến báỉ huynh là Lý Thái ở Giang Nam, báo cho y biết tin tức này, và còn nói rằng do chính miệng đầu lĩnh bang khất cái nói ra. Lý Thái mang danh Giang Nam đại hiệp, bản tính vừa nóng nảy lại vừa hiếu thắng, nên lập tức đi tìm người khiêu chiến. Sau đó họ Lý chiến bại, hổ thẹn tự sát. Vợ y u mê nên cũng tự sát theo, bỏ mặc con thơ một mình bơ vơ nơi cõi thế.

Mục đích của sự việc này là phạm nhân muốn gây nên oán thù giữa Vũ Nội với vũ lâm, khiến cho quần hùng trong Vũ Nội mở cuộc đại tàn sát vũ lâm Trung Nguyên, gây nên một trường đại sát kiếp không tiền khoáng hậu. Rất may là sự việc đã được chặn đứng kịp thời nên vẫn chưa xảy ra những hậu quả nghiêm trọng. Tuy nhiên, tội trạng mà phạm nhân đã phạm phải là rất nghiêm trọng, không thể không nghiêm trị. Thỉnh Diêm Quân liệu lý.”

Diêm Quân trầm sắc mặt, phán :

- Đã phạm vào thập ác, tội bất khả dung thứ. Trước khi định án, trẫm cho phép phạm nhân được nói lời cuối cùng.

Hồng diện Phán quan nhìn Vạn Tiến Trung cao giọng nói :

- Đức Diêm Quân cho phép ngươi được nói lời cuối cùng. Muốn nói gì hay có muốn biện bạch thì hãy mau giải trình.

Vạn Tiến Trung này giờ vẻ mặt có chiều khác lạ. Khi nghe Hồng diện Phán quan tuyên đọc tội trạng, gã đã biến sắc mấy lần, vẻ mặt lúc nhợt nhạt, lúc tái xanh. Cuối cùng, với bộ mặt làm ra vẻ tức tối, gã hầm hầm nhìn bọn âm binh, kể cả vị Diêm Quân đang ngồi trên long ngai tra án. Đến lúc nghe hỏi, gã lại lớn tiếng nói :

- Cái tội danh thập ác đó là do các người tự đặt ra, đã lấy gì làm chứng cứ. Ta trước nay hành sự không hề hổ thẹn với lương tâm, các người muốn vu oan giá họa cho ta là không được đâu.

Đoạn gã đưa mắt nhìn khắp lượt quần hào đang hiện diện trong sảnh đường, cao giọng phân bua :

- Chư vị. Bọn chúng muốn vu oan cho tại hạ. Chư vị đừng nên tin lời bọn chúng. Bọn chúng muốn gây thù oán khắp vũ lâm đó. Ở đây chúng ta đồng người hơn bọn chúng. Nhân lúc này động thủ đi thôi.

Lời nói của gã tuy có vẻ chí thiết, nhưng chỉ như đá chìm đáy nước, gây ra một chút động tĩnh rồi thôi. Quần hùng đại bộ phận nghiêng về Hà Vĩnh Tuấn, nên đều hy vọng gã ta có tội để họ Hà thoát tội.

Diêm Quân nghe gã nói thế, dùng dùng nổi giận, vỗ long án quát lớn :

- Đến lúc này mà ngươi vẫn còn chưa biết hối. Trẫm khó thể dung thứ. Hừ ! Ngươi nên biết rằng, khi trẫm đã gọi đến tên thì dù cho có là Cửu Thiên Đại đế cũng khó thoát khỏi vòng hình luật. Sá gì một tên điều dân như ngươi.

Rồi Ngài nhìn sang bọn âm binh, phán :

- Chúng âm binh nghe lệnh trẫm truyền : bọn thế nhân nơi đây, kẻ nào cả gan loạn động xem như đồng phạm, lập tức câu hồn đoạt phách, đầy xuống cõi A Tỳ, chịu vạn cực hình.

Chúng âm binh tứ phía dạ ran, xiềng xích khua vang rổn rảng, vẻ mặt lạnh lùng tràn đầy sát khí.

Các vị chưong môn, đầu lĩnh bọn quần hùng thấy tình hình như thế thì hết sức lo ngại. Bọn âm binh xem ra vũ công đều cao cường tuyệt đỉnh. Quần hùng phe chính phái tuy đông đảo, nhưng nếu như xung đột phát sinh thì e vẫn khó bề đương cự. Việc này nếu không khéo giải quyết ổn thỏa thì nơi đây lập tức diễn ra một trường sát kiếp máu đổ thịt rơi. Ai nấy đều ra sức ước thúc quần hùng. Đặc biệt là Cái Bang, hầu như toàn thể trưởng lão đều xuất động, phân tán đi các nơi duy trì cục diện.

Không Hư đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự, vội bước ra hướng về vị Diêm Quân chấp tay nói :

- Những tội danh kia chẳng hay các vị có chứng cứ nào chứng minh hay không ?

Bọn âm binh nghe nói thấy đều lộ vẻ giận dữ, sắc mặt hầm hầm nhìn Không Hư đại sư như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến đại sư ngơ ngác không hiểu vì sao. Chợt nghe Hồng diện Phán quan hừ lạnh nói :

- Tên điều dân này to gan thật. Diêm Quân tra án mà dám đòi Diêm Quân phải đưa ra chứng cứ chứng minh ư ? Thật là hết muốn sống rồi.

Diêm Quân khẽ vẫy tay bảo tất cả im lặng, đoạn đưa mắt ngắm nhìn Không Hư đại sư một lúc, rồi mới hỏi :

- Ngươi chính là tiểu hòa thượng Không Hư mấy mươi năm về trước đây phải không ? Giờ ngươi đã là phương trượng rồi à. Ô. Thấm thoát cũng gần năm mươi năm trôi qua rồi còn gì. Nhanh thật đấy.

Không Hư đại sư ngăn người nhìn vị Diêm Quân hồi lâu, rồi đột ngột ồ lên một tiếng, chấp tay kính cẩn vái dài, nói :

- Bần tăng chính là Không Hư. Đã năm chục năm trôi qua rồi nên nhất thời bần tăng không nhận ra tiền bối. Năm xưa, khi bần tăng còn là một tiểu hòa thượng, được theo hầu ân sư đến Hoa Sơn, may được bái kiến tiền bối. Suốt mấy chục năm dài đã qua đi mà nghiêm nhan tiền bối vẫn như xưa, bần tăng ... bần tăng lại được diện kiến nghiêm nhan, thật ... vô cùng vinh hạnh.

Bọn quần hào nghe đại sư nói thế đều tròn mắt kinh ngạc. Theo lời đại sư vừa nói thì cách đây gần năm mươi năm đại sư đã từng được gặp vị Diêm Quân này rồi. Khi đó dung mạo của Ngài cũng chẳng khác hiện giờ. Mà dung mạo của Ngài hiện giờ trông cũng chỉ trạc tứ tuần. Vậy thì ...

Diêm Quân khẽ vuốt râu mỉm cười. Đây là lần đầu tiên bọn quần hào thấy Ngài mở miệng cười. Chứ từ đầu đến giờ vẻ mặt Ngài lúc nào cũng sắc lạnh, khiến không ai dám nhìn thẳng vào mặt Ngài.

Lý Nhược Hồng bỗng ghé sát tai Giang Thừa Phong, khẽ hỏi :

- Người thấy thế nào ?

Giang Thừa Phong mỉm cười, hạ giọng hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi gì ? Bản tội trạng đó đúng sai thế nào phải không ? Hay là muốn hỏi tuổi của Diêm Quân.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vị Diêm Quân đó bao nhiêu tuổi rồi ? Ta xem diện mạo chỉ độ quá bốn mươi là cùng. Mà sao lão hòa thượng lại nói ...

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Có lẽ trừ Đấng Chí Tôn, ngoài ra không một ai biết được Đức Diêm Quân đã bao nhiêu tuổi rồi. Cô nương không nghe lão hòa thượng nói rằng nghiêm nhan của Diêm Quân vẫn không khác năm xưa hay sao ? Diêm Quân trước nay vẫn ngụ tại Địa phủ, không qua lại thế gian. Chỉ đúng kỳ mười năm mới một lần xuất tuần tra án. Địa vị của Người rất cao. Còn cao hơn gia phụ rất nhiều.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Vậy ... các tội trạng đó là thật chứ ?

Giang Thừa Phong mỉm cười hỏi lại :

- Cô nương nghĩ thế nào ?

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Ta nghĩ thế nào là việc của ta. Phần người chỉ có bốn phận trả lời câu hỏi của ta mà thôi. Ta muốn biết ý kiến của người thế nào ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Lão hòa thượng lỗ mãng quá. Đức Diêm Quân dù cho có lượng tình dung thứ thì cũng e khó thoát khỏi trọng hình, ít nhất cũng sẽ bị giảm đi vài năm dương thọ. Diêm Quân phụng thánh ý chấp chưởng Sinh Tử Bộ, mọi sự đều phải theo đúng thiên luật mà định đoạt. Thiên luật rất nghiêm minh. Ngay cả Diêm Quân cũng không thể quyết định tùy tiện được đâu.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy người cho rằng Vạn ... Vạn Tiến Trung chính là nguyên hung ?

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Không phải chỉ cho rằng, mà là tin chắc. Ngay lúc đầu tiểu sinh đã chú ý đến hành vi của hắn rồi. Vì vậy mà khi Hồng Liên Tiên tử định tấn công Hà Vĩnh Tuấn, tiểu sinh mới lên tiếng ngăn cản.

Lý Nhược Hồng hơi có vẻ giận, nói :

- Người đã biết trước sao không nói với ta ?

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh nói ra biết cô nương có tin không.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Sao người biết ta không tin ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu, thở dài. Trong lúc ấy, Diêm Quân đã phán :

- Năm xưa, khi đến kỳ xuất tuần tra án, trầm đi qua Hoa Sơn có gặp thầy trò người. Nghĩ tình chút cơ duyên đó, tội phạm thượng của người lần này trầm sẽ xử nhẹ cho.

Đoạn Ngài quay sang hỏi Hồng diện Phán quan :

- Hành vi như vậy, chiếu luật thì hình phạt nhẹ nhất là gì ?

Hồng diện Phán quan cung kính tâu :

- Khỏi bắt Diêm Quân. Hành vi phạm thượng như vậy, xử nhẹ nhất cũng phải giảm thọ nửa kỷ.

Diêm Quân khẽ thở dài nói :

- Ừ. Thì giảm thọ nửa kỷ vậy.

Hồng diện Phán quan kính cẩn vâng dạ, gỡ sổ ra lúi húi ghi chép. Diêm Quân lại nhìn Không Hư đại sư, lúc này đang ngơ ngẩn, nói :

- Lần này trầm lượng tình xử nhẹ cho, nhưng không có lần sau đâu đấy. Các người hãy mở miệng nói gì đều có thể vướng vào tội đại nghịch phạm thượng. Tốt nhất là nên ít nói lại. Còn như câu hỏi của người vừa rồi, trầm có thể cho người biết rằng : những gì Phán quan vừa tuyên đọc chính thật đã được Hiệp Thiên Đài ghi vào Thiên Thư, Toàn Cơ Lâu viết vào Huyền Sử, rồi từ đó mới được Địa Phủ chép vào Sinh Tử Bộ. Thiên mệnh đã định. Trầm chỉ theo đó mà tra xét, định án. Được rồi. Người lui ra đi.

Đợi Không Hư đại sư lui sang một bên, Ngài liền nhìn Vạn Tiến Trung phán :

- Phạm nhân đao tử bất hối, khó thể khoan hồng. Trầm định án ngũ hỏa tiêu thân, thiêu đốt thân xác phạm nhân thành tro bụi, hồn phách vào cõi A Tỳ thọ trọng hình ba kỷ, sau đó đầu thai làm súc sinh mười kiếp. Y án.

Hồng Diện Phán Quan lập tức ghi chép vào Sinh Tử Bộ, rồi Diêm Quân vỗ long án, cao giọng quát :

- Truyền chấp pháp.

Bọn âm binh quỷ tốt nhất loạt dạ ran. Bốn tên âm binh áp lại dè Vạn Tiến Trung xuống, chuẩn bị chấp pháp. Bất chợt, trong đám đông bỗng vang lên một giọng nói trong trẻo của thiếu nữ :

- Khoan đã.

Mọi người giật mình kinh hãi, quay lại nhìn, nhận ra người vừa lên tiếng chính là Lý Nhược Hồng, bất giác sợ thay cho nàng. Nhưng trái với phỏng đoán của mọi người, Diêm Quân nhìn nàng bằng ánh mắt từ hòa, mỉm cười nói :

- Tiểu cô nương tên là Lý Nhược Hồng phải không ? Có gì định nói với trầm thế ?

Lý Nhược Hồng cũng rất ngạc nhiên trước thái độ hiền hòa của Diêm Quân, và đã nghĩ ngay đến thân phận của Giang Thừa Phong. Nàng vội chấp tay nói :

- Tiểu nữ ... tiểu nữ muốn được tự mình trả mối gia thù. Mong Diêm Quân lượng tình ân chuẩn.

Diêm Quân trầm ngâm một lúc, khẽ đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong, rồi lại quay sang nhìn Lý Nhược Hồng. Sau đó, Ngài vuốt râu mỉm cười nói :

- Nghĩ tình hắn, trầm chấp thuận việc này. Nhưng tiểu cô nương chỉ được đâm phạm nhân một kiếm thôi đấy. Sau đó còn để cho chúng âm binh chấp pháp.

Lý Nhược Hồng chấp tay cảm tạ. Đoạn nàng rút xoạt trường kiếm ra, trợn mắt nhìn Vạn Tiến Trung, quát hỏi :

- Người có gì để nói hay không ?

Vạn Tiến Trung lấp bắp nói :

- Ta ... ta ... bị chúng giả họa đó.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Còn gì nữa ?

Vạn Tiến Trung run giọng nói :

- Hiền diệt ... đừng tin lời chúng ... đừng mắc mưu chúng.

Lý Nhược Hồng chẳng thêm nói nữa, mà cũng chẳng để ý đến lời của họ Vạn. Không phải nàng tin Diêm Quân và bọn âm binh quỷ sứ, mà chỉ vì nàng tin tưởng lời nói của Giang Thừa Phong mà thôi. Nàng thét lớn một tiếng. Lưỡi kiếm vung lên, đâm suốt người họ Vạn, ngập tới tận chuôi. Đây là tuyệt chiêu của nàng, lúc trước đã từng đâm Giang Thừa Phong một lần ở hồ Trường Bích.

Trước khi xuất thủ, Lý Nhược Hồng có vẻ rất cứng cỏi, lạnh lùng. Nhưng sau khi lưỡi kiếm đã đâm sâu vào người Vạn Tiến Trung, nàng mất hẳn dáng vẻ cứng cỏi đó. Đôi mi rướm lệ, tay nàng run run rút lưỡi kiếm ra. Thân người họ Vạn đổ gục xuống. Nhưng gã vẫn chưa chết, mắt trừng trừng nhìn nàng.

82. 81

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi hai

KHAI HÌNH CHẤP PHÁP KINH THỂ TỤC

LƯỢNG TÌNH DIÊM CHÚA ĐỊNH BAN ÂN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, sau khi hạ thủ đâm Vạn Tiến Trung xong, Lý Nhược Hồng mất hẳn dáng vẻ cứng cỏi lạnh lùng thường ngày. Đôi mi rướm lệ, tay nàng run run rút lưỡi kiếm ra. Thân người họ Vạn đổ gục xuống. Nhưng gã vẫn chưa chết hẳn, mắt trừng trừng nhìn nàng. Nàng chợt cảm thấy gần như kiệt sức, loạng choạng muốn ngã. Giang Thừa Phong vội đứng dậy tiến đến đỡ lấy người nàng, dìu nàng ngồi xuống ghế, vỗ về an ủi. Chẳng rất hiểu nỗi lòng của nàng lúc này.

Diêm Quân nhìn chàng khẽ mỉm cười, đoạn quát lớn :

- Mau chấp pháp.

Bọn âm binh lại lớn tiếng dạ ran lần nữa. Tiếp đó hai tên quỷ tốt trịnh trọng khiêng ra một chiếc mâm lớn phủ hồng điều đặt nghiêm chỉnh trước long án. Trên mâm chứa một vật cao chừng hơn thước, vì được che phủ bằng một tấm lụa đỏ nên không hiểu đó là vật gì. Nhưng Diêm Quân vừa phán ngữ hỏa tiêu thân thì chắc vật bên dưới mảnh lụa chính là ngũ hỏa.

Hồng diện Phán quan tiến tới giật phăng tấm lụa đỏ. Một luồng sáng chói lòa làm lóa mắt mọi người. Khi định thần nhìn kỹ lại mới nhận ra đó là một viên minh châu rất lớn đặt trước một tấm kính đồng. Ánh sáng từ viên minh châu phát ra chiếu vào tấm kính, rồi phản xạ lại, chiếu thẳng vào thân người Vạn Tiến Trung.

Sau khi bị bao phủ bởi luồng ánh sáng kỳ lạ kia, thân người họ Vạn dần dần bị tiêu hủy, khói trắng bốc lên nghi ngút. Mọi người trở mắt nhìn hiện tượng thần kỳ đang diễn ra trước mắt. Không một ai tại trường kịp nhận thấy có một ít hạt phấn nhỏ li ti từ nơi tay áo của Diêm Quân bắn vào người Vạn Tiến Trung. Đây mới chính thật là nguyên nhân đã khiến thân thể gã ta bị tiêu hủy.

Thông thường, các loại Tiêu Hình Tán, Hủ Cốt Tán, Hóa Thi Phần ... chỉ có thể tiêu hóa cơ thể thành nước. Nhưng cộng thêm luồng kinh khí cực nhiệt, toàn bộ lượng nước kia đều đã bị bốc thành hơi hết cả. Do đó mới có khói trắng bốc lên. Vì không biết nên mọi người mới kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc lại chuyển thành khiếp hãi. Ai nấy đều nhìn bọn âm binh quỷ sứ bằng ánh mắt sợ sệt, chẳng ai còn bạo gan dám nghĩ đến chuyện đắc tội bọn họ nữa, an phận thủ kỷ là hơn.

Chỉ một lúc sau, thân xác Vạn Tiến Trung đã hoàn toàn bị tiêu hủy hết cả, không còn lưu lại một chút gì, như thể gã ta chưa từng có mặt tại đây vậy. Hồng diện Phán quan lại phủ tấm lụa đỏ lên trên chiếc mâm. Rồi bọn âm binh khiêng chiếc mâm đi ra. Hiện trường trở lại im ắng một cách đáng kinh sợ.

Hồi lâu, Diêm Quân lại phán hỏi :

- Phạm nhân tiếp theo là ai ?

Hồng diện Phán quan lại giở sổ sinh tử ra tra xét. Trong sảnh đường bỗng chốc đã trở nên yên lặng như tờ. Ai nấy đều chăm chú chờ nghe Phán quan tuyên đọc, tim như muốn ngừng đập, trong lòng vô cùng hồi hộp, thầm cầu mong sao kẻ xấu số tiếp theo sẽ không phải là mình.

Như muốn trêu gan mọi người, Hồng diện Phán quan còn cầm cúi tra xét một lúc lâu nữa rồi mới đồng dặc nói :

- Khải bẩm Diêm Quân. Phạm nhân tiếp theo : Hà Vĩnh Tuấn ...

Phán Quan vừa nói tới đây, mọi người đã cả kinh thất sắc, đưa mắt nhìn Hà Vĩnh Tuấn, bang chủ Cái Bang. Họ Hà khê thở dài, đầu cúi xuống tỏ vẻ buồn rầu đau khổ, nhưng lão cũng không lộ vẻ lo lắng hay sợ sệt, đúng là bản sắc của một đại trượng phu, thật xứng với địa vị bang chủ.

Hồng diện Phán quan lại giở sổ ra, đọc tiếp :

“Hà Vĩnh Tuấn quán tại Lạc An phủ, Sơn Đông tỉnh, Trung Nguyên địa khu. Thân phụ Hà Thái Trung, Thân mẫu Dương Ánh Tuyết. Mười hai tuổi, song thân lần lượt tạ thế, trở thành cô nhi nên gia nhập bang khất cái, làm môn hạ Vương Duy. Ba mươi sáu tuổi, kế nhiệm bang chủ. Không thê tử. Chỉ có một nghĩa nữ năm nay mười bảy tuổi. Tội nghiệt tuy cũng có nhưng không quan trọng, đã được khấu trừ vào dương thọ. Nhưng vì vụ của Vạn Tiến Trung mà phạm vào Thiên giới. Tuy không cố ý. Nhưng cũng chẳng thể không tra xét. Thỉnh Diêm Quân liệu lý.”

Diêm Quân phán :

- Truyền phạm nhân tỵ vị.

Biết không còn khả năng phản kháng, dù cho có cố miễn cưỡng chống cự cũng vô ích, chỉ tổ thiệt thân, Hà Vĩnh Tuấn chẳng đợi bọn âm binh đến bắt, đã tự động bước ra trước long án, chấp tay nói :

- Lão phu vì vô ý mà phạm lỗi lầm, gây nên hậu quả nghiêm trọng, thật vô cùng ân hận, không có gì biện bạch. Xin tỳ Diêm Quân định đoạt.

Trong sảnh đường chợt vang lên nhiều tiếng ghen ngào :

- Bang chủ ...

- Lão nhân gia ...

- Hà đại ca ...

Hà Vĩnh Tuấn nét mặt buồn rầu thiểu não, nhìn mọi người khê lắc đầu. Lão tự biết vô phương kháng cự, đành tự thân đứng ra chịu tội để quần hào khỏi phải vì lão mà hy sinh một cách vô ích. Lão còn hy vọng bằng việc tự đứng ra nhận tội còn có thể được ân giảm phần nào.

Đột nhiên, từ bên ngoài có một bóng người phóng vụt vào, lao đến ôm chầm lấy Hà Vĩnh Tuấn mà khóc nức nở. Trông lại thì đó là một thiếu nữ vận lam y, tuy y phục chỉ may bằng vải thô nhưng rất sạch sẽ tinh tươm. Nàng tên là Hà Vân Bình, là nghĩa nữ của Hà Vĩnh Tuấn. Nàng gục đầu vào lòng họ Hà mà thổn thức. Hà Vĩnh Tuấn đưa tay khẽ xoa đầu nàng, an ủi :

- Không có gì đâu. Con đừng khóc nữa. Con gái ta phải cứng cỏi mới được chứ. Sao con lại đi học thói nhĩ nữ thường tình ?

Thiếu nữ khẽ gạt đầu, đưa tay lau nước mắt, nhưng đôi dòng lệ vẫn cứ trào ra. Cảnh huống thật thê lương.

Trước cảnh trạng đau lòng, hiểu người buông tiếng thở dài, quay mặt đi không dám nhìn nữa. Lý Nhược Hồng ngồi cạnh Giang Thừa Phong, chợt gục đầu vào vai chàng, cố giấu đôi dòng nước mắt, khẽ nói :

- Cô ta tội nghiệp quá. Người có thấy vậy không ?

Lần đầu chàng với nàng vai kề vai thân mật như thế, khiến chàng bất giác ngây ngất, chưa kịp lên tiếng đáp lời. Nàng lại nói :

- Người ... người có cách gì giúp cô ta hay không ?

Trang lão lúc ấy cũng đang đứng gần chỗ hai người. Lão liền tiến lại bên cạnh Giang Thừa Phong, khẽ nói :

- Giang lão đệ. Lão đệ thần thông quảng đại. Xin nghĩ thử xem có cách gì cứu mạng hần ta được không ?

Giang Thừa Phong thoáng cau mày, trầm ngâm suy nghĩ. Lý Nhược Hồng tưởng chàng đang cân phân lợi hại, khẽ trách :

- Người đang tính toán xem việc này có lợi cho người hay không chứ gì ? Ta không nói sai chứ hả ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Cách thì không phải không có ? Nhưng ...

Lý Nhược Hồng và Trang lão cùng đồng thanh hỏi :

- Nhưng sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Nhưng nếu chỉ vì chuyện này mà phải mất đi món trân bảo đệ nhất thiên hạ thì quả thật tiểu sinh không muốn chút nào.

Trang lão vội nói :

- Lão phu với sự phụ của hần là thâm niên chi giao. Lão ta trước khi nhắm mắt lìa đời có nhờ lão phu chiếu cố hần. Lão phu không thể khoanh tay đứng nhìn hần chết được. Xin lão đệ hãy nghĩ cách cứu mạng hần. Từ nay về sau lão đệ bảo lão phu làm gì lão phu cũng ứng chịu.

Thấy chàng vẫn còn có vẻ ngần ngại, Lý Nhược Hồng lại nói thêm :

- Người hãy giúp cô ta đi. Ta ... ta cầu xin người đó.

Một lời khẩn khoản của nàng còn hơn vạn lời cầu xin của kẻ khác. Giang Thừa Phong khẽ thở dài, gạt đầu nói :

- Được rồi. Để tiểu sinh thử xem sao.

Trong khi đó, ngoài kia, sau một lúc nghĩ ngợi Diêm Quân đã vuốt râu nói :

- Trông tình cảnh của các người trầm cũng thấy nao lòng. Hồng diện Phán quan. Khanh hãy xem còn có chi tiết nào có thể cứu xét được không ?

Hồng diện Phán quan chấp tay nói :

- Khỏi bẩm Diêm Quân. Việc này chưa từng có tiền lệ.

Diêm Quân xua tay nói :

- Không sao. Khanh tra xét thử xem.

Hồng diện Phán quan cung kính vâng dạ, gỡ sổ bộ ra tra xét. Mọi người chú tâm chờ đợi. Cả Hà Vân Bình cũng đã thôi khóc, ngưng thần lắng nghe. Nhưng rồi Phán quan xếp sổ lại, chấp tay nói :

- Khỏi bả Diêm Quân. Không có ạ. Vụ việc lại xảy ra trong lúc tử hống. Mà những việc có liên quan đến rượu thì ...

Diêm Quân thở dài nói :

- Thì không được ân giảm chút gì ?

Rồi Ngài trầm sắc mặt phán :

- Tuy vô tình phạm phải, nhưng tội bất khả xá. Xét việc phạm nhân tự biết cải hối, trầm cho miễn việc phải vào cũi A Tỳ. Các khanh cứ chiếu phép thi hành.

Hà Vân Bình đang gục đầu vào lòng nghĩa phụ, nghe lời phán tức thì khóc òa lên. Thấy việc đã đến lúc cấp bách, Lý Nhược Hồng vội giục Giang Thừa Phong mau mau can thiệp. Chàng đành gật đầu, bước ra nghiêng mình chấp tay nói :

- Tiểu sinh có việc muốn thưa, không biết Diêm Quân có cho phép ?

Diêm Quân gật đầu nói :

- Khanh cứ trình bày.

Giang Thừa Phong nói :

- Hà tiên sinh chỉ vô tình phạm lỗi. Hơn nữa nạn nhân lại không muốn cứu xét. Chẳng hay tội trạng có được ân giảm không ạ ?

Diêm Quân lắc đầu nói :

- Tội phạm thiên uy không phải tầm thường, phải chiếu hình luật mà định đoạt. Trẫm tuy chuộng quân Sinh Tử Bộ, cảm quyền Âm giới, nhưng cũng không thể tùy tiện quyết định ân giảm được.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu sinh muốn dùng ba hoàn Linh Bảo Đan để chuộc tội cho Hà tiên sinh, chẳng biết có được không ạ ?

Diêm Quân thoáng giật mình, vội hỏi :

- Khanh vừa nói là muốn dùng ba hoàn Linh Bảo Đan để chuộc tội cho phạm nhân ?

Giang Thừa Phong nói :

- Vâng ạ.

Diêm Quân nói :

- Linh Bảo Đan là bảo vật của Thánh cung, là Cửu Thiên đệ nhất trân bảo. Khanh cũng biết điều đó mà.

Giang Thừa Phong nghiêng mình đáp :

- Vâng ạ.

Diêm Quân nghĩ ngợi một lúc, rồi nói :

- Linh Bảo Đan tuy là trân bảo, nhưng hình luật không thể làm trái được. Mà này, ba hoàn Linh Bảo Đan đó không phải là khanh lấy trộm của Hỏa Đức Tinh Quân đó chứ ? Lão ta cũng chỉ được ngự ban có ba hoàn thôi đấy.

Giang Thừa Phong nói :

- Không đâu ạ. Tiểu sinh nào đâu dám thế. Đây là do chúa thượng gia ân ban cho để tui thân đây ạ.

Diêm Quân gật gù nói :

- Ra là thế. Khanh quả là có phúc phần rất lớn đó. Vậy thì ... Việc này xem ra vẫn còn có thể cứu xét được.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy là Diêm Quân chấp thuận ?

Diêm Quân mỉm cười nói :

- Ba hoàn Linh Bảo Đan của Khanh là được Quân chủ ban cho để phòng thân, dù sao thì trăm cũng không thể thu lấy được. Nếu không sau này Quân chủ mà hay biết thì thế nào rồi cũng trách trăm.

Giang Thừa Phong thoáng ngần người :

- Vậy ...

Diêm Quân vuốt râu mỉm cười nói :

- Nghĩ tình Quân chủ cùng Hỏa Đức Tinh Quân, trăm sẽ cứu xét việc này.

Giang Thừa Phong vái tạ, lui trở về chỗ cũ. Diêm Quân hướng nhãn quang nhìn Hà Vĩnh Tuấn, trầm giọng nói :

- Phạm nhân nghe phán.

Hà Vĩnh Tuấn vội chấp tay cúi đầu chờ đợi. Hà Văn Bình cũng thôi khóc, chú tâm lắng nghe. Mọi người trong đại sảnh cũng vậy. Toàn trường im phăng phắc.

Diêm Quân nghiêm giọng phán :

- Sau khi cứu xét, trăm quyết định gia hạn thời gian chấp pháp là ba năm. Đồng thời ban cho phạm nhân một cơ hội để chuộc tội. Nếu trong ba năm mà phạm nhân có thể thu thập được một vạn công đức thì tội danh có thể khoan thứ. Phạm nhân có thể làm được không ?

Mọi người nghe xong, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Hà Vĩnh Tuấn cả mừng, chấp tay vái lạy, nói :

- Cảm tạ Diêm Quân ban ân. Lão ... thảo dân nguyện sẽ cố gắng.

Diêm Quân gật đầu nói :

- Người có thể lui.

Hà Vĩnh Tuấn vái lạy lần nữa rồi lui sang bên. Diêm Quân lại phán hỏi :

- Phạm nhân tiếp theo là ai ?

Mọi người lại một lần nữa hồi hộp đến độ nín thở, chờ đợi Hồng diện Phán quan lên tiếng. Người nào cũng khẩn thắm trong lòng, cầu mong sao kẻ tiếp theo chẳng phải là mình. Nhưng Phán quan không giở sổ ra tra xét mà lại nhìn Giang Thừa Phong mỉm cười, rồi hướng về Diêm Quân chấp tay cung kính nói :

- Theo tiểu thần nhận thấy, việc tra án tạm dừng ở đây là được rồi. Nếu còn tra xét thêm nữa thì thế nào Tinh Quân cũng xen vào.

Diêm Quân đưa mắt nhìn khắp lượt quần hào, rồi gật đầu nói :

- Khanh nói cũng phải. Khi đó nếu trăm cứu xét thì sợ rằng sẽ trái với hình luật, còn nếu không cứu xét thì chỉ e lại mất lòng Quân chủ.

Đoạn Ngài cao giọng phán :

- Truyền bãi hầu.

Lời phán vừa dứt, tiếng âm nhạc đã trở lên. Tiếp theo đó, âm phong lan tràn khắp sảnh đường, khí lạnh ghê người, đèn đuốc chấp chờn muốn tắt. Rồi đột nhiên, từ phía long án, nơi Diêm Quân đang ngự tọa, một luồng ánh sáng chói ngời lóe lên làm chói mắt mọi người.

Sau khi ánh hào quang tắt đi, Diêm Quân và Hắc Bạch Vô thường đã biến mất. Hồng diện Phán quan phân phó bọn âm binh xong liền cùng Lục Linh Sứ giả lướt đi mất dạng. Bọn âm binh tay cầm xiềng xích cũng lũ lượt theo sau, thân ảnh phiêu hốt dật dờ như u hồn dạ quỷ.

Trong sảnh đường vẫn còn lại một toán âm binh. Bọn chúng lo thu dọn mọi thứ do chúng đem đến rồi cũng lặng lẽ đi mất. Sau khi tất cả đã khuất dạng, mọi người trong sảnh mới thở phào nhẹ nhõm, như vừa trải qua một cơn ác mộng. Một giấc mộng vô cùng khủng khiếp, không ai muốn gặp lại lần thứ hai.

Giang Thừa Phong nhìn Lý Nhược Hồng cười nói :

- Như vậy được không ?

Lý Nhược Hồng còn chưa kịp lên tiếng thì Trang lão đã mau miệng nói :

- Lão đệ thật là thần thông quảng đại. Lão phu không ngờ sự việc lại có thể kết thúc một cách êm đẹp như thế.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Mọi sự đâu đã kết thúc. Hà tiên sinh còn phải thu thập đủ một vạn công đức nữa thì mới có thể gọi là ổn thỏa được.

Trang lão nói :

- Chuyện thu thập một vạn công đức vốn không phải là vấn đề. Ta nói đúng chứ ? Hà hiền đệ.

Vì thấy Hà Vĩnh Tuấn đang đi đến chỗ ba người nên Trang lão mới hỏi như vậy. Hà Vĩnh Tuấn gật đầu nói :

- Vâng. Chỉ cần tiểu đệ cố gắng là có thể làm được.

Đoạn lão hướng vào Giang Thừa Phong chấp tay vái dài, nói :

- Lão phu xin đa tạ công tử đã tương trợ. Sau này công tử có việc chi cần đến lão phu, lão phu nhất định chẳng từ nan.

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu đáp lễ, mỉm cười nói :

- Hà tiên sinh có hiểu thế nào là công đức hay không ? Chẳng phải cứ cứu trợ người nghèo khổ, giúp đỡ kẻ khốn cùng thì có thể cho là công đức được đâu.

Hà Vĩnh Tuấn ngẩn người, vội hỏi :

- Thế nào mới được tính là công đức ? Xin công tử chỉ giáo cho.

Giang Thừa Phong nói :

- Những hành vi hợp với Thiên đạo mới có thể được xem là công đức.

Thấy lão vẫn còn ngờ ngác, chàng lại nói tiếp :

- Đạo lớn trong thiên hạ không chia chính tà, chẳng phân thiện ác, chỉ phân biệt Thiên đạo và Ma đạo. Những gì hợp với thiên mệnh thì gọi là Thiên đạo. Những gì trái với thiên mệnh thì xem là Ma đạo.

Hà Vĩnh Tuấn lại hỏi :

- Vậy ... thiên mệnh là thế nào ?

Giang Thừa Phong nói :

- Thiên mệnh cao sâu huyền diệu, chẳng thể luận theo thường lý. Tùy tư chất, ngộ tính từng người mà mức độ thông hiểu sẽ khác nhau. Việc này đành phải tùy vào phúc phận của tiên sinh thôi.

Hà Vĩnh Tuấn cúi đầu ngẫm nghĩ. Trang lão cũng vậy. Còn Lý Nhược Hồng thấy chẳng cần phải nhọc trí tìm hiểu lẽ trời làm chi. Nàng chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, liền hỏi :

- Khi này ta có nghe các niên hiệu Thái Sơ, Khai Chính. Đó là thế nào ? Nghe thật lạ tai.

Giang Thừa Phong nói :

- Đây là niên hiệu của thiên lịch, được dùng chung cho cả thiên hạ. Khoảng mười mấy năm về trước, chư vị đế vương bá chủ trị vì các cõi trong toàn thiên hạ có hội nhau đến Thiên Thượng Phong triều kiến. Nhân kỳ thịnh hội đó, Đức Chí Tôn đã định lại thiên mệnh và niên hiệu cũng được đổi từ Thái Sơ sang Khai Chính. Cũng trong lần triều kiến đó, Vĩnh Lạc đế hiện nay, khi đó hãy còn là Yên vương của Minh triều, được chư vương tiến cử, đã được gia phong đế vị, hiệu Minh Thiên Đại đế của cõi Trung Nguyên. Rồi sau đó mới được chư quân đưa vào Kim Lăng lên ngôi đại bảo.

Lý Nhược Hồng lại hỏi :

- Tinh Quân thì ta hiểu rồi. Còn Quân chủ là nhân vật thế nào mà ta xem Diêm Quân có vẻ rất kiêu ngạo ?

Giang Thừa Phong đáp :

- Quân chủ mà Diêm Quân nói đấy chính là Tứ Hải Quân chủ, vị đứng đầu cả thiên địa bách thần.

Chàng lại hạ giọng nói :

- Việc đã xong rồi. Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi đây thôi.

Lý Nhược Hồng nhìn quanh thấy mọi người đang dần dần đổ dồn về phía mình, không muốn dính vào lắm sự phiền phức liền vội gật đầu đồng ý. Giang Thừa Phong nhìn Hà Vĩnh Tuấn nói :

- Đã đến lúc tiểu sinh phải đi rồi. Xin từ biệt mọi người.

Đoạn chẳng chờ lão lên tiếng đáp lại, chàng đã cùng Lý Nhược Hồng bỏ đi. Trang lão đang trầm ngâm nghĩ ngợi, thấy vậy vội vàng chạy theo, lớn tiếng gọi :

- Giang lão đệ. Chờ lão phu với.

Giang Thừa Phong quay nhìn lại, hỏi :

- Lão ca gọi tiểu đệ có việc chi chăng ?

Lúc này, Trang lão đã chạy đến bên hai người, nói :

- Khi nãy lão phu đã hứa lời với lão đệ nên định sẽ đi cùng lão đệ.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Thế thì xin mời lão ca.

Rồi ba người đồng hành quay lại Như Ý đại khách điểm. Lúc này cũng đã quá canh năm. Trời đã sắp sáng.

83. 82

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi ba

QUÁ YÊU NÀNG CHÀNG ĐÀNH CHỊU KHỔ

GIẢI TÂM TÌNH SÁNH BƯỚC NHÀN DU

Nguồn : Tàng Thư Viện

Thành Lạc Dương ...

Như Ý đại khách điểm, tòa khách điểm to lớn sang trọng nhất thành Lạc Dương, nơi chỉ dành cho các bậc vương tôn công tử cùng hào phú bốn phương dừng chân, nơi Giang Thừa Phong đã thuê phòng nghỉ.

Sau đêm dự yến kinh hoàng ở Tổng đà Cái Bang, mãi đến gần sáng ba người bọn Giang Thừa Phong mới trở về nơi ấy. Vì đã quá mệt mỏi nên vừa về đến nơi là cả ba liền vội vã về phòng nghỉ ngơi. Đương nhiên là Giang Thừa Phong cùng Lý Nhược Hồng vẫn ở chung một phòng như mọi khi.

Vừa vào phòng, Lý Nhược Hồng đã định đi ngủ ngay vì đã quá mệt mỏi. Đương nhiên thôi, vì nàng đã thức trắng cả đêm rồi còn gì. Hơn nữa, gia thù đã trả xong, nàng chẳng còn gì để phải bận lòng lo nghĩ.

Nhưng Giang Thừa Phong đã giữ nàng lại, bước đến đứng đối diện nàng, hai tay nắm chặt đôi vai nàng, khẽ gọi với giọng thân thương :

- Hồng muội !

Lý Nhược Hồng trừng mắt nói :

- Hôm nay ngươi sao vậy ? Có phải ăn trúng nhầm thứ gì rồi phải không ? Sao dám cả gan gọi ta như thế ?

Giang Thừa Phong khấn khoản nói :

- Hồng muội ! Chúng ta đã giao ước trước rồi mà. Từ nay về sau tiểu huynh nhất định sẽ gọi muội là Hồng muội. Dù Hồng muội muốn đánh muốn mắng thế nào tiểu huynh cũng chấp nhận hết.

Lý Nhược Hồng tức giận nói :

- Ngươi muốn gọi gì thì tùy ngươi. Nhưng hễ mà ngươi dám gọi ta một tiếng Hồng muội thì ta sẽ đánh ngươi mười roi. Ngươi liệu hồn.

Nàng vừa nói dứt lời thì Giang Thừa Phong đã chớp động thân hình theo đường cửa sổ lao vút ra bên ngoài. Nàng tuy trong bụng cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lạnh lùng, nói :

- Hừ ! Ngươi cũng biết sợ nữa sao ?

Nhưng ngay lập tức đã có tiếng Giang Thừa Phong đáp lại :

- Đâu có.

Và chàng đã lướt trở vào, đứng ngay vị trí cũ. Trên tay chàng đang cầm một ngọn roi da. Chàng đưa ngọn roi cho Lý Nhược Hồng, mỉm cười nói :

- Nay giờ tiểu huynh đã gọi bốn tiếng rồi. Đành chịu để Hồng muội đánh bốn mươi roi thôi.

Lý Nhược Hồng tức giận chụp lấy ngọn roi, dùng hết sức mình quất thật mạnh vào thân người Giang Thừa Phong. Cơn giận của nàng đã phát tiết hết lên người chàng. Từng roi, từng roi quất mạnh vào thân người chàng khiến chàng phải run lên, nhăn nhó vì đau đớn. Y phục thấm huyết. Khóe miệng đã rỉ máu tươi. Nhưng chàng vẫn lặng lẽ đứng yên chịu đòn.

Thế nhưng, chỉ đánh được vài roi, nàng đã ném ngọn roi xuống đất, rồi nhào lên giường ôm mặt òa lên khóc nức nở. Giang Thừa Phong thoáng ngẩn người ngơ ngác, rồi vội đến bên nàng nhẹ nhàng vỗ về an ủi :

- Hồng muội. Chỉ tại tiểu huynh không tốt. Tiểu huynh có lỗi. Hồng muội hãy cứ phạt tiểu huynh thật nặng. Đừng giận nữa mà.

Chàng hết lời an ủi, ngon ngọt dỗ dành mãi. Nghe những lời chân thành của chàng thì đến gỗ đá cũng phải động lòng. Nàng khóc một lúc lâu thì dần dần cũng cảm thấy người ngoại.

Lát sau, nàng gạt nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn chàng nói :

- Ngươi bằng lòng chịu phạt ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Tiểu huynh có lỗi. Hồng muội muốn phạt tiểu huynh thế nào cũng được hết. Tiểu huynh chỉ mong Hồng muội đừng khóc nữa. Nhìn thấy Hồng muội khóc mà tiểu huynh đau lòng lắm.

Nàng hừ lạnh hỏi :

- Ngươi nói thật lòng ?

Chàng gật đầu đáp khẽ :

- Vâng.

Nàng lấy từ trong áo ra mấy sợi dây lụa màu trắng, những sợi dây lụa mà trước đây chàng đã đưa cho nàng, nói :

- Người hiểu ý ta chứ ?

Giang Thừa Phong nhẹ buông tiếng thở dài, khe khẽ gật đầu. Chàng lặng lẽ lùi vào một góc phòng, ngồi xuống, lưng tựa vào vách, giơ hai tay ra cho nàng trói lại. Sau khi đã trói chặt cả tay chân, cột dính lại với nhau, nàng còn bịt mắt chàng lại. Chàng nói với giọng buồn buồn :

- Hồng muội cũng không cho tiểu huynh được ngắm nhìn Hồng muội nữa sao ? Ồi ! Tiểu huynh ...

Nàng lập tức lột ngay một chiếc áo gối nhét vào miệng chàng, rồi dùng một chiếc khăn tay buộc chặt lại, đoạn lẩm bẩm :

- Thử đồ như người chỉ toàn nghĩ chuyện xấu xa. Thử xem người còn nhiều chuyện được nữa không cho biết !

Nàng đứng ngắm nhìn chàng một lúc lâu. Trước giờ nàng chưa bao giờ trói chàng một cách kỹ lưỡng như lúc này. Nhìn dáng vẻ thiếu nảo của chàng, nàng gật gù tỏ vẻ thích thú. Sau đó nàng lặng lẽ leo lên giường, từ từ chìm vào giấc mộng.

Thời gian chậm chạp trôi qua ...

Vì vừa trải qua cả một ngày dài mệt mỏi, nàng đã ngủ một giấc say sưa đến tận chiều tối mới thức dậy. Nàng đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong lúc ấy đang ngồi tựa lưng vào vách trong một góc phòng, dáng điệu u sầu ủ rũ. Vì chàng đã bị bịt mắt, lại ngồi yên bất động nên nàng cũng không hiểu hiện chàng đang ngủ hay đang thức.

Nhưng rồi nàng quyết định chẳng thèm quan tâm đến chàng nữa, cứ bỏ mặc chàng ở đó, một mình đi xuống khách sảnh dùng bữa tối.

Tại khách sảnh, Trang lão đã chọn sẵn một bàn ở vị trí tốt nhất, đang ngồi chờ. Thấy nàng đi xuống, lão liền đứng dậy đón chào. Lão không thấy Giang Thừa Phong đi cùng nàng, trong lòng rất lấy làm thắc mắc nhưng cũng không tiện hỏi. Lão đoán địa vị của Giang Thừa Phong chắc hẳn chẳng phải tầm thường nên không dám hỏi đến những chuyện riêng của chàng.

Hai người cùng ngồi vào bàn. Bọn tiểu nhị cứ theo như bữa trước, dọn lên những món ăn ngon nhất. Cả hai người ăn uống nói chuyện một lúc lâu rồi mới chia tay ai về phòng nấy. Lý Nhược Hồng lại lặng lẽ leo lên giường ngủ, không nhìn đến Giang Thừa Phong lấy một lần.

Hôm sau, rồi hôm sau nữa cũng vậy. Suốt hai ngày liền, Lý Nhược Hồng cùng Trang lão đi du ngoạn các danh thắng ở đất Lạc Dương. Nàng bỏ mặc không quan tâm đến Giang Thừa Phong nữa. Nàng quyết định cứ để mặc chàng chịu đói chịu khát mấy hôm liền cho biết sợ.

Một nhân vật thần công cái thể, nội lực cao thâm thì dù cho có phải chịu đói khát mấy ngày cũng chẳng hề gì.

Giang Thừa Phong đúng là một nhân vật thần công tuyệt thể, nội lực thâm hậu vô lượng, được xem là một trong những nhân vật tài ba nhất thiên hạ. Nhưng tình hình lại không được như thế. Chàng không dụng chân lực, cố gắng chịu đựng như một người bình thường, cho nên ...

Sáng ngày thứ ba, Lý Nhược Hồng vừa thức giấc, bắt chợt đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong ở góc phòng. Bình thường diện mạo chàng trắng trẻo tuấn tú, phong lưu tiêu sái, nhưng lúc này sắc diện đã nhợt nhạt như người đang thọ trọng bệnh. Chàng ngồi ủ rũ, trông có vẻ đã rất mệt mỏi.

Nàng bỗng thấy xao xuyến trong lòng.

Đã suốt hai ngày qua chàng chưa hề được ăn uống chút gì, lại còn bị trói chặt như thế, phải ở yên một chỗ. Đừng nói gì chàng, dù là người bình thường mà phải chịu đựng hoàn cảnh như thế thì cũng chưa chắc đã

có thể chịu nổi. Đối với một người đã quen sống trong cảnh giàu sang sung sướng thì quả là ... thật khổ cho chàng.

Tình trạng hiện tại của chàng trông thật là tội nghiệp. Lý Nhược Hồng chợt cảm thấy nao nao trong dạ.

Nàng rót một chén nước, tiến đến bên cạnh chàng, ngồi xuống mở mảnh khăn buộc miệng, lấy miếng vải trong miệng chàng ra, sau đó kê chén nước lên sát miệng chàng, trút cho chàng uống từ từ.

Chàng đang lúc vừa đói vừa khát, hơi sức yếu ớt, chỉ có thể nuốt từng ngụm nhỏ. Lúc đầu, nàng đổ nước vào miệng chàng thì nước lại trào ra gần hết. Nàng đành phải kiên nhẫn đổ từng chút một, mãi một hồi lâu sau mới có thể cho chàng uống hết được chén nước vốn dĩ đã nhỏ xíu.

Lát sau, chàng khẽ thở phào một tiếng, thì thầm nói :

- Cám ơn Hồng muội.

Chàng tuy bị bịt mắt, không nhìn thấy gì, nhưng cũng có thể nhận biết được Lý Nhược Hồng vừa cho chàng uống nước. Nàng hỏi :

- Sao người biết là ta ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Tiểu huynh gần gũi Hồng muội bấy lâu, chỉ nghe hơi thở cũng đủ biết, lý nào lại không thể nhận ra được ?

Trên môi chàng thoáng nở nụ cười. Nhưng với dáng vẻ mệt mỏi hiện tại, nụ cười đã thành ra gượng gạo. Lý Nhược Hồng lại nói :

- Giờ thế này đi. Nếu người chịu gọi ta là ... là cô cô, ta sẽ thả người ra ngay. Người thấy sao hả ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Tiểu huynh chờ đợi giây phút này đã lâu lắm rồi. Nay được gọi hai tiếng Hồng muội là đã thỏa tâm nguyện. Có lý nào ...

Lý Nhược Hồng ngắt lời chàng :

- Người nên ít nói lại để giữ gìn hơi sức. Ta còn để người chịu đói khát thêm mười bữa nữa tháng nữa đó.

Nói rồi nàng bỏ ra khỏi phòng. Giang Thừa Phong nghe thấy tiếng bước chân nàng đi xa dần. Chàng khẽ buông nhẹ tiếng thở dài. Chàng đã quyết định không cầu xin nàng tha cho, chỉ cố gắng chịu đựng.

Hai ngày sau nữa ...

Lý Nhược Hồng chợt nhận thấy Giang Thừa Phong im lìm chẳng có chút cử động nào. Ngực chàng cũng chẳng còn phập phồng theo hơi thở. Nàng giật mình kinh hãi, vội chạy đến xem thử.

Đưa tay lên mũi chàng, nhận thấy hơi thở của chàng tuy rất yếu ớt, nhưng vẫn còn chưa dứt hẳn, nàng khẽ thở phào mừng rỡ. Hai tay nàng nắm chặt đôi vai chàng, lớn tiếng lay gọi :

- Nay ! Nay ! Người vẫn còn nghe ta nói chứ ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu, đôi môi hơi mấp máy, nhưng không ra tiếng. Tuy vậy, nàng đã hết sức vui mừng, vội nói tiếp :

- Ta chỉ cần người gọi ta một lần là cô cô thôi. Chỉ cần một lần này thôi. Người có đồng ý không ?

Giang Thừa Phong khẽ lắc đầu. Chàng đã rất gắng sức mới cử động được nên sắc diện càng thêm nhợt nhạt. Hơi thở của chàng mỗi lúc một yếu đi. Lý Nhược Hồng hoảng hốt, lắp bắp nói :

- Người đừng ... ta ... người ráng ... chút nữa thôi ...

Nàng vội vã chạy đi nhờ nhà bếp nấu cho một chén cháo. Rồi nàng mang lên phòng, múc từng muỗng nhỏ đổ vào miệng Giang Thừa Phong. Mỗi lần chàng chỉ nuốt được một ít nên cố gắng lắm cũng phải mất gần nửa canh giờ nàng mới dứt cho chàng ăn hết được chén cháo nhỏ xíu kia.

Đút cho chàng ăn được hết chén cháo, nàng đặt chén xuống, rồi định lau miệng cho chàng, nhưng lại chợt nhớ là chiếc khăn tay của nàng đã dùng để bịt miệng chàng nên đã dơ rồi. Nàng ngần ngừ một lúc, rồi đành đưa tay vào trong áo chàng lục tìm, lấy ra một chiếc khăn tay đem dùng để lau miệng cho chàng.

Chiếc khăn tay màu trắng được dệt bằng một loại tơ rất quý giá, sợi tơ óng ánh, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Trên một góc khăn thêu một nhánh tường vi, một thanh ngân kiếm lồng vào giữa một quyển sách đang mở, đường chỉ thêu rất tinh xảo, hình ảnh vô cùng sống động. Đó chính là tiêu ký của chàng.

Lý Nhược Hồng chợt sinh hiếu kỳ. Nàng đồng hành cùng chàng suốt bấy lâu mà vẫn chưa hiểu mấy về con người chàng. Đây là cơ hội tốt để nàng tìm hiểu những bí mật của chàng. Nàng nhẹ đưa tay vào áo chàng, nhưng rồi lại ngượng ngùng rút tay về, đưa mắt nhìn chàng, hỏi :

- Người cho ta xem nhé ?

Chẳng biết chàng có hiểu nàng muốn hỏi chàng điều gì hay không, nhưng chàng đã khẽ gạt đầu. Nàng liền lôi tất cả những thứ bên trong ngực áo chàng ra ngoài. Bên trong có rất nhiều thứ. Tất cả đều khiến nàng tròn mắt kinh ngạc.

Đầu tiên là một xấp ngân phiếu, tổng số lên đến hơn bốn mươi vạn lượng. Lý Nhược Hồng chưa từng nhìn thấy một số ngân lượng nhiều như thế bao giờ. Nàng tuy biết Giang Thừa Phong giàu sang tột đỉnh, nhưng cũng không thể ngờ chàng lại dám mang theo một số ngân lượng lớn đến thế trong người.

Tiếp đó là một tờ sắc chỉ, một tấm ngọc bội, một chiếc ngọc ấn, một chiếc ngọc hột, một lá lệnh kỳ, một tấm kim bài và một chiếc bình ngọc nhỏ.

Ngọc bội thì nàng đã từng thấy Giang Thừa Phong sử dụng lúc ở thủy trại Hán Khẩu. Trên ngọc bội, một mặt có khắc nổi hình sông núi lâm tuyền và hai hàng chữ triện nhỏ ở hai bên : Anh minh thần vũ, uy chấn vạn phương. Mặt kia là bốn chữ to : Sơn Hà Ngọc Bội, đường nét rất là tinh xảo.

Tấm kim bài một mặt cũng khắc nổi hình sông núi lâm tuyền cùng với hai dòng chữ triện như trên “Sơn Hà Ngọc Bội”, mặt kia khắc hai chữ “Nghị vương”, chắc là tước phong của Giang Thừa Phong. Lá lệnh kỳ chỉ thêu một ngọn lửa đỏ cùng với chữ “vương”. Ngọc ấn có núm hình rồng cuộn, trên mặt cũng khắc hai chữ triện “Nghị vương”. Còn ngọc hột khắc hình lưỡng long triều nhật, mà giữa vàng thái dương có một chữ “Nghị” theo lối cổ triện.

Lý Nhược Hồng lại mở tờ sắc chỉ ra xem. Đây chính là tờ chiếu gia phong cho Giang Thừa Phong lĩnh tước vị nhất đẳng đại vương, hiệu Nghị vương. Nàng xem qua một lượt rồi cuộn tờ sắc chỉ lại, sau đó cầm lấy chiếc bình ngọc, mở nắp bình ra xem. Bên trong bình là ba hoàn thuốc, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, đưa vào mũi khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu, tâm hồn thư thái lâng lâng. Nàng đoán đây hẳn là Linh Bảo Đan, thiên hạ đệ nhất trân bảo.

Vật sau cùng là một chiếc túi gấm, bên trong chứa những hoàn thuốc màu lam nhạt, to bằng đầu ngón tay, có mùi rất lạ. Lý Nhược Hồng cầm một viên thuốc lên xem xét một lúc lâu mà vẫn không hiểu đó là thứ gì, công dụng thế nào. Nàng đành bỏ viên thuốc vào trong túi gấm rồi cột miệng túi lại cẩn thận.

Sau khi đã xem hết mọi thứ, nàng lại quay sang nhìn Giang Thừa Phong. Sắc diện của chàng đã hơi hồng hào trở lại, vẻ mặt không còn đờ đẫn như trước nữa. Nàng hết sức mừng rỡ, vội hỏi :

- Người thấy trong người thế nào rồi ?

Giang Thừa Phong khẽ mỉm cười nói :

- Nhờ Hồng muội quan tâm chăm sóc, tiểu huynh thấy đã đỡ nhiều. Cám ơn Hồng muội đã chăm sóc tiểu huynh.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Giờ người định thế nào ? Có còn muốn tiếp tục chịu đói chịu khát thêm mấy hôm nữa không ?

Giang Thừa Phong khẽ thở dài :

- Tâm tình của tiểu huynh, Hồng muội lẽ nào không hiểu ? Ôi ! Có lẽ tiểu huynh đành chịu đói khát thêm mấy hôm nữa rồi !

Lý Nhược Hồng trầm mặc nghĩ ngợi giây lâu, đoạn hỏi :

- Giờ ngươi có dự tính gì không ?

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Trước tình cảnh này, tiểu huynh còn có thể dự tính gì được nữa. Hồng muội có định trói tiểu huynh thế này mấy tháng, mấy năm, hay là mấy mươi năm đi nữa thì tiểu huynh cũng đành phải chịu thôi chứ biết làm sao.

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Nghĩa là nếu ta bắt ngươi phải chịu thế này suốt đời thì ngươi cũng một lòng chịu đựng, không hề oán thán ?

Giang Thừa Phong khẽ gật đầu :

- Dù khổ thế nào tiểu huynh cũng không ngại, miễn sao được ở gần Hồng muội là tiểu huynh đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng rồi chàng lại nói với giọng buồn buồn :

- Nhưng chỉ sợ tiểu huynh sẽ không thể chịu đựng được quá bốn năm ngày. Tiểu huynh ... tiểu huynh ...

Lý Nhược Hồng nói :

- Không sao. Cứ cách vài ngày là ta sẽ cho ngươi ăn uống một lần để ngươi khỏi bị chết đói. Được chứ ?

Giang Thừa Phong lại khẽ gật đầu. Chàng lặng yên không lên tiếng, sắc diện hiện rõ vẻ buồn rầu ảo não.

Lý Nhược Hồng cũng cảm thấy thương thương. Lòng nhi nữ xao động. Nàng hỏi :

- Giả như bây giờ ta thả ngươi ra thì ngươi định sẽ làm gì ?

Giang Thừa Phong nói ngay :

- Tiểu huynh định sẽ cùng Hồng muội du sơn ngoạn thủy. Nơi nào có danh sơn thắng tích thì đó là nơi chúng ta dừng chân.

Lý Nhược Hồng khẽ hừ một tiếng, nói :

- Ngươi mơ mộng quá rồi đó. Ta không rồi hơi đâu mà cùng ngươi du sơn ngoạn thủy. Ngươi đừng có hòng !

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Vậy thì ... tiểu huynh chỉ mong Hồng muội cho tiểu huynh được đi theo như từ trước đến giờ. Nếu được vậy thì tiểu huynh cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Hồng muội hãy cứ xem tiểu huynh như là tù nhân của Hồng muội đi. Hồng muội muốn xử trí tiểu huynh thế nào cũng được hết. Có được không ?

Lý Nhược Hồng hỏi :

- Vậy ... còn các công việc của ngươi thì sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Việc ở Trường Thanh Cung là do phụ thân định đoạt. Việc ở Nghi cung đã có Hồng Tổng quản. Còn việc ở Thái Chính Cung đã có bọn Lưu huynh đệ lo liệu. Tiểu huynh chẳng vướng bận chi cả.

Lý Nhược Hồng nghĩ ngợi một lúc, rồi nói :

- Ngươi không quan tâm tới, lỡ bọn họ lại đi theo đường cũ thì sao ? Ví như Hoa Tường Lân. Ta xem bản tính hiếu sắc của hắn vẫn không đổi.

Giang Thừa Phong ngập ngừng nói :

- Chuyện ấy ...

Lý Nhược Hồng lại nói :

- Ta thấy người nên trở về lo việc của Thái Chính Cung đi thôi.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy còn Hồng muội ?

Lý Nhược Hồng nói :

- Ta đi lo việc của ta, chẳng liên quan gì đến người cả. Người không cần bận tâm đến làm gì.

Giang Thừa Phong khấn khoản nói :

- Hồng muội. Hiện giờ Hồng muội cô thân một mình, thân gái dặm trường có thể đi đâu được. Vả lại, hiện giờ ma đạo tung hoành khắp nơi, vô lâm rối loạn, để Hồng muội đi lại một mình tiểu huynh thấy không yên tâm chút nào.

Lý Nhược Hồng gắt :

- Ta đã bảo là người không cần bận tâm đến ta.

Giang Thừa Phong khẽ thở dài, cúi đầu xuống. Chàng lặng lẽ ngồi yên, không dám lên tiếng nữa. Lý Nhược Hồng cũng ngồi yên lặng nhìn chàng. Trông dáng chàng ngồi ủ rũ, vẻ mặt buồn buồn thật là tội nghiệp. Không còn nén được lòng mình nữa, Lý Nhược Hồng khẽ thở dài, nói :

- Người thấy nên phải làm sao ?

Giang Thừa Phong nói :

- Chúng ta hãy cùng đi với nhau. Tiểu huynh vẫn có thể vừa đi cùng Hồng muội vừa lo liệu công việc được mà.

Lý Nhược Hồng nói :

- Người đi cùng ta thì chỉ khổ thân người thôi. Người đường đường là một vị vương gia, giàu sang tốt đỉnh, tội gì phải làm vậy ?

Giang Thừa Phong khẽ nói :

- Vì ... tiểu huynh yêu Hồng muội.

Lý Nhược Hồng hết sức thẹn thùng, sắc diện trở nên đỏ bừng, cho dù Giang Thừa Phong không hề nhìn thấy vẻ lúng túng của nàng lúc này, chàng nguyên đã bị nàng bịt mắt từ mấy hôm trước rồi. Nàng ngượng ngừng giấy lát rồi gục đầu vào vai Giang Thừa Phong, đôi hàng mi rướm lệ. Vẻ lạnh lùng trên gương mặt nàng giờ đây không còn nữa. Và khoảng cách giữa hai người cũng không còn.

Mấy tháng sau, tại những nơi danh thắng các vùng Hà Sóc, Xuyên Thiểm, Giang Nam, Hồ Quảng, ... du khách nhìn thấy một đôi thiếu niên nam nữ rất đẹp xinh cùng nhau sánh bước nhàn du. Hai người chính là Giang Thừa Phong và Lý Nhược Hồng. Mọi việc tưởng không cần phải tường thuật chi tiết ...

84. 83

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi tư

THIẾU LÂM TỰ TÁI LẬP LIÊN MINH

PHẨM HƯƠNG VIỆN VIẾNG THĂM THIẾU THẤT

Nguồn : Tàng Thư Viện

Thiếu Thất Sơn ...

Đó là một ngọn núi lớn trong dãy Tung Sơn. Một ngọn núi nổi tiếng với nhiều cảnh quan hùng vĩ, và lại càng nổi tiếng hơn bởi đó là nơi tọa lạc của một trong những môn phái lâu đời nhất võ lâm : Thiếu Lâm Tự. Được xây dựng từ thời Hiếu Văn Đế nhà Bắc Ngụy, Thiếu Lâm Tự luôn được quần hào các phái bạch đạo suy tôn là thái sơn bắc đẩu, linh tự võ lâm chính đạo (tự xưng).

Thiếu Lâm Tự nghĩa là ngôi chùa được xây dựng trong khu rừng trên núi Thiếu Thất. Theo ‘Tục cao tăng truyện’ của Đạo Tuyên (viết năm 645), Thiếu Lâm Tự ban đầu được xây dựng ở phía bắc núi Thiếu Thất, đỉnh phía tây của dãy Tung Sơn, một trong những ngọn núi linh thiêng của Trung Nguyên (Trung Nhạc Tung Sơn trong Ngũ Nhạc), cho nhà sư Bạt Đà, người đã thuyết giảng Phật Kinh ở Trung Hoa trong suốt ba thập kỷ. Trong ‘Lạc Dương già lam ký’ của Dương Huyền Chi (viết năm 547) và ‘Minh nhất thống chí’ của Lý Hiền (viết năm 1461) cũng công nhận vị trí và thời đại của chùa giống như Đạo Tuyên. Thiếu Lâm Tự từng bị hủy diệt và trùng tu nhiều lần, trở thành một trong những ngôi chùa xưa nhất của Trung Hoa.

Có lẽ người nổi tiếng nhất có liên hệ với chùa Thiếu Lâm là Bồ đề Đạt ma. Sau khi vào tu ở Thiếu Lâm Tự, truyền thuyết kể rằng Bồ đề Đạt ma thấy các nhà sư trong chùa không có đủ sức khỏe để thiền định lâu dài và họ thường ngủ gục trong khi ngồi thiền. Chuyện kể rằng Bồ đề Đạt ma ngồi thiền quay mặt vào tường trong một hang đá cạnh chùa trong chín năm, sau đó ông giới thiệu một hệ thống các bài tập thể dục được cho là ‘Thập bát La Hán chương’ hay là các bài tập cơ giãn cơ bắp kinh điển Đạt ma. Dần dần những động tác này phát triển thành võ thuật. Theo truyền thống, các nhà sư Thiếu Lâm phát triển kỹ năng võ thuật để phòng thủ sự tấn công của kẻ địch, cũng như là một phương tiện giữ gìn sức khỏe, và một kỉ luật về tinh thần và thể chất. Trường phái Phật giáo do Bồ đề Đạt ma lập ra ở Thiếu Lâm Tự trở thành nền tảng cho Thiền tông sau này (cả hai từ ‘Zen’ hay ‘thiền’ đều bắt nguồn từ ‘dhyana’ trong tiếng Phạn, có nghĩa là ‘thiền’).

Sự hệ thống hóa võ thuật bởi các nhà sư được cho là bắt đầu từ những viên võ tướng về hưu và xuất gia đi tu tại chùa. Tu viện là một nơi ở ẩn, không giống như trong chiến trường, do vậy những người đó có thể trao đổi võ thuật và hoàn thiện các thể võ đó. Tiếng tăm về quân sự của chùa bắt đầu vào đầu đời Đường (618–907). Tẩm bia của Thiếu Lâm Tự năm 728 miêu tả chuyện các nhà sư chiến đấu giúp cho vị hoàng đế tương lai là Lý Thế Dân chống lại đối thủ của ông là Vương Thế Sung. Khi lên ngôi, Đường Thái Tông cho mở rộng khuôn viên chùa và cho phép một số nhà sư tiếp tục việc huấn luyện quân sự, tức là tổ chức tăng binh trong chùa. Võ công của Thiếu Lâm Tự đạt đến đỉnh cao vào đời nhà Minh (1368–1644), khi vài trăm nhà sư Thiếu Lâm được phong chức tước như trong quân đội và đích thân họ chỉ huy các chiến dịch chống lại quân nổi loạn và quân cướp từ Nhật Bản. Vào thời điểm này, các nhà sư Thiếu Lâm đã phát triển môn võ Thiếu Lâm với phong cách riêng biệt.

Nói tóm lại, Thiếu Lâm Tự có truyền thống võ học lâu đời, và được võ lâm nhân sĩ phe bạch đạo trọng vọng, mỗi khi có thịnh hội gì thường tôn làm chủ trì, linh tự. Và lần này, Thiếu Lâm Tự lại nghênh đón quần hào Hắc Bạch lưỡng đạo cùng quang lâm.

Trung tuần tháng tám ...

Trên các con đường dẫn lên Thiếu Lâm Tự, hào kiệt võ lâm tập nập thượng sơn. Đây chính là những phần tử tinh anh của cả hai phe Hắc Bạch, mà nòng cốt cũng lại là Cửu đại môn phái.

Mọi người từ khắp nơi đổ về. Có người đi thành từng nhóm tùy theo từng môn phái, bang hội. Cũng có người đi riêng lẻ một mình. Người nào người nấy dáng vẻ hăng hái, nhưng nét mặt đều lộ vẻ căng thẳng, lo âu.

Nguyên là cách đây mấy tháng, sau cuộc thất bại ở thành Nam Dương, Thông Thiên Giáo đã quyết định thay đổi phương lược, dù rằng mục tiêu vẫn không thay đổi. Nhận thấy khó thể đương cự lại Thái Chính Cung, một tổ chức hùng mạnh nhưng lại còn thần bí hơn cả Thông Thiên Giáo, bọn họ quyết định sẽ tạm thời tránh mũi nhọn này để rảnh tay đàn áp các bang phái khác.

Thế là Thông Thiên Giáo đã nhanh chóng truyền tin đi khắp võ lâm rằng từ nay bọn họ sẽ không xâm phạm đến Thái Chính Cung nữa, hy vọng có thể tránh được những sự xung đột giữa song phương.

Quả nhiên, từ lúc đó về sau, Thái Chính Cung đã không còn ra mặt tiến công Thông Thiên Giáo lần nào nữa.

Yên tâm được mặt Thái Chính Cung, Thông Thiên Giáo lập tức tăng cường tiến công các bang phái trong võ lâm, vừa nhằm để tăng cường thực lực, vừa tiến hành cướp bóc để bổ sung tài lực do đã bị hao hụt rất nhiều trong những cuộc xung đột với Thái Chính Cung trước đây.

Chỉ trong chưa đầy hai tháng, hàng loạt các bang phái lớn nhỏ đã liên tiếp bị tấn công, phải hứng chịu những thảm họa khủng khiếp do bọn Thông Thiên Giáo gây ra. Võ lâm đại loạn.

Nạn nhân đầu tiên là Thanh Chân phái, một môn phái hiền hòa trước nay ít khi tranh đoạt với đời. Toàn thể môn hạ Thanh Chân phái đều kiên quyết chiến đấu đến cùng, thà làm ngọc nát chứ quyết chẳng chịu làm ngói lành, cuối cùng đã bị Thông Thiên Giáo mở cuộc đại tàn sát đến nỗi gần như diệt môn, môn hạ đệ tử chết sạch, ngay cả gà chó cũng chẳng còn. Đạo quán đã bị thiêu rụi, trong sân tử thi nằm sấp lớp, ngay cả cành cây ngọn cỏ cũng không còn nguyên vẹn. Quang cảnh thật tang thương.

Tiếp theo là đến lượt Thanh Bang, Thượng Phong Bang, Hắc Hồ Bang, phái Kinh Môn, phái Tàn Lĩnh, phái Thái Cực, Tam Nghĩa Môn, Nghĩa Hòa Môn, Đình gia môn, Thương gia bảo, ... là các bang phái thuộc cả Hắc Bạch lưỡng đạo. Các bang phái này có chiến có hàng. Nếu hàng thì phải gia nhập Thông Thiên Giáo, trở thành phân đàn. Còn chiến thì bị tàn sát. Tóm lại đều xem như diệt môn.

Cuối cùng đến lượt Cửu đại môn phái cũng không tránh khỏi đại họa lâm đầu. Trừ phái Thiên Sơn và Côn Luân ở tận Tây Vực xa xôi, các phái còn lại đều bị tiến công. Tuy chưa đến nỗi như cuộc tiến công của Thiên Ma Giáo và Hắc Y Giáo hai mươi năm trước, nhưng tình cảnh cũng vô cùng thê thảm.

Thế lực của Thông Thiên Giáo bao trùm khắp võ lâm, đã không còn đối thủ. Quần hào chỉ còn biết trông mong vào sự tương trợ của Thái Chính Cung. Thậm chí bọn họ còn đề nghị suy tôn chủ nhân của Thái Chính Cung lên làm võ lâm minh chủ. Thế nhưng, trái với mong đợi của mọi người, Thái Chính Cung vẫn tuyệt nhiên không tham gia vào công việc võ lâm.

Cả võ lâm rên xiết.

Không còn cách nào khác, các phái đành phải hợp nhau kháng địch. Không Hư đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự, được suy tôn là lãnh tụ võ lâm Hắc Bạch lưỡng đạo, đã truyền thư triệu tập quần hùng tụ họp tại Thiếu Lâm Tự để tái lập Vệ Đạo Minh, hợp sức kháng ma vệ đạo.

Khác với kỳ hội trước, lần này có cả phe Hắc đạo cùng tham gia, để cùng hợp sức chống lại kẻ thù chung của toàn thể võ lâm là Thông Thiên Giáo. Và cũng để tránh xảy ra thảm trạng như trước kia, các phái đã kéo hết môn hạ đệ tử lên Thiếu Lâm Tự, mang theo toàn bộ tài sản cùng lương thực. Các đạo quán, Tổng đà, trú sở đều được bỏ trống hoàn toàn để khỏi bị đối phương tập kích.

Và hôm nay, đại điển khai mạc.

Thái Thất Phong hôm nay thật vô cùng náo nhiệt. Trừ một số đã bị tiêu diệt hay đầu hàng Thông Thiên Giáo, hầu hết quần hùng thuộc các bang phái lớn nhỏ trong võ lâm đều có mặt. Ngay cả những nhân vật trước nay độc lai độc vãng, chẳng thuộc một môn phái nào thì nay cũng góp mặt. Quần hùng thấy đều căm thù Thông Thiên Giáo nên sắc mặt ai ai cũng đều tràn đầy sát khí.

Trong sân trước Đại Hùng Bảo Điện, số quần hùng tụ tập lên đến hàng mấy nghìn người, vũ khí sáng ngời giờ ra tua tủa. Được cổ vũ bởi khí thế hùng hậu này, bọn họ thề quyết tử chiến cùng bọn Thông Thiên Giáo một phen.

Một hồi đại hồng chung bỗng vang lên rộn rã. Những tiếng ồn ào đều im bật. Mọi người đều chú tâm nhìn vào Đại Hùng Bảo Điện. Toàn trường im phăng phắc, chỉ còn nghe những tiếng chuông ngân giống giả.

Từ trong Đại Hùng Bảo Điện, một đoàn người do Không Hư đại sư dẫn đầu từ trong tiến ra đứng trước quần hùng. Tất cả đến gần ba mươi người, đều là những nhân vật lãnh tụ của hai phe Hắc Bạch. Dù rằng

trước đây giữa bọn họ vốn có nhiều hiềm khích, nhưng nay bị buộc phải đứng chung thuyền, tất cả đành phải tạm quên đi ân oán, cùng chung sức kháng địch.

Không Hư đại sư tiến ra phía trước, chấp tay vái chào khắp lượt quần hùng. Tiếng ồn ào lại nổi lên. Đại sư vận công phu Sư Tử Hồng đồng dục nói lớn, át hẳn những tiếng xì xào của quần hùng :

- Xin kính cáo cùng chư vị đồng đạo trong võ lâm. Như các vị đều biết, mấy tháng nay, bọn ma đầu Thông Thiên Giáo nổi lên tàn hại võ lâm, gây ra biết bao thảm cảnh thương tâm, quả đã phạm đến đức hiếu sinh của trời đất. Chúng ta đã là thân võ sĩ, chẳng thể cứ lấy mắt đứng nhìn bọn tà ma tiếp tục gây thêm nghiệt chướng. Nay lão nạp xin đại diện cho chư vị anh hùng các bang các phái trong võ lâm đứng ra tái lập Vệ Đạo Minh, thề chung sức kháng ma vệ đạo, diệt trừ bọn ma đầu Thông Thiên Giáo, giành lại sự yên bình cho các giới võ lâm. Lão nạp xin có lời cảm tạ chư vị đã vì đại nghĩa mà đến đây hợp sức kháng địch.

Khắp cả bốn phía, tiếng hoan hô nổi lên vang dội, khí thế bừng bừng. Không Hư đại sư dôi mắt nhìn khắp toàn trường, vẻ hài lòng hiện rõ.

Bỗng nhiên, ánh mắt đại sư chợt hướng về phía chân núi, sắc diện đầy vẻ kinh ngạc. Các vị chư môn chư giáo, lãnh tụ quần hùng nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của đại sư, đồng hướng nhìn theo, rồi cả bọn quần hào bên dưới sân cũng vậy. Tất cả đồng quay nhìn xuống chân núi.

Từ dưới chân núi có một đoàn người rầm rộ đi lên, cờ phướng chỉnh tề, nghi vệ trang nghiêm, dẫn đầu là một lá đại kỳ màu trắng, trên đại kỳ thêu hình một vàng thái dương chói rạng, nhưng lại ẩn khuất một nửa sau đám mây. Lá cờ kỳ lạ này quần hùng mới trông thấy lần đầu tiên.

Quần hùng lại một phen xì xào bàn tán. Có người phỏng đoán đây chắc là kỳ hiệu của Thông Thiên Giáo, nhưng lại có rất nhiều người khác lập tức lên tiếng phản đối, bởi bọn Thông Thiên Giáo đâu thể nào có thái độ ôn hòa lịch sự như đoàn người đang rầm rộ tiến lên núi kia. Tiếng bàn tán vang khắp cả bốn phía, mạnh ai nấy nói, toàn trường ồn ào như vỡ chợ.

Khi đã lên gần đến nơi, quần hùng mới được nhìn rõ đoàn người thần bí kia. Theo sau lá đại kỳ là một toán hơn hai mươi người hầu hết đều vận thanh y, khiêng vác linh kính các thứ hòm xiểng, bàn ghế rất nặng nề. Mọi người trông thấy đều lấy làm kỳ lạ. Những người kia có thân pháp rất nhanh nhẹn, tất võ công phải vào hàng cao thủ, nhưng chẳng hiểu là thế lực nào, và đến đây làm gì.

Chẳng mấy chốc là cả bọn đã lên đến nơi. Nhưng bọn họ không tiến thẳng vào khu vực giữa sân nơi quần hào đang tụ họp, mà lại đi đến một góc quảng trường ở mé ngoài, sắp đặt bàn ghế hòm xiểng xuống. Quần hùng tuy không hiểu bọn họ là những nhân vật nào, nhưng cũng đã tự động tránh ra nhường cho bọn họ một khoảng trống cũng khá rộng rãi.

Sau một lúc sắp đặt rất nhanh chóng, bọn người kia đã dựng xong một bình đài nho nhỏ, khiêng bàn ghế đặt lên trên đó. Quần hùng trở mắt kinh ngạc, tưởng bọn họ sắp sửa diễn tuồng. Ai nấy chăm chú theo dõi, chờ đợi diễn biến. Mấy nghìn cặp mắt đều chú tâm nhìn về một nơi.

Toàn trường chợt im phăng phắc.

Từ trong toán người kia bỗng bước ra một đại hán trung niên, tướng mạo hồng hào béo tốt, vận y phục theo kiểu thương nhân may bằng lụa quý, trường bào đoạn kép màu đồng, tay trái cầm một chiếc bàn tính, vẻ mặt hớn hở tươi cười, chấp tay vái chào xung quanh đủ một vòng, cao giọng nói :

- Tiểu lão bản xin có lời chào mừng gửi đến toàn thể chư vị võ lâm hiệp khách xa gần. Hôm nay chư vị tề tựu đông đảo ở đây, đúng là một thịnh hội hiếm có. Tiểu lão bản thành thật xin lỗi nếu như đã làm lỡ cuộc lễ của chư vị. Chẳng hay chư vị đã làm lễ xong chưa, có thể cho tiểu lão bản nói đôi lời được chăng.

Quần hùng bật cười trước giọng điệu của y. Theo thân pháp mà luận thì tất cả bọn họ có thể nói đều là cao thủ, công phu chẳng phải tầm thường. Vậy mà từ kiểu ăn mặc cho đến cách nói năng hoàn toàn theo lối bọn thương buôn. Không Hư đại sư, với tư cách chủ nhân, vội chấp tay nói :

- A di đà phật. Chẳng hay thí chủ là cao nhân phương nào ? Xin thí chủ cứ nói. Bọn lão nạp xin kính cẩn lắng nghe cao luận.

Thương nhân trung niên vòng tay tươi cười nói :

- Chả dám. Chả dám. Đại hòa thượng quá lời rồi. Tiểu lão bản chỉ là một tên thương mại chứ nào phải cao nhân đại nhân gì đâu.

Ngừng lời giây lát, y lấy giọng nghiêm trang nói :

- Đại hòa thượng đã hỏi thì tiểu lão bản cũng xin thưa thật. Tiểu lão bản hiện là phó viện chủ Phẩm Hương Viện của Thái Chính Cung. Bản hiệu đặt hội sở tại thành Nam Dương. Mong đại hòa thượng cùng chư vị đây có thể thường xuyên chiếu cố đến bản hiệu, tiểu lão bản vô cùng vinh hạnh.

Quần hùng nghe y tự giới thiệu thấy đều ồ lên kinh ngạc. Họ đã nghe đồn đãi rất nhiều mà nay mới lần đầu tiên thấy được kỳ hiệu của Thái Chính Cung. Trước nay trong Thái Chính Cung chỉ mới có Lưu Hương Viện là thường xuyên xuất hiện, nhưng phía Lưu Hương Viện lại dùng kỳ hiệu khác. Đó chính là đặc quyền của Lưu Hương Viện chủ, được dùng tiêu ký của mình làm kỳ hiệu, cho thấy vị trí vượt trội của Lưu Hương Viện so với các viện khác. Còn những viện còn lại thì không có kỳ hiệu riêng mà dùng kỳ hiệu của Thái Chính Cung.

Không Hư đại sư không dám thất lễ, vội tiến đến bên bình đài chấp tay vái chào, trịnh trọng nói :

- Lão nạp đã nghe danh quý cung từ lâu, mãi đến hôm nay mới được diện kiến, thật vô cùng vinh hạnh.

Thương nhân trung niên vòng tay cười nói :

- Chả dám. Chả dám. Đại hòa thượng khách sáo quá.

Chưởng môn Thiên Sơn phái Thần Toán Thư Sinh La Thiện Hùng, lúc ấy đang đứng sau Không Hư đại sư, chợt lên tiếng hỏi :

- Viện chủ Phẩm Hương Viện của các vị có phải là Nam Dương Đại Hào Phùng Thế Tập hay không ?

Bọn họ đều đã từng nghe nói đến cuộc quyết chiến giữa Phùng gia trang và Thông Thiên Giáo ở thành Nam Dương mấy tháng trước nên La Thiện Hùng mới hỏi vậy. Thương nhân trung niên nhìn y với vẻ không vui, lạnh giọng nói :

- La Thiện Hùng người nói đúng đấy.

Một tên đệ tử thân cận của La Thiện Hùng thấy y gọi thẳng tên sư phụ mình với thái độ lạnh nhạt, tức bực nói :

- Sao người dám gọi thẳng danh hủý của sư phụ chúng ta ? Người chẳng coi Thiên Sơn phái chúng ta vào đâu ư ?

Thương nhân trung niên hừ lạnh nói :

- Viện chủ của bản viện thân phận cao quý, đâu đến lượt hạng người như hấn gọi thẳng danh hủý của lão nhân gia. Hấn đã không biết giữ lễ thì việc gì bản nhân phải coi trọng hấn ?

Thấy tình hình đột nhiên trở nên căng thẳng chỉ vì một chuyện không đâu, mà đối với Thái Chính Cung thì tuyệt đối không được đắc tội, Không Hư đại sư vội vàng lên tiếng dàn hòa :

- Xin phó viện chủ bớt giận. Chẳng hay phó viện chủ quang lâm tậ tự có điều chi chỉ giáo ?

Bọn người Thiên Sơn phái biết mình lỡ lời trước nên vội im tiếng, lui ra phía sau. Thương nhân trung niên lấy lại vẻ tươi cười, nói :

- Chả dám. Tiểu lão bản chỉ biết chuyện thương mại, nào dám dạy bảo ai. Tiểu lão bản vô tình đi ngang quý địa, thấy có cuộc hội náo nhiệt nên vội thượng sơn. Nay có đôi lời muốn thưa cùng chư vị vô lâm hiệp khách.

Không Hư đại sư nói :

- Không dám. Bọn lão nạp xin kính cẩn lắng nghe cao luận.

Thương nhân trung niên cười nói :

- Chả dám. Đại hòa thượng quá lời rồi. Tiểu lão bản thật không dám nhận.

Y còn khách sáo thêm vài câu nữa, sau đó mới dĩnh đạc bước tới một bước, chắp tay vái chào quần hùng một lượt nữa, rồi mới cao giọng nói :

- Cung hỷ phát tài. Kính cáo cùng chư vị võ lâm hiệp khách khắp tam sơn ngũ nhạc, chín quận mười đô. Tiểu lão bản nhân đi ngang qua Thiếu Thất Sơn, nghe tin có cuộc hội liên vôi đến ngay. Không ngờ nơi đây hiện diện đến mấy nghìn vị võ lâm hiệp khách, thật là may cho bản hiệu lắm lắm.

Bên dưới có tiếng thúc giục :

- Các hạ muốn nói gì thì hãy mau nói đi. Đứng quanh co khách sáo nữa. Bọn lão phu đang chờ nghe đây.

Thương nhân trung niên tươi cười nói :

- Xin đại lão bản đừng nên nóng nảy như vậy. Dù là việc gì thì cũng cần phải có đầu có đuôi mới được rõ ràng khúc chiết. Nhưng nếu như chư vị quý khách đã nóng lòng muốn biết thì tiểu lão bản cũng xin được lập tức nói ngay vào chính đề. Bản hiệu hiện có một số hàng hóa thuộc loại đặc biệt, vừa quý vừa hiếm có. Tiểu lão bản thay mặt viện chủ mang đi các nơi chào hàng, tìm người muốn mua để bán lại, kiếm chút ít vốn liếng. Nhân đi ngang qua Thiếu Thất Sơn, nghe tin có cuộc hội họp trên núi nên mới mang lên đây định bày bán. Xin kính cáo cùng chư vị. Trước nay bản hiệu luôn luôn bán hàng thật giá thật. Những món hàng đáng giá một lượng, bản hiệu không dám bán một lượng linh một phân. Bất cứ nam phụ lão ấu bản hiệu đều không dám từ chối. Rất mong chư vị có thể ủng hộ, bản hiệu vô cùng cảm tạ. Tiểu lão bản xin được có đôi lời kính chúc chư vị luôn được an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào, vạn sự thắng ý, tứ quý bình an, sinh ý hưng long khắp bốn bể, tài nguyên mậu thịnh tới ba sông, đường tài lộc vững như non Thái, đường phúc duyên sánh tựa sông Ngân, mãn niên tài bảo đổ về nhà, tứ quý gặp toàn điều đại cát, ...

Y càng nói càng hăng, tuôn ra những câu chúc tụng hết sức văn vẻ khiến quần hùng phải ôm bụng mà cười.

85. 84

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi lăm

PHẨM HƯƠNG VIỆN BÀY CUỘC THƯƠNG MÃI

TRÊU THÔNG THIÊN, CỬU TRÙNG XUẤT HIỆN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, trung niên thương nhân tuôn ra từng tràng từng tràng những lời chúc tụng, liên thanh như pháo, càng nói càng hăng, tuôn ra những câu chúc tụng hết sức văn vẻ khiến quần hùng phải ôm bụng mà cười. Hồi lâu, trong đám quần hùng mới có người cố nín cười, hỏi vào chính sự :

- Đại lão bản định bán món gì thế, có thể cho xem hàng được không ?

Thương nhân trung niên vòng tay nói :

- Vâng. Vâng. Tiểu lão bản xin giới thiệu ngay đây. Tuy hàng hóa của bản hiệu cũng chẳng lấy gì làm đặc sắc, nhưng xin bảo đảm với chư vị tất cả đều là những món hàng rất khó kiếm, rất đáng giá, nhất là đối với những trang anh hùng hiệp khách võ lâm như chư vị đây. Ít thì vài mươi lượng, vừa thì vài trăm lượng, nhiều thì vài nghìn, vài vạn lượng bạch ngân, loại nào giá nào cũng có. Hy vọng có thể làm hài lòng chư vị. Chư vị có thể mua về dùng, làm vật kỷ niệm, làm quà tặng thân hữu hoặc mang bán lại kiếm lời cũng đều được cả. Hàng quý hàng hiếm hàng giá trị. Không mua sẽ thấy tiếc vô cùng.

Đoạn y quay lại đám thuộc hạ, nói lớn :

- Mau mang hàng mẫu lên đây để ta giới thiệu với quý khách hàng.

Bọn thuộc hạ vâng dạ, khiêng lên bình đài một chiếc rương lớn. Thương nhân trung niên lấy từ trong người ra một chiếc chìa khóa, mở nắp chiếc rương. Quần hùng chăm chú nhìn lên, hồi hộp chờ đợi. Cả những vị lãnh tụ các bang phái cũng rất hiếu kỳ muốn biết. Thái Chính Cung trước giờ vẫn luôn hành sự thần bí, có lẽ lần này cũng sẽ không khác. Ai nấy đều dõi mắt chăm chú nhìn lên bình đài, hầu như đã quên mất mục đích chính của cuộc hội họp lần này của bọn họ.

Đầu tiên, thương nhân trung niên lấy ra một thanh trường kiếm, giơ lên cho quần hào cùng xem. Thanh kiếm này cũng bình thường như bao thanh kiếm khác, chẳng có chi đặc biệt. Quần hùng ồ lên thất vọng. Thương nhân trung niên đoán được mọi người đang nghĩ gì, đã tươi cười nói ngay :

- Chắc hẳn chư vị khách quan cho rằng vật này chẳng có chi đặc biệt. Không phải đâu. Xin giới thiệu với chư vị. Đây là vũ khí của giáo chúng Thông Thiên Giáo. Trên chuôi kiếm có khắc tiêu ký của Thông Thiên Giáo. Vật rất đặc biệt. Bản hiệu xin lấy giá ưu đãi, một thanh năm mươi lượng. Bản hiệu hiện chỉ có một trăm thanh. Nào. Mọi vô. Mọi vô. Nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết. Mọi vô. Mọi vô.

Quần hùng vừa nghe nói đến Thông Thiên Giáo thì đồng ồ lên. Những điều bí mật của Thông Thiên Giáo cũng là mối quan tâm chính của cả bọn. Bọn họ đều đã từng nghe đồn đãi là Thái Chính Cung đã từng quét sạch Đông, Nam nhị đường của Thông Thiên Giáo. Đây chắc hẳn là chiến lợi phẩm.

Một số kẻ đứng gần bình đài liền tiến đến gần liếc mắt xem tiêu ký trên chuôi kiếm. Nhưng bàn tay của thương nhân trung niên đang đặt trên chuôi kiếm, bọn họ chẳng thể nhìn thấy được. Một gã trong bọn liền lấy ra năm mươi lượng đặt lên bàn. Thương nhân trung niên tươi cười nói :

- Đa tạ. Đa tạ đại lão bản đã có lòng chiếu cố bản hiệu.

Vừa nói y vừa trao thanh kiếm cho gã kia. Gã nhận lấy thanh kiếm rồi nhanh chóng lùi về chỗ cũ. Sau đó cả bọn liền xúm nhau lại xem xét thanh kiếm. Vì đó là vật của Thông Thiên Giáo nên mới khiến cho mọi người thấy hứng thú. Nhiều người khác nữa cũng chen tới. Đám đông xô đẩy nhau. Tiếng la gọi í ới vang lên không ngớt. Toàn trường huyền náo một lúc lâu.

Thương nhân trung niên lại vòng tay nói :

- Chẳng hay chư vị có còn ai chiếu cố đến bản hiệu nữa hay không ? Vật rất đặc biệt, rất độc đáo, rất khó kiếm, rất có ý nghĩa. Mọi vô. Mọi vô.

Lại có thêm khoảng hai chục người nữa rẽ đám đông tiến đến bình đài trao bạc nhận kiếm. Món hàng này đã gây nên hứng thú cho khá nhiều người, nhất là những thiếu niên hiệp khách. Thương nhân trung niên một tay giao hàng, một tay nhận bạc, vẻ mặt hớn hỏ, luôn miệng cảm ơn từng người.

Trên bàn đã bày đầy mấy mươi đỉnh bạc. Thương nhân trung niên lấy ra một chiếc rương nhỏ, xếp bạc vào. Y lại bảo bọn thuộc hạ khiêng chiếc rương lớn xuống, rồi lại mang một chiếc rương lớn khác lên bình đài. Sau đó y lại hướng về phía quần hùng vòng tay cao giọng nói :

- Tiểu lão bản xin đa tạ chư vị đã chiếu cố đến bản hiệu. Nay tiểu lão bản lại xin giới thiệu với chư vị một món hàng càng đặc biệt hơn.

Y mở nắp rương, lấy ra một chiếc hắc y giơ cao lên cho quần hùng cùng xem, đoạn lớn tiếng nói :

- Đây là trang phục của giáo chúng Thông Thiên Giáo, có rất nhiều loại, tùy ý chư vị chọn lựa. Lần đầu chào hàng, bản hiệu xin lấy giá ưu đãi để làm quen. Trang phục giáo chúng hai mươi lượng, trưởng toán năm mươi lượng, phó đầu lĩnh một trăm lượng, đầu lĩnh hai trăm lượng, Hộ pháp năm trăm lượng, phó đường chủ một nghìn lượng, đường chủ năm nghìn lượng. Bản hiệu chỉ có một trăm bộ trang phục giáo chúng, trưởng toán : mười bộ, phó đầu lĩnh : năm bộ, đầu lĩnh : năm bộ, Hộ pháp : năm bộ, phó đường chủ : ba bộ, đường chủ : một bộ. Tất cả đều vẫn còn nguyên vẹn, chẳng hề suy suyển. Mọi vô. Mọi vô. Mua mau kéo hết.

Quần hùng nhìn nhau ngơ ngác. Những thứ trang phục này quả là khó kiếm. Nhưng mua về để làm gì. Toàn trường yên lặng hồi lâu. Chợt trong đám quần hùng có người lên tiếng hỏi :

- Những trang phục đó vẫn còn nguyên vẹn thật chứ ?

Thương nhân trung niên nói :

- Tiểu lão bản xin bảo đảm là vẫn còn nguyên vẹn. Những thứ này là do Đại tổng quản thân hành xuất trận thu về. Dịch nhân đã bị bắt sống trong lúc chưa thương vong thì đương nhiên y phục phải còn nguyên vẹn.

Lại có tiếng người hỏi :

- Dịch nhân toàn bộ đều bị bắt sống à ?

Thương nhân trung niên nói :

- Không phải. Không hoàn toàn như vậy. Trong lần vây quét ở Nam Xương, dịch nhân một phần bị giết, ba phần bị bắt. Nhưng từ trước đến giờ, dưới tay bản cung chưa từng có một tên dịch nhân nào có thể chạy thoát được cả.

Mọi người lại ồ lên. Hèn gì mà trước giờ chưa ai biết rõ về Thái Chính Cung, chỉ mới nghe đồn đãi. Bỗng nhiên có giọng ồm ồm cất lên :

- Lúc này các hạ có giới thiệu món hàng trị giá vài vạn lượng, sao không lấy ra để mọi người xem cho biết.

Thương nhân trung niên tươi cười nói :

- Tiểu lão bản cũng muốn cho mọi người tường lãm, nhưng tiếc vì quy tắc thương mại xưa nay, đối với những loại hàng hóa có giá trị cao thì cứ tiền trao cháo múc. Đại lão bản có muốn mua không ?

Giọng kia lại cất lên :

- Các hạ không giới thiệu hàng hóa, ai biết gì mà mua với bán.

Thương nhân trung niên vẫn tươi cười nói :

- À à ! Nếu vậy thì tiểu lão bản đây xin được giới thiệu. Bản hiệu cũng có một số tin tức rất có giá trị. Ví như tôn chỉ, cơ cấu tổ chức, nhân số của Thông Thiên Giáo. Nhân vật nào đứng sau lưng Thông Thiên Giáo ? Ngoài Thông Thiên Giáo còn có những bang phái nào cũng có ý định thống nhất võ lâm ? ... À à ! Còn nhiều, nhiều nữa. Tiền nào của đó. Giá nào cũng có. Ai muốn biết tin thì cứ trả tiền.

Trong bọn quần hùng lập tức rộ lên những tiếng xì xào bàn tán. Muốn chống lại bọn Thông Thiên Giáo thì trước hết phải biết rõ thực lực của bọn chúng. Những tin tức như thế ai lại không muốn biết. Mấy vị chương môn, chương giáo đưa mắt nhìn nhau. Một vị lên tiếng hỏi :

- Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là gì ? Cơ cấu tổ chức, nhân số ra sao ?

Thương nhân trung niên tươi cười nói :

- Tôn chỉ năm trăm lượng. Cơ cấu tổ chức năm nghìn lượng. Nhân số khuyến mãi thêm, không tính tiền.

Trong đám quần hùng có tiếng nói :

- Sao đắt quá vậy ?

Thương nhân trung niên vội xua tay phân trần :

- Không đắt đâu. Không đắt đâu. Như thế đã là quá rẻ rồi.

Rồi y lại nói thêm :

- Do đây là cuộc làm ăn lần đầu giữa đôi bên nên bản hiệu đã tính giá ưu đãi làm quen, không thể bớt thêm chút nào nữa cả. Chư vị thử bỏ ra năm nghìn lượng nhờ người đi điều tra thử xem có thu được kết quả hay không ? E rằng còn phải tốn thêm khoản tiền tuất nữa không chừng ?

Lời nói của y nghe cũng có lý. Các vị chương môn đã không ít lần phái người đi điều tra, thu thập những tin tức về bọn Thông Thiên Giáo, nhưng vẫn chẳng có mấy kết quả. Bọn họ liền họp lại bàn bạc. Chỉ có điều, giá tiền hơn năm nghìn lượng bạc kia đã khiến cho bọn họ do dự.

Trong bọn họ có một nhân vật lão thành vận áo gấm đoạn sang trọng, tư thái thể gia vọng tộc cao giọng nói :

- Có biết người biết ta thì mới có thể giành phần thắng được. Lão phu xin góp một nghìn lượng. Ai có thì góp thêm.

Quần hùng quyên góp một lúc thì đủ năm nghìn năm trăm lượng. Bang chủ Cái Bang Hà Vinh Tuấn đại diện mang đến bình đài đặt lên bàn. Thương nhân trung niên thu lấy, rồi nói :

- Đa tạ chư vị đã chiếu cố. Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là Độc bá vô lâm, thống nhất giang hồ. Cơ cấu tổ chức của bọn họ, ở Tổng đàn gồm Giáo chủ, phó Giáo chủ, Tổng đàn Hộ giáo, Tổng đàn Hộ pháp. Các Hộ pháp lại chia thành năm cấp : Hoàng y, Bạch y, Hồng y, Thanh y và Hắc y, nhân số khoảng hai trăm người. Bên trong có Nội tứ đường là Long, Lân, Quy, Phụng. Bên ngoài chia làm Ngoại tứ đường là Đông, Tây, Nam, Bắc. Đứng đầu là đường chủ, rồi phó đường chủ, Hộ pháp, đầu lĩnh, phó đầu lĩnh, trưởng toán, cuối cùng mới đến giáo chúng. Đầu lĩnh chỉ huy năm toán. Mỗi toán mười người. Nhân số mỗi đường vào khoảng hơn một nghìn người. Tổng nhân số Thông Thiên Giáo vào khoảng chín nghìn.

Bỗng từ trên mái một tòa viện phía tả vang lên một giọng nói lạnh lùng nhưng rền vang chấn động toàn trường :

- Người cũng biết nhiều quá đó.

Thương nhân trung niên liền hướng về phía thanh âm phát ra, vòng tay nói :

- Chả dám. Chả dám. Đại lão bản có định chiếu cố bản hiệu hay không ? Bản hiệu hy vọng có thể làm đại lão bản hài lòng.

Giọng nói kia lại vang lên :

- Tôn chỉ Thái Chính Cung là gì ? Cơ cấu tổ chức ra sao ?

Thương nhân trung niên tay khê gõ bàn tính, trầm ngâm suy tính giây lát, rồi lại tươi cười nói :

- Đa tạ đại lão bản đã chiếu cố đến bản hiệu. Tôn chỉ một nghìn lượng. Cơ cấu tổ chức năm nghìn lượng.

Một vật màu trắng từ trên mái ngói chậm chậm bay ra, đến giữa bình đài thì nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn mà không hề gây ra một tiếng động nào. Nhìn kỹ lại thì đó là một xấp ngân phiếu. Kỹ thuật tinh kỳ, công lực thâm hậu. Quần hùng không nhận được, đều lớn tiếng hoan hô.

Trong khi đó, thương nhân trung niên thu lấy tập ngân phiếu, cất giữ cẩn thận, rồi sau mới nói :

- Tôn chỉ của Thái Chính Cung là : Phát triển kinh thương, thu gom tài bảo. Cơ cấu tổ chức của bản cung gồm có ngũ đường, cửu viện. Ngũ đường là Nội đường, và Phong, Vân, Hoa, Nguyệt ngoại tứ đường. Cửu viện gồm Lưu Hương, Chiêu Hương, Thủy Hương, Văn Hương, Vũ Hương, Phẩm Hương, Bảo Hương, Thiếu Hương, Thiên Hương, phân bố trải rộng từ Hà Sóc đến tận Hồ Quảng. Chủ trì bản cung là Đại Tổng quản kiêm phụ trách Nội đường. Tiếp đến là tứ vị Tổng quản phụ trách Ngoại tứ đường cùng các Hộ cung Vệ sứ. Dưới nữa có viện chủ, phó viện chủ, trưởng sử, chấp sự, sứ giả, thống lĩnh, chương quầy, võ sư hộ viện, ... cuối cùng là các môn hạ bình thường.

Mọi người lắng người chú tâm lắng nghe y kể tên chín viện của Thái Chính Cung. Trong chín viện này, chỉ mới có ba viện là Lưu Hương, Vũ Hương và Phẩm Hương là đã ra mắt giới võ lâm.

Chừng như nhớ ra một chuyện, y lại nói thêm :

- À ! Phải rồi. Thiếu Hương Viện cũng nằm trong dãy Tung Sơn, ở đỉnh núi bên kia, và đó cũng là nơi tĩnh tu của Vô Vi chân nhân. Khi đại lão bản tiến công Thiếu Thất Phong, hy vọng có thể bỏ qua nơi ấy, đừng làm lỡ cuộc thanh tu của chân nhân. Bản cung rất biết ơn.

Câu nói này đã khiến cho mọi người tại trường đều giật mình kinh hãi. Nhân vật thần bí kia là ai, thuộc thế lực nào. Nghe khẩu khí của thương nhân trung niên thì thế lực đó sớm hay muộn cũng sẽ tấn công Thiếu Lâm Tự. Điều này khiến bọn quần hùng thấy đều lo lắng. Một vài nhân vật đầu não đã lơ mờ hiểu ra vấn đề.

Giọng nói kia hừ lạnh, hỏi :

- Người biết bản tòa là ai ?

Thương nhân trung niên tươi cười nói :

- Nếu như tiểu lão bản đoán không sai, đại lão bản đây nếu không phải là phó giáo chủ Thông Thiên Giáo thì ít nhất cũng phải là một vị Tổng đàn Hộ giáo. Bản hiệu còn có mấy món hàng nữa, đối với đại lão bản nhất định sẽ rất có ích. Đại lão bản có định mua hay không ?

Quần hùng nghe nói đều giật nảy mình, tay khẽ sờ vũ khí. Toàn trường rung động. Quang cảnh đang náo nhiệt bỗng chốc yên ắng như tờ. Giọng nói kia bỗng cất tiếng cười ha hả, nói :

- Phải ! Phải ! Bản tòa chính là Tổng đàn Đại Hộ giáo của Thông Thiên Giáo. Người có gì định bán cho bản tòa thế ?

Thương nhân trung niên nói :

- Đại lão bản có muốn biết bang phái nào sắp ra mặt tranh chấp với quý giáo hay không ? Tin tức nóng hổi, chưa hề được rao bán lần nào ? Bảo đảm trong võ lâm chưa một ai hay biết. Chắc giá một vạn lượng, không thêm không bớt. Bản hiệu còn khuyến mãi thêm tôn chỉ của bang phái đó.

Không có tiếng trả lời nhưng một xấp ngân phiếu nữa lại rơi xuống mặt bàn, kỹ thuật cũng cao tuyệt như lần vừa rồi. Thương nhân trung niên thu lấy xấp ngân phiếu, sau đó mới nói :

- Cửu Trùng Giáo. Một giáo phái đang trong giai đoạn củng cố thế lực. Tôn chỉ là Phát dương thánh giáo, thống nhất võ lâm.

Giọng nói kia lại vang lên thảng thốt :

- Phát dương thánh giáo, thống nhất võ lâm ?

Thương nhân trung niên gật đầu nói :

- Đúng vậy. Bản cung đã đụng độ với bọn họ rồi, nhưng song phương vẫn chưa phát sinh xung đột trực tiếp.

Giọng nói kia hừ lạnh nói :

- Bọn này to gan thật. Như thế chẳng khác nào đã công nhiên đối nghịch với bản giáo rồi !

Lặng yên giây lát, lão lại hỏi tiếp :

- Cơ cấu tổ chức, nhân số của Cửu Trùng Giáo thế nào ?

Thương nhân trung niên còn chưa kịp ra giá thì từ trên mái ngói của tòa tự viện phía hữu chợt vang lên tiếng nói âm trầm :

- Ta trả người một vạn lượng. Người đừng nói cho lão biết.

Giọng bên tả quát lớn :

- Người là yêu nhân Cửu Trùng Giáo phải không ?

Giọng phía hữu vừa cười ha hả vừa quát trả lại :

- Người là yêu nghiệt Thông Thiên Giáo chứ gì ?

Thanh âm vừa dứt thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cát bay đá liệng mù mịt, một góc tòa Đại Hùng Bảo Điện đổ sập xuống, quần hùng ai nấy nháo nhào nhảy tránh. Toàn trường hỗn loạn.

Các vị long đầu thủ lĩnh phe Vệ Đạo Minh đều xám mặt. Công phu lợi hại như hai người kia trong bọn họ không ai đương nổi.

Trong lúc ấy, giọng người bên tả nói :

- Khá lắm.

Giọng bên hữu cười lớn :

- Người cũng chẳng kém gì. Có muốn thử nữa không ?

Công phu nội lực của hai người họ thật khủng khiếp. Song phương chỉ vừa mới thử sức một lần mà đã gây ra thiệt hại đến như thế rồi. Nếu lại còn tiếp tục nữa thì ... hậu quả thật khó lường.

Vì nằm ở góc xa, gần đường lên núi, cách xa các tòa viện của Thiếu Lâm Tự nên sau cuộc độ chưởng vừa rồi giữa hai đại cao thủ Thông Thiên, Cửu Trùng nhị giáo, bình đài của Phẩm Hương Viện cũng chẳng bị suy suyển là mấy. Giữa cảnh hỗn loạn, thương nhân trung niên vận khí quá lớn :

- Tiểu lão bản đang làm ăn buôn bán. Mong rằng chư vị đừng gây thêm hỗn loạn làm ảnh hưởng đến việc thương mại của bản viện.

Giọng nói vang lên đột ngột, đầy dẫy trung khí át hẳn mọi thanh âm khác, khiến quần hùng định thần trở lại. Không ai muốn đắc tội với Thái Chính Cung nên quang cảnh dần dần bớt hỗn loạn. Hai nhân vật Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo cũng không tiếp tục đối chưởng nữa.

Giọng bên tả là Đại Hộ giáo của Thông Thiên Giáo lớn tiếng nói :

- Bản tòa sẽ trả một vạn lượng. Người hãy cho bản tòa biết cơ cấu tổ chức cùng nhân số của Cửu Trùng Giáo ?

Giọng bên hữu liền đáp lại :

- Ta trả một vạn lẻ một lượng. Đừng cho lão biết.

Giọng bên tả :

- Bản tòa trả một vạn một nghìn lượng.

Giọng bên hữu :

- Ta trả một vạn một nghìn lẻ một lượng.

Giọng bên tả :

- Bản tòa trả một vạn năm nghìn lượng.

Giọng bên hữu :

- Ta trả một vạn năm nghìn lẻ một lượng.

Giọng bên tả giận dữ quát :

- Bản tòa trả hai vạn lượng.

Giọng bên hữu càng cười lớn nói :

- Ta cũng trả hai vạn lượng. Đồng thời sẽ mua hết tất cả số hàng hóa mà người đang bày bán đó.

Giọng bên tả càng thêm giận dữ, quát lớn :

- Người chơi gác bản tòa phải không ? Người định mua số hàng hóa đó về để làm gì hả ?

Giọng bên hữu cười ha hả đáp :

- Dĩ nhiên ta có chỗ dùng. Người hỏi làm gì ?

Giọng bên tả đã nộ khí xung thiên, gằn giọng quát lớn :

- Người tưởng bản tòa không hiểu mưu đồ đen tối của người ư ? Bản tòa nhất định không để cho người toại nguyện.

Giọng bên hữu càng cười lớn hơn :

- Rồi người làm gì được ta nào ?

Giọng bên tả lửa giận bùng bùng, gầm lên :

- Lát nữa người sẽ biết tay bản tòa.

Giọng bên hữu cười lớn :

- Chưa biết rồi ai sẽ biết tay ai à. Coi chừng dùng gậy đánh người lại đập ngược lại vào mặt mình đó.

Một bên càng lúc càng thêm tức giận, bên kia lại liên tục trêu chọc khiến tình hình mỗi lúc một thêm căng thẳng.

86. 85

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi sáu

HOA TƯỜNG LÂN ĐĂNG PHONG HÒA GIẢI

NGHE HUNG TIN LÃO QUÁI HỒI SƠN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, hai đại nhân vật của Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo không ngừng tranh chấp với nhau. Cuộc đọ chiêu lần trước của hai người bọn họ khiến cho một góc Đại Hùng Bảo Điện bị đổ sập, quần hào mấy chục người bị thương. Còn lần này, tình hình còn có vẻ căng thẳng hơn lần trước. Quần hào Vệ Đạo Minh ai nấy đều lo lắng bất an.

Đột nhiên, từ phía chân núi chợt vọng lên một giọng nói rất hòa nhã êm tai :

- Nhị vị tiên sinh không nên tranh chấp nữa. Tại hạ có ý này, nhị vị xem xét thử có thể dùng được không nhé ?

Mọi người đồng quay lại nhìn xuống phía dưới chân núi, thì trông thấy một nho sinh dung mạo tuấn tú đang chậm rãi thả bước đi lên. Người này mi thanh mắt sáng, mặt trắng môi hồng, vận bộ nho phục màu lục bằng gấm thượng hạng, thân hình vạm vỡ, diện mạo xinh đẹp. Y bước rất khoan thai từ tốn, trông như một văn nhân nhã sĩ đang thả bước nhàn du. Quần hùng trên núi trong lòng rất đỗi nôn nóng, chẳng biết y đi kiểu ấy thì bao giờ mới lên đến nơi.

Trong đám quần hùng bỗng có người cười lớn :

- Hoa lão đệ. Người đang làm trò gì thế ?

Nhân vật đang thả bước lên núi chính là Lâm Hoa công tử Hoa Tường Lân, một nhân vật rất nổi tiếng trong giới võ lâm. Lúc này, có rất nhiều người đã nhận ra y. Y nghe tiếng gọi thì chỉ ngược mắt nhìn lên, trong khi đôi chân thì vẫn nhẹ nhàng thả bước một cách ung dung.

Tính phong lưu hiếu sắc của Hoa Tường Lân cả võ lâm đều biết. Nay thấy y làm ra vẻ văn nhã thanh lịch khiến quần hùng không khỏi bụng miệng cười thầm. Có người vừa cười vừa lên tiếng hỏi :

- Hoa lão đệ. Người chằm được vị cô nương nào ở đây thế ?

Lân này thì Hoa Tường Lân lại tươi cười lên tiếng :

- Chính là vị cô nương đang đứng bên cạnh Hà bang chủ ấy mà.

Bất giác, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Hà Vinh Tuấn, bang chủ Cái Bang. Quả thật, đứng bên cạnh lão là một thiếu nữ tuổi độ mười sáu, vận lam y, dung diện xinh như hoa. Nàng chính là nghĩa nữ của Hà Vinh Tuấn, được lão rất thương yêu, xem như bảo bối. Trong bọn quần hùng có người cười nói :

- Lão đệ coi chừng đó. Mối này không dễ trêu vào đâu.

Hoa Tường Lân cất tiếng cười lớn. Thân hình y khẽ chớp động, chỉ trong giây lát là đã xuất hiện ngay trước mặt lam y thiếu nữ rồi. Trừ một số nhân vật có võ công cao thâm, nhãn lực tinh tường, kỳ dư không ai

nhìn thấy y di chuyển như thế nào. Khoảng cách song phương hơn năm mươi trượng mà y chỉ lướt đi trong khoảnh khắc. Thân pháp kỳ diệu đó khiến quần hùng trở mắt nhìn. Trước nay mọi người chỉ nghe nói đến thành tích hái hoa bẻ liễu của Lâm Hoa công tử. Không ngờ khinh công của y lại lợi hại đến như vậy. Hèn gì các thiếu nữ mà y vừa mắt đều khó thoát khỏi tay y.

Đến trước lam y thiếu nữ, Hoa Tường Lâm tươi cười nói :

- Hà cô nương. Đã lâu rồi không gặp. Xem ra cô nương càng lúc càng trở nên xinh đẹp. Ha ha. Tại hạ thật vô cùng ái mộ.

Lam y thiếu nữ, tức Hà Vân Bình, nghĩa nữ của Hà Vĩnh Tuấn. Nàng trừng mắt nhìn Hoa Tường Lâm, tức giận nói :

- Người ... Người là một tên quỷ hiệu sắc, một tên đại ma đầu. Người mau tránh xa ta ra. Nếu không thì ta sẽ không tha cho người đâu.

Hoa Tường Lâm cười nói :

- Tại hạ quả đúng là kẻ hiệu sắc. Nhưng tại hạ đã làm gì đến nỗi mà cô nương lại gọi tại hạ là đại ma đầu ?

Hà Vân Bình nói :

- Trong vạn ác chứ dâm đứng đầu. Người lại là một tên đại dâm tặc, không gọi người là đại ma đầu thì gọi là gì ?

Hoa Tường Lâm vẫn tươi cười nói :

- Cũng phải. Tại hạ đành chịu nhận là đại ma đầu vậy. Và bây giờ tại hạ đang muốn vảnh vặc cô nương đây.

Hà Vân Bình tức giận trợn mắt quát :

- Nơi đây hiện có mặt đông đảo quần hùng hào kiệt khắp võ lâm, người đừng hòng giở trò sàm sỡ.

Hoa Tường Lâm cười nói :

- Tại hạ đã làm gì đâu mà cô nương gọi là sàm sỡ ? Thật oan cho tại hạ quá đi thôi !

Hà Vân Bình quát lớn :

- Người mà không câm miệng lại là ta sẽ chém chết người ngay !

Vừa nói nàng vừa đưa tay đặt lên trên đốc kiếm, sắc mặt hầm hầm giận dữ. Hoa Tường Lâm vẫn tươi cười nói :

- Được chết dưới kiếm mỹ nhân, làm ma cũng phong lưu.

Hà Vân Bình lửa giận bùng bùng, những muốn rút kiếm ra chém Hoa Tường Lâm một nhát, chặt y làm hai đoạn mới hả giận được. Hà Vĩnh Tuấn đang đứng bên cạnh ái nữ cũng muốn can thiệp. Nhưng nghĩ lại thì thấy không tiện. Hoa Tường Lâm chưa có hành động gì quá đáng. Với thân phận của lão hiện tại, không thể chỉ vì mấy lời nói không vừa lòng mà ra mặt động thủ được.

Lúc này, thương nhân trung niên, phó viện chủ Phẩm Hương Viện, đang đứng trên bình đài đã vội vàng nhảy xuống đất, bước thẳng đến chỗ Hoa Tường Lâm, chấp tay vái dài, kính cẩn nói :

- Hạ chức là Phó viện chủ Phẩm Hương Viện, xin tham kiến Tứ Tổng quản.

Vừa nghe y nói, quần hùng thấy đều rung động, trợn tròn mắt kinh ngạc. Bọn họ không thể nào ngờ được rằng Hoa Tường Lâm lại là một vị Tổng quản của Thái Chính Cung. Riêng Hà Vĩnh Tuấn chợt thất sắc, trong lòng phập phồng lo lắng không yên, thâm lo cho ái nữ.

Hoa Tường Lâm nhìn Hà Vân Bình mỉm cười nói :

- Hà cô nương. Công trước tư sau. Chuyện giữa chúng ta lát nữa sẽ nói tiếp. Chỉ mong rằng cô nương sẽ không làm mặt lạnh với tại hạ.

Đoạn y quay lại nhìn thương nhân trung niên, khẽ gật đầu nói :

- Được rồi. Huynh đệ hãy cứ tiếp tục lo việc làm ăn.

Thương nhân trung niên cung kính vâng dạ. Toàn trường yên lặng trong khoảnh khắc. Hoa Tường Lâm chợt đưa mắt nhìn lên mái ngói tòa viện phía tả, rồi lại quay nhìn tòa viện mé hữu, sau cùng mới nói :

- Được nhị vị chiếu cố, bản cung rất lấy làm vinh hạnh. Phẩm Hương Viện có hai món hàng mà nhị vị đều muốn mua. Hay là chúng ta định một cách công bình, mỗi vị mua một món. Chẳng hay ý nhị vị thế nào ?

Các bên yên lặng giây lát, rồi giọng nói của nhân vật Cửu Trùng Giáo trên mái viện phía hữu cất lên trước tiên :

- Cũng được. Lão quý Thông Thiên Giáo. Ý người thế nào ?

Lại yên lặng giây lát, rồi đến phiên nhân vật Thông Thiên Giáo trên mái ngói tòa viện phía tả :

- Thôi cũng được. Bản tòa sẽ mua hết số hàng hóa đó.

Giọng người Cửu Trùng Giáo :

- Được rồi. Ta sẽ nhường phần đó cho người. Người cảm ơn ta thế nào đây ?

Giọng người Thông Thiên Giáo :

- Lát nữa bản tòa sẽ tặng cho người mấy chưởng xem như cảm tạ.

Người Cửu Trùng Giáo cười ha hả :

- Được. Được. Cảm ơn người trước. Ta sẵn sàng bồi tiếp.

Hoa Tường Lâm nhìn thương nhân trung niên lúc đó đang chấp tay nghiêm cẩn đứng một bên, nói :

- Huynh đệ hãy mau tính toán giá trị lô hàng để rồi còn giao dịch với khách.

Thương nhân trung niên chấp tay vâng dạ, rồi ngón tay khẽ gảy bàn tính, dáng cách rất thành thạo, miệng lẩm nhẩm :

- Bẩy mươi tám thanh trường kiếm : ba nghìn chín trăm lượng. Một trăm bộ trang phục giáo chúng : hai nghìn lượng. Mười bộ trường toán : năm trăm lượng. Năm bộ phó đầu lĩnh : năm trăm lượng. Năm bộ đầu lĩnh : một nghìn lượng. Năm bộ Hộ pháp : hai nghìn năm trăm lượng. Ba bộ phó đường chủ : ba nghìn lượng. Một bộ đường chủ : năm nghìn lượng. Tổng số là một vạn tám nghìn bốn trăm lượng.

Đoạn y chấp tay cao giọng nói :

- Bẩm Tổng quản, tổng số là một vạn tám nghìn bốn trăm lượng.

Hoa Tường Lâm gật đầu nói :

- Vì là cuộc giao dịch lớn, để tạo cơ sở làm ăn lâu dài, chúng ta cũng nên bớt chút ít, chỉ lấy một vạn tám nghìn lượng thôi. Thu trước ba phần mười. Đến khi giao hàng sẽ thu phần còn lại.

Thương nhân trung niên cung kính vâng dạ. Hoa Tường Lâm lại hướng về tòa viện phía hữu, nói :

- Về cuộc giao dịch giữa chúng ta, tại hạ đề nghị giá một vạn lượng với thời hạn ba tháng. Sau ba tháng kể từ ngày giao dịch, bản cung sẽ lại mang ra bán.

Giọng người Cửu Trùng Giáo :

- Ta có thể trả giá cao hơn.

Hoa Tường Lâm lắc đầu :

- Chúng ta chỉ ước định thời hạn ba tháng mà thôi. Biết đâu sau ba tháng nữa sẽ có một bang phái khác muốn mua tin tức này với giá thật cao, bởi vì bọn họ có thể lực và tài lực rất hùng hậu. Tiên sinh có muốn mua tin tức về bang phái mới này hay không ? Chỉ một vạn lượng nữa thôi. Tại hạ còn sẽ cho biết sơ qua về lai lịch của những người cầm đầu, xem như khuyến mãi.

Từ trên mái ngói, một xấp ngân phiếu bay vút ra. Hoa Tường Lân nhẹ nhàng giơ tay đón lấy, giao lại cho thương nhân trung niên thu cất, đoạn nói :

- Tin tức này vô cùng quan trọng và rất có giá trị. Tại hạ thấy nên nói riêng với tiên sinh thì hay hơn.

Hoa Tường Lân vừa nói dứt, một bóng người từ trên mái viện lao xuống, gió thổi phất phơ tà áo, màu sắc lung linh. Bóng đó phóng xuống trước mặt Hoa Tường Lân, hiện ra là một nhân vật cao lớn vận áo choàng đen, mặt phủ dải lụa đen chỉ lộ ra đôi mắt long lanh sáng rực. Và bên dưới dải lụa đó, ba chòm râu bạc phều như tơ. Nhìn qua người đó ước độ ít nhất cũng phải ngoài sáu mươi tuổi.

Hắc y lão giả bước đến sát bên Hoa Tường Lân, làm như đang chuẩn bị lắng nghe. Bất ngờ lão vung tay chụp lấy cổ tay Hoa Tường Lân, nắm chặt mạch môn, còn tay kia cũng nhanh nhẹn điểm vào mấy đại huyệt trên người y. Lão xuất thủ rất nhanh nhẹn khiến ai nấy đều bất ngờ.

Hoa Tường Lân vẫn đứng yên, hai tay buông xuôi, không hề có hành động gì hay tỏ ra là có ý kháng cự, và trên mặt vẫn không mất vẻ tươi cười.

Lão già hành động một cách đột ngột, mà Hoa Tường Lân lại không hề có ý chống cự nên lão ta đã đắc thủ một cách quá dễ dàng, đã hoàn toàn khống chế được y. Tuy y vẫn còn có thể cử động được, nhưng kinh mạch đã bị lão già khống chế, không thể vận khí được nữa.

Toàn trường đều ồ lên kinh hãi trước diễn biến bất thường này.

Không ai ngờ rằng lão già kia lại động thủ tấn công một vị Tổng quản của Thái Chính Cung, bất chấp những hậu quả có thể xảy ra. Và ai nấy cũng đều rất ngạc nhiên khi thấy Hoa Tường Lân đường đường là một vị Tổng quản của Thái Chính Cung mà lại có thể để cho đối phương khống chế một cách quá dễ dàng như vậy.

Những người tại trường mỗi phe lại theo đuổi một ý nghĩ riêng. Phe Vệ Đạo Minh thầm hy vọng vì sự kiện này mà Thái Chính Cung sẽ ra mặt tương trợ họ. Bên phía Thông Thiên Giáo thì mong hai bên đánh nhau kịch liệt để bọn họ hưởng thế ngư ông. Còn toán thanh y hán tử Phẩm Hương Viện tức tốc rút khí giới kéo tới lập trận vây Hắc y lão nhân vào giữa. Nhưng vì Hoa Tường Lân đang bị lão ta khống chế nên bọn họ không dám phát động trận thế tấn công.

Toàn trường bỗng chốc náo động hẳn lên.

Hắc y lão nhân vẫn xiết chặt cổ tay Hoa Tường Lân, mặt ngửa lên trên cười khẩy, thần thái kiêu ngạo, tự thị võ công siêu tuyệt, không coi những người xung quanh vào đâu. Hoa Tường Lân thần thái cũng chẳng hề tỏ ra lo lắng, vẻ mặt vẫn vui vẻ hòa nhã, nhẹ nhàng xua tay ra hiệu cho tất cả giải vây lui lại.

Hắc y lão nhân thấy vậy tức thì lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Người cũng biết điều lắm đó.

Hoa Tường Lân cũng khe khẽ mỉm cười. Hắc y lão nhân lại nói :

- Tuy ngươi võ công chẳng ra gì nhưng xem chừng cũng biết khá nhiều chuyện. Nếu như ngươi không muốn phải chịu đau khổ thì nên khai thật hết cho ta biết. Chỉ cần ngươi tỏ ra ngoan ngoãn vâng lời thì ta sẽ tha mạng cho.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Tại hạ bình sinh rất sợ đau khổ, chắc là những gì tại hạ biết sẽ phải nói ra hết thôi. Nhưng tiên sinh chỉ hứa tha mạng cho tại hạ mà không nói là sẽ thả ra. Vậy phải chăng là định giam cầm tại hạ suốt đời ?

Hắc y lão nhân cười nhạt nói :

- Đúng thế. Người nên biết rằng dưới tay ta mà được toàn mạng là đã may cho người lắm rồi.

Hoa Tường Lân chẳng hề lộ vẻ buồn rầu, vẫn tươi cười nói :

- Tiên sinh nói thế cũng phải.

Hắc y lão nhân lại nói :

- Nơi đây chẳng phải chỗ nói chuyện. Người hãy mau theo ta xuống núi. Nếu như người ngoan ngoãn vâng lời thì ta sẽ chẳng hành hạ người làm gì.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Việc hôm nay khiến tại hạ chợt nghĩ đến một câu chuyện cổ. Tiên sinh có nhớ câu chuyện “Tái ông thất mã” hay không ?

Hắc y lão nhân hỏi :

- Người nói vậy là có ý gì ?

Hoa Tường Lân không trả lời, lại cười nói :

- Nửa năm trước đây, một toán giáo chúng Thông Thiên Giáo đi ngang qua địa phận bản cung. Bọn chúng ỷ người đông thế mạnh nên thái độ vô cùng hống hách ngạo ngược, chẳng hề xem bản cung ra gì cả. Đại Tổng quản mới thân hành thống lĩnh các huynh đệ đi vây quét bọn chúng, bắt sống tất cả, không để cho một tên nào chạy thoát. Sau đó Đại Tổng quản lại thống lĩnh chúng huynh đệ Nội đường tiến công Đông đường, Nam đường, Bắc đường trong Ngoại tứ đường của Thông Thiên Giáo, bắt được vô số tù nhân, từ đường chủ cho đến phó đường chủ, Hộ pháp, đầu lĩnh, ... hạng nào cũng có cả. Đồng thời cũng thu được không dưới tám mươi vạn lượng bạc.

Hắc y lão nhân hừ lạnh nói :

- Người hăm dọa ta phải không ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Nào dám. Tại hạ nào đâu dám thế. Tại hạ chỉ nói chơi vậy thôi. Tiên sinh bắt tất để tâm đến làm gì.

Hắc y lão nhân cũng cảm thấy chột dạ. Thái độ của Hoa Tường Lân sao mà thấy khả nghi quá. Lão không muốn mạo hiểm vô ích, nên ngấm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Ta sẽ không bắt người đi theo nữa. Chỉ cần người có thể thu xếp để giáo chủ bản giáo hội kiến với cung chủ Thái Chính Cung là được.

Hoa Tường Lân lắc đầu nói :

- Chuyện gì chứ chuyện ấy tại hạ vô phương thực hiện, có lẽ đành phải chịu đi theo tiên sinh mà thôi.

Hắc y lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Không lẽ chỉ chuyện như vậy mà người cũng không thu xếp được hay sao ? Người nên hiểu rằng đi theo ta thì tất phải chịu đau khổ đó.

Hoa Tường Lân nói :

- Đành chịu vậy thôi. Chuyện này tại hạ không thể nào thu xếp được. Biết làm sao bây giờ ? Nếu như giáo chủ quý giáo muốn hội kiến với Đại Tổng quản của bản cung thì tại hạ còn có thể thu xếp được.

Hắc y lão nhân hừ lạnh nói :

- Người nói cái gì thế ? Hừ. Người bảo giáo chủ bản giáo đi hội kiến với Đại Tổng quản của các người à ? Người xem giáo chủ bản giáo là nhân vật thế nào ? Chẳng lẽ lão nhân gia lại không xứng nói chuyện với cung chủ của các người ư ? Người muốn chịu khổ hình phải không ?

Hoa Tường Lân lắc đầu nói :

- Không đâu. Nhưng ...

Hắc y lão nhân nói :

- Vậy người mau giải thích những lời vừa rồi. Nếu như người không thể giải thích rõ ràng thì đừng trách ta sao nặng tay. Đùa với ta là không được đâu.

Hoa Tường Lân nói :

- Tại hạ vốn không hề có ý nói thế. Tiên sinh đã hiểu lầm ý của tại hạ rồi đấy. Ngay từ lúc đầu tại hạ đã nói Đại Tổng quản chính là người chủ trì mọi việc trong cung. Bản cung vốn không có chức danh cung chủ. Vậy thì làm sao mà tại hạ có thể thu xếp được kia chứ ?

Hắc y lão nhân hỏi :

- Vậy thì Đại Tổng quản chính là người đứng đầu Thái Chính Cung ?

Hoa Tường Lân lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Đại Tổng quản là người đứng đầu Ngũ đại Tổng quản, chủ trì mọi việc trong cung. Nhưng bọn tại hạ còn phải tuân theo chỉ dụ của vương thượng. Cả Tam cung đều do vương thượng thống xuất, mà Thái Chính Cung là một trong số tam cung. Thái Chính Cung tuy tạo được chút danh tiếng. Nhưng ... thế lực của Nghi cung lại càng mạnh hơn nhiều. Thời gian vương thượng lưu tại hai cung kia so với Thái Chính Cung còn nhiều hơn nữa đó. Thái Chính Cung không được vương thượng xem trọng bằng hai cung kia.

Ngừng lời giấy lát, y lại nói thêm :

- Nếu như có việc gì mà Thái Chính Cung không đủ sức giải quyết thì Tam cung cùng hợp lực, lo chi việc không xong.

Hắc y lão nhân thoáng ngẩn người, lẩm bẩm :

- Tam cung, Nghi Cung, Thái Chính Cung ...

Không chỉ riêng lão, toàn trường đều kinh hãi trước điều mà Hoa Tường Lân vừa tiết lộ. Nếu quả thật như vậy thì còn ai dám đụng vào Thái Chính Cung. May mà đấng vương thượng của bọn họ không có dã tâm. Nếu không thì ... với thực lực như vậy, việc quét sạch võ lâm không phải là chuyện khó.

Hắc y lão nhân trầm ngâm giây lát rồi bỗng buông tay Hoa Tường Lân ra, giải huyệt cho y, đoạn nói :

- Lão phu nhất thời lỗ mãng. Người đừng nên chấp nhất.

Hoa Tường Lân cười nói :

- Không dám. Vụ giao dịch của chúng ta khi nãy ... Tiên sinh hãy ghé sát vào đây để tại hạ nói cho nghe.

Hai người đứng sát vào nhau. Không hiểu Hoa Tường Lân thì thầm điều gì vào tai Hắc y lão nhân mà lão ta đột nhiên biến sắc, vội nói :

- Lão phu cần phải về Tổng đàn ngay mới được. Chuyện khi nãy mong người đừng chấp nhất.

Vừa nói lão vừa động thân phóng vút lên cao, lẩn vào tàn cây mất dạng. Chỉ trong chớp mắt là đã không còn thấy bóng lão đâu nữa. Lão đã đi xa mà thanh âm vẫn còn vọng vọng bên tai. Thân pháp quả là cực kỳ cao diệu.

Quần hùng lại thêm một lần nữa hoang mang kinh hãi, không biết tin tức nghiêm trọng đến mức nào mà lão ma đầu thân thủ lợi hại kia lại cũng tỏ ra lo lắng mà vội vã bỏ đi như thế. Ai nấy đoán già đoán non, mong tìm ra một đáp án hợp lý, nhưng không tài nào đoán ra được là bang phái nào mà lại lợi hại đến dường ấy. Mọi người thầm lo cho bước đường tương lai.

87. 86

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi bảy

TƯỜNG LÂN BỊ VÂY TRÊN QUAN ĐẠO

CÔNG TỬ UNG DUNG TRÊN MỸ NHÂN

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Hắc y lão nhân phe Cửu Trùng Giáo sau khi nghe Hoa Tường Lân cho biết tin, đã vội vã hồi giáo. Quần hùng hoang mang kinh hãi, không biết tin tức nghiêm trọng đến mức nào mà lão ma đầu thân thủ lợi hại kia lại cũng tỏ ra lo lắng mà vội vã bỏ đi như thế. Ai nấy đoán già đoán non, mong tìm ra một đáp án hợp lý, nhưng không tài nào đoán ra được là bang phái nào mà lại lợi hại đến dường ấy. Mọi người thăm lo cho bước đường tương lai.

Hồi lâu, từ mái tòa viện bên tả bỗng vang lên tiếng nói :

- Bản tòa cũng trả một vạn lượng. Tin tức ấy thế nào ?

Rồi một xấp ngân phiếu lại bay xuống. Hoa Tường Lân nhẹ nhàng đưa tay thu lấy, giao cho thương nhân trung niên, sau đó chậm rãi nói :

- Tiên sinh cũng nên xuống đây để tại hạ nói riêng cho nghe.

Một lão già cao gầy, mặt che kín từ trên mái ngói tòa viện nhẹ nhàng lướt xuống. Lão ta cố tình lập oai nên thi triển tuyệt đỉnh khinh công, thân pháp phiêu diêu thoát tục, uy chấn quần hùng. Lão cũng bước đến gần Hoa Tường Lân, ghé sát nghe y thì thầm một lúc. Rồi lão cũng biến sắc nói :

- Bản tòa cũng phải về Tổng đàn ngay mới được.

Lão định phi thân lướt đi, nhưng Hoa Tường Lân đã ngăn lại nói :

- Tiên sinh. Thế còn vụ giao dịch ... ?

Chẳng đợi y nói hết lời, lão ta đã vội phóng vút đi, ném lại một xấp ngân phiếu, và nói vọng lại :

- Bản tòa đưa trước một vạn lượng. Mười ngày sau các người cứ đưa hàng đến khu rừng phía Tây thành Nam Dương. Bản giáo sẽ phái người đến nhận.

Tiếng nói chưa dứt thì thân ảnh của lão đã đi xa. Quần hùng vô cùng hiếu kỳ thắc mắc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì ... Hoa Tường Lân đưa mắt nhìn khắp toàn trường, ánh mắt chợt dừng lại nơi mấy vị trưởng môn trưởng giáo đang tụ họp bàn tán. Y tươi cười nói :

- Các vị có muốn mua không ? Một vạn lượng thôi. Giá này quá rẻ rồi đó. Sắp tới đây có thể giá này sẽ còn tăng gấp đôi đó.

Một vạn lượng. Quần hùng đưa mắt nhìn nhau. Con số không phải là nhỏ. Hoa Tường Lân lại tươi cười nói :

- Một vạn lượng cũng không phải là con số lớn. Chỉ cần mỗi vị tại đây chịu bỏ ra vài lượng là có thể góp đủ. À ! Vẫn còn có một phương cách khác đơn giản hơn mà lại chẳng tốn tiền.

Trong đám quần hùng chợt có người buột miệng hỏi :

- Cách gì ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Đơn giản lắm. Chỉ cần các vị làm theo cách thức của vị tiên sinh bên Cửu Trùng Giáo vừa rồi, tức là bắt giữ tại hạ lại, rồi dùng thủ đoạn buộc tại hạ phải cung khai. Thế thì đâu cần tốn ngân lượng mua tin tức.

Quần hùng nhìn nhau lắc đầu, không ngờ y lại nói đến cách này. Mới chỉ riêng bọn Thông Thiên Giáo thôi mà đã khiến cho mọi người phải khốn khổ lắm rồi. Nay lại sắp có thêm bọn Cửu Trùng Giáo ra mặt, mà xem chừng dã tâm của bọn chúng cũng chẳng kém Thông Thiên Giáo. Sắp tới lại có thể có thêm một bang phái nào đó nữa xuất hiện. Lẽ nào giờ đây lại đại đột kết thêm thù oán với Thái Chính Cung, một thế lực hùng mạnh thần bí mà ngay cả bọn Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo ngông cuồng là thế cũng còn phải kiêng dè.

Một số vị thủ lĩnh phe Hắc đạo khẽ đưa mắt nhìn nhau, nhưng rồi không ai nói tiếng nào. Toàn trường yên lặng một lúc. Hoa Tường Lân quay sang thương nhân trung niên là phó viện chủ Phẩm Hương Viện, cười nói :

- Xem ra hôm nay chúng ta gặp may mắn lớn, cuộc thương mại rất là phát đạt.

Thương nhân trung niên chấp tay nói :

- Dạ. Nhờ phúc của Tổng quản đại nhân, chỉ trong nửa buổi mà hàng hóa hầu như đã bán hết sạch rồi.

Hoa Tường Lân hỏi :

- Doanh số được bao nhiêu ?

Thương nhân trung niên khẽ gảy bàn tính, lẩm nhẩm tính toán một lúc, rồi kính cẩn nói :

- Dạ. Tổng doanh số là bảy vạn sáu trăm lượng. Hiện đã thu vào sáu vạn hai nghìn sáu trăm lượng, trong đó có năm vạn chín nghìn năm trăm lượng ngân phiếu. Khách hàng còn nợ lại tám nghìn lượng, sẽ trả khi giao hàng.

Hoa Tường Lân nói :

- Hay lắm. Xem chừng ở đây cũng chẳng còn mua bán gì được nữa. Chúng ta xuống núi thôi.

Thương nhân trung niên cung kính vâng dạ, rồi lập tức chỉ huy bọn thủ hạ thu dọn mọi thứ chuẩn bị xuống núi. Trong lúc đó, Hoa Tường Lân lại lững thững bước sang chỗ Hà Vân Bình, vừa nhìn nàng vừa cười hề hề, sắc diện ra chiều rất thích thú. Hà Vân Bình tức giận sầm mặt nói :

- Người tưởng ta không dám giết người ư ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Đâu có. Tại hạ tin cô nương dám làm thế lắm chứ.

Hà Vân Bình nói :

- Thế thì tốt. Người mau đi cho khuất mắt ta.

Hoa Tường Lân nói :

- Ôi ! Ai lại nỡ xa rời mỹ nhân kia chứ ? Tại hạ sắp đi đến Lạc Dương, cô nương có muốn đồng hành không ?

Hà Vân Bình nói :

- Ta không thèm. Ai lại đi cùng với hạng người như người ?

Hoa Tường Lân lại nói :

- Cô nương không muốn thì thôi vậy ! Hay là tại hạ mời cô nương xuống núi, vào trấn thành uống vài chung ?

Hà Vân Bình trừng mắt nói :

- Ta cũng không thèm.

Hoa Tường Lân cười ha hả :

- Cô nương sao lại nỡ từ chối tâm ý của tại hạ ? Tại hạ quyết phải mời bằng được cô nương mới cam lòng.

Hà Vân Bình thấy tình hình như vậy liền xen vào :

- Hoa huynh đệ. Hay là để lão phu làm chủ mời huynh đệ uống vài chung ?

Hoa Tường Lân vừa cười vừa lắc đầu nói :

- Không được. Chắc Hà bang chủ cũng biết sở thích của tại hạ rồi ? Uống rượu cùng với nam nhân đâu có hứng thú gì chứ !

Hà Vân Bình rút xoạt trường kiếm ra nhằm Hoa Tường Lân chém tới. Hoa Tường Lân cất tiếng cười lớn, khẽ nhích động thân hình, lướt thẳng luôn xuống chân núi nhanh như tia chớp. Y còn nói vọng lại :

- Hà cô nương. Tại hạ chờ cô nương dưới chân núi.

Toán người của Phẩm Hương Viện cũng đã tháo dỡ bình đài, thu dọn đồ đạc xong xuôi, liền khiêng vác hòm xiểng đi thẳng xuống núi. Quần hùng ngơ ngẩn trông theo. Ngọn đại kỳ thêu vàng thái dương cũng dần dần khuất hẳn.

Tất cả như vừa trải qua một giấc nam khoa ...

Vào độ giữa thu, khí hậu mát mẻ, gió thổi dạt dào ...

Trên đường quan đạo, vào khoảng giữa trưa, một nho sinh vận áo màu lục, cưỡi bạch long câu đương lỏng tay cương cho tuần mã đi từng bước một. Thụ sinh trạc độ hai mươi, mi thanh mắt sáng, da trắng môi hồng, dung mạo xinh đẹp, phong độ hiên ngang thật đầy vẻ phong lưu hào hoa.

Đường quan lộ này hướng thẳng tới Thiếu Thất Phong, nhưng thụ sinh không phải đang đi lên núi, mà là ngược lại, vừa từ trên núi đi xuống. Thụ sinh này chẳng phải ai khác, chính là Lân Hoa công tử Hoa Tường Lân.

Sau khi rời Thiếu Lâm Tự xuống núi, chia tay cùng toán người Phẩm Hương Viện, bọn họ đi về nam còn y xuôi bắc, thì y chỉ còn lại một mình thả bước đàng trình, nhân tiện nhàn du ngoạn cảnh.

Ngắm nhìn cảnh lâm tuyền, tức cảnh sinh tình, y cất giọng ca :

“Trung Châu thu đậm ấm,

Cảnh sắc đẹp như gấm,

Chín chục thiều quang hoa đua thắm,

Mây nước một màu xanh.

Ôi. Quên sao được cảnh sắc Trung Châu.

Sơn tự ngắm trăng thu,

Phù lâu nghe sóng vỗ,

Lòng dạt dào tình ý,

Chân chẳng muốn dời xa,

Mắt nhìn trời bao la,

Hỏi mỹ nhân đâu tá,

Cành liễu lơ thơ,

Ngọn trúc phát phơ,

Cô sơn tịch tịch,

Lòng này bơ vơ.

Trên sông nổi gió lạnh

Dưới tuyết trĩu cành tơ

Mưa thu cảnh tươi mát

Chim yến tình hững hờ.

Tìm nơi ấm áp

Lướt dặm xa mờ.

Lòng khe hệt dải lụa

Nhà cỏ gài càn mây
Một mình muôn tình tưởng nhớ,
Cổ nhân nghìn dặm xa bay,
Ánh trăng khêu mờ ảo,
Hương lan gợi tỉnh say.
Phảng phất u hương trước gió,
Lững lờ hắc khí đầu đây,
Phong lưu đã thành nét,
Thì cần gì ai biết với ai hay ...”
Hát tới đây, y chợt tươi cười nói :

- Các vị đã đến, sao còn chưa ra mặt ?

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt đã xuất hiện sáu người che mặt thân hình khô vĩ, phục trang kỳ dị, mỗi người mặc một màu áo khác nhau, tay áo rộng thùng thình, mục quang sáng ngời như điện. Trên tay mỗi người bọn họ là một thứ vũ khí kỳ hình quái trạng, mỗi khi vung vẩy tức thì ánh chớp lóe lên rờn rợn.

Bọn họ đứng giăng thành hàng ngang chặn đường Hoa Tường Lân. Cả sáu tên đều ngửa cổ lên trời cất giọng cười ma quái, giọng cười lạnh lẽo âm u ghê rợn lồng lộng giữa không gian.

Phía sau chợt có tiếng gió rít, rồi cũng lại có những tiếng cười âm hiểm lạnh lẽo nổi lên, cho thấy cũng có người xuất hiện, chặn mất đường lui. Khắp tứ bề đâu đâu cũng nghe thấy tiếng cười.

Trước sau đều có địch.

Những giọng cười ma quái âm u như muốn xuyên thủng màng tai. Sáu người phía trước lăm lăm trường kiếm, từ từ nhích tới, giọng cười khùng khiếp vẫn liên tục cất lên không ngừng. Có lẽ những kẻ phía sau cũng đang lăm thế.

Hoa Tường Lân vẫn ngồi yên trên lưng tuấn mã, mắt không thèm nhìn ra phía sau, khẽ cười nhạt nói :

- Ta còn tưởng là kẻ nào ! Hừ ! Hóa ra là bọn thập nhị tinh tú của Thanh Long Bang các người !

Một tên trong bọn ngưng tiếng cười, cất giọng âm hiểm :

- Người đã biết danh bọn ta thì hãy mau xuống ngựa xuôi tay chịu trói. Bọn ta sẽ lượng tình mà nhẹ tay cho.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Quý bang chủ xem thường ta quá đó. Chỉ dựa vào bọn các người mà định uy hiếp được ta hay sao ?

Từ phía xa chợt có giọng lạnh lùng đưa đến :

- Còn có bọn ta nữa đây.

Rồi có thêm mười mấy người nữa ồ ạt lướt tới bao vây tứ phía. Bọn họ thi triển thân pháp đến mức tột cùng như định thị uy, thân ảnh lao đi vùn vụt như cuồng phong bạo vũ, mà khi dừng lại thì thân hình vững chãi như đồng trụ nghênh phong. Hoa Tường Lân đưa mắt nhìn từng người, khẽ cười nhạt :

- Tứ Quý Bang, Thiên Mã Bang, Thạch gia trang, Thắng gia bảo, Hồng Thương hội, Diễm Thương, Thanh Thành, ...Ồ ! Đông đủ cả ! Tốt lắm ! Tốt lắm !

Một phụ nhân mặc áo hồng lớn tiếng quát hỏi :

- Người nói tốt lắm nghĩa là sao ?

Hoa Tường Lân cười nói :

- Tốt lắm là tốt lắm chứ còn sao nữa ?

Một lão già mặc áo gấm đoạn cắt giọng sâu hiểm :

- Giờ đây ngươi đã bị bao vây tứ phía, chẳng còn đường thoát thân, tốt ở chỗ nào kia chứ ?

Hoa Tường Lân vẫn tươi cười nói :

- Một con tuấn mã đổi lấy mấy mươi vạn lượng, tốt lắm chứ sao ! Cuộc thương mại mà có thể sinh lợi lớn như vậy là hiếm có lắm đấy !

Lão già kia cau mày hỏi lại :

- Ngươi nói thế là có ý gì ?

Hoa Tường Lân cười cười nói :

- Không ý gì cả. Bất quá chỉ nói bằng quơ vậy thôi.

Lão già trầm giọng quát :

- Ngươi đừng hòng hăm dọa. Ở đây ngoài bọn ta chỉ có một mình ngươi. Còn có ai hay biết nữa đâu mà sợ ?

Hoa Tường Lân chợt ngẩn người như vừa phát hiện ra điều gì đó, nhưng rồi lập tức lấy lại vẻ bình thản, đưa mắt nhìn cả bọn đối phương đằng đằng sát khí đang vây kín xung quanh, cười nói :

- Những việc tưởng chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết mà bản cung còn biết được, huống chi ở đây đâu có ít người. Với lại, các người có chắc chắn là sẽ giữ chân được ta hay không ?

Mụ áo hồng cả giận quát :

- Đừng quá tự tin như vậy. Ta muốn thử xem ngươi có bao nhiêu phân lượng ?

Hoa Tường Lân bật cười ha hả :

- Ta dù sao cũng là một vị Tổng quản của Thái Chính Cung, đương nhiên cũng phải có chút bản sự chứ !

Lão già kia sợ đồng bọn chùn nhụt, vội quát lớn :

- Ngươi đừng nhiều lời vô ích. Mau xuống ngựa chịu trói cho rồi. Hay định đợi bọn ta ra tay ?

Giữa lúc ấy, lại có một hình bóng từ xa lao vút đến, thân pháp rất nhanh. Những người tại trường đều kinh ngạc. Chỉ riêng có Hoa Tường Lân là vẫn điềm nhiên, thái độ ung dung tiêu sái. Người nọ chưa đến nơi là y đã tươi cười nói lớn :

- Hà cô nương. Cô nương đến tiếp trợ tại hạ phải không ? Ha ha ... Cô nương thật là tốt ! Cảm ơn cô nương nhiều lắm !

Người mới đến chính thật là Hà Vân Bình, nghĩa nữ của Bang chủ Cái Bang Hà Vĩnh Tuấn. Nàng vốn vâng lệnh nghĩa phụ chạy theo tiếp trợ Hoa Tường Lân thật, bởi nghĩa phụ của nàng đã phát hiện ra hành vi đáng ngờ của bọn quần tã. Phe chính phái không muốn có hiềm khích với Thái Chính Cung, nhất là đang lúc nước sôi lửa bỏng này. Nhưng khi đến nơi, nghe Hoa Tường Lân kêu gọi như thế, nàng tức giận vô cùng, quên đi nhiệm vụ mà nghĩa phụ đã giao cho, không can thiệp vào việc ở đây nữa mà dừng bước bên ngoài vòng vây của bọn quần tã, trừng mắt nhìn Hoa Tường Lân, sẵn giọng nói :

- Hứ ! Ai thêm tiếp trợ hạng người như ngươi !

Lời nói của nàng khiến cho quần tã thở phào nhẹ nhõm. Suy bụng ta ra bụng người, bọn họ cho rằng phe chính phái cũng có ý định tương tự như bọn họ. Nhiều người còn thầm nhủ : “Tướng bọn chúng chính nghĩa thế nào, ai ngờ cũng chẳng khác gì bọn ta !”.

Trong khi đó, nghe Hà Vân Bình nói thế, Hoa Tường Lân chỉ cười hì hì nói :

- Không sao ! Chỉ cần cô nương đến đây là tại hạ thấy vui rồi !

Hà Vân Bình vừa giận vừa thẹn, trừng mắt quát lớn :

- Người thật là ... Sao còn không mau giơ tay chịu trói cho rồi !

Hoa Tường Lân lập tức giơ hai tay ra, cười hì hì nói :

- Được được. Tại hạ đã giơ tay ra rồi đây này ! Cô nương hãy mau đến trói tại hạ lại đi.

Hà Vân Bình ngăn người ngơ ngác, không ngờ y lại nói vậy. Đám quần tà cũng thấy kinh ngạc. Hoa Tường Lân đối với đám đông quần tà đang bao vây tứ bề vẫn ung dung nói cười chẳng hề tỏ ra sợ hãi chút nào. Vậy mà khi Hà Vân Bình vừa lên tiếng, y đã bằng lòng giơ tay chịu trói ngay. Đúng là quái sự niên niên hữu, kim niên đặc biệt đa a !

Hà Vân Bình còn đang ngơ ngác chưa biết hành động thế nào thì Hồng y phụ nhân đang đứng cạnh đó đã lên tiếng :

- Để ta đến trói người cũng được mà.

Hoa Tường Lân vội xua tay nói :

- Không được. Không được. Nương tử xem ra cũng không dưới bốn mươi. Ta tuy ưa thích mỹ nhân thật đấy, nhưng phải là thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng kia. Còn như nương tử đây thì ... không được đâu ! Không được đâu !

Hồng y phụ nhân tức giận quát :

- Đến lúc này mà người còn dám nói với ta bằng cái giọng đó hay sao hả ?

Hoa Tường Lân ung dung cười nói :

- Ta chỉ nói sự thật mà thôi, sao lại không dám chứ ? Nương tử hãy đến dòng suối đằng kia soi thử diện mạo bản thân thử xem sao ?

Hồng y phụ nhân lửa giận bùng bùng, những muốn xông tới đánh Hoa Tường Lân một trận, nhưng lại không dám vì e ngại võ công của y. Mụ đành ngậm miệng không dám nói thêm tiếng nào nữa, bởi dụng võ không xong, mà dụng văn thì chẳng những không thể tranh hơi lại với Hoa Tường Lân mà còn thêm xấu mặt, chỉ còn cách nhìn Hoa Tường Lân bằng ánh mắt tóe lửa, như muốn ăn tươi nuốt sống y vậy.

Thấy Hà Vân Bình hãy còn vẫn đứng ngẩn người ra đó, Hoa Tường Lân liền nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, rảo bước tiến đến đứng đối diện với nàng, hai tay giơ thẳng ra phía trước, tươi cười nói :

- Hà cô nương. Tại hạ đã giơ tay chịu trói rồi đây. Cô nương cứ trói tại hạ lại đi. Tại hạ cam tâm tình nguyện, không phản kháng đâu !

Hà Vân Bình nhìn Hoa Tường Lân, ngập ngừng nói :

- Ta không có sẵn dây trói.

Hồng y phụ nhân đang đứng gần đấy liền ứng tiếng nói :

- Ta có sẵn dây trói đây này.

Vừa nói mụ ta vừa thò tay vào bọc áo móc ra một sợi dây lụa quăng lại. Vừa nãy mụ ta tranh hơi không lại Hoa Tường Lân mà lại còn bị y đùa cợt một hồi nên trong lòng đang tức tối lắm, do vậy mụ mới đưa sợi dây ra để Hà Vân Bình trói y lại cho bõ ghét. Hơn nữa, một khi Hoa Tường Lân đã bị trói lại rồi thì mụ ta sẽ không sợ y nữa, tha hồ dạy cho y một bài học. Hoa Tường Lân nhìn mụ ta cười cười, rồi cầm lấy sợi dây, đến trao lại cho Hà Vân Bình. Chỉ có điều nàng lại do dự lúng túng, không đưa tay nhận lấy. Nàng vừa nhớ lại nhiệm vụ mà nghĩa phụ giao cho, nên đang hồi hận trong lòng.

Bỗng nhiên, Hoa Tường Lân bật cười ha hả, nhanh chóng áp sát tới, hai tay ôm choàng lấy người Hà Vân Bình. Mọi người tại trường đều sững sốt trước diễn biến bất ngờ đó, không ai kịp có phản ứng gì, kể cả Hà Vân Bình. Nhưng Hoa Tường Lân chỉ hôn nhẹ lên má nàng, rồi lập tức buông nàng ra, lùi ngay về chỗ cũ.

Hà Vân Bình bị Hoa Tường Lân ôm hôn ngay giữa chốn đông người như thế nên hết sức thẹn thùng, mặt đỏ bừng, đầu cúi gằm xuống đất chẳng dám nhìn ai, mong sao có một cái lỗ nào đó để chui xuống trốn.

Hoa Tường Lân thấy vậy, chỉ tùm tùm cười, trong tay vẫn còn cầm sợi dây lụa, liền đưa cho Hà Vân Bình, tươi cười nói :

- Tại hạ đã cam nguyện xuống ngựa chịu trời thì cô nương cũng nên đền bù cho tại hạ một chút gì đó chứ ! Phải vậy không nào ?

Hà Vân Bình nghe nói thế thì càng lúng túng thẹn thùng hơn nữa. Nhận thấy dáng vẻ vừa lúng túng vừa e thẹn trông thật đáng yêu của nàng, Hoa Tường Lân bật cười lớn nói :

- Cô nương sao còn chưa trời tại hạ lại ? Hay là cô nương không nỡ xuống tay ? Ôi ! Cô nương thật tốt quá ! Tại hạ vui lắm !

Hà Vân Bình nghe nói tức mình, thẹn quá hóa giận, không thèm nhận lấy sợi dây mà lại rút xoạt trường kiếm ra khỏi vỏ, vận toàn lực nhằm Hoa Tường Lân chém tới. Lúc này, nàng chỉ muốn chém chết kẻ đáng ghét kia ngay lập tức, ngoài ra không còn tưởng đến việc gì khác nữa. Nữ nhân một khi đã nổi giận rồi thì chẳng quản chính tà ma đạo gì nữa, hành động bất kể hậu quả, miễn sao trút được cơn giận trong lòng thì thôi.

88. 87

Vũ Lâm Ký Sự

Tác giả : Giang Hoài Ngọc

Hồi thứ tám mươi tám

THIẾU THẮT RỘNG DUNG PHƯỜNG TÀ ĐẠO

UỐNG RƯỢU LUẬN BÀN VẬN VÕ LÂM

Nguồn : Tàng Thư Viện

Lại nói, Hà Vân Bình bị Hoa Tường Lân ôm hôn giữa chỗ đông người, rồi lại còn bị trêu chọc, nên thẹn quá hóa giận, rút kiếm ra vận toàn lực nhằm Hoa Tường Lân chém tới. Lúc này, nàng chỉ muốn chém chết kẻ đáng ghét kia ngay lập tức, ngoài ra không còn tưởng đến việc gì khác nữa. Nữ nhân một khi đã nổi giận rồi thì chẳng quản chính tà ma đạo gì nữa, hành động bất kể hậu quả, miễn sao trút được cơn giận trong lòng thì thôi.

Hoa Tường Lân còn chưa kịp né tránh thì bỗng đâu nghe có tiếng quát lớn từ khu rừng bên cạnh vọng đến :

- Bình nhi. Không được vô lễ.

Hà Vân Bình vừa nghe tiếng đã nhận ra đó là nghĩa phụ nàng liền vội thu kiếm lùi lại. Xưa nay nàng vẫn luôn rất hiếu thuận, không bao giờ làm điều gì trái ý nghĩa phụ của mình, có gì không vui cũng chỉ đành nén chặt trong lòng.

Sau tiếng quát, một bóng xám từ trong khu rừng lao vút ra, nhẹ nhàng hạ thân xuống bên cạnh Hà Vân Bình, nhìn lại thì người đó chính thật là Bang chủ Cái Bang Hà Vĩnh Tuấn. Hà Vân Bình liền gục đầu vào người lão, òa lên khóc nức nở, bao nhiêu hờn tủi theo dòng nước mắt lai láng tuôn trào. Hà Vĩnh Tuấn chẳng biết làm sao, chỉ đành ôm nàng vào lòng mà lựa lời an ủi.

Ngay lúc đó, từ trong khu rừng lại có thêm một toán người tiến ra, dẫn đầu là Không Hư đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự. Theo sau đại sư là Võ Đang chưởng môn Huyền Hạc đạo nhân, Côn Luân chưởng môn Thiên Linh Tử, Nga My chưởng môn Diệu Tâm sư thái, Không Động chưởng môn Long Quyền Phong Vân Thạch Vũ, Thiên Sơn chưởng môn Thần Toán Thư Sinh La Thiện Hùng, Lôi Phong sơn chủ Thạch Hùng, Đồng Bách sơn chủ Chư Phần chân nhân, Tứ Linh giáo chủ Kim Linh phu nhân, Chung Nam sơn chủ Đồng Hạo, ... toàn là chưởng môn thủ lĩnh các phái quần hùng.

Tiến ra đến nơi, Không Hư đại sư liền trừng mắt nhìn bọn người đang vây quanh Hoa Tường Lâm, ánh mắt uy nghiêm khiến cả bọn đều chột dạ. Bọn chúng thấy các vị long đầu thủ lĩnh đều đã đến, không dám làm tới nữa, chỉ đành lặng lẽ rút lui.

Khi bọn chúng đã đi hết, Không Hư đại sư lại tiến đến trước mặt Hoa Tường Lâm, chấp tay niệm phật hiệu, nói :

- A di đà phật. Chuyện vừa rồi vốn không phải là chủ ý của bọn lão nạp. Nhưng lão nạp cũng xin có lời tạ lỗi cùng Hoa Tổng quản. Mong Tổng quản lượng thứ cho.

Hoa Tường Lâm mỉm cười đáp lễ, vui vẻ nói :

- Đại sư khách sáo quá rồi.

Không Hư đại sư lại nói :

- Lão nạp hy vọng rằng không vì chuyện vừa rồi mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa đôi bên chúng ta. Vệ Đạo Minh không bao giờ có ý mạo phạm đến Thái Chính Cung. Mong Tổng quản hiểu cho.

Hoa Tường Lâm cười nói :

- Các vị hãy cứ an tâm. Chuyện vừa rồi cũng chỉ là đùa vui chút thôi. Tại hạ vốn chẳng để vào lòng.

Thiên Sơn chương môn Thần Toán Thư Sinh La Thiện Hùng, người được xem là quân sư của Vệ Đạo Minh, cũng góp lời :

- Hoa Tổng quản hãy còn trẻ tuổi như thế mà đã trở thành một trong Ngũ đại Tổng quản của Thái Chính Cung rồi. Quả là tài ba lỗi lạc, tư thái bất phàm. Bọn lão phu vô cùng ngưỡng mộ.

Hoa Tường Lâm mỉm cười nói :

- Tại hạ nào đã đáng gì. Vương thượng của chúng ta mới thật là một nhân vật siêu quần của võ lâm đương đại.

La Thiện Hùng chấp tay nói :

- Chẳng hay quý vương thượng là cao nhân phương nào ? Bọn lão phu vô cùng ngưỡng vọng, những mong có dịp được diện kiến tôn nhan.

Hoa Tường Lâm cười nói :

- Gặp thì các vị đã gặp rồi. Chỉ vì nhất thời các vị không nhớ ra đấy thôi.

La Thiện Hùng kinh ngạc hỏi :

- Bọn lão phu đã gặp quý vương thượng rồi ư ?

Hoa Tường Lâm mỉm cười không đáp, lại quay sang nhìn hai phụ tử Hà Vân Bình vui vẻ nói :

- Tại hạ muốn mời nhị vị xuống trấn thành uống vài chung, chẳng hay nhị vị có nể tình tại hạ mà nhận lời hay không ?

Hoa Tường Lâm đã nói thế rồi, Hà Vĩnh Tuấn dù muốn hay không cũng không tiện lên tiếng từ chối, sợ làm phật lòng y sẽ chuốc lấy những hậu quả khôn lường cho Cái Bang và Vệ Đạo Minh. Lão đành vòng tay nói :

- Thịnh tình của Hoa Tổng quản, lão phu cùng Bình nhi xin bái lĩnh.

Hoa Tường Lâm dắt tuần mã của y đến bên Hà Vân Bình, tươi cười nói :

- Ở đây chỉ có một con ngựa này thôi. Cô nương hãy cưỡi nó nhé ?

Hà Vân Bình vẫn còn đang gục đầu vào vai Hà Vĩnh Tuấn mà thẩn thức. Nhưng nghĩa phụ nàng đã nhận lời đi uống rượu với Hoa Tường Lâm rồi, nàng không làm sao được, chỉ còn cách trợn mắt nhìn y với vẻ tức giận.

Hoa Tường Lâm lại cười hì hì nói :

- Cô nương sao thế ? Cảm thấy trong người không được khỏe phải không ? Xuống dưới trần thành tại hạ sẽ đưa cô nương đến đại phu xem bệnh !

Hà Vân Bình hậm hực nói :

- Ai mà bệnh chứ ? Chỉ có mình ngươi mới có bệnh đó !

Hoa Tường Lân tủm tỉm cười nói :

- Cô nương không có bệnh là tốt rồi ! Tại hạ đã yên tâm ! Bây giờ cô nương có cần tại hạ đỡ cô nương lên yên hay không ?

Hà Vân Bình vừa thẹn vừa tức, nhưng không làm sao được, chỉ đành tự mình nhảy lên yên. Hoa Tường Lân vỗ nhẹ một chưởng vào mông ngựa khiến tuấn mã hí vang một tiếng, tung vó phóng đi. Sau đó, Hoa Tường Lân vòng tay vái chào từ biệt quần hùng, rồi lập tức lao theo sau tuấn mã. Y có thân pháp siêu tuyệt, nên đuổi theo tuấn mã không vấn đề gì ! Hơn nữa, Hà Vân Bình còn phải chờ đợi Hà Vĩnh Tuấn, chứ không dám đi một mình cùng Hoa Tường Lân, nên đã cố gắng ghì cương buộc tuấn mã đi chậm lại.

Hà Vĩnh Tuấn khê trao đổi với Không Hư đại sư mấy câu rồi cũng vội vàng rảo bước chạy theo. Thân pháp của lão cũng rất cao diệu, nên chẳng mấy chốc là đã đuổi theo kịp bọn Hoa Tường Lân. Sau đó, cả ba cùng sánh bước chạy tới trần thành.

Trên đường đi, Hoa Tường Lân vẫn ung dung thả bước, xem ra chẳng hề nhọc sức, thế mà tốc độ lại rất nhanh nhẹn. Hà Vĩnh Tuấn tự lượng không thể sánh bằng nên đối với y lại càng thêm kính trọng.

Huyện thành Đăng Phong ngay dưới chân núi Thiếu Thất. Tại ngôi tửu lâu sang trọng nhất thành, một nơi chỉ dành cho những bậc đại gia hào phú sang trọng quý phái nhiều tiền lắm của lui tới, hôm nay lại xuất hiện một cảnh tượng khác thường : có ba nhân vật đi vào mà đã khiến cho tất cả những ai hiện diện trong tửu lâu đều trợn mắt kinh ngạc.

Hai người bước vào đầu tiên là một đôi nam nữ. Cả hai đi song song nhau cùng sánh bước vào tửu lâu. Nam thì sang trọng uy nghi, nữ thì xinh đẹp kiều diễm, đôi má lại ửng hồng trông thật đáng yêu (thật ra thì đang tức giận đỏ mặt tía tai). Mọi người đều tấm tắc khen đôi người ngọc thật xứng đôi vừa lứa.

Nhưng nếu chỉ có đôi người ngọc này thôi thì cũng chẳng có điều gì khác thường đến nỗi khiến cho mọi người đều phải trợn mắt kinh ngạc. Nam thanh nữ tú so vai sánh bước cũng chẳng có điều gì là kinh thiên động địa. Điều làm cho bọn họ bất ngờ lại chính là vị lão nhân đi sau đôi nam nữ kia.

Lão nhân tuy trông cũng có vẻ oai phong, nhưng trên người lại khoác một bộ quần áo có vá vú nhiều chỗ, trông không ra tui tui cũng chẳng ra vệ sĩ, đi cùng vị công tử sang trọng quý phái kia thật là không hợp.

Ba nhân vật này, đương nhiên không phải ai khác, chính là Hoa Tường Lân, Hà Vân Bình và nghĩa phụ của nàng, Bang chủ Cái Bang Hà Vĩnh Tuấn. Ba người bước vào tửu lâu liền chọn một chiếc bàn sạch sẽ yên tĩnh ngồi xuống. Hoa Tường Lân bảo tiểu nhị dọn ra những món danh tiếng nhất và một vỏ rượu thượng hạng.

Biết gặp được hạng khách quý tiêu xài rộng rãi, gọi món ăn mà không định số lượng, nhà quán mừng rỡ, không dám chậm trễ, chẳng mấy chốc là cả bàn tiệc sang trọng đã được bày ra. Rượu thịt ê hề bày đầy trên bàn. Bọn nhà quán phóng tay làm để thu được nhiều tiền. Số thức ăn này e rằng cả năm sáu người ăn cũng không hết, lại toàn là món ngon vật lạ, bày biện tinh xảo.

Hà Vân Bình trợn tròn mắt mà nhìn những thứ đồ ăn thức uống thịnh soạn la liệt trên bàn. Nàng là môn hạ Cái Bang, ngày thường tiêu xài rất tiết kiệm nên chưa bao giờ được ăn một bữa tiệc sang trọng thế này. Dù nàng vốn không có hảo cảm với Hoa Tường Lân, nhưng thích ăn ngon mặc đẹp lại là bản tính của nữ giới, do vậy mà tự nhiên nàng cảm thấy y có vẻ bớt đáng ghét hơn trước.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Xin nhị vị cứ tùy tiện. Tại hạ nhâm nhi vài chung rồi mới ăn được.

Hà Vĩnh Tuấn vội nói :

- Lão phu xin bồi tiếp Tổng quản.

Đoạn lão bưng vò rượu rót vào chung cho mọi người. Hoa Tường Lân cùng lão vừa nhâm nhi vừa chuyện vãn, chủ yếu là nhâm tình thế thái, vô lâm thế sự. Hà Vân Bình không uống rượu, cứ cầm cúi ăn. Món ăn ngon tuyệt khiến nàng cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Hoa Tường Lân uống được ít rượu thì buông chung, nhưng không ăn mà lại ngồi yên ngắm nhìn Hà Vân Bình ăn uống, trên môi thoáng hiện một nụ cười kỳ bí. Hà Vĩnh Tuấn trông thấy, thầm chột dạ, cất giọng run run :

- Hoa Tổng quản ... Bình nhi còn nhỏ dại ...

Hà Vân Bình đang cầm cúi ăn, đột nhiên nghe nghĩa phụ nói thế bất giác ngẩng mặt nhìn lên. Trông thấy ánh mắt nụ cười đầy vẻ kỳ bí của Hoa Tường Lân, nàng lộ sắc thẹn thùng, đôi má ửng hồng, vội ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác. Hoa Tường Lân đã hiểu trong lòng phụ tử họ đang nghĩ những gì, bất giác bật cười lớn, nói :

- Hà bang chủ cứ yên tâm. Vương thượng rất có cảm tình với Hà cô nương đây, khen nàng là người hiểu thuận nên đã dặn bọn tại hạ nếu có dịp thì hãy chiêu cố cho nàng. Tại hạ dù có muốn cũng không dám làm điều gì trái lễ đâu.

Hà Vĩnh Tuấn kinh ngạc hỏi lại :

- Vương thượng ư ? Chẳng hay đó là ... ?

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Tại hạ có thể nói cho bang chủ nghe chuyện này. Trang lão tiên sinh đi theo vương thượng, hiện giờ đang giữ địa vị khách khanh của bản cung. Tại hạ nói thế chắc bang chủ đã hiểu rồi chứ ?

Hà Vĩnh Tuấn giật mình nói :

- Vậy ra vương thượng chính là ... ?

Hoa Tường Lân khẽ mỉm cười gật đầu. Hà Vĩnh Tuấn liền vội đứng ngay dậy, hướng vào Hoa Tường Lân nghiêm trang vòng tay nói :

- Xin Tổng quản giúp chuyển lời lão phu đến vương thượng, ân đức của Ngài ban cho, lão phu nguyện khắc cốt ghi tâm.

Hoa Tường Lân nói :

- Vương thượng cũng có dặn tại hạ nói với bang chủ rằng : phải cố gắng thu thập một vạn công đức càng nhanh càng tốt, thời gian ba năm qua nhanh lắm đó.

Hà Vĩnh Tuấn vòng tay hứa sẽ cố gắng, rồi lại nói thêm đôi câu cảm kích. Hoa Tường Lân chợt nghiêm mặt nói :

- Giờ chúng ta hãy bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh.

Hà Vĩnh Tuấn thấy y lộ vẻ quan trọng liền vội chấp tay nói :

- Lão phu xin nghe những lời chỉ giáo cũng Tổng quản.

Hoa Tường Lân không khách sáo, nghiêm giọng nói :

- Hôm nay các vị tập trung đông đảo trên Tung Sơn để làm gì thế ? Định giờ cổ cho kẻ địch chặt xuống hay sao ? Các vị đều hiềm mình sống quá lâu rồi chẳng ?

Hà Vĩnh Tuấn giật mình ngơ ngác nói :

- Sao Tổng quản lại nói thế ?

Hoa Tường Lân nói :

- Tại hạ xem các vị chẳng có phòng bị gì cả. Toán người của Phẩm Hương Viện lên đến tận nơi rồi các vị mới nhận ra. Nếu như địch nhân bất thần kéo đến tập kích thì sao ? Các vị sẽ đối phó thế nào ? Đó là

chưa kể đến việc đối phương đem đến một ít hỏa dược, cho nổ giữa đám đông. Bang chủ thử tưởng tượng, nếu như việc đó xảy ra thì hậu quả sẽ ra sao ?

Hà Vinh Tuấn càng nghe nói càng thêm run sợ, sắc diện tái nhợt hẳn đi. Quả thật bọn lão sơ xuất quá, trước kia không hề nghĩ đến những chuyện đó, chỉ nghĩ đến việc cùng đối phương quang minh chính đại giao chiến. Đến khi nghe Hoa Tường Lân nói ra mới chợt tỉnh ngộ. Hà Vân Bình cũng chia sẻ sự lo lắng với nghĩa phụ của nàng, nên rất lo âu. Hoa Tường Lân lại nói tiếp :

- Hôm nay cả những nhân vật cấp cao của Thông Thiên Giáo cũng đến. Các vị cho rằng lão ta đến Tung Sơn chỉ là để du sơn ngoạn cảnh hay chiêm ngưỡng thắng tích thôi sao ? Còn bên Cửu Trùng Giáo nữa ! Bọn họ đến Tung Sơn là định giữ vai trò ngư ông đắc lợi đấy. Tại hạ cho rằng địa vị của lão già kia trong Cửu Trùng Giáo cũng không thấp đâu. Nếu bản cung không đến nơi kịp thời thì e rằng ... đã xảy ra một trường đại sát kiếp. Hiện thời xem ra trong giới võ lâm đương đại chỉ còn có bản cung là khiến cho bọn họ kiêng nể vài phần mà thôi.

Đến lúc này thì Hà Vinh Tuấn đã toát mồ hôi như tắm, lo sợ đến cực điểm, kinh hãi lo lắng đến độ run rẩy toàn thân, gần như ngồi không muốn vững. Lão luôn miệng lẩm bẩm không ngớt :

- Nguy quá ... nguy hiểm quá ... thật nguy hiểm quá đi ...

Hà Vân Bình vô cùng lo lắng, vội ôm chầm lấy nghĩa phụ, dịu dõ cho lão ngồi vững lại, run giọng hỏi :

- Nghĩa phụ ... nghĩa phụ hãy bình tĩnh lại đi.

Đoạn nàng quay sang Hoa Tường Lân hỏi :

- Người ... người có cách gì giúp nghĩa phụ ta không ?

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Cô nương cho phép tại hạ xem cô nương là một vị tiểu muội muội nhé.

Hà Vân Bình e thẹn cúi gầm mặt, đôi má đỏ bừng. Nhưng rồi vì lo lắng cho nghĩa phụ nên nàng đã mím môi khẽ gật đầu. Nàng nghĩ rằng làm một vị tiểu muội muội của Hoa Tường Lân cũng chẳng có hại gì. Hoa Tường Lân tươi cười gọi nàng một tiếng “Bình nhi”, nghe thật là thân thiết.

Hà Vinh Tuấn cũng đã dần dần bình tâm trở lại. Lão thầm tính toán rằng trước tình hình nguy ngập hiện thời, chỉ còn cách duy nhất là thỉnh cầu Thái Chính Cung xuất lực thì mới mong có thể vãn hồi được cục diện. Vệ Đạo Minh lực yếu thể cô, đan độc diện đối quần tà thì khó lòng chống nổi. Lão liền đứng dậy, hướng vào Hoa Tường Lân vòng tay nói :

- Hoa Tổng quản. Lão phu xin chân thành cảm tạ Tổng quản đã chỉ điểm cho. Nếu không được nghe những lời chỉ giáo sáng suốt của Tổng quản, lão phu đến giờ vẫn còn là một kẻ u mê.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Hà bang chủ đừng nên quá khách khí.

Hà Vinh Tuấn lại nói :

- Lão phu còn có chuyện này thỉnh cầu Tổng quản giúp cho.

Hoa Tường Lân khẽ gật đầu :

- Xin bang chủ cứ nói.

Hà Vinh Tuấn lấy giọng trịnh trọng nói :

- Lão phu đại diện cho Vệ Đạo Minh, kính mong quý cung có thể đứng ra thống xuất quần hùng chống cự tà ma, phù trì chính đạo. Lão phu cùng quần hùng các đạo nguyện tuân theo hiệu lệnh của quý cung.

Hoa Tường Lân lắc đầu nói :

- Chuyện này không thể được đâu. Tôn chỉ của bản cung không cho phép can thiệp vào những vòng ân oán cũng như những tranh chấp trong giới võ lâm. Trước đây như vậy, hiện giờ như vậy, và sau này cũng vẫn sẽ như vậy.

Hà Vĩnh Tuấn cố nói thêm :

- Xin Tổng quản hãy nghĩ lại. Lão phu có thể hứa chắc rằng quần hùng các đạo sẽ tôn vương thượng lên làm Võ lâm minh chủ.

Hoa Tường Lân mỉm cười nói :

- Vương thượng là một vị vương gia, địa vị tôn quý, mấy chữ “võ lâm minh chủ” kia đối với vương thượng đâu có đáng gì.

Hà Vĩnh Tuấn run giọng nói :

- Vậy ... vậy phải làm sao đây ?

Hoa Tường Lân trầm giọng nói :

- Nhờ người sao bằng tự nhờ mình. Các vị phải tự cố gắng thôi. Sắp tới còn rất nhiều việc cấp bách cần phải làm ngay.

Hà Vĩnh Tuấn vội nói :

- Xin được nghe Tổng quản chỉ giáo.

Hoa Tường Lân nói :

- Thứ nhất, các vị phải nhanh chóng tổ chức lại lực lượng. Quân quý tinh bất quý hồ đa. Bọn Thông Thiên Giáo có thể thắng được các vị một phần cũng là vì bọn giáo chúng được huấn luyện rất kỹ lưỡng, lại rất có kỷ luật. Còn các vị chỉ là một đám người ô hợp. Thứ hai, tất cả phải cùng đoàn kết, chung sức kháng địch, tức là thống nhất chỉ huy. Những việc xảy ra hôm nay cho thấy trong các vị thì chín người mười ý rồi. Thứ ba, các vị cần chú trọng đến thực lực, dẹp bỏ những lời lẽ sáo rỗng cùng hư danh đi. Hiện giờ có thể nói các vị có được một điểm thuận lợi là Cửu Trùng Giáo cũng đã bắt đầu hoạt động, và dã tâm của chúng cũng chẳng kém gì Thông Thiên Giáo. Các vị cũng nên biết lùi một chút. Hai hổ cắn nhau tất sẽ lưỡng bại câu thương. Không đủ thực lực mà đứng mũi chịu sào, tất sẽ không có kết cục tốt.

Hà Vĩnh Tuấn càng nghe càng sáng mắt lên, càng thêm kính phục tài trí của Hoa Tường Lân. Lão chấp tay nói :

- Đa tạ Tổng quản đã chỉ giáo. Lão phu vô cùng cảm kích.

Hoa Tường Lân đưa mắt nhìn trời, rồi nói :

- Giờ cũng đã muộn rồi. Chúng ta chia tay nhau ở đây thôi. Mong còn có dịp được cùng nhị vị uống rượu như thế này.

Hà Vĩnh Tuấn nói :

- Vâng ! Lần sau lão phu xin được thiết đãi Tổng quản.

Hoa Tường Lân gọi tiểu nhị đến thanh toán tiền ăn, đoạn mọi người chia tay nhau. Trước khi đi, Hoa Tường Lân còn nhìn Hà Vĩnh Tuấn mỉm cười khiến nàng thẹn thùng cúi mặt. Hà Vĩnh Tuấn tức tốc trở lại Tung Sơn, bàn bạc cùng chư môn các phái nhanh chóng tổ chức lại lực lượng, ngỗ hầu đủ sức đương cự quần ma.

Hai tháng sau đó, võ lâm tạm thời được yên bình. Nhưng đó chỉ là sự yên tĩnh nhất thời, báo hiệu một trận cuồng phong bạo vũ ghê gớm sắp đến.

Võ lâm sắp đến kỳ đại loạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-lam-ky-su>